

KARÇA

AŞKIN NUR
KARATAŞ

1970!

Savaşmak için güzel bir yıl.

Mafya içindeki savaş önce İtalya ve Amerika'da başlamıştır. Herkes tarafını seçerken en yakınları bile Servillo ailesine ihanet etmek için hazırdır. Padrino'nun en küçük oğlu olan Diego Servillo, doğduğu günden beri kendi yükselişini hızlandırmak zorundadır. Aile adına yapacağı evlilik, onu herkesin gözünde küçük düşüren bir oyuna dönüşür. Düğün günü gelini tarafından terk edilmiştir. Mafya dünyasında *KARCA* olarak anılmasının bir nedeni vardır: O hiçbir şeyi unutmaz. Üstelik intikam için doğru zamanı beklemek konusunda çok iyidir.

Rosanna De Luca, mafya bir aileye doğmanın zorluklarıyla küçük yaşta tanışır. Çocuk yaşta yaptığı evlilik kişiliğini tamamen değiştirirken kocasını öldürmek, ona özgürlüğünü geri kazandırır. Rosanna zamanla öldürmenin bir alışkanlık haline geldiğini fark eder. Dikkat çekmemek için yaptığı planları birkaç kez bozar. Her zaman ona destek olan dostu ve koruması Gabriel'le ortalığı birbirine katarken ailesini görmek için İtalya'ya yaptığı bir seyahat her şeyi değiştirir. Rosanna kendisini bir anda Padrino'nun oğlu Diego'yla nişanlı bulur. Şimdi kaçması gereken bir düğün, terk etmesi gereken bir psikopat ve saklanması gereken güçlü aileler vardır.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

KARGA

AŞKIN NUR
KARATAŞ

Karga
Aşkın Nur Karataş

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Editör: Ezgi Artık
Düzeltilti: Aslıhan Yayla
ZM

1. Baskı: Ekim 2024
ISBN: 978-625-97872-6-8

© Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Aşkın Nur Karataş © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan: Duzenleme
Lapis Yayıncılık Ny.ozlem
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

KARGA

AŞKIN NUR
KARATAŞ

BİRİNCİ BÖLÜM

“Canavar’ı Güzel öldürdü.”

KingKong (1933)

1963 Aralık – N.Y.C.

Gözyaşlarının ardından elindeki bıçağa baktı. Karşısındaki adamın boğazında derin yarıktan boşalan kanlar yüzünü, çıplak bedenini ve bütün yatağı yıkamıştı. Her yer kıpkırmızıydı. Paslı demir kokusunu alınca öğürdü. Boğazını boydan boya kestiği bu adam bir canavardı. *Michael Romano*... Yıllardır süren tecavüz, eziyet, şiddet ve akla hayale gelmeyecek işkencenin ardından onu öldürmüştü. *Michael Romano*’yu, kocasını. Öldürmüştü! Mutfaktan çaldığı ve yatağın kenarına sakladığı bir bıçakla onun boğazını yarmıştı. Histerik bir kahkaha attı. *Tanrım, bu bıçak soğan ve patates doğramak içindi*. Böyle bir hasarı nasıl verebilmişti? Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerken bıçak kutsal kâse gibi hâlâ elindeydi. Adi herifin kanı her yerine bulaşmıştı. Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Çıplak bedeni hâlâ bacaklarının arasındaydı.

“Bu gece üstte olmamı istemiştin, öyle değil mi pislik?” diyerek cesedine tükürdü. Bıçağı defalarca çıplak göğsüne saplarken bir yandan gülüyor, kahkahasının arasında hıçkırıklarla ağlamaktan da geri duramıyordu. *Romano* ailesinin ona ne yapacağı umurunda değildi. Mafya umurunda değildi. Ailesi umurunda değildi. *Padrino** umurunda değildi. Şimdi içeri girip biri onu öldürse huzurla ölebilirdi. On altı yaşından beri tam *beş yıl* süren eziyet sona ermişti.

* *Baba*. İtalyancada tecrübe sahibi olan, idare etme konusunda rüştünü ispatlamış kişi ya da mafya babası.

Merdivenlerden çıkan birilerinin ayak seslerini duyduğunda yakanacağını anladı. Birazdan ölecekti. Ama ölmenden önce daha fazla kan dökmek istiyordu. Bıçağı defalarca saplayıp çıkardığı göğsü delik deşik olmuştu. Son hamleyi de göğüs kafesine tüm gücüyle sapladı. Bıçağı geri çekemeyeceği kadar derine sokmuştu. Kapı yumruklandı. Michael'ın oğlu Fredrico'nun sesini duydu.

“Baba? Her şey yolunda mı?”

Bu gece evde sadece o olduğu için şanslıydı. Belki de şanssız. Bütün Romano erkekleri birer canavardı. Birkaç ay önce bir tanesi düşman aileden Giovanni Cardinale tarafından öldürülmüştü. Fredrico sözde babasını korumak -daha çok mirası gözetmek- için onlarla yaşamaya başlamıştı. Diğer erkek kardeşi Piero Romano, İtalya'daydı. Bu yüzden başında sadece bir bela kalmıştı. Yavaşça adamın üzerinden indi. Çıplak ve kanlarla kaplı bedenini örtmek için sandalyenin üzerinde duran saten sabahlığı aldı. Beyaz sabahlığıyla çıplak bedenini gizlerken yüzüne dökülen saçlarını geriye ittirdi. Elleri hâlâ kanlıydı. Bir deli gibi görüldüğünü düşünüyordu ya da bir kahraman!

“Baba kapıyı aç!” Sesi artık telaşlı geliyordu.

Fredrico bir kez daha seslendi. “Rosanna!” Kapı tekmelendi. “Rosa, şu siktiğimin kapısını aç.”

Rosanna kapıya doğru ilerlerken son derece sakindi. Pirinç kapı kolunu kanlı elleriyle kavradı ve anahtarı çevirip kapıyı açtı. Fredrico kapıyı kırmaya çalışan Gabriel'in arkasında dikiliyor, yaygaracı gibi bağıırıyordu. *Korkak fare!* Bir kapıyı kırmaktan bile âcizdi. Eve geldiği günden beri ailenin fedailiğini yapan Gabriel, bir adım geri çekilerek Fredrico'yla onu karşı karşıya bıraktı. İkisi de ellerindeki kana hayretler içinde bakıyordu. Rosanna evin içinde bir kuğu gibi dolanırdı. Rosanna sesini bile yükseltmez, kapı biraz sert kapanınca korkuyla yerinden sıçrardı. Rosanna kimse onu fark etmesin diye parmak uçlarında yürürdü. Gülümseyerek onlara bakarken omuzlarını silkti.

“Baban içeride.”

Fredrico onu güçlü bir omuz hareketiyle iterek içeri girdi. Manzara karşısında gözleri büyüdü. Hemen ardından odaya giren Gabriel, Michael Romano'nun *katledilmiş bedenine* büyük bir hissizlikle baktı. Gabriel'in özelliği buydu. Tamamen hislerinden arınmış olması... Rosanna beş senedir onun ağzından iki kelime dışında bir şey duymamıştı.

“Sen ne yaptın?!” Fredrico şaşkınlıkla bu cümleyi mırıldanmıştı. Rosanna’dan on altı yaş daha büyüktü. Eve geldiğinden beri genç kadından nefret ediyordu. Babasının kendi oğlundan bile küçük bir kızı başlarına *yeni anne* olarak getirmesine içerlediği açıktı. Beş yıl boyunca birbirlerinden uzak durmuşlardı. Fredrico onu görmezden gelmiş, Rosanna ise pek göz önünde olmamıştı.

“Rosanna! Siktiğimin kaltağı! Sen ne yaptın!?”

Fredrico belindeki tabancasına uzanıp tam alnına doğrulttuğu esnada bir hanımefendi gibi gülümsüyordu. “Onu öldürdüm,” derken sesindeki derin huzur adamın bir adım gerilemesine neden oldu.

“Seni geberteceğim! Başını kesip ailene göndereceğim.”

Rosanna omuzlarını silkerken, “Umurumda değil,” dedi. “İstediğini yap.”

Fredrico tetiği çekmek üzereyken Gabriel, genç kadının önüne atladı. Fredrico bu hamle karşısında şaşırılmış görünse de Rosanna tamamen şoka girmişti. Gabriel’in bir İtalyan olmadığını ama aile için çalıştığını biliyordu. Michael onu yetiştirmiş, bildiği her şeyi o öğretmişti. Orospu çocuğu, bu adamla gurur duyardı. Şimdi ise genç kadını mı koruyacaktı? Sadık bir köpek gibi onlar ne isterse yapması, öldükten sonra kafasını kesip postalaması gerekmiyor muydu?

“Gabriel! Sen ne halt ediyorsun?”

“Onu öldürmenize izin veremem, efendim.” Gabriel bir Amerikalıydı. Herkes öyle söylüyordu. İngilizcesi duyduğu Amerikalılardan daha farklıydı. İtalyancayı ise ailenin yanında büyüdüğü için oldukça iyi konuşuyordu. Yine de güçlü, sakın ve otoriter bir sesi vardı.

“Çekil, Gabriel. O sürtük, babamı öldürdü. *Benim* babamı!” Silahı yataktaki kan içindeki vahşet manzarasına doğrulttu. “Babamı görüyor musun? *Michael Romano’yu?*”

Gabriel hafif bir hareketle başını önüne eğdi. Gözleri Fredrico’nun üzerindeydi. “Üzgünüm, Fredrico. Başın sağ olsun.” Sesi artık daha dostane geliyordu. Michael, Gabriel’i kendi oğlu gibi yetiştirmişti. Fredrico da onu kardeşi gibi görüyor olmalıydı. “Fakat mantıklı düşünmelisin. Eğer şimdi onu vurursan bu olayı ilan etmiş olacaksın. Babanın becerdiği basit bir kadın tarafından öldürülmesi... Bu aileye sürülecek bir leke.”

Rosanna gözlerini devirdi. O basit bir kadın değildi. Hayır, ar-

tık öyle hissetmiyordu. Sanki o adi herifi öldürmek ona görünmez kanatlar, çelik bir kalp ve derin bir huzur vermişti. Pencerenin önündeki küçük bara ilerleyerek dolap kapağını açtı. İki adam da şaşkın ve tetikteydi. Dolaptan bir şişe *Amarretto** çıkarıp bardağa doldurdu. Çok güçlü bir içkiydi. Ama Rosanna bunu umursamadan hepsini içti. İçini cayır cayır yakan alkol sinirlerini uyuşturmuştu.

Fredrico mantıklı düşünerek silahını indirdi. "Ne yapmamı istiyorsun, Gabriel? Herkes gün doğduğunda o sürtüğün babamı öldürdüğünü öğrenecek."

"Öğrenmelerine *izin vermeyeceksin*."

Gabriel'den beş yıldır duyduğu en uzun cümlelerdi. Genç adamın hayatı boyunca bu kadar konuşmadığını düşünüyordu. Bir bardak daha içki doldurdu. Kristal bardakta kanlı parmak izleri vardı.

"Bu manzarayı saklayamam."

"Güvendiğimiz birkaç adamla birlikte babanın cesedini evden çıkarıp, arabaya taşıyacağız. Arabayı evden biraz uzaklaştırdıktan sonra orman yolunda havaya uçuracağız. Mafya liderine kurulan ilk ruzak olmayacak."

Rosanna bir kahkaha patlattı. Sinirleri harap olmuş haldeydi. "Yatakta karısı tarafından boğazı kesilen başka bir mafya lideri var mıdır?"

Gabriel ona öldürücü bir bakış attı.

"Kapa lanet çeneni!"

Fredrico, Gabriel'in söylediklerini düşünüyormuş gibi görünüyordu. İğrenç babasına ne kadar çok benziyordu. Onun daha genç hali... Onun kadar acımasız olacağına emindi. Ama Fredrico bir aptaldı. Babası bile öyle olduğunu söylerdi. Ölmeden önce başka bir çocuk istemişti. Çünkü kendi çocuklarını aile reisi olmaya uygun görmüyordu. Üç oğluna da çocukluğu boyunca uyguladığı şiddet yüzünden hepsi ondan nefret ediyordu. Fredrico babası öldüğü için üzgün değildi. Onu öldüren kişi *bir kadın* olduğu için öfkeliydi. Babasından nefret ettiği bir sır değildi. Eğer odada onun cesediyle yalnız kalma şansı olsa yüzüne tüküreceğini de biliyordu.

Gabriel sakince konuşmasını sürdürdü. "Kuzenlerinden ve kar-

* Badem aromalı likör. 1500'li yıllardan beri üretimine devam eden, *İtalya'nın en köhne, en eski içkisi*.

deşinden önce ailenin başına geçmelisin. Bütün kontrol sende olursa kimse sana karşı gelemmez. Babana kurulan tuzağı ilk öğrenen *sen* olacaksın. *Padrino*'yu arayıp her şeyi organize edersin. Suçu başka bir aileye atabilirsin.”

Fredrico, “Giovanni Cardinale,” diye fısıldadı. “Babamın öldüğünü görmek Cardinale ailesini mutlu ederdi. Anı zamanda *Padrino*'yu ona karşı kıskırtmak için de bir fırsat. O tehlikeli bir adam.”

Gabriel başını salladı. “Bir taşla pek çok kuş.”

Fredrico bakışlarıyla Rosanna'yı işaret etti. “O sürtük ne olacak?”

“Her mafya eşi gibi kocasının cenazesinde başı dik olacak. Gözyaşı dökmeden taziyeleri kabul edecek.”

“Onu ailesine verdiğim anda konuşmayacağını kim garanti edecek? Bence ölmesi tek çözüm.”

Gabriel derin bir nefes aldı. “Onu ailesine verme.” Gözleri genç kadının üzerinde gezindi. Bakışlarından hoşlanmamıştı.

“Ne yapayım? Onu yanımda tutarsam cebimde bir bombayla do-laşmak gibi olur.”

Gabriel ona doğru yürürken uzun adımlarla odayı arşınladı. Yakışıklı, uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Ne korkutucu bir birleşim... Yine de bunlar onun sadık bir köpek olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. “Ne istiyorsun, Rosanna Romano? Kocanı ne için öldürdün?”

Rosanna bunu düşünmeyi bırakmıştı. Artık hayal kurmuyor, düşünmüyor ve hissetmiyordu. Kendini olası acılara bu şekilde kapatıyordu. Michael'ı öldürmeyi hep planlamıştı ama bunu yaptıktan sonra ne olacağını hiç düşünmemişti.

O sessiz kalınca Fredrico, “Konuşsana sürtük!” diye bağırdı. “Canını bağışlarsam beni ele vermemek için ne istiyorsun?”

“Ben sadece... Acılarımın son bulmasını istedim.”

Gabriel gözlerinin içine bakarak, “Özgürlük mü?” dedi. “İstedğin bu mu? Yeni bir hayat kurmak mı istiyorsun?” Sanki bunlar Rosanna'nın fikirleriymiş gibi kabul ettirmeye çalışıyordu. Ama düşününce kulağa kötü gelmiyordu. Başını sallayarak onu onayladı. Gabriel, “Güzel,” diye mırıldandı. “Babanın dul eşini korumak ve himayene almak senin görevin. Onu evlendirip kurtulabilirsin tabii ama bu da tehlikeli olacaktır. Ağzından bir şeyler kaçırmamasını istemeyiz...”

Fredrico bir kez daha, “Onu öldürmek tek çare,” dedi.

“Bunun için bir sebebin yok, şüphe çekecektir.” Düşünüyormuş gibi elleri tıraşlı yüzünde dolaştı. “Ona dul nafakasını ver. Buradan uzaklaşsın.”

Fredrico kötü bir kahkaha attı. “Ona ödül olarak para verip girmesine izin mi vereyim? Bu nasıl bir aptallık olurdu?”

Rosanna sesli ve derin bir nefes alırken Fredrico’ya yaklaştı. Topuklu terlikleriyle attığı küçük adımlar onu odanın ortasına kadar ilerletti. “Sana bir iyilik yaptım.”

“Ne!”

Başıyla cesedi işaret etti. “Ondan nefret ediyordun, o da senden nefret ediyordu. Yeni bir çocuk yapmak istiyordu. Çünkü senin aileyi yönetemeyecek kadar beceriksiz olduğunu söylüyordu. Hatta abin yerine senin ölmeni bile diledi.”

Fredrico gerçeklerin yüzüne çarpılmasıyla dişlerini birbirine bastırıp, “Yalan söylüyorsun,” diye fısıldadı.

“Hayır, doğru söylüyorum. Senin ezik bir sünepe olduğunu söyledi. Hatta kendini erkeklere düdüklettiğini ve bunu kimsenin bilmediğini sandığını söyledi. Senin aptal bir yüz karası olduğunu, Giovanni Cardinale’in seni bir böcek gibi ezeceğini de söyledi.” Fredrico o kadar öfkelenmişti ki yüzü bir pancar gibi kızarmıştı. Rosanna onu bu şekilde öfkeli olmaktan büyük keyif aldığını fark ettiğinde daha da ileri gitmeye karar verdi. “Bana aile reisi olarak seni görmektense küçük kardeşin Piero’yu görmek isteyeceğini de söyledi.”

Fredrico tiksintiyle yere tükürdü. “Piero mu? Gözü kadınlardan ve kumardan başka bir şey görmeyen kardeşim mi?”

“Sana yalan söylemiyorum Fredrico, bunun için bir sebebim yok. İnan bana ölmekten korkmuyorum. Eğer Michael’ı öldüremeseydim şu anda beni öldürmesi için yalvarıyor olurdum.” Bu doğrudu. Rosanna bunu çok düşünmüştü. Başarısız olması halinde neler olacağını biliyordu. Bunu bilecek kadar uzun bir zaman o adamla evli kalmıştı. On altı yaşında bir kızken nasıl işkenceler gördüğünü, saplantılı isteklerini hatırlıyordu. Ruhu ve bedeni bunu hatırlıyordu. Onda bıraktığı izler hâlâ bedenindeydi. Kendini öldürme pahasına tam iki bebek düşürmüştü. Bu cinayeti uzun zamandır planlıyordu. Rosanna onun öfkesini biraz daha körüklemeye kararlıydı. Başını sallayarak onu onayladı. “Acil bir durumda amcaların Piero’yu destekleyecekti.

Baban bunu bizzat söyledi. Yani yerinde olsam elimi çabuk tutar ve hata yapmazdım.”

Gabriel, Rosanna'ya ne yaptığını sorgularcasına bakıyordu. Ama artık hiçbir şey umurunda değildi. Ona eziyet eden canavardan kurtulmuştu. Kimse onun kadar kötü olamazdı. “Gabriel'in bu konuşmaların çoğuna kulak misafiri olduğundan da eminim,” dedi. “Öyle değil mi Gabriel?”

Gabriel her adımda yanlarındaydı. Yemek yerken kapının kenarında durur, arabadayken ön koltukta oturur, Michael çalışırken ise ofisinde beklerdi. Fredrico'nun bakışları adama döndü. Sanki hem onaylamasını hem de bunların bir yalan olduğunu duymayı umuyordu.

Gabriel başını salladı. “Ailenin kontrolünü istiyorsan elini çabuk tutmalısın.”

Fredrico bir süre sessiz kaldı. Nihayet kararını verdi. İşte her şeyin bittiği ve başladığı noktada duruyorlardı. Gabriel'e bakarak, “En güvenilir iki adamını al. Babamın cesedini arabasına koyalım. Sonra söylediğin gibi aracı patlayıcı ile doldururuz. Güneş doğmadan bu işi halledelim,” dedi. Gabriel başını salladı. Odadan çıkmak üzereyken, “Gabriel?” dedi.

“İş bitince adamları ortadan kaldır.”

Gabriel bir kez daha onu onayladı. Fredrico ortada şahit bırakmayacaktı. İki kişi yalnız kaldıklarında kanlar içindeki yatağın ayakucuna oturdu.

“Babamı öldürdüğün için seni affetmek... Rosanna... Bu gururumu kırıyor.”

Rosanna sakın bir tavırla, “Senden daha yürekli olduğum için bana teşekkür etmelisin.” dedi.

Fredrico kötü bir kahkaha attı. “Haklısın. Babamı hiçbir zaman sevmедim. Yine de bu şekilde ölmesi... Aile ismimiz için utanç verici.”

“Dediklerimi yaparsan Fredrico... Bu gece burada olanları kimse bilmeyecek.”

“Benim istediğim de bu. Cenazede üzgün rolü yapacaksın. Ailene benim himayemde olduğunu söyleyeceğim. Sen buradan uzağa gideceksin. Bir daha karşıma çıktığında bu kadar bağışlayıcı olmayabilirim.”

Rosanna sessiz kaldığında Fredrico bir kez daha başını çevirip ar-

kasındaki vahşete baktı. "Bir hizmetçi bul ve bu kanları temizlet." Gözleri Rosanna'nın üzerinde gezinirken, "Ve kendini de," dedi. "Bir İtalyan kasabı gibi görünüyorsun."

Bu kadar gergin olmasa Rosanna buna kahkaha atardı. Ama sadece gülümsemekle yetindi. Bir yetmiş boylarında, elli kilo ağırlığında bir kadının çıkarabileceğinden daha büyük bir olaya sebep olduğua şikârdı. "Hizmetçiyi ortadan kaldırmamız gerekecek mi?"

Fredrico oturduğu yerden kalktı. "Bu geceyi üçümüzden başka kimse bilmeyecek."

"O zaman burayı ben temizlerim. Bu gece birini daha öldürmek istemiyorum."

Fredrico gittikten kısa bir süre sonra Gabriel peşinden iki adamla odaya girdi. Adamlar odaya büyük bir korkuyla bakarken gözleri çok kısa bir saniye Rosanna'nın üzerinde dolaştı. İkisi de bunca zamandır çaresiz olan küçük bir kadının böylesi bir vahşete sebep olamayacağına düşünüyor olmalıydı. Ama Rosanna'nın elleri ve üzeri bunu yaptığını doğruluyordu. Gabriel'in eliyle güneşin doğduğunu bile göremeyecek olan iki adam, canavarın leşini alıp odadan çıktıklarında, Rosanna derin bir soluk aldı. Odadaki paslı demir kokusuna rağmen çektiği huzurlu bir nefesti. Hızlıca yataktaki çarşafı söktü. Yatağı kaldırıp güçlükle odanın ortasına taşıdı. Banyoya girerek üzerindeki kanı temizlemeye çalıştı. Güzelim beyaz Yunan mermerleri kanla lekelenmişti. Sabahlığını yere bırakıp bedenini ıslattığı bir havluyla sildi. İçerideki yatağı, çarşafı cumbalı penceresinden dışarı bahçeye attı. Onları yakmak için *Amarretto* şişesiyle bir kutu kibrit alarak usulca merdivenlerden indi.

Birazdan her şeyi bir şişe badem likörü ve bir kutu kibritle ateşe verip Anka kuşu gibi küllerinden doğacaktı. Rosanna De Luca... Rosanna Romano... Sadece Rosanna... *Artık özgürdü.*

İKİNCİ BÖLÜM

"Ev gibisi yok!"

The Wizard Of Oz (1939) – OZ BÜYÜCÜSÜ

1970 Nisan – ŞİKAGO

Tekmelenmiş örtüler, terden ıslanmış bir çarşaf ve kâbus yüzünden atılan çığlıklar. Bu şekilde uyandığı ilk sefer değildi. Rosanna gözündeki uyku bandını çıkarıp yatağın yanına fırlattı. Geceliği kalçalarına kadar sıyrılmış, yatakta birlikte yattığı dört yastık yere düşmüştü. Doğrulup boynunu oynattı. Yatağın yanındaki su bardağına uzanıp birkaç yudum su içti. Kâbuslarına artık alışmıştı. Yedi senedir özgür bir kadındı ama iç huzurunu hâlâ bulabildiği söylenemezdi. *Ndrangheta** ailesinin kızı ve *Cosa Nostra*** üyesinin dul eşi olarak bahçede çiçekleri suladığını da söyleyemezdi. İlk cinayetini işlediği, kocasını öldürdüğü yıldan bu yana elleri pek çok kez kana bulanmıştı. Bu kadar ölüm, kan, yıkım ve kötü geçen yıllar kâbuslarını tetikliyordu. Komodinin çekmecesinden aldığı iki hapi hızlıca yuttu. Sabahlığıyla bedenini örterek salona giden koridorda ilerledi.

Fredrico söz verdiği gibi cenazeden sonra onu buraya yerleştirmişti. Şikago yakınlarında küçük bir evdi. Yüklü bir para almasa da yedi yıl içinde, çeşitli şekillerde bu parayı değerlendirmeyi başarmış, kendine ve ona sığınan insanlara yeterli bir hayat sağlamıştı. Fredrico başa geçtikten bir hafta sonra davetsiz bir misafir kapısına dayandığında korksa da zamanla o misafirin tek dostu olduğunu fark etmişti.

O günü dün gibi hatırlıyordu. Bu eve geldiğinde örümcek ağları

* İtalya'da Calabria bölgesinde mafya oluşumuna verilen isim.

** Sicilya'da kurulan ilk mafya oluşumuna verilen isim.

ve kırık eşyalardan başka bir şey bulamamıştı. Yanında sadece eski evinde bir hizmetçi olarak çalışan Luisa vardı. Luisa onunla olduğu için minnettardı. Çünkü o evde onun için üzülen tek kişi Luis olmuştu. Bitkiler konusunda bir uzmandı. İki düşük yapmasının ardından hayatta kalmasını Luisa'nın bitkisel karışımlarına borçluydu. Elbette bunu ikisi dışında kimse bilmiyordu. Rahibe yetimhanesinden çıkma, tatlı ve yaşlı bir kadını görmezden gelen mafya babaları... Luisa'ya bu köhne yerde, ne yapacaklarını bilemedikleri o günlerde Gabriel'i kapıda görmek korkudan buz kesmesine neden olmuştu. Onun gibi bir adamın gelmesinin tek nedeni olurdu. İnfaz...

Gianna demir kapının arasından ona, "Neden geldin?" diye sormuştu.

Gabriel ağzındaki sigarayı yere atıp ayağıyla çiğnerken, "Arkadaş olmaya," demişti.

Fredrico, babasının sağ kolu olan Gabriel'i yeni yönetiminden uzaklaştırmış, Rosanna'yı gözlemesi için Şikago'ya göndermişti. Diğer bir deyişle Kolombiyada güçlü aile bağları olduğunu öğrendiği Gabriel'i ortadan kaybedememiş fakat yeni yönetimi için tehdit oluşturması ihtimalini de göz ardı etmemişti. Fredrico, Rosanna'nın sandığından ya daha akıllıydı ya da birilerinden akıl almıştı. Her iki durumda da Gabriel onunlaydı. Rosanna bu durumdan memnundu. Hayatta sahip olduğu tek arkadaşı bu yedi sene içinde Gabriel olmuştu. Onun için öldürmüş, kandırmış, kaçırmış, dolandırmış ve tehdit etmişti. Kendinden sonra güvenebileceği tek kişi Gabriel'di.

Salonda oturan beş güzel kadın hararetli bir sohbetin içerisindeydiler. Onu görünce hepsi sustu ve gülümseyerek selamladılar. Rosanna onların gözlerindeki gururu, hayranlığı ve minnettarlığı görüyordu. Beş kadın da İtalyan fahişesiydi. Şikago'nun gece hayatında çalışmaya zorlanmış, zayıf *soldatolari** eğlendirmeye zorlanmışlardı. Onları kurtarmak için birkaç kişi öldürülmüş, çoğu dövülmüş ya da türlü şekillerde tehdit edilmişti. Rosanna dikkat çekmemek için güçlü ailelerden ve şeflerden uzak duruyordu. Yine de eğer zorunda kalırsa hiçbirinin gözünün yaşına bakmayacak kadar sertti.

Kızlara günaydın diyerek her zaman oturduğu pencere önündeki tekli koltuğa yerleşti. Sigara tablası hemen koltuğun yanındaki seh-

* İtalyan, Amerikan ve Sicilyalı mafya sistemindeki ilk resmi seviyede bulunan asker.

pada duruyordu. Yanındaki gümüş çakmak da onun için her zaman oradaydı. Bir sigara alıp sigara ağızlığına yerleştirdi. Dudaklarının arasına koyup yaktı. Luisa hızlıca içine birkaç damla konyak eklenmiş kahvesini eline tutuşturdu. Her gün aynı şekilde devam ediyordu. Rosanna bu monoton hayatından memnundu. Tam bunu düşündüğü sırada Gabriel içeri girdi. Beyaz bir mendille elindeki kanları silerken son derece rahat görünüyordu. Monotonluk kavramı da tartışmalı bir şekilde ele alınmalıydı tabii...

“Tanrım! Daha kahvaltı bile yapmadım, Gabriel.”

Gabriel umursamaz bir edayla omuzlarını silerken, “Neredeyse öğlen oldu,” dedi.

“Kan banyosu için uygun bir saat mi? Birilerini öldürmek için?”

Kanlı mendili ceketinin cebine koyarken işaret parmağını iki yana salladı. “Kimseyi öldürmedim. Henüz.”

“Bu sefer bodrumda kim var?”

Bodrumda bazen birileri olur, daha sonra o birileri ortadan yok olurdu. İtalyan, Amerikalı, Meksikalı... Buraya sığınan kadınları geri almak isteyenler, kumarhanede bir kadına kaybetmeyi göze alamayanlar, kadın kaçakçılığı yapmaya çalışanlar, Rosanna’yı hafife alanlar...

“Biri evi gözetliyordu.”

Rosanna buna şaşırmişti. Sigarasından derin bir nefes alırken, “Kim?” diye sordu. Şikago’nun bu kadar dışında, sıradan bir evi kim neden gözetlerdi?

“Dilini kesmeden önce seninle konuşmak istediğini söyledi.”

“Benimle mi?”

“*Signora*’ De Luca,” diye fısıldadı. “Bu sen değil misin?”

Rosanna bu ismi kullanmayalı yıllar olmuştu. On altı yaşından beri *signora* Romano’ydu. Yirmi bir yaşından beri sadece Rosanna... Calabria’dan biri onu arıyor olmalıydı. Ailesi? Peki ama neden? Babası, Michael Romano ile evlenirken bir daha görüşmeyeceklerini söylemişti. Artık ailesinin Romanolar olduğunu ve Rosanna’nın sadece hapsedilecek bir barış güvercini olduğunu...

Sigarasını kül tablasına söndürürken, “Dili kesilmediyse...” dedi. “Yani henüz. Onunla konuşsam iyi olur.”

* İtalyancada evli bir kadın için kullanılan ya da ismine eklenen saygı unvanı, bayan.

Rosanna siyah saten sabahlığı, bigudili saçları ve topuklu terlikleriyle evin arka tarafından bodruma açılan merdivenlerden indi. Onu gören süslü bir ev sahibesinden başka bir şey olmadığını düşünebilirdi ama Rosanna tatlı bir ev sahibesi sayılmazdı.

Bodrum karanlıktı. Gün ışığı tepedeki demir bir mazgaldan adamın üzerine doğru süzülüyordu. Tavana asılı kancalardaki halatlar bileklerini yukarıda tutacak kadar sıkı ve gergindi. Adamın sadece ayak parmak uçları yere basıyordu. Beyaz gömleğinin önü kanla kaplıydı. Kanın bir kısmı kuruydu, bu da Gabriel'in onu sabaha karşı yakaladığını gösteriyordu. İçeride kan, kusmuk ve sidik kokusu vardı. Odukça tanıdık kokular... Karşısına dikildiğinde adam başını kaldırıp Rosanna'ya baktı.

"Bayan De Luca. Lütfen... Lütfen beni bırakmalarını söyleyin."

"Beni neden gözlüyorsun? Seni kim gönderdi? Ne konuşmak istedin?"

Adamın başı önüne düştü. "Lütfen..."

"Yerinde olsam nefesini bana açıklama yapmak için kullanırdım. Çünkü nefesin beklemediğin bir anda kesilebilir."

Adam korku dolu gözlerle Rosanna'ya bakarken, "Babanız." diye fısıldadı.

"Babam mı?"

"Sizi arıyorduk. Size ulaşmaya çalışıyorduk."

Rosanna merakla, "Neden?" diye sordu. Babası onu yıllardır görmezlikten geliyordu. Aradan bunca yıl geçmişken şimdi neden onu arıyordu? Eve dönmesini mi isteyecekti? *Calabria'ya*... Hayır! Hayır, bunu istemezdi. Cenazeye gelmişti ve artık Romano ailesinin dulu olduğunu söylemişti. Ölmüş kocasının ailesine aitti.

"Sizinle konuşmak istedi ama Fredrico yerinizi söylemeyi reddedince babanız bir şeyler olduğundan şüphelendi. Onu aramalısınız."

"Bunu söylemek için mi evimi gözetliyordun?"

Adam derin bir soluk alarak başını salladı. "Burada olduğunuzdan emin olmam gerekiyordu. Etrafta pek çok kadın vardı..."

Rosanna birkaç adım arkasında duran Gabriel'in uzattığı bıçağı aldı. Bıçağı adamın çenesinin tam altında tutarken, "Neden?" diye sordu. "Babam neden benimle konuşmak istesin?"

"Detayları bilmiyorum, efendim. Sanırım anneniz ile ilgili."

Annesi... Rosanna annesini severdi. Onun için elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordu. O her zaman fazla hassastı. Çocuksu bir yanı vardı. Rosanna şimdi düşününce onun bir tür akıl hastalığı olduğunu anlıyordu. Babasına karşı koyacak gücü hiçbir zaman olmamıştı. Bu dünyada kadınların söz hakkı yoktu. Çünkü hepsi ölümden korkardı. Rosanna hariç. Rosanna ölümden çok daha beterini yaşamıştı.

Rosanna, Gabriel'in yanından geçerken elindeki bıçağı ona verdi. "Misafirimizi çok hırpalama, Gabriel. Telefon görüşmesinden sonra akıbetine karar vereceğim."

Üçüncü sigarasını da bitiren Rosanna hâlâ telefonun başında oturuyordu. Ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi. Bu numara hâlâ ezberindeydi. Nasıl unutabilirdi ki? Düşününün ertesi günü gözyaşları içinde bu numarayı çevirmişti. Telefona hizmetçiler ve uşaklar cevap vermiş, annesi ya da babasıyla hiç konuşamamıştı. Rosanna iki sene boyunca pes etmeden her gün bu numarayı aramış ama her seferinde görmezden gelinmişti. İki sene sonunda pes etmiş kaderine razı olmuştu. Ailesi onu Romano'ya vermişti ve artık onlarla bağı kalmamıştı. Santrale bağlanıp yurt dışı araması için uzun süre beklemişti. Kendi ülkesiyle kurduğu bağlantı ve aile soyadı sayesinde ailesinin evine bağlanması daha kısa sürmüştü. Uzun süren bekleyişin ardından uşaklarının tanıtık sesi sertçe yutkunmasına neden oldu. Rosanna kendini kısaca tanıttığında uşak onu sadece iki dakika bekletmişti. Lanet olası iki dakika! İki dakika sonra babasının hattın diğer ucundaki otoriter sesini duymuştu.

"Rosanna De Luca." Sesinde büyük bir hüsrana vardı. "Aylardır seni arıyorum. Amerika'nın her köşesinde."

"Yıllarca ben de seni aramıştım."

"Şimdi geçmişî hatırlamanın sırası değil. Görevlerini biliyordun, Rosa. Biz seni kurallarımıza göre yetiştirdik."

Kuralları... Aklından asla çıkmasına izin verilmeyen *mafya kuralları*. Birinin ilk defa öldürüldüğünü gördüğünde sadece beş yaşındaydı. O kadar çok kan vardı ki Rosanna aylarca kâbuslar içinde uyanmıştı. Asla normal bir hayatı olmamıştı. Ailesi çok güçlüydü ama bu güç sadece mafyadan gelmiyordu. Ailesinin başında olan amcası aynı zamanda belediye başkanıydı. Babası onları kontrol ederken amcası

herkesi kontrol ediyordu. Polisler, niyasiler, din adamları... Herkes Fr. Luca ailesine bağlıydı. *Nabungheta* mafyası her şeyi yönetmeyi sevdi. *Cosa Nostra* hariç her şeyi... *Cosa Nostra*'dan korunmanın tek yolu ise bu evliliklerdi.

"Ah, hadi ama! Bu konuşmalar için zamanın yok. Benî merak arıyordun? Biri neden evimi göçetliyordu? Senin de çok iyi bildiğin gibi artık kocamın ailesinin malıyım."

"Kocan öldü," derken sertti.

"Bana sahip çıkmak Romano ailesinin görevi."

"Seni aramamın, o işe yaramaz Romanolarla bir ilgisi yok. *Franko* Romano'nun neden seni sakladığını bilmiyorum, Rosanna. Şu an bu konuyu daha fazla değmek istemiyorum. Konu *anacın*."

Rosanna, "Annem mi?" diye sordu. Annesini düşünmeden sonra hiç görmemişti. Hatta kocasının cenazesinde de görmemişti. Babası onu bütün meselelerden *uzak* tutmayı tercih ederdi.

"Annem ölmek üzere ve seni son kez görmek istiyor."

Ah, hayır! Bu olamazdı. Kendisini bu kadere mahkûm ettiği için annesinden nefret etmeyi denemişti. Babasından nefret ettiği gibi ondan da nefret etmek istemişti. Evlenmesine izin verdiği için, telefonlarına bakmadığı için, onu görmeye gelmediği için... Ama yapamamıştı. O bir çocuk kadar kırılgandı. Rosanna çocukken görmemesi gereken bir şey gördüğünde, annesi her zaman saatlerce onunla bahçede oynardı. Mutfaktan tatlı olan her şeyi alır bahçeye bir bartaniye sererdi. Rosanna fazla şeker tüketmekten uyuyakalana kadar ona masallar anlatırdı. Hep beyaz arlı bir prens beklemişti, belki de bunun sebebi annesinin anlattığı o masallardı. Prens gelir ve prensesi kurtarır... Gözünden akan yaşıyla sildi.

"Onu görmek istiyorum."

"Bunu tahmin etmiştim. Güzel. Olabildiğince çabuk *Reggio Calabria*'da olmalısın."

Rosanna annesini görmek istiyordu ama içinde garip bir his vardı. Bu kuşkunun nedeni ise artık ait olmadığı bir dünyaya gidecek olmasıydı.

"Başıma bir şey gelmeyeceğine söz veriyor musun?"

"Yapma ama Rosa. Ben senin babanım. Biz senin aileniz."

* Sicilya'nın yarı başında, *Etna* Yanardağı manzaralı bir sahil şehri.

“Bir önceki sefer bu pek önemli olmamıştı.”

“Güçlü bir aileyle evlilik yapmalıydın. Olması gereken oldu. Kocan öldü ve artık özgürsün. Senin kadar şanslı olmayan binlerce kadın var, Rosa.” Öfkesine yenik düştüğünü fark eden Guiseppe De Luca sakinleşmek için derin bir soluk aldı. “Annenin son dileği bu ve ben sadece onun dileğini gerçekleştirmek istiyorum. Başka bir amaç yok. Gelmek istersen sayılı günlerin var.”

Rosanna çok hızlı karar vermek istemiyordu ama bu durum elini kolunu bağılıyordu. Zor bir durum, zor bir karardı. Hayatı ne zaman kolay olacaktı?

“Geleceğim. Hafta sonuna kadar orada olacağım.”

3 GÜN SONRA

“Bu delilik, Rosa!”

“Farkında olmadığımı mı sanıyorsun?”

Gabriel üç gündür Rosanna’yı eve dönme fikrinden vazgeçirmeye çalışıyordu. On bir saatten fazla sürecek Roma uçuşunun üçüncü saatindeydiler ve Gabriel durmadan olasılıklar hakkında konuşuyordu. Rosanna bir sigara yakarak içmeye başladı. O sırada içki servisi başlamıştı. Şükürler olsun!

Gabriel tepsiden iki bardak viski alıp birini Rosanna’ya uzattı. “Bu kadar yıl sonra sana ulaşması garip, değil mi?”

“Annem gerçekten hasta olmalı. Babamın bu hayatta kendinden başka önemseddiği biri varsa o da annemdir.”

“Ama annen senin çocuk yaşta yıllarca işkence görmeni önemsemedi.”

Rosanna viskinin yarısını tek dikişte içerken, “Sebepleri vardı,” dedi. “Sen bunu anlayamazsın. İtalyan bile değilsin.”

“Onların arasında yeterince zaman geçirdim.”

“Bak, endişelenmeni anlıyorum Gabriel ama iyi bir plan yaptık. Eğer bir şeylerin yanlış olduğunu veya ters gittiğini hissedersen hemen oradan ayrılacağız. Güven bana bir şey olmayacak.”

Gabriel bıkkın bir nefes verdi. “Peki ya gücümüz seni oradan çıkarmaya yetmezse?”

Gabriel yıllardır Rosanna’dan özür diliyordu. Çünkü Michael Romano ona işkence ederken yardım edememişti. Çünkü elinden hiçbir

şey gelmemiştir. Bir gün ona o sesleri duyup yardım edememenin nasıl hissettirdiğini anlatmıştı. Dakikalarca ağlarken ona sarılıp, teselli eden Rosanna olmuştu. Gabriel'in elinden bir şey gelmezdi, bunu biliyordu. Çünkü o yıllarda her ikisi de kapana kısılmıştı. Ama şimdi her şey farklıydı.

"Biz aslan kafesine giren fareleriz. Her zaman kazıp çıkacak bir delik buluruz." Uzanıp Gabriel'in elini tuttu ve güven verircesine sık-tı. Hayatında onun gibi bir adam olduğu için şanslıydı. Güvenebile-ceği sadık bir dost... Onsuz nasıl olurdu bilemiyordu.

"Şu planı bir daha konuşalım. Seninle gelemeyeceğimi biliyorum ama yakınlarda olmalıyım."

Uzun yolculuk tüm ayrıntıları konuşmak için fırsat yaratmıştı. Roma'da uçaktan indiklerinde ikisi de birbirlerinden uzak koltukları tercih etmişlerdi. Artık arkadaş değillerdi hatta birbirlerini bile tanı-mıyorlardı. Rosanna buraya yalnız bir dul olarak gelmişti. Gabriel ise Amerikalı bir yatırımcıydı. *Reggio Calabria*'da bir otele yerleşecekti, her şey önceden ayarlanmıştı. Gizli kodlar, haber iletme için alter-natifler... Rosanna, ailesini görmeye giderken Gabriel bir gezinti tek-nesi kiralayacaktı. Başı bir şekilde derde girerse deniz yolu kaçmaları için en uygun alternatifti. Ayrıca Gabriel, Rosanna için bir Amerikan kimliği çıkarmıştı. Kaçmaları gerekirse başka biri olacaktı. Rosanna, *Reggio Calabria*'da uçaktan indiğinde gözleri Gabriel'i aradı. Uzak bir köşede sigara içerken taksi beklediğini görmek rahat bir nefes alma-sını sağladı. Gabriel'in yanında olduğunu bilmek bir şekilde kendini güvende hissettiriyordu. Rosanna krem renk bir pantolon takımı gi-yiyordu. Bordo topuklu ayakkabıları, kol çantası ve deri valiziyle aynı renkti. Başındaki disket şapkasıyla büyük güneş gözlükleri yüzünü gizliyordu. Birileri onu tanımadan önce Rosanna etrafa göz atmak istiyordu. Havaalanı kalabalıktı, binanın dışı özel araçlar ve taksilerle doluydu. Şüpheli bir araç görmek için etrafı kolaçan ederken dik-kat çekmemeye de çalışıyordu. Yolun kenarında yavaşça yürürken bir araba hemen yanında durdu. Arabanın arka camı açıldı ve biri ismini seslendi.

"Rosanna!"

Arabadan genç bir adam indi. Uzun ince yapılı, şık giyimli ve son

derece yakışıklıydı. Rosanna güneş gözlüklerini çıkarıp, adama kısık gözleriyle, "Sizi babam mı gönderdi?" diye sordu.

Adam ona yoğun bir ışıltıyla bakıyordu. Sanki onu tanıyormuş gibi... Rosanna adamın yüzünde tanıdık bir şeyler aramak için ona doğru iki adım attı. Bu suratı tanıyordu. Şimdi dudağının hemen üzerinde erkeksi bir bıyık olsa da bıyığın bir bahçe kazasından kalma dikişleri gizlediğini de biliyordu. Tadı dalgalara sahip saçlar şimdi kısacık kesilmiş ve bir şapkanın ardına gizlenmiş olsa da Rosanna onun on bir yaşındayken nasıl görüldüğünü hatırlıyordu.

Rosanna gözlerinden akmaya hazır yaşlarla savaşıırken, "Matteo?" diye kuşkuyla fısıldadı.

Genç adam dişlerini göstererek kocaman gülümsediğinde Rosanna karşısındaki adamın erkek kardeşi olduğundan emin oldu. Onu son gördüğünde on bir yaşında bir çocuktuk ama şimdi yirmi üç yaşında genç bir adama dönüşmüştü.

Ona sıcak bir tavırla sarılırken, "Bir an beni tanımayacağını düşündüm, Rosa," diye şakıdı.

Rosanna geri çekilip karşısındaki adama tekrar baktı.

"Tanrım! Seni son gördüğümde küçücük bir çocuktun, Matteo!"

Matteo mahcup bir ifadeyle başını önüne eğdi. "Uzun zaman oldu."

Arabanın içindeki şoför huzursuz bir şekilde homurdandığında Matteo'nun kaşları çatıldı.

"Babam seni bekliyor."

Rosanna başını salladı.

"Annemiz nasıl?"

Matteo arabanın kapısını açıp binmesine yardım ederken, "Oraya gittiğimizde kendin görürsün," dedi.

Matteo arka koltukta Rosanna'nın yanına oturmak yerine şoförün yanına geçti. Şoför havaalanından uzaklaşıp kıyı şeridi boyunca sessizce ilerlemeye başladı. Rosanna çantasından çıkardığı sigarayı yakıp, dudaklarına götürerek derin bir nefes çekti.

Matteo ona bakmak için arkasına döndü.

"Çok değişmişsin, Rosa."

Rosanna cılız bir tebessümle karşılık verdi. Matteo onun ne kadar değiştiğini tahmin bile edemezdi.

“Yine de beni hemen tanıdın.”

“Sadece gereğinden fazla şık giyinmiş, tedirgin bir yabancıydın ve bir tahminde bulundum,” dedi. Matteo gülerek kafasını iki yana salladı. “Her zaman süslü şeyleri severdin.”

Doğru hatırlıyordu. Rosanna her zaman çabuk büyüme heveslisi bir kız olmuştu. Pek çok kez annesinin en sevdiği ayakkabılarının topuklarını kırmış, rujlarına dişleriyle hasar vermişti. Evlendikten sonra kendisine ait pek çok ayakkabısı ve kıyafeti olsa da hiçbirini kendi seçmemişti. Michael onun önemli davetlerde şık giyinmesini istese de evin içinde seçilmiş bir bakire gibi uzun, açık renk elbiseler dışında bir şey giyemezdi. Şimdi ise kendi tarzını oluşturmuştu. Çekici, gizemli ve tehlikeli imajından memnundu.

Arabada bir yabancı varken Rosanna kardeşine merak ettiği şeyleri soramıyordu. Onunla konuşup ona anlatmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Matteo onun her zaman en yakın arkadaşı olmuştu. Onu aramadığı için kırgın değildi çünkü Matteo o zamanlar küçük bir çocuktü. Zamanla ailesiyle arasındaki bağ kuvvetlenmiş, mafya onu içine almış. Matteo bir zamanlar çok sevdiği ablasını unutmuş olmalıydı.

Rosanna sigarasının dumanını içine çekerken, “Evlendin mi?” diye sordu.

Matteo başını sallayarak onu onayladı. “On sekiz yaşında evlendim.”

Omuzları bir hüznle çökmüştü. İstenmeyen evlilikler sadece kadınların başına gelmiyordu.

“Karımla tanışmak isterim.”

Matteo ona bakmadı. “Martina çok tatlıydı. Tanıyan herkes onu severdi.” Derin bir nefes alarak, “Sadece bir sene evli kalabildik,” dedi. “Bebegi ve onu doğumda kaybettim.”

Rosanna’nın boğazı düğümlendi. “Çok üzgünüm, Matteo.”

“Şimdi cennette olduklarını bilmek bana huzur veriyor.”

Eve yaklaştıklarında ikisi de sessizdi. Rosanna geniş meyve bahçeleri boyunca uzanan yolu hatırlamıştı. Binaya ulaştıklarında silahlı çiftçilerin sayısı artıyordu. Demir kapıdan geçtiklerinde onları profesyonel korumalar karşıladı. Burası aynı zamanda belediye başkanının evi olduğu için sıkı korunuyordu. Yine de kaçmak isterse bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

Matteo arabadan inip kapısını açmak için yanına geldi. Rosanna, elini uzatan genç adamın gözlerinde çaresizlik ve keder gördü. “Buraya geri dönmemeliydin, Rosa,” dedi fısıltıyla.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ona reddemeyeceği bir teklif yapacağım."

The Godfather (1972) – BABA

1970 Ocak – PALERMO, SİCİLYA

Saat sabahın altısıydı. Diego şarap mahzeninin arka odalarından birinde ailesine sızan muhbiri bulmaya çalışıyordu. Bu karşısındaki adam yüzünden bütün geceyi uykusuz geçirmişti. Elinde tuttuğu kerpetende adamın serçe parmağı vardı.

Adam kan içindeki eline sarılmış bir bebek gibi ağlarken, "Yalvarırım," diye feryat etti. "Karga, be-n... Ye-mi-n ede-ri-m. Bi-bil-mi-yo-rum."

Ona Karga demelerinin bir sebebi vardı. O, ölümün habercisiydi. Şimdiye kadar hayatını bağışladığı kimse olmamıştı. Bundan sonra da olmayacağını biliyordu. Kendini vahşetten zevk alan bir psikopat olarak tanımlamıyordu, hayır. O daha çok adalet istiyordu ve *mafioso* ona bunu emrediyordu.

"Guido buradasın çünkü bir şeyler bildiğini biliyorum. Ben asla yanlış adamı avlamam. Şimdi bana bir isim ver ve seni acısız bir ölümle onurlandırayım." Adamın yüzü gözyaşı, sümük ve kanla kaplıydı.

Tam o sırada içeriye biri girdi. Diego arkasını dönmeden kerpetendeki parmağı yere bıraktı.

"Ne var?"

"*Padrino*", efendim. Sizi bekliyor."

* *İtalyanca* bir kelime olup, özellikle Sicilya'daki geleneksel organize suç ağını simgeleyen bir terimdir.

"*Baba*, otorite sahibi olan kişidir.

Diego gitmesini söyleyen bir el işareti yaptı. Ceket cebindeki mendili ellerini temizlemek için kullanmıştı. Adamlarına seslendi.

“Hayatta kalmasına yetecek kadar kan kaybettiğinden emin olun. Geldiğimde ölmüş olursa zemindeki sizin kanınız olur.”

Diego üzüm bağlarından ayrılıp babasının yaşadığı malikâneye doğru yola çıktı. Şoförü arabayı kullanırken o arka koltukta bir puro yakarak rahatlamaya çalıştı. Babası bu sıralar onları sık sık çağırıyordu. Bu sıradan bir durum değildi çünkü normal bir dönemde değillerdi. *Cosa Nostra* için tehlike çanları çalmaya başlamıştı ama Diego bunu engellemeye kararlıydı. Dört erkeğin en küçüğü olarak kimse ondan bir gün bayrağı devralmasını beklememişti. Babası otuz yedi yıl boyunca istediğini almasına engel olmamıştı. Üç oğlu da soyunun devamlılığının sembolüydü. Diego bunca yıldır sadece kirli işleri yapan bir maşadan ibaretti. Gözden kolayca çıkarılabilirdi... Fakat artık dengeler değişmişti. *Padrino* ilk kez onu görüyordu. En büyük abisi öldükten sonra babası diğer iki abisinin işe yaramaz olduğunu fark etmişti. Bu durum da Diego’yu bir işkenceci değil, saygı duyulan bir adama dönüştürmüştü.

Çocukluğundan beri buraya her gelişinde heyecanla yükselen nabzını kontrol altına almayı öğrenmişti. Babası artık yaşlı bir adamdı. İnsanlar onun fazla zamanının kalmadığını fısıldıyordu. Yine de o hâlâ *Cosa Nostra* gücünün sembolüydü. Aslan kabartması olan kapı iki yana doğru açıldı ve Diego emin adımlarla içeri girdi. Karanlık oda sabahın erken saatinde bile puro dumanıyla kaplıydı. İçeride Diego’nun hayatta kalan iki abisi duruyordu. En büyükleri Arturo birkaç ay önce amcası tarafından öldürülmüştü. *Cosa Nostra* yüz yıl sonra bir iç savaşın eşiğindeydi. Amcaları Enrico savaş ilan etmişti. Abisi Alberto Servillo’yu, şimdiki *Padrino*’yu ortadan kaldırmaya karar vermişti. Babaları Alberto Servillo kalan üç oğluyla birlikte gücü elinde tutmaya çalışıyordu. Diego, babalarının karşısına dikilen abilerinin yanında yerini alırken babasını selamladı. *Padrino* gösterişli koltuğunda tekleyen nefesine rağmen onu ürpertiyordu. Yanında her zaman sadık koruması Gianni dikiliyordu, tetikteydi ve en ufak yanlışlarında oğullarını bile vuracak kadar *Padrino*’ya sadıktı.

“Diego, biz de başlamak için seni bekliyorduk.”

Diego şüpheli bir tonda, “Neye başlamak için?” diye sordu. Bū-

yük abisi Patrizio'nun elleri önünde bağlı başı ise yerdeydi. Alberto Servillo'dan ve diğer her şeyden korkuyordu. Tanrım, bir keresinde fareden korktuğunu bile görmüştü. Babaları onun bir yüz karası olduğunu düşünüyordu. Diego'dan altı yaş büyük olan Tiziano ona yoğun bir kibirle baktı. Bu karanlık oda bile gözlerindeki kırmızı-mor rengi gizleyemiyordu. Anlaşılan uyuşturucunun etkisi henüz geçmemişti.

Padrino öksürdü ve derin bir nefes alarak eski gücüne kısa sürede döndü. "Toplantıya," dedi. Ona onaylamayan gözleri gömleğindeki kan lekesinde gezindi. "Temiz çalışmıyorsan en azından karşıma çıkarken gömleğini değiştir."

Diego saygıyla başını eğdiğinde Tiziano'nun gülümsediğini gördü.

Babaları nihayet oturmalarını işaret etti. Kurallara uygun bir sırayla onun karşısına oturdular. "Biliyorsunuz, abiniz Arturo." Hızlıca haç çıkardı. "Huzur içinde yatsın. Öldürüldüğünden bu yana gücümüz zayıflıyor. Pek çok bölge özerklik istediğinden ya da paylarını arttırmaktan bahsediyor. Enrico'nun bize bağlı olan aileleri kendi tarafına çekmesine izin veremeyiz. Daha güçlü yandaşlara ihtiyacımız var."

Tiziano kendini şimdiden ailenin ikinci reisi olarak görüyordu. Ondan yayılan kibir mide bulandırıcıydı. "Bunun için Meksika ile bağlantılar kuruyorum."

Padrino öfkeyle homurdandı. "Meksika ile kurduğunuz tek bağlantı uyuşturucularını denemekten ibaret!"

"Ama baba-"

"Kes sesini!"

Diego, Tiziano'nun bu haline gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. *Padrino*'nun gözleri hayal kırıklığıyla Patrizio'nun üzerinde gezindikten sonra bakışlarını boşluğa çevirdi.

"Meksika, Amerika'daki elimizi güçlendirecek bir yol ama bizim önce buradaki kaleyi savunmaya ihtiyacımız var. İtalya'da daha güçlü siyasi ve yasal bağlantılara ihtiyacımız var. Devlet ve din adamlarına..."

Diego serçe parmağındaki yüzükle oynarken, "Sicilya'daki her güce hâkimiz," dedi.

"Sicilya yetmez. Diğer bölgelere de ihtiyacımız var."

"Onlar küçük oluşumlar. Hepsi karşımızda korkudan titriyor."

Padrino kararlı bir sesle, “Hepsi değil,” dedi. “İçimizdeki karışıklığı fırsat bilen aileler güçleniyor.” Bir öksürük konuşmasını kesti. Devam etmeden önce su içti. “*Ndrangheta*, Tiziano’nun söylediğinin aksine bütün uyuşturucu piyasasına hâkim oldu. Liderleri belediye başkanının abisi olmasının yanında tüm devlet adamlarının da saygı duyduğu bir adam.”

Diego olayların siyasi yanlarıyla ilgilenmiyordu. Ona daha çok sorgulanması, korkutulması, ortadan kaldırılması gereken birileri olduğunda başvurulurdu. Şüpheyse, “*Ndrangheta*, daha birkaç yıl önce bizden korunmak için kızlarını satmaya çalışmıyor muydu?”

Babaları derin bir nefes aldı. “Devir değişiyor. Şimdiyse Amerika’ya açılmak için bize ihtiyaç duyuyorlar. Enrico işleri karıştırdı. *Ndrangheta* desteğine ihtiyacımız var.”

Tiziano, “Bizden ne yapmamızı istiyorsun, baba?” diye sordu.

“Sizden değil,” derken gözleri Diego’nun üzerinde kilitlendi. “Senden bekliyorum, Diego.”

Diego hiç düşünmeden, “Nedir?” diye sordu.

“Evlilik.”

“Anlamadım?”

“Otuz yedi yaşındasın, Diego. Bir kadına ve oğullara ihtiyacın var. Bu hem soyumuzun devamı adına hem de tek bekâr oğlum olduğun için *Ndrangheta*’yla anlaşma yapmamızı kolaylaştıracaktır. Bunu sadece sen yapabilirsin. Bir düğün her şeyi çözer.”

Diego bu tuzağa düşeceğini hiç düşünmemişti. On yıl önce sevdiği tek kadını kaybettikten sonra evlenmemeye yemin etmişti. Bu dünya ona sevmek için izin vermeyecek kadar acımasızdı. Sevmediği bir kadına ölene kadar bağlı kalıp ondan sürekli zırlayan piçler peydahlamak da istemiyordu. Onun hayatı bu değildi. Tiziano ona kıskançlıkla bakarken Patrizio şaşkındı.

“Tiziano ve Patrizio’nun oğulları var.”

Padrino diğer iki oğluna bakarak, “O gün geldiğinde köylüler gibi yaşı büyük olan değil, en onurlu olan başa geçecek,” dedi. “Uğruna savaşağın bir ailen ve oğulların olmalı, Diego. Ailen ve düşmanların sana saygı duymalı. *Mafioso* bize bunu emrediyor.”

Babası ilk defa onu yönetici olarak gördüğünü söylemişti. Diego

bunun için ne kadar savaştığını hatırladı. Bir gün babasının yerini alacak *o kişi* olmak için... Bir zamanlar bunun asla olamayacağını düşünürdü. Bu yükün altında ezilmenin ve nelerden feragat etmesi gerektiğinin bilincinde olmamıştı. Fakat şimdi anlıyordu. O gün gerçek bir *Padrino* olana kadar babasının köpeği olmak zorundaydı. Dişlerini sıkı.

“Kiminle evleneceğim?”

Babası memnuniyetle gülümsedi.

“Sana seçim şansı vereceğim.”

Diego bunun sandığı gibi bir seçim olmadığını farkındaydı. Babası konuşmadan önce elindeki antika parayı masanın üzerine vurmaya başladı. “*Ndrangheta* lideri Guiseppe De Luca olsa da aileyi asıl yöneten kişi belediye başkanı olan kardeşi Santo De Luca. Fakat Santo’nun bir oğlu yok. Guiseppe ise ailenin tek erkek çocuğuna sahip.”

Diego anladığını belirterek başını salladı. “Yani bu anlaşma ikisini de ikna etmeye yetecek.”

Babası parayı masaya vurmaya devam ederken, “Santo’nun kızı on yedi yaşında. Oldukça iyi yetiştirildiğinden eminim. Genç, güzel ve doğurgan olacaktır. Aynı zamanda yaşı itibarıyla kontrol etmesi kolay olur.”

Diego kendini bir kız çocuğuyla düşününce ürperdi.

“Diğer seçenek?”

Padrino bunu soracağını tahmin edermiş gibi çenesini kaşıdı. “Guiseppe De Luca’nın dul kızı. Romano ailesinden merhum Michael Romano ile evliydi. Michael ölünce Romano ailesi Amerika’da kalmasını uygun gördü. Fakat istediğimiz zaman İtalya’ya gelmesini sağlayabiliriz.”

Olayı biliyordu. Aptal Fredrico babasına kumpas kurulduğunu söyleyip dursa da dedikodular onun karısının öldürdüğünü söylüyordu. Fakat bunlar sadece dedikodudan ibaretti. Bir kadın bir mafya liderini öldüremezdi.

Tiziano, “*Karadul*,” diye mırıldandı.

Babası elini salladı. “Öyle bir söylenti olsa da inanılır gibi değil. Tahminimce Fredrico babasını öldürdü, kız ise korkudan bir deliğe saklandı. Yirmi sekiz yaşında yaşı geçkin ve evliliği boyunca hamile kalamadığı düşünülürsek... Hasarlı olabilir. Yine de aile reisinin kızı

ve gelecekteki reisin kardeşi olduğu için değerli bir parça. Santo yaptığım görüşmede ilk onu önerdi. Kendi kızını bize g nderemeyecek kadar seviyor olmalı.” Güçlü bir kahkaha attı. “Bu kadar zayıf d l  olmasına şaşmamalı.”

“Tamam, kararımı verdim.”

Babası gülümseyerek, “Hangisi?” diye sordu.

“Karadul... Kadının adı ne demiştin?”

Padrino omuzlarını silkti. “Kimin umurunda?”

Tiziano haddini aşarak, “Onu seçmene şaşmamalı,” dedi. “Her zaman kullanılmış malları seversin.”

Diego onun neden bahsettiğini anladığında yerinden kalktı ama babası öksürerek onu durdurdu. “Tiziano! Bu kararı Diego’ya bıraktım. O seçimini yaptı. Kardeşine saygı duymaya alışsan iyi olur. Şimdi çıkın. Diego, seni daha sonra çağıracağım.”

Babalarının yanından ayrıldıklarında evin geniş merdivenlerinden inmişlerdi.

Tiziano, “Patlak ve kurumuş bir kadın seçtin, Diego,” dedi. “Her zaman kötü seçimler yapıyorsun.”

Tiziano’nun kimden bahsettiğini biliyordu. Yirmili yaşlarının sonunda ilk ve son kez âşık olmuştu. Sofia... Kendisinden beş yaş büyük bir şarkıcıydı. Daha önce iki evlilik yapmıştı. Onunla tanıştığında tanınmış Romalı bir iş insanının metresiydi. Diego’yla birbirlerine delice âşık olduklarında adamı terk etmiş ve sadece onunla olmak için Sicilya’ya gelmişti. Diego gençti, pervasızdı, onun için herkesi karşısına almaya hazırdı. Fakat onu korumayı başaramamıştı. Kendisi için düzenlenen bir suikast Sofia’nın hayatına mal olmuştu.

Diego öfkesini kontrol altına almayı yıllar önce öğrenmişti. Serinkanlılıkla, “Tiziano, bir gün gelecek ve seni öldürdüğüm için kimseye hesap vermeyeceğim,” diye fısıldadı.

Tiziano kızaran suratıyla Diego’ya bakarken kravatını d zeltri. Patrizio aile arasında her zaman arabuluculuk yapardı. Elli yaşındayken ölmüş olan en büyük abisinden sadece bir yaş k  kt . Ailenin büyüğü o olsa da herkes onun *Cosa Nostra*’yı idare edemeyeceğinde hemfikirdi. İyi bir adamdı, zekiydi. Bu yüzden finans konuları ve evrak işleriyle ilgileniyordu. Sıklıkla aile içinde s k neti sağlaması için seçiliyordu.

Patrizio tartışmanın büyümemesi için araya girdi.

“Tebrikler, Diego. Umarım mutlu olursun, kardeşim.”

“Teşekkürler abi ama amacım mutlu olmak değil. Bu sadece bir *çıkar anlaşması*. Umalım da bu savaşın kazanan tarafı *biz* olalım.”

Tiziano öfkeyle yanlarından uzaklaştığında Patrizio yaklaştı. “Dikkatli ol, Diego. Babam seni açıkça aile reisi yapmaya niyetli gözüküyor. Tek düşmanın Tiziano olmayacak.”

Diego başını sallayarak onu onayladı. “Bütün düşmanlarım Tiziano gibiyse korkulacak bir şey yok,” derken kahkahası evin holünde çınlattı.

Diego, Sicilya’da olduğu zamanlarda diğer aile üyeleri gibi Palermo’nun dışında, Servillo bölgesinde yaşıyordu. Bölge üzüm bağlarıyla çevrili ve üst düzey korumaya sahipti. Diego’nun evi üzüm bağları ve şarap mahzenlerinin altında, uçurumun kıyısındaydı. Diğer binalardan uzakta olmak işini kolaylaştırıyordu.

Gençlik yıllarından beri yoldaşı olan Franco arabadan inip kapısını açtı. Her türlü konuda ona güvenirdi. İki parmağını sallayarak Franco’ya onunla yürümesini işaret etti. Franco arkasından yürürken, “Guiseppe De Luca’nın kızı hakkında her şeyi bilmek istiyorum,” diye emretti.

Franco, “Peki, efendim,” derken sesinde merak vardı.

Diego ona bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordu.

“*Padrino* onunla evlenmemi emrediyor.”

Franco’nun kaşları yukarı kalkmış olsa da bu konuda yorum yapmayacak kadar akıllıydı. Eskiden olsa Diego böyle bir emir karşısında küplere biner taşkınlık yapabilirdi ama artık o genç adam değildi. En başından beri önemli olmak istiyordu ve bu sefer elinde fırsattan fazlası vardı. Babasının çok zamanı kalmamıştı, bunu ona her baktığında görebiliyordu. Etrafta kimse olmadığı zamanlarda oksijen tüpüne bağlanıyordu. Bunu Diego dışında herkesten saklayabilirdi. Geleceğin *Padrino*’su olmak için ondan daha güçlü biri yoktu. Bu konuda hevesli olanları da ortadan kaldırmaya kararlıydı. Diego, *Cosa Nostra* tarihinin en genç *Padrino*’su olacaktı. Bunun için öldürmesi gerekiyorsa öldürür, evlenmesi gerekiyorsa evlenirdi.

“Onunla evleneceğim ama düğünden önce hakkında birkaç şey öğrenmeliyim. Öncelikle ismini, nerede yaşadığını ve eski kocası Michael Romano’yu öldürüp öldürmediğini bilmem gerekiyor.”

"Anlaşıldı, efendim."

Franco uzaklaşmak üzereyken, "Ah, Franco," diye seslendi. Dudak kenarı şeytani bir sırıtışla kıvrılırken, "Bir de fotoğrafını istiyorum," dedi.

Yaşadığı bina, ilk mafya ailelerinden kalma rüstik tarzda inşa edilmiş eski bir kiliseydi. Ne ironik ki şimdi bir şeytana ev sahipliği yapıyordu. Diego üst katta terasta dikilmiş karanlık denizi seyrediyordu. Elindeki bardaktan büyük bir yudum viski içti. Yakasından iki düğme çözerek derin bir nefes aldı. Kadın hakkındaki bilgiler masanın üzerinde duruyordu. Henüz incelememişti. Aslında önemli de değildi. İtalyan evlilikleri çıkarlar için yapıldı. Bu kadın *Cosa Nostra*'nın ve Diego'nun çıkarlarına da uygundu. En azından küçük bir kız çocuğu değildi. Uzun parmakları kâğıtlara uzandı.

İsmi Rosanna'ydı. Şu an yirmi sekiz yaşındaydı. On altı yaşındayken Michael Romano ile evlenmiş, yirmi bir yaşında Michael'ın ölümünden sonra dul kalmıştı. Bu kısa zamanda Amerika'da yaşadığı yeri bulamamışlardı. Hakkında özel bilgi yoktu, son derece gizemliydi. Kocasını öldürüp öldürmediği ise tam bir muammaydı. Michael'ın oğlu Fredrico, babasının Giovanni Cardinale'nin kurduğu tuzakla öldürüldüğünü söylese de içinden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu. Aynı zamanda Franco da Fredrico'nun babasını öldürmüş olabileceğini düşünüyordu. Gölgesinden bile korkan Fredrico'nun bunu yapıp yapmadığından emin olamasa da hırslar insanları yönetirdi. Franco, Rosanna'nın bir resmini bulmayı başaramamıştı. Kadının neye benzediğini bilmiyordu. Ne olursa olsun bu kadın, Rosanna yakında karısı olacaktı. İstese de istemese de bu olacaktı.

1970 NİSAN – REGGIO CALABRIA, İTALYA

Matteo haklıydı, geri dönmemeliydi. Bu kadar yıl sonra onları tanıması gerekirdi, hatalarından ders çıkarması, gördüğü şeylerin etkisi altında kalması gerekirdi ama hayır! Bir kez daha vicdanına yenik düşmüştü. Babası Guiseppe yanaklarını öperken ona sıkıca sarılmıştı. Matteo'nun ne demek istediğini anlayamadan kendisini aile meclisinin önünde bulmuştu. Aptal gibi hissediyordu. Kocaman bir aptal

gibi! Babası onu sarıp sarmaladıktan sonra amcası ona neden İtalya'da olduğunu açıklamıştı. *Evlenmek için...* Aşağıda sakın kalmaya çalışmış, kelimelerini doğru seçebilmek için elinden geleni yapmıştı. Onu *Cosa Nostra*'nın *Padrino*'sunun oğlu ile evlendirmek istiyorlardı ve bu konuda son derece korku doluydular. Bir kez daha *Cosa Nostra*'ya yem olmayacaktı. Bu sefer değil. Bu yüzden amcası ve babası aylardır onu Amerika'nın her yerinde aramıştı. Onu başka bir esarete sürükleyeceklerdi. Bu sefer ki çok daha tehlikeli bir tutsaklıktı. O evlilik olmadan buradan kurtulmalıydı. Dahası annesi *sekiz yıl önce* ölmüştü! Cenazeye onu çağırmayı düşünmemiş, haber vermeye gerek duymamışlardı. Babası yedi sene önce kocasının cenazesine geldiğinde bu konuda tek kelime etmemişti. Hangi birine daha çok sinirlenmesi gerektiğini bilemiyordu. Şimdi misafir yatak odalarından birine kapatılmıştı. Babası kaçacağını tahmin ettiği için kapısında nöbet tutan adamlar vardı. Pencerenin önünde tırnaklarını yerken Guiseppe içeri girmişti.

“Canım kızım.”

Sesindeki o sahte sevgi ifadesi midesini bulandırdı.

“Beni kandırdın, yalan söyledin ve şimdi hapsediyorsun. *Bir kez daha* özgürlüğümü elimden alıyorsun. Neden?”

Rosanna soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Vahşi bir kedi gibi pençelerini şimdiden gösterirse daha fazla önlem almalarına neden olabilirdi.

“*Ndrangheta* büyümeli, Rosa. Amerika'da faaliyet göstermek istiyoruz. *Cosa Nostra*'ya ihtiyacımız var. Onlar da bir iç savaşın eşiğinde ve bize ihtiyaçları var. Yani iki tarafı da memnun edecek bir anlaşmanın parçasısın.”

Tükürürcesine, “*Bir kez daha*,” dedi.

“Bu sefer sıradan bir ailenin gelini olmayacaksın, Rosa. Diego Servillo sıradaki *Padrino* olmak için büyük bir aday. Babası ve mafya onu destekliyor. Bu ne demek anlayabiliyor musun? Sıradaki *Padrino*'nun karısı olacaksın. *İlk ve tek karısı...*”

Rosanna bağırılmamak için öfkesini dizginlemeye çalıştı. “Ben bu görevi bir kez yerine getirdim. Bir kez kendimi *Ndrangheta* için feda ettim. Bunu bir kez daha yapmamı isteyemezsin benden.”

Babasının artık beyazlamaya başlayan kaşları çatıldı.

“O başarısız bir anlaşmaydı.”

Rosanna bu sefer kendini tutamayarak, “Başarısız mı?” diye bağırdı. “Beş yılımı çaldın, tüm gençliğimi, hayatımı! Şimdi bunun başarısız bir anlaşma olduğunu mu söylüyorsun!”

Gözleri şeytani bir şekilde parladı. “Bu bir fırsat, Rosa. Ailemiz için büyük bir fırsat. Bu sefer canımızı korumak için *Cosa Nostra*’dan medet ummak zorunda değiliz. Bu sefer tahtadaki piyonlardan fazlasıyız. Biz veziriz, Rosa. *Cosa Nostra*’nın *Padrino*’sunun bize ihtiyacı var.”

“Ben bu aile için çok fazla şey feda ettim. Ben sıramı savdım, baba!” Gözyaşlarına boğulmayacak kadar dirayetliydi. Ağlamayı bırakalı çok olmuştu. “Amcamın bir kızı var. Benim evlendiğim yaştan bir yaş büyük. Belki de amcam da aile için fedakârlık yapmaya başlamalı. Sen karını ve çocuklarını bu aile için feda ederken amcam mutlu ailesiyle elini hiçbir işe bulaştırmıyor.”

Babasının bakışları karardı, elini cebine sokarak bedenini dikleştirdi. “*Società Maggiore*’ benim sorumluluğumda. *Santista*” benim.”

Rosanna onun yüzüne gülmemek için kendini zor tuttu. Babası hep böyle düşünüyordu ama Rosanna gerçeğin artık farkındaydı. Babası sadece bir piyondur. Amcasının gölgesinde onun yaptığı hamlelere göre oynuyor, kendini yenilmez lider sanıyordu. Fakat öyle değildi. Amcası elini kirletmeden siyasi statü kazanıp ailenin yönetimini de el altından sağlıyordu. Bir oğlu olmadığı için Guiseppe De Luca’yı yönetirken her şeyi onun fikri gibi göstererek manipüle ediyordu. Gün gelip Matteo başa geçtiğinde ona da aynısını yapacaktı.

Rosanna bunları düşünürken babası konuşmasına devam etti.

“Amcan onlara zaten Isabella’yı teklif etti. Bu aile için herkes fedakârlık yapıyor ama Karga seni seçti.”

Karga... Rosanna onu duymuştu. *Padrino*’nun işkenceci, tetikçi ve iş bitirici olan en küçük oğluydu. Amerika’da herkes ondan korkardı. Bütün o kumarhanelerde sadece ismini fısıldamak bile *soldato*” ve *caporegimeleri*” korkudan titretirdi. Bedeni bir başka psikopatın daha işkencelerini kaldıramazdı. Düğünden sonra kendini kesmesi

* *Ndrangheta* örgütünün üst birimi, ana şirket.

” *Ndrangheta* mafya oluşumunda ailenin lideri.

” *Asker*: *Caporegimeler* suça bulaşmadıkları için işleri askerlerine yaptırırlar.

” *Şef*.

gerekse bile bunu yapamazdı. Bu evlilik olmayacaktı. Karga'nın neden onu seçtiğini düşünüyordu. Çoğu İtalyan erkeği genç, güzel ve bakire olan bir gelin isterdi. Rosanna artık genç bir kız sayılmazdı. Bakire olmak bir yana beş yıllık evliliğinde dünyaya bir çocuk getirememiş olması kısır olduğu dedikodularını yaymış olmalıydı, dillere destan bir güzelliği de yoktu, sıradan bir İtalyan tipindeydi; çok zayıf ve uzundu, yüzü kemikliydi, gözleri birbirinden fazla ayrıktı. Adam-ları tuzağa düşürmek için girdiği o kumarhanelerde onların dikkatini çeken şey iddialı giyim tarzı ve öz güveni olurdu. Normalde kimse ona ikinci defa dönüp bakmazdı. Zaten Karga'nın onu gördüğünü de sanmıyordu. O halde neden? Neden onu seçip bir kez daha cehenne-me çekmek istiyordu?

Guiseppe şaşkınlığını fark ederek, "Tüm dedikodulara rağmen seni istedi, Rosa," diye mırıldandı.

Rosanna, "Hangi dedikodular?" diye sorarken sesine sahte bir saflık yükledi.

"Biliyorsun. Kısır olduğunun konuşuluyor," Duraksayıp, kapalı kapıya kısa bir bakış attı. "Kocanı öldürmüş olabileceğini söylüyorlar."

Rosanna bunu ilk defa duymuş gibi davranırken, "Benim mi?" diye sordu.

Guiseppe bunun çok saçma olduğunun farkındaymış gibi elini salladı. "Zayıf bir kadının bunu yapamayacağının farkındayım ama dedikodular tehlikelidir. Fredrico babasını öldürdükten sonra suçu sana atmak istemiş olabilir. Elbette böyle bir şeyi kimse ciddiye almayacaktır."

Rosanna'ya yaklaştı, yüzünü sevgi dolu bir babaymış gibi ellerinin arasına aldı. Rosanna onun dokunuşlarından iğrenmiş olsa da geri çekilmedi. Aksi davranması çözüm olmayacaktı. Rosanna agresif davranırsa tedbirleri sıkılaştırıp hamle yapması imkânsız hale gelebilir ya da daha kötüsü onu bağlayıp düğün gününe kadar karanlık bir mahzende tutabilirlerdi. Gabriel'e haber verene kadar uslu bir kız olmak zorundaydı.

"Aile için bunu yapmalısın, Rosa. Sana güveniyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Hiç güven kelimesini duydunuz mu?"

"Bir kere yaptım ama unuttum."

Only Angels Have Wings (1939) – MELEK KANATLARI

1970 NİSAN – REGGIO CALABRIA, İTALYA

Guiseppe De Luca onu yalnız bıraktığında Rosanna plan yapmak için kafasını çalıştırmaya başlamıştı. Buradan kurtulmak zorundaydı. Kapısında bir nöbetçi, koridorda ise her beş dakikada bir kişi geçiyordu. Balkonun altında iki silahlı kişi nöbet tutuyordu. Rosanna bıçağıyla ikisini de etkisiz hale getiremezdi. Ayrıca bahçe kapısına ulaşması için etten bir duvarı geçmesi gerekiyordu. Yardımsız bunu yapamazdı. O iletişim kurmasın diye odasında bir telefon yoktu. Gabriel'e hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. Rosanna bir sigara yaktığı sırada içeri ürkekçe giren bir kız akşam yemeğinin sekizde hazır olacağını, amcası ile babasının onu masada beklediğini söylemişti. Yani o saate kadar bu odada hapis kalacaktı.

Rosanna yemek için giyindi. Yatağın kenarında huzursuzca otururken kapısı açıldı. Matteo içeri girerek kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

"Böyle girdiğim için üzgünüm ama korumaların görmesini istemedim."

Ayağa kalkıp, ellerini beline koyarak bedenini dikleştirdi.

"Bütün bunları biliyordun, Matteo. Ablana ihanet edecek kadar değişeceğini tahmin etmemiştim. Buraya sekiz yıl önce ölmüş olan anneme veda etmek için getirildim!"

Matteo işaret parmağını dudaklarının üzerine koyarak sessiz olmasını işaret etti.

“Evet Rosanna, biliyordum. Seni arama görevi bana aylar önce verildi ve ben seni aylar önce bulduğum halde yerini sakladım.”

“Beni uyarabilirdin.”

“Yapamazdım!” derken fısıltısı sert bir bağırmaı andırıyordu. “Benim özgür olduğumu mu düşünüyorsun? Her adımımı izliyorlar. Tek yapacağım onları başka yere yönlendirmekti. Öyle de yaptım, Şikago’dan uzağa bakmaları için sahte yemler attım.”

“Havaalanında beni görmezden gelip arkayı dönüp gitseydin. Bir işaret Matteo...”

Rosanna’nın içi öfke doluydu. Matteo’nun suçlu olup olmadığından emin değildi. Onu tanıdığı zamanlarda küçük, savunmasız ve masum bir çocuktur. Tıpkı kendisi gibi... Ama şimdi ikisi de değişmişti.

“Beni oraya amcamın adamlarıyla gönderdiler. Başka şansım yoktu, Rosa. Üzgünüm ama bu artık bizim ailemizi aşan bir mesele haline geldi. Amcam aileyi güçlendirmeye kararlı. Uyuşturucu işinden çok fazla para kazanıyoruz. Ama o Amerika’yı istiyor ve sen harika bir pazarlıksın.”

Rosanna kollarını göğsünde bağladı.

“Bir kez daha...”

Matteo’nun bakışları sertleşti.

“Üzgünüm, o zamanlar yapacağım bir şey yoktu ama şimdi var.”

Yaklaşarak ellerini tutup yakın olmaları için kafasını öne eğerek fısıltıyla konuşmaya başladı. “Karga güvenilirmez ve tanıyabileceğin en kötü, en acımasız adam. Onunla iş yapmak, *Padrino*’ya bulaşmak istemiyorum. Daha önce pek çok aileyi tuzağa düşürüp yok ettiler. Onlar arkalarında leşten başka bir şey bırakmayan aslan sürüsü.”

Rosanna hiçbir adamın eski kocasından daha kötü ve acımasız olabileceğini düşünmek istemezdi ama olabileceğini biliyordu. Bunu kızları kurtarıırken pek çok defa görmüş, mafyanın derinliklerindeki her adam da şahit olmuştu. Her zaman daha acımasızı vardı. Yine de Karga’dan ya da başka bir adamdan korkmuyordu. Fakat yine de evlenemezdi. Koruması gereken bir ev dolusu ve kurtarılması gereken daha çok kadın vardı. Diğer yandan bu dünyadan intikam almadan

ölmemeye de kararlıydı. Onları bitirmek istiyordu. Tüm bu akbabaları... Rosanna'yı güçlü kulan bir şey daha vardı. Ölmekten de korkmuyordu çünkü çok daha kötüsünü yaşamıştı.

Rosanna kaşlarını çatarak, "Bana yardım mı edeceksin?" diye sordu.

Matteo başını salladı. "Kaçmalısın. Ortadan kaybolursan *Padrino* küçük düştüğü için bizimle anlaşmayacaktır."

"Amcam ve babam?"

"Peşine düşeceklerdir. Çok iyi saklanmalısın, Rosa. Başka ülke, isim, yepyeni bir görünüş... Sana sadece bir kez yardım edebilirim."

Fakat Rosanna insanlara güvenmekten yıllar önce vazgeçmişti. Şüpheyle karşısındaki adamı inceledi. "Gün gelecek ve *santista* sen olacaksın. *Cosa Nostra* ile anlaşıp Amerika'da söz sahibi olabileceksin,"

Rosanna gözlerini kardeşinin gözlerinden ayırmadı. Yalanı hissetmek gibi özel bir yeteneği vardı. Sadece yalanı da değil, gerginliği, korkuyu... Kumar oynamak için insanları okuma işinde uzmanlaşmıştı. "Bunu istemedim, Rosanna. Hiçbir zaman... Bu ailenin içinde doğmayı ben seçmedim. Fakat yönetmem gerekiyorsa bunu kendi yolumdan yapacağım. Öncelikle ailemin, sevdiklerimin ve dostlarımın güvende olmasını istiyorum. Amcam gücünü sınamak için kumar oynamak istiyor. Ben kimsenin canını ortaya koymak istemiyorum. Amerika'nın güney bölgeleri bizim elimizde, ticari anlaşmalarımız saat gibi işliyor. *Cosa Nostra*'yla iş yapıp maceraya atılmaktansa Meksika ve Kolombiya ile ortaklığı sürdürmeyi tercih ederim."

Rosanna ona güveniyordu. Matteo yalan söylemiyordu. Dudağının içini dişledi. Özellikle tek kurtuluş şansı yaptıkları planken, bunlardan kimseye bahsetmemesi gerekiyordu.

"Dışarıda bir adamım var. Onunla iletişim kurmalıyım yoksa..." Rosanna'nın gözü duvarda duran saate takıldı. "Beni çıkarmak için yirmi dört saat sonra burada olacak."

Matteo başını iki yana salladı. "Seni çıkaramaz." Matteo ciddi görünüyordu. "Babam kaçmaya çalışacağını biliyor bu yüzden tüm önlemlerini aldı. Amcam da işi şansa bırakmamaya kararlı. Bu evden çıkamazsın, bu imkânsız."

"Neler yapabileceğimizi bilsen şaşırırdın."

Matteo onu duymamış gibi arkasını dönüp pencerenin kenarına doğru yürüdü. Eli çenesinde gezinirken, "Yarın güneş doğmadan yola

“Çıkacağız,” dedi. “Düğün hazırlıkları yapıldı. *Cosa Nostra*’nın yuvası Palermo’da evleneceksin. Anlaşma yapılacak ve *Ndrangheta*’yla *Cosa Nostra* ateşkes imzalayacak.”

Onu Palermo’ya götüreceklerdi. Rosanna sertçe yutkundu. Sicilya’ya gidemezdi. Bu intihar olurdu. Reggio Calabria’dan kaçabilirdi ama Palermo’dan kaçamazdı. Bilmediği bir yerdi ve Gabriel de bir yabancıydı.

“Oraya varmadan kaçmalıyım.”

“Çok sıkı korunacaksın. Bir an bile durmayacaklardır. Sicilya’nın girişinde bizi *Padrino*’nun adamları karşılayacak. Yoldayken kaçmak intihar olur.”

Rosanna, Matteo’ya baktığında bakışlarında bir şey gördü. Bir fikri vardı ama muhtemelen tehlikeli olacağı için söylemekten kaçınıyordu.

“Planın ne?”

“Gece saat tam on ikide kapındaki korumaları etkisiz hale getireceğim ve senin sadece on dakikan olacak. Benim çalışma odamda bir telefon var. Koridorun sağ kanadında en sondaki oda. Adamını ara, ona dikkat çekmeden Palermo’ya gelmesini söyle. Seni bekleyeceği yeri, zamanı ve planımı ona Palermo’da söyleyeceğim.”

Kaşları şüpheyle çatıldı. “Gizlenecekse onu Palermo’da nasıl bulacaksın?”

Matteo kibirli bir şekilde güldü. “Adam öldürmekte, acımasız olmakta kötü olabilirim ama iz sürmekte çok iyiyimdir. Seni ne kadar kısa zamanda bulduğuma inanamazsın.”

“Onlar için bu musun? Bir taziye mi?”

“Onlar için ailenin geleceğiyim. Ayrıca iyi olduğum bir şey daha var.”

“Öyle mi? Nedir?”

“İnsan ilişkileri. Çevremdeki tüm orospu çocuklarını konuşarak dize getiririm.”

Rosanna kardeşine yaklaşıp karşısında dikildi. Gözlerinde birini öldürmeden önce takındığı o ifade vardı.

“Umarım yeteneğini üzerimde denemiyorsundur, kardeşim.”

Matteo bir kahkaha attı. “Onu öldürdün, değil mi? Romano’yu?” Rosanna sessiz kaldığında Matteo, “Biliyordum,” derken sesinde gurur vardı.

Yemek berbat geçmişti. Rosanna kötü olacağını biliyordu ama bu kadarını da beklemiyordu. Kör kütük sarhoş olana kadar içmek istemiş olsa da bir görevi vardı. Amcası ve babasının boktan fikirlerini dinlerken sadece başını sallamış, bir şeyler yemek yerine arka arkaya sigara içmişti. Neyse ki kâbus son bulmuş ve Rosanna bir kadın olduğu için aile sohbetine dâhil edilmeyip odasına gönderilmişti. Artık on altı yaşındaki o korkmuş kız çocuğu değildi. Bunu yakında öğreneceklerdi.

Saatın on iki olmasını beklerken uyuduğunu sanmaları için sessiz durmuş, ışıklarını kapatmıştı. Tam on iki olduğunda çıplak ayaklarıyla kapıya yaklaşp pirinç kapı kolunu yavaşça çevirerek kapıyı araladı. Koridorun loş ışığında görünen biri yoktu. Etraf sessizdi. Rosanna etrafına bakınarak odadan dışarı çıktı. Hızlı ve dikkatli bir şekilde Matteo'nun çalışma odasına ilerlerken, arkasını kontrol etmeyi ihmal etmiyordu. Uyluğuna bağladığı bıçağını her ihtimale karşı elinin altında tutuyordu. Rosanna kapıya ulaştığında kolayca içeri süzüldü. Gözlerinin odanın karanlığına alışması sadece birkaç saniyesini almıştı. Pencereden yansıyan ay ışığı etrafı görmesinde yardımcı oluyordu. Maun masanın üzerindeki telefonu görür görmez masaya yöneldi. Ahizeyi kaldırıp hızlıca santrali aradı. Santralin onu Gabriel'in kaldığı otele bağlaması tahmininden uzun sürmüştü. Otel lobisinin onu Gabriel'in odasına bağlamasıysa sadece bir dakikasını almıştı. Nihayet Gabriel'in tok sesini duydu.

"Rosa? Haber vermek için neden bu kadar geç kaldın? Birazdan harekete geçecektim."

"Dinle, Gabriel. Fazla vaktim yok. Haklıydın, bu bir tuzakmış."

"Siktir! Biliyordum."

"Beni *Padrino*'yla yapmak istedikleri bir anlaşma için getirmişler. Onun oğluyla evlenmemi istiyorlar. Yarın sabah erkenden düğün için Sicilya'daki Palermo'ya doğru yola çıkacağız. Çok iyi korunacağım için kaçmam ya da kaçırılmam imkânsız. Sadece... Peşimden gel ve fark edilmemeye çalış. Erkek kardeşim Matteo, seni bulacak. Bir planı var."

Gabriel sözünü kesmeden sakince beklemişti.

"Ona güvenebilir miyiz?"

Rosanna bir saniye kadar düşündükten sonra, "Evet," dedi.

"O halde peşinde olacağım Rosa, her zaman."

Sabahın ilk ışıklarıyla bir araba konvoyu halinde Reggio Calabrian'dan Palermo'ya doğru yola çıktılar. Rosanna, Matteo, şoför ve babaları aynı arabadaydı. Rosanna sigara yakarak camını indirdi. Güneş ışıklarının denizin hemen üzerinde yükselmeye başlamasını seyretti.

“Yolculuk ne kadar sürecek?”

Hemen yanında oturan Matteo, “Dört saat,” dedi.

Babası oturduğu ön koltukta karşıya bakarken, “Nikâhınız öğlen kıyılacak,” diyerek konuşmasına başladı. “Nikâhtan sonra anlaşmaları yapacağımız bir toplantı olacak. Eğlence akşam gerçekleşecek. O zamana kadar bir sürpriz istemiyorum, Rosa. Diego Servillo'nun uysal karısı olurken aynı zamanda ailemize sadık kalacaksın.”

“Karga,” dedi. Rosanna sigarasından derin bir nefes daha çekti. Şu an havadan daha fazla ihtiyaç duyuyordu çünkü arabadaki hava katlanılmayacak derecede boğucuydu. “Ona Karga diyorlar.”

Babası onu duymazdan geldi. “Bu sefer Rosa, seni canımızı korumak için düşük standartlara sahip bir aileye rehin vermiyoruz.” Rosanna'nın gözlerine bakmak için arkasını döndü. “Bu sefer neredeyse onlarla eşit şartlardayız. Bu sefer onların bize ihtiyacı var,” dedi gururla. “Ve ailemizin de sana ihtiyacı var. Senden alacağımız her bilgiye ve bizi *Padrino*'ya karşı temsil etmene ihtiyacımız var.”

Rosanna sahte bir tebessümle, “Bu sefer telefonlarımı açacaksınız demek mi oluyor bu?” diye sordu. Fakat sorusu cevapsız kaldı. Babası çoktan *Padrino*'ya karşı kurulan planlardan ve ailenin öneminden bahsetmeye başlamıştı. Matteo babasıyla konuşurken Rosanna öfkesine hâkim olmak için sessiz kalmayı tercih etti. Tek isteği Gabriel'in yakalanmaması ve bu cehennemden birlikte kaçıp kurtulmaktı. İçinden bir daha İtalya'ya ayak basmayacağına yemin etti.

Palermo'nun dışında yer alan geniş arazi *Padrino*'nun bölgesiydi. Araçlar arazinin içine girdiği anda belli aralıklarla durdurulmuş, silahlı adamlar tarafından kimlikleri teyit edilmişti. Rosanna, *Padrino*'dan daha azını beklemiyordu. Yıllardır *Cosa Nostra* gibi bir gücü yöneten bir adam kendini ve ailesini iyi korumalıydı. Yine de yakın zamanda en büyük oğlu öldürülmüştü. Bu onu yeminle gelinen bir düğün için bile temkinli olmaya itmiş olmalıydı. Arabaları bir yamacın üzerine kurulmuş geniş bir düzlüğün ortasındaki malikânenin önünde durdu. İtalyan stili evin her yerinde hissediliyordu. Taş yapı

eskimiş olsa da görkeminden bir şey kaybetirmemişti. Çan kulesi-ni andıran üç kuleyi bitişik kemerli pencereler birbirine bağlıyordu. Pencerelerin her biri oymalı kemer başlıklarla süslenmiş kanatlı ahşap panjurları açıktı. Binanın taşlarını kaplayan birkaç sarmaşık kümesi yabani görüntü oluşturunuyordu. Rosanna arabanın penceresinden bu heybetli binayı incelerken ailenin erkekleri çoktan arabadan inmiş, kapıda onları bekleyen iki adamla ayaküstü konuşmaya başlamışlardı.

Rosanna onlardan birinin müstakbel kocası olup olmadığını düşün-dü. Acaba bu sefer onu nasıl bir adamla evlendirmeyi planlıyor-lardı? Geçen seferki babasından daha yaşlı ve acımasız bir adamdı. Rosanna düğün günlerinde Michael Romano'yu gördüğünde nasıl korkudan titrediğini hâlâ hatırlıyordu ki korkmakta haklı olduğunu da düğün gecelerinde öğrenmişti. Sertçe yutkundu, bedeni hâlâ beş yıl süren işkencelerin izleriyle doluydu. Ama şimdi ölüm dâhil hiçbir şeyden korkmayan tehlikeli bir kadındı. Buradan kurtulacaktı. Matteo arabanın kapısını açtığı anda düşüncelerinden sıyrıldı. Bedenini saran lacivert elbisesi ayak bileklerine kadar iniyordu. Elbiseyi sıvri topuklu ayakkabılar ve başındaki büyük şapka tamamlıyordu. Saç-ları şapkanın altında sıkı bir şekilde topluydu. Amacı birçok kişiden yüzünü gizlemektir. Arabadan inmeden önce şapkasının önündeki dantel tülü yüzüne indirdi. Utangaç bir gelin olduğunu düşünecek-lerdi. Siyah dantel parça yüzünü burnunun altına kadar kapatıyordu. Matteo tutması için elini uzattı ve Rosanna arabadan inerek bütün o adamların karşısında dimdik durdu.

Matteo koluna girmesi için beklerken, "Hazır mısınız?" diye fısıldadı.

Rosanna karanlık bir sesle, "Aynı bok farklı gün," dedi.

Müstakbel kocası Rosanna'yı önemsemeyecek kadar burnu hava-da olduğu için şanslıydı. Aşağıda onu karşılayan adamlar abileriydi ve Rosanna henüz korkuyla anılan Karga'yla tanışmamıştı. Ailenin erkekleri *Padrino*'nun huzuruna çıkarılırken kadınlar nikâh hazırlık-larıyla ilgilenmeleri için odalara alınmıştı. Rosanna'nın ailesinde çok kadın yoktu, bu şu an için iyi bir şeydi. Ayağının altında dolaşp onu engelleyen, heyecanlı İtalyan kadınlarla uğraşamayacak kadar gergindi. Amcasının kızı Isabella ona eşlik ediyordu. On yedi yaşın-

daki Isabella her şeye ağzı bir karış açık bakarken Rosanna gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Gelin odasına ulaştıklarında Rosanna midesinde yükselen öğürme hissini bastırdı. Odanın tam ortasında asılı beyaz bir gelinlik duruyordu. İçeride iki hizmetçi vardı.

Hizmetçilerden biri, “Kahvaltınız birazdan odanıza getirilecek, hanımefendi. Sonrasında giyinmenize yardım edeceğiz,” dedi.

Rosanna baş hareketiyle onları onayladı. İkisi de çekilip odada yalnız kaldıklarında genç kız gelinliğin tüllerine dokundu. “Muhteşem,” derken gözleri irileşmişti. “Son yılların en ihtişamlı ve en önemli düğünü olacak! Sen ise en şanslı gelinsin, kuzen Rosa!”

Rosanna şapkasının tülünü kaldırmadan pencere kenarına ilerledi. Nikâhın yapılacağı avlu hazırlanıyordu. Rosanna idam sehпасına bakar gibi aşağıdaki beyaz çiçekleri, örtüleri ve yürüyüş yoluna serilen kırmızı halıyı seyretti. “Şans kişinin kendisine verdiği değer ölçüsüdür. Bu benim için bir düğün ve evlilikten fazlası. Bu şans değil Isabella, bu kötü bir kader. Hayatta hiçbir zaman sana biçilen, senin kazanmadığın ya da arzulamadığın bir şeyi şans olarak görme.”

Isabella şaşkınlıkla, “Bu evliliği istemiyor musun?” diye sordu. “Kendi aileni yönetmek ve kocanın dünyadaki en güçlü adamlardan biri olmasını istemiyor musun? Üstelik onun yakışıklı olduğunu duymuştum.”

Rosanna karşısındaki genç kıza bakarken gülümsedi. Henüz hayalleri yıkılmamıştı. Rosanna’nın genç kız olduğu zamanlardaki kadar heyecanlı ve hevesliydi. Muhtemelen aşka da inanıyordu.

“Biz kadınlar daha iyisini hak ettiğimizi anladığımızda geri dönüşü yoktur.” Yüzündeki örtüyü kaldırıp Isabella’ya yaklaştı. “Daha iyisi hiçbir zaman ortalama görünüme sahip, güçlü, zengin bir koca olmayacak. Daha iyisi tek başına kendine vereceğin şeyler olacak,” derken sesi fısıltıya dönüştü.

Kapıda bir nöbetçi yoktu. Sadece ortalıkta koşturan hizmetçi kadınlar vardı ve bu Rosanna’nın işine gelmişti. Kadınların olduğu bölüm evin ayrı bir kanadındaydı ve anlaşılan *Padrino* kadınlardan korkmuyordu. Ne büyük hata... Kasvetli koridorda sanki her zaman yürüyormuş gibi ilerlemeye devam etti. Merdivenlerden inip demir kapıdan dışarı çıktığında büyük kalabalık ona dikkat etmeyecek kadar meşguldü. Rosanna dikkat çekmeyen adımlarla etrafı kontrol

etti. Evin çevresinde gezerek korumalara, hizmetçilere, bahçeye ve bütün giriş çıkış kapılarına baktı. Bölge dış girişlerden, yoldan korunduğu için evin bulunduğu taraf daha sakindi. Bahçe kapılarında korumalar görünmüyordu ama yine de çok fazla çalışan ve konuk vardı. Bu birleşmeye şahitlik etmesi için pek çok insan çağırılmıştı. Ailesi Rosanna'yı geç bulduğu için acele bir düğün planlaması yapılmıştı. Rosanna, amcasının neden öfkeli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Evin etrafında bir tur döndükten sonra kendini nikâh töreni için hazırlanan geniş alanda buldu. Konukların oturacağı sandalyeler ve çiçekler yerleştirilirken Rosanna iğrenircesine tüm bu hengâmeye baktı. On altı yaşında genç bir kızken de nikâhının hazırlanışını böyle izlemişti. O zaman heyecanlıydı, korkuyordu, hevesliydi. Şimdi ise cenazesinin onda daha fazla coşku yaratacağından emindi.

Tam arkasını dönüp gitmek üzereyken siyah takım elbise içinde bir adam avluya doğru yürüdü. Elleri ceplerinde son derece rahat görünüyordu. Simsiyah saçları siyah gömleğinin yakalarına değecek kadar uzundu. Gözlerinin insanı korkutacak kadar soğuk bir mavi olduğunu seçebiliyordu. Köşeli bir yüzü, uzun ve aşağıya eğimli erkeksi İtalyan burnu, ince dudakları, göz çevresinde belirgin kırışıklıklar vardı. Otuzlu yaşlarının sonlarında hoş ama ürkütücü görünüme sahip bir adamdı. Rosanna onu görür görmez kim olduğunu tahmin etmişti, hislerine her zaman güvenirdi. *Karga...* Dişlerini sıktı. Bir mafya reisi gibi görünüyordu, bir canı, bir katil gibi. Rosanna arkasını dönüp uzaklaşmak üzereyken adam başını kaldırıp izlendiği tarafa baktı. Rosanna'yı fark etmişti. Neyse ki aralarındaki mesafe ve yüzündeki tül onu koruyordu. Rosanna uzaklaşmaya çalıştığı anda adam ona seslendi.

"Rosanna!"

Rosanna duraksadı. Adam onun kim olduğunu tahmin etmişti. Fazla yakınlaşmasını istemiyordu. Onu bir daha gördüğünde tanıma riskini göze alamazdı. Hemen yanında servis bölümünün kapısını gizlemek ve estetik bir görünüm sağlamak için düşünülmüş beyaz perdenin arkasına saklandı. Adam perdenin diğer tarafında durmuştu.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim."

Rosanna sesindeki paniği gizlemeye çalışarak sakince konuştu.

“Öyle mi? Nereden?”

Boğuk bir kahkaha attı.

“Bana yas tutan bir dula benzediğin söylendi.”

Adam perdeyi geçmek için hareketlendiğinde Rosanna onu durdurdu.

“Yaklaşmayın lütfen.”

Adamın tedirgin duraksamasını duydu.

“Öyle mi? Neden?”

“Düğünden önce gelini görmek uğursuzluktur.”

Bir kez daha güldü. Erkeksi hırıltılı bir sesi vardı. Şu an kibar davranmaya çalışsa da yakında içindeki canavar ortaya çıkacaktı. Michael da onu ilk gördüğünde son derece kibar ve nazikti.

“Ah yapma, Rosa. Ben uğursuzluğun kendisiyim ve senin de bir melek olmadığını düşünüyorum.” Rosanna onun haklı olduğunu biliyordu. “Sana Rosa dememin bir sakıncası var mı?”

“Rosanna’yı tercih ederim. Henüz o kadar samimi olmadık.”

Perdenin hemen diğer tarafında onu bir siluet olarak görüyordu. Yakınından sert baharat ve acı bir narenciye gibi kokuyordu. Baş döndürecek kadar keskin, unutulmayacak kadar yoğun ve iddialı. Ondan şimdiden hoşlanmamıştı.

“Bu kadar çekingen olduğunu tahmin etmemiştim. Oysa utangaç bakire yerine bir *kadın* seçtiğime emindim.”

Rosanna gergin bir tavırla burnundan verdiği nefeslerle güldü.

“Neden diğer erkekler gibi doğru tercihi yapmadınız?”

“Yanlış tercih olduğunu mu düşünüyorsun?” Söyleyecekleri bitmemiş gibi ekledi. “Lütfen bana sen de ve ismim Diego. Düzgün bir şekilde tanışmayı umuyordum, tabii eğer perdenin arkasından çıkabilirsen.”

Rosanna onun tanışma teklifini duymazdan geldi. “Senin konumundaki biri genç, güzel, bakire bir gelini tercih ederdi.”

“Şu işe bak ki her zaman anlaşılması zor biri oldum.” Diego ciddileşen ses tonuyla, “Sanırım evlilik için istekli değilsin,” dedi.

“Üzgünüm ama hayır. Özgür hayatımdan alınıp başka bir tutsaklığa sürüklenmek için istekli değilim.”

Diego kısa bir süre sessiz kaldı. Ya çok öfkeliydi ya da ne söyleyeceğini düşünüyordu. Rosanna sakince onun ne söyleyeceğini bekledi.

"Amerika." diye soludu. "Özgürlükler ülkesi... Köklerine döndüğün için mutlu değil misin?"

"Ben çok uzun zamandır hayata köklerimle tutunmuyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Rosanna kaşlarını çatı. Neredeyse adamın bu sohbetten zevk aldığı düşüncekti.

"Size bir sır vereyim mi?"

"Lütfen."

"Ben uçuyorum ve kimsenin, özellikle de *bir erkeğin* kanatlarını kırmasına izin vermeyeceğim."

Bir kez daha güldü, bu seferki daha samimiydi. Sanki duyduğu şeyden hoşlanmıştı. Rosanna çok ileri gittiğinin farkındaydı. Karga'nın onu bir tehdit gibi görmesini istemiyordu. Alacağı her önlem kaçma girişimine engel olurdu. Belki de uysal ve istekli eşi oynamalıydı ama onu gördüğü anda kaynayan kanı öfkesini körüklemişti.

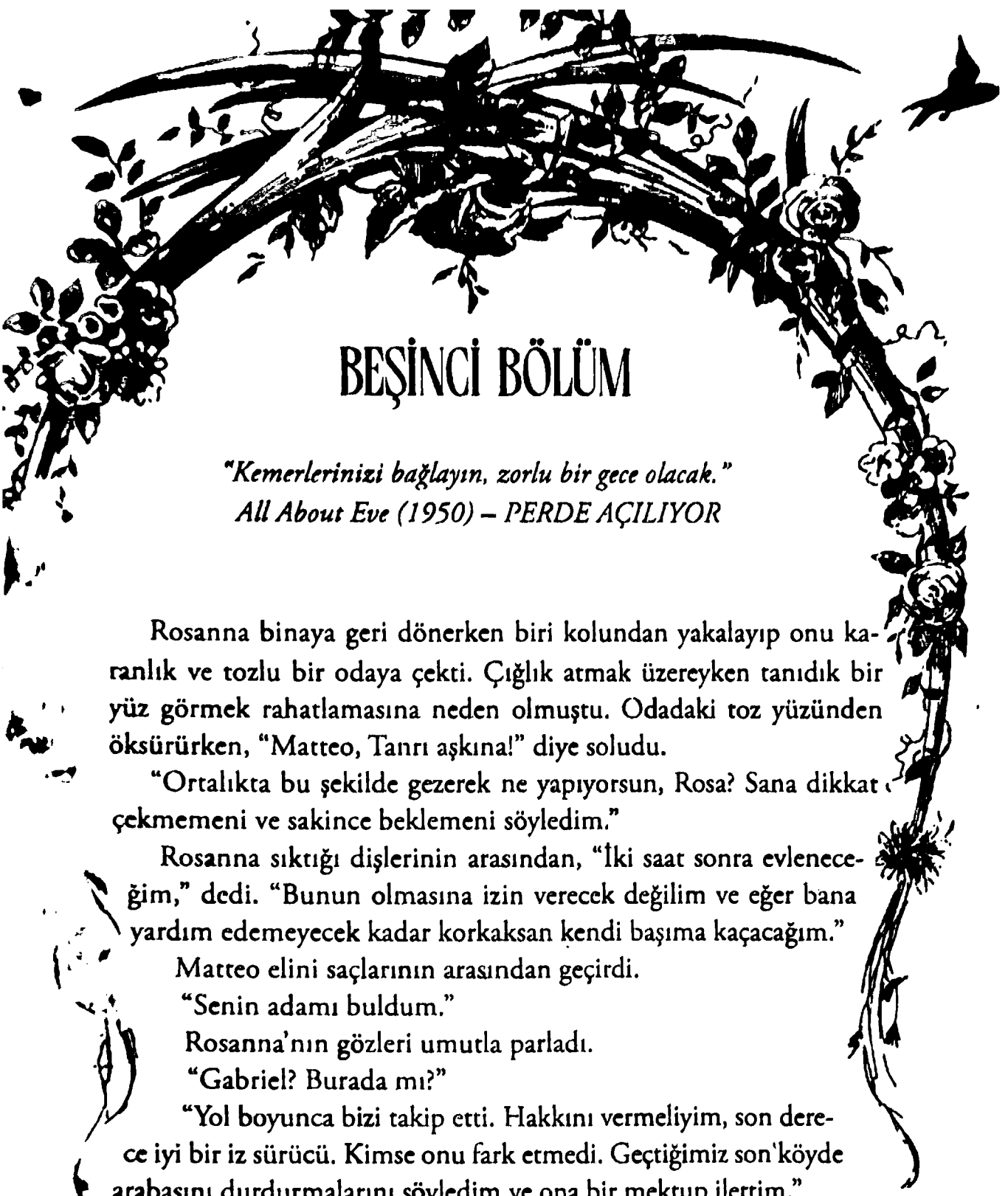
"Rosanna De Luca, seni tanımak için sabırsızlanıyorum. Sanırım ilk gördüğümde düşündüğüm gibi masum ve utangaç bir duldan fazlasın."

Diego Servillo onu asla tanıyamayacaktı. Fakat Rosanna bunu ona yüksek sesle söylemek yerine, "İlk izlenimler aldatıcı olabilir," diye fısıldadı.

Diego perdeye doğru hareketlendiği sırada biri ona seslendi.

"Şimdi gitmeliyim müstakbel eşim ama bu gece seni *tüm çıplaklığınla* tanımaktan zevk alacağım."

Diego'nun adımları uzaklaşırken Rosanna midesinde yükselen acı suyu bastırmak için derin bir nefes aldı. Fazla zamanı yoktu, buradan bir an önce kaçmalıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

*"Kemerlerinizi bağlayın, zorlu bir gece olacak."
All About Eve (1950) – PERDE AÇILIYOR*

Rosanna binaya geri dönerken biri kolundan yakalayıp onu karanlık ve tozlu bir odaya çekti. Çığlık atmak üzereyken tanıdık bir yüz görmek rahatlamasına neden olmuştu. Odadaki toz yüzünden öksürürken, "Matteo, Tanrı aşkına!" diye soludu.

"Ortalıkta bu şekilde gezerek ne yapıyorsun, Rosa? Sana dikkat çekmemeni ve sakince beklemeni söyledim."

Rosanna sıkıldığı dişlerinin arasından, "İki saat sonra evleneceğim," dedi. "Bunun olmasına izin verecek değilim ve eğer bana yardım edemeyecek kadar korkaksan kendi başıma kaçacağım."

Matteo elini saçlarının arasından geçirdi.

"Senin adamı buldum."

Rosanna'nın gözleri umutla parladı.

"Gabriel? Burada mı?"

"Yol boyunca bizi takip etti. Hakkını vermeliyim, son derece iyi bir iz sürücü. Kimse onu fark etmedi. Geçtiğimiz son köyde arabasını durdurmalarını söyledim ve ona bir mektup ilettim."

Rosanna başını iki yana salladı.

"Bir tuzak olduğunu düşünecektir. Benden başka kimseye güvenmemesi gerektiğini biliyor."

"Anlaşılan seni sağduyulu davranamayacak kadar fazla önemsiyor. Çünkü babam ve amcam *Padrino* ile görüşürken Gabriel söylediğim yere geldi. Onunla buluştum. Planımın sizi buradan kurtaracağını düşünüyorum. Gabriel bir balıkçı kılığında uçurumun diğer tarafındaki bir kayıkta balık tutuyor. Kimse ondan şüphelenmeyecektir."

“Ben oraya nasıl gideceğim?” diye sorarken ihtimaller kafasının içinde dönüyordu.

Rosanna eline tutuşturulan kıyafetlere bakarken Matteo açıklama yapmaya başladı. “Bunlar hizmetçi kıyafetleri. Bunları giy ve mümkün olduğunca az dikkat çekerek üzüm bağlarına gir.” Ayağının dibindeki hasır sepeti işaret etti. “Sepeti de yanına al, biri seni durdurursa düğün yemeği için üzüm toplayacağını söyle. Denize doğru yürümelisin, doğruca patikayı takip et. Denize ulaştığında uçurumdan aşağıya inmek sana kalıyor. Hızlı ol Rosa, yokluğunu fark ettikleri anda peşine düşeceklerdir. Karga’yı tanıyorum, bu şekilde küçük düşmeyi affetmeyecektir. Babam ve amcam da o ortaklık için *her şeyi* yapar.”

Rosanna başını sallayarak onu onayladı. Adrenalin bedeninde gezinmeye başlamıştı.

“Gabriel orada olacak. Seni buradan çıkarıp güvenli bir mesafeye ulaştırana kadar durmayacak.”

Rosanna kollarını Matteo’ya dolayarak ona sıkıca sarıldı. Bu kardeşini son görüşü olabilirdi.

“Sen iyi olacak mısın? Senden şüphelenecekler mi?”

Matteo kafasını iki yana salladı.

“Benim için endişelenme. Arkamda iz bırakmama konusunda iyiyim.”

Matteo gittikten sonra Rosanna karanlık odada hızlıca kıyafetlerini değiştirdi. Artık dışarıda gördüğü kadınlar gibi siyah hizmetçi kıyafetleri içindeydi. Şapkasını çıkarıp topuklu ayakkabılarını düz ayakkabılarla değiştirdi. Sepeti koluna taktıktan sonra dikkatlice odadan çıktı. Korumalar onu durdurmadı, hizmetçiler ise ne yaptığını sormadı. Rosanna şüphe çekmemek için son derece doğal davranıyordu. Üzüm bağlarına açılan yeşil demir kapıya ulaşmıştı. Paslı kapı açılırken çirkin bir gıcırta çıkardı. Bir nöbetçi ona seslendiğinde genç kadın duraksadı.

“Burada ne yapıyorsun, kadın?”

Rosanna sepeti işaret etti.

“Ziyafet için taze üzüm toplayacağım.”

Adam onu incelerken kaşları çatıldı ama sonra geçmesine izin verdi.

“İyi, acele et. Topraklarda yabancılar varken ortalıkta dolaşan kadınların başına kötü şeyler gelir.”

Rosanna adamın taşaklarına bir tekme atmak istese de uysal bir tavırla başını sallayarak kapıdan geçti. Buradan sonra uzun asmalar ve dolgun üzümlerle dolu bağ onu gizliyordu. Rosanna ileriden denizin kokusunu alabiliyordu. Koşar adımlarla patikada ilerledi. Bağların arasından çalışanların seslerini duyuyordu. Rosanna hızlı ama dikkat çekmeyecek kadar sakın davranmaya çalışıyordu. Nihayet Matteo'nun söylediği gibi uçurum kenarına ulaşmıştı. Üzüm bağları geride kaldığında açık alanda savunmasız kalmıştı. Hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Buradan sonrası tamamen şansa kalmıştı. Uyluğunun içindeki bıçak yanındaydı. Eğer biri onu durdurmaya çalışırsa -kim olursa olsun- öldürecek kadar adrenalin yüklüydü.

Uçurum keskin ve amansız bir yamacın ucunda duruyordu. Fakat biraz ileride küçük balıkçı teknesini görebiliyordu. Rosanna bir an bile düşünmeden uçurumdan aşağıya inmeye başladı. Toprağın içine saplanmış sivri taşlara ayakları ve elleriyle tutunarak adım adım indi. Taşlara tutunmaktan dolayı elleri kesiyor, tırnakları toprağı eşeliyordu. Aşağıya bakmaktan kaçınarak sadece hedefe ulaşmayı düşünüyordu. Terleyen elleri ve titreyen bacaklarının ona ihanet etmemesini umuyordu. Hırçın Akdeniz rüzgârı, denizin tuzlu kokusunu taşıırken onun ürpermesine neden oluyordu. Rosanna uçurum inişinin sonuna geldiğini fark etmemişti. Güçlü kollar beline dolandığında sırtı sert bir bedene yaslandı.

“Tam arkandayım, Rosa,” diye fısıldayan sesi duyduğu an gülümsedi. Duyduğu dil İngilizce olduğu için onu bu kadar mutlu edeceğini düşünmemişti.

Rosanna, Gabriel'e döndü. Bir İtalyan balıkçısı gibi giyinmişti.

“Gabriel, buradasın!”

Gülümseyerek, “Her zaman,” dedi.

Gabriel başını kaldırıp sarp yamaca baktı. Gözleri karanlık bir ifadeyle perdelendi. “Acele etmeliyiz.”

Onu elinden tutarak denize doğru çekti. Kayığını kayalıkların hemen dibine bırakmıştı. Rosanna neredeyse beline kadar suya battıktan sonra ondan önce kayığa çıkan Gabriel onu da yanına çekerek küreklere yerleşti. Kıyıdan uzaklaşıp, kayalıkların ardında kaybolmak için hızlı davranırken Rosanna oturduğu küpeşteden kıyı şeridini izledi.

Gabriel yarım saattir kürek çekiyordu. Nerede olduklarından emin değildi ama kıyıdan yeterince uzaktaydılar. Servillo bölgesinden ve Palermo'dan da uzaklaştıklarını düşünüyordu. Yarım saattir tek kelime konuşmamışlardı.

Rosanna sessizliği bozarak, "Seni uyarmıştım demeyecek misin?" diye sordu.

Gabriel, "Seni uyarmıştım," diye tekrarladı. Rosanna gülümserken gözlerini devirdi.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum." Eliyle alnına vurduktan sonra İtalyanca bir küfür mırıldandı.

"Senin hatan değildi, Matteo her şeyi anlattı. Seni bir şekilde buraya getireceklerdi. İsteyerek veya istemeyerek..."

"Sen kimseye güvenmezsin. Matteo'ya nasıl güvendin?"

Gabriel umursamaz bir tavırla omuzlarını silkerken, "Başka şansım yoktu," dedi. "Ya ona güvenecektim ya da tek başıma peşinden gelecektim."

Rosanna gülerken Gabriel'in ciddiyetini fark ederek, "Aman Tanrım!" diye soludu. "Gerçekten yapacaktın."

Gabriel konuyu değiştirerek ona kayığın ucundaki bölmeyi işaret etti. "Kapağı kaldırıp altında kıyafetleri al. Üzerini değiştirmelisin, birazdan kıyıya yanaşmış oluruz."

Rosanna kapağı kaldırdığında içinde silahları da fark etti. Anlaşılan Gabriel onu gerçekten kurtarmaya kararlıydı. Rosanna üzerini değiştirirken Gabriel'in hemen arkasında olduğunu biliyordu. Bu heyecandan nefesinin kesilmesine neden olmuş, ilk defa utandığını hissetmesine neden olmuştu. Gabriel'le hep çok yakın olsa da samimiyetlerinin her zaman bir sınırı olurdu. Birbirlerine gerekmedikçe dokunmaz, fazla yaklaşmaz ya da uygunsuz bir şekilde görece kadar rahat davranmazlardı. Arkası ona dönük bir şekilde iç çamaşırları ve jartiyer çoraplarıyla kaldığında havada asılı kalan bu gerginliği her ikisi de hissetmişti. Dalga ve martı sesleri dışında yoğun sessizliği bozan hiçbir ses yoktu. Rosanna hızlıca kıyafetleri giymişti; Bol paça yüksek belli pantolon, tenini büyük ölçüde sergileyen askılı sarı bir bluz, büyük güneş gözlüğü ve spor ayakkabılar. Kesinlikle Rosanna'nın tarzı olmayan şeylerdi.

"Amerikalıya benziyorum," diye somurttu.

Gabriel güldü. "Bu iyi. Öyle olman gerekiyor. İtalyanca konuşmak yok, o komik aksanını da kontrol altında tut."

"Aksanım komik değil."

Gabriel bir kez daha omuz silkti. "Gerekmedikçe konuşma. Kimliğin çantanda."

Rosanna küçük kırmızı çantayı karıştırdı. İçinde bir kimlik vardı. "Rose Huston. Daha yaratıcı bir şey bulamadın mı?"

Gabriel onu duymazdan geldi. "Bende Jack Davis'im. Şımarık sevgilime doğum gününde İtalya tatili armağan ettim. Gezdik ve dönüyoruz."

Rosanna iğrenir gibi yüzünü buruşturdu.

"Aman ne romantik."

"Çok hızlı olmalıyız. Calabria'dan kaçacağımızı tahmin edeceklerdir. Bu yüzden deniz yolunu kullanarak Roma'ya gitmeliyiz. Oradan ilk uçakla New York'a uçacağız."

"Bu kayıkla Roma'ya gitmemiz imkânsız."

Gabriel kaldırdığı kaşlarının ardından ona baktı.

"Oraya kadar kürek çekecek değilim. Calabria yakınlarında bir tekne ayarladım."

Rosanna başını iki yana salladı. "Hayır, tekrar Calabria'ya dönmek çok tehlikeli."

"Kimse bizi bir kayık limanında aramayacak, bana güven."

Rosanna kendisinden başka birine güvenmekten hoşlanmıyordu. Tekrar küpeşteye oturup, bacak bacak üzerine atarak, kollarını göğsünde bağladı. Öfkeyle, "Beni bir kez daha satıyordu," diye sayıkladı. "İnanabiliyor musun? Benden *Padrino*'ya ajanlık yapmamı isteyecek kadar ileri gitti. Beni bir kez daha bir psikopatın eline bırakıp gidecekti."

"Acımasız bir dünyada yaşıyoruz, Rosa." Gabriel kıyıyı takip ederek hızlıca kürek çekiyordu. Solukları yorgunluktan hızlanmaya başlamıştı. "Ama bu sefer daha büyük bir tehlike altında olabilirsiniz. *Padrino* bunu affetmeyecektir. Bütün şahitlerin önünde onu ve oğlunu küçük düşürdün."

Rosanna ne yaptığıının ve kimden kaçtığıının farkındaydı. Bu yaptığı infaz edilmesi için yeterli bir sebepti. Michael'ı öldürüp paçayı

sıyındığı kadar şanslı olamayacağını da biliyordu. Bu sefer ki sıradan bir *caporegime* öldürmekten fazlasıydı. Bu kez ihanet ettiği kişi *Cosa Nostra*'nın başıydı.

“Ailem beni bulmak ve onlara teslim etmek için her şeyi yapacaktır.”

“Ailenin Amerika’da bir gücü yok, asıl korkman gereken kişi Karga. Seni arayacaktır. Kırılan gururunun ve ezilen onurunun hesabını soracaktır.”

Rosanna, Gabriel’e baktı. “Buna dâhil olmak zorunda değilsin, senden bunu isteyemem. *Cosa Nostra*’yı tanıyorum, *Padrino*’yu tanıyorum ve Karga... Onun hakkında çok şey duydum.”

Gabriel kararlı bakışlarla ona bakarken, “Onları ben de tanıyorum,” dedi. “Sekiz yaşından beri tüm bunların içindeyim. Bir Kolombiyalı olabilirim ama *Cosa Nostra* mafyası hakkında kendi soyumdan fazlasını biliyorum. Her zaman arkanda olacağımı söyledim ve öyle de olacak. Sadece artık daha dikkatli olmalıyız. Kaçıp saklanmamız lazım.”

“Nereye?” Rosanna kendi için endişelenmiyordu. Hayır, kendi hayatı umurunda değildi ama sorumluluğundaki kadınlara söz vermişti. Onları kurtarıp güvende tutacağına söz vermişti. O tek başına Amerika’da onlar için savaşıyordu. O kadınların ondan başka kimsesi yoktu. “Kızları ardımda bırakıp gidemem.”

Gabriel keskin bir sesle, “Gitmelisin,” dedi. “Gitmeliyiz. Amerika’da açık hedefiz. Bizi bulmaları uzun sürmez. Kolombiya’da bizi güvende tutabilirim.”

Rosanna onun bu söylediğine güldü. Gabriel çocukken koparıldığı Kolombiya’ya bir daha dönmemişti. Onun ve Kolombiya hakkında bildiği tek şey bir kartelin piçi olduğu, Michael Romano’ya dostluk nişanesi olarak çocuk yaşta verildiği idi. Kısacası Romano ailesi uyuşturucu işi için çalıştıkları karteğe güvenmediği için onlardan bir rehine almıştı. Gabriel sadece bir rehineydi. Kolombiya onlar için başka bir ateş hattıydı. “Ailen bizi gördüğü anda *Cosa Nostra*’ya satar. Bunu sen de biliyorsun.”

“Tamam, hadi bir yer seç. İngiltere, Fransa... Hep şu demir yığınının görmek istemez miydin? Belki Kanada?”

Rosanna gözlerini uçsuz bucaksız denize dikti. Düşünüyor, bir

sonraki adımını planlıyordu. Zihnindeki bir delilikti çünkü akıl ve mantıkla yapılmış hiçbir plan onları kurtaramazdı. “Bizi aramak için peşimize düşecekler,” diye sayıkladı. “Peki ama ya tam arkalarında durursak?”

Gabriel anlamsız bakışlarla ona bakıyordu. “Korku hayatı etkiler.” Durdu ve az önce çantasında gördüğü sigarayı çıkarıp yaktı. İlk nefesi son soluğuymuş gibi içine çekerken, “Korkarak çok uzun zaman yaşadım,” dedi. “Artık korkmuyorum.”

“Planın ne? Ne yapmak istiyorsun?”

Rosanna güçlü bir kahkaha attı.

“New York’ta olacağız. Tam kalplerinde... Bizi orada aramazlar çünkü kaçacağımız tek yer orası olacak.”

“Seni tanırlar.”

Rosanna kafasını iki yana salladı. “Tanıyamazlar. Yüzümü görmediler ve söylediğin gibi ailemin Amerika’da bir gücü yok. Amerika’da sadece *Cosa Nostra*’nın gücü var. Onlar Amerika’nın her yerinde Rosanna De Luca’yı arayacaklar, bense Rose Huston’ım. Arkalarındaki kadın dikkatlerini çekmeyecek.”

Gabriel ona bir deliye bakarmış gibi bakıyordu. Yeşil gözlerindeki bakış keskindi.

“New York’ta ne yapacağız?”

Sigarasından bir nefes daha çekti. Dumanı halkalar halinde Gabriel’e üflerken, “Eğlence sektörüne gireceğiz,” dedi. “Başından beri onları avucumun içine alıp yok etmek istiyordum. Hayatımın son günleri olabilir. Bu yüzden daha fazla beklemek yok. Ben onların inlerine giren *küçük çalı kuşuyum*.”

Gabriel onları başarılı bir şekilde Roma’ya ulaştırmayı başarmıştı. Artık ikisi de yeni kimliklere sahipti. Âşık Amerikalı bir çift olarak dikkat çekmemişlerdi ki zaten son zamanlarda onlardan bol bir de şey yoktu. Gabriel gömleği, pantolonu ve makosenleriyle elini tutup onu otel binasından içeriye soktu. Uçakları sabah kalkacaktı ve geceyi Roma’da geçirmeleri gerekiyordu. Tarihi otelden onlara süit oda tuttu. Rosanna etrafa şaşkın bakışlarla bakmak için tüm rol yeteneğini kullanıyordu. Gabriel ilk planlarına sadık kalarak sahte valizlerini bile ayarlamıştı. Kimse kaçmaya çalışan bir adam ve kadın göremezdi.

Onlar sadece Amerikalı turist bir çiftti. Gabriel onları odalarına getiren otel görevlisine bahşış verdikten sonra kapıyı kapadı. Tek yataklı, şık ve fazla İtalyan esintisi taşıyan bir odaydı. Rosanna kendini kayafetleriyle yatağın üzerine bıraktı. Yolun kalanında ikisi de sohbet havasında değildi. Çünkü artık peşlerine düştüklerini biliyorlardı. Gabriel yatağın ucuna oturdu.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?”

Rosanna yatakta doğrulup oturdu. “Başka şansım yok. Kızları yüzüstü bırakıp kaçarak yaşayamam. Ben kendime bir söz verdim. Michael’dan kurtulduğum gün hayatımın amacı onları bitirmek olacaktı. Daha fazla kadın kurtarabilirim, onları engelleyebilirim.”

Gabriel tedirgin görünüyordu. Rosanna ona yaklaşıp elini tuttu, bu pek yaptığı bir şey değildi, insanlara temas etmeyi sevmiyordu. Özellikle erkeklere... Ama o farklıydı. Gabriel birleşen ellerine baktı ve sonra başını kaldırıp Rosanna’nın gözlerine odaklandı. “Brooklyn’e yerleşmeliyiz. *Cosa Nostra*’nın eğlence, kumar ve iş anlaşmaları Casino Russo’da dönüyor. Başındaysa Sergio Russo var. Onu araştır, mutlaka bir zaafı vardır. Onunla ortak olabiliriz.”

Gabriel bir kez daha ellerine baktı. “Bu intihar, Rosa,” derken güldü. “Ama madem istiyorsun, seninle o uçurumdan atlayacağım.”

İkisi de kahkahalara boğuldu. Birbirlerine baktıklarında öne doğru atıldılar. Dudakları yıllar süren tutkuyla çarpıştı. Adrenalin, coşku, korku, açlık, yalnızlık, arzu, ihtiyaç... Gabriel onu tüm bu duygularla öperken Rosanna da aynı duygularla karşılık veriyordu. Rosanna daha yakın olma ihtiyacıyla ellerini Gabriel’in saçlarının arasına daldırdı. Onu kendine çekmek istiyordu ama Gabriel bir homurtu çıkarıp onu kaldırarak kucığına oturttu. Bacakları iki yana açık bir şekilde Gabriel’in kucığındayken bu yakınlıkları hem haz hem de acı veriyordu. Gabriel’in elleri omuzlarını kavradı, teni cayır cayır yanıyordu. Sanki ikisi de yıllardır bu anı bekliyordu. Yedi yıl boyunca kimsenin dokunuşunu arzulamamıştı. Ondan öncesinde ise ona dokunan tek adam canını yakmaktan fazlasını yapmamıştı.

Oysa şimdi Rosanna bu dokunuşu istiyordu. Diğer yandan Gabriel’in ne hissettiğini bilemiyordu ama onu daha önce hiçbir kadınla görmemişti. O her zaman ulaşılmaz, gizemli ve mesafeliydi. Bu yakınlığı tek başına başlatmamış ve tek başına da son vermeyecekti.

Rosanna, Gabriel'in gömleğinin düğmelerini çözüp omuzlarından kaydırduğunda adamın muhteşem bedeniyle karşı karşıya kaldı. Sert kaslar, bir heykele oyulur gibi bedenine oyulmuştu. Rosanna ellerini göğsüne koyarak biraz uzaklaşıp ona baktı. Bronz bedeni çok güçlüydü. Karnından aşağıya inen siyah bir tüy çizgisi vardı. İşaret parmağını oraya değdirdiğinde Gabriel başını geriye yatırarak inledi.

Rosanna bacaklarının hemen arasında onun erkekliğinin sertleştiğini hissediyordu. İkisi de tek kelime etmiyordu. Odayı gürültüye boğan tek şey hızlı nefeslerinin sesiydi. Gabriel uzanıp bluzunu çıkardı ve Rosanna'yı gözler önüne serdi. Rosanna bedenine güvensiz biri değildi ama kıyafetlerinin altında ne olduğunu biliyordu. Gabriel ona bakarken çenesindeki kasılmayı gördü. Memelerinin üzerinde, çevresinde puro yanıklarının izleri vardı. Karın boşluğunda, bıçak kesiklerinden kaynaklı pürüzlü deri rahatsız ediciydi. Sırtı çok daha çirkin izlerle doluydu. Gabriel nasıl bir acı yaşadığını biliyor ama onları ilk defa görüyordu.

"Bakma," dedi. "Sadece öp beni."

Gabriel ilk şoku atlattıktan sonra onu bir kez daha öptü ama artık daha tereddütlüydü. Onu avını pençeleleyen aç bir hayvan gibi tutmuyordu. Elleri arasında kırılacak nadide bir eser tutuyormuş gibi dikkatliydi. Rosanna bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamıyordu. Elleri göğüslerini kavradı. Gabriel'in başparmağı büzüşmüş meme ucunu okşarken Rosanna inledi. Bir şey hissediyordu, bacakları arasında yanan sıcaklık onu ele geçirmeye başlamıştı. Rosanna bunu istiyordu, onu istiyordu, dokunuşlarını, öpüşlerini... İlk defa birini arzuluyordu. Ayağa kalkarak pantolonunu ve ayakkabılarını çıkardı. Gabriel onun kendisi için soyunmasını seyrediyordu. Rosanna iç çamaşırı dışında çıplak kaldığında tekrar ona yaklaştı. Gabriel onu yavaşça yatağa yatırıp üzerine yerleştirdi. Dudakları çenesinde, boynunda, gezinerek aşağıya indi.

Göğüslerini öperken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Yardım edemediğim için özür dilerim. Tüm bunlar olurken ben-"

Rosanna doğrulup elini dudaklarına götürüp onu susturdu. "Yardım beklediğim kimse bana yardım etmedi, Gabriel. Ben senden hiç yardım beklemedim. Şu an bundan bahsetmek ve hatırlamak istemiyorum. Benimle sevişmek istiyor musun?"

Sakince başını sallarken gözlerinde o yaralı ifade vardı. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu istiyorum."

Rosanna yutkundu. Bunu hiç fark etmemişti. O yedi yıldır en yakın arkadaşı, ailesi, koruyucusu olmuştu. Asla daha fazlası değil.

“Yedi yıldır neden bir şey söylemedin?”

Gözlerini gözlerine dikti. “Yedi yıl değildi, Rosa. On iki yıldır bir şey söylemedim. O... Onunla evlendiğin günden beri ben sustum.” Yüzü karanlık bir ifadeyle gölgelendi. “Ben bir korkağım!”

Rosanna onun omuzlarına tutundu ve bir kez daha öptü. Gabriel onu ezmek için kollarıyla yataktan destek alıyordu. Onun muhteşem ağırlığını hissetmek istiyordu, kendini bırakmasını, tıpkı onu görmeden önce olduğu gibi dürtüsel ve tutkulu olmasını diliyordu. Elini Gabriel’in pantolonunu geren noktaya götürdü. Pantolonun üzerinden onu okşadı ve Gabriel bir kez daha kendini kaybetti. Rosanna ona dokunmak, nelerden zevk aldığını keşfetmek istiyordu. Pantolonunun düğmelerini çözerek erkekliğini dışarı çıkardı. Elinin içinde büyük, sert ama kadife kadar yumuşaktı. Onu aşağıdan yukarı doğru okşarken sıcak et parçası küçük avucunda kayıyordu. Gabriel iri vücuduna yakışacak iri bir penise sahipti. Neredeyse iki metrelik boyu, yüz kilo ağırlığındaki bedeni ve kocaman penisiyle ondan hiç korkmuyordu. Bu dünyada ona zarar vermeyecek tek kişi varsa o da *Gabriel*’di.

“Rosa, bunu yapmaya devam edersen... Ben kendimi feci halde utandıracağım.”

Rosanna güldü. Onu arzuluyordu, Gabriel onu fena halde arzuluyordu. Dudaklarını yaladı. “O halde kendini utandırmadan önce bir hamle yap.”

Gabriel’in elleri bedeninde gezmeye başladığında kendini ona teslim etti. Dokunuşları güzeldi. Pürüzlü kocaman elleri onun narin tenini keşfediyordu. Elleri karnından aşağıya iç çamaşırının olduğu noktaya kaydı. Rosanna hızlıca gözlerini kapattı. Gabriel iç çamaşırının üzerinden ona dokunurken bütün bedeni sarsıldı. Kötü anılar birer birer önüne gelmişti. Boğazından kaçan ağlamaklı bir ses her şeyin son bulmasına neden oldu. Gabriel ondan hızlıca uzaklaştı.

Yatakta yatan çıplak bedenine acıyla bakarken, “Üzgünüm,” dedi. “Yapamam, Rosa. Çok üzgünüm.”

Rosanna’nın bir şey söylemesine izin vermeden, gömleğini alıp giymeden odadan kaçtı. Rosanna yatakta çıplak ve istekli bir şekilde uzanırken kapı sertçe kapandı. Gözünden süzülen tek damla yaş Gabriel’e kızdığı ya da davranışına üzüldüğü için değildi. Bir daha asla bir kadın gibi hissedemeyeceği içindi...

ALTINCI BÖLÜM

"Dostlarını yakın tut ama düşmanlarını daha yakın."

The Godfather 2 (1974) – BABA 2

Rosanna kıyafetlerini tekrar giymiş ve o şekilde yatağa uzanmıştı. İçerisi karanlıktı ama uyumuyordu çünkü Gabriel henüz dönmemişti, dönüp dönmeyeceğini de bilmiyordu. Kapı hızla açıldığında yas-tığının altına sakladığı bıçağa uzandı ve gelen kişiye saldırmak için harekete geçti. Fakat gelen Gabriel'di. Karanlığın içinde onu hemen seçti.

"Gabriel?"

Parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti. Koridorun sessizliğini dinledikten sonra, "Gidiyoruz," dedi. Rosanna hiçbir şey sormadı. Çünkü onları bulduklarını anlamıştı. Yanına küçük çantasını alıp kalan her şeyi otelde bıraktı ve Gabriel ile usta hırsızlar gibi kimseye görünmeden otel binasından çıktılar. Mutfak çıkışında dar bir sokakta ikisi de soluklanırken, "Bizi buldular," diye açıkladı. "Otelin çevresinde geziyordum, aynı siyah araba çevredeydi, sonra silahlı adamlar hemen karşı sokaktaki otele girdi. Peşlerinden gittim, gizlenerek dinledim. Bir kadın ve muhtemelen bir erkek arıyorlardı. Bizi..."

Rosanna yutkundu. "Ne yapacağız?"

Gabriel onu elinden tuttu ve ıssız sokaklarda hızla ilerlemeye başladılar. Bir yandan da etrafa bakıyordu. "Uçağa binmek tehlikeli. Roma'da olduğumuzu biliyorlar, uçağa bineceğimizi de tahmin edeceklerdir."

Rosanna, "Peki, Cenevre?" diye sordu. "Gemiye binebiliriz."

Gabriel başını iki yana salladı. Yol kenarındaki sıradan görünen gri bir arabanın kapısını zorladı. Cebinden çıkardığı maymuncukla kapıyı kolayca açtı.

“İkinci alternatifimizin bu olduğunu bilecekler. Gemi olmaz.”

“Planın ne?”

“Arabayla Almanya’ya gideceğiz. Oradan Amerika’ya gitmek daha güvenli. Bizi orada aramazlar.”

Gabriel’in profesyonelce çaldığı arabaya bindiler. Gabriel arabayı çalıştırırken eline bir silah tutuşturdu.

“Gözün arkamızda olsun, Rosa.”

Rosanna bunun ne demek olduğunu anlamıştı. Silahı ateşlemeye hazırladı. Gabriel, Roma’nın ıssız sokaklarında çalıntı arabayı kullanırken Rosanna dikiz aynalarını kullanarak onları takip eden biri var mı diye bakıyordu. Ölmek ile tutsaklık arasında bir seçim yapması gerekirse *ölmeyi* seçerdi. Kurtulmak için ise kimi öldürmesi gerekiyorsa *öldürürdü*.

Saatlerdir sessiz bir gerginliğin içinde araba kullanan Gabriel ve tetikte bekleyen Rosanna, nihayet İtalya’dan uzaklaşmışlardı. Rosanna o ana kadar tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi. Bu bir kurtuluş değildi, biliyordu ama önemli bir adımı geçmişlerdi. İşte o an doğru bir karar verdiğini anladı.

Bir sigara yakarken, “Kaçmak istemiyorum,” dedi. Gece boyu süren adrenalın vücudundan yavaş yavaş çekiliyordu. Gabriel soran bakışlarla ona baktı. “Kaçarak yaşamak istemiyorum. En doğru kararı verdim, Gabriel. Onların aralarında olacağım, her zaman yanlarında, asla bakmayacakları kadar yakınlarında...”

“New York’ta ısrarcısın.”

Rosanna onu onayladı. “Amerika’ya gidince her şey sıfırdan başlayacak. Tehlikeli ve her zaman diken üstünde olmamız gereken bir hayat... Hâlâ yanımda olmak istediğine emin misin?”

Bu sefer ona bakmadı. Rosanna onun gözlerinin yolda olduğunu ama çenesinin öfkeyle kasıldığını görebiliyordu. Sertçe frene bastığında Rosanna neredeyse ön camdan dışarı fırlayacaktı. Ona çatık kaşlarla bakarken, “Ne düşündüğünü bilmiyorum Rosanna ama bu hiçbir zaman sadece seninle ilgili değil,” dedi. “Bu bizimle ilgili, en başından beri...” Derin derin soluyordu. Rosanna sessizce konuşma-

sını bitirmesini beklerken gözünü ondan ayırmıyordu. “Ben senin yaverin değilim, senin ortağın da değilim.”

Sakince, “O halde kimsin?” diye sordu. En yakın arkadaşı, dünyadaki tek dostu, sırlarının ortağı olduğunu biliyordu ama onun ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Beklenmedik bir şekilde, “Yalan söyledim,” dedi.

“Yalan mı?”

“Yedi sene önce kapına geldiğimde beni Fredrico göndermemiştii. Fredrico beni özgür bıraktı, ailemin yanına Kolombiya’ya dönmemi istedi.” Rosanna şaşkın bakışlarla onu seyrediyordu. “Sana gelmeyi seçtim. Çünkü biz bu işte beraberiz. İkimiz de bu dünyada tutsak edildik, bir kafeste tanıştık ve birlikte kurtulduk. Bizim birbirimizden başka kimsemiz yok, Rosa,” Rosanna neredeyse ağlamak üzereyken Gabriel, “Biz aileyiz,” diye fısıldadı.

Rosanna ona gülümserken uzanıp yanağına dokundu. “*Siamo una famiglia.*”

Gabriel arabayı bir kez daha çalıştırıp yola koyulduğu sırada güçlü bir kahkaha attı. “Tanrım! Seninle cehenneme gidiyorum. Tehlikeli bir aile üyesisin.”

Rosanna onun kahkahasına katıldı. “En kötü başarısızlık bile hiç denemeden ölmekten iyidir.”

1970 NİSAN – BROOKLYN, NEW YORK

Uçakta uykuyla uyanıklık arasında kestirmeleri sayılmazsa Rosanna ve Gabriel günlerdir uykusuzdu. Birkaç gün daha öyle olacaktı çünkü olabildiğince çabuk Şikago’yu terk etmeleri, kızları güvenli bir eve yerleştirmeleri gerekiyordu. Gabriel evdeki adamlarını arayıp her şeyi bir kamyonu yüklemelerini ve evdeki herkesle birlikte Brooklyn’e gelmelerini söylemişti. Şikago’da onları koruyan adamlar Gabriel tarafından seçilmiş güvenilir kişilerdi. Rosanna bir sorun çıkmayacağını umuyordu. Oradan ayrılırken her şeyi ateşe verdiklerinden de emin olmalarını istemişti. Şikago’daki hayatları biraz ateş, kül ve dumanla yok olup gidecekti.

Brooklyn’e ulaştıkları ilk gün uygun bir ev bulmak için etrafı dolaşmaya başlamışlardı. Bu bölge New York’un diğer kısımlarında

* Biz bir aileyiz.

olduğu gibi *Cosa Nostra*'ya aitti. Yani otelde kalmaları dikkat çekmelerine neden olurdu. Oteller her zaman onlara haraç öderdi, bu korunmanın bedeliydi. Rosanna bir mağazaya girip kendine uygun kıyafetler almış, Gabriel'le evli bir çift gibi dikkat çekmeyeceklerini düşündükleri sokakları kiralık bir arabayla gezmişlerdi. Nihayet Bond Caddesi üzerinde terk edilmiş bir apartmanda karar kıldılar. Evi gezmeden önce bir süre etrafı incelemiş ve güvenli olduğundan da emin olmuşlardı. Mahalle İtalyan bölgesinden uzakta, Amerikalı gençler tarafından mesken tutulmuş eğlence mekânlarıyla çevrili, gürültülü, pejmürde bir yerdi. Sokak satıcıları, dilenciler, uyuşturucu satıcıları, bolca fakir genç ve siyahiler vardı. İtalyan mafyasının tenezzül etmeyeceği kadar sıradan... Tutmak istedikleri apartman yeterince büyüktü, bütün kızlar ve adamlarıyla burada yaşayabiliyorlardı. Apartmanın iki çıkışı vardı ki bu korumak ve kaçmak için iyiydi. Apartmanın yan tarafında büyükçe bir garaj mevcuttu. Gürültü yapmaları gerekirse hiç kimse onları duymazdı. *Aynı zamanda kanı temizlemek de daha kolaydı.*

Rosanna, Gabriel'e bakarak, "Burası mükemmel," dedi.

Gabriel güneş gözlüklerinin ardından kumtaşı ve tuğla binayı incelerken, "Yeterince büyük," dedi. "Ve güvenli görünüyor."

Bunu söylerken ara sokakta uyuşturucu alışverişi yapan gençlere baktı.

Rosanna, "*Cosa Nostra*'dan uzak," diye fısıldadı.

Gabriel onu onayladı. "Girişteki tel örgüyü yükseltmek ve panjurları sağlamlaştırmak gerekir. Aynı zamanda garaja da el atmalıyız."

Rosanna omuzlarını silkti. "Basit tadilatlar. Kızları bir an önce buraya yerleştirip içerideyken halledebiliriz."

"Evi tuttuk, kızları yerleştirdik. Peki ya sonra, Rosanna? Ne planlıyorsun?"

"Casino Russo... Sergio Russo, bu bölgenin yeni *caporegimesi*. Ona ortaklık teklif edeceğim."

"Öyle mi? Elinde ne var?"

Rosanna gülümseyerek, "Kızlar, eğlence, casusluk," dedi.

Gabriel anlıyormuş gibi başını salladı. "Kızları kullanacaksın? Eğlence ve casusluk için?"

"Ve kendimi de," diye ekledi.

“Sergio Russo da bunu kabul edecek ve Casino Russo’da gizleneceksin. *Cosa Nostra*’nın ininde?” Gabriel onunla bir deliyle konuşuyormuş gibi konuşuyordu.

“Sergio Russo benimle tanışınca çalışmak isteyecek, Casino Russo güvenli bir sığınak olacak ve biz dostlarımızla birlikte düşmanlarımızın içinde saklanacağız. Bizi aralarında aramayacaklar.” Rosanna sırtını arabaya yaslayarak çantasından çıkardığı sigarayı dudaklarına götürdü. Çakmağı aradığı sırada Gabriel sigarasını yaktı.

“Russo ile konuşmamı ister misin?”

“Bir kadını dikkate almayacağını mı düşünüyorsun?” Sigarayı içine çekerek her zaman yaptığı gibi halka şeklinde dumanlar çıkardı.

“Bir şekilde dikkate almasını sağlayacağını biliyorum ama güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Biz bu dünyada hiçbir zaman güvende olmadık, Gabriel.” Sigarasını yere atıp topuklu ayakkabısının ucuyla üzerine bastı. “Hadi şu eve bakalım. Kızlar gelmeden bir evleri olmalı.”

Rosanna’nın kurtardığı beş kadın da bir zamanlar kötü koşullarda fahişelik yapmış, bir hayal uğruna Amerika’ya gelen İtalyan ve Sicilyalılarından oluşuyordu. Burada mafyanın tuzaklarına düşüp özgürlüklerini kaybetmiş, kötü muamelelere maruz kalmışlardı. Onlar için fahişelik yapmalarını istemeyecekti. Hayır, bunu asla yapmazdı. Fakat Şikago’da ve çevresindeki eğlence merkezlerinde yaptıkları gibi Rosanna’ya bilgi toplayıp, kumar oynarken dikkat dağıtmak için adamları etkileyeceklerdi. Bunu onun için koşulsuz yapacaklarını biliyordu. Rosanna bu erkeklerin ele geçirmeye çalıştığı dünyanın dengesini değiştirmeye kararlıydı.

Rosanna, Gabriel, Luisa ve kızlar el ele verip döküntü apartmanı kısa zamanda yaşanabilir ve güvenli bir mekâna çevirmeyi başarmışlardı. Üç günün sonunda artık yeni bir evleri vardı. Gabriel güvenilir üç adamını evi koruması için görevlendirmiş, sokağı koruması için de çevredeki gençlere para vermişti. Şikago’daki mütevazı evlerinden sonra bu koca apartman ona daha fazla kadını kurtarması için gerekli motivasyonu veriyordu. Çünkü her zaman daha fazlası olacağını biliyordu.

Rosanna kızları karşısına alıp başından geçenleri ve planını anlat-

tiğinde hepsi destek olmak için gönüllü olmuştu. Şimdi Sergio Russo ile tanışıp bir anlaşma yapması gerekiyordu. Rosanna hazırlanmak için odasına gitmeden önce Gabriel onu merdivenlerin başında durdurttu.

"Daha fazla korumaya ihtiyacınız var."

"Bel birilerini. Para için endişelenme, daha fazlasını kazanacağım."

"Endişelendiğim şey para değil." Derin bir soluk alarak merdiven korkuluklarına tutunup aşağıya baktı. "Buram New York... Tehlikeyi ve kime güveneceğimi bilemiyorum."

Gabriel'in büyük bir baskı hissettiğini biliyordu. Onu rahatlamak istemesine elyle omzuna dokundu. "Tüm bunlar benim sorumluluğum. O kızları kendim kurtardım, bu hayatı ben seçtim, seni kendi dünyama ben dahil ettim. Şimdi ise burada devam etmeye ben karar verdim. Bırak da bunları ben düşüneyim."

Gabriel başını çevirerek ona baktı. "Seni korumayı ben seçtim. Bunu daha önce yapmadım ama şimdi doğru olanı yapmak zorundayım."

Rosanna elini onun dudaklarına koyarak başını iki yana salladı. "Bundan bahsetme. Geçmişten bahsetme." Gabriel sessiz kalınca iki adım geriledi ve başını dik tutarak bir lider gibi konuştu. "Göt ve kötü şartlar altında çalışan, haksızlığa uğramış, hapishaneden çıkması gidecek yeri olmayan İtalyan gençleri bul. Onlara silah tutmayı öğret. Birinin sadakatini istiyorsan ona en zor anında el uzatmalısın."

"Bir avuç çaylağa hayatımı emanet etmek istiyor musun?"

"Michael'ı öldüren kadar bir bıçağı yemek yapmak için bile kullanmadım," diye fısıldadı. Gabriel ona öğretmişti. İki katı bir adam nasıl yere devireceğini, bir bıçağı nasıl kullanacağını, öldürmek ve etkisiz hale getirmek için neler yapılması gerektiğini, küçük bir silahla yaratacağı vahşeti... "Dediğimi yap, öğret onlara. Sadakate kaba karıyandan daha fazla ihtiyacımız olduğu bir zamandayız."

Rosanna üst kata çıkan merdivenlere ilerlerken ellerini ahşap arabzanda gezdirdi. Aşınmış ahşap, paslı demir detaylarıyla süslüydü. Kesinlikle elden geçirilmesi gereken çok şey vardı. Hayatının her alanında... "Akşam hazır olacağım. Sergio Russo ile tanışmak istiyorum." Gabriel'in onaylamaz bir homurtu çıkardığını duydu ama

dikkate almadı. Odasına çıkan merdivenleri tırmanıp kendi dairesinin kapısını kapadı.

Şikago'dan eşyalarının büyük bir kısmını getirmiş olsalar da hâlâ boş ve rutubetli bir apartman dairesiydi. Dairesinin salonunu yatak odasına çevirmişti çünkü doğrudan sokağa bakan tek oda burasıydı. Tehlikenin geldiğini göremeyeceği bir yerde uyuyamazdı. Makyaj masasına oturdu. Alçı manken kafalarının üzerinde pek çok peruk duruyordu. Perukları sıklıkla kullanırdı. Özellikle bunlar poker gecelerinde işine yarayan şeylerdi. Sık sık kılık değiştirir, kendine bir rol biçerdi. Elini sarı peruğunun üzerinde gezdirirken parmakları çekmecenin kulpuna uzandı. Çıkardığı makası tuttu ve uzun saçlarını çenesine kadar tek bir makas hareketiyle kesti.

Vakit geldiğinde Rosanna hazırlanmayı bitirmişti. Yeni imajına uygun olarak giyinmiş, koyu bir makyaj yapmıştı. Yaşından çok daha büyük görünüyordu. Kahverengi saçlarının kısa bukleleri çenesine kadar uzanıyordu. Kolsuz siyah elbisesini boynuna taktığı büyük beyaz inci kolyeyle süslemişti. Kısa beyaz kürküyse akşam için hoş görünmesini sağlıyordu. Gözlerine siyah bir makyaj ve takma kirpiklerle dramatik bir hava katarken kıpkırmızı dudakları kışkırtıcıydı. Merdivenlerden indiğinde Gabriel onu yüzünde derin bir şaşkınlıkla karşıladı. Kravatı dışında takım elbise giymiş gibi görünüyordu. Rosanna el çantasıyla ona koluna girmesini işaret ederken başını olabildiğince dik tutuyordu.

Gabriel tereddüt etse de koluna girerek onu bahçe kapısına yönlendirdi. Söylediği şekilde hazırlanmış olan beş kız hemen arkalarındaydı. Kızların yaşları yirmiyle yirmi dört arasında değişiyordu. Şu an hepsi olgun fahişeler gibi görünüyorlardı.

“Neye benzediğinizi söylemek istemiyorum.”

Rosanna şuh bir kahkaha atarak onun koluna vurdu. “Tam da istediğimiz gibi görünüyoruz.”

“Nesin sen, *Madam Rosanna* mı?” Arkayı işaret edip, “Ve sermayeleri?” derken alaycıydı.

“Unuttun mu, ben Amerikalıyım. Adım Rose, soyadım neydi? Sen seçmiştin!”

Gabriel gözlerini devirerek, “Huston,” dedi.

“Bir film yıldızı ismi gibi.” Gabriel’in kaşlarını çatıldığını görünce, “Ben yarı Amerikalı yarı İtalyan’ım. Adım Rose Huston. Kızlarla eğlence mekânlarını şenlendiriyor, masalarda daha çok kumar oynanıp daha fazla içki içilmesini sağlıyoruz.”

“Eminim Sergio Russo bundan büyülenir.”

Rosanna, Gabriel’e bulabileceği en büyük ve gösterişli limuzini kiralamasını istemişti. Evdeki tüm korumalar bugün onlara eşlik ediyordu. Kızlar limuzini hayranlıkla incelerken Rosanna şampanya parlattı.

“Sizlerden çok şey beklediğimi biliyorum,” derken hepsine baktı. “Angela, Daniella, Beatrice, Linda ve Teresa.” Kadehini doldurup havaya kaldırdı. “O pisliklerden intikam alacağımız gün sonunda geldi.”

Kızlar coşkulu çığlıklar içinde kadehlerini doldurup şampanyayı içmeye başladılar. On dört yaşından beri fahişe olmaya zorlanan Angela neşesinden bir şey kaybetmemişti. “Her zaman yanındayız, Rosanna! Tanrı seni korusun!”

Coşkulu kadın çığlıkları bir kez daha çınladığında Rosanna da onlara katıldı. “Bana artık Rose diyeceksiniz. Unutmayın.” Hepsi onu onayladı. Çok geçmeden Brooklyn’in tam merkezinde yer alan Casino Russo’nun önünde durdular.

Kızlara eğlenmelerini ve dikkatli olmalarını söyledikten sonra Gabriel’in görevlilere Sergio Russo ile görüşmek istediklerini söylemelerini izledi. Adamlar ona şüphe ve küçümsemeyle bakarak beklemelerini söylediler. Uzun bekleyişin sonunda Rosanna oturduğu yerde ikinci kadehini içiyordu.

Gabriel, “Bizimle görüşmeyecek,” dedi.

Zaman geçtikçe mekân kalabalıklaşıyordu. Mafyanın her koldan adamlar kumar oynamak, içki içmek, sosyalleşmek ve yeni bağlantılar kurmak için burayı kullanıyordu. Rosanna başını yukarı kaldırdı. Casino’yu aydınlatan canlı ışıkların hemen üzerindeki cam balkona bakarak, “Görüşecek,” diye mırıldandı. “Sadece bizi seyrediyor.” Karanlık camın ardında kimse görünmüyordu ama zaten amacı buydu. Kızlar rollerini iyi oynuyorlardı. İçki içen, kumar oynayan adamların yanında süslü birer bebek gibi kahkahalar atıyorlardı.

Korumalardan biri yanlarına yaklaşıp, “Bay Russo sizinle görüşecek,” dedi.

Gabriel ayağa ondan önce kalktığında adam doğruca Rosanna'ya baktı.

"Sadece hanımefendiyle."

Gabriel'in çenesindeki kasılmayı gördü.

"Mümkün değil."

Rosanna ona yaklaşıp omzuna dokundu.

"Burada bekle. Bir şey olmayacak."

"Rose," diye itiraz etse de Rosanna gülümseyerek onu rahatlattı. Ona eşlik eden iki korumayla birlikte karanlık koridorda gözden kaybolurken Gabriel'in gözlerini sırtında hissediyordu.

Asansöre binip yukarı doğru çıktılar, ortam sessiz ve gergindi. Kapılar açıldı. Sergio onu odasında değil, hemen asansörün önünde karşılamıştı. Onu ilk defa görüyordu ama o olduğunu hemen anlamıştı. Hakkında araştırma yapmıştı. Otuzunun başında genç bir *caporegime*di. New York'un en gözde bölgesi olan Manhattan, kuzeni Giovanni Cardinale ölünce ona kalmıştı. Brooklyn ise eski kayınpederi sayesinde elindeydi. Aslında her *caporegime* sadece bir bölgeye sahip olmalıydı. *Padrino* bu konuda katıydı, kimseye fazla güç ve para vermemeye özen gösterirdi. Sergio'nun bu kadar büyük bir imparatorluk sahibi olması için bir sırrı olmalıydı ve Rosanna yakında ne olduğunu öğrenecekti. Uzun boylu, ince atletik yapılı ve yakışıklı bir adamdı. Takım elbisesinin kusursuz ceketini düzeltirken Rosanna'nın elini centilmen bir tavırla öperek selamladı. İnsanlar onun çapkın olduğundan bahsediyorlardı ve bu yalan değildi. Sergio Russo bir kadını sıcak bir gülümsemeyle etkileyecek kadar yakışıklıydı.

Mavi gözleri hınzır bir ifadeyle parladı. "Bayan Rose Huston," derken onu şüpheli bir şekilde inceledi. "Adınızı hiç duymadım, beni affedin lütfen. Bu ziyaretinizi neye borçluyuz? Amerikalılar beni sık ziyaret etmez. Özellikle sizin kadar güzelleri..."

Rosanna ona aynı şekilde karşılık verip, cilveli bir edayla gülümserken arkasında dikilen korumalara baktı. "Yalnız konuşabilir miyiz? Tıpkı benden istediğiniz gibi." Gabriel'i aşağıda bırakmış olmak kalelerinden birini yıkmıştı. Onun varlığı her zaman güvende hissetmesini sağlıyordu.

Sergio onu başıyla onaylayıp bir centilmen gibi koridoru işaret etti. Yarım adım gerisinde yürürken, "Bir Amerikalı değilsiniz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Babam Amerikalı, annem ise İtalyan'dı. Annemle büyüdüm."

Söyleyeceği yalanı benimsemesi için birkaç günü olmuştu. Kendince tutarlı bir hikâye yazmıştı ama Sergio'nun direncine göre işin içine biraz dram, kan, gözyaşı ve intikam da katabilirdi. Sergio Russo'nun kesinlikle kadınları sevdiğini duymuştu. Bu yüzden sık sık onun gözlerinin içine bakmayı ihmal etmiyordu. Sergio anlayışla başını salladı. Aksanı ve tavrı onu ele veriyor olmalıydı. Odasına girdiklerinde Sergio çift kanatlı kapıyı arkalarından kapattı. Rosanna kendine güvenen tavırlarla odada ilerleyip deri koltuklardan birine yerleşti. Sergio kendi masasına oturmak yerine eşiti gibi Rosanna'nın karşısındaki koltuğa oturdu. Rosanna buna şaşırılmıştı çünkü kendi dünyasında erkekler güç gösterilerini severdi. Sergio ise... O çok sıradan bir genç adama benziyordu.

Sergio masadaki içki şişesini işaret ederek, "Viski?" diye sordu.

Rosanna başını sallayarak onu onayladı. "Lütfen."

Kehribar renkli sıvıyla dolu bardağı Rosanna'ya uzattı. Rosanna sert içkiden büyük bir yudum aldı. Rahatlamalı ama sarhoş olmamalıydı, bunu ayarlamayı yıllar içinde öğrenmişti.

"Sizi dinliyorum, Bayan Huston."

Rosanna sakın bir tavırla konuşmaya başladı.

"Size bir ortaklık teklif etmek için buradayım."

Sergio kaşlarını çatarak, "Ne tür bir ortaklık?" diye sordu.

"Eğlence dünyasında çok başarılı olduğunuzu söylemeliyim. Burada kurduğunuz imparatorluk eminim size pek çok konuda yararlı oluyordur. Mafya dünyasından herkesi burada toplamak, onların sırlarını öğrenmek, kumarda paralarını almak ve belki başka işler..."

Sergio güçlü bir kahkahayla karşılık verdi. "Mafya mı? Ben sadece bir eğlence mekânı işletiyorum. Ne gördüğünüzü bilmiyorum Bayan Huston ama sanırım yanlış anlamışsınız."

Bu sefer gülümseyen Rosanna oldu. Çantasından çıkardığı sigarayı, uzun ağızlığı taktığı sırada Sergio gümüş bir çakınakla hızlı sigarasını yaktı. "Bir saattir aşağıda oturuyorum, Sergio." Gözlerini kısarak, "Sergio dememin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Sergio omuzlarını silkti. "Memnun olurum."

"Kızlarımın oradaki adamlar hakkında her şeyi öğrendiklerinden eminim. Birini çağırıp bilgileri almamı ister misin? Ya da seçtiğin bi-

rine karşı kumarda kazanmamı ister misin? Ne olursa... Poker, rulet, yirmi bir?"

"Kendine çok güveniyorsun."

Rosanna sigarasını içerken hiç olmadığı kadar rahatı çünkü öyle görünmek için çabalıyordu. "İyi bir ortaklık elde edebiliriz. Aşağıdaki adamlar hakkında ne öğrenmek istersen öğrenebilirim. Basit iş anlaşmalarından ya da öldürdükleri insanlardan bahsetmiyorum. Kimseye anlatmadıkları en karanlık sırlarından ve planlarından bahsediyorum. Aileleri hakkında, kimi becerdikleri hakkında, anlaşılmadığı aileler hakkında, kendi topluluklarında aldıkları kararlar hakkında... Onlara şantaj yapacağın ya da kendini güvende tutacağın tüm sırları kolayca çekip alabilirim."

Sergio net bir sesle, "Neden?" diye sordu. "Tüm bu bilgilere neden ihtiyacın olsun ki? Sen yarı Amerikalı basit bir kadınsın."

Rosanna gözlerinde şüphe görmüştü. "Ben de aşağıdaki gibi adamların içinde büyüdüm, Sergio. Ne kadar tehlikeli olduklarını biliyorum. Kendimi korumak zorundayım."

Uzun süre sessiz kaldı. Rosanna onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Eli sivri çenesinde geziniyordu.

"Kimden kaçyorsun?"

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bir martini. Çalkalanmış, karıştırılmamış."
Goldfinger (1964) – ALTIN PARMAK

Rosanna bu soruyu beklemiyordu. Şaşkınlığını son anda gizleyerek onu şuh bir kahkahayla bastırdı. Açıkçası onun genç bir kadının avcısı olmasını beklemişti ama anlaşılan Casino Russo nasıl bir paravansa Sergio Russo'nun imajı ve sergilediği tavırlar da öyleydi.

"Bunu da nereden çıkardınız? Birinden kaçan bir kadın gibi mi görünüyorum? Sadece karşılıklı yarar sağlayacağımız bir iş anlaşması öneriyorum."

"Birkaç sorum var." Onu dinlediğini belirterek onayladı. "Benim bu durumdan ne gibi bir çıkarım olacak? Siz ne elde etmeyi umuyorsunuz? Ve neden burası?"

Bu kötü değildi. Sergio en azından ilgileniyormuş gibi görünüyordu ya da etkilenmiş gibi... Rosanna sigarasından derin bir nefes çekti. "Büyük bir bölgeyi savunuyorsunuz, Sergio. Güçlü müttefiklere ihtiyacınız olacak ama ben size daha fazlasını sunuyorum." Sergio onu seyrederken Rosanna, "Size sadakatimi, tüm bu dünyanın en karanlık sırlarını, kulaktan kulağa yayabileceğiniz pek çok fısıltıyı sunuyorum. Kızlarım bu işte iyidir. O adamlara istediğiniz her fısıltıyı iletebileceğiniz, güçlü bir ağ..." diyerek düşünceleriyle Sergio'yu etkilemeye çalışıyordu.

Sergio bu fikirden hoşlanmıştı. Böyle yerlerde adamların çenesi düşerdi. İçki ve kumarın yanında kızlar... İsteddiğiniz her şeyi ağızlarından alır, ne dilerseniz düşünmelerini sağlayabilirdiniz. Rosanna Şikago'da bunu keşfetmişti.

Rosanna bunu söylemeyi planlamamıştı ama Sergio'nun iyi bir adam olduğunu hissediyordu. *Eğer bu dünyada hâlâ öyle bir şey varsa!* "Kızları ben kurtardım."

Sergio'nun gözleri parlamıştı. Bu itirafı duyduğu için şaşkın olsa da dudaklarındaki kıvrılmaya bakılırsa bir şeyler sakladığı hakkında yanılmadığı için mutluydu. "Onları aşağıdaki adamlar gibi zengin, güçlü ve centilmen görünümlü canavarların elinden ne halde kurtardığımı görsen..." Rosanna zihnindeki görüntüyü silmek için yutkundu. "Yani onlar bu adamlar hakkında her şeyi biliyor. Bir çatı bulmak zorundayız. Güvenli bir yerde..."

Sergio öne doğru eğilip, konuşmanın başından beri bir yudum almadığı içkisini içerken gözlerini Rosanna'dan ayırmadı. "Şimdi aynı tarafta olduğumuzu hissediyorum, Bayan Huston." Durdu ve gülümsedi. "Rose dememin sakıncası var mı?" Rosanna başını iki yana salladığında Sergio sözlerine devam etti. "Peki, Rose..."

"Demek bunu uzun zamandır yapıyorsun ve şimdi buradasın, Brooklyn'de? Seni buraya ne getirdi?"

Rosanna dürüstçe, "Bir fırtına," dedi.

"Umarım beni etkileyecek kadar büyük bir fırtına değildir."

Rosanna sahte bir kahkaha attı. "Basit bir kadının o kadar büyük fırtınalarla ne işi olabilir?"

Sergio buna inanmış görünmedi ama üstelemedi. "Yine de kafamda şüpheler var Rose ve nedense sana inanmak istesem de içimden bir his bunu yapmamamı söylüyor."

Rosanna böyle bir duruma karşı bir plan yapmıştı. Sergio Russo ve merhum kuzeni Giovanni Cardinale'in ortak düşmanları aynı kişiydi. Romano ailesi... Rosanna Michael'la evliyken iki aile pek çok kez karşı karşıya gelmiş, Giovanni Cardinale aileler arasında çıkan bir savaşta Michael'ın en büyük oğlunu öldürmüştü. Rosanna, Michael'ı öldürünce Fredrico başa geçmiş, Giovanni Cardinale'e olan düşmanlığını sürdürmüştü. Şimdilerde Sergio Russo ve Fredrico Romano sık sık karşı karşıya geliyorlardı.

"Eskiden Fredrico'nun metresiydim ve zor zamanlar geçirdim."

Sergio'nun kaşları havalandı. "Ondan mı kaçıyorsun?" Sergio, Rosanna'nın sessizliğini bir onaylama olarak algılayarak başını salladı.

Rosanna konuyu değiştirmek ve amacına bir an önce ulaşmak

İçin, "Hadi," dedi. "Adamlarına söyle de kızlarımdan birini getirsin. İstersen bir deste kâğıt al ve dene beni."

Sergio bir süre sessiz kaldıktan sonra oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Tek eli pantolonunun cebindeydi, duruşu ve yürüyüşü gücünün farkında olan bir adamınki gibiydi. Sergio kapıdaki adamına bir şeyler söyledikten sonra tekrar Rosanna'nın karşısına oturdu.

"Kızlarından biri Rocco Mancini ile oturuyor. Yeteneklerini görmek isterim."

Birkaç dakika içinde Beatrice odaya girdi. Beatrice grubun en güzel kızıydı. Küçük yaşta yetim kalmış, çocuk tacirleri tarafından satılmıştı. Rosanna onu kurtardığında berbat bir kulüpte fahişelik yapıyordu. Beatrice etkileyici büyüklükteki siyah gözlerini süzerken Rosanna'ya selam verdi.

Rosanna omuzlarını silkerek Sergio'ya, "Ona ne istersen sor," dedi.

Sergio elini çenesinde gezdirirken bakışlarını Beatrice'e odaklamıştı. "Rocco Mancini hakkında beni etkileyecek ne öğrendin?"

Beatrice kendine güvenen bir tavırla gülümserken başı dikti. "Nevada Valisi ile güçlü ilişkiler kurmuş. Vegas'taki kumarhane ruhsatları ve denetimler için planları var. Yakın zamanda sizi büyük haraçlar, cezalar bekliyor. Eğer kumarhane ruhsatlarını alabilirseniz... Rocco, Vegas'ı ele geçirmeye kararlı. *Cosa Nostra*'nın onu çöle attığı yılların hesabını sormak istiyormuş."

Sanki bahsettiği çok önemsizmiş gibi kırmızı ojeli tırnaklarını inceliyordu. Rosanna gülmemek için kendini zor tuttu. Anlaşılan bu bilgi Sergio için önemliydi. Çünkü onun öfkelenildiğini görebiliyordu.

Sergio bir sigara yakıp dudaklarının arasına sıkıştırdıktan sonra Rosanna'ya tokalaşmak için elini uzattı.

"Casino Russo'ya hoş geldiniz, Rose."

1970 NİSAN – PALERMO, SİCİLYA

Diego mihrabın önünde dikiliyordu, etrafta kimse kalmamıştı. Bu rezillikten sonra bütün davetlileri kibar sayılacak bir biçimde mülkten göndermişlerdi. De Luca ailesi hâlâ buradaydı ve Diego onları öldürmediği için şanslılardı. Mihraptaki beyaz çiçeklere iğrenerek

bakarken, yumruk yaptığı ellerini parmak boğumları beyazlayana kadar sıkıyordu.

Franco'nun arkasında hafifçe öksürdüğünü duydu fakat ona dönmedi. "Efendim, üzüm bağlarından kaçtığını tahmin ediyoruz."

Diego öfkeyle arkasını döndü. Franco, Diego'nun gözlerinde gördüğü şeyle gerilemişti. "Oradan çıkacağı tek yer bir uçurum. Bir kadın, Franco! O uçurumdan kuş olup uçmadıysa hiçbir yere gidemez." Öfkeli bir kahkaha atarken, "Uçtuktan sonra yüzmesi gerektiğinden bahsetmiyorum," diye hırladı.

Franco korkuyla yutkundu. "Köylüler bir adam ve bir kadını kayıpta görmüş."

Diego gözlerini kapatıp sakinleşmek için kendine beş saniye verdi. Onu gördüğü anda küçümsememesi gerektiğini tahmin etmeliydi. Siyahlar içinde matemde zayıf bir kadın olduğunu düşünmüştü. Şimdi onu aylarca bulamamalarının, yüzünü saklamasının, o öfkeli ama akıllı sözlerinin nedenini anlıyordu. Rosanna De Luca tahmininden çok daha tehlikeli bir kadındı. "*Karadul*," diye fısıldadı. Artık kocası Michael Romano'yu öldürdüğünden şüphe duymuyor, bundan neredeyse emindi. Avuçlarının arasından kaçmış bir kadın her şeyi yapabiliyordu. *Onu bulana kadar...*

"Onu bulun, Franco."

Franco başıyla selam verdi. Uzaklaşmak üzereyken, "Kibar davrandığınızdan emin olun," dedi. "Her ne kadar gönüllü olmasa da o benim müstakbel eşim." Rosanna De Luca istesin veya istemesin onunla evlenecekti. Bütün *Cosa Nostra*'nın önünde onu rezil etmişti, bu artık onuruyla ilgiliydi.

Sert adımlarla salona girdiğinde De Luca ailesinin telaşlı bir şekilde *Padrino*'ya hesap verdiklerini gördü. Babası duvarı kaplayan eski taş şöminenin önünde bir koltukta oturuyordu. Ellerini önünde duran bastonuna yaslanmış olsa da ona bakan birinin yaşlı bir adam görmesi imkânsızdı. Diego, Rosanna'nın öfkeli amcasını ve çaresiz babasını dinlerken gözü sessizce oturan kardeşine kaydı. Amcası ve babasının kaçma girişiminde parmağı olmadığı açıktı ama Matteo'dan şüpheleniyordu. Diego şüphelerinde asla yanılmazdı.

Diego bakışlarını dikmiş Matteo'yu incelerken babası, "Anlaşmayı unuttun," dedi. "Kızlarına sahip çıkamayan bir aile ile anlaşamayacağım."

Rosanna'nın amcası, aynı zamanda Calabria Belediye Başkanı Santo, "Sizin arazinizden, sizin adamlarınızın elinden kaçtığını hatırlatmak isterim, *Padrino*," derken sesinde gereksiz bir öz güven vardı. Diego dişlerini sıktı, tam saygısızlığı için araya girecekken *Padrino* bunu fark ederek onu durdurdu.

Konuşmanın başından beri gergin bir şekilde ter döken Guiseppe tartışmaya katıldı. "Onu bulabiliriz. Korkmuş olmalı, bu kadar zaman bir Amerikalı gibi yaşadı, anlaşılan bir İtalyan olduğunu unuttu."

Diego, Guiseppe De Luca'nın nasıl *Ndrangheta santistası* olduğunu merak ediyordu. Bu kadar zayıf ve aptal bir adam! Santo sanki Guiseppe onun ailesinin reisi değilmiş gibi sözünü kesti. "*Padrino*, bu artık sizin sorunuz. Düğünün gerçekleşip gerçekleşmemesi önemli değil. Onu size verdik." Bakışlarını Diego'ya çevirdi. "*O senin karın.*"

Diego güldü. "Endişelenme Santo, karımı bulacağım." Cilalı ahşap zeminde attığı adımların sesi yankılanıyordu. Matteo'nun yanından geçtiği sırada, sanki onu yeni fark etmiş gibi duraklayıp arkasını döndü. "Bir kadının buradan hiç yardım almadan kaçması sence mümkün mü, Matteo?"

Matteo soruyu düşünürken parmakları çenesinde gezindi. Kustuğu gözlerinin arasından Diego'yu inceliyordu. Matteo neredeyse bir çocuktuk ama Diego onun yeteneklerini duymuştu. "Bir kadın olduğu için kimse ona dikkat etmemiş, kaçacağını hesap etmemiş olmalı... Onun Amerika'da neler yaptığını bilmiyoruz, belki sandığımızdan daha tehlikelidir."

Diego, Matteo'nun bakışlarından hoşlanmamıştı. Hisleri bir şekilde onu uyarıyordu, Matteo'nun Rosanna'ya yardım ettiğini düşünüyordu ama diğer yandan neden böyle bir şey yaptığına da anlam veremiyordu. *Cosa Nostra* ile anlaşmak genç De Luca için paha biçilmez bir gücün anahtarıydı. Ona bunu yaptıran tek şey ablasına duyduğu sevgi miydi? Yoksa başka bir planı mı vardı?

Padrino öksürdü. "O sadece zayıf bir kadın. Kimse ona dikkat etmemiş olmalı." Bakışlarını Diego'ya odakladı. "Diego, adamları sorgula ve kim zayıflık gösterdiyse cezasını ver. Mesele açığa çıkmadan bir anlaşma olmayacak, Santo. Aileni al ve bölgemi terk et."

Diego arkasını dönüp evden dışarı çıktı. Kravatını gevşetip, mahzene doğru yürürken adamlarından birine üzüm bağlarında kim nö-

betçiyse onun mahzene getirilmesini emretti. Eğer Rosanna kuş olup uçtuysa onu yakalamak Karga'ya düşerdi.

Diego karşısındaki adamı sessizce seyrediyordu. Üzüm bağlarında nöbet tutan adamlardan biriydi. Şimdi kolları tavandaki bir zincire bağlıydı. Biraz hırpalanıp üç dişini kaybetmiş olsa da onu en çok yıkan işini kaybetmek olacaktı. Üç sorgu sonunda ona ulaşmayı başarmıştı. Öncelikle bir deliyle evlenmek üzere olduğunu anlamıştı çünkü müstakbel eşi o lanet olası uçurumdan aşağıya inmişti. Tabii öncesinde hizmetçi kıyafetleri içinde korumaları atlatmıştı. Hizmetçi kıyafetlerini nereden bulduğunu sorgulamak üzereyken çalındığını öğrenmişlerdi. Ah, müstakbel eşi aynı zamanda bir hırsızdı. Profesyonel bir yalancı olduğu da kesinleşmişti. Rosanna De Luca bir kayığa binip Sicilya'yı terk etmişti. Diego boynundan çıkardığı kravatı, yumruğunun içinde sıkarken yosun tutmuş mahzenin duvarını izliyordu. Şaşkındı, öfkeliydi, kin doluydu. Onu bulup evlenecekti. Bunu yaptıktan sonra da hayatının bir *cehennemden* farkı olmayacaktı, kesinlikle bunu garanti edecekti. Rosanna onun gururunu, onurunu ve ailesinin gücünü ezip geçmişti. Şimdi bedelini ödemek zorundaydı. *Tanrı aşkına, lanet olası yüzünü bile görmemişti!*

Diego bir öfke krizinin eşiğindeyken Franco yanına geldi. Sessizce, "Efendim, onları Roma'da bulduk."

"Yanında kim var? Ona kim yardım etmiş?"

Franco bakışlarını yere indirdi.

"Bir adam."

Diego güçlü bir kahkaha atarken Franco ona delirmiş gibi bakıyordu. "Bir adam... Aşığı mı? Onu kurtarmak için canını ortaya koyduğuna göre öyle olmalı, değil mi?"

Diego uzun süre sessiz kalınca Franco, "Adamı temizleyip kadını getirelim mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır. İkisini de canlı istiyorum."

Franco selam verip, gittikten sonra Diego hava almak için mahzenden dışarı çıktı. Üzüm bağlarına doğru yürüdüğü sırada elinde tuttuğu kravatı yere bıraktı. Uçuruma yaklaşırken önce yakasındaki aptal beyaz çiçekten daha sonra da üzerindeki ceketten kurtuldu. Bir damatlığın içindeydi ve gelini tarafından terk edilmişti. Aşığıyla kaç-

muş olması ölmesini daha da körüklüyordu. Ancak aptal bir kadın aklı için hayatını tehlikeye atardı. Rosanna'yı *Cosa Nostra*'nın Karga'sından kaçırarak kadar canına susamış o adamla tanışmadan ölmesine izin vermeyecekti. Rosanna onun karısı olacaktı. İsteyip istememesi umurunda değildi.

Adamlardan biri koşarak ona seslendiğinde arkasını döndü.

"*Padrino*. Sizinle konuşmak istiyor."

Diego onu onayladıktan sonra malikâneye doğru yürümeye başladı. Babası bu darmadağın görüntüsünden hoşlanmayacaktı ama öfke onun kontrol edemediği tek zayıflığıydı. Salona girmek üzereyken kapıda Tiziano'yla karşılaştı. Yüzündeki çirkin sırıtış bu durumdan memnun olduğunu gösteriyordu.

"Ne düğün ama!"

Diego dişlerini sıkıp abisinin tam karşısında dikildi.

"Bu kadar eğlenmeden önce iki kere düşünmeni öneririm, abi." Uzanıp Tiziano'nun ceketinin yakalarını düzeltirken elleri tehditkar bir şekilde boynuna yakın duruyordu. "Senin gibi sıklıkla kendinde olmayan biri attığı her adıma dikkat etmeli. Uyuşturucuyu kullanmak için değil, satmak için olduğunu kötü bir şekilde tecrübe etmeni istemem. Sen benim ailemdensin." Ceketindeki görünmez tozları silkeledikten sonra Tiziano'yu donuk bir ifadeyle bırakıp içeri girdi.

Padrino odasında onu bekliyordu. Çok küçük yaşlardan beri ondan korkuyor, derin bir saygı duyuyor ve emirlerine itaat ediyorlardı. *Padrino* bütün *Cosa Nostra* için babaydı, Diego'nun gerçek babası olmasına rağmen o hep *Padrino* olmuştu. Korkulması gereken bir figür...

"*Ndrangheta* ile anlaşmak zorundayız, Diego." Diego sessiz kaldı. Bu, babasını onayladığı anlamına geliyordu. Babası sözlerine devam ederken elindeki antika madeni parayı koltuğun kenarına vurmaya başlamıştı, bir karar vermek üzereyken bunu sık yapardı. O para ses çıkarmaya başladığında *Padrino* bir hüküm verirdi, Yaşam ya da ölüm, ceza veya ödül, anlaşma ya da çatışma... "Santo kendi kızını vermeyi teklif etti. O adam o kadar açgözlü ki bizimle anlaşmak için her şeyi yapmaya hazır,"

"Kızını istemiyorum. Bugün bütün *Cosa Nostra*'nın karşısında aşağılandım. Bu artık bir onur meselesi."

Babası anlayışla başını salladı. Bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunun farkındaydı. “Karımı bulacağım. Onunla ne yapacağım-maysa daha sonra karar vereceğim. *Ndrangheta* ile anlaşmak istiyorsan bunu yap, ben de Rosanna’nın peşine düşeceğim.”

Padrino koltuğundan kalktı. Bütün ağırlığını elinde tuttuğu bastona vermişti. Yıllar önce kalçasına yediği kurşun, acısını yaşlandıkça hissettirmeye başlamıştı. Yine de diğer insanların yanında topallamamaya ya da acısını göstermemeye özen gösteriyordu. Diego’ya yaklaşıp elini omzuna koydu. Bu ondan çok nadiren gördükleri duygusal anlarından biriydi.

“Bu senin meselen... Peşine düşüp onu bul, ne yaparsan yap ama *Ndrangheta*’yı aileye dâhil etmek zorundayız.” Yani Rosanna’yı öldüremezdi. O anlaşmanın bir parçasıydı, bağlayıcı bir sözleşmeydi.

Padrino’nun dokunuşu kaybolduğunda Diego, “Onlara güveniyor musun?” diye sordu.

“Santo ve Guiseppe, *Cosa Nostra* ile çalışmak istiyor. Santo Amerika’yı istiyor, Guiseppe’in ise kendi iradesi olduğundan şüpheliyim ama genç Matteo... O tehlikeli olabilir.”

Diego sinirle güldü. “Kaçmasına o yardım etti. Bundan eminim.”

Padrino da öyle düşünüyordu, Diego onun bakışlarından anlamıştı. “Çocuğa dokunmamız bir savaş çıkarır. Matteo, *Ndrangheta*’nın tek veliahdı. Ablasına ölümü pahasına düğünden kaçırarak kadar bağlıysa... Onu kafesimize kapatmalıyız ki Matteo’nun sadakatini kazanalım.”

“Çok yakında *ona özel* bir kafeste olacak.”

Diego içindeki şeytanı dizginlemeye çalışmıyordu. Aksine o şeytanla yaşamının faydalarını görmüştü. İnsanların ondan korkmasından hoşlanıyordu. Sadece ismi bile pek çok insanın titremesine neden olurdu. Rosanna bunu bilmiyor olabilirdi ama öğrenecekti.

“Bu işi çok uzatma. Karını bir an önce bul. Sonra şu Enrico meselesini çözelim. *Camorra** ile ortaklık kurduğu konuşuluyor. *Camorra* şimdiden Amerika’nın güneyini ele geçirmiş durumda. *Camorra* güçlenirse uyuşturucu ve silahlardan gelen parayı kaybederiz. Bu durum amcanızın işine yarar.” Homurtu şeklinde güldü. “Beni bitirip *Cosa Nostra*’nın başı olmaya kararlı. Buna izin veremeyiz. Gün gelip öldüğümde Diego, *Cosa Nostra* senin olacak.”

* Napoli bölgesi mafyası.

Diego bunu babasının ağzından bu kadar net bir şekilde ilk defa duyuyordu. Boğazında bir yumru oluşmuş, zorlukla yutkunabilmişti. Otuz yedi senedir bunu duymak için mücadele ediyordu. Babasının tek gözdesi en büyük abileri öldüğünde Diego sonunda istediği değeri görmeye başlamıştı. Sonunda istediği şeye kavuşacaktı. Saygınlık, güç ve onur...

Diego karanlık salonunda oturuyordu. Bardağındaki viski bitmişti, şişeye uzandığında onun da bittiğini fark etti. Saatlerdir bir haber yoktu. Diego onu, müstakbel karısını bulmuş olmalarını umuyordu. Koltuğun yanındaki çekmeceye uzanıp bir puro çıkardı, puro makasıyla ucunu kestikten sonra gümüş çakmağıyla yaktı. Dudaklarının arasına götürüp ilk nefesini çekerken Franco içeri girdi.

“Efendim?”

“Onları buldunuz mu?” Diego ona bakmadı ya da herhangi bir tepki vermedi. Görevin başarısız olduğunu anlayabiliyordu.

“Roma’daki otelde neredeyse kapana kısırmışlar fakat... Kaçmayı başarmışlar. Almanya sınırına kadar izlerini sürseler de sınırı geçtiklerinde izlerini kaybetmişler.”

Diego puroyu kül tablasında söndürüp ayağa kalktı. “Basit bir adam. Benim evime geliyor, karımı kaçırıyor, onca yolu topraklarının içinden geçerken takipçilerimi atlatıyor ve ülkeden kaçıyor, öyle mi?”

“Adamın kim olduğunu bulacağız.”

Diego dişlerini birbirine bastırdı. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? *Cosa Nostra*’nın kalbinde daha önce elinden kimseyi kaçırmayan Karga’yı nasıl alt edebilirlerdi?

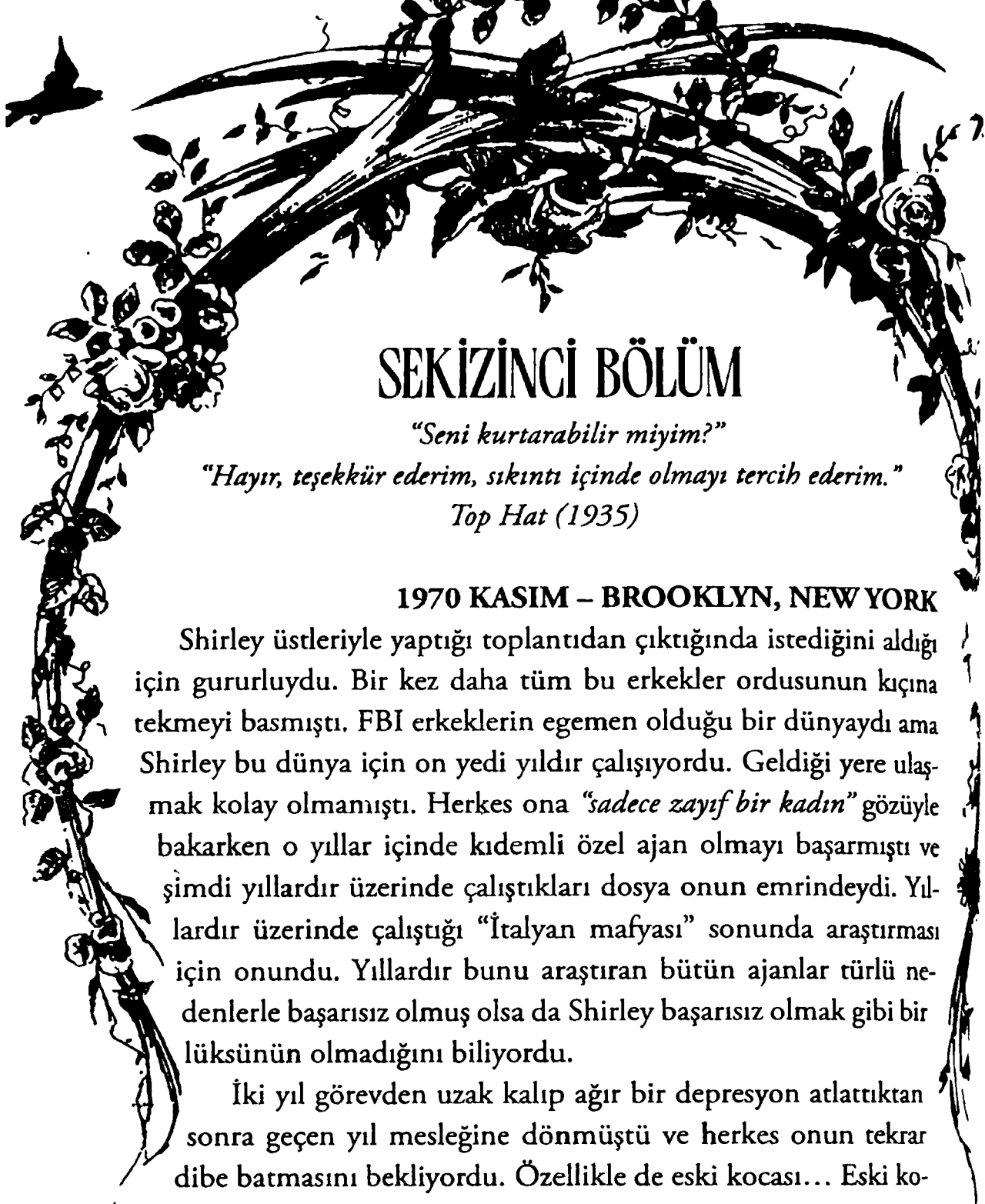
“Almanya’da kalmayacaklardır. Amerika’ya gideceklerinden eminim.” Rosanna orada özgür hissediyordu, bunu kısa konuşmalarından anlamıştı.

“Adam bir İtalyan mı?”

“Sanmıyorum, efendim.”

“Onu bulun. Kendisini bulamıyorsanız hakkında bir şeyler öğrenin! Karımı geri istiyorum, Franco. Onu daha önce nerede bulduklarını öğren. Evini gözetlemeleri için adamlar yerleştir. Lanet olası Amerika’nın her şehrine gözcüler koyman gerekse bile onu bul.”

Franco onu onayladı. Korkmuş görünüyordu çünkü Diego'nun öfkesinin nelere yol açtığını daha önce görmüştü. Franco yanından ayrıldığında, boş viski şişesini şöminenin duvarına fırlatıp parçaların etrafa saçılışını seyretti. Bu olay birkaç gün içinde önce Sicilya'ya daha sonra bütün İtalya ve Amerika'da duyulacaktı. Babası geleceğin *Padrino*'su olarak Diego'yu seçmişken insanların onu zayıf görmesine izin veremezdi. Rosanna De Luca... Demek kuş olup uçmak istiyordu. O halde onu yakalamak Karga'ya düşerdi. İntikam almak... Avlamak.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Seni kurtarabilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim, sıkıntı içinde olmayı tercih ederim."

Top Hat (1935)

1970 KASIM – BROOKLYN, NEW YORK

Shirley üstleriyle yaptığı toplantıdan çıktığında istediğini aldığı için gururluydu. Bir kez daha tüm bu erkekler ordusunun kıcına tekme basmıştı. FBI erkeklerin egemen olduğu bir dünyaydı ama Shirley bu dünya için on yedi yıldır çalışıyordu. Geldiği yere ulaşmak kolay olmamıştı. Herkes ona *"sadece zayıf bir kadın"* gözüyle bakarken o yıllar içinde kıdemli özel ajan olmayı başarmıştı ve şimdi yıllardır üzerinde çalıştıkları dosya onun emrindeydi. Yıllardır üzerinde çalıştığı "İtalyan mafyası" sonunda araştırması için onundu. Yıllardır bunu araştıran bütün ajanlar türlü nedenlerle başarısız olmuş olsa da Shirley başarısız olmak gibi bir lüksünün olmadığını biliyordu.

İki yıl görevden uzak kalıp ağır bir depresyon atlattıktan sonra geçen yıl mesleğine dönmüştü ve herkes onun tekrar dibe batmasını bekliyordu. Özellikle de eski kocası... Eski kocası teknik olarak müdürünün müdürüydü, her şey onun onayından geçiyordu. Özellikle Shirley ile ilgili olan her şeyi onaylamak yerine reddetmeyi tercih ediyordu. Onun henüz iyileşmediğini ve mesleğe dönmesinin görev açısından tehlikeli olduğuna kanaat getirdiği için bir sene sadece dosya işleriyle meşgul olmuştu. Şimdiyse elindeki projeyle çok yol kat ettiği için şube onu geri çevirememişti. Ona yardımcı olması için bürodaki en tembel adamı vermiş olsalar da Shirley bu görevin altından kalkacaktı. Odasındaki dosyaları topladıktan sonra dışarı çıktı. Kapısının önündeki sandalyede horlaya-

rak uyuyan, takım arkadaşının yanında dikilip sertçe öksürdüğünde adam ayağa fırladı.

"Ajan Davis? Emrinizdeyim."

Shirley derin bir nefes aldı. "Görev sırasında bu şekilde uyuduğuma görünsem Memur Wilson, hakkında yazılabilecek en kötü raporu yazarım."

Adam ona telaşlı bir selam verdi. "Emredersiniz, Ajan Davis. Özür dilerim, efendim."

Dosyaları adamın kucığına attıktan sonra, "Bütün dosyaları okumanı istiyorum," dedi. "Hepsini oku, fotokopilerini çek ve kendin için sakla. Sonra tekrar oku. Bütün gece devam et. Anlaşıldı mı?" Adam itiraz etmek üzereyken onaylamaz bir ses çıkardı. "Senin amirinin benim. Görevin ise bu."

Adamı ardında bırakıp otoparka indi. Dikkat çekmeyen siyah arabasına binerek, gerçek olayı araştırmak için şubeden ayrıldı. Peşinde her şeyi rapor eden tembel bir adama ihtiyacı yoktu. Brooklyn sokaklarına karıştı, nereye bakması gerektiğini biliyordu. Bunu yıllardır hatta Christopher'dan boşanmadan önceden beri biliyordu. Christopher onu açıkça tehlikeli gördüğü görevlerden uzak tutmuştu ama şimdi onu tutan kimse yoktu. Yönünü Brooklyn'in gözde bölgelerinden birinde bulunan Casino Russo'ya çevirdi. Orayı araştırmıştı, dosyalarda pek çok bilgi vardı. Sergio Russo kendini genç bir eğlence yatırımcısı olarak gösteriyordu. Brooklyn'de ve Vegas'ta kulübü vardı. Casino Russo'ysa çok özeldi. Orası İtalyanların gözdesiydi, giriş için davet gerekiyordu ve pek çok şüpheli İtalyan'ın oraya girip çıktığını raporlamıştı. Bunlar arasında ünlü isimler, zengin iş insanları ve hatta siyasiler bile vardı. Amerikan hükümeti için tehlikeli pek çok olayın oradan doğduğunu biliyordu ama kimse onu önemsememişti. Ta ki mafyalar artık gerçekten tehdit oluşturmaya başlayana kadar...

Güney bölgelerde siyasete atılmaya başlamışlardı ve pek çok kişiye rüşvet vererek her şeyden sıyrılıyorlardı. Bu gizli operasyon hâlâ çok önemsenmiyordu. Shirley görevi bu yüzden aldığını da biliyordu ama yakında tüm üst birimler için önemli olacaktı. Yan koltukta duran fotoğraf makinesine bir bakış attıktan sonra arabasını Casino Russo'yu gören ama dikkat çekmeyeceği bir noktaya park ederek beklemeye başladı. Mekan sakindi; henüz saat altıydı, iki saat içinde ilk misa-

firler gelecek ve gece burası hareketli bir nokta olacaktı. Şu an nokta atışı yapamayacağını biliyordu. İçeriye girmeden istediği bilgileri elde edemezdi ve Shirley'nin amacı içeriye girmenin bir yolunu bulmaktı.

Hava kararıp da bütün o karanlık insanlar birer beyefendi gibi içeriye alınmaya başladığında Shirley hâlâ onları seyrediyordu. Bir saat önce yakındaki bir benzinliğe uğramış, tuvalet ihtiyacını giderdikten sonra yiyecek bir şeyler almıştı. Sabaha kadar burada kalacak, içeriye kimlerin girip çıktığını kontrol edecekti. Gece ilerlerken mekândaki müzik sesleri sokağa taşıyordu. Eğlenen, içki içen, dans eden ve ara sokaklarda kusan pek çok insan vardı. Casino Russo ise elit bir mekân gibi sessizdi. İçeriden müzik ve eğlence sesleri gelse de bir olay olmamıştı. Sabaha karşı pek çok kişi mekânı terk etti. Herkes birer birer arabalarına binip, giderken Shirley göz kapaklarına çöken ağırlığa rağmen uykuya meydan okuyarak mekânı seyrediyordu.

Nihayet farklı bir şey gözüne çarptı. Bir grup kadın mekândan çıktı. Hepsinin üzerinde uzun kürklü paltolar vardı ve yanlarındaki adam onları koruyormuş gibi görünüyordu. Mekândan çıkan başka kadınlar da olmuştu ama daha çok çiftlerdi. Bu altı kadının yanında koruma gibi görünen bu adamın dışında başka kimse yoktu. Kadınlardan biri diğerlerinden daha olgun ve gösterişli görünüyordu. Şanki onları koruyan bir anne tavuk gibi güçlü bir enerjisi vardı. Shirley kamerasına uzanıp kadının birkaç fotoğrafını çekti. Merceği odaklayıp yüzüne yakınladı, birkaç poz daha aldıktan sonra kadınların hepsi gelen araca binip caddedeki ıssızlığa karıştı. Shirley belli bir mesafeden onları takip ederken dikkat çekmemek için çabalıyordu. İçinden bir ses bu kadınların önemli olduğunu söylüyordu. Onları bir süre takip etti. Sonunda lüks araba bu gösterişli kadınları köhne bir mahalleye getirdi. Bu mahalleler her türlü pisliğin döndüğü, polislerin ihbar gelmedikçe girmeye tenezzül etmediği yerlerdendi. Casino Russo'ya girebilen bu kadınların böyle bir mahallede ne işleri olabilirdi? İtalyan yerleşim yerlerine ve şehrin lüks yaşamına o kadar uzaktı ki Shirley buna anlam vermekte zorlanıyordu. Bu kadınlar fahişe miydi?

Shirley arabanın bütün farlarını kapatıp karanlığın içinde oturdu. Kadınlar eve girdi ve korumaları gibi görünen iri yarı adam kapıdaki nöbetçiyle kısaca konuştuktan sonra sokağa göz atarak arkalarından

yürüdü. Bu kadınlar önemliydi, sıkı korundukları açıktı. Peki ama neden? Burada kimden ve neden saklanıyorlardı? Evine dönemeyecek kadar yorgun, araştırmayı bırakamayacak kadar hırslıydı. Arabanın arka koltuğundan battaniyesini alıp sarındı ve direksiyon başında oturduğu yerde uyumaya başladı. Sabah olduğunda bu hanımları ziyaret edecekti.

Güneşin ilk ışıkları cılız bir şekilde araba camından gözüne yansıdığında Shirley esneyerek uyandı. Bir araba koltuğunda uyuduğu ilk sefer değildi, yine de bunu her defasında bütün kasları uyuşuyordu. Boynunu hareket ettirerek acıdan kurtulmaya çalıştı. Evde bir hareketlilik görünmüyordu, nöbetçi hâlâ kapının diğer tarafındaydı. Mahalle, sabahın erken saatleri olduğu için sessizdi. Arabadan inerek etrafı keşfetmeye karar verdi. Hemen birkaç blok ötedeki benzinliğe yürüyüp kendine basit bir kahvaltı siparişi verdi. Hızlı bir kahvaltı, bir demlik kahveyle sonunda uyanmıştı. Güne başlamaya, sonuna kadar gitmeye hazırdı. Tuvalette kendine çeki düzen verip, saçlarını her zaman olduğu gibi sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra evin olduğu sokağa geri döndü.

Gece arabada uyuduğu için pantolonu ve ceketini biraz kırıkmış olsa da Shirley hiçbir zaman dış görünüşü hakkında endişelenen biri olmamıştı. Ciddi, kararlı ve güçlü görünmek onun için yeterliydi. Emin adımlarla eve doğru yürüyüp yüksek demir kapının önünde durdu.

Kapının ardındaki koruma ona çatık kaşlarla bakarken, "Burası özel mülk hanımefendi, lütfen uzaklaşın," dedi. Shirley ağır İtalyan aksanını tanıdı, yıllardır pek çok İtalyan suçluyu sorgulamıştı. İtalyanların Brooklyn'in bu bölgesinde ne işleri olduğunu merak ediyordu.

Shirley, FBI rozetini çıkarıp adama gösterdi.

"FBI, ev sahibiyle görüşmek istiyorum."

Adam korkarak bir adım gerilemişti. Demir kapıyı açarak Shirley'in geçmesine izin verdi. Shirley dört katlı, bakımsız, eski apartmanı incelerken adam zile bastı. Kısa sürede kapı yaşlı sayılabilecek bir kadın tarafından açıldı. Adam kadınla İtalyanca konuştu, kadın içeri geçmesine izin verdiğinde evin içinde onu takip etmeye başladı.

Giriş kattaki büyük salona geldiklerinde birkaç kelime İngilizcesiyle beklemesini söyledi. Shirley salonda artık yalnızdı. Salon samimi bir şekilde dekore edilmişti. Avokado rengi duvarlar, açık renk halı kaplı zemin, büyük çiçek desenli koltuklar ve gösterişli bir içki barı zengin, temiz ve sıcak görünüyordu.

Shirley oturmak yerine ayakta dikilmeyi tercih etti. Bu sırada etrafa göz atabiliyordu. Bu apartmanda tam olarak kaç kişinin yaşadığını tahmin edemiyordu ama çok fazla olmadığını düşünüyordu. İçerisi sessizdi, diğer yandan kadınlar saklanıyorsa bunu kalabalıktan yapmak zordu.

Tahmininden uzun bir süre beklemişti ama nihayet dün sabaha karşı fotoğraflarını çektiği kadın karşısındaydı. Dün gece gördüğünden daha genç ve doğal görünüyordu. Uzun beyaz sabahlığı bedenini saklıyor, bigudiye sarılı saçlarıyla açığa çıkan solgun yüzü yaşını ele veriyordu. Otuzlarında bir kadın beklemişti ama bu kadının henüz otuz olduğunu bile sanmıyordu. Elinde bir kahve tepsisiyle gülümseyerek odaya girmişti. Sabahlığıyla... Bu bir oyundu. Kadının tiradına hazırlanması için bu yüzden bu kadar beklemişti. Shirley iyi bir oyuncuydu ve bir sahneyi gördüğü zaman tanırdı.

Neşeli bir tavır ve yoğun aksanıyla, "Lütfen oturun. Kusura bakmayın, sabah saatlerinde misafir gelmesine alışık değiliz," dedi.

Shirley kendisine işaret edilen koltuğa sakince oturdu ve kadının hemen karşısındaki tekli koltuğa yerleşmesini izledi.

"Kahvenize konyak ister misiniz?"

Shirley başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

"Ah, ben alacağım." Kıkırdarken, "Sabah uyanmak bazen işkence olabiliyor," diye açıkladı ve kahveleri doldurup birini Shirley'e uzattı. Shirley fincanı önündeki sehpa bırakıp ceketini düzeltti.

"Çalışanlarınız kim olduğumu söyledi mi?"

Fincanından zarifçe bir yudum aldı.

"Bana polis olduğunuz söylendi."

"FBI. Özel Ajan Shirley Davis."

"Burada bulunmanızın nedeni nedir, Bayan Davis?"

Şimdi o saf neşesinin bir maske olduğu ortaya çıkıyordu. Yüzü ciddileşmiş, ses tonu daha soğuk bir hal almıştı.

"Bir olayı araştırıyordum ve yolda karşıma siz çıktınız. Bayan... Üzgünüm, adınız neydi?"

"Rose. Nasıl bir olayı araştırıyorsunuz? Bunun bizler gibi yalnız ve çaresiz kadınlarla ne ilgisi var?"

Söylediği şey Shirley'i güldürdü. Karşısında oturan ve isminin Rose olduğunu söyleyen bu kadın her şey olabilirdi ama kesinlikle çaresiz değildi. Ondan yayılan gücü, otoriteyi ve kontrolü hissedebiliyordu. Buraya erkek bir polis gelmiş olsa onun çekici sabahlığına, tatlı bigudilerine ve kahve servisine bakarak sıradan bir kadın olduğunu düşünürdü. Ancak Shirley'i onlardan ayıran en önemli şey buydu. Keskin bir zekâ...

"Üzgünüm, size daha fazla detay vermeden önce soy isminizi de öğrenebilir miyim?"

"Huston."

"Bir Amerikalı değilsiniz, yanılıyor muyum? Aksanınız... Yoğun bir İtalyan aksanı olduğuna eminim."

Rose sevimli bir edayla gülümsedi. "Babam bir Amerikalıydı, annem ise İtalyan. Beni annem yetiştirdi."

"Peki ya evinizdeki kadınlar? Onlar İtalyan mı?"

"Bu soruları neden soruyorsunuz, Bayan Davis? Sabahın bu saatinde evimde ne işiniz var?"

"Araştırdığım İtalyan mafyası ve bu konuda sizden yardım alabileceğimi ümit ediyorum."

Shirley insanlara bu kadar kolay güvenen biri değildi, özellikle büyük gizlilik gerektiren bir görevde... Ama bu karşısındaki kadın söylediği kişi değildi. Bunu hissediyordu. Diğer yandan onun kötü olmadığını da düşünüyordu. Bu sadece bir histi, yanılıyor da olabilirdi ama risk yoksa kazanç da yoktu.

Rose bacak bacak üstüne atarken Shirley'in söylediği şeye şaşırmış gibi güldü. "İtalyan mafyası mı?" Kahvesinden bir yudum daha aldı, Shirley onun her hareketini inceliyordu. "Üzgünüm ama bir avuç kadının böyle bir konuyla neden ilgisi olsun?"

"Evinizi koruyan silahlı korumalar var. Casino Russo gibi bir mekândan sabaha karşı ayrıldınız. Böyle köhne ve tehlikeli bir mahallede, pejmürde bir apartmanda bu muhteşem mobilyalarla yaşıyorsunuz. Evinizdeki diğer kadınların İtalyan olduğundan, çalışma ve oturma izni olmadıklarından eminim. Onları burada yasaları çiğneyerek tutuyorsunuz, Bayan Huston ki adınızın da bu olduğunu

sanmıyorum. Şimdi sizden kimlik istesem bana sahte bir kimlik vereceğinizden son derece eminim. İsterseniz o kimliği getirin, birlikte polis merkezine gidip sizi araştıralım. Eğer yanılıyorsam... Kaybetmiş olurum.”

İfadesi yüzünde donmuştu. Shirley yarattığı etkiden memnundu, her şeyin tam olarak söylediği gibi olduğunu biliyordu.

Genç kadın ayağa kalktı. “Evimden gitmenizi rica ediyorum, Bayan Davis.”

Shirley de ev sahibesine kabalık etmemek için ayağa kalktı, ifadesini sakın tutuyordu.

“Bir ekiple buraya gelip sizi ve içerideki herkesi almamı ister misiniz?”

Fısıldayarak, “Arabam hemen kapının önünde, şimdi oraya gider telsizimle birkaç ekip çağırırım,” dedi. “Sizi ve evdeki herkesi sorgularız. Yasa dışı bir durum yoksa hepiniz serbest kalırsınız ama eğer... O kadınlar burada izinsiz bulunuyorsa, hepsi sınır dışı edilip ülkelerine gönderilir. Tabii sakladığınız tek şey bir avuç göçmense... Başka sırlarınız da vardır, öyle değil mi?”

Uzun süren sessizliği bozan tek şey duvarda asılı duran saatin belli belirsiz tıkırtısıydı. Shirley istediğini alacağını biliyordu çünkü onu tam kalbinden vurmuştu. Yavaş adımlarla pencerenin önündeki tekli koltuğa ilerledi. Küçük sehpanın çekmecesini açıp bir sigara ve çakmak çıkardı. Sigarayı göstererek, “İçer misiniz?” diye sordu.

Shirley başını iki yana salladı. “Kullanmıyorum.”

Başka bir şey söylemedi; sigarayı dudaklarına götürdü, gümüş çakmakla yaktı. Shirley dikkatle onu seyrediyordu. Kadının gizemli bir havası olduğunu düşünmüştü ama şimdi onun çok güçlü ve kadınsı olduğunu da düşünüyordu.

Sessizliğin ardından, “Ne istiyorsunuz?” diye sorarken sesi de görünüşü kadar güçlüydü.

Shirley gülümsemesini gizledi. İstedikini almaya yaklaşmıştı. Bu kadar kolay başarılı olacağını düşünmemişti, gerçi daha yolun başı sayılırdı ama bir şekilde istediği noktaya geleceğini biliyordu. Bunu bu kadın sayesinde yapacaktı.

“Sizin ulaşabildiğiniz ama benim yapamadığım bir yere girmek istiyorum.”

Kaldırdığı kaşlarının ardından, "Casino Russo," diye fısıldadı. Shirley onun akıllı olduğunu tahmin etmişti. "Sıradan bir İtalyan kulübüne neden girmek istiyorsunuz?"

"Öyle olmadığını biliyorsunuz, aslında çok fazla şey bildiğinizi düşünüyorum ve bunları kendi yararınıza kullanıyor olabilirsiniz. Asıl sorun şu; iyilerin tarafında mısınız, yoksa kötülerin tarafında mı?"

Salonda çınlayan bir kahkaha attı. "İyilerin bu dünyada bir taraf olduğunu sanmıyorum, Bayan Davis. İyiler korkaklarla aynı gemide ve onlar savaşıyor." Sigarasından derin bir nefes çekerek ona doğru yürüdü ve bir kez daha oturmasını işaret etti. Shirley onu dinleyip oturunca yine tekli koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attı. Kristal kül tablasına uzanıp bacağının üzerine koydu. "Bu kötüler ve daha kötülerin savaşı. Benim sorum ise Casino Russo'da ne bulmayı umuyorsunuz? Amacınız ne?"

"Size bu bilgiyi veremem çünkü gizli."

"Ama evime geldiniz. Beni tehdit ettiniz. Benden yardım istediniz. Ya çok çaresizsiniz ya da çok arzu ettiğiniz bir şey var. Belki ikisi de? Görünüşe göre anahtar benim. O halde şimdi birbirimize karşı dürüst olalım Bayan Davis ve bana Casino Russo'da ne aradığınızı söyleyin. Ben de size güvenip güvenmeyeceğime karar vereyim." Shirley sessiz bir ifadeyle düşünürken bir kez daha konuşmaya başladı. "İsterseniz şimdi sizinle polis merkezine gelirim, sakladığım şeyler olduğu doğru ama hiçbirini beni parmaklıklar ardına göndermenize ya da ağzımdan laf almanıza sebep olacak şeyler değil."

"Gizli bir operasyon yürütüyorum, gerçek adını bile bilmediğim birine veremeyeceğim kadar değerli ve tehlikeli bilgiler bunlar."

Kadın şaşırmış ya da rahatsız görünmüyordu. Shirley onun neden bu kadar rahat olduğundan emin değildi. Kendi adına kaybetmeyeceği bir şey olabilirdi ama diğer kadınların fahişe olduğunu düşünüyordu, onları kaybetmek istemezdi. Sigarasını kül tablasına söndürdü. "O halde üzgünüm, Bayan Davis. Size gizli operasyonunuzda iyi şanslar." Onu salonda yapayalnız bırakmadan önce, "İsterseniz ekiplerinizi çağırın," dedi. "Evde benden ve birkaç çalışandan başka kimseyi bulamayacaksınız. Kızlar çoktan güvenli bir şekilde çıkarıldılar."

Onu oyalamıştı. Lanet olası! Bu kadar zamandır onu sadece oya-

layarak havayı koklamıştı. Şimdi ne istediğini bildiğine göre... Bu işleri karıştırabilirdi.

Shirley eli boş bir şekilde evden çıktığında kafasında planlar kurmaya başlamıştı. Onu zorlarsa bunun geri tepeceğini hissediyordu. Rose Huston -ya da adı her neyse- sandığından daha dişli ve akıllı bir kadın çıkmıştı. Ekipleri çağırıp onu sorgularsa buna karşılık kin güdebilirdi, bunu istemiyordu. Shirley onunla anlaşma yapmak istiyordu. Diğer yandan ona bütün bilgileri verecek kadar da güvenmiyordu. Bir şey bulmalıydı, onu köşeye sıkıştırmak zorundaydı.

Birkaç saatliğine evine uğrayıp kendisine düş almak için izin verdi. Brooklyn'in sakin ve aileler için güven teşkil eden bir mahallesinde yaşıyordu. Eve gelmeye fazla vakti bulamadığı için hâlâ eski kocasıyla birlikte aldıkları evde, o eşyalarla yaşıyordu. Christopher üç yıl önce onu sekreteriyle aldatıp, onun için evi terk ettiğinde gitmemesi için nasıl yalvardığını ve koridor boyunca onun peşinden bir zavallı gibi gittiğini çok net hatırlıyordu. Bu hatıra artık kendisini öldürmek istemesine ya da krizlere neden olmuyordu. Sadece kötü ve zavallı bir takım anılardan ibaretti. Her şey öyleydi. Christopher onu aldatmış ve sekreteri hamile kalmıştı. Çocuk sağlıklı bir şekilde doğduğunda ise ona on altı yıldır istediği o aileyi, o çocuğu veremeyen karısını geride bırakmıştı.

Şimdi tıpkı istediği ve hayal ettiği gibi harika aileye sahipti. Üç yaşında oğlu, bir yaşında kızı vardı, kısa zaman önce karısının tekrar hamile olduğunu öğrenmişti. Doğurgan ve genç bir kadın, şık bir banliyö hayatı, arkadaşlarla mangal partileri, aile ziyaretleri... Shirley ile birlikteyken sahip olamadığı her şeye şimdi sahipti. Shirley ise yetimhanede büyümüş kimsesiz bir kadındı. Yirmi üç yaşında Christopher ile tanışmış ve aynı yıl onunla evlenmişti. Bütün dünyası ondan ibaret olmuştu. Üç yıl önce bütün dünyası tepetaklak olduğunda ise hastane süreçleri, ağır ilaçlar, terapiler başlamış, onu ayakta tutan kariyerine ara vermek zorunda kalmıştı. Muhteşem bir dönüş yapmalıydı. Bütün şube ona acıyarak bakıyordu, Shirley o bakışı yüzlerinden silmeye mecburdu.

1970 ARALIK – BROOKLYN, NEW YORK

1 AY SONRA

Kendi davasında bir aydır tek bir gelişme yoktu. Öğrendiği birkaç detay önemsiz ayrıntılardan ibaretti. Yardımcısı tam bir miskindi. Verdiği şeyleri okurken uyuyakaldığı için gündüz şubede veya Casino Russo etrafında iz sürüyor, gece dosyaları okuyordu. Yıllardır yaşanan pek çok olay vardı, en azından polis kayıtlarına geçen kısımlarından haberdar olmaya çalışıyordu. Sergio Russo'nun son yedi yıldaki yükselişi Giovanni Cardinale'in ölümüyle başlıyordu. Her şey bir yatırımcı gibi görünen Giovanni Cardinale'den ona miras kalmıştı. Fakat Shirley, Giovanni Cardinale'in mafya örgütünde önemli bir pozisyonda olduğunu ve bu yüzden Kara El Örgütü tarafından öldürüldüğünü biliyordu. Yani bu durumda Sergio Russo bir eğlence işletmecisinden çok daha fazlasıydı. Odasındaki panoda şüpheli gördüğü isimlerin fotoğrafları yer alıyordu. Gizlice çektiği için bir kısmı çok net olmasa da önemli isimler olan Sergio Russo ve Rose Huston'ın birkaç net pozunu yakalamıştı. Bir aylık inceleme sonunda Sergio'nun gündüzleri ortadan kaybolduğunu, geceleri ise kulüpte olduğunu biliyordu. Gündüzleri ne yaptığı hakkında bir şey bulamamıştı; onu takip etmeye çalıştığı birkaç seferde de başarısız olmuştu. Rose Huston ise beş kadınla birlikte her gece Casino Russo'ya gidiyor, sabaha karşı oradan ayrılıyordu. Evi son derece sakindi, gelen giden ya da bir hareket gözleyememişti. Sakin bir yaşam süren gizemli kadını oynuyordu. Bir şey olmalıydı. Bir şey bulmak zorundaydı.

Kendi ekibi bugün sabah erken saatlerde bir uyuşturucu operasyonu yapmıştı ama Shirley, İtalyan mafyasına o kadar odaklanmıştı ki nefes kesen bir operasyonu bile elinin tersiyle itmişti. Çalışma arkadaşları biraz önce üç adamı sorgu için odaya almışlardı. Herkes bir şeyler başarıyorken yerinde sayıyor olmak Shirley'i tüketiyordu.

Kapısı hafifçe tıklatıldığında camın ardında müdürü Donald Moore'u gördü. O olmasa çoktan evrak ofisine sürülmüş olurdu. Yeni görevini bile onun sayesinde almıştı. Yaşlı adam içeri girerken hafifçe öksürdü. Zaten mükemmel görünen kareli kravatını düzeltirken, "Kendini böyle kapatacağını bilseydim bu görev için seni önermezdim," dedi.

* İtalyancada *La Mano Nera* olarak telaffuz edilen bu örgütün kökleri 1880'lerde Sicilya'daki bir gelenekten ortaya çıkmıştır. Genellikle tehdit mektuplarını bir el iziyle gönderdikleri için Kara El olarak anılmışlardır.

Shirley ayağa kalkıp bedenini esnetti. Plastik kahve bardakları masanın büyük bölümünü kaplıyordu. “Bana verdiğiniz görevin ciddiyetinin farkındayım efendim ve buna layık olmaya çalışıyorum.”

Bıyık altından güldü. “Başarılı olacağından eminim, Shirley. Sana bakınca gençliğimi görüyorum. Bir davayı sonuçlandırmak için dört duvar arasında günler geçirirdim.” Bakışları panoya kaydı. “Bir gelişme yok mu?”

Shirley, “Sıradan şeyler,” diye mırıldandı. “Bir şeyler var biliyorum ve bulmaya yakınam.”

“Daha bir ay oldu. Bazen senelerce sürer... Endişelenme, kimse inanmasa bile ben sana inanıyorum.”

Genç kadının içi umutla doldu. Onu evdeki sefil halinden sıyrıp tekrar çalışmaya döndüren de kendisiydi. Bu yüzden ona minnettardı. “Uyuşturucu operasyonunda yakalanan adamlar İtalyan. İlginî çekebilir diye düşündüm.”

Shirley gözlerini kıstı. “İtalyan mı?”

Başını sallayarak onu onayladı. “Şikago’dan Brooklyn’e kilolarca uyuşturucu getirmişler. Tanrım! Neredeyse yarım kamyon. İhbarı almamış olsaydık ülkenin dört bir yanına dağılacaklardı. Fakat İtalyan olmaları beni de şaşırttı. Belki onlarla konuşmak istersin diye düşündüm.”

Shirley her bilgi kırıntısına muhtaçtı bu yüzden hızla ceketini düzelitti. “Evet, onlarla konuşacağım.” Shirley panodan fotoğrafları söktü ve sorgu odasına güçlü adımlarla ilerledi.

Adamların üçü de ayrı odalara alınmıştı. İkiisi tek kelime İngilizce bilmediği için sorguları daha tamamlanmamıştı. Diğer adam ise ne taşıdığını bilmediği konusunda yarım yamalak İngilizcesiyle kendini savunuyordu. Shirley adamın tam karşısına oturup, “Özel Ajan Shirley Davis,” dedi.

Kendini hızlıca ve kısaca tanıtmaması adamı afallattı, adam neredeyse kekeleyerek, “Luigi Conti,” dedi.

“Luigi. Kamyon seninmiş doğru mu?”

“Evet ama içine ne yüklendiğinden haberim yoktu.”

“Peki ya adamlar, onlar kim?”

“Benim adamlarım. Biz sadece bize verilen adrese eşya taşıyoruz.”

Shirley elini sertçe masaya vurduğunda adam neredeyse yerinden sıçırıyordu. "Yarım kamyon uyuşturucu senin arabandan çıktı, Luigi. Bu ne demek biliyor musun? Geriye sadece kemiklerin kalana kadar pis bir hücrede kalacaksın demek..."

Adam sertçe yutkundu. Elindeki peçeteyle alnındaki terleri silerken, "Bil-miyor-dum," diye sayıkladı.

Shirley sabrı tükeniyormuş gibi bir nefes aldı. Önünde duran fotoğrafları adamın önüne doğru itti. "Bunların içinden tanıdığın var mı?" Adamın elleri kelepçeli olduğu için fotoğrafları yavaşça ve tek tek ona gösteriyor, bunu yaparken de adamın yüzündeki her bir ifadeyi seyrediyordu. Adam gördüğü kişilere hızlıca bakıyordu, henüz dikkatini çeken olmamıştı fakat fotoğraflardan birine diğerlerinden daha uzun baktığını fark etti.

Shirley işaret parmağını fotoğrafın üzerine koydu. "Kim bu kadın?"

"Bilmiyorum."

"O uyuşturucu hakkında bir şeyler bil ya da bilme. İçeride çürüyeceksin. Adamlarını sorgulaması için bir tercüman çağırdık. Yakında ikisinin de dili çözülecek. Öyle olmasa bile içeride çok uzun kalmanı sağlarım, Luigi. Anlıyor musun?"

Adam başını sallarken ifadesinde korku vardı. "Şimdi bana bu kadın hakkında bir şeyler anlatacaksın. Kim bu kadın?"

"Bakın. Ben... Ben emin değilim ama. Bu kadını daha önce görmüş olabilirim."

"Nerede?"

"Şikago'da. Bazen kumar oynuyorum, barlara ve kumarhanelere gidiyorum. İtalyanlar için olanlar, başkalarına da..."

Shirley o bilgiyi bir an önce istiyordu.

"Ve?"

"Onunla oynayacak kadar cesur ya da onu küçümseyecek kadar aptal adamlara karşı kazanmakta çok iyidir. Ben... Onun hiç kaybettiğini görmedim. Bazen barlarda yanında kadınlarla onu görürdüm."

Bunlar onu şaşırtan ayrıntılar değildi. Daha önce Şikago'da olduğunu öğrenmesi araştırma ağını genişletiyordu elbette.

"Adı ne?"

"Onun Rosanna Romano olduğunu duymuştum."

Rosanna Romano... Bunun gerçek bir isim olduğunu düşünmek istiyordu. İçindeki heyecanı gizlemeye çalışmak çok zordu. Bir İtalyan ismi almıştı.

"Başka ne biliyorsun? Bana bu kadın hakkında bildiğin her şeyi anlat, Luigi. Benimle iş birliği yapmak seni kurtarabilir. Güven bana..."

Luigi ellerini masaya koydu elleri titriyordu. "Bakın *signora*, onu şahsen tanımıyorum. Sadece dedikodular... Ben basit bir adamım hepsi bu."

"Duyduğun her şeyle ilgileniyorum. Her bir kelimesiyle, tahminlerinle bana bir şeyler ver."

"Şikago'nun gece hayatında özellikle İtalyanların sıklıkla kullandığı mekânlarda Rosanna Romano pek çok adamın saygısını kazanmıştı. Kumarda iyiymi, insanların içini okurdu. Yanında her zaman bir adamla gezerdi." Shirley hemen diğer fotoğrafı ona gösterdi.

"Adam bu muydu?" Luigi gözlerini kısarak siyah beyaz fotoğrafı inceledi.

"Evet, sanırım. Evet. İri bir adam unutmak zor." Adam sözlerine devam etmeden önce bir süre duraksadı, masada duran su bardağına uzanıp bir yudum aldı. "Daha önce suça bulaşan bazı adamların kötü muamele gören kadınları ortadan kaybolurdu."

"Eşleri mi?"

"Hayır." Luigi gözlerini ondan kaçırdı. Sonra tereddüt ederek, "Fahişeleri," dedi.

"O adamların fahişelerini mi kaçırıyordu?"

Luigi başını salladı. Rose Huston veya Rosanna Romano adı her neyse, fahişeleri kendi için mi kaçırıyordu? Kadın ticaretinde iyi para olduğunu biliyordu ama bunu bir kadının yapıyor olması sık rastlanan bir şey değildi. Özellikle de tehlikeli adamların elinden fahişelerini almak için kimse hayatını riske atmazdı.

"Adamlar da ortadan kayboluyordu."

"Bu da ne demek?"

"Bilirsiniz işte. Orada burada ölüleri bulunuyor ya da yok oluyorlardı."

Shirley buna inanmıyordu. Kadın her şey olabilirdi ama bir katil değildi.

“Yani cinayetleri Bayan Rosanna Romano mu işliyordu?”

“Bunlar sadece dedikodular, *signora*. Ben basit bir adamım, içki içilen yerlerde böyle hikâyeler anlatılır. Çoğu yalandır. O sadece iyi kumar oynayan ya da iyi hile yapan bir kadın.”

Shirley sorguyu bitirdiğinde bundan fazlasını öğrenememişti ama öğrendikleri umut kıvılcımlarını alevlendirmeye yeterdi. Elinde bir İtalyan ismi vardı, net olmasa da bir adres vardı, araştırma yapacağı olaylar vardı. Rosanna Romano... Bir süre daha uyumayacaktı ama bir şeyler öğrenmeyi başaracaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Oldukça karmaşık olmaya başladı, değil mi?"

"Basit olacağını düşünmedin, değil mi?"

Holiday (1938) – TATİL

1970 ARALIK – BROOKLYN, NEW YORK

Rosanna göz bandını çıkarıp kaslarını gerdi. Bir önceki gece zorlu geçmişti. Sergio, Casino Russo'da büyük bir davet vermiş, Nevada bölgesinin şeflerini ağırlamıştı. Onlar gurur dolu ve sarhoş bir şekilde kulüpten ayrılırken Sergio onun ve kızların yardımıyla pek çok bilgi edinmişti. *Cosa Nostra* artık Sicilya, İtalya siyaseti dışında Amerikan siyasi otoritesine de oynuyordu. Rosanna başlarda bu tarz bilgilerin bu kadar uzakta yaşayan ve sadece bir eğlence mekânı işleten Sergio'nun ne işine yarayacağını bilmiyordu ama her bölge hakkında bilgi sahibi olmayı, zayıflıklarını öğrenmeyi görev haline getirmişti. Aradan geçen ve onunla çalışmaya başladığı dokuz ayda artık biliyordu. Sergio Russo tahmininden çok daha akıllıydı ve kendisini bu şekilde koruyordu.

Ne kadar çok koz, o kadar çok dost. İktidarını kaba kuvvet ya da kirli işler olmadan yürüten tek şef oydu. Herkes hakkında her şeyi biliyor, ayağını kaydırmak isteyenlere engel oluyor ve ister istemez pek çok dost ediniyordu. Uyuşturucu yok, kadın ticareti yok, kaçak silah yok, haraç yok... Sergio'yu gören kocaman bir beyaz sayfadan ibaret olduğunu düşünebilirdi ama o sinsi bir liderdi. Biri bir yatırımını yapmak istiyor, Sergio'nun herkesten önce haberi oluyordu. O yeri satın alıyor ve bunu çok isteyen bir diğerine yirmi katına satıyordu. Pek onurlu sayılmazdı ama işini biliyordu. Dokuz aydır onunla

çalışırken pek çok şey öğrenmiş, birçok ortak noktaları olduğunu fark etmişti. İkisi de bu dünyaya istemeden sürüklenmişti ve ikisi de birer canavar olmadan kötü olmanın yollarını bulmuşlardı.

Diğer yandan *Cosa Nostra*'nın tehlikeli Karga'sının onu aradığını da biliyordu. İçeride olmak pek çok haberi daha hızlı almasını sağlıyordu. Dokuz aydır ellerine hiçbir şey geçmemişti. Rose Huston kimsenin şüphesini çekmemişti. Gabriel'in onun için yarattığı kimlik profesyonelce yapılmıştı. Bir polis merkezine bile gitse kendisi hakkında sahte kayıtlara ulaşılırdı. Bir ay önce kapısına gelen şu ajandan da buna güvenerek kurtulmuştu.

Dağınık yatağındaki çarşafı tekmeleyerek kalktı. Sabahlığına sarınıp topuklu terliklerini giydi. Sokağa bakan penceresinin camları soğuktan neredeyse buz tutmuştu. Ayılmak ve ısınmak için bir bardak içki içeceği sırada Gabriel kapının diğer tarafından ona seslendi.

“Rosa?”

“Uyanığım, gel.”

İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Roma'daki o geceden sonra ikisinin arasında uygunsuz bir yakınlaşma olmamıştı, her şey eskiden nasılsa öyle gidiyordu. İkisi de bu konudan bahsetmiyordu. Rosanna böyle bir şey yaptığı için pişmanlık duyuyordu, Gabriel'in de öyle olduğunu düşünüyordu. Yoğun adrenalin yüzünden bunu başlatmış olmaları doğaldı. Elbette Gabriel ve Rosanna'nın diğer insanlar gibi aktif, sağlıklı cinsel hayatları yoktu. *En azından Rosanna kendisi için emindi, Gabriel bunu yapıyorsa bile iyi saklıyor olmalıydı.* Eğer bu bir ihtiyaçsa o anda açığa çıkan ihtiyacı beslemek istemiş olmaları da olasıydı. Onlar aileydi, böyle bir şey yapıp güdülerine ve zayıflıklarına kapılırlarsa aralarındaki bağı sonsuza kadar mahvedebilirlerdi.

“O kadın polis, yine burada.”

“Ajan Davis mi?”

Gabriel pencereye yaklaşıp aşağıya bakarken, “Evet,” dedi. “Bir bu eksikti, geçen sefer benim konuşmama izin vermeliydin.”

Rosanna onun yanına yaklaşıp pencereden aşağıya baktı. Kapıda dikiliyordu, bedeni erkeksi bir paltonun ardındaydı ve soğuk onu etkilemiyormuş gibi dik duruyordu. Rosanna, Gabriel'e bakarak, “Çok tehlikeli görünüyorsun,” dedi. “Senden şüphe ederdi ama ben tatlı bir ev sahibesiyim.”

“Ama işe yaramamış görünüyor.”

“Endişelenme... Benimle anlaşma yapmak için gelmiş olmalı. Ne istediğini söyleyecektir, onu bana bırak.”

Gabriel ona kaldırdığı kaşlarının ardından bakarken, “Dikkatli ol,” diye fısıldadı.

Rosanna gülümseyerek, “Her zaman,” dedi. Kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden ona bakarak, “Arkamı kolla,” diye şakalaştı.

“Her zaman.”

Rosanna merdivenlerden inerek salona ulaştı. Luisa onu yine geçen seferki gibi büyük salona almıştı. Baskın ihtimaline karşı kızlar diğer çıkışa yakın duruyor ve Gabriel aksi bir durumda onları kolaylıkla çıkarıp uzaklaştırabilirdi. Rosanna buna gerek olmayacağını düşünüyordu çünkü kadın ona istediğini verecekti. Onun neyi araştırdığını ve hedefinin kim olduğunu merak ediyordu. Böyle bir durumda eğer çıkarları ortaksa ona yardım etmeyi bile düşünebilirdi. Yine de Gabriel polislere güvenmemek konusunda ısrarcıydı.

“Ah Bayan Davis, beni yine uygunsuz bir kılıkta yakaladınız. Sabah kahvemizi içmek için mi uğradınız?”

Gereksiz bir neşeyle sabahlığını düzeltip kadının oturduğu salona girdi.

Ajan Shirley Davis geçen seferki gibi yorgun ve sert görünüyordu. Üzerinde gri bir pantolon ceket takımı, içinde bu sefer ütülü olan beyaz gömleği vardı. Kızıl kumral saçları sıkı bir şekilde arkasında topluydu. Birisi ona erkeksi bir işte çalıştığı için erkek gibi görünmesine gerek olmadığını söylemeliydi. Yorgun mavi gözleri üzerinde gezindi.

“Bir kahve alabilirim, lütfen. Hava oldukça soğuk.”

Sesinde garip bir ton vardı. Gergin değildi, endişeli ya da düşünceli de değildi.

Rosanna, Luisa’dan onlar için kahve getirmesini istedi. Onun karşısındaki koltuğa yerleşti, kadın ise merakla etrafını inceliyordu.

“Mobilyaları ben seçtim.”

“Hoş bir zevkiniz var.”

“Teşekkürler ama buraya mobilyalarımı incelemek için gelmediğinizi düşünüyorum.” O sırada Luisa kahve tepsisini bıraktı, Rosanna ikisi için de kahve doldurup fincanlardan birini kadına uzattı. Kendi

kahvesine konyak eklediği sırada kadına gülümseyerek, “Önemli bir konu konuşacağımızı var sayıyorum,” dedi.

Bayan Davis kahvesinden ilk yudumu alıp lezzetli tat karşısında inledi.

“Aslında evet, öyle sayılır.”

“Uzun zamandır ortada görünmeyince vazgeçtiğinizi düşünmüştüm.”

Gülümserken göz kenarları kırıştı. “Meziyetlerimden biri sayılmaz.”

“O halde iş birliği yapacaksınız?”

Omuzlarını silktiler. “Aslında siz benimle iş birliği yapacaksınız, Bayan Romano.”

Rosanna’nın ifadesi çok kısa bir saniye yüzünde dondu ama bunu sahte bir kahkahayla tam zamanında bastırmayı başardı. Bunu nasıl öğrenebilirdi? Ardında bir şey bırakmamıştı. Gözaltına alınmamıştı, adreslerde kendi adına bir kaydı yoktu. Gabriel kimlik değişikliğini büyük bir titizlikle yürütmüştü. Bunu biliyor olması imkânsızdı.

Rosanna tam itiraz etmek üzereyken kadın araya girip işaret parmağını iki yana sallayarak ağzından onaylamaz bir ses çıkardı.

“Yerinizde olsam bir hikâye yazmadan önce iki defa düşünürdüm çünkü bu sefer elimde güçlü kanıtlar, görgü tanıkları ve çarpıcı ayrıntılar var.”

Ajan Davis’in keyfi yerinde görünüyordu, kahvesini içerken yüzüne değişik bir parıltı bile geldiği söylenebilirdi. Rosanna bir avuç saçmalaktan bahsedermiş gibi hayretle ona bakarken, “Beni başkasıyla karıştırıyor olmalısınız. Söylediğiniz isimle bir ilgim yok.” dedi.

Davis bıkkın bir soluk verdi ama keyfi hâlâ yerinde görünüyordu. Elindeki fincanı tekrar sehpaye bıraktı.

“Şikago? Daha önce orada ikamet ediyordunuz, değil mi? Siz ve kızlar?”

Bu kadının başlarına bela olacağını hissetmesi gerekirdi. Rosanna hazırlıksız yakalanmıştı, ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Her şeyi kabul edip önemsiz bir olay olduğundan, Romano ile çocuk yaşta olan evliliğinden bahsedip ona kendini acındırmalı mıydı? Sonuna kadar inkâr mı etmeliydi? Peki, Ajan Davis haklarında başka neler öğrenmişti?

“Şikago’da hiç bulunmadım,” diyerek yalanını sürdürdü.

Fakat Davis sanki bunu söylemesini bekliyormuş gibi güldü. “Sizin o bölgede ünlü bir kumarbaz olduğunuz konuşuluyor, Bayan Romano?”

“Size söylediğim gibi Romano ismini hiç duymadım, Şikago’da daha önce bulunmadım.”

Rosanna sinirini saklamaya çalışsa da gerginlik onu ele veriyordu. Bir an önce bir şeyler yapmalıydı. Aklına bir şey gelmiyordu, Gabriel’e neden bu olayın dışında kalmasını söylemişti ki? O her zaman zor durumlardan çıkmanın bir yolunu bulurdu. Ayrıca Amerikan yasaları konusunda Rosanna’dan daha fazla şey biliyordu. Bu kadın sadece şüphelerle onu hapse atabilir miydi?

“İstedığınız kadar inkâr edebilirsiniz. Elimde yeterince belge var ve o belgeler sizi bir süre içeride tutmama yeter. En azından söylediğim kişi olmadığınızı ispat edene kadar...” Kadın ayağa kalkarak ceketini düzeltti. Gözlerini Rosanna’nın üzerinden ayırmadan konuşmasına devam etti. “Siz Rosanna Romano’sunuz. Ölen kocanız Michael Romano’nun örgüt bağlantıları olduğundan eminim ama anladığım kadarıyla kendi elini hiç kirletmemiş. Yine de onunla ilişkilendireceğim pek çok olaya ulaştım. Kocanız ölünce korumanızla Şikago’ya yerleştiniz. Orada kumarhaneler ve tanınmış kulüpleri sıklıkla ziyaret ediyordunuz. Ama amacınız eğlenmek değildi. Yanılıyor muyum?”

Rosanna bir süre daha sessizliğini sürdürmeye kararlıydı çünkü hakkında ne kadar bilgiye ulaştığını merak ediyordu.

“Orada herkesten profesyonelce sakladığınız tehlikeli bir hayatınız vardı.” Sert bakışlarının ardında gözleri kısıldı. “Siz Şikago’nun gece yarısı *katilisiniz*.”

Rosanna kulaklarda çınlayan bir kahkaha attı. “Siz delirmişsiniz. Ne kadar ileri gideceğinizi duymak için sessizliğimi korudum, Ajan Davis ama benim gibi bir kadını Şikago’nun meşhur gece yarısı katili olmakla mı itham ediyorsunuz?”

Rosanna hakkında çıkan haberleri elbette okumuştı. Şikago’nun karanlık bölgelerinde İtalyan göçmenleri öldüren bir katilden bahsedilmişti fakat kimse olayın içeriğini, o adamların kötülüklerini araştırmamıştı.

“Siz kafayı yemişsiniz. Bu deli saçmasına kimse inanmaz, Bayan Davis. Hiçbir şey elde edemezsiniz!” Rosanna öfkesine hâkim olmayı denemişti ama kadının ısrarı onu delirtiyordu.

Rosanna’nın aksine sakince, “Bir şey elde etmeyi ummuyorum,” dedi. “Sizi bu şüpheyile tutuklatmak ya da mahkemelerde süründürmek gibi bir niyetim yok. Zaten kanıt peşinde koşuyor olsaydım, şu an başka yerde konuşuyor olurduk. Ne yaptığınızla ilgilenmiyorum, Bayan Huston. Siz öyle olmak istiyorsanız öyle olsun, ben sadece bir anlaşma yapmayı umuyorum.”

“Beni asılsız iddialarla tehdit ederek sizinle anlaşacağımı mı umuyorsunuz? Bundan korkmam mı gerekiyor? Yapın o zaman.” Bileklerini birbirine birleştirip kadına doğru uzattı. “Şimdi beni tutuklayın ve sorgulayın. Sizinle asla bir anlaşma yapmayacağım.”

Kadın sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallayarak onu onayladı. “Aslında ben de bunu bekliyordum.” Ciğerlerine derin bir nefes doldurdu. “Fakat madem zor yoldan gitmek istiyorsunuz, öyle yapalım.” Ayağa kalkarak rahat bir tavırla pencere kenarına yürüdü. Kalçasını pencere kenarındaki mermere dayadı ve kollarını göğsüne yaslayarak Rosanna’ya baktı.

“Bakın, ben on yedi yıldır bu mesleği yapıyorum ve bu işte bir kadının yükselmesinin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Buraya gelene kadar neleri başardığımı da öyle... Benim peş etmek gibi bir lüksüm yok, Bayan Huston, tıpkı sizin de olmadığı gibi. O kadınları koruduğunuzu varsayıyorum çünkü onları fahişe olarak çalıştıracak bir kadın olmadığınızı bunca yıllık tecrübeme dayanarak rahatlıkla söyleyebilirim. Sizi ya da onları tehlikeye atmak istemiyorum. Ben sadece araştırmamı tamamlamak zorundayım, buna mecburum. Casino Russo’da neler döndüğünü tahmin edebiliyorum ve örgüt hakkında bilgi toplayıp şüphelileri belirlememin tek yolu bana yardımcı olmanız. Sizin de benzer bir görev üstlendiğinizi düşünüyorum. Çünkü o kadınları elinden aldığınız o adamları araştırdım ve umarım ölmeden önce yeterince canları yanmıştır.” Samimi bir tavırla Rosanna’ya gülümseyerek göz kırptı.

Rosanna tepkisiz kaldı ama diğer yandan kadının dürüst ve açık olduğunu düşünüyordu. Bir an Ajan Davis ile benzediklerini bile düşündü. İkisi de aynı ine girmeye çalışan farelerdi. Fakat yine de bu hayatta bir şeyi nihayet öğrenmişti. *Kendinden başka kimseye güvenme.*

“Peki ya sizinle anlaşma yapmak istemezsem?”

“Bunu yapmak istemedim, üzgünüm ama son şansım.” Yüzünde gerçekten de hoşnutsuz bir ifade vardı. “Ben... Birinden kaçtığınızı ya da sakladığınız bir şey olduğunu düşünüyorum. Rosanna Romano olarak yaşamamanız için hiçbir engel yoktu ve haklısınız, hakkınızda tüm bu söylediklerim birer tahmin. Yani ispatlamak istesem bunu yapamayabilirim. Zaten bana gerçek isminizi en başta söyleseydiniz sizden şüphe etmezdim. Bir Amerikan kimliği aldınız, Şikago’daki evinizi bir kül yığınınna çevirdiniz ve bu izbe mahallede yaşıyorsunuz. Bir şeyden saklanıyor ya da kaçılıyorsunuz.”

Rosanna tek kelime etmeden sehpa da duran sigaralardan birini alıp çakmağıyla yaktı. Kadına bir şey söylemeyecekti çünkü artık onu ürkütüyordu. Bundan sonraki hamlesini merak ederek sessiz kaldı.

“Sizi tehdit ediyormuş gibi görünmek beni yaralıyor olsa da basın da çok yakın dostlarım var. Amerika’nın her yerinde okunan birkaç gazetede isminizin -gerçek isminizin- geçtiğinden emin olduğum bir haber yayınlanmasını sağlayabilirim. Rosanna Romano ya da Rosanna De Luca olarak aranıyor olmanıza karşılık iki isminizin de büyük harflerle yazıldığından emin olurum. Sizi Şikago olaylarıyla ilişkilendirsin veya ilişkilendirmesin her şekilde kazanan *ben* olurum.”

Rosanna sigarasından derin bir nefes çekip dumanı dışarıya üflemeden konuşmaya başladı. “Yani beni kimliğimi açıklayacağınız konusunda tehdit ediyorsunuz?”

“Söylediğim gibi... Üzgünüm ama bana başka yol bırakmadınız.”

Rosanna yolun sonuna geldiğinin farkındaydı. Kadının sadece ismini gazetelerden birinde kullanması bile bulunması için yeterli olurdu. Hızlıca kaçıp ülkeyi terk etmek de bir seçenektir elbette ama her şeyi, herkesi arkasında bırakıp korkak bir kaçak gibi yaşayamazdı. Yanında kalan o beş kız kurtardıklarının tamamı değildi. Şikago ve çevre bölgelerde çok daha fazlasını kurtarmıştı ama onlar kendi hayatlarını bulmayı seçmişlerdi. O beş kız ise Rosanna’ya güvendikleri için yanında kalmayı, ona yardım etmeyi seçenlerdi. Şimdi arkasını dönemezdi.

“Size yardım edersem... Benim çıkarım ne olacak? Sadece sessizliğinizi mi alacağım?”

Ajan Davis sanki bunu duymayı bekliyormuş gibi gülümsedi.

"Elbette hayır. Size iş birliği teklif ediyorum. Daha çok kadının hayatım kurtarabilir ve o adamların ömürlerinin kalanında bir hücrede berbat zamanlar geçirdiğinden emin olabilirsiniz."

Rosanna başka çaresi olsa o adamları öldürmezdi. O kadınlara yaptıkları gibi her gün işkence içinde kıvranmalarını tercih ederdi. Hızlı ölüm her zaman kurtuluştı.

"Yani bana yardım edeceksiniz. Çıkarlarımız doğrultusunda ortakım olacaksınız?"

Kadın hevesle başını sallayarak onu onayladı. Rosanna sigarasını söndürüp ayağa kalktı ve kadının önünde dikilirken ona dostane bir tavırla elini uzattı.

"O halde Ajan Davis kuralları ben koyarım."

Bayan Davis çok kısa bir an sonra onunla tokalaşmak için elini uzattı. İkisinin de başka şansı yoktu ve Rosanna bu tehlikeli ortaklığı kabul ederek çok büyük bir risk aldığını biliyordu.

"Onların dünyasını benden daha iyi tanıyorsunuz, bu yüzden yol gösterici olarak sizi seçtim. İkimiz için de oldukça riskli bir görev olduğunun farkındayım. Fakat size bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Rosanna bir kahkaha attı. "Sadece hayatta kalmaya çalışan bir kadın gibi mi görünüyorum?" Kahkahası bir kez daha yükseldi. "Tam da beni anlamaya başladığınızı düşünüyordum. Ben her şey olabilirim ama çaresiz bir kadın değilim. İçeri girdiğimizde Ajan Davis, siz başka biri olacaksınız, bir özel ajan değil. Hayatınız bana emanet olacak, merak etmeyin."

Gözlerini kadının gözlerinden ayırmadan, "Unutmayın," diye mırıldandı. "Risk yoksa kazanç da yok."

Gabriel gürleyen sesiyle, "Ne yaptım dedin?" diye bağırdı.

Rosanna onunla konuşmadan önce birkaç saat beklemişti. Önce durumun ne kadar kötü olduğuna karar vermesi, sonra da planını düşünmesi gerekmişti. Her şeyi oturtmadan bunu Gabriel'e anlatmak şu an olduğu gibi sinir krizi geçirmesine neden olabilirdi.

Oturduğu koltuktan hiç kalkmadan sakince viski bardağına uzanıp büyük bir yudum aldı. "Sana anlattığım gibi... Bunu yapmaya mecbur kaldım. Diğer yandan onun işimize yarayabileceğini düşünüyorum."

Gabriel ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Cidden Rosa! Sana inanamıyorum. Verdiğin kararlar sağlıklı değil. Mafyanın en büyük kuralı nedir?"

Rosanna. "Polisle iş birliği yapma," diye mırıldandı.

Gabriel gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ve sen FBI'ı onların içine sokmayı planlıyorsun."

Büyük bir yudum daha alarak bardaktaki kehribar rengi sıvıyı bitirdi ve bir kez daha şişeye uzandı. "Ben İtalyan mafyasının malı değilim. Bu hayatıma mal olsa bile her bir canavarın ceza çektiğini göreceğim."

"Peki ya Sergio? Onun iyi bir adam olduğunu söyledin, şimdi iş yerine FBI ajanı sokuyorsun! Anlamıyor musun? Bu iş herkesi etkileyecek,"

Rosanna, Sergio'yu tehlikeye atmayı istemiyordu. Onunla çalıştığı aylar boyunca onun sadece oyununu oynadığını görmüştü. Amacı bir canavar olmak değildi. Rosanna buna bir cevap veremeden Gabriel konuşmaya devam etti. "Seni FBI ile ilişkilendirdikleri anda peşinde sadece ailen ve Karga olmayacak. Peşinde bütün İtalyan mafyası olacak. Kendini bu cehennemden kurtaramazsın, o polis seni bu cehennemden kurtaramaz."

İçkisini bir kez daha yudumladı. Kaçınıcı bardağı olduğunu bilmiyordu ama daha akşam olmadan Rosanna çakır keyiften fazlası olduğunu farkındaydı. Üzerinde büyük bir gerginlik, baskı ve sıkıştırılmışlık hissi vardı. Bundan onu kurtaran şey ise çok fazla alkoldü.

"Anladığım kadarıyla kadın olduğu için ekibi onu önemsemiyor. Zaten başarısız olacağı bir dava vererek onu oyalamak istediklerinden eminim. Bunu kimsenin bilmesine gerek yok. Onu kızların arasında içeri sokar ve sonrasında bilgi alabiliyorsa alır. Onu elimin altında tutmak arkamdan iş çevirmesinden çok daha iyi olacak. Ayrıca bize yardımı dokunabilir. Rahatla Gabriel... Biz zaten cehennemdeyiz."

Gabriel önünde dikildi ve elindeki viski bardağını alıp sehpa bıraktı. "Bence bu kadar rahatlamamalısın."

Rosanna öfkeli bir nefes verirken, "Güven bana," dedi.

"Sana hayatta kimseye güvenmediğim kadar çok güveniyorum Rosa ama kendime daha çok güveniyorum. Bir kez olsun sen bana güvenmeyi dene ve o kadından uzak dur."

Rosanna başını iki yana salladı. "Bunu yapamam. Adımın tek bir gazetede çıkması demek Amerika'yı terk etmek zorunda kalmam demek. Ben bana ihtiyacı olan tüm o kadınları yüzüstü bırakmayacağım." Tekrar içki bardağına doğru hareketlenince Gabriel onu durdurdu.

"Bugün daha fazla içki yok."

"Bende kontrol etmediğin başka ne kaldı diye düşünüyordum!"

"Ne yapıyorsam senin iyiliğin için yapıyorum."

Rosanna gözlerini boşluğa dikerek, "Kendi başıma idare edebilirim," diye sayıkladı. "Her şeyin üstesinden gelebilirim. Bir zamanlar nasıl tek başıma mücadele ettiysem yine yapabilirim."

İçkiyi biraz fazla kaçırmıştı, şu sıralar bu sık yaşıyordu. Gabriel ellerini beline koyarak bedenini dikleştirdi. Rosanna onun güçlü ve muhteşem görüldüğünü düşünüyordu. İtalya'da kapana kısıldıkları ana kadar ona hiçbir kadının gözünden bakmadığını fark etmişti. O her zaman orada olmuştu. Kocasının koruması, yaveri, daha sonra kendi koruması, eşlikçisi, kiralık katili, arkadaşı, dostu, sırdaşı... Fakat İtalya'da aralarında patlayan o kıvılcımdan sonra Rosanna artık onu görüyordu. Onu korumaya ant içmiş, güçlü ve inatçı bir adamdı. Belki... Belki her şey farklı ilerlemiş olsaydı, Rosanna ve Gabriel farklı insanlar olsalardı başka bir hayatta birbirlerinin sonsuz aşkı bile olabilirlerdi. Rosanna aşka inanmıyordu, yine de öyle bir şey eğer varsa o adamın Gabriel olmasını isterdi. Gabriel bir kadını incitmezdi, korurdu, saygı duyar ve severdi. Gabriel, Rosanna gibi bir harabeden çok daha iyisini hak ediyordu.

Gabriel onun dalmış görüntüsünü seyrederken, "Geçmişini terk etmek zorunda değilsin ama içinde yaşamayı bırakmalısın," dedi.

Bu söylediğinden sonra Rosanna kahkahalara boğuldu. Histerik bir şekilde gülmesi son bulduğunda Gabriel karşısında bir deli varmış gibi ona bakıyordu.

"Geçmişim beni bu hale getirdi, Gabriel,"

Kendini işaret ederek devam etti. "Bana bir bak. Her şeyimle olduğum kişiyi geçmişime borçluyum. Kendimden başkasına güvenmememi, başıma buyruk hareket ediyor olmamı, değer verdiğim insanları koruma arzumu, çılgınca kararlarımı, deliliğimi, ellerime bulaşan kanı..." Ellerini iki yana açıp ona avuçlarını gösterdi. Ağ-

lamamak için mücadele etse de sesinin çatallaşmasına engel olamıyordu. “Acı çeken her kadın ve çocuğu kurtaracağım, bu ölümüne neden olsa bile... Sikimde değiller! Lanet olası mafya sikimde değil. *Cosa Nostra, Padrino* sikimde değil, Karga sikimde değil.” Çığlıklarla bağırmasının sonu birkaç damla kaçak gözyaşına neden oldu. “Sen anlayamazsın, bir erkek bunu anlayamaz. Çığlıklarını kimsenin duymamasının nasıl bir his olduğunu *sen* anlayamazsın.”

ONUNCU BÖLÜM

"Ne zaman bir zil çalsa, bir melek kanatlarını kapar."

It's a Wonderful Life (1946) – ŞAHANE HAYAT

Gabriel şimdi her zamankinden öfkeli görünüyordu. Yumruk yaptığı ellerini iki yanında sıkıyordu. Rosanna eskiden olsa bu kadar iri bir adamı öfkелendirdiği için korkardı.

"Anlamadığımı mı düşünüyorsun?" Rosanna sessiz kalınca Gabriel konuşmaya devam etti. "Sen acı çekerken benim... Benim bunu anlamadığımı mı düşünüyorsun, Rosa? Sen beni sadece sekiz yıldır tanıyorsun. Beni sekiz yıldır görüyorsun. Ben seni çok uzun zaman önce gördüm. Ben seni on yedi yaşında genç bir adamken gördüm. O günden beri içimdeki acıyı, pişmanlığı, öfkeyi dindirecek hiçbir şey bulamadım."

Eliyle kalbine iki güçlü hamleyle vurdu. "Ailenin seni Michael Romano'ya getirdiği günü *dün gibi* hatırlıyorum. Üzerinde pembe çiçekli beyaz elbiseni, başındaki hasır şapkayı, savrulan kahverengi saçlarının her bir buklelerini..."

Rosanna sakince onu seyreliyordu. Gabriel'in yüzü bir huşu içinde gölgelenmişti, sanki o günü bir kez daha yaşıyordu.

Gabriel sütunun arkasında durmuş eve gelen Ndrangheta ailesini seyreliyordu. Haftalardır tek konuşulan şey buydu. Capo Michael Romano karısını iki sene önce kaybetmişti. Zaten hasta bir kadındı, Gabriel onu eve geldiği zamandan beri birkaç defa görmüştü. Fakat yeni gelinin genç olduğunu duymuştu. Michael'in yeni genç gelini hakkında konuş-*

* Hem Sicilya hem de İtalyan-Amerikan mafyasındaki liderlik pozisyonudur. Şef veya kapcan olarak adlandırılabilir.

mayı seviyordu ve nihayet gelini New York'a gelmişti. Gabriel, Michael Romano'nun himayesine verildiğinde sekiz yaşında bir çocuktur. Buraya gelmeden önce kötü şartlarda yetiştiği için başlayan sessizliği burada da sürmüştü. Neredeyse hiç konuşmadığı için evdeki herkes onun dilsiz olduğunu düşünüyordu. Fakat Gabriel konuşmadıkça, duymadıkça ve görmedikçe acı çekmediğini çok küçük yaşlarda keşfetmişti.

Kolombiya'da bir genelevde doğmuştu. Hatırladığı çok az şey vardı, bilindiği gibi annesi bir fahişeydi ve her türlü berbat olay onun gözlerinin önünde yaşanmıştı. Babasının kim olduğunu bilmiyordu ama birileri konuşurken önemli birinin oğlu olduğunu duymuştu. Babası bu kadar önemliyse neden İtalyan bir ailenin fedailiğini yapıyordu, emin değildi. Sanırım o bir anlaşmanın teminatıydı. Anlaşma bozulursa... Gabriel ölürdü. Peki ama hayatının nasıl bir önemi vardı? Kendiyle ilgili her şey kocaman bir sırdan ibaretti. Tek bildiği şey Michael Romano'ya sorgusuz hizmet etmesi gerektiği. Çünkü ona öğretilen şey buydu. Michael Romano onun efendisiydi. Dövüşmeyi, silah kullanmayı onun sayesinde öğrenmişti. Hayattaydı çünkü bunu ona borçluydu.

Yine de her şeye rağmen Michael Romano onun için bir babaya en yakın şeydi. Ona "oğlum" diyordu. Güzel yemekler yiyebiliyordu, güzel kıyafetleri vardı, onunla seyahatlere gidiyor, fahişelerle yatıyor, sıcak yatağında güzel bir evde uyuyordu. Tüm bunlar için şükretmesi gereken tek kişi Michael Romano'ydu. Eski hayatında çok fazla açlık, soğuk, şiddet ve öfke vardı. Sonra onu gördü. Kendi yaşlarında bir kız bahçede ailesinin hemen arkasında yürüyordu. Uzun, sıska sayılacak kadar ince ama bir melek kadar güzeldi. Gabriel boğazının kuruduğunu, nabzının hızlandığını, avuçlarının terlediğini hissetti. Michael Romano hemen arkasındaki kapıdan dışarı çıkana kadar kızı yeterince uzun seyretmişti.

"İşte benim gelinim!"

"Yani bana baktın ve genç bir adam olarak âşık olduğunu sandın, öyle mi?" Rosanna güldü. "Ben de öyle sanıyordum. Kocama âşık olacağımı sanıyordum, sevilleceğimi sanıyordum. Ayaklarımın beni nasıl bir cehenneme sürüklediğinden habersizdim." Oturduğu koltuktan kalkıp ağızlığına bir sigara yerleştirdi ve arkasını Gabriel'e dönerek penceresinden sokağı seyretmeye başladı. O günün bütün hatıraları üzerine gelmeye başlamıştı. O yüzden onunla yüzleşmeye dayanamıyordu.

"Ben seni kurtaramamış olmanın pişmanlığını her gün yaşıyordum. Bana yeterince acı çekmediğimden ya da acını anlamadığımdan bahsetme."

"Daha önce de söylediğim gibi senden yardım beklememişim. Kendini suçlayacak bir şey yok. Vîcdanını rahatlat..."

Gabriel'in hemen arkasında homurdandığını duydu. Adım sesleri odasında geziniyor, sinirlendiği zamanlarda yaptığı gibi odayı hızlı adımlarla arşınılıyordu.

"Lanet olsun! Bu öylece... Öylece silip atabileceğim bir şey değil. Kendimi suçluyorum çünkü ilk gördüğümünden beri sana karşı olan hislerim hiç değişmedi."

Rosanna ona doğru dönme hatasını yaptığında pişman olacağını biliyordu. Gabriel aynen tahmin ettiği gibi öfkeyle odasında geziniyordu. "Madem öyleydi, beni çok uzun zamandır istiyordun, o zaman Roma'da neden durdun?" Burnunu çekti ama ağlamıyordu, gözyaşlarını başkasına göstermemeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Gabriel sınır bozucu bir şekilde gezinmeye son vererek Rosanna'ya baktı. Rosanna sigarasından derin bir nefes alarak, "Tüm o izlerle nasıl bir ucubeye benzediğimi biliyorum," diye fısıldadı.

"Sana baktığımda beni rahatsız eden hiçbir şey yok, Rosa." Sakin ses tonu bir ninni gibiydi.

"O zaman neden?"

"Çünkü ben senin söylediğinin aksine çok fazla şey duydum, gördüm, şahit oldum. Ben her zaman kapının arkasıdaydım." Gabriel bakışlarını kaçırdı ve anlatmaya başladı.

Onun yeni hanımıydı... Rosanna... Nikâh kıyılırken Rosanna bir melek gibi görünüyordu. Un hermoso ângel. Sekiz yaşından beri İspanyolca duymasa da hâlâ hatırlıyordu. İtalyanca ve İngilizce öğrendikten sonra bile düşünceleri hep İspanyolcaydı. Yeminlerin edilmesinin ardından yemek ve eğlence faslı başlamıştı. Bahçede kurulan alan her an tetikte olan korumalar tarafından korunuyordu. Gabriel'in ise tek bir görevi vardı. Canı pahasına Michael Romano'yu korumak. Michael eline silahı verdiğinde on beş yaşındaydı. İri kıyım bir çocuktü, sessizdi ve olması gerekenden çok daha kuvvetliydi. Michael onun mükemmel bir koruma olacağını düşünmüştü. İki yıldır tam olarak yaptığı buydu; bir*

* Güzel bir melek.

gölge gibi onu takip etmek... Michael Romano'nun oğulları bu evlilikten dolayı mutlu değillerdi ve babalarının delirdiğini düşünüyorlardı. Michael Romano'ya oğullarının güç için onu öldürebileceklerini düşündüğü için her zamankinden daha kontrollü hareket ediyordu. Uyurken bile kapaşında bekleyen adamlar vardı. Michael Romano, gelininin kulağına bir şey fısıldadıktan sonra yerinden kalktı. Rosanna gülümseyerek başını salladı. Sürekli gülümseyen, yanakları kızaran genç bir kız böyle bir ailenin hanımı olmak için uygun olmamalıydı ama ailesi öyle uygun görmüştü. Ne yazık...

Birkaç arkadaşıyla içki içmek için ayrılan Michael Romano'yu takip ederek kütüphaneye giren Gabriel, rafların arasında sanki orada değilmiş gibi dikişmeye başladı. Adamlardan biri, "Ndrangheta gelinin için tebrikler, Romano. Eşiz bir masumiyet, gençlik ve güzellik," dedi. Ama Gabriel adamın hain sırtışından hiç hoşlanmamıştı. Michael kötü bir kahkaha asarak adama karşılık verdi. "Onun için bir servet ödedim. Tarihin en pahalı Ndrangheta fahişesi o olmalı." Bir kahkaha daha attı ve adamlar da buna katıldı. "Bu gece onunla işim bittiğinde masumiyetinden eser kalmayacak. Umarım parasının hakkını verir, bedeninde etten çok kemik var." Kahkahalar bir kez daha odayı doldurduğunda Gabriel dişlerinden ses çıkana kadar sıktı. Michael Romano fahişelere yaptığı şeyleri karısına da yapmazdı değil mi?

Konukların çoğu evlerine doğru yola çıkmıştı, yeni evliler yatak odasına giderken Gabriel onlara eşlik etti. Bir gölge gibi peşlerinde ilerliyordu ama kimse onun varlığını umursamıyordu. Bir kişi hariç... Rosanna. Michael'ın kolunda yatak odalarına doğru ilerlerken onun varlığını farkındaydı ve bundan rahatsız görünüyordu. Adımlarını sürüklüyor, arkasına bakıyor, bazen de duraksıyordu. Gabriel onun utandığını düşündü, Gabriel ise sadece korkuyordu. Onun için... Sertçe yutkundu ve nihayet kapının önünde durdular.

Michael kapıyı açıp gelininin geçmesini bekledi. Rosanna utangaç bir melek gibi içeri süzöldükten sonra Michael ona bakarak, "Koridorda ol," dedi. "Evimde yabancılar var ve Ndrangheta'ya hâlâ güvenemeyiz."

Gabriel uysal bir köpek gibi başını sallayarak onu onayladı. Kapı kapandı ve orada bir süre dikildi. Bekledi, bekledi... Nefes almakta zorlanıyordu, boğazını sıkan bir şey vardı. Kravatını biraz gevşetti ve içeri-

den ses gelmeyince rahatlardı. Belki de tahmin ettiği gibi değildi. Michael karısına fahişelerden daha nazik davranacaktı. Tam rahatlamaya karar verdiği sırada o sesleri duydu. Yıllarca aklından silinmeyecek o sesleri ilk defa böyle duymaya başlamıştı. Rosanna'nın çığlıkları, ağlaması, feryatları, çaresizce annesine ve babasına seslenmesi... Gabriel her şeyi duymuştu. Michael'ın küfürlerini, tüm o vurma, çarpma seslerini, adamın bir domuz gibi hırladığını... Onu daha önce fahişelerle birlikteyken de duymuştu. Bu ona çok canavarca gelse de kadınları ardında bırakırken yeterince ödeme yaptığından emin oluyordu. Gabriel bunu vicdanıyla hiç düşünmemişti, kadınlar onun "cömert" ödemelerinden memnundu. Bazen aşırıya kaçtığı da oluyordu. Bir keresinde bir kadını neredeyse öldürüyordu. Gabriel kadındaki bıçak kesiklerini gördüğünde ne yapacağını bilememişti ama sonuç olarak kadın çok fazla para ve hediyeler almıştı. Onlar fahişelerdi... Gabriel onlara yeterince nazik davranmadığını biliyordu. Kendi hariç! O onlara nazik davranırdı çünkü zaten çok fazla acı çektiklerini biliyordu. Rosanna ise onun karısı olmak için gelmişti. Henüz çocukluktan yeni çıkmış on altı yaşında bir genç kızdı. Gözleri neşeyle parlıyordu, konuşurken yanakları kızarıyordu, bir kuğu gibi yürüyordu ama şimdi Michael ona bir fahişeymiş gibi davranıyordu. Gabriel sırtını duvara yasladı ve sesler kulaklarını tırmalarken duvar boyunca aşağı kayıp yere oturdu. Alnından damlayan terler gözlerini yakmaya başlamıştı. Elleriyle kulaklarını kapattı ve bitene kadar beklemekten başka çaresi olmadığı için bir zavallı gibi orada oturdu.

Rosanna o günü hatırlıyordu. Tüm ayrıntılarıyla, tüm hissettikleriyle. Gözleri kararmış bir şekilde uzaklara dalmıştı. O günün hatıralarına... Bakire bir genç kız olarak o yatağa girdiğinde tek dileği Michael'ın nazik olması ve işini çabuk bitirmesiydi. Fakat öyle olmamıştı. Michael onun gelinliğini parçalamış, ağladığında suratına sert bir şekilde vurmuştu. "Dışarıda bir melek olmanı istiyorum Rosanna ama sen burada bir fahişesin," dedikten sonra saatler boyu bedenine işkence etmişti. Ona çok fazla içki içirdiğini hatırlıyordu. Bir iki bardak viski boğazından kayarken Rosanna öğürmüştü ama Michael yanaklarını tutarak daha fazlasını içirmişti. Fakat bugün o içkiye şükreliyordu. Sarhoş olduğu için şükreliyordu. İçki şişesi tamamen bittiğinde şişeyi içine sokmaya çalıştığını hatırlıyordu. Çok fazla acı, kan, yalvarma, dua. Hepsi cevapsız kalmıştı.

Gabriel'in yüzüne bakmadan, "O en kötüsü değildi," diye fısıldadı. "En kötüsünü hatırlatmamı ister misin?"

Gabriel karanlık bir sesle ismini mırıldandı. "Rosa..."

"Hatırlıyorsun değil mi? Ölüp ölmediğime bakman için seni içeri çağırmıştı. Kemerini boğazımı fazla sıkıdığı için bayılmıştım ama keşke ölseydim diye düşündüğüm bir hafta geçirmiştim. Yataktan hiç çıkamamıştım, bedenimde vurduğu her yer ateş gibi yanıyordu. Ayrıca sırtımdaki puro yanıkları yüzünden yatmak bile bir ıstıraptı."

Gabriel'in göğsü alıp verdiği sık nefeslerle inip kalkıyordu. Rosanna onun dişlerini sıkıgını görebiliyordu. Islık gibi bir sesle, "Yeter," dedi.

"Neden? Sen başlatmadın mı? Çok fazla şey görüp duyduğunu söyledin. Hafızamı tazelemek istemedin mi?" Güldü. "*Sana baktığımda beni rahatsız eden hiçbir şey yok, Rosa,*" diyerek onun sözlerini taklit etti. Rosanna pencerenin önündeki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı çünkü güçlü görünmek istiyordu ve artık ayakta kalacak kadar kendini iyi hissetmiyordu.

"O gün evliliğimizin ikinci senesi miydi? Tanrım! Koca bir ömür gibi gelmeye başlamıştı. Hamile kalamadığım için Michael öfkeden köpürüyordu. Orosu çocuğu beni o gece hamile bıraktı biliyor musun?" Histerik bir kahkaha patlattı. "Bunu ben ve Luisa dışında kimse bilmiyordu. Luisa halime o kadar acıdı ki... Kendimi öldürmeye çalıştığımı da ilk o fark etti. Beni bir anne gibi dinleyip çocuktan kurtulabileceğimizi söyledi. Otlarla bir karışım yaptı ve bebeği düşürmemi sağladı."

Gabriel ona inanmaz bakışlarla baktığında başını salladı. "Bu ilk seferimizdi. Sonra bunu bir kez daha yapmak zorunda kaldık ve o gün neredeyse ölüyordum. Hatırlarsın, beni arabaya kucağında taşımıştın, her yerde kan vardı. Michael hastaneye yetiştiğinde kulağıma eğilip üzölmememi, bunu tekrar ve tekrar yapabileceğini söyledi. İşte o günden sonra onu ortadan kaldırmaya karar verdim."

Rosanna artık ağlıyordu ama ağladığının farkında değildi. Kuvvetli bir hıçkırık boğazından kurtuldu. Gözyaşları çenesinden aşağıya damlarken onları öfkeli bir el hareketiyle cildinden uzaklaştırdı. Gabriel önünde durana kadar sessizce yürüdü. Başka bir şey söylememişti. Rosanna başını kaldırıp onun gözlerine bakarken yaşlarla dolu gözleri onun yüz ifadesini seçmesini engelliyordu.

"Bana bakınca ne gördüğünü biliyorum. Çünkü ben de sana bakınca aciz olduğum tüm o zamanları hatırlıyorum," Dişlerini sıkı. "Bana daha fazla acıma ve korunmaya muhtaçmışım gibi davranma."

"Sana acımiyorum." Karanlık sesi bir duman gibi odaya yayıldı. "Benim korumama muhtaç olmadığını da biliyorum. Sen..." Başını iki yana sallayarak güldü. "Senin o kahrolası cesaretin ölümcül bir silah, Rosa." Gabriel iki dizinin önüne çökerek onunla aynı hizaya geldi. Rosanna onunla yüz yüze geldiğinde kızarmış gözlerini fark etti. Bu geçmiş ikisini de parça parça edecek kadar acıydı. "Fakat son anda senden kaçınmamın, seni korumamın ve uzaklaştırmak istememin tek bir geçerli nedeni var. Sen Michael'ı öldürüp evden gittiğinde kendi kendime bir söz verdim. Bir diyet... Ne olursa olsun bir daha canının yanmasına izin vermeyeceğim ve cehenneme bile gitsen seninle geleceğim."

Başını Rosanna'nın dizlerine kadar eğdi ama ikisi de birbirlerine temas etmiyordu. Gabriel bağlılık yemini eden bir şövalye gibi görünüyordu.

"Gabriel?" Gabriel başını kaldırıp ona baktı. "Bu hayatta kendimden sonra en fazla güvendiğim insan sensin."

Gabriel memnun olmuştu. Rosanna yüzünde bir tebessüm bile gördüğünü söyleyebilirdi.

"Rosanna," diye fısıldadı. "Bir sözden daha güçlü bir şey yoktur."

Rosanna bir kez daha o inatçı ajan tarafından uykusundan uyandırılmıştı. Sabaha karşı Casino Russo'dan döndükten sonra sadece birkaç saat uyuyabilmişti. Salona indiğinde onu gördü. Shirley Davis koltuğa rahatça oturmuştu.

Rosanna gözlerini devirerek, "Senin sabah saatleriyle sorunun ne?" diye sordu. "Öğlen gelmeni söylemiştim."

Shirley duvardaki antika saate bakarak, "Saat on bir buçuk," dedi. "Neredeyse öğlen."

Rosanna, İtalyanca bir küfür mırıldandı ve sigarasına uzanıp bir tane yaktı. "Kızları bu saatte uyandıramam."

Shirley omuzlarını silkti. "Tamam, bolca vaktim var. Belki bir kahve içip planın hakkında konuşuruz."

"Aslında bir planım yok."

“Ama beni içeri sokacak bir planın olduğunu ve bugün öğlen gelmemi söylemiştin.”

Rosanna bıkkın bir soluk verdi. “Seni içeri sokmam için bize katılmalısın. Yani kızlara...”

Shirley kaşlarını çatı. “Bir fahişe olarak mı?”

“Onlar fahişe değil ve biz fahişelik yapmıyoruz. Düşündüklerinin aksine Casino Russo hepimiz için güvenli bir yer. Onlar sadece... Sohbet ediyorlar, içerideki piçlerin iyi vakit geçirmesini sağlayıp aptal esprilerine kahkahalarla gülüyorlar. Kumar oynayıp ceplerindeki parayı alıyorlar.”

Shirley keskin zekâsıyla, “Onlar muhbir,” dedi. “Öyle değil mi? Davetlilerin ağzından laf alıyorlar ve sana getiriyorlar ya da Sergio Russo’ya.”

“Yerinde olsam bu kadar zeki olduğumu belli etmezdim.”

“Senin yapmaya çalıştığın gibi mi?”

“Tam olarak öyle.”

Rosanna onu inceliyordu. Erkek gibi görünmeye çalışan bir kadındı. Sımsıkı toplu olan saçları kızılla kumral arasında bir renkti, donuk mavi gözleri insanın içini okuyormuş gibi bakıyordu, makyajsız yüzü onu genç gösteren çillerle kaplıydı. Yine de soğuktu, ürkütücüydü, olgundu ve bir Amerikalıydı. Kızların arasında göze batacağı ve muhtemelen ilgi çekici bir yanı olmadığı için Sergio onun aralarına neden dâhil olduğunu sorgulayacaktı.

“İnsanları bu şekilde incelemek İtalyanlar arasında kaba bir davranış olarak görülüyor mu?”

“Kızlar... Onlar oldukça genç, cilveli ve güler yüzlü. Pek çok başka maharetleri de var ve sen...”

Rosanna duraksayınca Shirley öksürdü. “Devam et.”

“Hım... Çok normal görünüyorsun.”

“Aynı zamanda olgun, somurtkan, ciddi ve sıkıcı?” Shirley gözlerini devirdi. “Açık olabilirsiniz Bayan Huston, bunları ilk defa duyuyorum.”

“Bana Rose diyebilirsin.”

“Güzel, sen de bana Shirley derssen arkadaş olabiliriz.”

“Aslında takma bir isim düşünmüştüm.”

“Öyle mi? Nedir?”

"Angel? Helen?" Düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Ya da Violet?"

Shirley iğrenir gibi yüzünü buruşturdu. "Shirley."

"Tamam, Shirley. Peki, seni orada parlatacak bir maharetin var mı? Bir Amerikalıyı oraya sokmak pek kolay olmayacak."

Shirley karamsar bir tavırla düşünürken yeni uyanan kızlar da içeri girdi. Beşi de sabahlıkları içinde yorgun ve meraklı görünüyorlardı. Shirley başını kaldırıp kızları incelerken yüzü düştü. Rosanna onlarla yarışamayacak kadar basitti ama bu kızlar gerçekten nadide bir güzellikleri ve çekiciliğe sahiptiler.

"Kızlar, Shirley ile tanışın. Casino Russo'da bize katılacak. Detayları size daha sonra açıklayım. Şimdilik tek bilmeniz gereken onu aramıza almak zorunda olduğumuz."

Kızlar iki başı varmış gibi Shirley'i incelerken Linda, "*Bu imkânsız,*" diye mırıldandı. "*Göze batacaktır.*"

Rosanna onu İtalyanca yanıtladı. "*Göze batmamasını sağlayacağız. O bir ajan ve bize yardımcı olabilir.*"

Hepsinin ağzından birer şok nidası kaçtı. Beatrice, "*Bundan emin misin? Bir polisle iş birliği yapmak... Hepimizin hayatını tehlikeye atabilir,*" dedi.

Rosanna başını sallayarak onu onayladı. "*Bunu size bu yüzden söylüyorum. Eğer geride durmak isterseniz bunu anlarım.*"

Kızların hepsi hemen itiraz etti. Ne olursa olsun yanında olduklarını söylediklerinde bunu duymak Rosanna'yı gururlandırdı. Başını sallayarak onları onayladı. "*O halde birlikte hareket ediyoruz ve Shirley'i aramızda yer alması için hazırlıyoruz.*"

Angela omuzlarını silkti. "*Bu biraz zor olacak.*"

Beatrice, "*Annem gibi görünüyor,*" dedi. Ve Teresa, "*Babam gibi giyiniyor,*" deyince kızlar hep bir ağızdan kıkırdamaya başladı. Rosanna onları susturdu. Bir avuç genç kızı idare etmek çoğunlukla kolay olmuyordu.

Shirley çatık kaşlarıyla onlara bakarken, "Ne söylüyorlar?" diye sordu. "Dürüst ol," diye ekledi.

"Kaç yaşındasın, Shirley?"

Düz bir sesle onu cevapladı. "Otuz dokuz."

Rosanna anlıyormuş gibi başını salladı. "Seni elden geçirmemiz gerekecek."

"Elden geçirmek mi?"

Rosanna ona doğru yürüdü ve arkasına geçerek topuzunu tutan tokaları çözüp düz saçlarının sırtına dökülmesini sağladı. Fena değildi. "Kızıl ya da sarı?"

"Saçlarım mı?"

Onu onaylarken ceketini tutup çıkardı. Beyaz gömleği bedenini sarmıştı, en azından dolgun göğüsleri var gibi görünüyordu. Kızlara dönerek, "*Bence kızıl, siz ne düşünüyorsunuz?*" diye sordu.

Beatrice, "*İkisi arasında bir şey,*" diyerek öneride bulundu. "*Çok sert bir kızıl değil ama sarı da olmamalı.*"

Teresa, "*Daha gösterişli kıyafetlere ihtiyacı var,*" dedi. "*Bizden ödünç alabilir. Ayrıca... Makyaj yapmalı.*" Diğer kızlar da onu onayladı.

Shirley konuşulan hiçbir şeyi anlamıyordu. Bu yüzden sabırsız ve öfkeli görünüyordu. Rosanna ona, "Bir yeteneğin var mı?" diye sordu. "Kumarda iyi misin? Erkekleri etkileyeceğin özelliklerin var mı? Bir eğlence mekânında işe yarayacak ve kendini rezil etmeyeceğin herhangi bir şey? İnsanları bakışlarıyla ürkütmemek dışında!"

Shirley homurdanarak bir şeyler söylerken düşünmeye başladı. Rosanna ise Sergio'yu Amerikalı bir kadını içeri alması için nasıl ikna edeceğini düşünüyordu. Geçerli ve sağlam bir bahane bulmalıydı. Bir de onun şüphesini çekmek istemiyordu. Bunları düşündüğü sırada Shirley kararsız bir sesle mırıldandı.

"Ben... Şarkı söyleyebilirim."

Rosanna şüpheyle bakarken, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Shirley başını salladı. "Yetimhanede kilise korosundaydım. Uzun zamandır şarkı söylemedim ama sesim güzeldir."

Rosanna'nın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Umarım sesin bir melek gibidir. Çünkü içeri girince Tanrı bile bizi koruyamayacak."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Gerçekten ne arıyorsun?"

*"Özgürlük: Hiçbir şey istememek, hiçbir şey beklememek,
hiçbir şeye bağımlı olmamak."*

The Fountainhead (1949) – HAYATIN KAYNAĞI

Rosanna, henüz konuklar gelmeye başlamadan Sergio ile görüşmek için odasına gelmişti. Kızlar akşam için Shirley'i hazırlıyorlardı ve Ajan Shirley Davis'in sesi söylediği kadar güzeldi. Yeni Amerikalı bir şarkıcı büyük değişiklik olmayacaktı. Sergio'nun metresi Jennifer James artık ünlü olmuştu. Her akşam Casino Russo'da sahne almayacak kadar yoğun bir takvimi vardı. İtalyanlar, Jennifer James'i seviyorlardı, yani başka bir Amerikalı kadını daha sevebilirlerdi. Ayrıca Shirley'in sesi Jennifer'in sesinden çok daha iyi olmasının yanında tarz değişimiyle birlikte hoş bir havaya kavuşmuştu. Artık bir buzlar kraliçesi değildi, o sıcak ve egzotik görünüyordu.

"Rose, benimle görüşmek istediğin bu kadar acil olan konu ne?"

Rosanna deri koltuğa oturup kibarca bacak bacak üstüne attı.

"Aslında yeni bir program yaptım."

"Yeni program?" Kaşları havalanmış, başını önündeki kâğıtlardan kaldırıp ona bakmıştı.

"Müzikler ve bulduğun orkestra çok sıkıcı."

Sergio bunun farkındaymış gibi başını salladı. "Jennifer ile konuşup buraya daha fazla zaman ayırmasını rica ederim, beni kırmaz."

"Ah, buna gerek kalmadı, aslında ben birini buldum."

"Buraya öylece birini alamazsın, Rose. Bunu biliyor olmalısın."

Rosanna eteğindeki görünmez tozları silkelerken, “Elbette biliyorum,” dedi. “Beni ne sanıyorsun? Sadece... İnisiyatif aldım. İşin eğlence kısmının bende olduğunu söylemiştin.”

Sergio derin nefes alırken ayağa kalkarak Rosanna'ya yaklaştı. Kollarını göğsünde bağlamış birkaç adım ötesinde dikiliyordu. Ona sanki *dökül bakalım* der gibi bakıyordu. “Tamam, kadın bir arkadaşım... Eski kocası peşinde ve ondan saklanması gerekiyor. Onu koruyorum.”

“Başka?”

Rosanna bakışlarını ondan kaçıtırırken, “O bir Amerikalı,” diye mırıldandı.

Sergio, “Bir Amerikalı?” diyerek söylediğini tekrar etti. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

“Sorun çıkmayacak Sergio, bana güven. O sadece yardımına ihtiyaç duyan bir kadın. Sesini duymalısın, muhteşem! Ona bayılacaksın.” Rosanna bileğine takılı olan gösterişli saate kısa bir bakış attı. “Aslında bu gece sahne alacak.”

“Rose!”

“Hadi ama! Beni kırmayacağını biliyordum, bu yüzden bütün ayarlamaları yaptım.”

“Neden bu işin altında başka bir şey varmış ve sonunda çok pişman olacaktım gibi hissediyorum.” Sergio bazen mızıkçı bir çocuğa dönüşebiliyordu. Rosanna onun bu serseri hallerini komik buluyordu. Henüz otuz iki yaşındaydı ve böyle bir dünyada bir imparatorluk yönetiyordu. Bazen içeride sıkışmış o genç adamı görüyordu.

“Hislerine her zaman güvenme.”

Kaşları havalandı. “Genelde beni yanıltmazlar.”

Rosanna bu akşamın misafirleri hakkında Sergio ile konuşurken kapı çaldı. Korumalardan biri içeri girip ürkek bakışlarla Sergio'ya bakarak, “Efendim. Karga burada,” dedi.

Rosanna donup kalmıştı. Onun burada ne işi vardı? Aylar geçmişti. Şimdi New York'ta Casino Russo'da ne arıyordu? Onu bulmuş olamazdı, hayır, bu imkânsızdı. Yeni bir kimliği vardı. İfadesini sakın tutmaya çalışsa da paniğe kapılmıştı. Bir an önce odadan çıkmak, orayı terk etmek istiyordu ama bunu yaparsa haddinden fazla şüphe çekmiş olacaktı. Hayır, sakın olmalıydı. Onun yüzünü tam olarak

görmemişti ve onu sadece İtalyanca konuşurken duymuştu. Farklı görünüyordu. Daha feminen ve daha gösterişli bir tarzı vardı. İlk bakışta onu tanıması imkânsızdı. Fakat yine de onunla uzun zaman geçirmek ya da sohbete girmek fark edilme riskini artıracığı için bundan kaçınmalıydı.

Rosanna tüm olasılıkları hesaplarken Sergio, “Diego, burada mı?” diye sordu.

Şaşırmış görünüyordu ama sanki ismini söyleyişinde samimi bir tavır vardı. Rosanna nedense bağlantılı olmayacağını düşünmüştü ama anlaşılan onlar sandığı kadar uzak değildi.

“Sen misafirinle ilgilenirken, ben de aşağıya inip kızlara bir bakayım.”

Sergio onu onayladı ve Rosanna tam ucuz atlattığını düşünürken *Karga* kapıda göründü. Korumaları geçmesi, bu korkutucu görüntüsüyle pek zor olmamış gibi görünüyordu. Siyah paltosu dizlerine kadar geliyordu. Siyah pantolon, siyah ayakkabılar ve siyah bir gömlekle kargadan çok kuzguna benziyordu. Onu son gördüğünden beri değişen bir şey yoktu. Aynı simsiyah saçlar, delici, buz gibi mavi gözler... Her an birini öldürmeye hazır ama aynı zamanda her an bir espri yapacakmış gibi muzip bir bakışı vardı. Rosanna onu gördüğü anda ürperdi.

“*Sergio, artık beni korumaların mı karşılıyor?*”

İtalyanca konuşurken ellerini birbirine vurdu.

Sergio o şaşkın ifadesini hızlıca yok ederek gülümsedi ve selamlaşmak için öne atıldı.

“*Diego, seni beklemiyordum.*”

Diego gülümserken omuzlarında var olmayan tozları silkeledi. Henüz Rosanna'nın varlığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Sergio onları tanıştırmadan ortadan kaybolmalıydı. Ortamdaki İtalyancanın hoş ezgisini yok edercesine İngilizce, “İzninizle,” dedi.

Bunu söylediği anda *Karga*'nın bakışları kendisine döndü. Rosanna'nın annesi uydurduğu masallarda, ölümler diyarından ve oradaki ruhları karşılayan soğuk bakışlı iblislerden bahsederdi. Diego, *Servillo*'ya bakınca onları hatırlıyordu.

Bakışlarını Rosanna'nın üzerinden ayırmadan Sergio'ya, “Bizi tanıştırmayacak mısın?” diye sordu.

"Rose Huston. Birlikte çalışıyoruz," dedi. Eliyle Diego'yu işaret etti. "Rose, Diego Servillo. Kendisi... Önemli biri."

Rosanna nezaketen elini uzattı ve Diego tokalaşmak yerine dudaklarını elinin üzerine değdirdi. Rosanna'nın elleri buz gibi soğukken Diego'nun elleri ve dudakları sıcaktı. Çok kısa bir temastan sonra Rosanna onun kendisini tanımadığını fark ederek gergin bir gülümseme sundu.

"Lütfen bizimle oturun, Bayan Huston. Madem Sergio ile çalışıyorsunuz biz de iş konuşacağız."

Sergio çatılmış kaşlarıyla, "İş mi?" diye sordu.

Diego başını sallayıp davet beklemeden montunu çıkarıp, askıya asarak büyük deri koltuğun ortasına rahat bir tavırla oturdu. Sergio ve Rosanna ayakta kalmışlardı. Rosanna gitmek için yanıp tutuşuyordu.

"Siz beyleri rahatsız etmek istemem. Bir kadın kadar işten anlarım. Aşağıya insem daha iyi olacak."

Sergio'nun bakışları şüpheyle ona döndü. Bu sözler Rosanna'nın sözleri değildi ve Sergio bunu fark etmişti.

Diego hafifçe başını döndürüp ona baktı. "Beni kırmayın, Bayan Huston. Güzel bir kadınla bir şeyler içip sohbet etmeyi Sergio'nun memnuniyetsiz ifadesine tercih ederim."

Sergio ve Rosanna arasında anlamsız bir bakışma oldu. Rosanna rahat davranmaya karar vererek az önce kalktığı koltuğa geri oturdu. Sergio ise masasına dönmek yerine diğer koltukta oturmayı tercih etti.

"Bir şey içer misin, Diego?"

"Viski."

Sergio bara yürüyüp bir şişe kaliteli İskoç viskisi ve üç bardakla geri döndü. Kehribar rengi sıvıyı bardaklara doldurup servis yaptı. Diego kendi içkisinden bir yudum almadan önce bardağı hafifçe salladı. Rosanna içkisine dokunmadan onu sehpa bırakmayı tercih etti. Sigarasını çantasından çıkarıp ağızlığı taktı ve dudaklarına götürdüğü anda Diego hızlı bir hamleyle ona uzanıp sigarasını yaktı. Sergio'nun çakmağı elinde kalmıştı.

"Daha hızlı olmalısın, kardeşim," derken Rosanna'nın anlamayacağını düşünerek İtalyanca konuşmuştu.

Sergio memnuniyetsiz bir ifadeyle çakmağını cebine koydu. Diego ona *kardeşim* dediğine göre çok yakın dost olduklarını söyleyebilirdi. Fakat öyle olsaydı, onu aylardır bir kez olsun görmesi gerekirdi ya da en azından bahsi geçmeliydi. Ama hayır, Sergio'nun davranışlarından ondan pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu, yani onlar eskiden dosttu.

Rosanna sigarasından bir nefes çekti. "Teşekkür ederim, çok naziksiniz."

Diego onu kibarca başıyla onayladı. İşaret parmağıyla ikisini işaret ederek, "Siz ikiniz ne çeşit bir iş yapıyorsunuz?" diye sordu. "Yanlış anlamayın Bayan Huston, bizler yabancılarla çalışmayı tercih etmeyiz."

Rosanna önemsiz bir şeymiş gibi boşa olan elini salladı. "Sadece eğlence tedarik ediyorum. Eşlikçi kızlar, solistler gibi. Önemsiz ayrıntılar."

Sergio ondan ve tavrından kesinlikle şüpheleniyordu, eli çenesinde gezinirken gözleri Rosanna'nın üzerindeydi. Diego içkisini yudumlarken başını salladı. "Fazlası olduğunu hissediyorum, Bayan Huston. Başka yetenekleriniz olmasa Sergio sizinle çalışmazdı. O kurnaz bir tilkidir." Son cümlesini Sergio'ya bakıp gülererek söylemişti.

"Leş peşinde bir Karga olmaktansa kurnaz tilkiyi yeğlerim, Diego."

İkisinin de yalancı kahkahaları odayı doldurdu. Ortamdaki elektrik öyle yoğun ve gergindi ki Rosanna her an bir kıvılcımın parlayıp ortalığı ateşe vereceğini düşünüyordu.

Diego'nun bakışları sertleşirken sakın bir sesle, "Karga her ortama uyum sağlayabilir ve neredeyse her durumda hayatta kalabilir," dedi. "Bunu unutma, Sergio."

Rosanna içkisini bir an önce bitirip, çıkıp gitmek için yoğun bir istek duysa da paniklemiş görünmek istemiyordu. Viski bardağından büyük bir yudum daha aldı. O sırada Sergio gerginliği dağıtmak adına konuyu değiştirmişti.

"Aylardır ortalarda yoktun."

Diego onu onayladı. "*Enrico amcam sınırı aştı. İtalya'da onunla hareket eden birkaç haneyi korkutmam, bazı muhbirleri sorgulamam gerekti. Sonra şu Nevada bölgesinde kurmak istediği hâkimiyeti duymuşsundur.*

Neredeyse dokuz aydır oradaydım. Bölge karışmış durumda. Las Vegası kaybedemeyiz. Nevada'yı temizlemeden sevkiyatlar da guvende olmayacaktır. Bu yüzden Enrico'yu oradan kazıdım. Biraz zamanımı aldı."

Diego, Sergio'yu İtalyanca yanıtlamıştı. Yabancı bir kadına güvenmemesi doğaldı. Fakat Rosanna neden ortada olmadığını şimdi anlıyordu. *Cosa Nostra* için işler karışık. Daha fazla karışmasını ve bu pisliklerin birbirlerini boğazlamalarını umuyordu.

"Enrico'nun Amerika'nın her yerinde pek çok muhbiri var. Birkaçını tespit ettik. Tehlikeli olmaya başlıyor." Sergio'nun bakışları Rosanna'yı işaret etti. *"Rose için endişelenme. O güvenilir, muhbirleri bulan oydu. Diğer yandan İtalyancası en az bizimki kadar iyi. Yani kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle anlayabiliriz, Diego."*

Rosanna sertçe yutkundu, sanki boğazına bir şey takılmıştı. Öksürmemek için viski bardağına uzanıp bir yudum daha aldı fakat şimdi Diego onu eskisinden daha yoğun bir ilgiyle izliyordu.

"Bu ilginç..."

Rosanna İngilizce konuşmayı sürdürmeye karar vererek, "Annem bir İtalyan'dı," diye açıkladı.

"Sadece Enrico için mi buradasın, Diego? New York'tan uzak durduğunu sanıyordum."

Sergio bir kez daha Diego'nun dikkatini çekmeyi başarmıştı. Rosanna tuttuğu nefesi bırakarak rahatladı. İlginin kendisine dönmemesini umuyordu.

"Siz *capolar* uslu durduğunuz sürece buraya gelmeme gerek yok. Amerika benim için hayaller ülkesi sayılmaz. Burası soğuk ve boğucu..." Gözleri etrafta gezindi. "Fakat beni bir süre burada görmek zorundasın."

"Öyle mi? Bu alakayı neye borçluyum?"

Diego, Sergio'ya cevap vermek yerine hafifçe öksürüp Rosanna'ya döndü. "Enrico amcam hakkında topladığınız bilgiler için minnettarım. Muhbirleri bulmak çok işimize yarar."

Rosanna gülümsedi. "Çok büyük bir mesele değildi. Erkeklerin çoğunun bir kadın gördüğünde çeneleri düşüyor."

Diego gülümsemesine karşılık verdi. "Sizden daha büyük meseleler için yardım isteyeceğim. Enrico Servillo hakkında duyacağınız her şey için sizin ve çalışanların kulakları açık olsun."

Rosanna onu onayladı. Bir de Karga için çalışacaktı, bunu yapmaya hiç istekli değildi. Bir an önce Sicilya'ya dönmesini umuyordu.

Sergio şüphyle ona bakarken, "Buraya sadece Enrico hakkında bilgi toplamak için mi geldin?" diye sordu.

Diego viski şişesine uzanıp kendine bir bardak daha doldurdu. "Aslında şahsi bir mesele için buradayım."

"Öyle mi? O mesele nedir?"

Diego sanki artık orada bulunmasından rahatsızmış gibi bakışlarını Rosanna'ya odaklamıştı. Rosanna mesajı alacak kadar akıllıydı, her ne kadar o özel meseleyi duymak istese de bu ortamdan kurtulmayı her şeyden daha fazla istiyordu. Sigarasını kül tablasına söndürürken, "Kızları akşam için hazırlamalıyım, izninizle," diyerek yerinden kalktı. Kapıyı arkasından kapatırken onu yerinde tutan cümleleri duydu.

"Dedikoduları duymuşsundur. *Ndrangheta* ile bir ortaklığın eşindeydik. Sonra kızları nikâhtan kaçtı. Rosanna De Luca."

Rosanna'nın nefesi kesildi ve kapıyı yavaşça kapayarak hemen onları dinlemeye koyuldu.

"Evet, bir şeyler duydum. Müstakbel karın seni terk ettiği için mi buradasın?"

Diego'nun sesi oldukça yükseldi. "İtibarımı yerle bir etti. Fakat onu çok yakında bulacağımı hissediyorum, bütün dikkatim artık bu işte. Onu bulunca kaçtığı için pişman olacak."

"Ne yapacaksın, Diego? Şimdi de seni istemeyen bir kadını mı öldüreceksin?"

Bu cümle Rosanna'yı korkutmadı. Aslında korktuğu şey ölüm değildi. Belki bu bütün meselelerin kolay bir çözümü olurdu.

Onu korkutan şey Diego'nun buz gibi sesiyle söyledikleriydi. "Onu öldürürsem kardeşim, bu onu ödüllendirmek olur." Rosanna sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Ayrıca bir canavar olabilirim ama ben bile bir kadını öldürmem."

"Şu işe bakın! Herkesin korktuğu *Cosa Nostra*'nın işkenceci, sorgucu, infazcısı Karga yana yakıla gelinini arayacak demek. Bunu izlemek eğlenceli olacak."

"İlişkiler konusunda öğütlerini dinleyeceğim son insan sensin. Uğruna her şeyden vazgeçip neredeyse ölümüne sebep olacak Ame-

rikalı bir kadına aşık oldukran sonra onu Kont'a kaptıran sen değilmişsin gibi." Sakin bir tonda, "Tanrı ruhuna merhamet ersin," diye mırıldandı.

"Sahi o ölünce kadını neden almadın? Yoksa onca yıldır hâlâ yas mı tutuyor? Ne masalı ve acıklı bir aşk hikâyesi... Çok yazık."

"Onun hakkında konuşmayı kes!" {

Diego bir cıkdama sesi çıkardı. "Ah, demek kapanmayan yaralar var." Birinin ayağa kalktığını duydu, daha sonra güçlü adım seslerini dinledi. "Bana yardım edeceksin, kardeşim."

"Hangi konuda?"

"O kadını bulmalıyım. Rosanna De Luca'yı... Senin dedikodu ağının ülkenin en iyisi olduğunu duydum."

"Amerika'da olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onun yerinde olsam çoktan aklına bile gelmeyecek bir deliğe girerdim. Hakkındaki söylentiler bir kadını kaçırmak için yeterli."

"Espri yeteneğinden bir şey kaybetmediğini görmek güzel ama burada olduğundan eminim. Muhtemelen yalnız değil." Dişlerini sıkıldığını neredeyse duyabiliyordu. "Bir adamla olduğunu düşünüyorum. Adam sıradan biri değil. Onu kaçırmak için ya aklını kaybetmiş olmalı ya da güvendiği bir gücü olmalı. İkisini de istiyorum Sergio ve benim için bunu yapacaksın."

Uzun süre ikisi de sessiz kaldı. Rosanna, Sergio'nun ne cevap vereceğini bilmiyordu. Normalde bu kadar kişisel meselelere dâhil olmazdı. Aslında kendi çıkarı yoksa hiçbir meseleye dâhil olmazdı ama Karga'nın sesindeki güvene bakarak Sergio hakkında bir şey bildiğini söyleyebilirdi. Onu ikna edecekti.

"Bunu neden yapmak zorundayım? Hatırladığım kadarıyla sana bir borcum yok."

"Çünkü biz kardeşiz."

Rosanna nefesini tutmuştu. Kulaklarındaki uğultu içeriği duymasını zorlaştıracak kadar güçlüydü. Hayır, bu olamazdı. Eğer öyle olsaydı bilirdi. Bunu bilirdi. Kızlar bütün dedikoduları öğrenmişlerdi. Herkes hakkında her şeyi biliyordu. Buraya gelmeden önce Sergio Russo'yu araştırmıştı. Annesi eski *capo* Giovanni Cardinale'in teyzesiydi. Babası hakkında bir bilgi yoktu, o bir piçti. Tanrım! Hayır, *Padrino'nun piçi olamazdı.*

"Bu kartı oynamak istiyor musun gerçekten, Diego?"

"Babamın piçi olmanın senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum, Sergio. Sana hak veriyorum, ben de onun piçi olsam aynen senin gibi hareket ederdim. Yine de bu duyulursa... Kurduğun bu düzenden eser kalmaz. Dürüst işletme sahibini oynama oyunundan bahsediyorum. *Padrino*'nun piçi olmak demek daha fazla düşman, daha çok tehdit, daha az müttefik ve daha fazla bela demek. Bu sefer açığı aranan tarafta sen yer alırsın."

Bu doğrudu. Bu gerçeğin yarattığı şok etkisi henüz Rosanna'nın bedenini terk etmemişti. Böyle bir bok çukurunun içine nasıl düşmeyi başarmıştı? Bunun olma ihtimali milyonda kaçtı ki?

Sergio kısa süreli sessizliğin ardından, "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu ama sesi endişeli değildi, aslında oldukça rahattı. "*Padrino* bu gerçeğin açığa çıkmasını istemiyor. En azından onunla bir konuda hemfikiriz."

Rosanna konuşmanın devamını duymak için can atsa da nöbetçilerden biri koridora girmişti. Sergio'nun fazla koruması yoktu ama kendi kişisel alanını korumaya mecbur olduğunu da biliyordu. Özellikle bir misafiri varsa korumalar yakınlarda oluyordu. Rosanna kapıdan uzaklaşıp doğal bir tavır takınarak koridordan asansörlere doğru yürümeye başladı. Bildiği bir şey varsa o da başı çok büyük beladaydı.

Rosanna etrafına bakmadan doğruca kızların hazırlandığı odalara açılan koridora girdi ve tam o sırada Gabriel tarafından yakalandı. Gabriel ona tek kelime etmeden kolundan tutup personel kapısından dışarı çıkardı. Çöplerin konduğu alan çıkmaz sokaktı, dışarıdan gelen gürültüler dışında neredeyse sessizdi.

Gabriel demir kapıyı kapattıktan sonra endişeli gözlerle Rosanna'ya baktı. "Karga burada."

Rosanna sakince başını salladı. Duyduklarından sonra hâlâ şoktaydı. "Biliyorum. Yukarıda onunla birlikteydim."

"Seni gördü mü?"

"Tanrım! Onunla içki içip sohbet ettim." Dudakları arasından histerik bir kahkaha kaçtı. "Beni tanımadı."

Gabriel duyduklarına hâlâ inanamazken kaşları daha da çatılmıştı. Eli belindeki silaha gittiğinde Rosanna elini tutarak onu durdurdu.

"Bu bir tuzak olmalı. Böyle bir şey mümkün değil."

"Tuzak değil. Sakin ol." Gabriel'in bakışları onun bakışlarıyla buluştuğunda elini silahtan çekti. "Beni hiç görmedi. Düğün günü yüzüm kapalıydı, onunla konuştuğum aramızda bir perde vardı. Beni tanımadı."

"Onunla konuştun? Seni tanımadıysa yakın zamanda kim olduğunu fark edecektir."

"Onunla İtalyanca konuşmazsam fark edemez." Elini havada sallayıp konuyu geçiştirdi. "Ne öğrendiğime inanamazsın." Gabriel ona kafası karışmış bir şekilde bakmaya devam ederken Rosanna duyduğu şeyleri anlattı.

"Buna inanabiliyor musun?"

Gabriel bir küfür savurdu. "Buradan hemen gidiyoruz. Seni yeterince uzağa götürdüğümde kızları almak için geri dönerim." Rosanna'nın bileğini yakalamıştı. Rosanna kendini sert bir çekişle ondan kurtardı. "Hayır! Bunu yapamayız. Dikkat çekeriz. Ayrıca şimdi gidemeyiz. Burada yapmamız gereken daha çok şey var ve-"

Gabriel sözünü kesti. "Bir kez olsun Rosanna sadece kendini düşün. Şimdi sözümü dinle ve buradan siktir olup gidelim. Tann aşkına, *Padrino*'nun piçine güvenemezsin! Karga peşimizden buraya kadar geldi, yakında herkes ne olup bittiğini öğrenecek! Planın ne, onunla poker mi oynayacaksın?"

Rosanna şeytani bir edayla gülümsedi. "Onlarla savaşağım," dedikten sonra elini Gabriel'in göğsüne koyup çocuk avutur gibi iki defa vurdu ve arkasını dönüp kapıdan içeri girdi. Savaşmadan teslim olmayacaktı. Şimdi çok daha fazla şey bildiğine göre rüzgâr ondan yanaydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

*"Bu gece seni göreceğim miyim?"
"Asla bu kadar ileriye dönük planlar yapmam."
Casablanca (1942) – KAZABLANKA*

Rosanna huzursuz ve bir boğa kadar öfkeli olan Gabriel'den kaçmayı başarmış, aynı zamanda kızları da her şeye karşı uyarmıştı. Karga'ya karşı hepsi dikkatli olacak ve öğrenebildikleri kadar fazla şey öğrenirken Rosanna'yı ele verecek bir hata yapmayacaklardı. Rosanna, aynada korku dolu bakışlarla kendisini seyreden Shirley'i inceledi. Saçları artık daha çarpıcıydı. Işıktaki sarıyla turuncu arasında renk değiştiren bukleleri tek omzunun üzerinde toplanmıştı. Yeşil saten elbisesinin omuzları açık, beyaz eldivenleri dirseklerinin hizasında orantılı bir teşhir sunuyordu. Elbisenin açık yakasından görünen dekoltesi harikaydı, kıyafetlerin altına saklanmış olsa da dolgun memelere ve kalçalara sahipti. Yüzündeki makyajıyla dikkat çekiyordu. Kırmızı dudaklarını iğrenir gibi buruşturdu.

"Bir oyuncak bebeğe benziyorum." Peçete kutusundan birkaç peçete aldığı sırada Rosanna onu durdurdu.

"Bu kötü değil. Rol yapmakta iyi olduğunu söyledin, unuttun mu? Bu bir rol ve düzgün oynadığından emin ol. Tehlikede olan senin seksi kığın olmayacak."

Shirley onu onayladı. "Mesai arkadaşım olan o piçler beni böyle görse tımarhaneye kapatıldığımdan emin olurlar."

"Bu işin sonunda elde ettiğin bilgilerle hepsinin kıcına tekme basarken topuklu ayakkabı giydiğinden emin ol."

Shirley gülmekten kendini alamadı. "Karga dediğin adam," diye fısıldadı. "Kaçtığın adam o mu?"

Rosanna onun elbisesini düzeltirken, "Yerinde olsam bu kadar büyük oynamazdım," dedi. "Onun hakkında araştırma yapma Shirley, beni anladın mı? Bunu öğrenirse hiçbir şey alamadığın gibi hepimizin ölümüne de sebep olursun. Dikkatli ol, sana güvendiğim için beni pişman etme."

"Bu arkadaşça bir tavsiye mi?"

Rosanna başını iki yana salladı. "Biz arkadaş değiliz."

Shirley omuz silkti. "Bunu atlatabilirim."

İki kadın da gergin bir kahkaha attı. Rosanna viski şişesine uzanıp ikisi için de birer kadeh doldurdu, birini Shirley'e uzattı. "Bunu iç. Gerginliğine iyi gelir."

"İçki içmiyorum."

"Ne? Neden?" Rosanna yine de bardağı erişebileceği yere bıraktı. "Bağımlı mıydın?"

"Hayır." Derin bir sessizlik oldu. Shirley uzun eldivenlerinin üzerine takılı bilekliklerle oynarken, "Kanserdim," dedi. "Yakın zamanda atlattım, o süreçte içki ve sigaradan uzak durdum, şimdi ise bunu sürdürüyorum."

Rosanna bir şey söylemedi. Şişeden bir bardağa su doldurup bardağı Shirley'e verdi. Shirley suyu içmeden önce kibarca teşekkür etti ama heyecandan ellerinin titrediğini gizleyemedi. Rosanna onun bu gece başarılı olmasını umuyordu. Ne olursa olsun çok zor bir gece olacağı kesindi. Kapı çaldığında iki kadın da birbirlerine baktılar.

Shirley korkuyla, "Vakit geldi mi?" diye sordu.

"Hayır, daha sahneye çıkmaya bir saat var." Kapıya dönerek, "Gir," diye seslendi.

Sergio'nun adamlarından biri kapıyı aralayarak, "Bayan Huston, Bay Russo sizi görmek istiyor," derken tedirgindi.

"Sergio ile görüşüp geleceğim, sakın ol ve sakın kal, Shirley."

Rosanna, Sergio'nun odasından içeri girdiği anda iki güçlü el omuzlarını tutup onu sertçe duvara yasladı. Sırtı ve başı duvara çarptığında dudakları arasından bir çığlık kaçtı. Sergio tam karşısında öfkeli gözlerle ona bakarken tehdit altında hissederek eli uyluğundaki bıçağa gitti.

"Beni nasıl bir bokun içine soktun böyle!" diye hırladığında Rosanna bıçağına ulaşmadan durdu.

"Anlamadım? Neden bahsediyorsun, Sergio?"

"Beni aptal yerine koymayı kes!" Gürleyen sesi Rosanna'yı ürkütürdü. Sergio geri çekilip ellerini saçlarının arasından geçirdi. "*Sen Rosanna De Luca'sın.*"

Rosanna gergin bir kahkaha attı ama kahkahası hızlı söndü. Sergio ona inanmayacaktı. Açıkçası onun gerçekleri bu kadar çabuk kavrayacağını hesaba katmamıştı. Rosanna sessizliğini korurken Sergio odanın içinde öfkeyle yürüdü.

"Karga'yı terk ettin, düğünden kaçıp onu küçük düşürdün, *Padri-no*'nun öfkesini, Diego'nun hırsını kazandın ve peşinde tüm o kaostan çıkıp buraya mı geldin? Sen ne çeşit bir akıl hastası!"

Rosanna korkutucu bir şekilde sakinliğini korumayı başardı. "Artık birbirimize karşı açık oluyoruz demek, öyle mi?" Sergio masasına yürüyüp ellerini ahşaba yasladı. Sırtı Rosanna'ya dönüktü.

"Üvey kardeşinin onurunu kırdığım için mi öfkelisin?"

Sergio öfkeli bir şekilde güldü. "Demek büyük sırrı öğrendin. Aferin sana, bu büyük bir iş." Doğrulup onu alkışlarken yüzüne baktı. "Diego'nun onuru sikimde bile değil! Beni aptal yerine koydun, kandırdın, yalan söyledin."

"Hadi ama Sergio, sana yalan söylediğimi zaten biliyordun. O anlattığım sikik hikâyenin tek bir kelimesine bile inanmadın. Görmezden geldin çünkü sen bencilsin. İşine yarıyordum, sana istediğin şeyi veriyordum. Tüm o adamların en derin sırlarını öğreniyordun."

Rosanna'ya yaklaştı ama hâlâ aralarında birkaç adımlık mesafe vardı. "Tamam, aptal hikâyene inanmadım. Sen safkan bir İtalyan'sın ve bu her halinden belli ama bu kadar önemli biri olduğunu da düşünmedim."

"Ben önemli biri değilim."

"*Ndrangheta* için önemlisin. Sen bir De Luca'sın, ailen geçmişteki kadar sıradan değil. Michael Romano'nun eski karısı. O piç kurusundan nefret eden yüz kişi bulabilirim. Hatta ilk sırada ben varım. Michael pisliğin tekiydi ama *Cosa Nostra* için önemli bir ailenin *capo*-suydu. Beni büyüten adam onun ölümünden sorumlu tutuldu. Bu, Romano'ların benim aileme olan düşmanlığını körükledi."

Rosanna, "Hikâyeyi biliyorum," diye mırıldandı.

"*Ndrangheta* için büyük bir anlaşılmıydı. Ailenin ortaklığı *Cosa*

Nostra'nın işine gelecekti. Fakat sen nikâhtan kaçarak her şeyi mahvetmenin dışında Diego'yu da küçük düşürdün. Herkesin korktuğu Karga arkasından konuşulan birine dönüştü. Şimdi delice bir öfke ve kırılmış bir gururla peşinde. Diğer yandan Gabriel'in aşığın olduğunu düşünüyor, öyle değilse tabii?"

Burnundan verdiği nefeslerle güldü. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi biliyorum, Rosanna De Luca. Sen önemli birisin ve mezbahadaki bir koyun kadar tehlikedesin."

Rosanna, "Beni ele verecek misin?" diye sessizce sordu.

Sergio uzun süre sessiz kaldı. Sanki henüz ne yapacağına karar vermemiş gibiydi ve bunu da itiraf etti. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum." İşaret parmağını masaya vururken, "Bildiğim bir şey varsa peşini bırakmayacak kadar inatçı olduğun," dedi.

"Beni tanımadı."

Sergio güldü. "Seni bulacak, bundan emin olabilirsin. Ülkeyi terk etmelisin, çok uzağa git."

"Yapamam. Biliyorsun, kızları arkamda bırakamam, diğer yandan bana ihtiyacı olan diğer kadınlar... Sen de benim kadar bu dünyadan ve acımasızlıktan rahatsızsın."

Ellerini iki yana açarak kendini ve çevresini gösterdi. "Rahatsız olmam, içinde yer aldığım gerçeğini değiştirmiyor."

"Mirasına sahip çıkıyorsun."

Öfkeli bir kahkahanın ardından homurdandı. "Siktiğimin mirası umurumda değil! Birine bir söz verdim. İşleri yürüteceğim çünkü yapmazsam ölürüm. *Padrino*'nun piçi olmam öylece çıkıp gidebileceğim anlamına gelmiyor. Bir kızım var, onu bu hayattan, şehirden ve lanet olası kendimden uzak tutmak zorundayım. Ben çıkıp gidersem ona zarar verebilirler. Tanıdığım ve sevdiğim herkesi ancak güçlü olarak koruyabilirim."

"Aynı cephede savaşıyoruz, Sergio Russo. Değersiz hayatımı kurtarmak için savaşmayı bırakmayacağım. Ölümünden korkmuyorum."

Sergio şaşırmış gibi, "Öyleyse korktuğun şey ne?" diye sordu. "Seni oradan vuracaklarından emin olabilirsin."

Rosanna gülümsedi. "Öyleyse bu sırrı kimseye söylemeyeceğim."

"Kızlarla sen bir süre Vegas'ta çalışmak ister misin? En azından buradaki baskı azalana kadar?"

Başını iki yana sallarken, “Hayır,” dedi. “Yakalanırsam beni tanımadığını söylersin. Başını belaya sokmayacağım.”

Rosanna odadan ayrılırken Sergio’nun kararlı sesini duydu.

“Başım zaten belada ama umurumda değil.”

Rosanna, Shirley sahneye çıkmadan önce hazırlanmış ve poker masalarındaki yerini almıştı. Her gece oyunlara katılmasa da bazen buna ihtiyaç duyuyordu. Hem para kazanmak için hem de bazı misafirler hakkında bizzat bilgi edinmek için... Kazan kazan durumları Rosanna’nın en sevdiği şeydi. Gabriel dikkat çekmeyecek bir köşeye gizlenerek Rosanna’yı izliyordu. Rosanna’nın sorguladığı adam tam yanında oturuyordu. Emilio Sollozzo! Haftalardır bu canavarla karşılaşacağı günü bekliyordu. Çok zengindi ve bütün parasının kaynağı kadın ticaretiydi. Pek çok ülkeden Amerikan rüyasına koştuğunu sanan kadınları tuzağına çekip onlar üzerinden para kazanıyordu.

Yaptığı iğrenç şeylerin bir kısmını öğrenmiş olsa da daha fazlasına ihtiyacı vardı. O hemen bir ara sokakta öldürebileceği önemsiz bir asker değildi. Önemli bir aileye mensuptu, ailesi güçlü ve *Padrino*’ya yakınlardı. Emilio’nun parası ona pek çok müttefik kazandırmıştı. Rosanna onu devirmek için Shirley’den yardım almayı umuyordu ama önce kadının bazı sadakat sınavlarını geçmesi gerekiyordu.

Rosanna kumarda iyi olacağını hiç düşünmezdi ama insanları okuma ve izleme becerisinin yanında farkında bile olmadığı ezber ve matematik zekâsı olduğunu keşfetmişlerdi. Gabriel onu birkaç yıl içinde uzmanlaştırmış, sonunda da kaybetmeyen bir oyuncuya dönüşmüştü. Çevresindeki zavallı adamlar her şeyden habersizdi.

Emilio bahsi artırmak için ciplerini ortaya ittiğinde Rosanna, “Görüyorum,” diyerek karşılık verdi.

Henüz onu korkutmamak için işi ağırdan alıyordu, bir önceki el bu yüzden kaybetmişti. Elinde kent vardı, fena bir el değildi. Emilio’nun yüzünden pek bir şey okunmasa da elinde işe yarar bir şey olmadığını tahmin ediyordu. Sadece blöf yapıyordu. Bir kez daha artırdı ve Rosanna karşılık verdi. Bir kişi daha pas dediğinde Emilio tekrar artırdı. Rosanna devam etti. Sonunda kartlar açıldı. Tahmin ettiği gibi Emilio blöf yapıyordu. Rosanna sanki kazandığına şaşırmış gibi kıkırdadı.

Yerdeki kartlar açılırken Rosanna bahsi artırmayı sürdürdü. Masadaki herkes karşılık verdi. Kartlar bir kez daha açılırken Diego bahsi tam dört kat artırmıştı. Rosanna onun blöf yaptığını sanmıyordu. İki kişi oyundan çekilirken geriye Rosanna, Emilio ve Diego kalmıştı. Rosanna mantığıyla hareket ediyorsa, şimdi oyundan çekilirdi ama bunun yerine kendini bahsi beş misli artırırken bulmuştu. Emilio'nun kızardığını görmek tahmininin doğru çıktığını gösteriyordu. Sadece blöf yapıyordu.

Diego ise dümdüz bir sesle, "Görüyorum," dedi.

Rosanna'nın elinde kare vardı. Diego'nun elinin daha iyi olması imkânsızdı. Erkeklik gururu yüzünden mi çekilmiyordu? Başka bir planı mı vardı?

Emilio elindeki kartları, "Pas," diyerek yere bıraktı.

Rosanna bir kez daha bahsi artırdı. Artık sadece Diego'yla ikisi kalmıştı. Bir an için göz göze geldiler. Gözlerindeki soğuk bakışlar Rosanna'nın ürpermesine neden oldu. Viski bardağına uzanıp bir yudum alırken bakışlarını adamdan ayırmadı. Onu korkuttuğunu düşünmesini istemiyordu. Diego karşılık verdi. Son kart açıldı ve Rosanna tahmin ettiği gibi kazanmıştı. Üç el daha oynadılar, Rosanna hepsinde kazandı. Bu gece bir haftada kazandığından daha fazla kazanmıştı. Normalde bu kadar aleni bir şekilde hırslı ve kazanmaya odaklı oynamazdı ama karşısındaki adam tek kelime etmeden onu hırslandırıyordu. Sanki ona meydan okuyor, Rosanna'nın elinden, "Görüyorum," demekten başka bir şey gelmiyordu.

Dördüncü oyuna başlayacakları sırada Emilio öksürerek, "İzninizle ben çekiliyorum, bu gece zaten çok fazla kaybettim," dedi.

Rosanna'nın bu gece poker oynama amacı oyundan çekilmiş olsa da o hâlâ oynamak istiyordu.

"Ah Emilio, bütün parayı bahse koyduğunu sanıyordum?"

Emilio gülerek, "Bu gece şans benden yana değil. Anlaşılan siz şans meleğinin kendisisiniz." dedi.

Rosanna kıkırdarak omuzlarını silkti.

"Ne diyebilirim ki, sanırım şansım sadece kumarda yaver gidiyor."

"Sıkıldığınızda barda olacağım. Sohbet etmek isterim." Adamın rahatsız edici bakışlarına katlanmak zorunda kalmak midelerini bulandırsa da ifadesini düşürmedi. Bu adam hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

"Birazdan barda lık edeceğim."

Diego rahatsızca öksürdü. "Devam edecek miyiz?"

"Elbette, kazanmaya yeni başlıyorum."

Kartlar bir kez daha dağıtıldı. Oyuna yedi kişi başlamışlardı. İlk turda iki kişi çıktığıınca beş kişi kaldılar. Rosanna'nın eli fena değildi ama kazanmak için daha iyisi olmalıydı. Diego'yu takip ederek iki tur geçirdi. Elinde iyi bir kart olmalıydı. Rosanna bir kart isteyip bir tur daha geçti. Oyundan bir kişi daha ayrıldı. Diego bahsi artırdı ama Rosanna masaya iki defa vurup beklemek istediğini belirtti. Bir tur daha bekleyecek ve bir kart daha alacaktı. Bir kart daha aldığıında işler onun lehine dönmüştü. Elinde bir sinek sıralısı olmuştu. İki kişi daha pas dediğinde bir kez daha Diego'yla kaldılar. Genç adam elindeki kartların üzerinden ona baktı.

"Rest."

Oyunu izleyen herkes nefesini tutmuştu. Birkaç kişiden şaşkınlık nidası duyuldu. Çünkü Diego önündeki bütün çipleri bahse koymuştu. Bu çok fazlaydı. Yüz binlerce dolar...

"Bundan emin misin?"

Rosanna onun blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Diego hiçbir şeyi açık etmeyecek kadar ifadesizdi.

"Ne oldu? Bu sizi korkuttu mu Bayan Huston?"

"Kolay kolay korkmam, Bay Servillo."

"O zaman görüyor musunuz yoksa çekiliyor musunuz?"

Blöf yapıyor olmalıydı. Kartları takip etmişti. Tamam, birkaç defa dikkati dağılmıştı çünkü Shirley'in sahne sırası gelmişti. Onun sesini duyduğunda oyunda tahmininden fazla zaman harcadığını fark etmişti. Bu kötüydü çünkü onu izlemek için en önde olması, bütün her şeyi takip etmesi gerekiyordu. Diğer yandan Shirley'in sesi melek gibiydi ve adamlar onun hakkında birkaç terbiyesiz yorum bile yapmıştı. Bu kötü değildi, bu onun kabul gördüğünü gösteriyordu. Yine de gözü sahneye fazla mı kaymıştı? Bu yüzden kartları yanlış takip etmiş olabilir miydi? Kazanması için Diego'nun elinde *Royal Flush* olmalıydı ki bu en büyük karttı.

Rosanna düşünürken Diego keyiflenmiş görünüyordu. Onu strese sokmaktan hoşnuttu. Diego arkasına yaslanarak boşta olan elini çenesinde gezdirdi. "Fakat ortaya paradan başka bir şey koyabilirsiniz."

* Pokerde gelebilecek en yüksek eldir. Aynı renk ve serideki kartların sıralı halde gelmesinden oluşur.

“Öyle mi? Mesela?”

“Kazanırsan. Bütün parayı alırsın. Hepsini. Binlerce dolar.”

“Peki ya sen kazanırsan?”

Şeytani gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Eğer kazanırsam benimsin.”

Rosanna güçlü ve histerik bir kahkaha atarken masa derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kâğıt dağıtıcı çocuk tek parmağıyla yakasını gevşetti, anlaşılan korkuyordu. Herkes gibi... Rosanna dışında. Kimse konuşmaya ya da tepki vermeye cesaret edemiyordu. Gabriel’in hemen köşeden yaklaştığını fark ettiğinde bakışlarıyla onu durdurdu. Bunu kendi başına halledebilirdi.

Rosanna çok hızlı bir hareketle kimse ne olduğunu fark etmeden uyluğunda takılı olan bıçağı çıkardı. Keskin bıçağı tüm gücüyle masanın üzerine attığı kâğıtlara ve masaya sapladı. Bıçak kâğıtlarının üzerinde dimdik duruyordu.

“Pas.”

Karga’ya bıçak çektiği için herkes donup kalmıştı ama o memnun görünüyordu. Sanki bunu yapacağını tahmin ediyormuş gibi güldü. Bu yaptığı çok tehlikeli bir hamleydi. Karga’nın çok kindar olduğunu duymuştu ama başka şansı yoktu. Bu yaptığı hakaret diğerlerine de cesaret verebilirdi. Asla ilgilenmediği tüm o adamların ona ahlaksız tekliflerle gelmesini istemiyordu. Bu Rosanna’nın onurunu koruma meselesiydi. Masada cesaret gösterip bıçak çekmiş ve herkes onun korkusuz olduğunu görmüştü. *Onuru için* her şeyi yapardı.

“Bu akşam yeterince kazandım, Bay Servillo. Böyle bir pazarlığa oturmayacağım. Ben bir pazarlık malzemesi değilim.”

“Garip, ben fazla hırslı olduğunu düşünmüştüm. Demek ki yeterince hırslı bir kumarbaz değilmışsiniz.”

“Ben iyi bir oyuncuyum ve iyi oyuncular nerede vazgeçmesi gerektiğini bilirler.”

Diego’nun gözleri önündeki bıçağa kaydı.

“Bana bıçak çektin!”

“Onurumu koruyordum.”

Hafifçe başını salladı. Elindeki kartları yere açtı. *Lanet olası orospu çocuğu!* Elinde hiçbir şey yoktu. Blöf yapıyordu.

“Blöfümü gördünüz, Bayan Huston.”

Rosanna basitçe, “Tebrikler,” dedikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bayan Robinson, beni baştan çıkarmaya çalışıyorsunuz, değil mi?"

The Graduate (1967) – MEZUN

Shirley ilk sahnesinden sonra Casino Russo'dan resmen kaçarak uzaklaşmıştı. Tüm o adamları eğlendirmek için süslenip şarkı söylediğine inanamıyordu! O banyoda bile şarkı söylemezdi. Hafta içi kendini eve kapatmış, yaşadığı travmayı atlatmak için araştırmasını evden sürdürmüştü. Daha önce New York bölgesindeki yasa dışı mafya faaliyetlerini araştıran bütün ajanlar bir şekilde başarısız olmuştu. Hatta ajanlardan ikisi şüpheli şekillerde ölmüş ya da öldürülmüştü. Shirley eski dosyaları inceledikçe bu konunun üstüne neden gidilmediğini anlayamıyordu. El altından satış yapan bütün keşler, yol kenarlarındaki fahişeler, gasp, yağma, dolandırıcılık gibi bütün suçlarla savaşırken neden büyük uyuşturucu imparatorlarına, deniz aşırı kadın ticareti yapan zengin adamlara, belli bölgeleri mesken tutup haraç alan çetelere, tehditle her istediğini yapan bu adamlara karşı bir şey yapılmıyordu? Sadece önemsiz birkaç kişi hapse atılmıştı. Shirley'in ilk hedefi Sergio Russo olacaktı. O kulüpteki her şeyi biliyordu. Mudaka bir şeyler çeviriyor olmalıydı. Rosanna'ya ondan uzak duracağına söz vermişti ama o bir ajandı. Bir suçlu gördüğünde peşinden giderdi.

Pazar sabahı erkenden kalkıp, -o gece sahne alacağını umursamadan- rahat ve dikkat çekmeyen kıyafetler giyip aracıyla Casino Russo'ya gitti. Sergio her pazar sabahı şüpheli bir şekilde ortadan kayboluyordu ve Shirley henüz nereye gittiğini bulamamıştı. Onu takip etmeye çalıştığı iki seferde de Sergio onu atlatmayı başarmıştı.

Bir uyuşturucu veya silah sevkiyatı yapıyor olabilirdi ya da yasa dışı başka şeyler... Casino Russo'nun önünde beklerken şapka ve gözlük takarak yüzünü gizledi. Sergio'nun onu görme riskine girmek istemiyordu. Şimdi içerideyken bu çok daha tehlikeli olabilirdi. Dün gece sahne alırken onu görmemişti ama bu görmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Sabah saat sekizde Sergio Russo arabasına bindi. Tam tahmin ettiği gibi bir şeyler çeviriyordu. Üzerinde spor bir pantolon ve mont vardı. Her zamanki halinden çok farklı görünüyordu. Shirley ona şüphelenecek kadar yaklaşımadan takip etmeye başladı. Bir kez daha onu kaybetmek istemiyordu. Bu sefer neler karıştırdığını öğrenecekti. Brooklyn'den ayrılarak Staten Island'a doğru ilerledi. Shirley aralarına üç dört araba mesafesi uzaklığı bırakarak arkasından onu takip ediyordu. Henüz Sergio onu fark etmemişti. Sahil yolundan sakın banliyö bölgesine geçtiğinde Shirley şaşırmişti. Sergio gibi bir adamın burada ne işi olabilirdi? Eski kocası bu bölgenin yakınlarında yaşıyordu ve düşük suç oranı, sakın sahil evleri, lüks banliyö yaşamıyla seçkin ailelerin yaşadığı nezih bir bölgeydi.

Sergio arabasını sık bir plaj evinin önünde durdurdu. Kumsala bakan beyaz büyük bir evdi. Pek Sergio Russo'nun yaşayacağı bir yere benzemiyordu. Sergio arabasından inmişti ama eve yürümek yerine sırtını arabaya yaslayıp sigara yaktı. Shirley arabasının içinde bir ağacın arkasında gizleniyordu. Sigarasının yarısına geldiğinde büyük beyaz evin kapısı açıldı. İçeriden sarışın bir kadın ve küçük kız çıktı. Kız arabanın yanında bekleyen Sergio'ya doğru koşarken, Sergio sigarasını yere atıp, kızı kucaklamak için çömelerek kollarını iki yana açtı. Kız ile kucaklaştığında onu havaya kaldırıp döndürdü. İkisi de kahkahalarla gülüyordu. Bahçe kapısında bekleyen kadın sert bir tavırla Sergio'ya bir şeyler söylemişti. Sonra elindeki çantayı uzattı. Sergio küçük kızı arabaya bindirip direksiyon başına geçti. Shirley bu durum karşısında şaşkındı. Sergio'nun bir ailesi hatta küçük bir kızı vardı. Sevgi dolu bir baba gibi görünüyordu. Onun azılı bir suçlu olduğuna inanmak zordu ama Shirley onun kim olduğunu biliyordu.

Shirley takibi bir süre daha sürdürmeye karar verdi. Fakat açığa çıkması uzun sürmedi. Sergio takip edildiğini fark etmişti. Birkaç tehlikeli sollamanın ardından Shirley arabadaki çocuğu düşünerek

takibe son verdi. Sergio Russo iki farklı hayat mı yaşıyordu? Yoksa bu *sevgi dolu baba* figürü herkesten gizlediği bir sır mıydı?

Rosanna pazar gecesi için onu uyarmıştı. Casino Russo en kalabalık gecelerinden birini yaşayacaktı ve Shirley'in sahneye ikinci çıkışydı. Heyecandan kusmak üzere olduğunu hissediyordu. Bu yüzden odasında volta atarken sık sık kendini lavaboya eğilmiş halde buluyordu. Rosanna onunla ilgilenme işini Beatrice'e bırakmıştı. Beatrice neredeyse hiç İngilizce bilmiyordu ve başka anlaşma yollarını da reddediyordu. Bu yüzden ne kadar anlatırsa anlatsın giydirdiği elbisenin iplerini fazla sıkıktığına onu ikna edememişti. Memeleri neredeyse ağzına girecekti ve nefes almak için ağzından başka yerlerini kullanmak zorunda kalıyordu. Yine de mürdüm rengi elbise hayatında giydiği en cüretkâr şeydi. İncilerle süslü beyaz kaftan sahne şovu içindi. Şarkı seçimlerini kızlarla birlikte yapmış, birkaç saat çalışmışlardı. *Sergio'yu takipten arta kalan zamanlarda tabii!*

Beatrice sırasının geldiğini söylemek için onu çekti ve Shirley karanlık koridorda yürüyüp sahneye çıktı. Kumar masaları, içki masaları, bar, localar... Her yer doluydu. Shirley gergince gülümserken zorlukla yutkundtu. Fakat yüzüne taktığı maskeyi bir saniye olsun düşürmeden şuh bakışları ve etkileyici gülüşüyle misafirleri selamladı. Tüm bu adamların birer katil, uyuşturucu satıcısı, kaçakçı ve gangster olduğunu unutmaya çalışıyordu. Mikrofonun başına geçtiğinde sahne ışıklarının hepsi üzerinde toplandı. Shirley pelerinini tutan bağları çözüp beyaz kumaşı yere bıraktığında pek bir şey gizlemeyen elbisesi açığa çıktı. Seyircilerin memnun bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Orkestra tam zamanında şarkıya girdi ve Shirley, *Puppet on a String** şarkısını söylemeye başladı. Klasik parçalara geçmeden önce popüler şarkılarla giriş yapmak kızların fikriydi ama Shirley klasik şarkıları söylemeyi daha çok seviyordu. Yine de biraz eğlenmenin kimseye zararı yoktu. Rosanna barda oturmuş onu seyrederken onaylan bir tavırda başını salladı. Bir terslik olmaması iyiye işaretti. Arka arkaya söylediği altı şarkıdan sonra sahneyi orkestraya bırakıp mola vermişti. Odasına dönmek üzereyken Rosanna, onu Sergio Russo ile

* İngiliz şarkıcı Sandle Shaw'un seslendirdiği bu parça Eurovison yarışmasında sanatçıya birincilik kazandırmıştı.

oturduğu locaya çağırdı. Rosanna onu masada oturan üç adama takdim etti.

Sergio onun elini öperek selamladı. "Sizinle tanışmakta geç kaldım, kusurumu bağışlayın, Bayan?"

"Shirley lütfen."

"Shirley... Muhteşem bir sesiniz var."

"Teşekkürler, Bay Russo."

"Sergio."

Shirley adamın ismini onun telaffuz ettiği gibi tekrarladı. "Sergio."

Rosanna'nın Emilio Sollozzo olarak tanıttığı adam onu rahatlatıcı bakışlarla süzerken, "Sahne bir melek gibi görünüyorsunuz," dedi.

Shirley kadınısı bir kahkaha ile karşılık verdi. "Teşekkürler beyler, sizi memnun etmek için buradayım."

Shirley locada Sergio ile Emilio'nun ortasına yerleşti. Emilio, Rosanna ile sohbete dalmış olsa da sık sık ona da ilgisini belli ederek sohbet etmeye çalışıyordu. İçki tekliflerini kibarca reddederek sadece su istemişti. Sergio Russo yakından çok daha genç görünüyordu. Otuzlu yaşlarının henüz çok başındaydı ama o genç adamlarda bulunan müzik bakışı kaybetmemişti. Parmağında alyans yoktu, bu da bekâr bir baba olduğunu doğruluyordu.

Sergio sigarasını yakmadan önce ona da teklif etti. Shirley onu reddederken, "Sahne öncesi sesimi etkiliyor," dedi.

"Hayatımda duyduğum en etkileyici sese sahipsiniz."

Emilio kahkaha attı. "Metresin bunu duysa üzülmüzdü."

Sergio adama sert bakışlarla bakarken, "Jennifer, Shirley'in sesini duyduğunda takdir edecektir. Büyüleyici," dedi.

"Teşekkürler, Sergio. Burada olmaktan dolayı mutluyum."

Emilio içkisinden büyük bir yudum aldı. "Daha önce nerede sahne alıyordunuz? Böyle bir güzelliğin gizli kalması yazık olmuş."

Shirley işaret parmağını su bardağının kenarında gezdirirken, "Açıkgası çok uzun zamandır sahneye çıkmıyordum," dedi.

Rosanna içki kadehini kaldırdı. "Öyleyse Shirley'i keşfetmem şerefine!" Erkekler, Shirley için kadeh kaldırırken Shirley yüzüne sahne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı.

"İzninizle, sahneden önce hazırlık yapmalıyım," diyerek yanlarından ayrılırken kafasında başka bir plan şekillenmişti.

Bu kalabalıkta onu fark etmelerinin imkânı yoktu. Shirley buraya geldiği günden beri yapmak istediği şeyi yapacaktı. Gizlice etrafa bakacaktı... Kulise çıkan koridora girmeden önce karanlığa gizlenip uygun anı bekledi. Tam o sırada sakar bir garson birilerinin üzerine içki devirdi, adam sinirlenip silahına sarıldığında korumaların dikkati dağıldı ve Shirley sessizce merdivenlerden çıktı. Neyse ki karta kimse yoktu ama yine de dikkati elden bırakmadı, sessizce Sergio'nun odasına girdi. Kilit olmaması onun hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştu. Böyle bir yerde kilit yoksa sır da yok demekti. Sergio açıkta bir şey bırakmayacak kadar kurnaz bir adama benziyordu.

Shirley hızlı davranmalıydı. Birinin onu görme riskini almış olsa da ne kadar çabuk olursa şüphe çekmeden buradan uzaklaşması da o kadar çabuk olurdu. Masanın üzerindeki belgelerde kayda değer bir şey yoktu. İtalyanca yazılmış birkaç notun fotoğrafını çekmeyi istedi ama makinesi yanında değildi. Bu nedenle çekmecelere yöneldi, birkaç tanesini karıştırdı. Ailesi ya da yakın çevresi hakkında hiçbir bilgi yoktu. Masraf listesi, ödemeler, alacaklar. Tanrım, vergi fişleri mi? Sergio Russo vergi mi ödüyordu? Shirley kahkahalarla gülmek istedi, anlaşılan devleti nasıl kandıracağını biliyordu.

Shirley ayak seslerini duyduğunda donup kaldı. Saklanamazdı, yakalanırsa açığa çıkmış olurdu, bunu göze alamazdı. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi yapmaya karar verdi. Hızlıca masanın ön tarafına geçerek üzerine oturdu. Bacak bacak üzerine atmış yüzüne çekici bir bakış yerleştirmişti. Ellerinden birini masaya koyup göğüslerini ön plana çıkaracak şekilde bedenini dikleştirdi. Sergio içeri girdiğinde bir tanrıça gibi masasının üzerinde oturuyordu. Bu onun gibi bir kadının asla yapmayacağı bir şeydi ama şu an oynadığı oyunu sürdürmekten başka şansı yoktu.

Sergio içeri girdiğinde Shirley'in ağzı adrenalinden dolayı kurumuş, elleri de belirgin bir şekilde titremeye başlamıştı. Sergio onu gördüğüne şaşırması olmalıydı ama bunu belli etmedi. Kapıyı arkasından yavaşça kapatıp çatık kaşları ve gergin bir çenesiyle onu seyretti.

"Neden buradasın, Shirley?"

Shirley dudaklarını yaladı. Bir adama kur yaptığı bir anı hatırlamıyordu. Eski kocasıyla tanıştığında yirmi üç yaşındaydı ve kur yapması gerekmemişti. "Hep cevabını bildiğiniz sorular mı sorarsınız?"

Shirley bir mucize diliyordu. Onu buradan ve bu durumdan kurtaracak herhangi bir şey... Sergio ona doğru iki adım attı. "Hâlâ anlamadığımı sanmıyorum."

Masadan inerken korkmuş ya da tedirgin olmuş değil de bozulmuş görünmek için uğraşırken, "Üzgünüm," dedi. "Ben yanlış anlamışım. Lütfen kusura bakmayın, bu bir daha tekrarlanmayacak." Reddedilmiş bir kadın gibi başını önüne eğerek kapıya yöneldi ama Sergio yanından geçerken onun kolunu yakaladı.

"Bir açıklama bekliyorum, Shirley." Sesi dişlerinin arasından bir ıslama gibi çıkmıştı.

Shirley başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Teninde hissettiği garip akım onu rahatsız etmişti. Dokunuşundan kurtulmak istiyordu ama yapmadı. "Ben... Aramızda bir kıvılcım olduğunu düşünmüştüm, az önce aşağıda..." Gerçekçi bir etki yaratmak için duraksayıp derin bir nefes aldıktan sonra gülümsedi. "Sizin için ne kadar olgun olduğumu fark etmemişim."

Sergio, Shirley'in kolunu bırakmadı. Bunun yerine onu kendine çevirip karşı karşıya getirdi. Fazla yakınlardı. Shirley tütün dumanını ve temiz sabun kokusunu alabiliyordu. Topuklu ayakkabıları sayesinde başını kaldırıp onunla göz göze gelebiliyordu. Güzel koyu mavi gözlere, genç ve canlı bakışlara sahipti. Gergin dudakları, güçlü çene hattı, erkeksi elmacıkkemikleri ve iki günlük sakalın hoş bir gölgesi vardı. Çoğu kadının başını döndürecek kadar çekici bir adam olduğunu inkâr edemezdi. Ona yaklaşmak için eğildi. Nefesinin ılık hissini dudaklarında hissediyordu. Shirley'in soluğu kesildi. Uzun zamandır bir adamın dokunuşunu hissetmemişti.

Dudaklarından onaylamaz bir cıklama çıktı. "Shi-r-ley," diye fısıldadı. Aksam çok az olsa da ismini söylerken 'r' harfine vurgu yapıyordu. "Olgun kadın, en iyi yıllanmış şaraplar kadar lezzetli, zarif, yumuşak ve sarhoş edicidir."

Ağzından çıkan her bir sözcükte dudakları ve bedeni ona daha fazla yaklaşmış, sözcükleri bir genç kız gibi başını döndürmüştü. İtalyan cazibesi... Buna kapılmaması gerekiyordu, bu tehlikeli bir akıntıydı. Tanrı aşkına, neredeyse kırk yaşındaydı. Biraz cinsel cazibeye direnecek kadar büyük bir kadındı ama bedenindeki titremeye engel

olamıyordu. Sergio elini kışkırtıcı bir şekilde dirseği ile omzu arasında gezdirdiyordu, bedeninin çıplak olduğu bölgede...

"Buraya bunun için mi geldin? Beni baştan çıkarmak için mi?" Shirley konuşacak kadar güçlü hissetmiyordu bu yüzden başını sallayarak onu onayladı. Oyunu sürdürmek zorundaydı. Sergio kolunu okşamayı sürdürürken, "Aslında bunu düşünmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum," dedi.

Shirley şaşkınlıkla, "Öyle mi?" diye sordu.

Sergio onu onayladı. "Fakat zaman harcanması gereken bir kadın olduğunuzu düşünmüştüm." Shirley'in kaşları kalktı. Onun ne söylediğini anlamamıştı. "Burada ayaküstü becereceğim bir kadın değilsin, Shirley."

Rahat bir soluk verdi, diğer yandan bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunu düşünmeden de edemiyordu. Sergio'nun dudakları onunkileri bulmadan önce arkasını dönüp gitmek üzereydi ama yapamadı. Sergio Russo onu öptü. Hayır, bu basit bir öpücük değildi. Elleri kollarını iki yandan kavramıştı. Dudakları önce yumuşakça onun dudaklarını yakalamış, dişleri hafifçe alt dudaklarını sıyrıp onu kışkırtmıştı. Shirley ona karşılık vermeye başlamadan önce iki saniye geçmesi gerekmişti. Sergio onu baştan çıkarırcasına öperken Shirley artık onu neden öptüğünü bilmiyordu. Bunu sadece görev bilinciyle mi yapıyordu? Kollarını boynuna doladığının, adamı kendine çektiğinin ve az önce masada birkaç şeyi devirdiklerinin de farkında olduğunu sanmıyordu. Sergio ellerini üzerinden çekerek boynundaki kravatı çözdü. Shirley'i öpmeyi bırakmamıştı. İkisinin de solukları hızlı, hareketleri vahşi ve aceleciydi. Bir adamın onu böyle arzularak öpmesinin üzerinden uzun yıllar geçmişti. Hatta daha önce hiç böylesine yasak ama haz dolu bir öpücük aldığını sanmıyordu. Shirley nefesinin kesildiğini hissetti ve öpücüğü sonlandırıp Sergio'yu durdurdu. Dolgun göğüsleri aralarında inip kalkıyordu.

Sergio ona aç bakışlarla bakarken, "Bir sorun mu var, *bellezza*?" diye sordu.

Shirley kesik kesik güldü. "Sanırım haklısın."

"Hangi konuda?"

Sergio onun boynuna minik öpücükler bırakmaya devam ediyordu.

* Güzelim.

"Benim... Ayaküstü becereceğin bir kadın olmadığım konusundadır."

Sergio boynuna verdiği nefeslerle güldü. "Seni beceriyor gibi mi görünüyorum?"

"Hım. Bilmem. Belki, biraz."

Geri çekilirken ellerini masaya, Shirley'in kalçasının iki yanına dayayarak yüzüne baktı.

"Seni beceriyor olsam bunu bilirdin, *bellezza*."

Shirley kahkaha attı. "Tanrı aşkına, o söylediğin de ne demek?" Aksanı oturtmaya çalışarak, "*Bellezza*?" diye tekrar etti.

Sergio güldü. "Güzelim." Shirley'in yüzüne düşen bir saç tutamını geriye çekerken ona bakışı şu an bulundukları durumdan bile uygunsuzdu. Sergio kulağına eğildi. "Şimdi gitsen iyi olur *bellezza* yoksa seni öyle becereceğim ki bu gece ayaklarının üzerinde duramayacaksın."

Shirley şiddetle öksürmeye başladığında Sergio erkeksi bir kahkaha atıp ona bir bardak su doldurdu. Shirley sudan birkaç yudum alıp sakinleşirken Sergio'nun pantolonunun önündeki kabarıklığı fark etti. Bakışları oraya kilitlenmişti.

Sergio baktığını fark ettiğinde pantolonunun içindeki aletini düzeltti. Shirley kelimeleri toplamakta zorlanarak, "Şey," diye mırıldandı. Tanrı aşkına! Yetişkin bir kadındı, bir genç kız gibi davranmayı bırakmak zorundaydı. Rosanna ve kızlar gibi rahat, öz güvenli ve flörtöz davranmalıydı. "Gitsem iyi olacak. Sahneye çıkmam gerekiyor." Dirseklerinden aşağıya doğru kıvrılmış eldivenlerini düzeltti. Muhtemelen makyajını ve saçlarını da düzeltmesi gerekecekti. Şu an nasıl göründüğünü bilmiyordu ama dağılmış olduğundan emindi.

Sergio bardağına içki doldururken, "Seni dinleyeceğim," dedi.

Shirley başka bir şey söylemeden kapıya ilerledi. Dışarı çıkmak üzereyken Sergio'nun bir kez daha ismini söylediğini duydu.

"Shirley?"

Shirley ona doğru döndü, eli hâlâ kapının kolundaydı. "Senin için zaman harcayabilir miyim?"

Shirley bir saniye kadar neden bahsettiğini anlamadı, anladığındaysa donup kaldı. Sergio Russo onun bacaklarının arasına girmek istiyordu. Nasıl hem bu kadar şanslı aynı zamanda şanssız olabilirdi?

Bununla onun güvenini kazanıp daha fazla şey öğrenebilirdi ama diğer yandan bu çok ama çok tehlikeli bir oyun olurdu. Onun gibi bir adamla aşk oyunu oynayabilecek bir kadın değildi. Hayatında sadece bir adam olmuş ve o adamla on üç yıl evli kalmıştı. Boşanmalarının üzerinden geçen üç yıl onun için kâbus gibiydi ve hayatına birini alacak durumda değildi. Neredeyse hiç tecrübesi yoktu. Sergio kadar genç, çapkın, ne istediğini bilen bir adamı oyalayabilir miydi?

Bunu bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı. Buraya kadar gelmişken geri adım atmayacaktı.

Kararlılıkla, "Denediğini görmek isterim." dedi.

Shirley soluk soluğa odasına geri döndüğünde Rosanna kara bir gölge gibi onu bekliyordu. Tehdîkâr bakışlarla ona bakarken sigarasından derin bir nefes aldı.

"İşi pişirmiş gibi görünüyorsun."

Shirley hemen ayna karşısına geçti. Koyu pembe ruju ağzının kenarlarına dağılmıştı, topuzu bozulmuştu ama düzeltilemeyecek kadar kötü değildi. Shirley kendine çeki düzen verirken, "Sadece araştırma yapıyordum," dedi.

Rosanna homurdandı. "Araştırmalarını ağzını kullanarak mı yaparsın?" Shirley makyajını tazelemeye başlamıştı. Rosanna'ya cevap vermedi ama Rosanna konuşmayı sürdürdü. "Aklından ne geçiyordu? Sergio'nun odasına öylece gidip aradın mı yani? Fark edilmemek hakkında ne konuşmuştuk?"

Shirley derin bir soluk aldı. "Bir yerden başlamam gerekiyor, değil mi? Merak etme benden şüphelenmedi."

"Ah, bundan eminim." İşaret parmağını ona doğrulttu. "Her ne yaptıysan... İşe yaramış olmalı."

Shirley sırtını dolaba yaslayıp başını sertçe dolaba vurdu. "Onunla öpüştüm," diye itiraf etti.

"Bunu anlamak zor değildi."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum!"

Rosanna kahkahayla, "Dünyama hoş geldin," derken sigarasından bir nefes daha aldı. "Hayat seks gibidir. Altta kalıp seni becermesine izin verebilirsin ya da üste çıkar sen onu becerirsin."

Shirley gülmekten kendini alamadı. "Yine de Shirley, tehlikeli bir

yoldan gidiyorsun. Sergio Russo genç ve haylaz görünüyor olabilir ama o çok zekidir. Ondan uzak dur, senin ve benim yararım için...”

Rosanna odadan çıktıktan sonra Shirley’in ellerinin titremesi nihayet son bulmuştu. Rosanna haklı olabilirdi ama Shirley’in başarılı olmaktan başka şansı yoktu. Sergio Russo onun piyonu olabilirdi. O çok fazla şey biliyordu... Onu kullanıp İtalyanların kurduğu bu karanlık dünya hakkında her şeyi öğrenebilirdi. Onu başarısız olacağından emin bir şekilde bu göreve göndermişlerdi. Shirley onlara yanıldıklarını göstermek istiyordu.

Sergio hemen arkasından ona sarılan kadının sıcak bedeniyle uyandı. Dolgun memeleri sırtına yaslanmıştı, sert meme uçlarını hissedebiliyordu. İştahı bir kez daha kabardı. Dün gecedен sonra doymuş olması gerekirdi ama hâlâ ihtiyaç dolu hissediyordu. Jennifer’a doğru döndü. Jennifer koyu renk gözleriyle ona bakarken koyu kahve saçları yastığa dağılmıştı. Uzun yıllardır onun metresiydi. Elbette başkalarıyla da görüşüyorlardı, sonuçta bu bir çıkar ilişkisiydi. Onlar uzun zamandır dosttu ve birbirlerini anlıyorlardı.

Jennifer, “Sergio,” diye fısıldadı.

Sergio onun çıplak bedenini kavrayıp üzerine çekti. Jennifer uzun ince bacaklarını iki yana açarak üzerine oturdu ve saçlarını geriye attı.

Sertliğine sürtünerek, “Şimdiden mi?” diye sordu. “Ayrılık sana yaramış görünüyor.”

Sertleşmiş aletini içine aldığı anda ikisi de inledi. Sergio geçen gecedен beri doymak bilmez bir iştaha sahipti. Bunun o kışkırtıcı kadının yüzünden olup olmadığını bilmiyordu ama dün gece Jennifer ile olduğu her an kızıl saçları, mavi gözleri, çilleri, kaymak gibi bir teni düşünmüştü. Shirley... İtiraf etmeliydi, Amerikalı başka bir kadının Casino Russo’da başarılı olamayacağını düşünmüştü ama Shirley’in sesi, sahne performansı muhteşemdi. Diğer yandan gizemli, ulaşılmaz ve kadınsı tavırları erkeklerin ona ağzının suyunu akıtmasına neden oluyordu.

Jennifer’in ince bedeni üzerinde salınırken Sergio onun kalçalarını avuçlayıp kendine bastırdı. Göğüsleri açığa çıkan ritimle sallanıyordu. Görüntü kısa bir anlığına değişti. Jennifer’in esmer atletik bedeni, beyaz dolgun göğüsler, kızaran ten, kızıl saçlar ile yer değiş-

tirdi. Sergio haykırdı. Sadece bir saniyelik hayali bile neredeyse boşalmasına neden olacaktı. Jennifer bu kısa dalgınlığı fark etmeyecek kadar kendini kaptırmıştı. Sergio genç kadının ritmini yönetip onu hızlandırırken ikisi de kısa sürede zirveye ulaştı. Jennifer yataktan kalkıp üzerine bir sabahlık giyerek yatağın ayakucuna oturdu. Sergio da sırtını yatak başlığına yaslayıp sigarasına uzanmıştı.

“Konuşmamız gerekiyor.”

Sergio sigarasını yakıp, dudaklarına götürürken, “Dinliyorum,” dedi.

“Bu ne kadar devam edecek?”

“Ne?”

“Yıllardır bu şekilde olmak, hiçbir şey beklememek, sahiplenmek ya da adım atmamak...”

Sergio ciddi bir ifadeyle Jennifer’i izledi. Gergin ve öfkeli görünüyordu. Genelde ciddi konuşmalardan uzak dururdu, bu yüzden konuyu açmasına şaşırmıştı. “Sana verebileceklerimi söylemiştim. Yedi yıl önce buna bir son vermemiz gerektiğini, asla bir geleceğimiz olmayacağını söyledim ama sen buna razı oldun. Sadece sikişip iyi zaman geçirmek istedin.”

Jennifer başını sallayarak onu onayladı. “Biliyorum. Kahretsin biliyorum!” Sabahlığını çekiştirip göğüslerini daha da örttü. “Çok kötü dönemlerden geçtin Sergio, seni anlıyorum. Asla elde edemeyeceğin bir kadına âşık oldun, karından boşandın. Kızını korumak zorundasın. Diğer yandan kulüp, tüm o karanlık işler... Sana destek olmak, yanında olmak istedim. Aradan yedi yıl geçti. Jolene sana geri dönmeyecek-”

Sergio sözünü kesti. “Ondan bahsetme.” Aradan geçen onca yıla rağmen Giovanni veya Jolene’in ismini duymaya hazır değildi. Giovanni’ye bir söz vermişti. Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı sürdürüyordu. Onları görmesi, iletişim kurması ve hatta düşünmesi bile yasaktı. Bunun nasıl bir tehlike doğuracağını farkındaydı. Herkes onu yaralı âşık sanıyordu ama artık bunu aşmıştı. Jolene onun için güzel bir rüyadan ibaretti ve uyanmıştı.

Jennifer derin bir soluk aldı. “Karın başkasıyla evlendi artık bir ailesi var. Kızın mutlu, güvende. Sen ise her gün biraz daha meşgul, sıkıcı ve tehlikedesin. Artık zamanı gelmedi mi? Yıllar önce bana tüm bunları bırakmak istediğini söylemiştin.”

Sergio güldü. "Artık çok geç."

"Neden?" diye sorarken sesinde umutsuzluk vardı.

"Çünkü bırakamayacak kadar fazla karıştım. Bunu anlayamazsın, Jennifer."

Giovanni ve Jolene'in mutlu bir hayat kurmaları için kendini feda etmesi gerekmişti. İşleri birinin devralması gerekiyordu, hep böyle olurdu. Eğer Sergio arkasını dönüp gitseydi onu öldürürlerdi, buna razı olurdu ama muhtemelen bu kadar kolay gitmesine izin vermezlerdi. Kızının onun zayıflığı olduğunu biliyorlardı. Bir zayıflığın varsa... İşte bu ölmekten daha beterdı. Giovanni her zamanki gibi haklıydı. Diğer yandan *Padrino*'nun piçi olmak ona bir şey kazandırmıyordu. Hatta bu daha fazla tehlikede olduğu anlamına geliyordu. O yaşlı piçle konuştuğu ilk ve son seferde bunun gizli kalması konusunda anlaşmışlardı. Bir şartla... Brooklyn ve Manhattan'ı yani New York'un iki büyük merkezini idare edecekti. Ona ve oğullarına ihanet etmeyecekti. *Padrino* acımasız bir adamdı ve piçinin ailesine, sevdiklerine asla acımazdı.

Tek bir nefeste, "Ben evleniyorum," dedi. Sergio sessiz kaldığında Jennifer konuşmaya devam etti. "Bunu senden beklememin anlamsız olduğunu biliyorum. Seninle hiç böyle bir hayal kurmadım Sergio ama ben... Ben artık bunu istiyorum. Bir ev, aile, çocuklar. Mark Schneider, o ünlü bir yapımcı. Bana evlenme teklif etti. Kabul edeceğim."

Sergio sigarasından bir nefes daha çekti. "İstediğin buysa yap."

Jennifer kırılgan bir şekilde güldü. "Bu kadar yıldan sonra tek söyleyeceğin bu mu?"

"Ne istiyorsun? Bir beyaz atlı prens gibi peşine düşüp, seninle evlenerek asla istemediğim birkaç çocuk yapmamı mı? Benim konumum birine değer vermek için tehlikeli. Neye mal olacağını biliyorum ve yapamam. Ben kimseyi sevemem!"

Jennifer kapıyı çarpıp gittiğinde Sergio sigaradan daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Bir bardak viski doldurup koltuğa oturdu. Sonsuza dek yalnızlık!

Shirley sadece hafta sonları sahne alıyordu bu yüzden hafta içi araştırmasını, evrak işlerini yürütüyordu. Hafta sonları ise o gizli

dünyanın kapılarından içeri girip bambaşka biri oluyordu. Birkaç defa Sergio'yu takip etmeyi denemiş ama her seferinde eli boş dönmüştü. Ya kulüpteki sıradan işlerle uğraşmış ya da bir şekilde takip sırasında onu atlatmayı başarmıştı. Sergio artık izlendiğinin farkındaydı, Shirley bu yüzden daha dikkatli olmalıydı.

Hazırlıklarını tamamladıkları sırada kapı çaldı. Shirley, "Gel," diye seslendi. Beatrice hâlâ saçına sprey sıkarak uğraşıyordu. Sergio'nun iri yanı korumalarından biri içeri girdi. Elinde kocaman bir buket kırmızı gül tutuyordu. Beatrice'in kaşları manidar bir şekilde havalandı.

"Sizin için *signora*. *Signor* Russo'dan..."

Beatrice çiçekleri adamdan alıp Shirley'in önündeki masaya bıraktı. Adam cebinden çıkardığı kırmızı kadife kutuyu da masaya bırakıp geri çekilirken Shirley onu durdurdu.

"Bir dakika bekle."

Kutu yüzük olamayacak kadar büyüktü, Shirley korkarak kutuyu açtı. İçerisinde dört sıra pırlantadan oluşan bir bileklik ve ona eşlik eden yakut küpeler vardı. Pırlanta üzerine vuran ışık daha da parıltıdamasına neden olduğunda yutkundü. Çok pahalı, çok değerli ve inanılmaz gereksiz bir hediyeydi.

Beatrice, "*Mio Dio!*" diye haykırdı.

Shirley kutuyu sertçe kapattı ve bir kâğıt kalem alarak basitçe bir not karaladı.

Zaman harcayacağımı sanıyordum, para değil.

Metresin olmakla ilgilenmiyorum.

Çiçekler için teşekkürler,

Shirley.

Notu kutunun içine koyup kutuyu adama uzatırken adamın yüzündeki korku ve şaşkınlığı görmüştü, neredeyse benzer ifade Beatrice'in yüzünde de vardı. İkisi de nota ne yazdığını bilmese de Sergio Russo'nun hediyesini geri gönderdiğinin farkındaydı.

"Bunu Bay Russo'ya götürmeni istiyorum."

Adam kutuyu tekrar cebine koyup, ortadan kaybolduğunda Beatrice İtalyanca söylenmeye başladı. Shirley onu anlayamasa da ne söy-

lediğini tahmin edebiliyordu. Sadece gergince gülümsedi. Sergio'yla ilgilenmiyordu, aslında onun ilgisini de istemiyordu, yaşadıkları o an ne kadar çekici gelse de Shirley rolünü oynamaya devam edecekti. O bir FBI ajanıydı ve görevi kötülerı yakalamaktı, Sergio Russo da kötü bir adamdı. Yakalaması gereken adam oydu ama ilgisini elinin tersiyle de itemezdi. Bu hem şüphe çekerdı hem de onunla yakınlaşma fırsatını tepmiş olurdu. Sadece adımlarını doğru atmak zorundaydı.

Shirley sahnede şarkı söylerken Sergio Russo ortalıkta yoktu. Adamı tamamen kırıp kırmadığını merak ediyordu. Belki de sadece pahalı bir hediye karşılığında bir kez yatacağı birini arıyordu ve Shirley kesinlikle o kişi olmaya niyetli değildi. Yine de onunla belli bir seviyeye kadar yakınlaşıp birkaç şey öğrenmeyi umduğı için hayal kırıklığına uğramıştı. Sahne arası verdiğinde kulise geri döndü. Fakat ağız küçük bir şokla açıldı. Küçük odanın her yeri kırmızı güllerle doluydu. Yüzlerce gül... İçeriye sinen kokuyu içine çekerken kapıyı arkasından kapattı. Aynanın tam önünde şık bir el yazısıyla yazılmış not duruyordu.

Pahalı hediyeler yok.

Sadece çiçekler ve güzel sözler...

Beni baştan çıkarmaya çalışanın sen olduğunu sanıyordum?

Tuzağa düşmüş gibi hissediyorum.

En derin hayranlığımle,

Sergio Russo.

Shirley aynada kendini görene kadar gülümsediğinin farkında değildi. Hızlıca gülümsemesi bir kaş çatışa dönüştü. Anlaşılan Sergio zoru seviyordu. Güzel, zoru oynamak onun için kolay olacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Çok sigara içiyorsun. Sadece hayal kırıklığına uğramış insanlar çok fazla sigara içer."

"Ve sadece yalnız olanlar hayal kırıklığına uğrar."

Gilda (1946) – ŞEYTANIN KIZI

Yılbaşı gecesi için Casino Russo büyük bir titizlikle hazırlanmıştı. Rosanna davetiyeleri defalarca gözden geçirip, hedeflerini işaretlemiş kızları hangi masalara yönlendireceğini planlamıştı. Kendisi de Emilio ile ilgilenecekti. Adam ona ısınmıştı, yakın zamanda ağzından birkaç laf almayı ve güvenini kazanmayı umuyordu. Bu önemliydi. Bunun için Shirley ile çalışmaya karar vermişlerdi çünkü operasyon sandığından daha büyük bir ağa yayılmıştı. Tüm o genç kızları ve çocukları canavarların elinden kurtaracaktı. Rosanna altın rengi askılı elbisesinin içinde gösterişliydi. Elbisenin düşük yakası her zaman yapmadığı bir şekilde bedenini teşhir ediyordu. Oradaki soluk izler vücut makyajı ile profesyonelce kapatılıp gizlenmiş, bolca simle süslenmişti. Kimse bedeninin sakladığı savaşı göremezdi. Zayıf ve gösterişsiz bir kadın olabilirdi ama bu elbise bir dal parçasını bile seksi gösterirdi. Kabartılıp dalgalandırılmış saçları çenesinde bitiyordu, kırmızı ruju ve uzun takma kirpikleri yüzüne daha kadınsı ve vahşi bir hava katıyordu. Rosanna davetliler gelmeden önce son kontrolleri yaparken bir sigara yaktı. O sırada Gabriel yanına gelmişti. Bu gece için smokin giymişti ve her zamankinden daha fazla dikkat çekiyordu.

Ona, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gabriel başıyla onayladı. "Güvenliği kontrol ediyordum." Sergio birkaç ay önce güvenliği denetlemeyi Gabriel'e bırakmıştı. Bunu ona

çok güvendiği için yaptığını sanmıyordu. Gabriel'in Rosanna'yı nasıl koruduğunu görmüştü. Yani içeride Rosanna varsa Casino Russo'da Gabriel'den habersiz kuş uçmazdı.

"Bir sorun var mı?"

Sırtını duvara dayayıp ona bakarken, "Hiçbir sorun yok," dedi. "Shirley'i kontrol altında tut yeterli. Bu gece bir sorun çıkmamalı."

"Kontrol altında, merak etme." Gabriel bundan pek emin değilmiş gibi görünüyordu. Shirley'in varlığına alışmış olsa da aralarında bir polis olmasından dolayı rahatsızdı. "Bu gece Emilio ile ilgileneceğim. Etrafta olmana ihtiyacım olabilir."

Keskin bir tavrıyla, "Her zaman," dedi. "Dikkatli ol."

1971 yılının ne getireceğini bilmiyordu, kendisi için fazla bir beklentisi kalmamıştı. Henüz genç bir kadın olmasına rağmen omuzlarında taşıdığı yükler, onun ruhunu yaşlandırmıştı. Bu dünyadan göçüp gitmeden önce düzeni biraz olsun değiştirmeyi umuyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde davetliler birer birer gelirken Sergio ve Rosanna hepsini karşılamak için hazırlardı. Sergio her masaya tek tek katılıp kısa sohbetler ediyor, Rosanna tanıdığı ve tanımadığı pek çok adamı coşkulu bir şekilde selamlıyordu. Shirley henüz sahne almamıştı ve orkestra *Sinatra*'nın şarkılarını çalıyordu. İçerideki atmosfer zengin bir yılbaşı akşamına fazlasıyla uygundu. Loş, hareketli ışıklar, süsler, su gibi akan şampanya, smokinli adamlar, mutlu kadınlar, müzik...

Rosanna bardan bir içki alacağı sırada arkasından birinin ismini fısıldadığını duydu. "Bayan Huston! Bu ne hoş sürpriz." Karanlık, korkutucu ve ukala sesi karşısında yüzünü buruştursa da arkasını dönerken bir gülümseme takınmayı başarmıştı.

"Ah, Bay Servillo. Sizi görmeyi beklemiyordum. Davetli listesinde adınızı görmediğime eminim."

İğneleyici tavrı Diego'yu güldürdü.

"Yılbaşında Palermo'da olmayı planlamıştım ama beklenmedik bazı problemler çıktı. Bu yüzden biraz daha kalmaya karar verdim. Sergio davetsiz gelmeme aldırmayacaktır, biz çok eski dostuz."

* Amerikalı şarkıcı ve aktör olan Frank Sinatra, döneminin en iyi pop-caz türünde parçalarıyla tanınır.

Rosanna zorla gülümsedi. Neredeyse iki haftadır ortada yoktu ve onun gittiğini düşünmüştü. Onun yokluğunda hissettiği rahatsızlık yok olmuş, yerini müthiş bir gerginliğe bırakmıştı. "Gecenizin keyfini çıkarın, Bay Servillo. İyi yıllar," derken barın üzerinden aldığı kadehi ona kaldırdı.

"Teşekkür ederim, Bayan Huston. İyi bir yıl olacağından şüphem yok."

Davet Diego Servillo'nun orada olması dışında harika ilerliyordu. Rosanna pek çok kişiyle sohbet etme imkânı bulmuş, Sergio'nun işine yarar pek çok bilgi edinmiş, hatta Emilio ile daha yakın bir temas kurmuştu. Adam ona alenen kendi kızlarını yönetirken yardımcı olmasını teklif etmişti. Bir fahişe ağı olduğunu düşünüyor olmalıydı ama Rosanna bu teklif çok önemliymiş gibi büyük tepkiler verirken iş konusunda daha fazla bilgi almak için adamı sıkıştırmaya başladı.

Adam içkisini yudumlarırken, "Anladığım kadarıyla kızları seks işinde kullanmıyorsunuz?" diye sordu.

Rosanna bu soru karşısında öfkelenirse de kibarca gülümsedi. "Ah, hayır. Onları daha yararlı alanlarda kullanıyorum."

Emilio çirkin bir kahkaha attı. "Bir erkek için seksten daha yararlı bir alan olduğunu düşünemiyorum, Rose."

"Ama siz erkekler sonunda seks yapacağınız bir kadınla sohbet etmeye de gerek duymazsınız, değil mi?" Masada iki adam daha vardı. Lorenzo Pesci, Emilio'yla iş yapmaya çalışan kaba bir adamdı.

Adam kaba bir kahkahanın ardından, "Erkeklerle sohbet etmeyi, kadınları ise yatağımı ısıtmaları için kullanmayı severim," dedi. Rosanna bıçağını çıkarıp adamın boğazını kesmemek için kendini zor tutuyordu.

"Sadece bacaklarının arasındakile düşünen erkekler böyle söyler, alınmayın lütfen, Bay Pesci."

Lorenzo Pesci öfkeden kızarıırken Emilio kahkahalarla güldü. "Çok zeki bir kadınsınız."

"Söylemeye çalıştığım... Kızlarımın amacı erkeklere tek seferlik bir zevk vermek değil. Onlara gerçekte ihtiyacı olan şeyi vermek... Kızlar siz beyleri anlıyor, saygı duyuyor, dinliyor ve takdir ediyor." Rosanna sandalyesinde dönerek masalara dağılmış, sohbet ettikleri adamları kahkahalara boğan kızları işaret etti. "İşte bu gerçek memnuniyet."

Lorenzo, "İşin sonunda seks yoksa ne anlamı var?" diye sordu.

Emilio anlamış gibi başını salladı. "Devamlı elit müşteriler, yasal kazanç..."

Rosanna onu onayladı. Aslında hiçbir şey anladığı yoktu. Lorenzo bir kez daha araya girdi. "Senin kızların bu pazarın en iyisi."

Emilio işiyle gurur duyuyormuş gibi arkasına yaslandı. "Ne diyebilirim ki, ben her zevke hitap ediyorum."

Rosanna neredeyse masanın üzerine kusacaktı. Bu gibi durumlarda sakın kalmak çok zordu. "New York sizin işinizi yapmak için rehlikeli, değil mi?"

"Doğru kişileri tanıyorsan ve doğru kişilere rüşvet veriyorsan hayır. Şu sıralar Florida, Vegas ve Kaliforniya'ya doğru işleri genişletiyorum. Elbette New York vazgeçilecek bir yer değil. Sonuçta Amerika'nın kalbi burada atıyor ama kızları buraya getirmek biraz zor ve riskli, bunu kabul etmek gerekir."

Rosanna sanki onu anlıyormuş gibi başını sallayıp onayladı. "Muhtemelen deniz yolunu kullanıyorsunuzdur?"

"Çoğunlukla öyle ama bu riskli olmaya başladı. Onları Meksika yakınlarından karayoluyla taşımak daha güvenli."

Rosanna istediği bilgilerin bir kısmına kavuşmuştu, bu keyifle kadeh kaldırdı. Elbette beylerin sağlığına!

Masaların arasında dolaşıp birkaç kişiyle kısaca sohbet etmişti. Fakat yeterince rahat hissedemediği için gergindi. Diego Servillo geldiğinden beri onunla tekrar konuşmamıştı ama sanki adamın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Neden onunla bu kadar ilgilendiğini anlayamıyordu. Etkilendiği kişi Rose Huston muydu? Yoksa bir şeylerden mi şüpheleniyordu? Rosanna bardan bir kadeh daha içki aldı, bu gece için limitini doldurmuştu ama daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Bardan ayrılmak üzereyken Lorenzo Pesci ile karşılaştı. Adam hâlâ ona öfkeli görünüyordu. Sert bakışlarla uygunsuz bir şekilde onu incelerken, "Bayan Huston," diye mırıldandı. "Bu gece bütün erkeklerin aklını başından alıyorsunuz."

"Ah sanmıyorum, Bay Pesci. Buradaki adamlar benim kadar zeki bir kadınla baş edemezler."

Adam homurdanarak güldü. "Zekânızı takdir ediyorum ama başka meziyetleriniz olduğundan da eminim."

Rosanna iğrenir ifadesini gizleyemedi. Kesinlikle başka meziyetleri vardı. Bıçağını çıkarıp boğazını saniyeler içinde kesebilirdi. Ya da o daha içeri çekmeden dilini koparabilirdi. Yine de bu gece bir olay çıkarmayacaklarına dair Sergio'ya söz vermişti. Önemli misafirler vardı. Bu gece birkaç Amerikalı ağırılıyorlardı ve Sergio sorun yaşamak istemiyordu.

"Bunları asla deneyimleyemeyecek olmanız ne üzücü. Sizin aksinize ben zeki adamlardan hoşlanırım, Bay Pesci."

Tam adamı ardında bırakıp gitmek üzereyken Lorenzo Pesci'nin pençeleri bileğini kavradı. Onu olması gerekenden daha sıkı tutuyordu ve Rosanna erkeklerin kendisine dokunmasından nefret ettiği için sanki canı yanmış gibi kolunu adamdan kurtardı. Dişlerini sıkmış, gözleri öfkeden ateş gibi yanıyordu.

"Bir daha bana dokunursan, bu hayatında yaptığın son şey olur!" Fısıltısının ardındaki ölümcül tehdit adamı etkilememişti.

"Her kadının bir fiyatı vardır. Bana ne kadar istediğini söyle ve bu gece zekâmdan çok daha fazla etkileneceğin şeyleri göstermeme izin ver, sürtük."

Rosanna bıçağını çekip adamı deşmek üzereyken Gabriel araya girdi. Adam Gabriel'in göğsüne anca geliyordu, bu gerilemesine neden olurken hâlâ oradan ayrılmamıştı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Gabriel karanlık bakışlarla adama bakarken, "Buradan ayrılman gerekiyor," dedi.

"Öyle mi? Bunu kim söylüyor?"

Adama doğru eğilip sesindeki tehditkâr tonla konuştu. "Gabriel -Cebrail- ama hemen buradan ayrılmazsan Azrail olacağım." Bunu söylerken gülümsemesi daha korkunçtu.

"Bu tehditlerle beni korkuttuğunu sanma. Çok yakında ikinizle de görüşeceğiz."

Lorenzo Pesci yanlarından ayrıldığında Gabriel, Rosanna'ya bir adım attı. Dokunmak ister gibi duruyordu ama bunu yapmak yerine kollarını göğsünde bağladı. "İyi misin?"

Rosanna başını salladı. "O kadar kırılgan değilim."

"Biliyorum, yine de çok kalabalıktı ve bir şey yapmanı istemedim."

Rosanna gülerek, "Ne gibi bir şey?" diye sordu.

"Bir saniye geç kalıyordum onu hadım edecekrin."

"Evet, yapacaktım."

Gabriel gülmüdü. "Onun icabına bakacağım."

Onun sükreterek, "Önemli değıl," dedi. "Boş ver onu."

Rosanna birazdan sahne alacak olan Shirley'i ziyaret edip, her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra hava almak için personel bölümündeki koridordan geçip restoranın çöplerinin toplandığı arka sokağı açılan kapıdan dışarı çıktı. Fakat kapıyı açtığı anda yerde kan içinde yatan bir adamla karşılaşınca olduğu yerde donup kaldı. Daha sonra yerdeki kana basmamak için cansız bedeninin çevresinden dolması. Öldüğü açıktı çünkü kurşun tam alnından girmişti. Lorenzo Pesci... Onu bu şekilde gördüğü için üzgün değildi ama Sergio kesinlikle arka sokağında bir ceset olmasından hoşlanmayacaktı. Özellikle de yılbaşı partisinde...

Kapıyı ardından kapatıp Gabriel'i bulmak için hızlı adımlarla yürürken onunla karşılaştı. "Her yerde seni arıyordum."

Rosanna onu duymazdan gelerek, "Lorenzo'yu sen mi öldürdün?" diye sordu.

"O da kim?"

"Bardaki şu adam."

"O pisliği öldürmek hoşuma giderdi ama hayır, ben yapmadım."

"O halde kim yaptı?"

Gabriel etrafa bakarken, "Anlaşılan sadece bizim canımızı sıkmadı," dedi. "Cesedi ortadan kaldıralım, kimse onu görmesin, bu akşam başka bir soruna ihtiyacımız yok."

Gabriel iki adamını da yanına aldı. Birlikte personel bölümüne geçip arka çıkışa yöneldiler. Ceset hâlâ yerde duruyordu. Adamlar büyük bir tecrübeyle Lorenzo'nun cansız bedenini sırtlayıp çıkışa yönelirken Rosanna, "Limana mı?" diye sordu. Cesedin bulunmasını ve ibret olmasını istiyorlarsa limana götürüyorlardı. Eğer yok etmek istiyorlarsa cenaze yakma fırınlarını kullanıyorlardı. Rosanna genelde bulunmasını tercih ederdi.

Gabriel, ceset ve adamlarla dışarı çıktığında Rosanna yerdeki kana hakarak bir sigara yaktı. Bazı insanlar ölmeyi hak ediyordu ve Rosanna'nın rahatsız olduğu tek şey bu adamı kendisinin öldürememiş olmasıydı.

Kapı bir kez daha açıldı. Rosanna kimin geldiğine bakmadı. Bu adamın etrafta olduğunu bir şekilde hissediyordu ve bu farkındalık hissinden nefret etmeye başlamıştı.

Ona bakmadan, "Yolunuzu mu kaybettiniz, Bay Servillo?" diye sordu.

Adamın adımlarının sesi dar sokakta yankı yapıyordu.

"Ben olduğumu nereden bildiniz?"

Rosanna burnundan verdiği nefesle güldü. "İçeride bir parti varken buraya gelebilecek kadar meraklı başka bir misafir olduğumu sanmıyorum."

"Sizin burada ne işiniz var, Bayan Huston? Bu karanlık, ıssız, gözlerden uzak yerde? Kolayca saldırıya uğrayabilirsiniz."

Rosanna bu sefer kahkaha atarak ona döndü. Sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanı dışarı üflerken, "Bunu yapan siz miydiniz?" dedi.

Sahte bir şaşkınlıkla, "Neyi?" diye sordu.

Yerdeki kanı işaret etti. "Bu boya değil, biliyorsunuzdur. Yeterince kan gördüğünüzden eminim."

Ona iki adım daha yaklaştı ve çatık kaşlarla yerdeki kanı inceledi. Karanlık olduğu için yerdeki leke siyah görünse de kokusundan kan olduğu belliydi.

"Çok fazla."

Rosanna ciddi bir tavırla, "Lorenzo Pesci'yi sen mi öldürdün?" diye sordu.

Diego'nun gözleri şeytani bir şekilde parladı. "Bir önemi var mı? Sonuçta o arkasından kimsenin üzülmeyeceği bir adam."

"Haklısın." Sigarayı dudaklarına götürdü. "Ben sadece nedenini merak ediyordum."

"Dilini tutamayan insanlar sinirimi bozuyor."

Rosanna gözlerini kısarak onu inceledi.

"Sinirini bozan insanları öldürüp cesetlerini ortada mı bırakırsın?"

Diego bir adım daha attı. Rosanna artık onu daha yakın ve net görebiliyordu. Kıyafetinin kumaşının bedenine değmesi için sert bir rüzgâr esmesi yeterli olurdu. Diego cevap vermeden önce siyah smokininin ceketini çıkarıp Rosanna'nın omuzlarına sardı. Rosanna o anda soğuktan titredi. Adam bunu fark ettirene kadar soğuğun farkında bile değildi. Bir anda onun sert viski ve tıraş kolonyası kokan ceketini etrafını sarmıştı. Sıcak ama boğucu, baş döndürücü ve rahatsız edici... Rosanna tüm hisleri aynı anda yaşıyordu. Yine de bu kibar hareket karşısında ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. Diego karşısında siyah gömleği, siyah yelege ve siyah papyonuyla kalmıştı.

Sertçe, "Ölmeyi hak eden insanları öldürürüm," dedi. "Cesedi kaldırmak için gelmiştim ama benden önce icabına bakmışsın."

Rosanna sigarasını yere atıp topuklu ayakkabısının burnuyla üzerine bastı. "Mekânın itibarını düşünüyordum."

"Bu durumla pek çok kez başa çıkmış gibisin?"

"Anlamadım. Ne?"

"Cesetleri ortadan kaldırma durumlarından bahsediyorum. Başka bir kadın olsa çığlık atarak içeri koşardı."

Söylediği şey Rosanna'yı güldürdü. "Başa çıktığım durumları düşünürsem, bir cesedi ortadan kaldırmak basit bir aktivite."

Diego ona buz gibi gözlerini bir saniye olsun kırpmadan bakıyordu. "Kimsin sen?" diye soludu.

Rosanna korkutucu bir sakinlikle ona cevap verdi. "Kimine göre bir şeytan, kimine göre bir melek."

"Bir İtalyan gibi konuştun."

"Aranızda çok zaman geçirdim, Bay Servillo."

Tek nefeste, "Diego," diye soludu.

Bir anda ortamdaki hava ısınmış, aralarındaki gerilim artmıştı. Rosanna artık aralık ayının son saatlerinin keskin soğuğunu hissetmiyordu. Artık Diego'nun bedeninden yayılan sıcaklığı hissediyordu çünkü adam ona yarım adım daha yaklaşmıştı, tehlikeli derecede yakın... Rosanna kaçmak istiyordu ama ayakları yere çivilenmiş gibi ağırlaşmıştı. Diego kollarına doğru uzanıp tuttu, dokunuşu varla yok arasındaydı. Yabancı, korkutucu ve kaçması gereken bir adam ona dokunuyordu ama Rosanna hâlâ kaçmamıştı. Kalbi hiç atmadı-

ğı kadar hızlı atıyordu, soluklarıysa kesik kesik ve ağırdı. İkisinin de yüzleri birbirlerine dönük, gözlerinin içlerine bakıyorlardı. Rosanna onu hiç bu kadar yakından görmemişti. Keskin İtalyan bakışları, karakterli sivri burun, erkeksi köşeli çene, kırka yaklaşmış bir adamın kaş çatma çizgileri...

Diego sanki aralarındaki gerilimin farkında değilmiş gibi konuşmaya başladı. "Benim gibi bir adamın kolunda değilsen, bu şekilde giyinip az önceki gibi konuşmamalısın."

Rosanna'nın kaşları çatıldı ama bir şey söyleyebilecek kadar kendini toparlayamamıştı. Karanlık fısıltısıyla, "Sana saygısızlık edeni vuracak bir adam," dedi. "Ben o adamım."

"Sen? O yüzden mi? Neden?" Anlamsız bir dizi sözcük ağzından çıkarken kelimeleri toparlayamadı, bu alışık olduğu bir şey değildi. Genelde ne söylemesi gerektiğini tam olarak bilirdi.

Diego kollarındaki dokunuşunu sertleştirdi, iz bırakacak kadar sert değildi ama Rosanna artık rahatsız edici varlığının tamamen farkındaydı.

"Seni sahipleniyorum."

Rosanna öfke dolu bir kahkaha atarken dokunuşundan kurtuldu. Bu, şu ana kadar duyduğu en kaba şeylerden biriydi. O bir köpek miydi? Bu adam kendini ne sanıyordu? Hissettiği o sıcaklığa lanet okudu. Onu bu kadar zayıf gösteren şey neydi? Şehvet mi? İhtiyaç mı? Her neyse, Rosanna buna bir kez daha izin vermeyecekti.

"Sen! Sen kim olduğunu sanıyorsun? Buna iznin yok."

Diego'nun sert ifadesine rağmen ince dudagının kenarı gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılarak, "Seni uyarıyorum, izin istemiyorum," dedi.

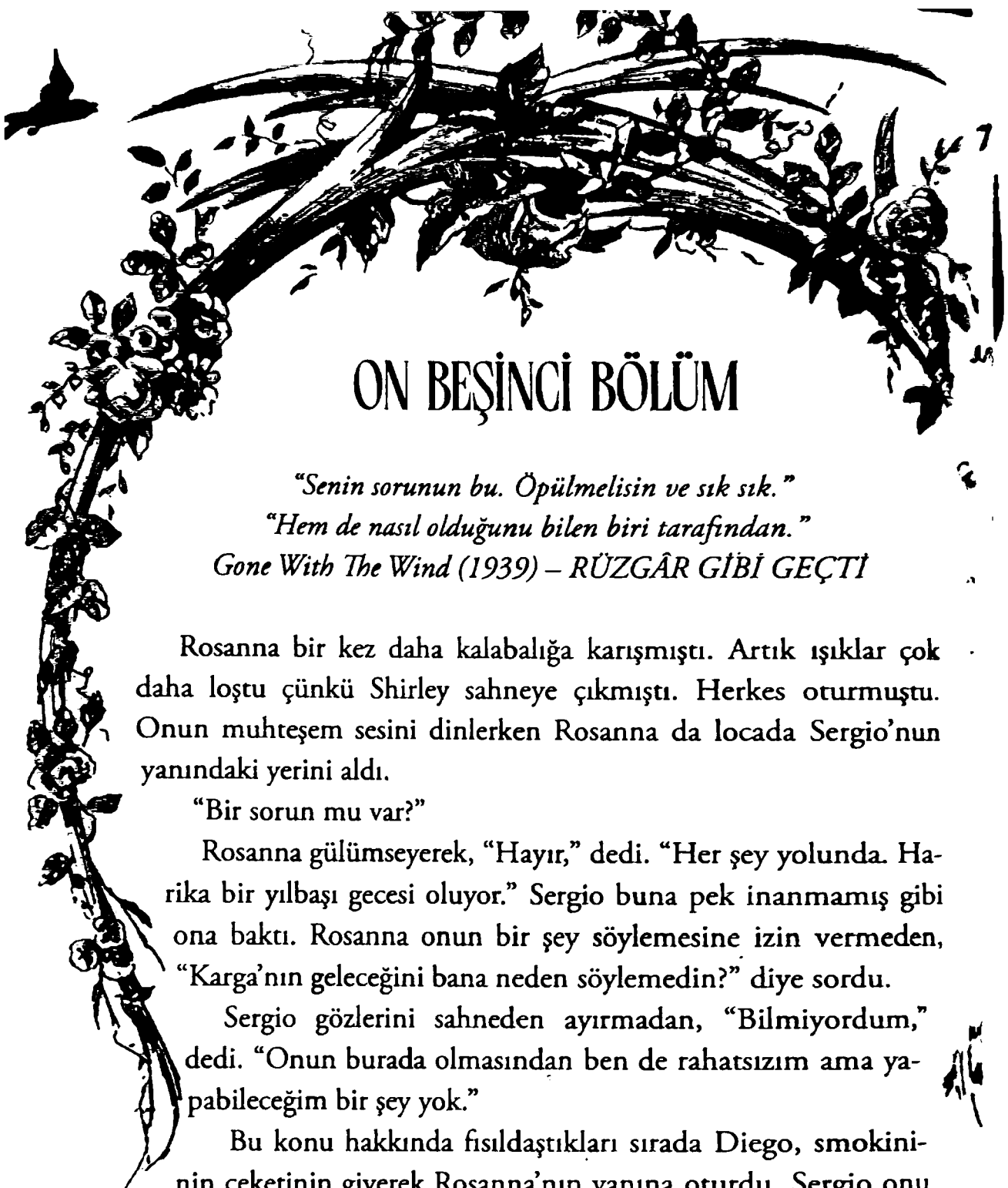
Rosanna ceketini omuzlarından sıyrıp yere bıraktı. Diego sadece yüzüne bakıyor, bakışlarını bir saniye olsun başka bir yöne kaydırmıyordu. Elleri cebinde, duruşu gururluydu. "Senin veya bir başkasının metresi olmakla ilgilenmiyorum. Ben kendimin sahibiyim, bu yüzden sana ya da başkasına ihtiyacım yok." Yerdeki kanı işaret etti. "Bunu yapmana gerek yoktu." Rosanna elini çok ani bir hareketle uyluğuna takılı olan bıçağa götürüp tek hamlede çekti. Bıçağı Diego'nun yüzünde çok yakın bir noktaya gelene kadar yaklaştırdı ama adam bir saniye olsun gözünü kırpmadı. "İsteseydim orada bir domuz gibi kanamamı sağlardım."

Rosanna kesinlikle demir kapıya doğru yürürken buruvandan sarkıyordu. Diego Hill'ın oturma odasında dikilirken kapı açıldı ve Gabriel ile beraber buruvana girdi. Oğul Rosannasına izin verdiği tek adam... Ne aniden beklenmeyen bir şekilde. Gabriel öfkelili bir ifadeyle Diego'nun eline geçiş yaptı.

Hill ona baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Rosanna, Gabriel'in onun için *Com Nona*'nın Kargı'na bile ödeneceğini biliyordu. Bu bir intihar olundu ama Gabriel bunu yapıyordu. Elini yavaşça yüzünü okurken, gözleri onun zarar görüp görmediğini anlamak için üzerinde geziniyordu. Dokunmasından rahatsızlık duyduğuna tek adam oldu. Gabriel...

"Yok. Hiçbir şey yok. Gidelim buradan."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Senin sorunun bu. Öpülmelisin ve sık sık."

"Hem de nasıl olduğunu bilen biri tarafından."

Gone With The Wind (1939) – RÜZGÂR GİBİ GEÇTİ

Rosanna bir kez daha kalabalığa karışmıştı. Artık ışıklar çok daha loştu çünkü Shirley sahneye çıkmıştı. Herkes oturmuştu. Onun muhteşem sesini dinlerken Rosanna da locada Sergio'nun yanındaki yerini aldı.

"Bir sorun mu var?"

Rosanna gülümseyerek, "Hayır," dedi. "Her şey yolunda. Harika bir yılbaşı gecesi oluyor." Sergio buna pek inanmamış gibi ona baktı. Rosanna onun bir şey söylemesine izin vermeden, "Karga'nın geleceğini bana neden söylemedin?" diye sordu.

Sergio gözlerini sahneden ayırmadan, "Bilmiyordum," dedi. "Onun burada olmasından ben de rahatsızım ama yapabileceğim bir şey yok."

Bu konu hakkında fısıldaştıkları sırada Diego, smokininin ceketinin giyerek Rosanna'nın yanına oturdu. Sergio onu resmi bir tavırla selamladıktan sonra gözlerini tekrar sahneye çevirdi. Rosanna, Shirley'e odaklanmaya çalışıyordu ama bu kalabalıkta her şeye rağmen Diego Servillo'nun varlığının farkındaydı. Adam ellerini masaya uzatmış, dikkatini sahneye vermişti. Sol elinin serçeparmağında ve ortaparmağında erkeksi yüzükler vardı. Elleri kaba saba değildi, onun gibi bir adam için ellerinin güzel olduğunu bile söyleyebilirdi.

"Benden kaçırıyorsunuz. Bu üç oldu, Bayan Huston."

Can sıkıcı iğnelemesi Rosanna'yı sinirlendirdi. Onun bir korkak

olduğunu mu ima ediyordu? Tıpkı onun yaptığı gibi ona bakmadan, "Sadece korkaklar kaçar, Bay Servillo," diye fısıldadı. "Ben bir korkak değilim. Sadece sizin tahammül edilemeyecek derecede kaba bir tavrınız var ve ben uzak duruyorum." Başını ona çevirip gözlerini adamın gözlerine dikti. "Kontrolü kaybetmek istemem."

Dudakları bir tebessümle kıvrılırken başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Ah, bana karşı koyamayacağını mı düşünüyorsun?"

Rosanna bıkkın bir inleme sesi çıkardı.

"Kendini çok önemsiyorsun."

"Ben önemli bir adamım, kime istersen sorabilirsin."

Rosanna gözlerini devirmemek için kendini zor tutarken içinden, "Ona ne şüphe," diye mırıldandı.

"Söylediğim gibi metresin olmakla ilgilenmiyorum."

Ciddi bir tavırla, "Ben de metresim olmanı istemedim," dedi. "Zaten bir tane var."

Garson masaya içki getirdiğinde, Diego tepsiden ikisi için de birer bardak viski aldı. Rosanna viskiden büyük bir yudum aldıktan sonra, "O halde ne istiyorsun?" diye sordu.

Dikkatle Rosanna'yı incelerken, "Dost, arkadaş, iş ortağı olabiliriz," dedi. "Ya da istersen suç ortağı?"

Rosanna kahkahasını zorlukla bastırdı.

"Neden? Neden seninle ortak olmak isteyeyim?" Yüzünü buruştururken, "Ya da dost," diye ekledi.

Bir kez daha gözlerini sahneye dikti. İki eliyle bardağını tutuyordu. "Çünkü birbirimiz hakkında bazı sırlara sahibiz." Başını çevirip Rosanna'ya baktı ve şeytani bir tavırla gülümsedi. "Bazı sırlara dokunduğunuzda suç ortağı olursunuz."

"Ne yani, alt tarafı kimsenin özlemeyeceği bir adamı öldürdün ve ben bunu gördüm diye senin suçuna ortak mı olacağım?"

Diego bir kez daha gülerek, "Daha çok ben senin sırlarına sahibim diyelim," dedi.

Rosanna ifadesini bozmamak ve rahat görünmek için büyük çaba sarf ediyordu. Adamın neden bahsettiğini anlamamıştı. Eğer... Eğer onun kim olduğunu keşfetmiş olsaydı, burada bu konuşmayı yapıyor olmazlardı.

"Neden bahsettiğini hakkında en ufak bir fikrim yok." Rosanna arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. Bu artık konuşmak a-remediği anlamına geliyordu ama Diego onun ne düşündüğüyle ilgilenencek bir adam değildi.

"Emilio," dedi. "Peşinde okuduğun bilgiyi sana verebilirim."

"Ben hiçbir şeyin peşinde-" Diego onaylamaz bir cıklama çıkarıp Rosanna'nın sözünü keser. "Kendi zekânı da benim zekâmı da küçümseme."

Rosanna sessiz kaldı. Onun ne söyleyeceğini merak ediyordu, diğ-ger yandan onu şüphelendirmek de istemiyordu. Dikkatini çektiğ-nin farkındaydı ve bu tehlikeli bir oyuna dönüşüyordu.

"Yarın gece bir sevkıyat olacak," diye fısıldarken dudakları kulağına çok yakındı, Rosanna sıcak nefesi karşısında ürperdi. "Detayları istiyorsan, beş dakika sonra Sergio'nun odasında olacağım."

"Seninle baş başa kalmayacağım."

Kaşları havalandı ama yüzünde Rosanna'ya rahatsızlık vermektan zevk alıyormuş gibi memnun bir ifade vardı. "Bana mı güvenmiyorsun yoksa kendine mi?" Rosanna cevap vermedi. Açıkçası tartışmaktan zevk alıyormuş gibi görünüyordu, Rosanna ona daha fazla zevk bahsetmeyecekti. Diego sessizliği bir cevap olarak almış olmalı ki bardağındaki içkiyi tek dikişte içerek yerinden kalktı. Saatine bakıp dudaklarını oynatarak, "Beş dakika," diyerek ortadan kayboldu. Rosanna o ana kadar bardağını ne kadar sıkı tuttuğunun farkında değildi.

İki dakika sonra Rosanna yavaşça oturduğu yerden kalktı. Sergio, büyülenmiş bir şekilde Shirley'i izlemeye son vererek, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Hiç."

"Diego ile konuştuğumu gördüm. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, bu işin sonunda uçurumdan aşağıya yuvarlanan tek sen olmazsın."

Rosanna tüm büyüleyici tavriyla gülümsedi. Sergio'yu şüphelendirmek ya da endişelendirmek istemiyordu. Neyse ki Shirley onun dikkatini fazlasıyla kendisine çektiği için bu gece olanlar hakkında henüz bir fikri yoktu.

"Endişelenme ve gecenin tadını çıkar." Rosanna, Sergio'nun yanından uzaklaşıp, merdivenlere doğru ilerlerken Gabriel önünü keser.

"Ne işleri çeviriyorsunuz?"

Rosanna kıpırlıklarını kıpırtırken, "Anlamadım, Neden bahsediyorsunuz?" diye mırıldandı.

"Karga ile konuştuğumu gördüm. Şimdi onun peşinden mi gidiyorsunuz?"

Gabriel'in gözünden bir şey kaçmayacağını tahmin etmeliydi, muhtemelen konuşmanın başından beri onları izliyordu. "Endişelenecek bir şey yok merak etme, her şey kontrollüm altında. Ayrıca onunla konuşmak zorundayım."

"Onunla hiçbir şey yapmak zorunda değilim, ondan uzak durmak zorundasın. Bu yaptığının ne kadar tehlikeli olduğunu farkında mısın?" Gözleri etrafta gezinirken, "Açığa çıkabilirsin," diye fısıldadı.

"Asıl sebepsiz yere ondan uzak durursam, dikkat çekerim."

"İşte bu yüzden gidebileceğimiz kadar uzağa gitmeliydik. Hala geç değil."

Rosanna başını dik tutarak gözlerini ona dikti.

"Kendim için korkmuyorum, Gabriel."

Gabriel bakışlarını kaçırmadan, "Ben de kendim için korkmuyorum," diyebilirdi.

Gabriel'in koluna dokundu.

"Benim için burada kal ve Sergio'nun da burada kaldığından emin ol. On dakika sonra döneceğim."

Bundan pek hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturdu.

"On dakika. Gelmezsen riske girmekten çekinmem."

Rosanna başını sallayarak onu onayladı ve Diego ile buluşmak için Sergio'nun odasına ilerledi. Karanlık odayı sadece masa lambasından yayılan koyu sarı ışık aydınlatıyordu, bu da her şeyin bir gölgeden ibaret görünmesine neden oluyordu. Diego arkası kapıya dönük bir şekilde odanın ortasında dikiliyordu. Rosanna içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Diego ona doğru yavaşça dönüp gülümserken, "Neredeyse korkup gelmekten vazgeçtiğini düşünüyordum," dedi.

"Ben hiçbir şeyden korkmam."

Bunu büyük bir güvenle söylemişti. Adama doğru birkaç adım atarak karşısında dikildi.

Bakışlarından bir pırıltı geçti. "Herkesin korktuğu bir şey vardır. Seninki ne olabilir?"

Bir akbaba gibi etrafında dönerken, "Yalnızlık?" diye sordu.

Rosanna soğuk bir kahkaha attı.

"Hayır, yalnızlıktan korkmuyorum. Hatta tercih ettiğim bile söylenebilir."

Diego turunu tamamlayıp önünde durdu ve bu sefer, "Aşk?" dedi. Gözlerinin devrilmesine engel olamadı. "Gerçekten bu kadar sıkıcı mı görünüyorum?"

Diego başını iki yana salladı. "Aşk bulamamayı kastetmedim. Aşık olmaktan bahsediyorum."

"Bu imkânsız. Benim bir kalbim yok."

Parmaklarıyla üst dudagında ritim tutarken, "Ölüm," diye fısıldadı.

Rosanna omuz silkti. Bedenini dikleştirirken sakince konuşmaya başladı. "Bazı kadınlar ateşten korkar, bazıları ise ateşin kendisidir."

Diego'nun eli ona doğru uzandı ve parmakları belli belirsiz çıplak omzuna dokundu. Rosanna bedenini çarpan kıvılcıma rağmen geri çekilmedi. "Özgürlük?" diye sorduğunda sessiz kaldı. Bunun yerine ona, "Sen neden korkarsın, Karga?" diyerek meydan okudu.

Diego, ölüm kadar karanlık, soğuk ve sakın bir sesle, "Hiçbir şeyden," dedi. "Ben bir insan sayılmam, *Principessa*."

"Ben de bir prenses değilim." Onunla flörtleşen genç bir kızmış gibi hitap etmesi onu öfkelendirmişti ve Diego bunun farkındaydı. Gülümsemesi şeytani bir sırıtmaya dönüştü, sanki onu öfkelen-dirmekten zevk alıyordu.

"Bana öyle görünüyorsun. Güzel, korkusuz, cesur ama aynı zamanda kırılgan."

Parmakları hâlâ omzunu okşuyordu ve Rosanna bu farkındalık yüzünden dikkatini toplayamıyordu. Geri çekilmek istemiyordu çünkü adamın onu korkuttuğunu düşünmesine izin veremezdi.

"Bu durumda sen de kendini prens olarak mı görüyorsun?"

"Beyaz atlı prens sayılmam ama bir prene ihtiyacın varsa bunun için gönüllü olurum."

Rosanna yüzünü buruşturdu. *Cosa Nostra*'nın herkesin korktuğu

* Prens.

Karşı bir yeniyetme gibi onunla flörtleşiyor muydu? Şu an bu durumun içinde olmasa kahkahalarla gülerdi. Üstelik başarılı bir flörtleşme denemesi bile sayılmazdı ki Rosanna kendisiyle flörtleşen çok fazla adam tanımıştı.

"Bir prenses olsaydım ki değilim. Asla bir prens beklemezdim."

"Her kadın prensini beklemez mi?"

"Ben bir kraliçeyim, beklediğim bir prens değil."

Diego ona doğru bir adım atarak çok yakınında durdu. Rosanna onunla yakın olmakla, ölümle yakın olmak arasında bir fark olmadığını düşünüyordu. Buz gibi soğuk, kor gibi sıcak.

"O halde senin kralın olurum."

"İş ya da suç ortaklarınla hep böyle flörtleşir misin?"

Havadaki gerginlik Diego'nun gülümsemesiyle hafifledi. Başını hafifçe yana doğru eğip, Rosanna'yı süzerken, "Hayır," dedi. "Hiçbiri istediğim şeye sahip değil."

"İstediğin şey nedir?"

Parmağı omzunu takip edip boynuna ulaştı. "Meydan okuyacak cesaret," dedi. Boynundan çenesine doğru bir yol takip eden başparmağı ve işaretparmağı çenesini kavradı. Hafifçe yukarı kaldırarak kendine yaklaştırdı. "Bıçak kadar keskin bir gurur." Başparmağı hafifçe alt dudağına dokundu. "Uğruna savaşmaya değer bir çekicilik."

Rosanna farkında olmadan fısıldadı. "Benden mi bahsediyorsun?" Diego konuşmak yerine başını salladı. Neredeyse onu öpecek gibi duruyordu. "Kulağa kendine bir düşman arıyormuşsun gibi geliyor."

Diego bir kez daha tebessüm etti. Gülümsediğinde dudağı kıvrılarak çizgi haline geliyor, buz gibi gözlerinde sıcak bir ışık yanıp sönüyordu.

"Mücadele etmeden elde edeceğim bir şey istemiyorum."

Bu sefer gülen Rosanna oldu. Gülüşünde derin bir alaycılık gizliydi. Diego'nun ciddileşen bakışları dudaklarına kilitlendi.

"*Sorridi come un angelo.*"

"Şeytan istediğinde aldatıcı olabilir."

"Bundan eminim."

Rosanna bu oyundan artık sıkılmıştı. Dokunuşundan ve adamın

* Melek gibi gülümsüyorsun.

etkisinden kurtulmak için bir adım gerileyerek kollarını göğsünde bağladı.

"Emilio hakkındaki o bilgi için buradayım."

Diego başını sallayarak onu onayladı.

"Öncelikle o bilgiyle ne yapacağını öğrenmem lazım."

"Ne istediğini biliyorsan ne yapacağımı da biliyorsundur."

İfadesi ciddileşmiş, ikisi de bir anda iş konuşan ortaklara dönmüşlerdi. Rosanna onun korkutucu olduğunu duymuştu. Hiçbir mafya üyesi *Cosa Nostra*'nın Karga'sını karşısında görmeyi istemezdi. Bu ölüm fermanının duyurulmasıyla aynı şeydi.

"O kadınlara yardım ettiğini anlamak zor değil. Ama o kadınları kaçırmakla, birinin parasına ya da malına el koymak aynı şey. Bir yabancı olduğunu ama İtalyanları tanıdığını söylüyorsun. O halde bunun ne anlama geldiğini de biliyorsundur."

"Kadın veya çocukla, bir parça kâğıt ya da toz sizin için aynı şey mi?"

Diego manşetlerini düzeltirken, "Ben duygusal düşünmem," dedi. "Bizi ne olarak gördüğünü bilmiyorum ama sizin yaptığımız her şey sadece iştir. Emilio'nun yaptığı şeyleri savunmuyorum ama örgüte getirdiği para... O önemli."

Rosanna bağırıp çağırmamak için kendini zor tutuyordu, tırnaklarını avucuna batırırken sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Ben duygusal bir kadın değilim ama bu adalet için savaşmayacağım anlamına da gelmiyor. O kadınların ve çocukların özgür olmaya hakkı var. İnsan ticaretini destekliyor olmanız, bizi düşman yapar. İşte sizde gördüğüm şey bu."

Rosanna'ya doğru eğildi. "İnsan ticaretini desteklemiyorum ama henüz patron ben değilim. Bu yüzden Emilio'nun yarın gece, Miami'den New York'a bir kamyon getireceğini sana söyleyebilirim. Kamyon portakal suyuyla dolu olacak çünkü Emilio bu gece Eddie McDuffie'yle ortak oldu."

Rosanna, "Meyve suyu imparatoru," diye kendi kendine mırıldanırken Diego onu onayladı. İkisinin de konuşurken görmüştü ama bu çok kısa bir konuşmaydı. Rosanna bağlantılı olacaklarını düşünememişti. Demek Emilio insan ticaretini bu şekilde yapıyordu. Amerikalı saygın iş insanlarıyla ortak olup, onların adıyla ticaretini yürütüyordu.

Diego bir kez daha, "Bu bilgiyle ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bundan sonrası sadece beni ilgilendirir. Verdiğin bilgi için teşekkür ederim."

Rosanna arkasını dönüp gitmek üzereyken Diego bileğini yakaladı.

"Kendini tehlikeye sokacak bir şey yapma."

"Ah, bir centilmen gibi konuştun."

Diego bu sefer gülümsemedi.

"Her bilginin bir karşılığı vardır."

Rosanna ona gözlerini kısarak baktı. Tam ne istediğini soracağı sırada Diego onu kendine çekerek bedenine yasladı. Göğüsleri adamın sert göğsüne yaslanmıştı. Rosanna ona bu kadar yakın durunca boyunun tahmininden daha uzun olduğunu fark etti. Sıcak ellerinden biri hâlâ bileğinde, diğeri ise hafifçe yanağındaydı. Rosanna baş dönmесinin sebebinin fazladan içtiğı alkol olduğunu düşünse de gerçekte öyle olmadığını farkındaydı. Diego Servillo'nun üzerinde tehlikeli bir etkisi vardı. Onu çıldırtıyor, öfkелendiriyor, ürkütüyor ama aynı zamanda bedeninde daha önce uyanmayan bütün duyguları uyandırıyor.

Dokunuşu kasıtlı bir şekilde nazikti. Ateşli bakışları içinde dayanılmaz arzular uyandırıyor, onu zahmetsizce alevlendiriyordu. Rosanna korktuğunu fark etti. Yanmaktan ya da ateşe teslim olmaktan korkuyordu. Zorlukla yutkundu. Onun ne istediğinin ve ne alacağını farkındaydı. Diego'nun dudakları dudaklarına dokundu. Çok kısa, çok ani, çok yavaş... Fakat bu ilk dokunuşun ardından onu yumuşakça öptü. Başparmağı yanağını okşarken, eli yavaşça bileğinden düşüp beline dolandı. Rosanna karşılık vermedi. Sadece Diego'nun, düğünde terk ettiğı müstakbel eşinin, *Cosa Nostra*'nın Karga'sının, hayatında belki de tanıdığı en tehlikeli adamın onu öpmesine izin verdi.

Bir şekilde ona karşılık vermemeyi sürdürdü, belki de sadece direniyordu. Bedeninde parlayan o alevi kontrol altına almaya çalıştığı için geri çekilmeyi ya da onu durdurmaya düşünemiyordu. Diego'nun öpüşü yoğunlaşırken, Rosanna elini uyluğuna indirip bıçağına ulaşmaya çalıştı. Kendisini güvende hissetmiyordu ama kendini Diego'dan mı yoksa kendinden mi korumaya çalıştığını bilemiyordu.

Diego bu hareketi fark ederek onu durdurdu, öpüşünü sonlandırır halde geri çekilmedi.

"Seni korkutan şey ben miyim?"

Rosanna, adam bunu söyleyene kadar titrediğinin farkında değildi. "Ben hiç kimseden korkmam," diye fısıldadı. "Kimsenin bana izinsiz dokunmasına da izin vermem."

"Bedeninde yanan ateşi görmezden gelmeyi mi seçiyorsun?"

Rosanna, "Öfkenin ateşi," diye hırladı.

Diego başını iki yana salladı.

"Aradaki farkı bilecek kadar fazla kadın tanıdım."

Rosanna tam ona cevap vermek üzereyken kapı sertçe açıldı. Gabriel bir Azrail gibi kapıda belirdi. Eli belindeki silaha çok yakındı, her an her şeyi yapacak kadar öfkeli ve tehlikeli görünüyordu. Rosanna, Diego'dan uzaklaşıp iki adamın arasında güvenli bir mesafede durdu. Diego'nun dikkati Rosanna'dan Gabriel'e kaymıştı.

"Yoluma çıkmayı alışkanlık haline getirdiğini görüyorum."

Sözleri direkt Gabriel'i hedef alsa da ses tonu öfkeden yoksundu, bu da onu daha tehlikeli kılıyordu.

"Birini koruyorsam bunu her şeye rağmen yaparım."

Ancak Gabriel gibi bir adam Karga gibi bir adamla ters düşmekten çekinmezdi.

Diego, Rosanna'yı es geçerek Gabriel'e doğru birkaç adım attı. Odada karanlık ve boğucu bir hava vardı. Testosteron seviyesi rahatsız edici derecede yükselmişti. Rosanna tam o anda müdahale etmek için Diego'nun omzuna dokunarak dikkatini kendisine çekti.

"Bilgi için teşekkür ederim, Diego. Bu iyiliğini unutmayacağım."

Diego'nun bakışları hâlâ Gabriel'in üzerindeydi. Hafifçe gülümseyerek, "*Buon anno.*" dedi.

* İyi yıllar.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Seni yakalayacağım."

"Bunu yapmak için mezarımdan sürünerek dönmem gerekse bile..."

Marked Woman (1937) – İŞARETLİ KADIN

Gecenin kalanında Rosanna onu bir daha görmedi. O anın rahatsızlığı bir saniye olsun geçmiyordu. Bedeninde bir yoksunluk vardı. Bunun neden kaynaklandığını anlayamıyordu, bu yüzden sorunu alkolle çözmeye karar vermişti. Hâlâ bedeninde uyanan o farkındalık geçmemişti. Sıcacıktı, rahatsızdı, bedeninde gezinen o akımı göğüslerinden bacaklarının arasına kadar hissediyordu. Anlam veremediği bir yoğunluk vardı. Gece son bulduğunda Gabriel'in onu arabaya bindirmiş ama daha çok bir sis bulutunun içine sürüklendiğini hissediyordu. Kızların ne konuştuğunun bile farkında değildi. Araba durduğu gibi kendini dışarı atıp eve girdi. Odasının kapısını kapatıp sırtını kapıya yasladı. Bir banyoya ihtiyacı vardı. Ayakkabılarını çıkarıp odada rasgele bir yere fırlattı. Elbisenin kollarını sıyırmaya hazırlanırken kapısı çalındı.

Gabriel yanıt beklemeden içeri girmişti. Rosanna neredeyse soyunmak üzereydi. Gabriel'in bakışları üzerinde gezinirken askılarını düzelterip elbisesini toparlıyordu.

"Bu gece olan şey de neydi?"

Rosanna'nın başı dönüyordu, sendelemek için yatağının direğine tutundu.

"Hiçbir şey."

"Rosa!"

"Lorenzo'yu Karga öldürmüştü."

Gabriel'in kaşları çatılırken, "Neden?" diye sordu.

Bir kahkaha dudaklarının arasından kaçtı. "Bana saygısızlık ettiği içinmiş," Bir kahkaha daha atarak, "Bana Emilio sevkıyatı hakkında önemli bir bilgi de verdi," dedi. "Onun bir melek olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Rosanna dengesini kaybettiğinde de ışık hızıyla onu tutan Gabriel'di. Büyük elleri, kaslı kolları onun narin bedenine dolanmışken Rosanna başını kaldırıp yüzüne baktı. Derin yeşil gözler, hoş kumral saçlar, saçlarıyla aynı renkte hafif sakalı yüzünü kaplıyordu. Onu asla incitmeyecek tek adamdı. Her şeyi bilen, onu gerçekten tanıyan tek adam oydu. Rosanna, yatağına tekrar bir adam alacağını hayal etmemişti. Arzu ve şehvet onun için sonsuza kadar karanlık bir kâbusun içinde saklı kalmış duygulardı. Asla hissetmeyeceğini düşündüğü hislerdi. İlk defa Roma'daki otel odasında açığa çıkmıştı. Bu geceyse çok daha korkunç bir şekilde nüksetmişti. Çok daha yanlıştır. Çok daha yanlıştır. Çok daha yanlıştır.

“Neden hiçbir şey yapmadın?”

Gabriel ona anlamsız bir ifadeyle baktı. Muhtemelen delirdiğini düşünüyordu. “Neden bahsediyorsun, Rosa? İyi misin?”

“Bana şunu sormayı kes. *İyi misin, Rosa?*” diyerek onun sesinin kötü bir taklidini yaptı. “İyi olup olmamamın hiçbir önemi yok! O zamanlar bana âşık olduğunu söyledin. Fakat sen ne bir hamle ne de bir şey yapabildin. Yıllardır birlikteyiz. Sen hep vardın ama hiç yoktun. Bana hiç-”

Gabriel onu susturdu ama kolları hâlâ bedenine dolanmış haldeydi. “Sarhoşsun Rosa, daha sonra konuşalım.”

“Bana çıldırmışım gibi bakma, Gabriel. Sarhoş değilim. Ben iyiyim, kendimdeyim, bunlar gerçek düşüncelerim. Ben anlayamıyorum.”

“Rosanna,” diye solurken onu yatağa oturtup yüz yüze bakmak için önünde dizleri üzerine çöktü. “Benden ne istiyorsun?”

“Beni bir kadın gibi görmeni, bir kadın gibi hissetmeyi arzulu-
yorum.”

“Sen hayatım boyunca gördüğüm tek kadınsın.”

Rosanna ona meydan okurcasına, "Kanıtla bunu," dedi.

Gabriel'in ellerinden biri yanağını kavradığında Rosanna'nın gözleri kapandı ama Gabriel hemen onu uyardı.

"Bak bana."

Gözlerini açarak karşısındaki adama baktı. Bakışları birkaç saniye kilitlendiğinde Gabriel ona doğru uzandı. Dudakları dudaklarıyla çarpıştığında Gabriel'in genzinden yoğun bir inleme yükseldi. Rosanna nefes bile alamayacak kadar yoğun hissediyordu. Sadece karşısındaki adamın özlem dolu öpüşüne karşılık verdi.

Dudakları hâlâ dudaklarının üzerindeyken, "Seni istemeyen bir adam seni böyle öpemez." dedi. Onu bir kez daha öptüğünde, bu kez iki eli de yanaklarını kavramış kendine çekiyordu. Nefes ve öpüşme sesleri odada yankılanıyordu. Rosanna uzanıp onun papyonunu çıkardı. Gabriel ise yakasından iki düğmeyi gevşetti.

"Seni Roma'da ardımda bırakmak yaptığım en zor ve en salakça şeydi."

İkisi de burunları birbirine değecek kadar yakınken gülmeye başladılar.

"O gece seni istedim," diye itiraf etti.

Gabriel, "Biliyorum," dedi. "Ben de seni istedim ama aklımdan atamadığım çok fazla hatıra vardı."

"O hatıralar hep benimle olacak Gabriel, onları yaşayan bendim. Ben hiç erkekle bu yakınlığı arzulayacağımı hiç düşünmedim."

Gabriel onun boynuna aşk öpücükleri bırakırken, "İstedğin herhangi bir erkek mi yoksa ben miyim?" diye sordu?

Rosanna uzun süre sessiz kaldı. Gabriel başını kaldırıp yüzünü incelemeye başladığında artık cevap vermesi gerektiğini fark etmişti.

"Ben başka birinin bana dokunmasını istemiyorum."

"Ya da Karga'nın sana dokunmasındansa benim dokunmamı tercih ediyorsun. Çünkü ben güvenli bölgeyim."

Başını iki yana sallarken itiraz etmek için ağzını açtı ama Gabriel onu susturdu. "Bu gece aranızdaki o şey her neyse Rosa, ben hissettim. Onun sana bakışları, senin ona bakışların, kaçamak dokunuşlar, gülümsemeler... O odada bir şey oldu. Ödünü patlatan bir şey! Söyle bana, sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey."

Gabriel kızgındı ama sesini ve öfkesini kontrol altında tutmayı başarıyordu. "Onunla evlenebiliirdin, Rosa. Şimdi ondan kaçman gerekirken karşısına çıkıp hayatını tehlikeye atıyorsun. Ne için?" Lahı dolandırmadan, "Onu istiyorsun," diye fısıldadı.

Rosanna histerik bir kahkaha attı.

"O bir şeytan!"

"Yine de onu arzuluyorsun."

"İstediğimin o olmadığından eminim. Ben... Ben kadın gibi hissetmek istiyorum. Kadın olduğumu hissetmek istiyorum. Bir kez olsun biriyle tutkulu bir bağ kurmak istiyorum. İstediğim adamın bana dokunmasını ve bu dokunuşun acı ve kâbuslardan başka şeylerin de olabileceğini göstermesini istiyorum," Gözlerinin içine bakarak, "İşte bu yüzden konu Diego değil," dedi. "Bu benimle ilgili."

Gabriel'in elleri hâlâ yüzündeydi, başparmakları elmacıkkemiklerini okşuyordu. "Sen bir kadınsın, Rosa. Muhteşem bir kadınsın. Güçlü, cesur, korkusuz, çılgın bir kadınsın." Bu söylediği ikisini de güldürdü.

"O zaman öp beni. Bir kadın gibi hissetmemi sağla."

Gözleri karardı. "Bundan emin misin?"

Rosanna kanında gezinen alkol miktarının farkındaydı ama bunlar gerçek düşünceleriydi. Zaten şu sıralar ayık olacağı kadar durgun ve sıkıcı bir hayatı yoktu. Gabriel başka bir şey söylemeden onu öptü. Sıcak, nazik ve tatlıydı. Dudakları birbirini keşfederken dili hafifçe onun tadını alıyordu. Gabriel'in ceketinin yakalarını tutarak onu kendine daha fazla bastırdı. Daha sert olmasını istiyordu, hiçbir şeyi düşünmesine izin vermeyecek kadar daha fazlasını arzuluyordu. Elleri düğmelerini açmaya koyuldu. Bir, iki, üç, dört ve geri kalanına asılıp düğmelerin etrafa dağılmasını sağladı. Elleri göğüs kaslarını takip edip karnına indi ve pantolonunun düğmesine ulaşana kadar ilerledi. Tüm bunları yaparken elbisesinin askılarını tutmayı bırakmıştı. Kuşmaş belinde toplanmış, göğüsleri ve karnı tamamen açıkta kalmıştı. Gabriel'in dudakları boynuna kayarken, Rosanna'nın elbisesini çekip tirip kalçalarından sıyrarak bacaklarından çıkardı. Sutyen giymediği için sadece külotu ve jartiyer çoraplarıyla kalmıştı. Onu aşağıdan yukarıya doğru süzdü. Bedenindeki çoğu izi vücut makyajı sayesinde gizlemişlerdi, kendini daha rahat ve güzel hissediyordu. Parmakla-

n jartiyerini tutan tokaları açarak çoraplarını aşağıya doğru sıyırdı. Ayakkabılarını, çoraplarını çıkarıp ellerini çıplak bacaklarından yukarıya doğru gezdirdi. Nasırlı, güçlü ellerinin dokunuşu iyi hissettiriyordu. Rosanna ellerinden destek alarak bedenini geriye doğru yasladı. En az Gabriel'in dokunuşları kadar yatak yumuşak ve davetkârdı.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Her şeyin bir an önce olmasını istiyordu. Sanki bu üzerinde bir yükü ve bir an önce bundan kurtulursa rahatlayacaktı. İhtiyaç, minik bir kıvılcımken artık rahatsız edici bir ateşe dönüşmüştü.

Gabriel'in başı göğüslerinin tam arasında duruyordu, kafasını kaldırıp ona bakarken, "Beni istiyor musun? Yoksa bana ihtiyacın mı var?" diye sordu.

"Ne farkı var."

Göğüslerinin çevresine öpücükler kondururken, "Farkı çok büyük, Rosa. En azından benim için öyle," dedi.

Rosanna inlemesini bastırmadı, soluk soluğa kalmış bedeni ihtiyaçla kıvranıyordu. Elini Gabriel'in saçlarının içinden geçirip onu göğüslerine doğru yönlendirdi. Nihayet Gabriel dilini kullanarak hassas tenini serinletti.

"Soruma cevap ver, Rosa."

Rosanna hangi yanıtı vermesi gerektiğini bilmiyordu. Bu bir tür sınav mıydı? Bedeni ulaşmak istediği şeyle arasında duran her şeye karşı kapalıydı. Eğer... Eğer ayık ve daha az ihtiyaç dolu hissetseydi kesinlikle doğru yanıtı verebilirdi.

"Sana ihtiyacım var, Gabriel."

Gabriel hafifçe gülümsedi. Rosanna sarhoş olmasına rağmen onun tebessümündeki burukluğu fark etmişti, yanlış yanıt verdiğini anlamıştı.

"Bedenimin senin için yanıyor olması gerçekten iyi bir şey, değil mi?" diye sordu.

Başını iki yanına salladı. Eli kalbinin üzerinde geziniyordu. "Bedenimin benim için yanması iyi bir şey ama ben *kalbinin* benim için atmasını istiyorum."

Rosanna sert bir sesle, "Benim bir kalbim yok," dedi.

"Bu kadar sert olmak ya da güçlü görünmek zorunda değilsin. Kendini bu duvarlarının ardına hapsetmek zorunda değilsin. Kendini

bana hırak. Sadece gevşe Rosa. Seni sevmeme, bana âşık olmak için kendine izin ver. Yedi yıldır neden bir şey yapmadın diye sordun, öyle değil mi? İşte bu yüzden! Ben bekledim, benim seni sevdiğim kadar beni sevebilmeni bekledim.” Yatağı işaret etti. “Bundan daha fazlasını hak ediyoruz.”

Rosanna ciddi bir konuşmaya başlamak üzereyken çalan kapı ikisini de böldü.

Gabriel sert bir sesle, “Her kimsen sonra gel,” diye kükredi.

Diğer taraftaki adamın titrek sesi duyuldu.

“Gabriel bir sorunumuz var.”

Sesinden kapı nöbetçilerinden biri olduğunu anladı. Orta yaşlı ailesini geçindirmek için uyuşturucu kuryeliği yapmış, yakın zamanda hapisten çıkan sadık ve kurnaz bir adamdı.

“Evi gözetleyen bir araba var.”

Gabriel yerinden doğruldu. Pantolonunu düzelterip gömleğini birleştirmeye çalışırken, “Emin misin?” diye sordu.

“Evet, on dakika içinde üç kez evin çevresinden geçti. Ayrıca sokakta bu civardan olmayan birkaç kişi var.”

“Hemen geliyorum.” Bakışlarını Rosanna’ya çevirdi. “Bununla ilgileneceğim, endişelenme. Muhtemelen yanlış alarmdır, belki senin şu polis kadındır.”

Rosanna başını iki yana salladı. “Onun olduğunu sanmıyorum.”

Kıyafetlerini düzelterek pencere kenarına yürüdü. Sokak karanlık, birkaç sarhoş ve evsiz kaldırımında uyukluyordu.

“İlgileneceğim. Sen yat ve biraz dinlen.”

Gabriel gittiğinde Rosanna sigara yakıp pencerenin önünde dikilmeye devam etti.

Rosanna güneş doğduğunda anca uyuyabilmişti. Sıcak bir banyonun ardından hazırlanıp aşağıya indiğinde saat öğleni çoktan geçmişti. Kahvaltısına dokunmadan önce kahvesine biraz konyak ekleyerek baş ağrısının geçmesini umdu. Öksürme sesi duyduğunda arkasını döndü. Gabriel kapının kenarında dikiliyordu. Temiz, ciddi ve iyi görünüyordu. Rosanna ise kesinlikle akşamdan kalmaydı. Konyak şişesini elinden alıp, karşısındaki koltuğa yerleşerek kahvaltı tabağını işaret etti.

"Yemelisin."

"Bazen kimin patron olduğunu unutuyorum."

Kahvesinden büyük bir yudum aldı. Gabriel'in çenesi kasılmıştı.

"Ben unutmuyorum, Bayan De Luca."

Rosanna, Gabriel'in onu bir kez daha bırakmasından dolayı öfkeliydi ve artık Gabriel'i de öfkeliendirmeyi başarmıştı. Bundan sonra hamle yapan taraf olmayacaktı, bu yüzden aralarına sınır çizmekte sakınca görmüyordu. Rosanna, gece evin güvende olduğunu duymak için beklemişti. Fakat en çok Gabriel'in onun için geri gelmesini, bir kez daha kollarına alıp üzgün olduğunu söylemesi istemişti.

Rosanna pastırmalı yumurtasını çatalla dörterken, "Akşam birini bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Hayır. Her şey yolunda görünüyordu ama adamlar birilerinin evi izlediğinden emindi. Bu gece güvenliği artıracam. Sadece sokağı değil, caddeyi de izleyeceğiz."

Ağızına bir lokma atıp uzun uzun çiğnedi. "Muhtemelen polis çevredeki uyuşturucu satışını denetliyordur, bizimle ilgili olmayabilir."

Gabriel onaylayarak, "Ben de öyle düşünüyorum ama yine de dikkatli olacağım," dedi.

"Bu kızlar için önemli. Yani güvenlik..."

"Dert ettiğim daha çok senin güvenliğin." Rosanna tabağından başını kaldırdığında Gabriel'le göz göze geldi. "Patronum olduğun için de değil üstelik, Rosa."

Rosanna, "Biz aileyiz," diye fısıldadı.

Ona kızgın kalmak kolay değildi. Bu kadar yıldır Gabriel onun her şeyi olmuştu. Silah tutan eli, ağladığı omzu, evinin çatısı...

"Tek sebep bu da değil." Rosanna sessiz kalırken Gabriel elindeki içki şişesinin kapağını açıp birkaç büyük birkaç yudum içti. "Çünkü seni tüm kalbimle seviyorum. Seni, sana zarar vermek isteyen herkes-ten korurum, buna kendimde dahil."

Rosanna -bir kez daha- sessizliği seçmişti. Gabriel yerinden kalkıp içki şişesiyle birlikte kapıdan bir fırtına gibi çıkıp gitti.

Diego, Sergio'nun odasında oturuyordu. Saat henüz öğlen olmamıştı ama bir kez daha bu saçma kulüpteydi. Öfkelerini kontrol altında tutma konusunda iyi olduğunu düşünürdü ama salak yerine

konmak onu kırmızı görmüş bir boğaya dönüştürüyordu. Özellikle piç kardeşi tarafından! Odasına girerken silahını adamlarının üzerine doğrultmuş, o piç hangi bok deliğindeyse bulup çıkarmalarını istemişti. Şimdi odasında onun koltuğunda oturuyordu, kapıya da kendi adamları vardı. Bu herhangi biri için yolun sonuna geldiği anlamına geliyordu. Sergio sakın bir şekilde odadan içeri girdiğinde Diego masadaki kalemi parmakları arasında çeviriyordu.

“Diego,” diyerek onu başıyla selamladı. “Seni tanımasam işime göz diktiğini düşünürdüm.”

Diego arkasına yaslanıp etrafı inceliyormuş gibi yaparken, “Belki de artık öldürmeye bir son verip insanları eğlendirmeye başlamalıyım,” dedi.

“*Padrino* için ne büyük utanç olurdu.”

“Haklısın. Zaten bu görevi üstlenen çocukları var. Herkes en iyi bildiği şeyi yapmalı. Katiller öldürmeli, hokkabazlar eğlendirmeli.”

Sergio öfkelense de bunu saklama konusunda başarılıydı. Diego’nun karşısındaki koltuğa oturup bacak bacak üzerine attı.

“Gözde evlat olarak babanın yanında olman gerekmiyor mu Karga? Burada ne işin var?”

Diego kendi kendine, “İçimi kemiren bir şey yüzünden burada kaldım,” diye konuştu. “Biliyor musun, Sergio? Ben hislerimde asla yanılmam.” İşaretparmağını havaya kaldırıp arkasını işaret etti. “Biri hemen şuradan bana kurşun sıkmayı düşünse o daha silahına uzanmadan alnının ortasından vururum. Şüphelerim, hislerim beni asla yanıltmaz.”

“Ne harika bir özellik! Eminim sadece suçlu olduğunu düşündüğün için pek çok adamın mezarını kazmışsındır.”

Diego omuzlarını silkti. “Ben mezar kazmakla uğraşmam.” Yerinden kalkarken, koltuğu geriye iterek Sergio’ya doğru yürüdü. “Buraya seni bir müttefik gibi gördüğüm için geldim. Babamın piçi olman, aramızda bir kan bağı olması ve senin güvenilir bir adam olarak görülmen sana bir şans vermemi sağladı ama sen bu şansını beni aptal yerine koyarak kaybettin.”

Sergio buz gibi gözlerle ona baktı.

“Bu tiradı ne için attığını anlayamıyorum.”

Diego sırtı, ölümün son sırtışı gibi keskin ve soğuktu. Silahını

çıkardı. Boş şarjörü çıkarıp iki parçayı da Sergio'nun önündeki sehpa-ya bıraktı. Cebinden çıkardığı iki mermiden birini silahın yanına koyarken, "Bu merminin sahibi var," diye açıkladı. Diğer mermiyi iki parmağının arasında tutuyordu. "Bu merminin sahibi olmak ister misin, Sergio Russo?"

Sergio kollarını iki yana açtı.

"Beni vuracaksan vur. Gerekmedikçe silah taşımam."

Bir cıklama sesi çıkardı.

"Babam seni öldürmememizi istedi. Piçini umursamıyormuş gibi görünse de anlaşılan yedekte tutmak istiyor. Tabii bana bir sebep ver-riksen o başka!"

Silah ve mermiyi kenara itip sehpanın üzerine oturdu. Gözleri Sergio'nun üzerindeydi. "Rosanna De Luca. Müstakbel karım nere-de?"

Sergio rahat bir tavırla, "Sana bilmediğimi söyledim," dedi.

Diego derin bir nefes aldı. Sabrı tükeniyormuş gibi görünüyordu.

"Rosanna nerede, Sergio?"

"*Cosa Nostra*'nın iz sürücüsü sen değil misin?"

Diego öne doğru eğilip havayı kokladı.

"Yalanının kokusunu alıyorum."

"O halde karının kokusunu da alıyor olmalısın?" Ona meydan okur gibi bakması ya çok cesur olduğunu gösteriyordu ya da intihara meyilli olduğunu ortaya koyuyordu. Sadece kendine Sergio Russo dese de damarlarında gezen Servillo kanının ne kadar baskın olduğunu gizleyemiyordu.

"Karımın senin kulübünde ne işi var? Rosanna De Luca neden bir grup kadınla senin kulübünde muhbirlik yapıyor? Sen onu neden saklıyorsun?" Silahı sehpadan alıp mermilerden birini hızla şarjöre yerleştirirken ayağa kalktı. "O ve aşığı neden senin kanatlarının altında ve sen hiçbir boktan haberin yokmuş gibi bu aptal oyuna devam etmeye çalışıyorsun?"

Sergio yüzündeki şok ifadesiyle ona bakarken yerinden kıpırdamadı. Diego silahın emniyet kilidini açıp namluyu Sergio'ya doğrulttu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"O halde güzel bir kadının ölümü tartışmasız dünyanın en şiirsel konusudur."

Castle Of Blood (1964) – KAN KALESİ

Rosanna, sevkıyat bilgilerini iletme için Shirley'i eve çağırmıştı. Shirley karşısında Ajan Davis olarak oturuyordu.

"Bu bilgiyi kimden öğrendin?"

Rosanna bıkkın bir soluk verirken, "Bunun ne önemi var?" diye sordu.

"Bu gece bir operasyon düzenlememi mi istiyorsun? Hem de bir meyve suyu şirketinin dağıtım kamyonunu engellemek için bütün Miami ve New York ekibini bu işe dahil ederek. Kimden öğrendiğini bilmek zorundayım. Yanlış bir operasyon başlatırsam gülünç duruma düşerim."

"Güven bana. Bu operasyon senin yıldızını parlatacak."

"Peki ya amirim muhbirin kim olduğunu öğrenmek isterse?"

Rosanna kaşlarını çatı. "Bana kıdemli ajan olduğunu söyledin. Bu yalan mıydı? Amirlerine hesap veren basit bir yetkili olduğunu bilseydim, seninle çalışmazdım."

Shirley sinsi bir şeytan gibi sırıttı. Bu kadının kendine benziyor olması onu biraz korkutuyordu. "Bu piramitte ne kadar yüksekte olursan ol, senden daha yüksekte her zaman birileri olur."

"Onlar bir avuç erkek. Muhbirini gizli tuttuğunu ya da isimsiz bir mektup aldığını falan söyle."

"Yani kendi muhbirini gizli tutmaya kararlısın."

"Bir muhbirim yok. Bu bilgiye kendim ulaştım. Şimdi ülkedeki

adaleti ve güvenliğı sağlayıp o kızları kurtarmama yardım edecek mi-
an? Yoksa adaleti ve güvenliğı siktir edip onları ben mi kurtarayım?"

Shirley yerinden kalktı.

"Operasyonu başlatıyorum. Kızları kurtardığımda bilgi veririm."

Kevifleterek bir sigara yakmak için sehpaye uzandı.

"İyi günler, Ajan Davis."

Rosanna, Casino Russo'ya gitmek için hazırlanıyordu. Kızlar ona yardımcı olurken şen kahkahalar odanın her yerinde çınılıyordu. Gül-
mevi gereğinden fazla acı yaşamış bir grup kadından daha iyi kimse
bilemezdi.

Daniella, Rosanna'nın saçındaki bigudileri çözüp sprey yardımıy-
la şekillendirirken, "Dün gece sen ve Gabriel odaya birlikte girdiniz,"
diye şakıdı.

"Yani?"

Angela, "Diğer kısımları da iri mi?" diye sordu. Kızlar hep birlikte
kıkırdadı.

Rosanna ciddi kalmak için çabalarken, "Bilmiyorum," diyerek
cevap verdi.

Daniella çatık kaşlarla onu süzdü.

"Hadi ama bize karşı ketum olamazsın!"

Beatrice araya girerek, "O adam sana tapıyor," dedi. "Siz ateş ve
barutsunuz, bu kadar yıldır bir patlama olmamasına şaşıyorum."

Angela, Beatrice'in koluna vurdu.

"Bir ölü gibi uyuyorsun, patlama olsa da duyacağını sanmıyorum."

Daniella elini alnına götürerek bayılacakmış gibi yaptı. "Öyle bir
patlamayı duymamak imkânsız özellikle bu kadar yıldan sonra...
Rosa kimseyle yatmıyor ve Gabriel'i de bunu yaparken görmedim."

Linda şaşırmış görünüyordu. "Bahse girerim yapıyordur. Öyle bir
adam... Bir aygır gibi sikişiyor olmalı." Linda on dört yaşından beri
genelevde çalışıyordu, bu yüzden ağzı inanılmaz bozuktu. Yine de her
şeye rağmen sevgi dolu bir kalbe sahipti.

Daniella tezini savundu. "Yapıyor olsa bunu bilirdim. Benden
hiçbir şey kaçmaz. O bütün gün ve gece Rosa'nın etrafında. Bunu ya-
pacak zamanı yok. Ayrıca gözünün ondan başka bir şeyi gördüğünü
sanmıyorum."

Linda, "Bunu yapmak için beş dakika yeterli," dedi.

Angela kahkaha attı.

"Senin gördüklerin için bu süre yeterli olabilir ama gerçek bir romantik bütün gece sevişir."

Rosanna, "Bütün gece mı?" diye sordu.

Beatrice onu onayladı.

"Gerçek aşıklar bütün geceye ihtiyaç duyar."

Angela hülyalı bir edayla iç çekti. "Ve bütün güne..."

Kahkahalar yükselirken Luisa endişeli bir şekilde kapıda belirdi. Yüzü kireç gibi beyazdı.

"Bir sorun mu var, Luisa?"

"Sergio Russo diye biri sizi arıyor."

Rosanna kaşlarını çatı, Sergio Russo mu arıyordu? Sergio ile neredeyse bir yıldır çalışıyordu ama o Rosanna'yı daha önce hiç evden aramamıştı. Saçlarında kalan iki bigudiye de çekip çıkardı ve hızla odadan çıkıp salona indi. Telefonun ahizesi açık bir şekilde onu bekliyordu. Burnuna hiç iyi kokular gelmiyordu.

Ahizeyi kaldırıp kulağına koyarken, "Sergio?" diye fısıldadı.

Sergio telaşla, "Hemen şehri terk et," dedi.

"An-lamıyorum. Neler oluyor?"

"Bak çok vaktim yok, telefonda anlatamam. Karga seni buldu ve peşine düşmeden önce kaçmalısın. Hemen! Kızları ve evi toplayacak zamanın yok. Gabriel'i al ve evden bir an önce çıkın. Seni bulması birkaç saat sürer, belki daha az. Arabayı hiç durmadan sürsün, eyaleti terk edin. İstersen Nevada'da seni bir süre saklayabilirim."

Rosanna yutkundu ama sakindi, bunun olacağını biliyordu. Sadece biraz daha zamanı olmasını dilemişti. Başka bir planı yoktu. Tek planı kurduğu düzenden ibaretti. Kaçmak bir saat gibi işlemeye başlayan düzenini mahvederdi. Rosanna sessiz kalıp bunları düşünürken telefon ahizesi elinden çekildi. Gabriel, Sergio ile konuşmaya başladı, bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı.

Gabriel telefonu yavaşça kapattıktan sonra, "Hemen gidiyoruz," dedi.

Rosanna başını iki yana salladı. "Olmaz. Nasıl?"

"Gidiyoruz dedim Rosa, hemen! Odana çık ve sadece bir çanta

hazırlayıp nakit para al. Kızlara bir şey söyleme, bu onları tehlikeye atar. Ben arabayı ayarlıyorum. Beş dakika sonra otoparkta ol yoksa seni omzuma atmak zorunda kalırım.”

Rosanna'nın ne düşünmeye ne plan yapmaya fırsatı olmamıştı. Gabriel'in söylediklerini birer birer yaptı, bir çantaya para doldurdu, birkaç kıyafet aldı ve kendini otoparkta buldu. Gerçekten kaçacak mıydı? Peki ama nereye kadar? Kızları, evi ve amacını arkasında bırakıyordu. Gabriel arabanın gazına basıp onları Brooklyn sokaklarına sürüklerken her şey kendi isteği dışında gerçekleşiyormuş gibiydi.

“Şimdi ne olacak?”

“Uzaklaşacağız.”

“Nereye? Bütün düzenimiz, kurduğumuz her şey arkamızda mı kalacak? Bunu yapamayız, Gabriel!”

Arabayı sürmeye devam ederken kısa bir an o kararlı bakışlarla ona baktı.

“Seni bulduğunda ne olacağını sanıyorsun? Kaçmaktan başka çaren yok, Rosa. Sergio ile konuştuk. Kızları Vegas'a yerleştirecek.”

“Peki ya ben?”

“Biz güneye gidiyoruz. Oradan sınırı geçip Kolombiya'ya.”

Rosanna başını iki yana salladı. Gabriel gazı körüklemişti.

“Kolombiya'ya gidemeyiz.”

“Neden?”

“Biliyorsun. Senin ailen...”

Gabriel'in çenesi kasılırken bir virajı sertçe geçti.

“Evet, ailem tehlikeli bu yüzden bizi koruyabilecek tek kişi onlar.”

Rosanna abartılı bir kahkaha attı.

“Beni kaçırıp, *Cosa Nostra* ile Kolombiya arasında bir savaş çıkarmak kulağa romantik geliyor olabilir ama öyle olmayacak.”

“Seni kaçırmıyorum, Rosa. Sana, seni koruyacağıma söz verdim ve öyle de yapıyorum. Bana Diego Servillo ile evlenmek istediğini söyle ki seni hemen ona götüreyim?”

Kısa bir an göz göze geldiler.

“Hayır.”

“O zaman benim yolumdan gidiyoruz, bir kez olsun bana güven.”

New York'tan Philadelphia'ya doğru gittikleri sırada ikisi de ses-

sizdi. Gabriel daha çok plan yapıyormuş gibiydi, Rosanna ise bundan sonra ne olacağını düşünüyordu.

Bu samizlik anında, "Ailenden hiç haber aldın mı?" diye sordu Gabriel ailesinden hiç bahsetmezdi.

Gözetici yoldan ayrılmadan, "Evet ama doğrudan değil," dedi.

"Ve?"

"Önemli değil."

"Sır mı saklıyorsun?" Rosanna kızgınlığını belli etmemeye çalışıyordu ama Gabriel her şeye rağmen hâlâ kapalı bir kutuydu.

"Gerçekten şimdi benim sıkık aile bağlarımdan mı bahsetmek istiyorsun?"

Çantasından sigara çıkarıp yakarken, "Beni oraya götürüyorsan neler döndüğünü bilmeliyim," dedi.

"Fredrico Romano, babasının ölümünden sonra bana gerçeği anlatana kadar tek bildiğim annemin bir fahişe, babamın da Kolombiya için önemli bir adam olduğuydu."

Rosanna sigaradan derin bir nefes çekti.

"Gerçek neydi?"

"Babamın *Cali* kartelinden olduğunu söyledi."

Rosanna, İtalyanca bir küfür mırıldanırken kanının yavaş yavaş çekildiğini hissetti. "Ve bu siktirgiimin sırrını bana söylemeyi düşünmedin mi?!" Solukları hızlanmıştı. "Peki, kim?"

"Kolombiya'nın iki büyük karteli savaş halindeymiş ve ikini de uyuşturucu ticaretini New York'ta yaparak gücü elinde tutmayı planlıyormuş. *Cali* karteli, *Cosa Nostra* ile anlaşırca bunun daha kolay olacağını keşfetmiş ve büyükbabam olduğunu öğrendiğim adam Michael Romano'yla bir anlaşma yapmış. Uygun fiyatlı uyuşturucu *Cali* kartelinden ülkeye girecek, Romano'ların yardımı ve gücüyle satılacakmış. Böylece iki taraf da kazançlı çıkacakmış. Michael onlardan bir teminat istemiş onlar da beni ona vermişler. Michael uzun zaman bir piç olduğumdan habersizmiş. Büyükbabam oğlunun bir fahişeden olan piçini ona vererek, kazık atmış olsa da anlaşma sürmüştü."

Rosanna sigarasından derin bir nefes çekti.

"Baban kim, Gabriel?"

* Güney Kolombiya'daki Cali şehri ve Valle del Cauca Eyaleti yakınlarında var olan uyuşturucu kartelidir.

“*Cali* kartelinin şu anki lideri. Pedro Alfredo Cordona.”

Arabanın içindeki hava buz kesmişti. Rosanna o kadar uzun süre tepkisiz kaldı ve boşlukta süzüldü ki sigarasından ereğine kül düşene kadar hareket edemedi.

“*Cazzo! Che cazzo dici?!*” Uyuşturucu Kralı Alfredo mu? Gabriel! Benden nasıl saklarsın?”

“Beni bir değiş tokuş malzemesi gibi vermişler. Söz hakkım olmandan, küçücük bir çocukken... Beni zaten gözden çıkarmışlardı ve ben de onlar yokmuş gibi davrandım. Sadece Gabriel oldum. Bunun için beni suçlayamazsın.”

“Ne zamandır kim olduğunu biliyorsun?” diye sordu.

“Michael Romano... Öldükten bir süre sonra Fredrico beni yanına çağırdı. Ailemden ve babamın artık Cali Kartelinin başına geçtiğinden bahsetti. Onların yanına gitmemi, aileye dâhil olmamı ama gerçek ailemin çıkarlarını korumamı söyledi. İkisi de benim ailem değildi, Rosa. Bu yüzden sana geldim. Hepsini, her şeyi arkamda bıraktım.”

Rosanna ona dalga geçermiş gibi baktı. “Yedi yıldan fazladır birlikteyiz. Aile olduğumuzu söyledin ve sen... Sen benden büyük bir sır saklıyordun! Şimdi hiçbir şey olmamış gibi bunu kabullenmem mi gerekiyor? Seninle ailenin yanına Kolombiya’ya gitmemi istiyor-sun, başka bir cehenneme... Orası buradan daha iyi olmayacak. Bizi kabul etmeyecekler, *Cosa Nostra*’la bir savaş onlar için de iyi olmaz, Gabriel.”

Gabriel arabayı daha da hızlandırdı. Artık motorun gürültüsü aracın içinde yankılanıyordu. “Geçen hafta Fredrico ile görüştüm.”

“Ne!”

Duymamış gibi konuşmasını sakince sürdürdü.

“Ailemden birileriyle görüşmüş ve onlar beni aralarında istiyorlarmış.”

Rosanna korku ve öfkeyle, “Ne cevap verdin?” diye sordu.

“Onların yanına gitmek gibi bir niyetim yoktu ama Karga buradaydı ve ben ikinci bir yolumuzun olmasını istedim. Ona bunu düşüneceğimi söyledim.”

* Siktir.

- Sen ne sikimden bahsediyorsun.

"Nana neden öyle muallim?"

Anlık tekel tepiş ve mesafeliydi

"Tutuklanmamı istemiyordun. Zaten çok fazla peyle uğraşıyordun."

Otoko bir kez daha içimde sızlanıp bakiydı. "Her neyse adama kere veremiyordun" diye bağırdı. "Nen kırılan bir çanak değildi."

Gabriel'in kolları çatıldı ve ses tonu yitirdi. Otoko bir kahkaha atarken gaza daha fazla bastı. "Lanet olsun, Rosal! Bir kez olsun sana için doğru olan şeyi yapmana izin ver. Kırılan bir çanak olmadığın öyleliyorsun ama uğruna savaştığın ilim bu şeyler seni ilahiyem. Kendine bir hak!" Ona doğru döndü. "Şu haline bak, () kadar sayılsan ki neredeyse kırılacak gibisin, Hıç yemek yemiyorsun. Çözülmüş su içmez içmeye başlıyorsun, 'Tüm bunlar seni yok edecektir'."

"Sen benim hayatıma bu şekilde karışıp kararlar veremiyordun" son arada yankılandıktan sonra kisa bir sessizlik oldu.

Rosanna hiddetle, "Durdur arabayı!" diye bağırdı.

Gabriel onu umursamadı. Tenha otroyolda arabayı sürmeye devam etti. Rosanna bir kez daha çığlık attı. "Durdur şu arabayı dedim, Gabriell!" Bir kez daha umursanmayınca son hızla giden arabanın kapısını açtı.

Gabriel bir kütür savurup, frene anıldığında araba lastikleri asfaltta güçlü bir ses çıkarıp durdu. Rosanna kendini dışarı atmak üzüntüken Gabriel kolunu tutarak durdurdu.

"Takip ediliyoruz."

Rosanna'nın gözleri kisa bir an dikiz aynasına kaydı. Arkalarından gelen siyah araba duracak kadar yavaşlamıştı. Rosanna ne olduğunu anlamaya çalışırken Gabriel gaza yüklendi ve Rosanna arabanın kapısını sertçe kapattı. Arabanın hızlı kalkışıyla geriye yaslanmış, tedirgin bir şekilde dikiz aynasını kontrol etmeye devam ediyordu.

"Ne zamandır peşimizdeler?"

Gabriel bir kütür mırıldandı. "Dikkatim dağılmış olmalı. Bu aracı evden ayrılırken caddede gördüm ve şimdi alenen bizi takip ediyor."

Rosanna, "Bizi izliyorlardı," diye mırıldandı. Gabriel onu onaylamadı ama öyle olduğu açıktı.

"Sıkı tutun, Rosa," dedikten sonra direksiyonu kirdi ve otroyoldan çıkıp ağaçların arasına girdi. Bir yol olmadığı için araba sarsılıp zorlanırken, Rosanna bir yandan sıkıca tutunup diğer yandan arka-

larından gelip gelmediğine bakıyordu. Bir patikaya ulaşp sarıntılı yakutluk son bulduğunda Gabriel ona bir kez daha emir verdi. "Torpidoda silah var."

Rosanna torpidoyu açtı. İki tabanca dolu bir şekilde duruyordu. Gabriel uzanıp birini aldı ve beline sıkıştırdı. Rosanna ise diğer tabancayı hazır bir şekilde elinde tutuyordu çünkü siyah araba hemen arkalarındaydı.

Bu kez Roma'daki kovalamacadan farklıydı. Artık onlar kimi yalayacaklarını biliyorlardı, Rosanna ve Gabriel ise kimden kaçtıklarını...

Adrenalin bütün bedenine yayılırken, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"İzimizi kaybettirmeye çalışacağım," dedi. "Başaramazsam... Silahları kullanmamız gerekebilir," diye uyardı. "İskalama, Rosa."

Rosanna kendinden emin bir şekilde onu onayladı. Arkalarındaki araba onlara biraz daha yaklaşırken Gabriel ayağını gazdan hiç çekmiyordu. Toprak yol, çamurlu çukurlar, ani dönüşlerde arkada bırakılan toz bulutu bir aksiyon filmi gibiydi.

"Yaklaşıyorlar."

"Onları atlatacağım."

Gabriel ayağını gazdan çekip hızını yavaşlattı.

"Ne yapıyorsun? Bize yetişecekler!"

Ona cevap vermedi, araba neredeyse duracak kadar yavaşlamıştı. Arkalarındaki araba yetişmek için daha da hızlandı.

"Gabriel!"

Araba neredeyse onlara çarpmak üzereyken Gabriel gaza bastı. Boğulan motorun sesi kulağa korkutucu gelse de arabayı yoldan çıkarıp geniş düzlük boyunca ilerlemeye başlamıştı. Hızlı bir şekilde ilerideki ağaçlara doğru gaza yüklendi. Peşlerindeki araba çok hızlı olduğu için duramamış, bu yüzden de zaman kazanmalarına neden olmuştu.

Rosanna kahkahayla, "Peşimizde görünmüyorlar," dedi.

Gabriel başını salladı.

"Onları atlatacağımı söyledim."

Birkaç dakikanın ardından tekrar hızlanmış, orman yolunun içinde ilerlemeye başlamışlardı. Yol ıssız ve etraf sessizdi, kimse görün-

müyordu. Aniden bastıran sis kaçma şanslarını artırmak için Tann tarafından gönderilmiş gibi görünüyordu. Rosanna tam kurtulduklarını düşünürken, aniden önlerine çıkan iki araba erken sevindiğini gösterdi. Gabriel kurtulmak için son hamleyle geriye dönmeye çalışsa da arabaların arkasına saklanmış iki adam lastiklerine ateş etti. Silahın gürültüsü, patlayan lastiklerin sesi kulağa tek bir şey gibi geliyordu. Yolun sonuna gelmişlerdi. Bir saniye kadar birbirlerine baktıp, silahlarıyla arabadan indiler.

Rosanna silahı karşıya doğrultmuş kaç kişi olduklarını ve Karga'nın yanlarında olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Görünürde iki araba ve iki adam olsa da Gabriel'in etrafa attığı keskin bakışlarla Rosanna daha fazlasının olduğunu anladı. Yola pusu kurmuşlardı.

"Yaklaşırsanız ateş etmekten çekinmem. Ölmek umurumda olmaz!" İtalyanca kelimeler ağzından çıktığında Gabriel ona onaylamaz bakışlarla baktı.

Sisin içinde bir alkış sesi yükseldi.

"Gördüğüm o sıkıcı duldan çok daha fazlası olduğunu biliyordum, sevgili karım."

Karga simsiyah kıyafetler içinde ona doğru yürürken yüzünde çirkin bir kibir vardı. Rosanna silahını ateşleyip yüzünü darmadağın etmek için yanıp tutuşuyordu. Namlunun ucunu Diego'ya doğrulttuğu anda adamların hepsi silahlarını ona çevirdi. Bu onu korkutmayacak bir hamleydi.

Gabriel bunu bilerek, "Hayır, Rosa!" dedi.

Karga alaycı bir sesle, "Ah, şuna da bakın," diye konuştu. "Âşık kahraman mısın? Yoksa sadık fedai mi? Jose Gabriel Cordona."

Anlaşılan Karga, Gabriel hakkında Rosanna'nın bildiğinden fazlasını öğrenmişti.

Gabriel de korkusuzca silahının namlusunu Karga'ya doğrulttu. Diego Servillo tamamen silahsızdı ama çevresinde onu koruyan en az beş adam vardı.

"Sana ölümden korkmadığımı söyledim, Karga. Şimdi seni vurabilirim, adamların da beni vurur. Ölmek umurumda olmaz ama dünyadan bir pisliği temizlediğimi bilerek ölmek... İşte bu bana biraz olsun huzur verir."

Güçlü bir kahkaha attı. "Düğünümüzden kaçtığında ölmekten

korkmadığını fark ettim, prenses." Aşağılayıcı hitap tarzı karşısında Rosanna yüzünü buruşturdu. "Ama... Seninle ilgili öğrendiğim birkaç bilgiye bakarak korktuğun şeyler olduğunu da keşfettim. Öncelikle," diye sözüne devam ederken bir baş hareketi yaptı, dikkatleri dağıldığı için ormandan çıkan iri yarı iki adamı fark etmediler. Adamlardan biri Gabriel'in başına elindeki silahın dipçığıyle vurdu. Gabriel karşılık vermek üzereyken iki silah başına dayandı. Rosanna korkmuş ya da endişelenmiş görünmek istemiyordu ama öyleydi.

"Bir Kolombiyalıyı kaybetmekten korkuyorsun." Bunu iğrenerek söylemişti. "Aşığı..."

Rosanna bunu reddetmedi, ona bakmayı sürdürürken, "Onu hemen bırak," diye emir verdi.

"Burada bana emir verebilecek kişi sen değilsin, Rosanna." Silahı tutan adama bakarken, "Cosimo benim için her şeyi yapar," dedi. "Ne söylersem... Görevi bu."

Arkalarından bir arabanın gürültüsü geldi, Rosanna arkasına bakmadı çünkü dikkatini Karga'nın üzerinden çekmek istemiyordu. Araba hemen yanlarında durduğunda onları takip eden araç olduğunu anladı. İçinden çıkan iki adam başlarını eğerek Diego Servillo'yu selamladı. Adamlar korkmuş görünüyordu.

"Sana bunu ispatlayabilirim." Yüzünde sahte bir eğlence ifadesi vardı. "Pietro'nun tek bir görevi vardı. Sizi kaçırmamak..." Az önce arabadan inen ve korkmuş görünen adama kısa ve sert bir bakış attı. "Öyle değil mi, Pietro?"

"Üzgünüm, efendim."

"Cosimo. Pietro'ya benim üzgün değil, öfkeli olduğumu gösterebilir misin?"

Rosanna ne olduğunu anlamadan bir silah patladı. Cosimo az önce arabadan inen adamı bacağından vurmuştu. Rosanna korkmuş görünmedi, başını bile çevirmedi. Onun zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordu. Bu gösterinin ardından Rosanna'ya baktı. "Tek bir emrimle, Kolombiyalının kafatasının parçalanmasını sağlarım."

Gabriel bağırdı. "Rosanna! Hiçbir dediğini yapma."

Diego bir kez daha güldü. "Ah, şuna bakın. Ölmekten korkmayan biri daha... Şu zamanda ölümden korkmayan ne çok insan var."

Bıkkın bir soluk verdi. "Sana da sözümü dinlemeni tavsiye ederim, Kolombiyalı."

Hızlıca tabancasını çıkarıp Rosanna'ya doğrulturken ona doğru birkaç adım daha attı. "Onu vuramayacağımı düşünüyorsan, yanı-
lıyorsun."

Gabriel dişlerinin arasından, "Bunu yapmazsın," diye tısladı.

"Gerçekte yapamaz mıyım? Bu kadar yıl İtalyanlarla yaşadktan sonra bizim için en önemli olan şeyin ne olduğunu öğrenmişsindir. *Onur...* Ve Rosanna benim onurumu ayaklar altına aldı. Beni ayar-
lanmış bir düğünde tek başıma bırakıp, evimden kaçarak ismimi le-
keledi. Ölmeyi çoktan hak etti ama ben ona iyi bir kız olması için
şans vereceğim."

Biraz daha yaklaştı. Artık silahlarının namluları neredeyse aynı
hizadaydı. Rosanna silahını indirmede. Karga ve sadık katili Cosimo
da öyle.

"Asla iyi bir kız olmayacağımı ikimiz de biliyoruz."

"Olacaksın, prenses."

"Sana bir prenses olmadığımı söylediğimi sanıyordum."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Seni henüz kraliçe yapmadım." Boşta
olan elini ona uzattı. "Şimdi silahını bana ver."

"İstesem senin beynini dağıtabilirim, Karga."

"Biliyorum. O yüzden onu istiyorum. Elbette Kolombiyalının
ölmesini istemiyorsan?"

Gabriel İspanyolca bir küfür savurdu. Bunu sık yapmazdı, sadece
çok sinirlendiği zamanlar... "Siz İtalyanlar elinizi kirletmeyi sevmez-
siniz, öyle değil mi Karga? Erkek erkeğe bir mücadele sizin için fazla
mı onurlu olur?"

Diego öfkeyle sırttı ama ona bakmadı, gözleri Rosanna'nın üze-
rindeydi. "Kolombiyalı bir piçle yumruk yumruğa dövülecek ka-
dar barbar değilim." Gözleri kısa bir an Gabriel'e kaydı. "İnsanları
zekâmla alt etmeyi severim. Akıl oyunları... Belki biraz da tehdit
ve işkence ama önemli olan bu değil, Gabriel. Önemli olan şey, ben
her zaman kazanırım."

"Rosanna son kez söylüyorum, silahını bana ver." Korkutucu dere-
cede sakindi ve Rosanna hissettirmese de endişeliydi. Yüzünden nefreti
açıkça okunuyordu. Gabriel'i öldürürdü, bundan asla çekinmezdi.

Gabriel bir kez daha, "Hayır!" diye kükrese de Rosanna onu kaybetmeyi göze alamazdı. Silahı Karga'nın yüzünden çekip, emniyet kilidini kapatarak ona uzattı. Diego silahı elinden aldığı anda kendi silahını da yere indirdi ama hâlâ emniyet kilidi açık ve silah ateşleyebileceği bir noktadaydı. Bu iyi bir şeydi. Ondan çekiniyordu.

"Şimdi ne olacak, Karga?"

Dudaklarını büzdü, yalandan düşünür bir ifade takındı. "Sanırım sırada nikâh var. Bayan Servillo olman için sabırsızlanıyorum."

Belirgince yüzünü buruşturdu. "Bu asla olmayacak."

Kolunu morartacak kadar sertçe kendine çekti.

"Asla asla deme." Kulağına yaklaştı, nefesi tenini gıdıkladığında ürperdi. "Ne kadar uyumlu olduğumuzu yılbaşı gecesi fark etmedin mi?"

"Seninle oynuyordum."

"Bana pek öyle görünmedi ama oyunları seviyorsan, sorun değil." Kolunu çekiştirip, onu arabaya götürürken Rosanna direndi.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

Diego, Cosimo'ya baktı ve silah patladı. Rosanna çılgınlığını tutamadı, hızlıca döndüğünde Gabriel'in bacağından vurulduğunu gördü. İki büküm olmuş Gabriel bağırmadı sadece dişlerinin arasından soludu. Rosanna panik halini gizlemek istiyordu. Korkusunu, endişesini... Ona koşup iyi olup olmadığına bakma güdüsü güçlü olsa da ayaklarının üzerine sağlam basması gerektiğini de biliyordu. Yenilme-yecekti, savaşmadan olmazdı.

"Şimdi arabaya geliyor musun? Yoksa bir sonraki kurşunu mu beklemek istersin?"

Rosanna çaresiz adımlarla Karga'nın arabasına doğru ilerledi. Bir kez daha canavar onu kolundan yakalamış, sanki centilmen bir beyefendiymiş gibi davranıp kapısını açmıştı. Kibar tavrı midesini bulandırıyor. Arabanın arka koltuğuna oturdu ve Karga birkaç emir verdikten sonra yanına yerleşti. Şoför ve başka bir koruma da yerini aldığı anda gitmeye hazırlardı.

Araba hareket ederken Rosanna pencereden dışarı baktı.

"Gabriel?"

"Merak etme, hemen arkamızdaki arabada olacak. Onu kullanmadan sana istediğimi yaptıramayacağım gibi görünüyor."

"Asla uysal bir eş alamayacaksın, Karga."

Gücenmiş gibi elini kalbine koydu. "İstedığimin bu olduğunu da nereden çıkardın?" Elini tutup dudaklarına götürdü. Elini nazikçe öptükten sonra bıraktı. "Sen benim ateşimsin, ben senin cehennemim." Gözlerinde gördüğü şey tam olarak buydu. *Cehennem*.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Garip bir tesadüf eseri seni düşünüyorum."

It Happened One Night (1934) – BİR GECEDE OLDU

1971 YILBAŞI GECESİ – BROOKLYN, NEW YORK

Yılbaşı gecesinde evinde yalnız başına sıcak çikolata içip sevdiği plaklardan birini dinlerken şömine başında gevşiyor olmalıydı ama hayır. O buradaydı... Casino Russo'nun yılbaşı balosunda sahne alacaktı. Tüm bu olanlara inanamıyordu.

Rosanna odadan içeri süzüldüğünde bütün hazırlıklarını tamamlamıştı. Yılbaşına uygun kırmızı payetler ve pullarla süslü bir gece elbisesi içindeydi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Shirley, şaka mı yapıyorsun dercesine yüzüne baktı.

"Bunu isteyen sendin, tüm bu kötülükler diyarına girmek için çok uğraştın." Bir kahkaha attı. "Planın bu değil miydi?"

"Bu kılıkta değil."

"Sahne arasında seninle sohbet etmek için sıraya gireceklerdir. Bu başka şekilde elde edemeyeceğin bir fırsat."

"Bu gece bir şeyler elde etmeyi umuyorum."

Rosanna sinsice sırtarak, "Ben de. Gecenin sonunda haberleşiriz. İyi şanslar, Shirley." dedi.

Sahneye çıktığında alkışlarla karşılandı. Durumu o kadar trajikomik ki içten içe kahkahalar atmak istiyordu. Bir FBI ajanı olarak elde ettiği başarılarından sonra suçluları eğlendirmek için şarkı söylüyordu. Birkaç gündür sahne şovu için dansçılarla çalışmış hatta bu

yüzden pubeye gidememiş, onlara hasta olduğunu söylemişti. Ah, gerçekte ne işler karıştırdığını bir bilâcelerdi... Şarkı, kıyafet ve dekorasyon teması olarak 1950'leri seçmişlerdi. Shirley bu yüzden bir hediye paketi gibi görünse de şarkılar güzeldi. Marilyn Monroe'nun "*Diamonds are girl's best friend*" şarkısını söylüyordu. Kızlar hemen arkasında dans ederken Shirley şarkının manalı sözlerini gözlerini süzerek mırıltıyordu. Kırmızı dudakları, dramatik kirpikleri iyi bir etki yaratıyor olmalıydı ki bütün adamların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Özellikle Sergio Russo'nun... Onunla tehlikeli yaklaşmalarının ardından tekrar karşılaşmamak en azından yalnız kalmamak için gösterdiği çabalar sonuç vermişti. Fakat bu gece buna nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Sergio onu bu şekilde yoğun bir beğeni ve hayranlıkla izlerken bu zor olacaktı. Mutlaka onunla sohbet etmek, yalnız kalmak isteyecekti.

Ara verip sahneden indiğinde pek çok adam ona içki ikram etmek için ısrarcıydı. Shirley davetli listesindeki isimleri önceden araştırdığı için ilgisini kimlere yöneltmesi gerektiğini biliyordu. New York sokaklarında çetecilik faaliyetlerini yürüten birkaç adam gözüne çarptı. Kısa sohbetler edip sahte kahkahalarla ağızlarından laf almaya çalıştığı sırada arkasından birinin yaklaştığını hissetti.

"Shirley."

Shirley bar taburesinde ona doğru dönerken yüzüne kocaman bir gülümseme oturttu.

"Sergio. Sizi görmek ne güzel."

Sergio ona hafifçe tebessüm ettikten sonra sert bakışlarla yanındaki adamları süzdü. Adamlar sanki bir mesaj almış gibi Shirley'e sohbet için teşekkür edip yanından ayrıldılar. Sergio yanındaki tabureye yerleşirken barmene, "Hanımefendi ne içiyorsa aynısından," dedi.

Barmen garip bir tedirginlikle ona cevap verdi.

"Sadece buzlu su efendim."

"O zaman sadece buzlu su olsun."

Shirley gülümserken, "Ah, lütfen bu kadar kibar olma," dedi. "Ne istersen içebilirsin."

Barmen bir bardak buzlu suyu Sergio'nun önüne bıraktı. Sergio büyük bir yudum aldı.

"Hım. Oldukça güzel olduğunu söylemeliyim."

"Kendinle övünmelisin. Buzlu su bile birinci sınıf."

İkisi de kahkahalarla güldüler. Shirley, Sergio'nun yanında garip bir şekilde rahat hissediyordu. Hatta flörtöz davranmak doğal geliyordu. Normal şartlarda bu kesinlikle karakterine aykırıydı.

"Bu benim işim, her şeyin en iyisi olduğundan emin olmalıyım."

Shirley buranın sadece bir paravan olduğundan emindi. Sergio Russo gibi bir adam sadece eğlence işinde olduğunu söylüyorsa kesinlikle yalan söylüyordu. Onun ne tür işlere bulaştığını öğrenmek istiyordu. Bu tatlı, kibar tavırlarının ve yakışıklı yüzünün ardından ne kadar kötü bir adam çıkacaktı, merak ediyordu.

Shirley bakışlarını etrafta gezdirdi.

"Bu işte iyisin, güzel bir yılbaşı gecesi oluyor."

Bütün konuklar özenle seçilmişti. Zengin İtalyan göçmenlerin yanı sıra burada çok sık görmediği Amerikalı iş insanları ve siyasi isimler vardı. Shirley bu davete gelen adamların sadece ismini elde ederek bile büyük bir iş başarmış olduğunu gösteriyordu. En azından nereye bakması gerektiğini öğrenmişti.

"Yadsınamayacak kadar büyük bir katkı olduğunu söylemeliyim. Sahne şovun, sesin ve seçtiğin şarkılar muhteşem."

"Rose ve kızların yardımıyla."

"Elbette," diye mırıldandı. "Yine de enerjin ve seni sahnede görmek gerçekten güzel."

Shirley gülümsedi. Tanrım! İstemedenden ikinci bir kariyere sahip olmuştu. Sergio buzlu su dolu bardağını havaya kaldırıp güldü.

"Sana, *bellissimo*" Shirley."

Shirley genç bir kız gibi kızarmadığını umuyordu. Kadınsı bir kahkaha atarak rolünü oynadı.

"Teşekkürler, Sergio."

Kendi bardağını da havaya kaldırdıktan sonra büyük bir yudum aldı. İçi garip bir şekilde yanıyordu.

"Pırlantaların senin en iyi arkadaşın olmadığını öğrendik. Peki, senin gibi bir kadını ne etkiler?" diye sordu.

Sahnede söylediği Marilyn Monroe'nun zengin erkekler ve pırlantalar hakkındaki şarkısına atıfta bulunuyordu.

* Güzel.

"Maddi güçle elde edilemeyecek şeyler. Uğraş ve düşünce gerektiren şeyler olabilir."

Kapı oyuncu bir tavırla havalandı. Bakışları yumuşak, dudakları hafifçe kıvrıktı. Bu haliyle her zaman görüldüğü sert patrondan farklıydı. Daha genç, daha yumuşak, daha oyuncu görünüyordu. Onunla flörtleşirken neredeyse tatlıydı.

Shirley ona sataşmayı sürdürdü. "Kızları etkilemek kolaydır, Sergio. Ama bir kadını etkilemek çaba gerektirir."

Sergio başparmağını üst dudagında gezdirirken, "Bir erkeği etkilemek isteseydin, ne yapardın?" diye sordu.

Shirley buraya gelirken büründüğü o karaktere ihanet edemediği bu yüzden ona işveli bir şekilde bakarken, "Tam olarak yaptıklarını," dedi. Sergio'nun bakışlarındaki değişim tehlike sinyallerini vermeye başlamıştı.

"Sahneye dönmeliyim."

Shirley ayrılmak üzereyken Sergio elini tutarak onu durdurdu.

"Seni görmek istiyorum."

"Yaptığın bu değil mi?" Elini kaldırıp sahneyi işaret etti. "Hemen orada olacağım."

Shirley kaçamak bir cevap vererek bundan kurtulacağını düşünmüştü ama Sergio istediğini almadan durmayan o adamlardandı.

"Seni sahneden bitince görmek istiyorum, bu gecenin sonunda..."

"Üzgünüm, ben..."

Sözünü keserek bir kez daha, "Seni görmek istiyorum, Shirley," dedi.

Soru sormuyor ya da izin almıyordu. Sadece istiyordu. O kibar beyefendinin altında gizlenen adamın küçük bir kısmını bu cümleyle görmüştü. Shirley bir şey söylemedi sadece ona arkasını dönerek sahneye çıktı. Alkışlar karşısında kocaman gülümsedi.

Söyleyeceği şarkılar son bulduğunda Shirley, "Bütün misafirlerimize iyi bir yıl geçirmelerini diliyorum. Beyler ve hanımlar umarım cepleriniz ve yataklarınız boş kalmaz," diyerek salondaki herkesi güldürdü.

Bu her zaman yapacağı bir şey değildi. Kaba konuşurdu ama bu şekilde aleni bir tavırla cinsellikten bahseden biri hiç olmamıştı. Seks ve ilişkiler konusunda her zaman çok muhafazakârdı. Belki de bunun

sebebi uzun yıllar aynı adamla evli kalmış olmasıydı. Bu yeni yarattığı Shirley karakteri bir barajın kapaklarını açmış ve asla yapmayacağı, söylemeyeceği şeyleri dile getirmesini sağlıyordu. Shirley buradayken onun kontrolü ele geçirmiş halinden korkmaya başlamıştı.

"Bu gece sahneden inmeden önce programımızda olmayan bir şarkı daha söylemek istiyorum."

Sergio ona anlamlı bakışlarla bakıyordu. Şarkının kendisine söyle-
neceğinden emin görünüyordu. Shirley hızlıca orkestranın ve dansçı
kızların yanına giderek *Big Spender* şarkısını çalmalarını istedi. Or-
kestra isteğini yerine getirirken Shirley'in güçlü sesi salonda yankı-
landı. Kızlar şarkıya uygun, seksi bir dansla ona katıldı ve davetliler
onları büyülenmiş gibi izledi. Büyülenmeyen tek kişi vardı. Sergio
Russo... O daha çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Shirley onu
biraz olsun kızdırmayı ya da bir ders almasını sağlamayı ummuştu
ama o emir alacak bir adam değildi.

♪♪ *Mekâna yürüdüğünüz dakika, seçkin bir adam olduğunu ve çok para
harcadığını görebiliyordum. İyi görünümlü, çok zarif. Söylesene, aklımdan
neler geçtiğini bilmek istemez misin? O halde hemen asıl konuya geçeyim.*

Gördüğüm her erkek için mantarımı patlatmıyorum." ♪♪

Sahnesi sona ermiş, yeni bir yıla bir salon dolusu canavarla girmiş-
ti, bu yıl sonuna kadar hepsini parmaklıklar ardına tıkacağı canavar-
lar... Sahneden indiğinde kalabalığın çoğu mekândan ayrılmış, geri
kalanı ise çoktan sarhoş olmuştu. Kulise dönmek üzereyken çakırke-
yiften birkaç adım uzakta görünen Rosanna onu kenara çekti.

"Yarın seninle konuşmalıyım. Öğrendiğim şeyler işine yarayabilir."

Shirley başını sallayarak onu onayladı. "Yarın öğleden önce sen-
de olurum," diye fısıldarken kimsenin onları dinlemediğinden emin
oldu. "Bu, Emilio hakkında mı?"

Rosanna başını sallayarak onayladı.

"Daha fazlasını anlatamam bu riskli olur."

"Bu kadar içki içiyor olman da riskli, değil mi? Özellikle de o
etraftayken..."

Kastettiği kişi Karga'ydı. Rosanna pek bir şey anlatmak istemiyor
olsa da o adam hakkında birkaç bilgi toplamayı başarmıştı. Diego

* Orgazm yaşamak anlamında kullanılıyor.

Servillo, İtalya'da önemli bir adamın oğluydu ama adam Amerika için tamamen yabancıydı. Hakkında tek bir kayıt yoktu. Ne suçlama ne de dosyada geçen ufacık bir isim. Bu da onun gibi bir adam için şüphe çekiciydi.

Rosanna dalga geçercesine güldü. "Benim için endişelenme, Shirley. Kendin için endişelen. O şarkı senin gibi bir kadına uygun değil. Yani Bayan Davis'ten bahsediyorum elbette. Söylemek bir yana, Bayan Davis o şarkıyı dinlemezdi bile." Ağzını kocaman açıp dudaklarını yuvarlayarak, "Shirley tehlikeli olmaya başlıyor," diye fısıldadı.

"Oyunu kuralına göre oynayan sadece sen değilsin, Rose."

Shirley kendisi için ayrılan kulisten içeri girdiği anda bir kez daha nefesi kesildi. Odanın her yeri beyaz güllerle kaplanmıştı. Bunu bu kadar kısa zamanda yapmayı nasıl başarmıştı? Yoksa önceden planladığı bir şey miydi? Makyaj masasında duran tek bir gül ve kâğıda doğru ilerledi. Üzerindeki el yazısını hemen tanıdı.

Hiç gizlice seni düşünen ve seni en karanlık fantezilerine alet eden biri olduğunu hayal ettin mi?

Kulağa korkunç geldiğinin farkındayım ama başarılı oldun, Shirley. Beni baştan çıkarmakla kalmadın, aklımı başımdan aldın.

En derin hayranlığım, "Big Spender"

Korkması gerektiğini biliyordu. Korkup buna bir son vermesi gerektiğinin en başından beri farkındaydı. Belki daha akıllı biri böyle yapardı ama Shirley'in hırsları her zaman aklının önüne geçerdi. Sergio'da onu çeken bir şey vardı. Bu şüphe uyandıracak kadar gizemli hayatı mıydı? Yoksa onun cazibesine mi kapılıyordu?

Kapısı çaldığında not hâlâ elindeydi.

"Gir."

Sergio bir şişe ve iki kadehle içeri girdi.

"Notumu almışsın."

Shirley kâğıdı yerine bırakırken, "Bazen iflah olmaz bir romantik oluyorsun," dedi.

"Ya diğer zamanlarda?"

Shirley ona döndü, yüzünde ciddi bir ifadeyle adamı süzdü.

"Anlaşılmaz, karanlık ve kaba."

Sergio gülümseyerek karşılık verdi. Kadehleri sehpaye bırakırken. "Yeni yılı kutlamak için ikimize şampanya getirdim," diye açıkladı.

* Aşırı Müsrif.

"İçki içmiyorum."

Şaşırmış gibi kaşları çatıldı.

"Sadece sahneye çıkacağın için içmediğini düşünmüştüm."

"Hayır, hiç içmiyorum."

"Anlıyorum." Shirley onun anladığını sanmıyordu, muhtemelen diğer insanlar gibi bağımlılık sorunları olduğunu düşünüyordu ama umurunda değildi. Hatta böyle düşünmesi iyiydi, şüphe çekmek istemiyordu.

"O halde bizim için buzlu su isteyeceğim."

Gülümsemesine engel olamadı.

"Buna gerek yok. Susamadım."

Sergio'nun tek eli kumaş pantolonunun cebindeydi ve ona doğru yürürken bakışları üzerinde geziniyordu.

"Sana baktığımda susadığımı hissediyorum."

Shirley elini beline koyarken kalçasını makyaj masasına yasladı.

"O halde kendin için su istemelisin."

Sergio çapkın bir tavırla tebessüm etti.

"Susuzluğumu giderebilecek tek bir şey var, *bellezza*."

Shirley neden bahsettiğini biliyordu. Sergio tüm silahlarını kuşanmış onu baştan çıkarıp yatağa ya da masaya, belki koltuğa atmaya çalışıyordu. Bu gece ondan kaçması zor olacaktı. Özellikle Sergio bu kadar istekliyen... İçindeki Shirley ise çırpınıyordu. Kaçmak için değil, özgür kalmak için... Yıllardır bir kadın gibi hissettiği tek bir an olmamıştı. Artık seksin ne kadar ateşli, orgazmın ne kadar yoğun olduğunu bile unutmuştu. İçindeki ufacık bir parça bunları tekrar hissetmek için yanıp tutuşurken gîtide büyüyordu.

Shirley titreyen sesini kontrol altına alarak, "Nedir o?" diye sordu.

Sergio ona daha fazla yaklaştı. Shirley makyaj masası ile Sergio'nun sert bedeni arasında sıkışmıştı. Kumaşların çıkardığı hisırtı sesinin garip bir etkisi vardı. Bir afrodisyak...

"Seni öpmek istiyorum ve sadece dudaklarından değil."

Bu kadar sıkışık bir durumda olmasa dengesini kaybedip sendeleyebilirdi. Eliyle masaya tutunduğu için şanslıydı. Rahat bir tavırla gülümsemeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Sergio her anlamda çok fazlaydı. Shirley onu itemez ya da kendinden uzaklaştıramazdı. Zaten çok fazla karışık sinyal vermişti. Odasına girdiği o gün işlerin buraya

varabileceğinin farkındaydı. Ayrıca o bir kadındı. Yalnız, aşktan ve şehvetten yoksun bir kadındı. Bir adamın bir kadını bu kadar arzuladığına sadece filmlerde ve kitaplarda tanık olmuştu. Sergio'nun gözlerinde gördüğü şey bir kandırmaca değildi. Onun gözlerinde yanan şey saf ateşti.

“Dudaklarımdan başlamak... Her ikimiz için de daha iyi olabilir.”

Sergio dişlerini göstererek sırtıttı. Shirley onun daha fazlasını arzuladığını hissediyordu ama nereye kadar ilerleyebileceklerine kendisi karar verecekti. Neyse ki Sergio kadınların arzusunu uyandıracak kadar çekici ve yakışıklı bir adamdı. Daha kötüsü de olabilirdi.

Dudaklarından başlayıp boynundan köprücük kemiğine kadar öptü. Bir bahar gününde havaya uçuşan polenler gibi hissediyordu. Onu öperken fantezileri gerçek olmuştu. Daha önce hiç bu kadar istenildiğini hissetmemişti, kendini ona teslim ederken kalbi gürültüyle çarpıyordu. Dilleri ateşli bir tango ritminde dans ederken onu masaya oturtana kadar geriye yasladı. Kolları beline dolandı ve göğüsleri kendi göğsüyle ezilene kadar kendine çekti. Shirley'in istekleri artmaya başlamıştı. İzin vereceği, yapacağı ve hatta yapmasını isteyeceği pek çok düşüncenin içinde bocalıyordu. Kollarını boynuna dolayıp Sergio'nun saçlarını parmaklarının arasından geçirdi. Az önceki gibi öpülmek için kendine çektiğinde adam gülümsedi.

“Sırada ne var?”

Shirley ona dudaklarından fazlasını vermek istiyordu. Tanrı şahit istiyordu! Ama yaparsa kendine olan saygısını kaybetmesi bir yana çok daha fazlasını riske atabilirdi. Bir mafya lideri ile ilişki yaşayamazdı. Kendi kendine “bu sadece görev,” diye hatırlattı. Bir şeyler kazanmak için riske edilmeliydi. Hem belki bu pek çok açıdan kazan kazan durumu olabilirdi. Ajan Shirley Davis artık içindeki Shirley'in fısıltılarının çılgınlara dönüştüğünün farkındaydı. Bahaneleriyle mantıklı yanını baskılamaya başlayan o kadın artık ihmal edilmek istemiyordu. Bencilce davranmak istiyordu, bir kez olsun bunu istiyordu.

Shirley dudaklarını yalarken, “Belki bir yudum daha,” diye fısıldadı.

Sergio parmaklarını uzatıp dudaklarına dokunurken onu bir kez daha öpecekmiş gibi yaklaştı.

"İlk yudumda başımı döndürdün." Gülümserken, "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, Shirley?" diye sordu.

Shirley derin bir nefes almaya çalıştı ama kıyafeti bunu mümkün kılmayacak kadar dardı. Göğüslerini şişirdiği anda Sergio'nun bakışları oraya kaydı.

"Çok seksisin."

Shirley'in kaşları havalandı. Oyuncu bir tavır takınırken aralarına biraz olsun mesafe koyabilmek için makyaj masasından aşağıya inip oturma bölümüne doğru ilerledi. Fakat bacakları titrediği için dengede durmasını zorlaştırıyordu. Bu yüzden koltuğa oturup, bacak bacak üstüne atarken Sergio'nun yüzünü görebilmek için hafifçe yan döndü.

"Güzel, iyi ya da zeki değil mi? Konulara hep doğrudan mı girersin?"

Sergio onun bu tavırlarından hoşlanıyor gibi görünüyordu. Düşündüğü her şeyi söyleyen o oyuncu kadından...

"Bir erkek sana seksi derken vücuduna, güzel derken yüzüne, iyi derken kalbine ve zeki derken söylediklerine bakar. Fakat dördü de seni sikmek ister."

Bu kaba söz karşısında donup kalsa da onun gibi kibar bir cencilmenin böyle argo bir şeyi söylemesi son derece seksiydi ya da Shirley Davis kafayı yiyordu. Belki de orgazm olmaya daha fazla vakit ayırmalıydı. Ona doğru yürüdü, Shirley mesafe koymaya çalışsa da Sergio ona yakın olmak istiyor gibi görünüyordu. Duvar boyunca uzanan geniş koltukta yanına oturdu. Sergio'nun elleri çıplak omuzlarında ve ensesinde geziniyor, nefesi tenini ısıtıyordu. Shirley ona doğru dönmedi çünkü dönerse bunun ateşli bir öpüşmeye dönüşeceğini biliyordu.

"Seksi olduğunu söylerken muhteşem bedenine bakıyordum, *bel-lezza* ve aklımdan geçen tek şey vücudunun her santiminin tadına bakmaktı."

Başı istemsizce Sergio'nun dokunuşundan dolayı geri düştü. Sergio'nun dudaklarını boynunda hissettiğinde kendini tamamen ona bırakmıştı, onu ayakta tutan tek şey adamın varlığıydı. Adamın elleri kıyafetinin fermuarını açarken kıyafetinin önü göğüslerini ortaya sercek şekilde açıldı. Sergio'nun zarif elleri göğüslerini kavradığında

göğüs uçları sertleşip tepki verdi. Shirley'in ağzından gürültülü bir soluk çıktı. Göğüsleri ağırlaşmış ve neredeyse ağrı içindeydi. Aynı yanma ve ağrı hissini bacaklarının arasında da hissediyordu.

Boynundaki dudaklarını çekmeden, "Biraz daha ileri gitmeme izin ver," diye soludu.

"Ne kadar ileri?"

"Sadece dudaklarından başka yerlerinde tadına bakmalıyım."

Shirley ona doğru dönecek cesarete hâlâ sahip değildi. Kendini tutamayacağını biliyordu. Kadın olduğunu unutalı o kadar uzun zaman olmuştu ki şimdi tüm o duygular üzerine üşüşüyordu.

"Bunu yaparsam kendime olan saygımı kaybederim."

Sergio, boynunda soluklanarak güldü.

"Bunun saygı ile hiçbir ilgisi yok, Shirley. İki yetişkin insanız, sikişmek istersek sikişiriz. Bunu daha önce yapmadın mı? Öylesine biri ilgini çekmedi mi? Bacaklarını onun için aralamak istemedin mi?"

Shirley bir hata yaparak ona doğru döndü.

"Nasıl görüldüğünün farkındayım Sergio ama hayır, ben öyle şeyler yapmam."

İşaretparmağını göğsünde gezdirirken, "Ama benimle yapacaksın," dedi.

Çatık kaşlarla, "Bu bir emir mi?" diye sordu. "Bir kez daha bana emir mi veriyorsun?"

"Bu seni kızdırıyor mu?"

"Fazlasıyla."

Bu hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Elleri hâlâ göğüslerinin üzerindeyken Shirley dikkatini toplamakta zorlanıyordu.

"Dilim seni kızdırmak için sözlerimden daha iyi iş yapabilir."

Shirley ne olduğunu anlayamadan Sergio'nun dudakları meme uçlarını yakalamak için uzandı. Avuçları memelerinin ağırlığını taşımak için yeterince büyük değildi. Geriye doğru yaslanarak kendini adamın dili, dudakları ve dişlerinin yarattığı muhteşem duyguya bıraktı. Hızlı nefesleri arasında kısıp inlemeleri yankılanıyordu. Sergio diğer göğsüne geçmeden önce ona çapkın bir bakış attı. Shirley onu durdurmak için saçlarına uzandı ama bunu yapmak yerine adamı orada tutmaya devam etti. Sergio bu açık davetle birlikte daha ısrarcı olmaya başladı. Dakikalarca göğüslerini yalarken Shirley arkasına yaslanmış bu ağrı ve ateşin dinmesini bekliyordu.

Oyle g seldi ki... Sonsuza kadar bu anın içinde kalabilirdi. Sergio a nını üzerinden çektiğinde dudakları ve çevresi kızarmış. gözlerinin rengi koyula mı tı, neredeyse lacivert görünüyordu. Gözlerini Shirley'den ayırmadan yere inerek dizleri üzerine çöktü. Hareketleri aceleci değil aksine yava tı, sanki Shirley'in ne yaptığını tam olarak anlamasını istiyordu. Heyecanlanmasını, beklentiyle dolmasını ve t indeki ateşin giderek büyümesini arzuluyordu. Onu durdurmak söz konusu bile değildi çünkü o noktayı çoktan ge mi lerdi.

Sergio elbisesinin eteklerini yukarı kaldırırken Shirley hareketst  bir şekilde onu seyretti. Sergio bacaklarını birbirinden ayırarak onu tamamen açık bir hale getirdi. Kızların ciddi bir gece kıyafeti içine i   ama ını giyilmez kuralı vardı ve Shirley buna uymı tı. Sergio'nun suratında beliren eğri s rtı  bundan ho landığını gösteriyordu.

 ki parmağını kadınlığının üzerindeki r ylerde gezdirip dudaklarının olduğu yere kadar kaydır ı. Kaydırı  kolaydı çünkü utanç verici bir şekilde sırlı ıkladı. Bacaklarını kapatmak için hamle yapsa da Sergio diğer eliyle onu durdurdu.

‐Bahse girerim bir şeftali kadar tatlısın.‑

Shirley kıpkırmızı kesildi. Onu bebekken evlatlık veren ailesinin  rlanda göçmeni olduğunu biliyordu. Her yeri kızıl sarı,  illi ve kızarmaya müsait şekilde beyazdı. Parmaklarından birini girişine doğru ilerletti. Shirley bu sefer inlemesine engel olamamı tı, a zından çıkan ses çok güçlüydü. Sergio parmağını yumu ayan girişinden içeri sokarken son derece yava tı, bundan aldığı zevkin tadını çıkartıyor gibiydi.  talyanca bir küfür mırıldandığını duydu ama bütün sözcükler birer fısıltıdan ibaretti. Parmağı içinde ilerlerken ona daha fazlası için yalvarmak istiyordu, bunu yapmaktan korkarak dudaklarını ısır ı. Parmağını nihayet dışarı çektiğinde ağzına götürüp tadına baktı.

‐Mmmm. *Molto dolce.*‑ Bakı larını kaldırıp genç kadını izlerken elleri uyluklarını biraz daha ayırdı. Shirley o kadar açıktı ki Sergio, herkesin hatta kendisinin bile g rd  nden fazlasını görüyor olmalıydı.

‐Devam etmemi istiyor musun, *bellezza?*‑ özin almıyordu, bu bir soru değildi. Sergio sadece zaten aleni olan şeyi haykırmasını istiyordu.

* Çok tatlı.

Shirley titreyen sesini kontrol altında tutarak, "Planın ne?" diye sordu.

Parmağı kadınlığının ıslak dudakları arasında gezerken, "Dilimi ve dudaklarımı tam burada gezdireceğim," diye açıkladı. "Önce yumuşak öpüşler ve ufak dil darbeleriyle amının tadını çıkarmayı planlıyorum."

"Hım." Shirley anlamsız bir mırıltı çıkardı.

"Sonra sen daha fazla ıslanacaksın, hareketlerin kontrolsüzleşecek, bana yalvaracaksın."

"Seks için yalvarmam."

Sergio'nun gülüşü şeytaniydi.

"Bu benimle tanışmadan önceydi."

Shirley kendinden emin görünmeye çalışarak, "Seninle yatmayacağım," dedi. Bacakları ardına kadar açıkken ve bir adamın eli oradayken bunu söylemek saçmaydı ama gücünün son kırıntılarını kullanıyordu.

"O zaman ben senin için yalvarırım."

"Tanrı belki sana merhamet edebilirdi ama ben Tanrı değilim, Sergio Russo."

Sergio dudaklarını kadınlığına yaklaştırdı. Kadınlığının tepesinde klitorisnin olduğu yere bir öpücük bıraktı.

"Birazdan benim Tanrı olduğumu düşüneceksin, güzel Shirley. Şimdi sıkı tutun."

Shirley onun neden bahsettiğini anlayamadan dili ve dudakları onu yalamaya başladı. Aynı söylediği gibi yumuşak dudaklar ve kışkırtıcı diliyle kadınlığını kızıştırdı. Zevk sıvısı onun tükürüğüyle bir araya gelerek her şeyi daha yoğun hale getiriyordu. Shirley başını tutup kendine bastırmamak için direniyordu, ellerini kendine saklamalıydı bu yüzden elbisesinin kumaşını sıkıca tuttu. Dudakları şişmiş klitorisini öpüyor, dili onu yakalayarak orgazm için istediği sürtünmeyi sağlıyordu. Shirley kalçasını ona doğru kaldırdı, daha fazla sürtünme arıyordu. Sergio bunu fark ederek burnundan verdiği nefeslerle güldü. İstedikini alıyordu, işin kötü kısmı Shirley de istediğini alıyordu. Yarın çok pişman olacağını bile bile kendini ona teslim ediyordu. Sergio'nun elleri uyluklarını sıktı ve dili daha aşağıya girişine kaydı. Islaklığın kaynağını açlıkla emerken Shirley inlemeye baş-

lamıştı. En sonunda dayanamadı ve elleri yumuşak saçlarını yakaladı. Kusursuz saçları dağılmıştı. Sergio anlamsız bir homurtu çıkardı. Dili içeri girip çıkıyor, onu diliyle beceriyordu. Shirley hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Oral seks ilişkilerinin ilk birkaç ayında gündemde olmuştu. Kuru olan kadınlığını ıslatır, acıyı azaltır ve çok kısa sürerdi. Asla orgazma gitmezdi. Shirley kırk yaşındaydı ve bu şekilde orgazm olabileceğini yeni keşfediyordu. Neredeyse...

Sergio dilini geri çekerek ıslak çenesini sildi ve ona masum bakışlarla baktı.

“Dilimle seni sikmem hoşuna gidiyor mu?”

Shirley’i baştan çıkarmaya devam etmek için iki parmağını içine sokmuştu. Parmakları içeride yavaşça gidip gelirken Shirley onun istediği her şeyi itiraf edebilirdi.

“Evet!”

“Devam etmemi ister misin?”

“Evet! Lütfen.”

Sergio istediğini almış olmanın mutluluğuyla parmaklarının giriş çıkışını hızlandırdı. Ağzı bir kez daha klitorisine yapıştı ve dili tıpkı ihtiyaç duyduğu gibi baskıyla onu yaladı. Shirley saniyeler içinde bir volkan gibi patladı. Bütün bedeni kasılırken bacaklarının arasındaki adama tutundu. Sergio onu dindirene kadar yalamış, en sonunda yukarı çıkarak dudaklarını öpmeye başlamıştı. Shirley onun dilinden ve dudaklarından kendi tadını, kokusunu alabiliyordu. Sergio onu uzun uzun öptü. Shirley bunun devamında ne olacağını biliyordu. Dili, dudakları ve parmaklarından sonra aletin içinde olması onu tamamen yok edebilecek bir tehlikeydi ama Shirley kendine engel olamayacak kadar gevşemişti. O Ajan Shirley Davis değildi. Arzulu, çekici ve sağlıklı bir kadındı.

Sergio bir kez daha dudaklarını öptükten sonra geri çekildi.

“İyi seneler *bellezza* ve teşekkürler.”

“Ne için?”

Sergio dağılan saçlarını ve kıyafetlerini düzeltirken, “Tadına bakmama izin verip beni sarhoş ettiğin için,” dedi. “Bu gece içtiğim hiçbir alkol bu kadar etkili değildi.”

“Gidiyor musun?”

Devam etmeyeceği için hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştı.

“Üzgünüm. Gitmem gereken bir yer var ve sana düşünmen için zaman tanıyorum. Bir sonraki sefer biraz daha ileri gideceğim.”

Shirley onun bir sevgilisi olduğunu hatırladı. Ne kadar kusursuz, mükemmel, iyi kalpli görünürse görünsün diğer adamlardan bir farkı yoktu. Dilinde başka bir kadının tadı varken sevgilisinin yanına gidecekti. Bu Shirley’i ilgilendirmemeliydi. Bu işti ve duygusal davranmayacaktı. Madem oyunu oynamak için bu yolu seçmişti, o halde sonuna kadar devam edecekti. Sergio’nun yatağına girecek ama sakladığı her şeyi de öğrenecekti.

Shirley elbisesini düzelterip yüzüne bir gülümseme oturttu.

“Sabırsızlanıyorum.”

Sabahın erken saatlerinde Rosanna ile buluşup aldığı bilgilerle birlikte bir operasyon başlatmak için merkeze gitmişti. Neredeyse hiç uyumadığı bir geceden sonra gergin ve öfkeliydi. Bütün o aptal adamlar ve başta yardımcısı olarak verilen tembel memur Wilson öfkесinden kaçıyordu. Kapıda beliren müdürü Donald Moore ona endişeli gözlerle baktı.

“Yılbaşı sabahı bu operasyon saçmalığı da ne?”

“Ajanların ve suçluların tatil yapmadığını siz söylememiş miydiniz, efendim?”

Yaşlı adam derin bir nefes aldı.

“Bir istihbarat mı aldın?”

Shirley onu onayladı.

“Bir muhbirim var.”

“Bunu bildirmek zorundasın.”

“Bunu yapmak zorunda değilim. Bu benim dosyam. Mafya faaliyetlerini araştırmamı söylediniz ve yapıyorum.”

Donald Moore araştırma evraklarının durduğu masaya bakarken ellerini beline koydu. Gözleri bulduğu belgeleri tarıyordu ama onlar bir avuç gereksiz kâğıt parçasıydı. Shirley onların içlerine sızmıştı.

“Yardımcını fotokopi makinesinin başına esir edip göreve çıktığını biliyorum, Shirley. Bu tehlikeli ve yanlış. Seni rapor etmem gerekebilir.”

Shirley güldü. “Beni kime rapor edeceksin, Donald? Christopher’a mı? Eski kocam artık bununla ilgilenmiyor. Araştırmamı yapı-

yorum. Suçluları yakalayacağım, istediğiniz bu değil mi? Kamuoyu karşısında göbeğini şişirerek başarılarından bahsedebilirsin. Şimdi bu operasyonu acilen başlatmalısın.”

“Hâlâ neden portakal suyu taşıyan bir kamyonu operasyon başlatmamız gerektiğini söylemedin!”

Shirley gözlerini devirdi. “İnsan kaçakçılığı.” Bıkkın bir nefesten sonra adamın gözlerinin içine baktı. “Bütün şube artık emekli olmam gerektiğini düşünüyor. Çünkü bir kadını, kanseri atlatmış, ağır ameliyatlara geçirmiş, tedavisi bitmeden eşi tarafından terk edilmiş bir kadını. Yine de bana acıyarak bakmıyorlar. Benden nefret edip beni kıskanıyorlar. Başıma gelen her şeye rağmen ben bu işin hep en iyisiydim. Sende biliyorsun, Donald. Terfilerimin defalarca engellenmesine rağmen kıdemli özel ajan olmayı başardım. Üç önemli suikastı engelledim, mesleğe girdiğim ilk yıllarda pek çok savaş suçlusunu yakaladım, uyuşturucu ve kaçak içki şebekelerini çökerttim. Üstelik tüm engellemelere rağmen!”

Adam başını sallayarak onu onayladı. Hepsini biliyordu. Engelleri koyan kişinin kocası olduğunu da uzun yıllar sonra fark etmişti.

“Bu operasyonu başlat ve ilerlememe izin ver.”

“Memur Wilson’u yanına almalısın. Bu işte senin yardımcın ve canından sorumlu.”

Shirley kahkahasını tutamadı. “O adam silahına uzanamadan üç adamı taşaklarından vururum. Bunu biliyorsun.”

Bir kez daha onu onayladı.

“En azından şoförlüğünü yapmasına izin ver.”

“Gizli bir araştırmadayım.”

“Bunu raporlamalısın.”

Shirley ceketini giyip silahını kemerine yerleştirdi.

“Yapacağım. Biraz daha zamana ihtiyacım var. Şimdi şu operasyonu başlatmama izin ver.”

Bıkkınlıkla, “Senin bir baş belası olduğunu söyleyen herkes haklı, eskiden bana da böyle söylerlerdi. Git ve şu operasyonu yap.” dedi.

Shirley ekiplerle birlikte geçiş güzergâhı olabilecek pek çok noktaya pusu kurmuştu. Kendisi de gelecek kamyonu bekliyordu. Nihayet telsizlerden birinden beklediği haber geldi. Kamyon Shirley’in beklediği otoyoldan geçecekti. Yirmi dakikanın sonunda basit bir portakal

suyu firmasının kamyonundan on bir göçmen kadın ile on dört yaşlarında iki kız çocuğu kurtarıldı. Rosanna bir şeytandı. Çok tehlikeli bir şeytandı. Tanrı için çalışmıyor olabilirdi ama iyilik için çalıştığı kesindi. Shirley de aynısını yapmaya kararlıydı. Bedeli ne olursa olsun...

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Evlenden önce kravatla yattığını sanıyordum."

"Hayır, sadece çok resmi uykular için."

Barefoot In The Park (1967) – ÇIPLAK AYAKLAR

1970 YILIN SON GÜNÜ – MANHATTAN, NEW YORK

Diego, İtalyan Mahallesi'nde bir otelde kalıyordu. Amerika'da özellikle New York'ta bu kadar kalmayı planlamamıştı ama müstakbel karısının burada olduğundan emindi. Diğer yandan amcası Amerika'daki bölgelerini ele geçirmeye çalışıyordu ve *Padrino* ona bölgelerdeki *capoların* gözünü korkutma görevini vermişti. Bazı *capolar* ihanete hazırdı bu yüzden babasının piçi Sergio'dan o adamların kim olduğunu öğrenecekti. Onun kurduğu dedikodu ağı pek çok bilgiye ulaşmasını sağlıyordu. İsmi öğrendiği birkaç kişi cezalandırılacak ya da yok edilecekti, bu da ihanet etme ihtimali olanları korkutacaktı. *Cosa Nostra* düzeni böyle işlerdi.

Diego gümüş işlemeli boy aynasında kravatını düzeltirken Franco içeri girdi.

"Dışarıda seni görmek için ısrar eden biri var."

"Öyle mi? Kim?"

"Fredrico Romano."

Diego soğuk bir kahkaha attı. "Şu işe bakın... Korkak sıçan Fredrico, İtalyan Mahallesi'nde mi? Kont hayattayken bir Romano buraya ayak basamazdı, anlaşılan Sergio yeterince korkutucu bir *capo* değil."

Fredrico Romano diğer *capolar* tarafından kabul gören bir lider değildi. Asla da olmayacaktı. Babasının ani ölümüyle işlerin başına geçmiş ama arka arkaya pek çok hata yaparak sonunda kendini hapse

attırmıştı. Müstakbel karısı bir zamanlar Fredrico'nun babasıyla evli olduğu için onu dinlemek yararlı olabilirdi.

"Onu yukarı gönder."

Franco gittiğinde Diego oturma bölümüne geçerek yanan şöminenin karşısındaki koltuğa oturup bacak bacak üzerine attı. Fredrico korkarak içeri girdiğinde Diego aynı bir böcek görmüş gibi yüzüne baktı. Adam karşısında iki büklüm dikilirken Diego onun korkuyla titrediğini görebiliyordu. Bu tepkiye alıştı. Özellikle karşısında bir hamam böceği olduğunda. Franco da içeri girerek hemen arkasında dikildi.

"Efendim. Sizi görmek büyük bir onur."

Kesik kesik kelimeleri arasında samimiyetsizliği mide bulandırıyor.

Diego elini havada sallayarak onun salya akıtan bir köpek gibi kuyruk göstermesine son verdi.

"Neden buradasın, Fredrico Romano?"

Zaten ilikli olan ceketinin düğmelerini çekiştirirken, "Hapisten yeni çıktım ve bazı haberleri çok geç aldım, efendim," diye kekeledi.

Diego pantolonundaki görünmez tozu silkelerken soğuk bir sesle, "Hangi haberleri?" diye sordu.

Ona oturmasını söylemediği için Fredrico hâlâ ayaktaydı. Bu çaresiz hali ona zevk veriyordu. Romano ailesi hiçbir zaman sevdiği bir aile olmamıştı. Fredrico baba parasıyla güç gösterileri yaparken kısa dönem *capo* olsa da uyuşturucu ticareti sırasında yakalanıp hapse atılmıştı. Bir *capo* için utanç vericiydi. Şimdi onun bölgesi tamamen Sergio'nun elindeydi. Ailenin başına ise kuzeni geçmişti. Fredrico elinden kaybettiği şeyleri bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Evliliğiniz hakkında-"

Diego sert bir bakışla adamın sözünü kesti.

"Senin gibi bir sıçan buraya gelip benim özel hayatım hakkında yorum mu yapıyor?"

Fredrico'nun arkasında duran sadık adamına bir baş işareti yaptığında Franco, Fredrico'yu odadan atmak için ensesinden yakaladı.

Kıpkırmızı olan adam, "Hayır, hayır efendim. Ben... Yanlış anlıyorsunuz," diye bağırırken sesi ağlamaklı çıkmaya başlamıştı. "Rosanna'nın kimin yanında olduğunu biliyorum!"

Diego elini kaldırıp Franco'yu durdurdu. Ayağa kalkıp iki adımda Fredrico'nun önünde dikildi.

"Konuş!"

Franco'nun ellerinden kurtulduğunda, üstünü başını düzeltip alnında beliren terleri ceketinin cebindeki mendille sildi.

"Ben bu bilgiye karşılık bölgemin hakimiyeti-"

Diego'nun bir bakışı onu susturmaya yetmişti.

"Sen benimle pazarlık yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır, lütfen. Pazarlık yapmaya çüret etmiyordum, efendim. Rosanna'nın kimin yanında olduğundan fazlasını da biliyorum. Sadece... Sadece sizin merhametinize ihtiyacım var."

Diego yavaşça yürüyüp koltuğuna oturdu. Sehpadan aldığı puroyu yakarken, "Konuş," dedi. "Her şeyi anlat. Rosanna nerede, kimin yanında saklanıyor?"

Fredrico biraz daha kızarıp, terlerken öksürdü. "Rosanna, babamın eski koruması Gabriel'le birlikte. Babamın ölümünden sonra evden ayrıldığından beri birlikteler. O adam onun aşığı, sanırım babamla evliyken de öyleydi."

Diego dişlerini sıkarken içine puronun dumanını çekti. Onu, müstakbel karısını evinden kaçırان adam olmalıydı. Tek başına bütün adamlarını alt edip ona savaş açmıştı. Cebinde taşıdığı kurşunun sahibiydi. "Gabriel kim, soyadı ne, ailesi kim? Her şeyi anlat ve hızlı ol, senin gibi bir böcek için zamanım yok."

"Gabriel Cordona..."

Fredrico ona Gabriel hakkında bildiği her şeyi anlatırken Diego onu içindeki öfkeyi kontrol altında tutarak dinledi. Karısını ondan kaçırان Kolombiyalı bir piçti. Onu öldürmek zevkli olacaktı. Aile bağlantıları umurunda değildi. Bir savaş başlayacaksa Diego Servillo savaşmaya hazırdı.

"Rosanna ve Gabriel'in nerede saklandığını biliyorum, efendim. Ben... Ben size bunu söyleyebilirim."

Aslında sorunun cevabını biliyordu. İçinde oluşan şüphe yüzünden Casino Russo'ya sık uğruyordu. Gabriel ismini duymak bütün parçaların bir araya gelmesine yardımcı olmuştu. Rose! Gözünün önünde saklanacak kadar kurnaz mıydı? Aptal mı?

Diego elini havaya kaldırıp adamı susturdu.

"Onun nerede olduğunu biliyorum." Fredrico şaşkınlıkla suratına bakarken, "Bütün bunlar aramızda kalacak, Fredrico," diyerek adamı uyardı.

Fredrico bir kez daha alnında biriken terleri sildi.

"Ev-et. Evet, efendim anlıyorum. Ben sadece... Bölgemi geri almak istiyorum ve desteğiniz sayesinde sadakatı-"

Diego ayağa kalkarken belindeki silahı çekti ve adamın alnını hedef alırken, "Sadakatin zaten bana ait değil mi?" diye sordu.

Diego karşısındaki adamın bir sıçan gibi titremesinden zevk alıyordu. Silahı ona daha da yaklaştırmak emniyet kilidini açtı. Fredrico ağlamaya başlamıştı. Diego gülerken silahı eski yerine koydu.

"Bölgen hakkında düşünceğim. Şimdi kaybol."

Fredrico oteli terk ederken Diego sağ kolu Franco'ya dönerek, "Smokinimi hazırla, Franco," dedi.

"Bir yere mi davetlisiniz?"

Diego elini çenesinde gezdirirken başını salladı.

"Yeni yıla karımla birlikte gireceğim."

1 OCAK 1971 - MANHATTAN, NEW YORK

Rosanna yol boyunca onunla konuşmayı reddetmişti. Art arda içtiği iki sigaranın ardından onu Manhattan'a, İtalyan Mahallesi'ne getirdiğini anladı.

"Neden buradayız?"

"Nereye gitmek isterdin?"

"İlk uçak ya da gemiyle beni Sicilya'ya götürmeni bekliyordum."

Diego komik bir şey duymuş gibi güldü. "Önce yarım kalan işimizi tamamlayacağız." Rosanna ona soran bakışlarla bakarken, "Söylediğimde ciddiydim," dedi. "Bayan Servillo olacaksın, hemen."

"Amerika özgür bir ülke ve sen burada bana zorla hiçbir şey yaptıramazsın."

Yüzünü tek eliyle sertçe kavrayarak ona bakmasını sağladı. İçinde şimşekler çakan bakışlarla konuşmaya başladığında sesi korkutucu derecede öfkeliydi. "Oyun bitti, Rosanna. Sen bir Amerikalı değilsin, ben de öyle. Bu yüzder." "Beni ne dersem onu yapacaksın."

Rosanna onun elinin sert tutuşundan kurtuldu. “Bana sahip olmak mı istiyorsun, Diego?”

“Sana sahip olacağım.”

“O halde günlerin savaşıarak geçecek. Öleceğim güne kadar savaşacağım. Eğer söylediğin kadar taşaklıysan bunu sen yaparsın.” Yüzüne doğru eğilerek fısıltıyla konuştu. “Seni öldürmek için elime fırsat geçerse tereddüt etmeyeceğim.”

Diego gülümseyerek derin bir soluk aldı. “Rosanna...” İsmi sahte bir özlemle fısıldamıştı. “Bunu biliyorum. Bu yüzden sana karşı dikkatli olacağım. Fakat seni öldürmeyeceğim, hayatını cehenneme çevirmek varken bunu neden yapayım?”

“Doğduğum günden beri yaşadığım yer bir cehennem, beni korkutmak için bundan fazlasına ihtiyacın olacak.”

Tam o anda araba bir kilisenin önünde durdu. Rosanna bu kiliseyi biliyordu. Bölgenin her türlü dini faaliyeti burada yapılırdı. Şeytanların Tanrı huzurunda diz çöküp dua ettiğini gördüğü tek yer burasıydı ve bu ona hep komik gelirdi. Diego kapısını açarak ona elini uzattı ama Rosanna reddederek arabadan indi.

Diego silahını tekrar çıkarmıştı. “Henüz sana güvenmiyorum, silahı kişisel algılamamaya çalış.”

“Korktuğumu mu sanıyorsun?”

“Korkmadığının farkındayım ama çoban köpeğin sana zarar gelmesinden korkuyor. Sen de ona...”

Bunu söylerken Gabriel’in olduğu araba kilisenin önünde durdu ve iki adam tarafından zapt edilmiş Gabriel öfkeli bir suratla arabadan indi. Onun ellerini bağlamışlardı. Rosanna bunu gördüğünde öfkesine hâkim olamadı.

“Onu bağlayamazsınız!”

Diego omuzlarını silkti. “Anlaşılan rahat durmamış ve üstünlük bende, yani ona istediğimi yapabilirim. Şimdi içeri yürür müsün? Yoksa klasik yöntemle seni taşımalı mıyım?”

Gabriel, “Hayır,” diye kükredi. “Rosa seni öldürmeyecek. Onu dinlemek zorunda değilsin.”

Diego ne kadar sakın görünse de Gabriel her konuştuğunda çenesinde bir kasılma oluyordu. “Beni dinlemek zorunda. Şimdi ağzının bağlanmasını istemiyorsan eğer çeneni kapat. İçeride şahide ihtiyacımız olacak ve eminim müstakbel karım şahit olarak seni ister.”

Gabriel bir küfür savurdu ama Diego onu duymazdan geldi. Gabriel'in elleri bağlı, başına iki silah dayalıyken Rosanna'nın kiliseye yürümekten başka çaresi kalmamıştı. Diego onu öldürürdü ve zevk büyük bir zevk alacağından emindi. Rosanna kiliseye ilerleyerek, onun için açılan kapıdan içeri girdi. Diego'nun adamları ve Gabriel de içeri girdiğinde, Diego silahını başının üzerine kaldırarak içeride dua eden birkaç insanın korku çığlığı atmasına neden oldu.

"Tanrı yanınızda! Şimdi burayı boşaltın."

İnsanlar çıkışa doğru kaçışırken rahip olduğu yerde kalmıştı.

"Burası Tanrı'nın evi, çocuğum. Lütfen silahlarınızı kaldırın." Yaşlı rahibin babacan tavrı Diego üzerinde bir etkisi yaratmamıştı.

Silahını sallayarak, "Kusura bakmayın, peder," dedi. "Acil bir nikâh için buradayız. Ben ve müstakbel karım çok heyecanlıyız."

Rahibin gözleri Rosanna'nın üzerinde gezinirken kadın ayağını yere vurarak dikilmeyi sürdürdü.

"Nikâh olmayacak. Ben Tanrı'nın ya da başkasının huzurunda seni asla kocam olarak kabul etmeyeceğim."

Rahip gergin bir tavırla öksürürken yüzünde onaylamaz bir ifade vardı. Diego derin bir nefes aldı. "Sana bir seçim şansı sunmadım, Rosanna. Bugün burada siktiğimin yeminini etmezsen, hayatta değer verdiğin herkesi öldürür senin de yaşamayı sağlarım." Rahibe doğru yürürken Rosanna'nın kolunu yakalayıp onu da beraberinde sürükledi. "Şimdi peder, bizi sen mi karı koca ilan edersin, yoksa bunu yapana kadar bana itiraz eden tüm rahipleri öldürmem mi gerekli?"

Adamın rengi kâğıt kadar beyazdı. Rüzgârda kalmış bir kâğıt gibi de titremeye başlamıştı. İtalyan rahip kuralları biliyordu. Dünyada Tanrı'dan daha üstün bir şey varsa o da *Cosa Nostra*'ydı. Zaten tören cübbesi ve dua kitabı hazırды bu yüzden adam titrek bir sesle Latince dua okumaya başladı. Gabriel homurdanıyor, Rosanna'nın duymadığı itirazlar mırıldanıyor. Rahip ona Diego'yu kocalığa kabul edip etmediğini sorduğunda Rosanna hiçbir şey söylemedi. Kocaman bir sessizlik. Adam öksürerek sorusunu tekrar etti.

Diego sabrı taşmış gibi derin bir soluk verdi. Silahını Gabriel'e doğrultup tetiğe bastığında Rosanna istemsiz bir çığlık atarak arkası-

nı döndü. Gabriel'in ayağının hemen yanında seramik yüzeyde kurşunun izini seçebiliyordu.

"İskalamadım, prenses. Şimdi pederin sorusuna cevap ver ve Tanrı'nın evini daha fazla meşgul etmeyelim."

"İkimizi de bu cehenneme hapsetmek istiyorsan sen bilirsin Diego ama kolay teslim olmayacağım. Sana burada korkudan titreyen rahibin önünde, hatta varlığından şüphe duyduğum Tanrı'nın önünde sahte bir yemin edebilirim ama asla sana ait olmayacağım. Asla karın olmayacağım. Asla sana itaat ve bağlılık göstermeyeceğim." Diego çatık kaşlarla ona bakarken Rosanna çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kafama bir silah dayasan ve son sözlerimi duymak istesen duyacağın tek şey *siktir git* olurdu."

Rosanna ona doğru bir adım atarak iyice yaklaştı. Yüzüne yakından bakmak için başını kaldırdı. "Ben yetişkin bir kadını, kahrolası bir prenses değilim. Kendi fikirlerim, sözlerim var ve bunları söyleyecek çok yüksek bir sesim var."

En az kilisedeki diğer adamlar kadar şok olmuş rahibe dönerek, "Evet," dedi. "Diego Servillo'yu kocalığa kabul ediyorum."

Diego tek kelime etmeden rahibin törene devam etmesini beklemişti, sıra kendisine geldiğinde cebinden çıkardığı yüzüğü Rosanna'nın parmağına bir kelepçe gibi geçirdi. "Rosanna De Luca. Seni karım olarak son nefesimi verene kadar yanımda tutmaya yemin ediyorum."

Bu kulağa romantik bir yeminden çok ölüm fermanı gibi geliyordu. Rahip sözlerini bitirirken Diego alnını sahiplenircesine öptü.

"Bu beni öldürse bile sana sahip olacağım."

Rosanna bir kez daha arabaya bindirildi. Birkaç sokak ilerideki otele geldiklerinde inip inmemekte tereddüt etsé de Gabriel'i düşünerek aşağıya indi.

Diego onun kapısını açtığı anda, "Gabriel nerede?" diye sordu.

"Merak etme, güvende. Şimdilik."

"Güvende olup olmadığını sormadım, Gabriel nerede?"

Diego'nun sabrı taşmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Balayımızda eski aşkından mı bahsetmek istiyorsun? Ben bunu istemiyorum."

"Gerçek bir evlilik olmadığı gibi bir balayı da yok. Bu yüzden hemen şimdi bana Gabriel'in nerede olduğunu söyleyeceksin. Yoksa..."

Valelerin beklediği döner kapının önünde dikilirken Diego dişlerini sıkarak, "Yoksa ne?" diye sordu.

"Elinde beni tehdit edecek hiçbir şey kalmaz." Gözleriyle silahını işaret etti. "Hemen burada şimdi vur beni çünkü cevap vermeden bir adım daha atmayacağım."

Diego iki elini beline koyarak bedenini dikleştirdi. Olduğundan çok daha iri ve öfkeli görünüyordu.

"Limanda bir depom var. Adamlarıma onu oraya götürmelerini söyledim. Çünkü henüz onunla ne yapacağıma karar vermedim. Ben kararımı verene kadar ayakaltında olmasını istemiyorum. Ona nazik davranacaklar, davranmazlarsa bana hesap verecekler. Karımın aşığına gösterebileceğim nezaketin hepsi bu."

Rosanna'ya içeri girmesini işaret ederken ekledi. "Bana itaatsizlik edersen ayaklarına birer taş bağlayıp onu balıklara yem ederim."

Rosanna mesafeli bir ifadeyle başını sallayıp otel kapısından içeri girdi. Karşılama görevlileri onu korkuyla selamlarken asansöre binip en üst kata çıktılar. Asansörün önünde nöbet tutan adamlara bakılırsa Diego bütün katı kendisi için ayırmıştı. Kral dairesi olduğunu anladığı bir odaya girdiler.

Diego bara ilerlerken, "Ne içersin?" diye sordu.

Rosanna oturmak için şöminenin önündeki koltuğu seçti.

"En sert ne varsa."

Diego'nun kaşları oyuncu bir tavirle kalktı. Rosanna gözlerini devirdi.

"Gerçekten ucuz bel altı şakalar mı yapıyorsun? *Cosa Nostra*'nın Karga'sı?"

Ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. "Ortamı yumuşatmak istedim." Votka şişesini havaya kaldırdı. "Votka?"

"Olur."

İki bardak votkayla yanına gelerek bardaklardan birini Rosanna'ya uzattı. Rosanna sert içkiden büyük bir yudum alırken, alkolün genzini yakarak boğazından aşağıya süzülmesine izin verdi. Diego hemen karşısındaki tekli koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attı. Bu haliyle her şeyin hâkimi gibi görünüyordu.

Aralarındaki sessizlik rahatsız edici bir hal aldığı anda Rosanna sakin bir sesle, "Kilisede söylediklerimde ciddiydim," dedi.

"Tam olarak hangisinde?" diye sorarken sesinde alaycı bir ton vardı.

"Hepsinde. Bu asla gerçek bir evlilik olmayacak, Diego. Benden ne beklediğini bilmiyorum ama istediğin şeyi alamayacağını biliyorum. Bir gün hatta çok yakında fırsatım olacak. Seni bitirmek için... Belki ortadan sonsuza dek kaldırıp tekrar dul kalmak için..."

Diego içkisinden bir yudum alırken başını salladı.

"Michael Romano'ya yaptığın gibi mi?"

Rosanna ilk defa bunu bir yabancıya itiraf etti.

"O da bunu hak etmişti."

"Bundan eminim."

"Neler yaptığımı biliyorsun, nasıl biri olduğumu da... Hâlâ beni karın olarak yanında tutmak istemenin amacı ne? Bu bir ego meselesi mi?"

Bardağı kendi etrafında hafifçe döndürürken, "Daha çok onur meselesiydi," dedi. "Nikâhtan kaçan gelinim beni bütün ailelerin önünde küçük düşürdü."

"O halde erkekliğini göstermek için neden beni çekip vurmuyorsun?"

"İşlerini kolay yoldan yapmayı seven biri böyle yapardı. Ayrıca ölümün senin için kurtuluş olacağını düşünüyorum, sana bu şans vermeyeceğim."

Rosanna çantasından bir sigara çıkarıp çakmağına uzandığı sırada Diego bir centilmen gibi sigarasını yaktı. "Bazen kibar bir centilmene benziyorsun." Sigarasından bir nefes alırken Diego ona gülümsedi. Yerine oturmak yerine pencere kenarına doğru yürüdü.

"Şimdi ne düşünüyorsun? Uysal bir köpek gibi dizinin dibinde yatmayacağım. Sözünü dinlemeyecek, sana itaat etmeyeceğim."

"Muhtemelen her fırsatta beni küçük düşürüp zarar vermek isteyeceksin." diyerek onu tamamladı.

"Akıllı bir adamsın. Senden bu kadar nefret etmesem belki seni takdir edebilirdim."

Diego bir kez daha güldü. "Her gün seninle çatışacak olsam da sen benim karımsın. Ayrıca *Cosa Nostra*'da bir iç savaş var, bunun için ailenin desteğine ihtiyacımız var. Yani *Padrino* seni yanımda tutmamı istiyor, bedeli ne olursa olsun." Bir akbaba gibi odanın içinde yürür-

ken, "Seni *Collina Nera*'dan, *Padrino*'nun evinden kimin kaçırdığını biliyorum," dedi. "Kardeşin Matteo bu dünya için fazla iyi kalpli bir adam. Bu onun sonu olabilir."

Rosanna dudaklarını birbirine bastırdı. Onu kardeşiyle tehdit edemezdi. Öfkesini ona belli etmemeye çalışarak, "Ona dokunamazsın," dedi. "Matteo, *Ndrangheta*'nın gelecekteki reisi olacak. *Padrino* buna izin vermez, bu ittifakın sonu olur."

"Sen yoksan Rosanna, bir ittifakta yok. Bir ittifak yoksa Matteo'yla benim arama girecek bir *Padrino*'da yok demektir. Her şey yeterince açık mı?"

Rosanna sessiz kaldı. Diego nihayet yürümeye son verip hemen arkasında dikilmeye başladı. Ona doğru bakmadı ama varlığından haberdardı. "*Padrino* bir süre burada kalmamı istedi. Amcam *Cosa Nostra*'nın başına geçmek istiyor, bunu biliyorsundur, sonuçta şehrin dedikoducusu sensin. Sicilya'daki savaşı kazanamadı ve şimdi New York'u istiyor. Buradaki para akışını kesmeyi, *capoları* kendine bağlamayı planlıyor."

"Ve sen de buna engel olup hain *capoların* cezasını vermek istiyorsun."

"Kesinlikle... Ve birlikte çalışabileceğimizi düşünüyorum, sonuçta kötü adamları avlamayı seviyorsun!"

Rosanna koltukta onu görebileceği kadar döndü. Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, "Önce benimle zorla evlendin, şimdi de birlikte çalışmayı mı teklif ediyorsun? Hem de senin çıkarın için mi?" diye alayla sordu. "Bil diye söylüyorum, şu an New York'ta avlamak istediğim tek adam sensin."

"Sen benim karımsın, elbette birlikte savaşağız."

Rosanna güçlü bir kahkaha attı. "Romantizm anlayışında bir sorun var." Sigarasını kül tablasında söndürürken, "Belki önce elimi tutmak istersin sonra beni öpersin ve âşık oluruz, güzel değil mi?" diye sordu. "Devamında da birlikte savaşırsınız elbette."

Diego'nun dudağı hafifçe kıvrıldı.

"Kulağa güzel geliyor."

Rosanna gözlerini devirmekten kendini alamadı.

"Gerçekçi ol. Sana yardım etmeyeceğim."

* Kanlı Tepe.

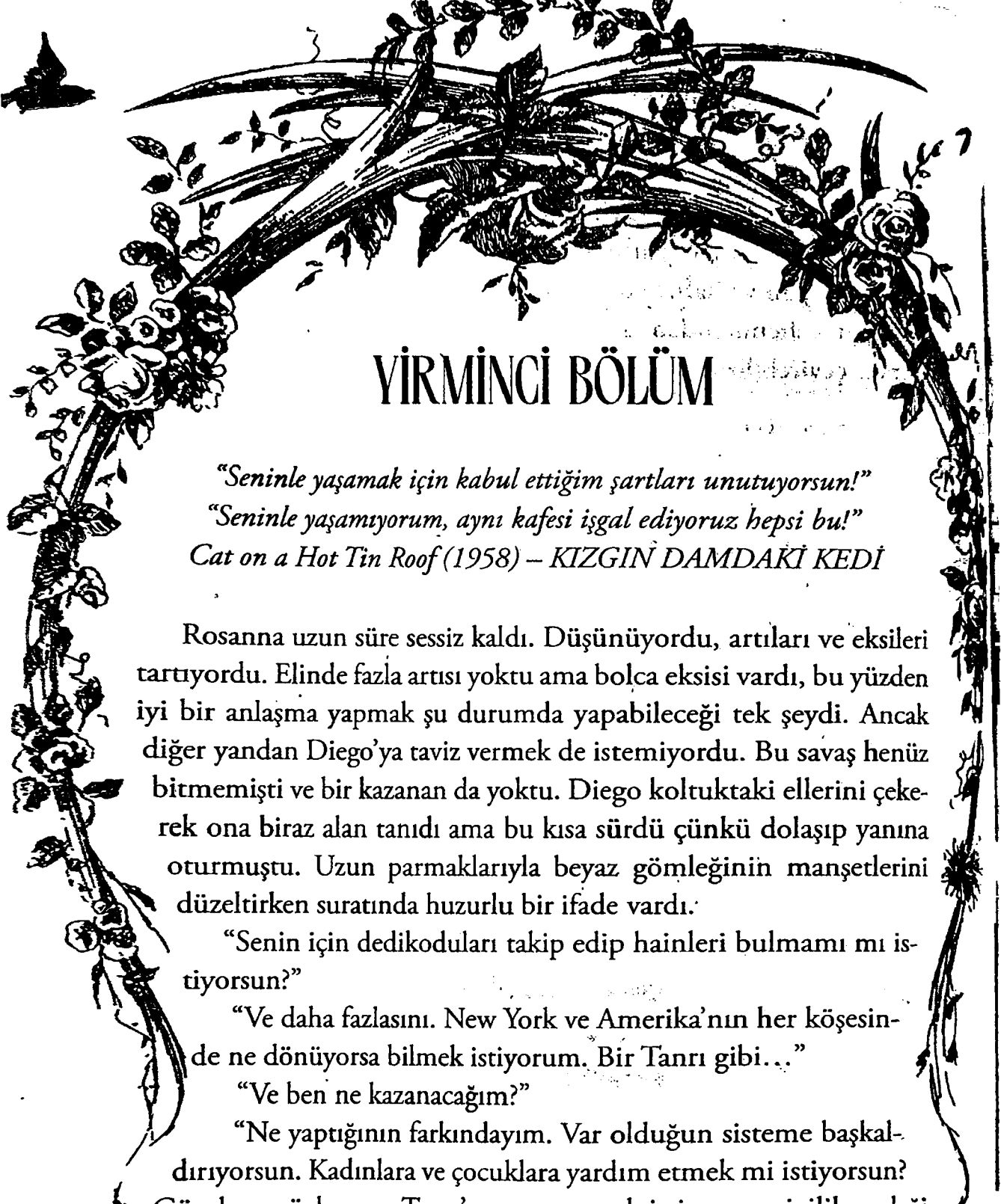
Eli çenesinde gezinirken, "Belki anlaşılabiliriz," dedi.

"Anlaşma mı?"

"İkimiz de bazı şeylerden fedakârlık yaparak ortak amaçlarımız için bir araya gelebiliriz. Öyle ya da böyle bu evlilik sürecektir."

Rosanna'ya doğru yürüyüp arkasında dikildi. Ellerini koltuğun arkasına koydu ve hafifçe ona doğru eğildi.

"Aynı cehennemden geliyoruz, aynı zevklerle olduğumuz yeri cennete çevirebiliriz."

YIRMİNCİ BÖLÜM

"Seninle yaşamak için kabul ettiğim şartları unutuyorsun!"

"Seninle yaşamıyorum, aynı kafesi işgal ediyoruz hepsi bu!"

Cat on a Hot Tin Roof (1958) – KIZGIN DAMDAKİ KEDİ

Rosanna uzun süre sessiz kaldı. Düşünüyordu, artıları ve eksileri tartıyordu. Elinde fazla artısı yoktu ama bolca eksisi vardı, bu yüzden iyi bir anlaşma yapmak şu durumda yapabileceği tek şeydi. Ancak diğer yandan Diego'ya taviz vermek de istemiyordu. Bu savaş henüz bitmemişti ve bir kazanan da yoktu. Diego koltuktaki ellerini çekerek ona biraz alan tanıdı ama bu kısa sürdü çünkü dolaşıp yanına oturmuştu. Uzun parmaklarıyla beyaz gömleğinin manşetlerini düzeltirken suratında huzurlu bir ifade vardı.

"Senin için dedikoduları takip edip hainleri bulmamı mı istiyorsun?"

"Ve daha fazlasını. New York ve Amerika'nın her köşesinde ne dönüyorsa bilmek istiyorum. Bir Tanrı gibi..."

"Ve ben ne kazanacağım?"

"Ne yaptığının farkındayım. Var olduğun sisteme başkaldırıyorsun. Kadınlara ve çocuklara yardım etmek mi istiyorsun? Güzel, yap öyleyse... Tanrı'yı mı oynamak istiyorsun, iyilik meleği mi olmak istiyorsun, nasıl istersen. Sen bana yardım edersen bende sana yardım ederim, tıpkı yılbaşı gecesinde yaptığım gibi."

Rosanna gözünü bile kırpmadan karşısındaki adamın yüz ifadesini inceledi. Onunla oyun oynuyor gibi görünmüyordu. Verdiği bilginin doğruluğunu Shirley'le görüşemediği için teyit edememişti ama doğru olduğunu umuyordu.

"Tanrı'yı oynamıyorum, bir iyilik meleği de sayılmam. Sizin gibi insanların umursamadığı adaleti sağlıyorum."

Her neyse dercesine omzunu silkti.

“Ne diyorsun, anlaşıyor muyuz?”

Rosanna kati bir sesle, “Hayır,” dedi. “Senin bana ihtiyacın var ama benim sana ihtiyacım yok. Zaten yıllardır ezilenler için adaleti sağlıyorum. Sen bana benim yapamayacağım bir şey katamazsın.”

Diego konuşmanın başından beri ilk defa şaşkın ve afallamış görünüyordu. Fakat ifadesini hızlıca toparladı.

“Beni reddedemezsin, Rosanna. Artık benim kafesimdesin.”

Rosanna gülümsedi. “Senin kafesinde sıkıntıdan kalp krizi geçirene ya da beni sıkıp öldürene kadar kalabilirim. Uzun sürmeyeceğini umarım.” Derin bir iç çekişin ardından, “Ama belli şartlarla anlaşabiliriz,” dedi.

Diego uzun süre sessiz kaldı. Yanındaki komodinin çekmece-sinden aldığı puroyu yakarken, yüzü Rosanna’ya dönük bir şekilde arkasına yaslanıp rahatça oturdu. “Seni dinliyorum. Sonuçta evlilik karşılıklı taviz vermeyi gerektirir, öyle değil mi?”

“İlk şartım kimse karın olduğumu bilmeyecek. Casino Russo’da Rose’a güveniyorlar ama Karga’nın küçük karısı Rosanna’ya kimse güvenmeyecek.”

İşaretparmağını ona doğrulturken, “Kendini böyle niteleme,” diye şakalaştı. “Sana “*Karadul*” diyorlar.”

Rosanna gözlerini kısarak ona tehditkâr bir bakış attı.

“O zaman dikkatli olman gerekir.”

“Örümcek fobim yok.”

“Karadüller basit örümcekler değildir. Çiftleştikten sonra erkeğini yemesiyle tanınır.”

Diego, “Bunu çiftleştikten sonra düşünürüm,” diyerek çirkin bir kahkaha attı. Şakası Rosanna için hiç komik değildi. Diego bunu fark ederek purosundan bir nefes daha çekti.

“Şartına gelince... Bunu saklayarak itibarımı ve seni nasıl koruyacağım?”

“Senin itibarın mı daha önemli yoksa *Cosa Nostra*’nın devamı mı?”

Purosundan bir nefes alırken, “Bir süre için kabul,” dedi. “Başka?”

Kesin bir sesle, “Gabriel,” dedi. “Onun hayatı bir daha pazarlık konusu olmayacak.”

“İşte bu pazarlık konusu olamaz. Karımın aşığını çatım altında tutmayacağım.”

“O benim aşığım değil. Hayatımı ve akıl sağlığımı ona borçluyum. Beni canı pahasına koruyan ve dünyada her şeyden çok güvendiğim tek insan o. Yanımda olmadan hiçbir şey yapamam.”

“Bir koruma para için *Cosa Nostra*’nın içine dalıp gelini Sicilya’dan çıkarmazdı. Bunu yapması için ya deli ya âşık olması lazım. O âşık Kolombiya piçi yakınında olmayacak. Bu kadar!” Yerinden kalkarken purosunu söndürdü. Öfkelenmişti. Onu Gabriel dışında hiçbir şey öfkelenmiyor gibi görünüyordu. Onun gibi bir adamın sidik yarışına gireceğini düşünmezdi.

Rosanna hiç düşünmeden, “O benim ailem,” dedi. “Söylediğin gibi aşığım olsaydı bu kadar yıldır evlenmiş olurduk. Öyle değil mi?”

Diego’nun yüzünden bilinmeyen bir duygunun siyah gölgesi geçti. “O piç sınırlarını koruduğu sürece hayatta kalabilir.” Olumlu bir yanıt değildi ama Diego Servillo için bu kadarı da yeterliydi. Rosanna aldığı cevaba razı olarak diğer şartına geçti.

Başını çevirerek otel odasını inceledi. Venedik esintili odanın her yerinde lüks ve ihtişam görmek mümkündü.

“Bir otel odasında kalmayacağım.”

Diego ilk defa itiraz etmeden onu onayladı. “Banliyöde bir villa mı, Manhattan manzaralı bir daire mi istersin?”

“Benim evimde yaşayacağız.”

Uzun sessizliğin ardından Diego güçlü bir kahkaha attı.

“Uyuşturucu satıcıları ve fahişelerle dolu o mahallede mi yaşamak istiyorsun? Daha iyisini sağlayabilirim.”

“Konunun parayla ilgisi yok. Daha iyisini ben de sağlayabilirdim ama orası güvenli.”

“Benden saklanmak için uygundu ve artık gerek kalmadı.”

“Kızları zaten başka bir şehirden buraya sürükledim. Evi terk etmem ve onları yalnız bırakmam söz konusu olamaz. Tekrar taşınmalarını da isteyemem. Tabii ben orada yaşarken sen bu lüks süitte kalmak isteyebilirsin.”

Diego çatık kaşlar ve kati bir tavırla, “Hayır,” dedi. “Bundan sonra prenses, bir gölge gibi peşinde olacağım. Yani o izbe yerde yaşamamı istiyorsan yaşayacağım. Ufak birkaç düzenleme yapmamız gerekebilir

ama ayarlarım.” Rosanna istediğini almış olmanın gururunu yaşarken Diego, “Sadece kısa bir süre için,” diye uyardı. “Sen ve çalışanların, dedikodu kulübün ya da her ne diyorsan, hepiniz için uygun bir yer bulduğumda taşınacağız. Belki bu savaş kısa sürer de Sicilya’da mutlu bir aile kurarız.”

Rosanna bunu hiç sanmıyordu. Sicilya’ya gitmek söz konusu bile olamazdı. Oradayken güçsüzdü ama burada hâlâ gücü vardı. Sessiz kalarak Diego’nun uyum sağlayacağını düşünmesine izin verdi.

Ayağa kalkıp eteğini düzeltirken Diego’nun gözlerini üzerinde hissediyordu. “Son bir şart daha,” derken başını kaldırıp adama baktı.

Diego yamuk bir gülümsemeyle, “Sıkı pazarlık ediyorsun,” diye şakalaştı. “Bu sefer ne istiyorsun, Rosanna?”

“Bu sadece bir anlaşma evliliği. Ailelerimiz tarafından uygun görülmüş bir anlaşmanın maddeleriyiz. Seni kocam olarak istemiyorum, zaten bunu açıkça ifade ettim.”

Elini dramatik bir tavırla kalbine götürdü.

“Bunun benim kalbimi kırması mı gerekiyor?”

Rosanna onu duymazdan gelerek sözlerine devam etti. “Ama sen madem bu anlaşmaya uymak niyetindeisin... gerçek bir karı koca gibi olmayacağız.”

“Ve?”

Rosanna’nın ağzından söylediklerini açıkça duymak istiyor gibi görünüyordu. Rosanna dik duruşunu sürdürdü.

“Seninle yatmayacağım.”

Diego sanki hayatındaki en komik şeyi duymuş gibi kahkahalarla gülerken Rosanna göğsünde bağladığı kollar ve çatık kaşlarla adamı seyrediyordu.

Diego onun ciddi olduğunu gördüğünde, “Bunu kabul edeceğimi de nereden çıkardın?” diye sordu.

“Seni istemeyen bir kadını seninle yatması için zorlayacak mısın? Yap öyleyse, ne kadar direneceğimi görünce buna pişman olabilirsin.”

Diego alayla başını salladı. “Eski kocana başının ağrıdığını söyleyebilirdin, prenses. Adamı öldürmen gerekmezdi,” derken bir kez daha güldü. “Ama merak etme, Romano’nun aksine zevk alıp gevşemeni sağlarım.” Diego ona yaklaşırken Rosanna hareketsiz kalmak

için uğraştı. Adam tehlikeli bir şekilde yaklaşıp karşısına dikildiğinde de öyle yaptı. Başını kaldırdı ve dimdik durdu.

Omzuna değen bir saç buklesini parmağına dolayıp serbest bıraktı. "Ama zoru severim." Rosanna'nın tedirginliğini fark ettiğinde onaylamaz bir ses çıkardı. "Seni zorlamaktan bahsetmiyordum. İstemeni sağlayacağım. Benimle olmak için yanıp tutuşacaksın."

Rosanna düz bir yüzle, "Bu mümkün değil," dedi.

"Yılbaşı gecesi neredeyse istediğimi alıyordum, değil mi? Kendini bana teslim etmek üzereydin."

"O sadece bir taktikti. İstediyimi alıp seni başımdan saymak için..."

Diego'nun işaretparmağı saçından kayıp omzuna indi. Yün kazağı onu adamın dokunuşundan koruyacak kadar kalındı. "Kendini kandırmaya devam et ama beni kandıramıyorsun. O güzel dudakların ne söylerse söylesin bedenini tersini savunuyor."

"Senin gibi çok adam tanıdım ve hepiniz istediğiniz şeyi anlıyorsunuz. Fakat bu madde de diğerleri gibi pazarlığa açık değil. Seninle yatmayacağım, aynı yatağı paylaşmayacağım, sevişmeyeceğim, oynamayacağım. Metreslerin olabilir. Bu beni rahatsız etmez."

"Benim metreslerim olabilir ama senin olamaz," derken sesi kulağa kati geliyordu. "Bir kez daha kendi şartımı koyarak bu maddeyi de kabul edeceğim."

Rosanna sert bir sesle, "Şartın ne?" diye sordu.

Diego bir adım gerileyerek Rosanna'ya alan tanıdı. Yüzünde o alaycı sırıtiş bir kez daha belirdi ama bu sefer gözlerinde tehlikeli bir ateş yanıyordu. "Sen beni isteyene kadar..."

"Seni istemeyeceğim. Asla!"

"Asla asla deme, prenses. İstemeni sağlarken çok eğleneceğimize kesin."

Rosanna yüzünü iğrenir gibi buruşturdu.

"Bana 'prens' demeyi kes."

Diego kararlı bakışları ve tehlikeli gülümsemesiyle Rosanna'ya bakarken işaretparmağıyla çenesini yakalayarak kendisine daha yakından bakmasını sağladı.

"Sana nasıl hitap ettiğimin bir önemi yok, günün sonunda hepsi aynı anlama geliyor. *Sen benimsin!*"

Diego eşyalarının otelden toplanmasını emretmiş, karısıyla birlikte onun yaşadığı eve gitmek üzere arabaya binmişti. Birine karşı hem bu kadar büyük bir nefret hem de sıcak bir tutku hissetmenin hâlâ nasıl olup da mümkün olduğunu merak ediyordu. Rosanna onu ilk karşılaşmalarından itibaren şaşırtıyordu. Onun hakkında duyduğu dedikoduların yalan, ailesinin onu bir türlü bulamamasını da bir oyun olarak değerlendirmişti ama değildi. Sicilya'da nikâhlarından önce onu görmeyi beklerken sıkıcı, utangaç, geleneklere bağlı, iyi yetiştirilmiş bir kadın bulmayı beklemişti. Fakat o bir rahibe gibi giyinmiş, Diego ile yüz yüze gelmeyi reddederek onunla hiç beklemediği bir konuşma yapmıştı.

Diego onun tanıdığı bütün kadınlardan *farklı* olduğunu hissetse de bu kadarını beklememişti. Rosanna onun hayal edebileceği her şeyin ötesindeydi. Tehlikeli, güvenilmez, inatçı ve insanın içini ateş gibi yakan bir tavrı vardı. Kendine güveniyor gibi görünse de Diego onun kırılgan bir yanı olduğunu hissediyordu. Vahşi doğada açmış kocaman kırmızı bir güldü, dikenlerine güveniyordu ve onları göstermekten de kullanmaktan da çekinmiyordu. Yine de toprağa bağlı, yağmura muhtaçtı.

Kırılacakmış gibi görünen zayıf bedenine rağmen çenesini yukarı kaldırıp, badem şeklindeki kahverengi gözlerini kısarak istediği her şeyi söylüyordu. En aptalca olanları bile! Ayrıca Karga'la anlaşma yapacağını düşünecek kadar da küstahtı. Herkes bilirdi ki *Cosa Nostra*'nın Karga'sı güvenilir bir adam değildi. Sözlerini tutardı ama kurallara uymaz, şartları kendi çıkarlarına göre şekillendirirdi. Şimdilik ona ihtiyacı vardı, bu yüzden anlaşma sağladıklarını düşünmesine izin verdi. Tekrar elinden kaçmaya çalışmasını istemiyordu. Bir savaş çıkmak üzereyken asi karısıyla uğraşamazdı. Franco arabayı kullanırken Rosanna hemen yanında oturuyordu.

"Gabriel'in hemen eve dönmesini istiyorum."

Hâlâ o adamdan bahsediyor olması dişlerini sıkmasına neden oldu. Rosanna aralarında aşk olmadığı konusunda ısrarcı olsa da Diego adamın bakışlarında ne gördüğünü çok iyi biliyordu.

"Uygun gördüğümde onu serbest bırakacağım."

Rosanna dışarıya bakmayı bırakıp ona döndü. Yine o bakışlarla

bakarken, "O bir anlaşma şartıydı, Diego. Casino Russo'da birlikte çalışacaksak Gabriel'e ihtiyacım var," dedi.

"Seni korurum." O adamın bir hayalet gibi Rosanna'nın etrafında dolaşıyor olmasının yarattığı rahatsızlığı bir kez daha hissetti. Casino Russo'da da hep karşısına çıkıyordu.

"Ah, bunu biliyorum ama Sergio ortalıktan kan ve ceset temizlemekten hoşlanmayacaktır. Bu yüzden Gabriel'e ihtiyacım var. Ayrıca o benim ortağım. Yani ortağının ortağı ortağındır."

"Ailen, dostun, ortağın, koruman... Her geçen saniye daha fazla sinirimi bozuyor," diye hırlarken Franco'ya depoya gitmesini söyledi. Franco sahil yoluna saptığında, Rosanna rahatlamış gibi arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. "Sana kaçmanı kim söyledi?"

Bakışları ona çevrilirken omuz silkti.

"Kuşlar..."

Diego, "Kuşlar," diye tekrarladı. "O piç başından beri yanında kimi sakladığını biliyordu, değil mi?"

"Hangi piç?"

"Benimle daha fazla oynama, Rosa. Biz artık karı kocayız ve birbirimize karşı açık olmalıyız."

Yüzünü iğrenir gibi buruşturdu. Muhtemelen Diego'nun canını yaktığını düşünüyordu ama Diego buna alışkındı. Diğer yandan bu tepkiyi kadınlardan aldığı pek olmazdı, onlar kendilerini hep kolay teslim etmişlerdi. Biraz uğraşmak eğlenceli olabilirdi.

"Bilmiyordu," derken sesi tereddütsüzdü. "Senin ziyarete geldiğin gece öğrendi. Ben de aynı gece onun kimin piçi olduğunu öğrendim."

Elini geçirircesine havada sallarken, "Önemsiz bir ayrıntı," dedi.

"Üvey kardeşin olması önemsiz bir ayrıntı olabilir ama Sergio Russo değil. İtiraf etmem gerekiyor ki neredeyse düzgün biri olduğunu bile söyleyebilirim."

Diego abartılı bir kahkaha attı.

"Neredeyse..."

Limanın hemen yanındaki depoların olduğu bölgeye girdiler. Hava çoktan kararmış depo kapanmıştı. Güvenlik görevlisi yanlarına yaklaştı ve Franco camı hafifçe indirdiğinde kapılar ardına kadar

açıldı. Karanlık yolda konteynerlerin arasında ilerlerken Rosanna sabırsızca bacaklarını sallıyordu ama bunun farkına vardığında durdu. Gergindi, muhtemelen korkuyordu ama hislerini saklama konusunda çok iyiydi. Bir erkekten daha cesur olduğunu söyleyebilirdi.

Araba durduğunda, Rosanna kapının açılmasını beklemeden dışarıya fırladı. Kaşe montunun önünü elleriyle sarıp kapatırken, "Hangisi?" diye sordu.

Diego o adama koşmak için bu kadar sabırsız olması karşısında deliye dönse de sakince hemen karşıdaki dar yolu işaret etti. Bu alandaki konteynerlerin hepsi Diego'ya aitti. Pek çok silah, mühimmat, kara para burada saklanıyordu. Adamları karanlıktan çıkıp kendilerini gösterdiler ve Diego'yu saygıyla selamladılar. Rosanna önden yürürken topuk sesi ıssızlığın içinde yankılanıyordu. Konteynerlerin arasında gezinirken, arkasını dönüp Diego'ya baktı ve Diego hemen yanındakini işaret etti. Kapıyı açmaları için iki defa sertçe vurdu ve kapı içerideki adamları tarafından açıldı. Konteyner yeterince büyüktü. Boş rafların önünde bir sandalyede bağlı adamın başı öne doğru düşmüştü. Üç adamı Gabriel'den sorumluydu. Üçü de ayağa kalkmış, onu selamlarken Diego hemen arkalarındaki ufak masada kumar oynadıklarını gördü. Yerdeki içki şişelerine bakarak sınırı aştıklarını söyleyebilirdi. Adamlarının görev başındayken içki ve uyuşturucu içmelerini iyi karşılamazdı. Dişlerini sıktı. Rosanna hızla öne atılıp Gabriel'in önünde dizleri üzerine çöktü. Çorabının kaçacağından endişe etmemişti, başka bir kadın olsa ederdi. Bu onu daha da öfkeliyordu.

"Gabriel!" diye şeslendi ama adam tamamen tepkisizdi. Adamın yüzünü elleri arasına alıp kaldırdı; dudağı patlamış, kaşı yarılmıştı, yanağında çürümeye başlayan büyük bir iz vardı.

"Ona ne yaptınız!" diye bağırırken doğrudan kenarda dikilen üç adamına bakıyordu.

Adamlardan biri Rosanna'yı umursamadan başını çevirdi ve Diego'ya açıklama yapmaya başladı. "Bir göril kadar iri ve bir boğa kadar öfkeliydi, efendim. Onu sandalyeye bağlamak kolay olmadı, biz de uyuşturucu vermek zorunda kaldık."

Yanındaki diğer adam başını yerden kaldırmadan, "İki doz," dedi. "Adam neredeyse Pablo'yu boğuyordu."

Son adam -Pablo olduğunu tahmin ediyordu- boğazındaki izleri gösterdi. Üç geri zekâliya Gabriel Cordona'yı emanet etmişti, adamın kaçmaması mucizeydi.

Rosanna dimdik dururken, "Bana zarar görmeyeceğini söylemiş-tin?" diye sordu. Öfkesi gece kadar karanlıktı. İçerisi kan kokuyordu. Adamı dağıtmış iki doz da uyuşturucu vermişlerdi. Diego ölmemesi-ni umuyordu, en azından şimdilik. "Sen güvenilirmez bir adam mısın, Diego Servillo?"

Diego öfkeliydi ama bunu gizlemeyi çok iyi başarıyordu. Bakışları üç beceriksiz adama kaydı. Montunun cebinden deri eldivenlerini çıkarıp eline takarken adamlar gergindi, ne olacağını biliyorlardı bu yüzden biri dua ederken bir diğeri yalvarmaya başlamıştı.

Diego eldivenleri eline geçirdiğinde silahına uzandı ve karşısında dikilen adamlardan ilkinin bacağına ateş etti.

"Görev başında içki içmemenizi söylemiştim."

Adam feryat ederek yere kapaklandığında namlusunu yanındaki adama çevirdi. "Rehin tuttuğumuz adam zarar görmeyecek diyor-sam, bu tam olarak zarar görmeyecek anlamına gelir," derken onu da bacağından vurdu.

Üçüncü adam, Pablo korkudan titriyordu. Ateş etmek yerine yanına yaklaşıp boğazına baktı. "Bir rehine seni bu hale sokuyorsa, başarısız oldun demektir." Yakın mesafeden kalbine sıktığı kurşunla Pablo'nun cansız bedeni yere yığıldı.

Diego silahını yerine koyup, "Yeterli bir ceza mıydı, prenses?" diye sorarken Rosanna'ya doğru ilerlemişti.

Rosanna tepkisizdi. Bu manzara onu hiç etkilememiş gibi görü-nüyordu. Başka bir kadın olsa çoktan gözyaşlarına boğulur, korkuyla çığlık atar ya da kusmaya başlardı ama Rosanna alışık görünüyordu. Çenesi hâlâ dikti ve bedeni bir çelik kadar sağlamdı.

Rosanna sertçe, "Ben bir prenses değilim," dedi. "Adamların itaat-sizliğinin cezasını çekmiş olabilir, peki ya sen bir ceza çekecek misin? Sonuçta Gabriel ve adamların senin sorumluluğundaydı."

Diego eğlendiğini belli etmemek için dudaklarını birbirine bas-tırdı.

"Eline bir silah vereceğimi sanıyorsan yanıliyorsun."

Rosanna gözlerini kısarak ona doğru iki adım attı.

“Haklısın. Bu bir hata olurdu.”

Diego onun bu tavırlarına karşı bir duvara yaslamakla dizine yarmak arasında gidip geliyordu. Karısıyla ilgili hoşuna giden şeylerden biri buydu. Onu taş gibi yapıyordu. Diego ona her baktığında zihninde beliren imgeler ter, döl ve inlemeleri içeriyordu. Rosanna yatağına girmeyeceğini söylese de Diego’nun isteği bunun tam tersi yöndeydi. Uysal bir eş tercih ederek kolay yolu seçmemiş olmasına seviniyordu. Kavgadan sonra seks her zaman daha iyi olurdu ama kimse *Cosa Nostra*’nın Karga’sıyla kavgaya cesaret etmezdi. Rosanna dışında kimse...

Diego bir ısıklık çaldığında iki adam hızla kapıda belirdi.

Gabriel’i işaret ederek, “Bu adamı arabaya taşıyın ve bizi takip edin,” diye emir verdi. “Ayrıca şu karışıklığı da kaldırın buradan.”

Adamlar hızla organize olup Gabriel’i çözmeye başladıkları sırada Diego, Rosanna’yla depodan çıktı. Rosanna, Gabriel depodan çıkarılıp, dört adam tarafından arabaya taşınırken arabaya binmek yerine montuna sarılarak bekledi. Diego hemen yanında dikiliyor ve yanındaki kadının her ifadesini inceliyordu. Kolombiya piçi onun için çok önemliydi ve bundan hem nefret ediyor hem de bunu kullanabileceğini biliyordu.

Rosanna’nın bakışları Diego’nun kanlı eldivenlerine kaydı. “Ellerinin kirlenmesinden mi korkuyorsun?” Bu belki de kendiyle ilgili merak ederek sorduğu ilk soruydu. Her ne kadar iğneleyici bir tavırsa da...

“Sıcak ve pis kanın elime sıçramasından hoşlanmıyorum.”

Rosanna delirmiş gibi bir kahkaha attı. Diego eldivenleri çıkarıp cebine koyduktan sonra Rosanna’nın önüne geçerek onu arabayla kendi arasına sıkıştırdı. Ellerini hapsolmuş hissetmesi için iki yanından arabaya dayayarak yüzünü ona doğru eğdi.

“Karanlığımdan korkmuyor musun?”

Rosanna bakışlarını hiç kaçırmadan başını iki yana salladı.

“Daha benimkini görmedin.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Etrafımda dolaş."

"Bir şey buldun mu?"

"Hayır."

"Hayır, Steve. Sana bağlı hiçbir ip yok. Henüz değil."

To Have and Have Not (1944) – MALİK OLMAY YA DA OLMAY

Diego'nun adamları Gabriel'i odasına yerleştirirken salondaki kızlar endişeli bakışlarla onları bekliyordu. Anlaşılan bu gece Casino Russo'ya gitmemişlerdi. Herkes salonda toplanmış Rosanna'dan bir açıklama bekliyordu. Diego da onunla salona gelince kızların endişesi ve korkusu daha da artmıştı. Çünkü hepsi kimden kaçtıklarından haberdardı. Ve yakalandıklarından da...

Rosanna hafifçe öksürdü. "Bay Servillo'nun kim olduğunu biliyorsunuz," diyerek konuşmaya başladı. Kızların fısıldaşmaları arasında Diego'nun lakabı olan Karga'yı duydu. Diego hemen yanında başı dik bir şekilde duruyordu. Adamlarından birkaçı çoktan kapılara ve evin girişine konuşlanmıştı.

"Diego ve ben... Evlendik."

Kızların şaşkınlıkla iç çekişlerine gözlerindeki korku eşlik ediyordu. Luisa gizlice haç çıkarıp kendi kendine mırıldandı. Luisa, Gabriel dışında evliliğinde nasıl bir cehennem yaşadığını bilen tek kişiydi, bu yüzden bir anne gibi endişeliydi.

"Casino Russo'daki işimize devam edeceğiz. Sizin için hiçbir şey değişmeyecek. Tek farklılık Bay Servillo'nun burada bizimle yaşayacak olması."

Diego ellerini cebine sokup bedenini dikleştirerek, "Hepimiz için

daha lüks bir yer bulana kadar,” dedi. “Merak etmeyin, sorunsuz bir ev arkadaşısı olacağım.” Sempatik görünme çabası kızların donuk bakışlarıyla karşılandı. Kızlar da Rosanna gibi onu sempatik bulmamıştı.

Rosanna salondan çıktığında Diego da onu izledi.

“Adamlarımın bir kısmının burada kalması gerekli.”

“Ev yeterince iyi korunuyor.”

Diego başını iki yana salladı.

“Yeterince değil. Ayrıca benim de korunmaya ihtiyacım var, öyle değil mi sevgili karıcığım?”

“Kızlardan senin ve birkaç adamın için oda ayarlamalarını isterim ama hepsine yetecek kadar yerimiz yok.”

Diego onu onayladı. “Yakınlardan bir bina bakarım ama ben seninle kalacağım, Rosa.”

Rosanna donuk bir gülümsemeyle ona bakarken, “Bu olmayacak,” dedi.

Onaylamaz bir cıklamayla birlikte başını kaldırıp sahanlıktan görünen katları inceledi.

“Sevgilim, bunun ne kadar mümkün olduğunu birazdan anlatacağım.”

“Seninle yatmayacağımı söylemiştim ve anlaşmanın bu kısmında anlaştığımızdan emindim.”

İyice yaklaşıp elini tuttu, onu kendine çekerken elini dudaklarına götürüp o sahte beyefendi tavrıyla öperek, “Evliliğimizi tamamlamak için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, sevgili karıcığım,” dedi. “Sana o zamanı vereceğim merak etme, önümüzde uzun yıllar var. Fakat karı kocalar birlikte yatarlar, bundan vazgeçmeyeceğim.” Kulagina doğru eğilerek fısıltıyla konuştu. “Ayrıca onurumu yeterince zedeledin, daha fazla buna izin veremem. Karısının yatağını bile paylaşmadığı o adam olmayacağım.”

Rosanna kesin bir tavırla, “Zaten kimse evli olduğumuzu ve benim Rosanna De Luca olduğumu bilmeyecek,” dedi.

“Sen artık Rosanna Servillo’sun ve bunu bir süre için kabul ettim. Enrico’yu yok ettiğimizde benim karım olduğunu herkes bilecek. Diğer yandan bu evde de senin kocan olduğumu herkesin görmesini istiyorum, Rosa. Bu benim gibi bir adamın onuruyla ilgili. Benim gibi bir adam canından vazgeçebilir sevgilim ama onurundan asla.”

Diego, adamlarını mahalleyi koruması için organize edip daha fazla destek talep ederken Rosanna kendi adamlarını onlara dikkatli olması için uyarıyordu. Evin sahibesi olarak uçan kuştan haberi olmasını istiyordu, özellikle de kargalardan. Diego'nun sağ kolu olduğunu anladığı Franco sessiz ve kurnaz bir tipti, adamlarına onun her hareketini izlemelerini emretti. Tüm organizasyonu sağlayıp, kızları sakınleştirerek odalarına gönderdikten sonra Gabriel'e bakmak için en üst kata çıkarken Diego da peşinden geldi. Rosanna'nın dairesinin kapısında durdu.

"Dairen burası mı?"

Başını sallayarak onu onayladı.

Diego sırtını kapıya yaslayarak kollarını göğsünde bağladı ve karşı dairenin aralık duran kapısını işaret etti. "Ve orası da Kolombiya piçinin, yanılıyor muyum?"

"O halde yanında kalmaktan başka çarem yok prenses, seni daha fazla sahipsiz bırakmayacağım."

Rosanna dişlerini sıkarak, "Ben bir köpek değilim," dedi. "Şimdi Gabriel'i kontrol edeceğim. Umarım ona bir şey olmaz çünkü bu beni tehdit edeceğin başka bir şey kalmayacağı anlamına gelir."

Rosanna, Gabriel'in dairesine girerek kaldığı odaya ilerledi. Luisa, kapı görevlisi Rizzo ve Diego'nun adamlarından biri içerideydi.

"Durumu nasıl, Luisa?"

"Anladığım kadarıyla uyuşturucu verilmiş, o yüzden sabaha kadar uyuyacaktır ama yaraları iyi görünüyor. Kırık ya da ezilme yok, uyuşturucunun etkisi geçene kadar acı çekmeyecek olması iyi, kızım. Ona ne oldu?" diye sorarken bakışları korku doluydu. Luisa, Rosanna'yı kızı gibi seviyordu, Gabriel'i de oğlu gibi.

Diego'nun adamına bakarak, "Karga'nın adamları görevlerini doğru yapamadı," dedi. "Bir daha böyle bir şey yaşanırsa yanlışlığı yapanın cezasını ben vereceğim."

Luisa onu koridora doğru çekerek, "Şimdi ne yapacaksın?" diye fısıldadı. "Senin için endişeliyim, Rosa."

"Merak etme bu sefer o kadar savunmasız değilim, Luisa. Bir daha o duruma düşmeyeceğim. Artık daha güçlüyüm ve daha korkusuz. Artık bıçağı nereye saplayacağımı da biliyorum. Endişelenme."

Rosanna dışarı çıktığında Diego hâlâ dairesinin kapısında dikiliyordu. Koyu yeşil kapının parlak pirinç kolunu çevirerek kapıyı açtı ve önden içeri girdi. Eski Amerikan tarzı apartman her katta küçük dört daireden oluşuyordu. İki ufak oda, kısa bir koridor, iki banyo ve depo olarak kullandığı karanlık bir mutfak... Kısa ve dar koridorun diğer ucunu işaret ederek, "Orada fazladan bir yatak var," dedi.

"Ben fazla uyumam," derken Diego'nun yüzünde çirkin bir sırıtiş, sesinde ise alay vardı.

"Eğer burada kalmakta ısrarlıysan bence de uyumamalısn."

Diego iri bedeniyle onu koridorda sıkıştırırken, "Kapını kilitlediğinden emin ol," diye uyardı.

"Sen de."

Rosanna odasına girip kapıyı sertçe kapattı, kilidi çevirdiğini duyması için bunu da büyük bir gürültüyle yaptı. *'İstenmiyorsun'* mesajını yeterince sert ve gürültülü bir şekilde verdiğinden emin olduktan sonra banyoya girerek küveti sıcak suyla doldurdu. Üzerinde bugünün macerasını taşıyan bütün kıyafetleri bir yığın halinde çıkardı. Çıplak bedenini buharı tüten suyla dolu küvete sokarken derin bir soluk aldı. Hâlâ nefes alıyordu, yani hâlâ umut vardı. Kimsenin istediği gibi yaşama şansını elinden almasına izin vermeyecekti.

Rosanna gürültülü homurdanmalar duyduğu anda gözlerini açarak göz bandını çıkardı. Pek huzurlu bir uyku uyuyamamıştı; uykuya daldığında güneş neredeyse doğmak üzereydi, bu da başındaki keskin ağrının sebebini açıklıyordu. Kapıdaki seslere kulak kabartınca Diego ve Gabriel'in tartıştığını fark etti. İkisi de birbirlerinin üzerine ya da ortalığa işmeden önce yataktan fırlayıp sabahlığını giydi. Kapıyı açtığında içeri girmeye çalışan Gabriel'le ona engel olan Diego'yu gördü.

"Burada neler oluyor!"

Rosanna'nın sesi ikisini de durdurdu. Diego gülümseyip onu incelerken, "Düğün sabahımızda rahatsız edilmemeni garanti etmeye çalışıyordum, karıcığım ama maalesef başarılı olamadım," dedi. "Sana onu öldürmeyeceğime söz vermem yazık oldu." Sözleri nükteli olsa da sesinden öfkesinin ve sabrının taşmak üzere olduğu anlaşılıyordu.

Gabriel her zamanki gibi sert ve güçlü görünüyordu. Rosanna'nın

iyi olduğunu gördüğünde bedenini dikleştirip bir adım geriledi. Neyse ki o da iyi görünüyordu.

“Rosa, sen iyisin değil mi?”

Rosanna başını sallarken kollarını göğsünde birleştirdi. “İyiym merak etme, sorun yok.”

Diego’nun dalgınlığından yararlanarak içeri girdiğinde Rosanna elini kaldırıp Diego’nun müdahale etmesine engel oldu. “Eğer bir hayatı paylaşmamızı istiyorsan Diego, benim kararlarıma ve özgürlüğüme müdahale edemezsin.”

“Hayatı paylaşırım sevgili karım ama seni değil.”

Gabriel ona döndü. “Bu bir evlilik sayılmaz.”

“Tanrı’nın ve şahitlerin huzurunda bu tam olarak bir evlilik. Hâlâ hayatta olmanın sebebi de bu evlilik olduğu için saygı gösteresen iyi olur, Kolombiyalı. Çünkü her zaman bu kadar anlayışlı olmam.”

Rosanna sert bakışlarla Diego’ya bakarken Gabriel’e, “İçeri gel konuşalım,” dedi.

Diego onaylamaz bir ses çıkardı. “Eğer konuşmaya dâhil edilmiyorsam prenses, kapılar açık kalacak. Benim karım kapalı kapılar ardında kimseyle konuşamaz.”

İkisi de onu duymazdan gelerek odaya girdi, Rosanna kapıyı kapatmak üzereyken Diego’nun bakışlarındaki katili gördü. Onun hakkında anlatılan her şey doğruysa bir sınırı yoktu. Belki de Gabriel’in hayatı için onu daha fazla zorlamamalıydı. Kendi adamlarına hatalarının bedellerini nasıl ödettiğini görmüştü.

Rosanna dağınık yatağının kenarına otururken Gabriel pencere kenarına ilerleyip aşağıya baktı. Koridorun karşısında Diego’nun kaldığı odadan adım seslerini ve banyodaki su sesini duyabiliyordu. Muhtemelen onları dinleyecekti ama dinlemiyormuş gibi görünmek için çabalıyordu.

“İyi misin?”

Gabriel ona şaşkın bakışlarla bakarken, “Benim sana bu soruyu sormam lazım,” dedi. “İyi misin, Rosa?” Sanki bir şey görmek ister gibi gözlerini üzerinde gezdirdi.

“İyiym.”

“Emin misin? Sana dokundu mu?”

Rosanna başını iki yana salladı. “Odama gelmedi. Merak etme bir şey olmadı.”

Gabriel çok da alçak olmayan bir fısıltıyla, “İlk evliliğinde olanlardan sonra,” diye söze başladı. “Başına bir şey gelmesine izin veremem.”

Rosanna ayağa kalkarak onu susturdu. Diego’nun Michael ile olan evliliğine dair detayları bilmesini istemiyordu. Zarar gördüğü tüm o yıllarda ne kadar kırılğan ve zayıf olduğunu... Ona acımasına izin veremezdi.

“Beni zorlamayacak,” dedi. “Onunla bir anlaşma yaptım ve bu şartlardan biri.”

Gabriel elini saçlarının arasından geçirdi. Yüzündeki yaralar ve kanlar temizlenince yanağında hafif morluk, kaşında ve dudağında açılmalar dışında pek bir şeyi yoktu. “Buna inanıyor musun? Tanrı aşkına, o *Cosa Nostra*’nın Karga’sı! Dürüstlüğüyle tanınan biri değil.”

“Enrico Servillo, *Cosa Nostra*’yı istiyor. Onu destekleyen *capolar* olduğunu da biliyoruz. Muhbirler hatta polis teşkilatından adamlar topluyor. Diego bu hainleri bulmamıza karşılık bize yardımcı olacak,” derken uyarır bakışlarla ona baktı. Dinleniyorlardı.

Gabriel güldü. “Demek artık Karga ve sen birlikte çalışıyorsunuz! Ne yani, ona yardım mı edeceksin?”

Rosanna başını iki yana sallayıp bunu yapmayacağını Gabriel’e anlatmaya çalışırken, “Evet,” dedi. “Birlikte çalışmamız ikimizin de yararına olur. Özellikle de anlaşmanın şartlarına uyarırsa...”

Gece yazıp yastığının altına sakladığı bir notu Gabriel’e verdi. “Şimdi git ve adamları kontrol et. Ben de Sergio’yu arayıp akşam kulüpte olacağımızı söyleyeceğim.”

Gabriel’e yazdığı nottaki yazılanları düşündü. Bir savaşa daha girmesi gerekiyorsa girecekti. Zaten doğduğu günden beri bir savaşın içinde değil miydi?

Enrico Servillo’yu destekleyeceğiz. Cosa Nostra’yı istiyorsa alsın o halde. Bağlantılar bulup ona ulaşmalı ve bizi Diego’dan kurtaracak bir anlaşma önermeliyiz. Elimiz güçlenene kadar Diego’yu öfkeli edecek bir şey yapma.

Rosanna giyinip salona indiğinde iki kişilik bir kahvaltı masasıyla karşılaştı. Diego koltukta oturmuş, gazetesini okurken kahvesini yudumluyordu. Salonda kahvaltı masası olması garipti çünkü kızlar

erken saatlerde mutfakta kahvaltı ederlerdi, Rosanna ise genelde kahvaltı yapmaz, Luisa'nın hazırladığı tepsilere dokunmadan geri gönderirdi.

Diego onu fark ettiğinde ayağa kalktı. "Ben de kahvaltı için seni bekliyordum, karıcığım."

Rosanna gözlerini devirirken öfkeli bir nefes aldı. "Ben kahvaltı yapmıyorum. Sana afiyet olsun, kendini evinde hissetmekten çekinme."

Diego güçlü bir kahkaha attı. Masanın başındaki sandalyeyi onun oturması için tutarken, "Artık kahvaltı yapıyorsun," dedi. "Sana iyi bakacağım."

Rosanna onu görmezden geldi. "Sahip olup iyi bakacağın bir şey istiyorsan köpek alma fikrimi gözden geçirmelisin. Çünkü ben bir kaniş değilim."

Diego ısrarla sandalyeyi tutuyordu, Rosanna ise oturmayı reddederek ayakta dikiliyordu. Aralarında rahatsız edici bir gerilim ve havada gezinen üstünlük savaşının kokusu vardı.

"Sana karşı iyi olmak için çabalıyorum, Rosanna. Belki sen de biraz çaba gösterirsen bana attığın kazığı unutabilirim."

Rosanna çınlayan bir kahkahayla güldü. "Beni silah zoruyla evliliğe zorladın! İyi olma çabanı göremediğim için üzgünüm. Ayrıca bu yapış yapış tavrının intikam planın olduğundan da eminim. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

Diego'nun kaşları yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi havalanırken, "Otur," diye emir verdi. "Buna kahvaltı demek istemiyorsan sen bilirsin. O halde yemekli toplantı da, seninle konuşmalıyım."

Rosanna topuklarını yere vurarak masaya ilerledi ve Diego'nun kendisi için çektiği sandalyeye oturdu. Diego hemen yanındaki sandalyeye yerleşerek samimi bir ortam oluşmasına neden oldu. Rosanna'ya demlikten kahve koyup tabağını doldurmaya başladı.

"Gerçekten romantik bir prens olduğunu düşünmeye başlayacağım."

"Öyle olmadığımı düşündüren ne? Belki de senin sandığından çok daha farklıyım. Belki iyi bir koca ve aile babası olacak bir adamım?"

Rosanna kalkık kaşlarının ardından şüpheyle onu süzdü.

“Gerçekten senin hakkında konuşulanları duymadığımı mı sanıyorsun?”

Kızarmış ekmeğin üzerine yağ sürerken, “Benim hakkımda neler konuşuluyor?” diye sordu.

Rosanna kahvesinden bir yudum aldı. “Abin ölünce babanın gözdesi oldun ama ondan önce sadece acımasızlığı için kullanılan küçük oğuldun.” Diego ekmeği önüne koydu ve bir tane de kendisi için hazırlamaya başladı. Rosanna derin bir soluk aldı. “Açık olsam sorun olur mu?”

Diego sanki bir iltifat duymuş gibi gülerek, “Ah, lütfen. Karımın benim hakkımda neler duyduğunu merak ediyorum,” dedi. “Beni ne olarak gördüğünü...”

“Sen babanın ve abilerinin kirletmediği elisin. Bir *capo* bile çoğu zaman elini kirletmez ama sen kirletiyorsun. Yaptığın işkenceler... Hayal gücün onları üretmek için işliyormuş gibi görünüyor. İnsanlar senin bir şeytan olduğunu düşünüyor. Ayrıca öfkenin normal olmadığını düşünen çok insan var ki kendi adamlarını bile ikinci kez düşünmeden çekip vurabiliyorsun. Genelde yalnızsın, arkadaşın olduğunu sanmıyorum, bunun sebebi de kimseye güvenmeyecek kadar kuşkucu olman. Küçük yaşlardan beri *Cosa Nostra* için çalışıyor olmalısın.”

Diego anlattıklarından hiç rahatsız olmamış gibi reçelli ekmeğini yerken, “On bir yaşından beri,” diye cevapladı. “Tebrik etmeliyim güzel analizler ve evet, işkence etmeyi severim ama hak etmeyen kimseyi öldürmem.”

“Kısacası sana yanlış yapmayan ya da karşında yer almayan kimseyi.”

“Eh, böyle bakarsan, doğru.” Yemesi için ekmeğini işaret ettiğinde Rosanna ağzına birkaç lokma attı. “Benim senin hakkında duyduklarımı ve tespitlerimi dinlemek ister misin?”

İstedliğini ya da istemediğini söylemedi, bunun yerine kahvesini içerken gözlerini ona dikti. Diego konuşmaya başlamadan önce ekmeğin kırıntılarından kurtulmak için ellerini birbirine vurdu.

“İnsanlar ilk kocanı öldürdüğün dedikodusuyla eğlenmeyi seviyor ama bence bu bir dedikodudan fazlası. Aynı insanlar buna gülerken bile bir kadının bunu yapma ihtimalinden korkuyor.”

Rosanna kalkık kaşlarla ona baktı. İnsanların hakkında neler konuştuğunu biliyordu. Rosanna De Luca hakkında... Onun fazla abartılan ama yine de ehlileştirilmesi gereken bir kadın olduğunu düşünüyorlardı. Diego da bu yanılgıya kapılmıştı. Fazla abartılmıyor, aksine abartıldığından biraz daha fazlası olduğunu emin gibiydi. O orospu çocukları neler karıştırdığını ve neleri başardığını görse öfke-den deliye dönerlerdi.

“Ölmekten korkmuyorsun ama masum insanların zarar görmesinden korkuyorsun. Bir başkası için kurşunun önüne atlarsın ama üstüne bir kurşun gelse bir adım yana kaymazsın. İçine doğduğun sistemden ve örgütten nefret ettiğini söylüyorsun ama çoktan onun bir parçası olmuşsun. Üstelik hiç de fena bir parça değil. Uyuşturucu, silah, kadın ve haraçla ilgilenmiyor olabilirsin, Rosanna ama sen de bir mafya anasisin. Bilgi satıyorsun, aileni koruyor ve bunun için öldürmekte tereddüt etmiyorsun.”

Tepkisini görmek için gözlerini dikmiş onu seyrediyordu. Rosanna söylediği şeylere öfkelenmişti çünkü bir yandan haklı olduğunu biliyordu. Bu dünyadan uzak durmak istemişti. Mafyayı ve ailesini reddetmek, sakın bir hayat sürmek istemiş ama bu mümkün olmamıştı. Şikago’da alışverişe çıktığı o akşam ilk defa normal bir kadın gibi hissetmişti. Ta ki sokakta Beatrice’in İtalyan pezevenği tarafından saçlarından sürüklendiğini görene kadar... Michael’dan sonra öldürdüğü ilk adam oydu. Gabriel bunu yapmayı teklif etmişti ama Rosanna ikinci kez düşünmeden adamın gırtlakını kesmişti.

“Cehennemin ortasında olmaktan başka şansın kalmıyor.”

“Bundan sonra bunu yapmana gerek yok. İstemediğin hiçbir şey yapmak, sorumluluk almak ya da elini kana bulamak zorunda değilsin. Bunun sana ne yaptığını görebiliyorum. Fazla alkol, yetersiz beslenme ve bölünen uykular...”

Rosanna kahkahasını dizginleyemedi.

“Ah, ne tatlı. Şimdi de benden bir melek gibi davranmamı mı isteyeceksin? Kuzenimi seçmeliydin Diego, o senin için uysal bir eş olurdu.”

Rosanna kahvaltı masasından kalkarken sandalyesini gürültüyle geri ittirdi. “Bir melek gibi davranmamı bekliyorsan, bana bir cennet yaratmalısın.”

Diego elini masaya vurarak, "Gitmene izin vermedim," dedi. Sesi tavırlarının aksine çok sakindi.

"Ben de izin istemedim."

Rosanna oturma alanına ilerleyip bardan bir şişe viski aldı. Bardağına doldurduğu sırada Diego arkasından yaklaşıp onu bar tezgâhıyla kendi arasına sıkıştırdı. Tıraş sabununun ve losyonun kokusunu alabiliyordu. Sert, erkeksi ve temiz bir kokusu vardı.

"İstediğim şey bir kız değildi, bir kızın benim isteklerime ayak uydurmasının imkânı yok, Rosanna. Ben bir kadın istedim. Melek olmanı beklemediğim gibi sana bir cennet de vaat etmiyorum. Fakat nasıl bir şeytan olduğumu öğrenmek istemiyorsan bana itaatsizlik etme."

Kulağına fısıldadığı zehirli sözler Rosanna'nın içinin ürpermesine neden oldu ama korktuğunu düşünmesine izin veremezdi. İçkisinden bir yudum alarak Diego'ya doğru döndü ve onunla yüz yüze geldi.

"Sana itaat etmeyeceğim Diego, asla!"

"Yine şu kelime... Asla!" İşaretparmağını yanağında gezdirirken, "Hiç hoşuma gitmiyor," dedi. "Ben tuzağa düşüreceğin bir adam değilim Rosa, eğer bunu düşünüyorsan sen ve diğer herkes buna pişman olur."

Rosanna bunu planladığını nasıl hissettiğini bilmiyordu ama ifadesini sabit tutmak için çabaladı. Onu tuzağa düşürecekti çünkü onunla bir ömür geçirmeyecekti. Bu onun hayatıydı ve bu kez kontrol onun elinde olacaktı. Erkekler egemen mi olmak istiyordu? Güzel, öyle olduklarını sanmalarında bir sakınca yoktu.

Diego'nun nefesi belirgin bir şekilde hızlanmıştı. Bunun nedeni öfkesi miydi? Yoksa bedenlerinin gereğinden fazla yakın olması mıydı? Rosanna onun sıcak ve sert bedeninin kendi bedenini ezdiğinin farkındaydı. Ellerinden biri boynuna uzandı. Parmakları nabzının attığı noktada gezinirken Rosanna, onun elinin tek seferde boynunu kırabilecek kadar güçlü olduğunu hissetti. Zaten Diego'nun da istediği buydu. Onu korkutmak istiyordu, ona zarar verebileceğini anlamasını istiyordu. Boynunu okşarken ona daha fazla yaklaştı, dudakları boynuna değdiğinde Rosanna ürperdi. Diğer eli aşağıya doğru kaydı ve bluzunun üzerinden göğsüne dokundu. Tek eliyle göğsünü

avcunun içine alarak, acı verecek kadar sertçe sıktığında Rosanna dış-
lerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı. Korku, panik, endişe bütün
duyguların ağırlığı onu eziyordu.

“Dur,” diye soludu. “Dur yoksa buna pişman olursun.” Rosan-
na panik dalgasına kapılmıştı. Buna zorlandığı o ilk seferin hatıraları
zihninde uçuşurken onu daha fazla korkutan bir heyecan dalgası be-
deninde yükselmeye başlamıştı.

Diego yavaşça geri çekilirken ellerini teslim olur gibi havaya kal-
dırdı ama ondan uzaklaşmadı. “Şimdiden durduğum için pişman ol-
dum, prenses.” Arkasını dönüp gitmeden önce Rosanna’nın yanağına
şehvet uzak masum bir öpücük bıraktı. Rosanna o gittikten sonra
yanağını sertçe silerek kokusundan ve bıraktığı o sinir bozucu histen
kurtulmaya çalıştı.

Bir sigara yakarak telefonun yanındaki koltuğa oturdu. Sergio’yla
konuşması gerekiyordu. Gelişmelerden haberi olup olmadığını bil-
miyordu ama bundan sonra bir şeyin değişmeyeceğini ona söylemesi
gerekiyordu. Rose Huston dedikodu ağı kaldığı yerden devam ede-
cekti. Santralden onu Casino Russo’ya bağlamasını istedi ve Sergio
birkaç dakika içinde telefonu cevapladı.

“Rose, iyi misin?”

Sesi telaşlı geliyordu, bu da olanları zaten bildiğini gösteriyordu.

“Duymuşsun.”

“İtalyan Mahallesi’ndeki haberler kısa sürede bana ulaştı. Rahip
bir süre titremekten konuşamadı ama nikâhınızdan haberim var.”

Rosanna bu kadar yenilmiş ve öfkeli hissetmese buna gülebilirdi.

“Sanırım yeterince kaçtım. Diego ve ben bir anlaşmaya vardık.
Bir süre daha Rose Huston olmaya devam edeceğim.”

Uzun süre sessiz kaldı. “Senin dedikodu ağını ve benim kurdu-
ğum geniş barış sistemini, Enrico’yu yok etmek için kullanmak is-
tiyor.” Sergio bir süredir bunun için çalışıyordu. Savaşların ve çatış-
maların dışında durup New York’u güvenli bir yer haline getirmeye
çalışıyordu. Diğer *capoları* tehdit etmiyor, suça bulaştığına dair bir
kanıt bırakmıyor, siyasi adamlara ve emniyet güçlerine gereken özeni
gösteriyordu.

Rosanna onu onayladı.

"Biliyorum."

"Bu sefer karışan sadece New York olmayacak. Bu, bütün İtalya'yı ve Amerika'yı etkileyecek. Tüm aileleri..."

Bir kez daha, "Biliyorum," diye tekrarlardı.

Com Nasser bir savaş başlatıyordu ve iki seçenektan birinin seçilmesi zaruriydi. Onlarla mı savaşacaksın? Onlara karşı mı? Rosanna kendisi için savaşacaktı.

[Faint, illegible handwritten notes]

233

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Hiç insani düşüncen yok mu?"

"Bana bir insan göster, belki de yapabilirim!"

All About Eve (1950) – PERDE AÇILIYOR

Rosanna, Casino Russo'ya gitmek için hazırlanmıştı. Diego'yla bitmek bilmeyen tartışmaların ardından bir türlü anlaşmaya varamışlardı. Onunla gelmeye ve her hareketini izlemeye kararlıydı, peşine bir koruma ordusu takmış olması yeterli değildi. Salona doğru ilerlediği sırada kapının kapalı olduğunu fark etti. İçeriden Diego'nun alçak sesle telefonda konuştuğunu duyabiliyordu. Kapıya iyice yaklaşıp kulağını kapıya koydu.

"Enrico bütün faaliyetlerini Amerika'da yürütüyor. Sicilya'da bunu yapamayacağını fark etti. Biz her yerde onu ararken o çoktan Sicilya'dan vazgeçti. Büyük balığın burada olduğunu farkında. Polisle anlaşma yaptığını biliyoruz, diğer yandan kendi tarafına çektiği pek çok *capo* var."

Bir süre sessiz kaldı. Kiminle konuşuyordu? Babasıyla mı?

"Elbette onu unutmadım. Şimdi ortalığı karıştırmak istemiyorum ve o bana fayda sağlayabilir."

Rosanna kendisinden bahsedildiğini tahmin ediyordu.

"Yakında intikam alacağım. Benden bu kadar kolay kurtulamaz, özellikle de onurumu hiçe sayıp beni herkesin önünde küçük düşürdükten sonra... Şimdilik sadece onu ürkütüp kaçırmamaya çalışıyorum, bir kez daha kovalamaca oynayacak sabrım ve zamanım yok. Enrico'nun tehdidi büyüyor."

Biliyordu... O sinir bozucu tavırlarının altında bir şeyler yattığını tahmin ediyordu. Dişlerini sıkıttı.

“O sürtükle işim bittiğinde beni oyuna getirmenin, ardında bırakıp gitmenin ve burnumun ucunda saklanıp beni aptal yerine koymanın bedelini ödeyecek. Adamlarım Matteo De Luca’nın peşinde. Eğer sevgili karım bir kez daha cesurca davranmaya karar verirse kardeşini gebertip cesedini önüne atacağım.”

Rosanna içeri girip onun boğazını kesmek istiyordu! Hayır, bu hızlı bir ölüm olurdu. Onu bağlayıp taşaklarını bedeninden ayırdıktan sonra vücudunda onu öldürmeyecek her bir uzvu teker teker koparıp önüne atmak istiyordu. Asıl onunla işi bittiğinde Diego onu tanıdığı her lanet gün için pişman olacaktı.

Casino Russo’nun hareketli gecelerinden biriydi. Yine de yeterli değildi, Rosanna’nın istediği bağlantılar yoktu. Öncelikle Enrico Servillo’ya ulaşmak istiyordu ama adam bir hayalet gibiydi, ismi vardı fakat kendisi yoktu. Hain *capolari* bulmalıydı ki böylece ona ulaşabilirdi. Onları bir araya getirmek hiçte kolay değildi, bu yüzden dikkatli olmak zorundaydı.

Rosanna, Shirley’in giyinme odasından içeri girdi ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Sırtını kapıya yaslamış nihayet huzurlu bir soluk alabilmişti.

“Neler oluyor?” derken Shirley’in sesi endişeliydi. “Dün ve bugün sana ulaşamadım. Neredeydin?”

“Karga beni yakaladı.”

Shirley kaşlarını çatarak, “Aman Tanrım!” diye soludu. “Kim olduğunu öğrendi mi?”

Rosanna onu onayladı.

“Dün onunla evlendim.”

“Seni zorladı mı?”

“Silah zoruyla kiliseye götürülmemi ve tehdit edilen bir rahibi düşününce evet, beni oldukça zorladı.”

“Polise gidebiliriz. Sana yardım ederim, suç duyurusunda bulunuruz.”

Rosanna içtenlikle güldü. “Sen gerçekten şu iyi polislerdensin, öyle değil mi? Üzgünüm Shirley ama FBI ya da polis kimse bana yardım edemez. Çünkü içinde bulunduğun sistem sandığın kadar iyi ve dürüst değil. Pek çok muhbir ve hain var. Diego güçlü bir adam,

sorgulanmadan ona bir içecek ikram edip ön kapıdan uğurlayacaklarına eminim ama ben... Sahte bir kimlikle yaşıyorum. İtalyan bir göçmenim, geçmişi şaibeli bir kadını. FBI biraz araştırma yaparsa senin ulaştığın bilgilerin hepsine ulaşır. Bu yüzden bu savaşı kendi yöntemlerimle sürdürmek zorundayım.”

“Planın ne?”

“Yaptığım şeye devam etmek.”

“Bu iyi olur. Sana teşekkür borçluyum. Kamyonu ele geçirdik ve söylediğin gibi içi kaçak getirilmiş kızlarla doluydu. Eğer bunu öğrenip bildirmeseydin...”

“Neyse ki kurtuldular, öyle değil mi?”

Shirley onu onayladı. “Onları bir süre misafir ettikten sonra sınır dışı etmek zorundayız. En azından satılmayacak ya da organları için öldürülmeyecekler.” Shirley haklıydı, birçoğu ailesinden kaçırılmış olmalıydı, bazıları da yeni umutlar vaat edilerek buraya getiriliyordu ama artık gerçekleri gördükleri için bunu bir daha denemeyeceklerinden emindi. “Şubemdeki piçler başarımdan pek hoşlanmadı.”

“Erkekler... Taşaklarını bir nimet sanıyorlar. Kadınlar bir şeyi başardıklarında kıskançlıktan deliriyorlar. İki topa karşılık iki meme. Bu kesinlikle memelerin üstünlüğü.”

Shirley çınlayan bir kahkahayla güldü. “Ben operasyonu başarıyla tamamladığımda suratları da taşakları kadar morarmıştı.”

“Buna sevindim...”

“Ama peşime bir yardımcı taktılar.”

“Şu an burada mı? Ne yaptığını biliyor mu?”

“Kendi yardımcımı talep ettim. Omar şubede güvenebileceğim tek adam. Mor taşaklı beyaz adamların kadınlar kadar nefret ettiği bir diğer şey siyahlardır. Merak etme, ne yaptığımı bilmiyor ama gece boyu dışarıda olacak.”

Rosanna elbisesinin eteğini düzeltirken, “İkimizin de gözcüsü var, ha?” diye mırıldandı. “Neyse ki onlardan daha zekiyiz.”

Rosanna poker masasında bir grup adamla oturuyordu. Adamları şakalarıyla güldürüyor, onların söylediği her şeye kahkahalarla gülerken sohbeti istediği gibi yönlendiriyordu. Erkekleri etkilemek, onları konuşturmak konusunda bir uzman olmuştu. Diego'nun keskin ba-

kışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Locada Sergio ve birkaç adamla otururken gözleri sürekli üzerindeydi. Poker masasında bir miktar kaybedip beylerin egolarını okşadıktan sonra bara yöneldi. Orada gördüğü bir adam dikkatini çekmişti. Gambino ailesinden Salvatore Gambino... Pek ortalıkta görünen biri değildi, ona rastlamak zordu ve Rosanna bunu bir şans olarak görüyordu.

New Jersey bölgesinin tek hâkimi olma yolunda ilerliyor olması diğer aileleri rahatsız etse de paranın gücü yüzünden kimse Salvatore Gambino'ya dokunmaya cesaret edemiyordu. Fransa'dan akışı yapılan bütün eroini New Jersey'de o pazarlıyordu. Rosanna onun yanındaki boş sandalyeye oturup barmenden bir votka istedi. Salvatore içkisini içerken yanındaki adamla sohbet ediyordu. Onu fark etmemişti ya da Rosanna'nın öyle düşünmesini ve ilk hamleyi yapmasını istiyordu. Salvatore dikkatini çekmişti çünkü Rosanna bütün aileler hakkında ulaşabildiği her bilgiyi ve dedikoduyu toplardı. Salvatore ise olası hain listesinde yer alıyordu çünkü babası *Padrino* tarafından hain ilan edilip infaz edilmişti. Salvatore on yıl önce ailenin başına geçtiğinde otuz yaşındaydı. Tıp fakültesinde okumuş başarılı bir doktor olma yolundayken bir anda bu dünyanın içine çekilmişti. Bu yüzden bu dünyada "Doktor" olarak anılıyordu. *Padrino*'ya ihanet etmesi muhtemel kişiler arasındaydı hatta şimdiye kadar sadık kalmış olması bile şaşırtıcıydı.

Rosanna bar taburesindeki bedenini ona doğru çevirerek, "Bay Gambino, sizi burada görmek ne büyük zevk," diye konuşmaya başladı, amacı adamın dikkatini çekmekti ve başarmıştı.

Sert ama karizmatik bir görüntüsü vardı. Bakışları şüpheyle üzerinde gezinirken kibarca başını salladı.

"Tanıştığımızı sanmıyorum."

Rosanna kendinden emin bir tavırla, "Siz beni tanımıyorsunuz ama ben sizi tanıyorum," dedi. "Salvatore Gambino. New Jersey patronu, kırk yaşında, bekâr, ticaretle uğraşıyor, oldukça zor ve meşgul biri bu yüzden ulaşmak neredeyse imkânsız."

"Dersinize iyi çalışmışsınız, bunu yapmanızı Russo mu istedi?"

Rosanna sigarasını ağızlığı takarken başını iki yana salladı.

"Hayır. Kolayca yönetilecek bir kadın gibi mi görünüyorum?"

Salvatore cebinden çakmak çıkarıp sigarasını yaktı ve yanında

oturan adama eliyle gitmesini işaret etti. Onu etkilemişti, ilk görev başarılıydı.

“Hayır, insanları kolay etkileyen bir kadın gibi görünüyorsunuz.”

Gülümserken sigarayı içine çekti. “New Jersey’den pek ayrılmadığınızı, insan içine karışmadığınızı, diğer *capolarla* zorunlu haller dışında bir araya gelmediğinizi duymuştum. Sizi buraya ne getirdi?”

“Hep böyle açık sözlü müsünüz?”

Rosanna gözlerini kısıp düşünüyormuş gibi yaparken, “Evet,” diye yanıtladı. “Lafı uzatmayı sevmem.”

“Ya da ağzından laf almanız gereken fazla adam olduğu için konuşmaları kısa tutuyorsunuz.”

“Anlayamadım, daha açık konuşur musunuz?”

“Siz bir Amerikalı değilsiniz, İtalyanca konuşabilirsiniz.” Adamın bir anda İtalyanca konuşmaya başlaması üzerine Rosanna ne tepki vereceğini bilemedi. Kulüpte kimseyle İtalyanca konuşmazdı ama artık konuşabilirdi, yakalanmaması gereken biri vardı ve yakalanmıştı.

“Yarı Amerikalıyım,” derken ona İtalyanca cevap verdi.

Adam başını iki yana salladı. “Hayır, sanmıyorum. Siz tartışmasız bir İtalyansınız. Bunu saklamanız zor.” İşaretparmağıyla kumar masalarını gösterdi. “Bilerek kaybediyor olmanızdan bahsetmiyorum bile... Anlaşılan o adamların egosunu yerle bir etmek istemediniz çünkü öyle yaparsanız sizinle konuşmazlardı, size öfkelenirlerdi.”

Rosanna neredeyse bir yıldır Sergio’nun kulübünde çalışıyordu ama ilk defa bu kadar aleni olarak yakalanıyordu. İçkisinden bir yudum alırken gerginliğini belli etmemek için güldü.

“Gözüm size takıldı ve konuşmak için acele ettim, kaybediyor olmanın sebebi buydu.”

Gülümsemeye çok benzeyen bir şekilde dudağı kıvrıldı.

“Eğer Karga sizi izlemiyor olsaydı çoktan hamle yapardım.”

Rosanna’nın bakışları Diego’nun oturduğu yere kaydı. Hâlâ oradaydı ama bakışları artık daha sertti. Hatta onun daha önce böyle baktığını görmüştü. Gabriel’i neredeyse vurmak üzereyken bu katil bakışları yüzüne yerleşiyordu.

“Ah, bunun farkında değildim.” Adam yüzüne inanmıyormuş gibi baktı. “Ondan korkmuyorsunuz, değil mi? Onun burada bana bakan diğer tüm adamlardan bir farkı yok.”

“Ondan korkmuyorum ama bence siz korkmalısınız.”

“Onunla değil, sizinle ilgileniyordum.” Salvatore bardan kalkmak üzereyken Rosanna bu sözcükleri fısıldadı. Bu kadar tehlikeli bir adama söylenmeyecek kadar riskli kelimelerdi ama ağzından öfkeyle çıkmıştı. Diego’nun onun sahibiymiş gibi bu şekilde izlemesine ve insanlara gözdağı vermesine kızmıştı.

Adam ayağa kalktığı anda otururken olduğundan daha korkutucu görünüyordu. Çok uzun değildi ama iriydi, geniş sırtı, takım elbise-den seçilen kol kasları onun kaba kuvvetten çekinmeyen bir adam olduğunu gösteriyordu.

“O halde ondan kurtulun ve beni ziyaret edin. Rahatsız edilme-yeceğimiz bir yerde. New Jersey’de... Sergio’dan nerede yaşadığını öğrenebilirsiniz. İyi geceler, Bayan Huston.”

Gabriel asansörün önünde dikiliyordu, ona başıyla asansörü işa-ret edip gözden kaybolduğunda Rosanna da yerinden kalkarak onu takip etti. Asansöre binip yukarı kata çıktı. Gabriel koridorda onu bekliyordu, rahat bir konuşma yapmaları için Sergio’nun odasına ilerlerken Sergio’nun adamları onlara izin verdiler. Gabriel ikisini de odadan içeri sokup kapıyı kapattı.

“Salvatore Gambino. Hakkında araştırma yapmalıyız.”

Gabriel başını sallayarak onu onayladı.

“Bizi ispiyonlayan Fredrico Romano’ymuş.”

Rosanna dişlerinin arasından, “Orospu çocuğu,” diye hırladı. “Onu hapse attırmakla kalmayıp orada öldürülmesini sağlamalıydık.”

Gabriel karşısında tepkisiz bir şekilde dikilirken, “Bunu hallede-ceğim,” dedi. “Diğer yandan bunu henüz yapmadım çünkü Enrico Servillo’nun yerini biliyor olabilir.”

“Hainlerden biri o mu?”

“Büyük ihtimalle. Emin olana kadar araştıracağım ama içeriden çıkmasını Enrico sağlamış.”

“Romano’nun bir gücü kalmadı. Fredrico babasının bütün mira-sını batırdı ve o hapisteyken kuzenleri her şeyi paylaştı. Enrico gibi bir adam neden onun için zahmete girsin ki, o hiçbir işe yaramaz.”

“O adam bir köpek, çaresiz bir köpeğe istediğin her şeyi yaptırır-sın.”

Gabriel haklıydı. Fredrico, Sergio'yla Manhattan'ı paylaşıyor olmaktan rahatsızdı. Uyuşturucu işini yapacak güçlü bağlantılarının çoğunu kaybetmişti. Ona biraz kemik atacak herkesin köpeği olurdu. Enrico'nun kirli eli olacaktı.

"Enrico, Sicilya'da mı?"

Gabriel başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Oğlu öldürüldükten sonra *Padrino* Sicilya'da kuş uçurtmuyor. Orada saklanamaz."

"Ama Amerika'da saklanabilir. Bizim yaptığımız gibi..."

"Burada olduğunu tahmin ediyorum."

Rosanna kararlı bir tavırla, "Onu bulmalıyız," dedi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Kızdırdığın sadece Kar-ga olmayacak."

"Başka şansımız yok. Şimdi bize ihtiyacı var ama ya sonra? Yaşama izin vereceğini mi sanıyorsun? Ya da benim hayatımı cehenneme çevirmeyeceğine güvenebilir miyim? Kızlar ne olacak? Buna mecburum. Bir savaş çıkacak, bu kaçınılmaz ama ben zaten tutsağım bu yüzden diğer taraf için savaşmaktan başka çarem yok."

Gabriel sıcak eliyle omzuna dokundu.

"Hâlâ gidebiliriz, Rosa. Bir yolunu bulurum."

"Kolombiya benim için bir seçenek değil, Gabriel. Oraya da gitsek bir savaş başlatmış olacağım. Ben başka birinin benim adıma karar vermesini istemiyorum, kendi savaşımı kendim verirsem kararlar da bana ait olur."

Gabriel'in dokunuşu uzaklaştı ve eli yumruk oldu.

"Bir kez tereddüt ettim ama bu sefer olmaz." Dişlerini sıkarak, "Onu öldüreceğim," diye fısıldadı.

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Bu kurtuluş olmaz aksine bunu yapar ve başarısız olursak en iyi ihtimalle ölürüz. Başarılı olursak *Padrino* peşimizi bırakmaz. Bu, kardeşim Matteo'yu da riske atar," Rosanna parmak uçlarında yükselip onun yüzüne dokundu. Bunun onu sakinleştirdiğini biliyordu. Gabriel her şey için kendini suçlamaya devam ediyordu, bu onu bitirecekti, kendine olan öfkesi onu tüketecekti. "Söz ver bana, sakın olacaksın."

Gabriel uzun süre sessiz kaldıktan sonra isteksizce, "Söz," diye mırıldandı.

O anda arkalarındaki kapı gürültüyle açıldı ve Diego içeri girdi.

Korkunç derecede sakın ve ihtiyatlı görünüyordu. Elleri ceplerindeyken ikisini inceledi, Rosanna son anda geri çekilip Gabriel'den uzaklaşacak kadar akıllıydı. Ne konuştuklarını duyduğunu sanmıyordu ama ikisinin baş başa kalmasının bile Diego açısından sorun olacağını biliyordu.

"Yanılmıyorsam, kapalı kapılar yok demiştin?"

"Bende senin buraya gelmenin iyi bir fikir olmadığını söylemiştim. İnsanları korkutuyor ve geriyorsun, benimle konuşurken rahat olmuyorlar."

İki adım atarak Rosanna'nın karşısına dikildi, Gabriel bu yakınlık karşısında bir adım gerilemek zorunda kalmıştı.

"Olmamalarını tercih ederim."

"O zaman bu anlamayı neden yaptık? Hainleri de amcanı da bulmak istiyorsun. İzin ver de işimi bildiğim gibi yapayım."

Diego'nun bakışları Gabriel'e kaydı.

"Bizi yalnız bırak."

Gabriel ve Rosanna kısa bir saniyeliğine göz göze geldiğinde Gabriel odadan çıkıp onları yalnız bıraktı.

"Salvatore'dan uzak dur."

Rosanna alaycı bir kahkaha attı.

"Neden?"

"Çünkü tehlikeli ve senin araştırma alanın içinde yer almıyor."

"O bir *capo*, tehlikeli ve hain olma ihtimali yüksek bir *capo*. Duyduklarıma göre baban onun babasını hain ilan edip öldürdü. Salvatore Gambino mutluluk içinde işlerin başına geçmiş olabilir mi? Hiç sanmıyorum, ben olsam intikam için fırsat kollardım."

Diego ona biraz daha yaklaşırken o sinir bozucu ifadeyle güldü.

"Babanı seviyor musun, Rosa?"

"Bunun konumuzla ne ilgisi?"

İşaretparmağını dudaklarına götürüp onu susturdu.

"Onu öldürsem benden nefret eder misin?"

Rosanna ona imalı bir bakış attı. "Benden nefret etmediğin bir dünyadan bahsediyorum." Abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. "Tamam, şöyle düzelteyim, onu öldürme fırsatın olsa ne yapardın?"

"Sadece seninle evlenmeye beni zorladığı için bile onu öldürebili-

rim." Rosanna'nın zehirli fısıltısı Diego'yu korkutmadı aksine neşeyle güldürdü.

"İşte bundan bahsediyorum. Bizim dünyamızda ailen bile en büyük düşmanın olabilir. O yüzden Salvatore Gambino'nun bize düşman olduğu safatasını öne sürme."

Rosanna onun gözlerinde kıskançlıkla karışık nefret gördü.

"Haklısın. Belki de bu bir bahanedir. Sonuçta o yakışıklı, çekici, güçlü ve zengin bir adam. Bir tercih yapacak olsam ilk sırada olabilirdi."

Tek eliyle yanağını kavrayıp yüzünü kendine doğru çekerken Rosanna onu kontrolsüz bir şekilde öfkelenirdiğini fark etti. "Bir tercih şansın olmayacak. Asla. Gambino'dan uzak duracaksın. Gabriel'den de... Onun canını bağışladım çünkü iyi niyetimi görmeni istedim. Bunu her zaman yapmam Rosa, benimle anlaşılan insanlar bana şartlar sunamaz ya sunduklarımı kabul ederler ya da onları yok ederim."

"Kimseyi araştırmadan Enrico'yu ve hainleri nasıl bulmamı planlıyorsun?"

Rosanna onun kolunu tutup elini yüzünden çekmeye çalışsa da Diego'nun tutuşunu gevşetemedi.

Diego ona daha fazla yaklaştı, burunları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Rosanna onun viski kokan sıcak nefesini yüzünde hissediyordu.

"Bu işi çok övündüğün o kızlarına bırak. Benim karım kimseyle bir barda flörtleşemez." Rosanna onun dokunuşundan ve yakınlığından kurtulmak için geriledi. "Benim karım kimsenin karşısında o şekilde kahkaha atamaz." Sırtı kitaplığa çarptığında durmak zorunda kaldı ama Diego hâlâ üzerine geliyordu. "Benim karım hiçbir adamın kendisine dokunmasına izin veremez!"

"Senin emirlerine itaat etmiyorum. Ben senin kölen değilim."

Diego kanını emmek ister gibi dudaklarını boynuna bastırdı. Rosanna sıcak nefesini, teninin hissini, keskin dişlerinin ve ıslak dilinin hafif temasını nabzının attığı noktada hissediyordu. Korktuğunu ya da tedirgin olduğunu belli etmemek için sabit durmaya özen gösteriyordu. Ellерinin titremesini gizlemek için onları iki yana indirip yumruk yapmıştı. Diego'nun yanağındaki sert tutuşu gitse de elleri omuzlarını tutuyordu.

“Sen benim karımsın. Ölüm bizi ayırana kadar, unuttun mu sevgilim?” Onunla oynuyordu, sanki ne kadar rahatsız olduğunun farkındaydı ve bundan sadistçe bir zevk alıyordu. Dudaklarını boynundan ayırmadan konuştu. “Seni siktiğimde ne kadar itaatkâr olacağını göreceksin.” Dudakları boynundaki oyuga doğru kaydı. Dili tadına bakmak için dışarıdaydı. Rosanna’nın kaskatı olduğunu fark ederek boynuna verdiği nefesle güldü. “Korkma.” Kokusunu içine çekerken, “Zevk almanı sağlayacağım, ben bencil bir adam değilim,” dedi.

Rosanna onun karnına çarpan sertliğini hissedebiliyordu. *Pislik!* Sertleşmişti hem de Rosanna’nın duyduğu rahatsızlığı fark ederken... Onun da Michael’dan bir farkı olmayacaktı. Tek farkı daha genç olması ve yakışıklı suratıydı. Rosanna titreyen dizlerini korkuya bağlasa da boğazında yutmaya zorlandığı bir duygu vardı. Bu duygu onu Diego’nun dokunuşundan bile daha fazla rahatsız ediyordu. Beyninin içinde bir uğultu vardı. *Kaç! Kal! Savaş! Teslim ol! Karşı koy! Uzaklaş! Yakınlaş!* Eli tehlikeli bir şekilde belini kavradı, daha aşağıya kalçasına inip onu kendine çekerek bedenine yasladı. Rosanna ondan yayılan tüm sıcaklığı hissediyordu.

Kendini beğenmiş bir sesle, “Sana karşı dikkatli olurum, Rosa. Canını yakmam,” dedi.

Ondan istediğini almaya kararlı bir kurt gibiydi ama Rosanna artık bir koyun değildi. Bu yollardan en kötü şekilde geçmişti ve bir kez daha av olmayacaktı. O artık bir avcıydı. Sinsi bir avcı. O bir çoban köpeğiydi ve artık kurt avlıyordu. Sahte bir teslimiyetle Diego’ya bakarken onu kravatından yakaladı, kendine çekerek dudaklarını dudaklarına bastırdı. İstedikinden daha samimi bir dikkat dağıtma taktiğiydi ama öfkelendiği zaman pek düşünmezdi. Diego anlık bir şaşkınlık ve duraksamanın ardından büyük bir açlıkla Rosanna’yı öpmeye başladı. Dudakları dudaklarını içine çekiyor, dili ağzının içini istila ediyordu. Elleri kalçalarını kavramayı bırakmış, yüzünü tutup kendine doğru çekmeye başlamıştı. Tam da istediği gibi Diego onu isteyerek öptüğünü sanmış ve dikkati dağılmıştı. Ne büyük bir hata!

Rosanna o fark etmeden elini aşağıya indirdi. Diego muhtemelen onu okşayacağını sanıyordu ama bunun yerine elini kısa elbisesinin altına kaydırды. Tam orada jartiyerinin bitişinde kasiğine yakın noktada bulunan bıçağı kavradı. Gabriel bedenine birkaç gizli bıçak yer-

leştirmek için taktikler öğretmişti ve bunu nasıl hızlıca çekip doğru hamleyle saplayacağını da... Diego ne olduğunu fark edene kadar Rosanna bıçağı çekmişti. Adamın hamle yapması için çok geçti bu yüzden gerilemiş olsa da Rosanna'nın savurduğu bıçak boğazını kesmişti. Öldürecek kadar derin değildi ama onu şaşırtacak, geri çekecek ve korkutacak kadar tecrübeliydi.

Boynundan akan kanlar gömleğinin beyaz yakasını kırmızıya boyarken Rosanna ona nefretle baktı. "Bana karşı dikkatli olma çünkü ben sana karşı dikkatli olmayacağım." Elindeki bıçağın kanını elbisesine sildikten sonra eteğini kaldırıp bıçağı yerine koydu. "Ben senin fahişen değilim, Diego."

Diego'nun eli boynuna gitmişti, eline bulaşan kana şaşkınlıkla baktı.

"Merak etme, seni öldürecek kadar derin değil ama istesem yapardım."

Rosanna, Sergio'nun odasından çıktığında koridorda onu bekleyen Franco ve Gabriel ile karşılaştı. İkisi de itaatkâr ama endişeli bir şekilde bekliyordu. İkisinin de bakışları eline ve elbisesine bulaşan kana kaydı.

Rosanna dağılan saçlarını düzeltip kabartırken Franco'ya, "Sahibini kontrol etsen iyi olur," dedi. "Biraz kanaması var."

Franco hızla odaya koşarken Gabriel yanına gelerek bedenini incelemeye başladı. Sanki Diego'yu öldürmek için bir işaret arıyordu.

"Bir şeyim yok. Yaralı değilim ama onu yaraladım."

"Boğazını kestiğini ya da kalbini deştığını söyle."

Rosanna gülümsedi. "Boğazını kestim ama ölmeyecek. Biraz gururu kırılmıştır eminim."

Gabriel de onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Bunu karşılıksız bırakmayacaktır."

"Sanmıyorum. Misilleme yapmayacak kadar kibirli. Hayatımı cehenneme çevirmeye çalışacaktır ama zaten öyle değil mi?" Derin bir nefes aldı. "Beni eve bırak. Kızlara başımın ağrıdığını söylersin." Gabriel onu onayladı ve arabaya kadar eşlik ederken ceketini çıkarıp omuzlarına sardı. Diz kapaklarının üzerine kadar düşen ceket üzerindeki kanı gizlemişti.

Rosanna eve geldikten sonra doğruca odasına çıkmış, küvetin içini doldurup oturmuştu. İçeriği aydınlatan tek ışık kenarlarda

yanan birkaç muma aitti. Biraz yalnızlık ve sakinlik istiyordu. Başını kütvetin kenarına koyduğu havluya yaslayarak gözlerini kapattı. Tanrım! Diego Servillo'yu kesmişti! Pişman değildi ama onun nasıl tepki vereceğini de bilemiyordu. Diğer yandan onunlayken hissettiği o rahatsızlık... Düşündükçe daha da gerilmesine neden oluyordu. Michael'da hissettiğinden çok farklıydı. Gabriel ile oynasırken hissettiğinden de çok farklıydı. Sıcak ve masum değildi; vahşi, rahatsız edici, hayvaniydi. O histen nefret etmişti.

Birinin kendisini izlediğini fark ederek hızla gözlerini açtı ve kollarıyla göğüslerini kapattı. Diego içerideydi, sırtını banyo kapısına yaslamış dikiliyordu. Yüzü karanlık bir gölgeden ibaretti ve ifadesi neredeyse seçilmiyordu.

"Diego! Burada ne işin var? Kapıyı kilitlemiştim!"

"Kilitli bir kapının seni benden uzak tutacağını mı sanıyorsun?"

"Görünüşe göre yaran o kadar da önemli değilmiş."

Diego'nun sesinden güldüğünü anladı. Eli boynuna gitti, gördüğü kadarıyla beyaz bir gazlı bezle sarılmıştı. "Dikiş gerektirmedi ama iz kalacak. Franco pansuman yaptı, enfeksiyon kapmamayı umuyorum."

"Kesici aletlerimi her zaman temiz tutarım. Enfeksiyon kapacağını sanmıyorum."

"Tıpkı kilitli kapılar gibi bu da beni senden uzak tutmayacak, prenses. Sadece artık daha tedbirli olacağım."

Rosanna dişlerinin arasından uğursuz bir fısıltıyla ona cevap verdi. "Bir sonraki sefer olmayacak. Bir daha beni zorlamaya kalkarsan, doğru açıyla kestiğimden emin olurum."

Diego kapının arkasında asılı duran bornozunu alıp Rosanna'ya yaklaştı. Neyse ki bir şey görmeyeceği kadar fazla karanlıktı ve yeterince köpük vardı. Bornozu yanına bırakırken ona doğru eğildi.

"Rosanna... Hâlâ anlamadın mı?"

"Neyi?"

"Bu senin kazanacağın bir oyun değil, sevgilim." Gözleri mumların alevinde uğursuz bir şekilde parıldarken dudakları kıvrıldı. "Birçok kez benim için geleceksin, seni kızdıracağım, seninle oynayacağım ve sonunda seni alacağım."

Rosanna bir şey söyleyemeden doğrulup kapıdan çıkmadan önce, "İyi geceler, prenses," diye mırıldandı. "Tatlı rüyalar."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Eh, kimse mükemmel değildir.”

Some Like It Hot (1959) – BAZILARI SICAK SEVER

Shirley sahneden indiğinde bu durumu ne kadar kanıksadığını fark ederek dehşete düştü. Hafta sonları Casino Russo’da sahne almak onun için sıradan bir hal almaya başlamıştı ve bu korkutucuydu. Hiçbir zaman şarkıcı olmak gibi bir hayali ya da düşüncesi olmamıştı. Yetimhanede büyüdüğü yıllarda şarkı söylemeyi severdi ama o kadardı, bu asla hayatında yeri olan bir şey olmamıştı. Şimdi ise sahnede şarkı söylerken neredeyse mutluydu. Tüm bu kötü adamların ve suçluların arasında olmasa bunu dile getirebilirdi.

Casino Russo her zamanki kalabalık günlerinden birini yaşıyordu. Kumar masaları izleyiciler ile tıkabasa doluydu, localar iş konuşup puro içen adamlarla kaynıyordu. İtalyanların arasına karışan karanlık Amerikalıları görmek mümkündü. Shirley bardan su aldığı sırada bir köşede gizlice konuşan adamları dinlemek için duraksadı. Bir sevkியattan söz ediliyordu ve Shirley bu sevkiyatın yasa dışı bir şey olduğundan emindi. Suyunu bara oturarak içmeye karar verdiğinde sahnedeysen onu seyreden adamlardan biri hemen yanına oturup onu selamladı.

“Merhaba, size hayran olmamak elde değil, hanımefendi. Muhteşem bir sesiniz var.”

Shirley sahte bir gülümsemeyle karşılık vererek, “Teşekkürler,” diye mırıldandı ama kulağı hemen arkasındaki adamlardaydı.

Adam elini uzatarak, “Ben Henry Walken,” dedi.

Shirley onunla tokalaşmak için elini uzattı. “Shirley.”

“Biliyorum. Sizinle bizzat tanışmak için fırsat kolluyordum.”

Shirley adamın kendisine iltifat etmesi karşısında sanki onu dinliyormuş gibi ilgili görünmeye çalışsa da bunu yapmakta zorlanıyordu. Adamlar Fransa'dan gelecek uyuşturucudan bahsediyorlardı. Böyle bir şeyi açıkça konuşmaları onların aptal olduğunu gösterse de Shirley bu aptallıklarından memnundu. Yarın gece balıkçı tekneleriyle taşınacak uyuşturucunun nereye ineceğini bile öğrenmişti. Shirley bir operasyon düzenlenmesini sağlayacaktı.

“Bu gece başka bir planınız yoksa sizinle yalnız kalmak isterim,” dedi. Adam etrafına küçümser bir tavırla baktıktan sonra, “Tercihen daha sessiz ve İtalyanların olmadığı bir yerde,” diyerek sözlerini tamamladı. Shirley onun rahatsız edici bakışlarından hoşlanmamıştı.

Tam cevap vermek üzereyken omzunda bir el hissetti. Başını çevirdiğinde Sergio'nun çatık kaşları ve ciddi suratıyla karşılaştı.

“Bay Walken. Umarım her şey yolundadır.”

Henry Walken başını sallayarak onu onayladı. “Güzel bir akşam Bay Russo, beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Bende Shirley'e onu daha yakından tanıma arzumdan bahsediyordum.”

“Korkarım bu mümkün değil.” Shirley, Sergio'nun bakışını yakalamıştı. Sadece bir bakışla Henry Walker oturduğu sandalyeden kalkıp titreyen sesiyle iyi geceler dilemiş ve ortadan kaybolmuştu.

Sergio boşalan sandalyeye otururken, “İstemediğin kimseyle konuşmak zorunda değilsin,” dedi.

“Ah, aslında onunla konuşmak istiyordum.”

Sergio çatılan kaşlarıyla, “Gerçekten mi?” diye sordu.

Shirley gözlerini devirip suyundan bir yudum aldı. “Hayır, şaka yapıyordum.” Yine de adamın varlığı ve düşük çenesi işine yaramış, bu sayede barın diğer tarafında oturan adamları dinleyebilmişti.

“Onu korkuttun.”

Kalkık kaşlarının ardından ona bakarken, “Korkmalı,” diye fısıldadı.

“Korkulması gereken bir adam mısınız?”

“Onun için evet. Brooklyn Belediye Başkanı olmak istiyor ve Brooklyn'in kralı benim.”

Shirley onun gibi bir Amerikalının burada ne aradığını merak etmişti. Demek Sergio Russo siyasete girecek Amerikalıları da avucuna

almıştı. Bu şekilde kaç Amerikalı 'dostu' vardı? Devletin hangi birimlerine adamlarını yerleştirmişti?

"Güçlü bir adamsın, Sergio. Bu gücün sadece eğlence sektöründen geldiğine inanmak zor."

Sergio imalı bir şekilde gülümsedi. "Onlara istedikleri şeyi veriyorum ve karşılığında bana saygı duyuyorlar."

"İstedikleri şey nedir?"

"Kumar, içki, kadınlarla hoş sohbet, asla bir araya gelemeyecekleri adamlarla tanışma imkânı... Burada bir belediye başkanını da görebilirsin, zengin bir iş insanını da... Kiminin oya ihtiyacı oluyor, kiminin daha çok paraya ya da doğru bağlantılara... Senin gibi akıllı bir kadın bu sektörü küçümsememeli."

Shirley küçümsemedi, burada dönen şeylerin farkındaydı. Sadece Sergio'nun bu olayların neresinde olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Devlete vergisini veren sıradan bir işletmeci olmadığından emindi.

"Peki, sen neden buradasın? Bu kadar genç yaşta böyle bir gücün sahibi nasıl oldun? Ve istediğin şey ne?"

Sergio ona çapkın bir tavırla göz kırptı. "Seninle bunları uzun uzun konuşmak isterim ama burada değil."

"Nerede?"

"Henry Walken istediğini asla alamazdı ama ben alabilirim. Seninle yalnız kalmak istiyorum. Uzun bir süre, rahatsız edilmeden ve rol yapmak zorunda olmadan."

Shirley'in bedeninden bir ürperti dalgası geçti. Rol yaptığını anlamış olabilir miydi? Shirley çok iyi olduğundan emindi.

Zorlukla yutkunarak, "Neden rol yaptığımı düşünüyorsun?" sordu.

Oturduğu sandalyede hafifçe öne doğru eğilip yüzünü Shirley'e yaklaştırdı. "Senden bahsetmiyorum *la mia bellezza*. Ben rol yapıyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Sen ve ben bu gecenin sonunda sessiz bir yerde olacağız." Biraz daha yaklaştığında parfümünün kokusunu rahatlıkla alabiliyordu. "Bir önceki sefer daha ileri gideceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Daha ileri gideceğim ve sen de söylediğin gibi bu anın gelişini sabırsızlıkla bekleyeceksin."

* Güzelim benim.

Shirley sertçe yutkunmak zorunda kaldı. O anın hatıralarını kafasından bir türlü atamamıştı. Sergio'nun bedenini keşfeden elleri, onu baştan çıkaran dili... Daha önce hiç o şekilde orgazm olmamıştı. Daha önce kadınlığı hiç öyle bir ilgi görmemişti. O gece Sergio ona öyle bir his yaşatmıştı ki yalnız kaldığı her an onu düşünüyordu. Sonrasında kendinden utansa da birkaç sefer kendine dokunarak orgazm olmuştu. Yıllar sonra bedeninde yükselen kadınsı ihtiyacı tekrar hissediyordu. Bir yanı görevi için onunla daha fazla konuşma şansı yakalamak istiyor, diğer yanı ise onunla sadece yalnız kalma kısmına odaklanıyordu. Bu çok tehlikeliydi. Her açıdan çok fazla risk alması gerekiyordu.

"Seninle yalnız kalırım ama bir şartım var."

"Nedir?"

Omar dışarıdaydı ve arabaya binene kadar onu bekleyecekti. Böyle söylemişti, yani buradan ayrılamazdı. "Buradan ayrılmayacağız."

Sergio sinsi bir şekilde gülümsedi.

"Elbette."

Shirley sahnesinin ardından kendini odaya kapatmıştı. Heyecandan elleri terliyor, ağzı kuruyor, bacakları titriyor, kalbi her an yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Adrenalinin yavaş yavaş yükseldiğini hissediyordu. Rosanna'yı görmek için etrafa bakınsa da onu bulamamıştı bu yüzden onun bu gece bir şeyler öğrenip öğrenmediğini bilemiyordu. Kızlar eve gitmek için yola çıkmadan önce odada geviyorlardı.

Linda ona bir bardak içki uzattı.

"Gevşemeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Ağır İtalyan aksanı, kötü İngilizcesine rağmen en azından anlaşabildiği iki kızıdan biriydi. Diğer kızlar İngilizce bilmiyorlardı özellikle her akşam onu itinayla hazırlayan Beatrice... İçkiyi kibarca reddederken kulağındaki ağır küpeleri çıkardı.

"Gergin değilim, ben sadece yorgunum."

Linda sahte bir kahkaha attı.

"Seni Russo'yla konuşurken gördüm. Yerinde olsam gergin olurum."

"Gerilmem için bir neden yok. O sadece kibar olmaya çalışan bir adam."

Linda kalkık kaşlarıyla onu incelerken, "İkinizin arasındaki elektrikle bütün Brooklyn aydınlanır," dedi.

"O sadece bir yanılsama."

Kızlar Casino Russo'yu terk edip misafirler birer birer ayrılırken dışarısı sessizliğe bürünmüştü. Shirley tam da Linda'nın söylediği gibi gergindi. Tam daha fazla bekleyemeyeceğini düşünüp kapıdan çıkıp gitmek üzereyken Sergio onu yakaladı. Elinde tek bir kırmızı gül tutuyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun, *amore mio*?"

"Ben... İşin çıktığını düşünmüştüm."

"Senden önemli hiçbir şey olamaz."

Gülü ona uzattı.

Shirley gülü koklarken, "Bu sefer bir tane mi?" diye sordu. Kolu- na girerken gülümsedi, onu asansöre yönlendirdi. "Odanda mı olacağız?"

"Hayır." Tek kelimelik bir cevabın ardından ofisine çıktılar. Asansörden indikten sonra koridorda ilerleyip başka bir asansöre bindiler. Kapıda iki adamı dikiliyordu, onlara İtalyanca bir emir verdi. Shirley kabul etmekten hoşlanmasa da İtalyanca konuşurken çok çekiciydi. Sergio düğmeye bastı. "Bu asansör oteldeki odama çıkıyor."

Casino Russo, Brooklyn'in en büyük otellerinden birinin altındaydı. Bu yüzden Sergio'nun orada bir odası olmasına şaşırmamıştı. Onu bir otel odasına götürüyordu.

"Niyetin konusunda çok açıksın."

Sergio bir kahkaha attı. "Seninle ilgili bir niyetim olduğu doğru ama seni buraya getiriyor olmamın sebebi bu değil."

"Öyle mi, sebebi ne?"

"Çünkü burada yaşıyorum, burası benim evim. Diğer yandan sen de Casino Russo'dan ayrılmak istemediğini söyledin, yani ben bir taşla iki kuş vurmuş olacağım."

Asansör çınlayarak açıldığında Shirley, Sergio'yla indi. Gerçekten kocaman bir koridor bomboştu.

"Bütün kat sana mı ait?"

Başını sallayarak onu onayladı. "Tamamı benim. Bir tek bu asansör bu kata ulaşabilir."

* Aşkım.

Shirley onun yanında yürürken gergin olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Burada olması büyük bir şanstı. Gizemli Sergio Russo'nun yaşadığı ve muhtemelen pek çok sırrını sakladığı yerdeydi.

"Bunu bir uyarı olarak mı söylüyorsun?"

Sergio kolunu beline dolayarak onu kendi bedenine yasladı.

"Hayır, sadece güvende olduğumuzu bilmen için söylüyorum. Güvende ve yalnız..."

Önünde durdukları kapıyı açarak önce Shirley'in girmesi için kenara çekildi. İçeriye kocaman bir şömine aydınlatıyordu ve her yer kırmızı güllerle kaplanmıştı. Shirley'in nefesi kesilirken şaşkın bakışlarla odayı inceledi. Viktorya tarzı gösterişli mobilyalar, ahşap, kırmızı ve altın varaklar... Daha önce hiç böylesine gösterişli bir yerde bulunmamıştı. Bu oda Viktorya döneminde bir yerde dondurulmuş ve buraya getirilmiş gibi görünüyordu. Yerlerdeki kırmızı gül yapraklarına basarak odanın içinde ilerledi. Küçük pek çok pencereden Brooklyn'in gece manzarası nefes kesici görünüyordu.

Elindeki güle kısa bir bakış atarak masanın üzerinde duran kocaman buketten alındığını anladı. Sergio yaklaşarak ellerini omuzlarına koydu. Omuzlarına sarılı küçük kürkü kibarca üzerinden aldı: "Hiçbir zaman azla yetinmem, Shirley." Söylediği şeyin güllerle hiçbir alakası yoktu. Shirley'in yanakları kızarıırken bunun şöminenin sıcaklığından olmasını umdu.

Şöminenin önünde hazırlanmış yemeği işaret etti. "Konuşmak için samimi bir ortam olmasını istedim ama bir şeyler de yemek istersin diye düşündüm bu yüzden burayı hazırlattım. Bir sonraki sefer seni düzgün bir yemeğe çıkarmak isterim. Uğraşmamın göstergesi olarak..."

Shirley buna izin veremezdi. Onunla dışarıda olmak... Gerçek bir randevu gibi, bu olamazdı. Biri onları görebilirdi. Daha kötüsü Shirley'i tanıyan biri onları görebilirdi. "Hayır, hayır. Bu çok güzel ve sıcak... Teşekkürler."

Büyük ve gösterişli koltuğa oturdu. Sergio ceketini çıkarıp yanına yerleşirken Shirley onu inceledi. Üzerindeki yelek, gömlek ve kravata rağmen çok genç olduğu belliydi. Genç ve yakışıklı... Onun gibi adamların peşinde koşmasına, onu böyle şımartmasına alışkın

değildi. Genelde ikinci kez dönüp bakmazlardı. Sıkıcı, işkolik, sen Shirley Davis... Gençliğinde bile onun gibi bir adamı elde etmesi mümkün değildi.

Şampanya kovaşını göstererek, "İçki?" diye sordu.

Shirley başını iki yana sallayınca kadehini suyla doldurdu ve kendi kadehine de aynısını yaptı. "Su içmek zorunda değilsin. Ne istersen içebilirsin, Sergio."

"Biliyorum ama sana eşlik etmek istiyorum. Şampanya yoksa su fark etmez."

Shirley gülümsemekten kendini alamadı. "Bu tatlı ama gerçekten..." Derin bir nefes alarak, "Bağımlılık sorunlarım yok," dedi. "Yani böyle düşünüyorsan sorun değil, sadece içki içmiyorum hepsi bu."

Sergio su dolu kadehini ona doğru kaldırdığında Shirley ısrar etmesinin anlamsız olduğunu kadehine uzanıp kaldırarak ona karşılık verdi. Sergio ona lezzetli bir yemek gibi bakıyordu. Gözleri yüzündeki ve bedenindeki her ayrıntıyı hayranlıkla incelerken Shirley, "Neden ben?" diye sordu. "Neden tüm bunları yapıyorsun ve benimle bu kadar ilgileniyorsun?"

Sergio kadehini sehpa koyup yemeklerin üzerindeki kapakları kaldırırken, "Çünkü kolay lokma olmadığını ve seni elde etmek için uğraşmam gerektiğini söyledin, ben de öyle yapıyorum," dedi. "Ama bunu sen söylememiş olsaydın da yapardım."

"Kaç yaşındasın?"

Sergio omuzlarını silktili. "Otuz iki."

"Ben kırk yaşındayım."

"Sadece bir sayı; dört ve sıfırın yan yana gelmesinden ibaret."

Shirley onun romantik bir çapkın olduğunu biliyordu, hünerlerini kendisi üzerinde kullanıyor olmasından dolayı hem rahatsız hem heyecanlıydı. Bu garip ve karmaşık hislerin nedenini yıllarca yalnız olmasına ve bir kadın olma isteğini görmezden gelmesine bağlıyordu. O masallara inanan, kalbi iki güzel söz için çarpan, âşık olma ümidi olan biri değildi. Ne yazık ki bunları yıllar önce kaybetmişti. Artık gerçekleri biliyordu, ayakları yere basıyordu. Bir görevi vardı, bu işe bağlı kalırken her türlü imtiyazı vermeye, bunu yaparken içinde çırpınan o kadın için bazı kuralları çiğnemeye hazırdı.

"Yine de sana bir neden sunmam gerekiyorsa," derken ona doğru yaklaştı. Sıcak nefesi tenine çarpıyor, şöminede yanan alevler gözlerinde parlıyordu. "Güzelsin, seksisin ve zekisin. Ayrıca kıçın da çok güzel."

Shirley ağzından kaçan kahkahaya engel olamadı. "Daha önce böylesine... Açık bir iltifat aldığımı sanmıyorum."

Sergio karanlık bakışlarını gözlerinden ayırmadan omzuna düşen saçları geriye çekti ve çıplak omuzlarını açığa çıkardı. Dudakları o noktaya değerken Shirley bedeninde gezinen ürpertiye engel olamadı.

"Konuşacağımızı sanıyordum."

"Güzel, konuş. Neyi merak ediyorsan sor *bellezza*, sabaha kadar seni dinleyebilirim."

Dudakları omzundan boynuna doğru kayarken Shirley onu durdurmak için hamle yapmadı. İçindeki o kadın bütün sıfatlarından sıyrılmış sadece kadın olan 'Shirley' bu dokunuşları, öpüşleri istiyordu. Bir adamın ondan hoşlanmasını istiyordu, beğeniyle bakmasını, etkilenmesini, onu arzulamasını... Sıradan bir adamın değil. Yakışıklı, güçlü, zeki ve onu kadın olarak takdir eden bir adamın... Sergio'nun...

Shirley daha fazla düşünmeden elleriyle Sergio'nun yumuşak saçlarını avuçladı. Açık kumral saç tutamları parmaklarının arasından kayarken Sergio boynuna doğru İtalyanca kelimeler mırıldandı.

Başını kaldırıp dudaklarını dudaklarına yaklaştırmak, "Seni öpmemi ister misin?" diye sordu. "Dilimin ağzının içinde dolaşmasını, amını yalarmış gibi ağzını keşfetmemi..."

Shirley kesik bir solukla, "Öp beni," dedi.

Sergio öpmedi sadece oradaydı, dudakları dudaklarının üzerinde duruyordu.

"Birlikte soyunmak ister misin?"

Shirley yavaşça başını salladı. Daha normal bir kadın gibi hareket ediyor olsa arkasını dönüp kaçırdı ama o yapmadı.

Dudakları dudaklarını kavradı. Onu içine bir nefes gibi çekerken, Shirley kollarını boynuna dolayıp kendine bastırdı. Bu öpücüğün tadını çıkarmaya başlamıştı. Ona karşılık veriyor, dili diliyle buluşurken inlemekten kendini alıkoyamıyordu. Sergio onu hakkını vererek

öperken kendini teslim etti. Dakikalar sonra geri çekildiğinde dudakları zonkluyordu ve Sergio'nun dudakları kırmızı rujundan kalan izlerle lekelenmişti.

"Peki, seni yememi, tadını çıkarmamı ister misin?"

Shirley'in zihnine geçen seferin hatıraları üşüşürken bedeni ani bir ateşle kavruldu.

"Beni ağzına almak ister misin?"

Artık ikisinin de solukları kontrolden çıkmıştı. Shirley onun omuzlarına sıkıca tutunmuş sanki metrelerce yüksekteymiş ve düşmemeye çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Sorusunu bir kez daha ciddiyetle tekrar ettiğinde Shirley usulca başını salladı.

"Seni becermemi ister misin?"

Göğüsleri aldığı sık nefeslerle hemen önlerinde inip kalkarken Shirley bu baskıya daha fazla dayanamayacağını hissediyordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, Sergio."

Sergio onu tekrar öptü. Öpüşlerinin arasından, "Bunu istediğini duymayı seni gördüğüm geceden beri hayal ediyorum," dedi. "Seni o kadar çok becermek istiyorum ki Shirley, seni darmadağın etmekten korkuyorum."

Shirley onun yüzünü kavradı. "Bana bak," diye emretti. "Şimdi becer beni çünkü bir daha buraya kadar gelmeye cesaret edemeyebilirim."

Sergio onu öperken aynı anda ayağa kalktılar. Shirley onun bedeninin nerede başladığını kendi bedeninin nerede bittiğinin farkında değildi. Birbirlerine dokunurlarken her seferinde birkaç adım atıp yatak odasına ulaşmaya çalışıyorlardı. Sergio ellerinden birini Shirley'in elbisesinin fermuarını açmak için sırtına götürdü. Shirley ise onun kravatından kurtulmuş, yeleğinin düğmelerini açmaya çalışıyordu. Sergio elbisenin fermuarını açmaya başarmıştı. Shirley askılardan kurtulup kumaşı kalçalarından sıyrarak yere düşmesini sağladı. Yere düşen kumaş yığınının içinden çıktığında Sergio onu aç bakışlarla inceledi. Göğüslerini destekleyen sutyen, siyah dantelli külotuna bağlı ince jartiyer çorapları ve topuklu ayakkabılarını iştahla incelerken Shirley duyduğu çekingenliği bastırmaya çalışıyordu. Bir genç kız be-

denine sahip değildi. Dolgun ve olgun bir kadındı. Yıllarca çocuğu olmadığı için deneysel pek çok tedavi görmüştü. İki düşük yapmıştı. Her ikisi de çok ileri evrelerde yapılmış düşüklereydi. Rahim kanserine yakalanmış, çok ağır bir tedavinin ardından daha ağır bir dizi ameliyat geçirmişti. Bedeni tüm bunların ağırlığını yıllarca taşımıştı. Göğüsleri yirmili yaşlarında olduğu gibi dolgun, diri ve dik değildi. Beli eskisi kadar ince, kalçaları şekilli değildi.

Sergio gözlerini üzerinden ayırmadan, "*Afrodite è proprio di fronte a me,*" diye mırıldanana kadar gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığı hakkında pek çok tereddüdü vardı.

"Ne söyledin?"

"Afrodit tam da karşımda duruyor dedim, *bellezza*. Sen gerçek bir kadınsın."

Shirley gülümsedi.

"Sen bir çapkınsın, beni yatağa atmak için her şeyi söylersin."

Sergio'nun tek kaşı havaya kalktı. Yeleğini omuzlarından sıyrıp çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açarken, "Sana iltifat ederken hep samimiyim," dedi. "Bir şey söylesem de söylemesem de seni yatağa atacağım. Şu andan itibaren kaçışın yok, *amore mio*."

Gömleği de üzerinden çıktığında şekilli göğsü açığa sıktı. Sıkı karnı, düz göğsü, açık renk ve seyrek göğüs kılları birkaç solgun yara iziyle çok çekici bir adamdı. Pantolonunun kemerini çözüp yere attı. Beli düşecek gibi duruyor, kasiğindeki tüy şeridini gözler önüne seriyordu. Shirley çok uzun zamandır bir adamın dokunuşuna hasretti. Uzun ama çok uzun yıllar olmuştu. Öncesinde ise sadece hamile kalmak için verilen bir görev üzerine sevişmişti. Şimdi ise bir adamı arzuladığı ve o adam da onu arzuladığı için sevişecekti.

Sergio elini ona uzatarak, "Gel," dedi.

Shirley düşünmeden onun peşinden gitti. Çift kanatlı kapıdan geçerek gülünç derecede büyük yatak odasına girdiler. Dört direkli kral boy yatak kırmızı çarşafı örtülmüş, üzerinde uzanacak ihtişam, gösteriş ve güç gösterisini seven adamı bekliyordu. Sergio onu yatağa yatırılmadan önce saçlarındaki tokaları çözüp birer birer yere attı. Omuzlarından aşağıya dökülen kızıl sarı tutamların dalgaları omuzlarını kapladı. Sutyeninin kopçasını açıp arzudan ağırlaşmış göğüslerini serbest bıraktı.

Karanlık bir fısıltıyla, "Romantik olduğum için benden yumuşak bir sevişme bekleme. Bu olmayacak. Seni aklın uçana kadar becereceğim," diye uyardı. Shirley'in buna bir itirazı olmazdı, özellikle bu gece...

Elleriyle ağırlıklarını tarttıktan sonra onu yumuşakça okşarken gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. Eğilerek ağzını şişmiş göğüs uçlarından birine götürdü. Shirley onun sıcak ağzını, yeni çıkmaya başlayan sakallarının verdiği batma hissini ve dişlerinin etini sıyırmasını hissettiğinde yüksek sesle inledi.

"Tanrım!"

Sergio lezzetli bir yemek yiyormuş gibi mırıldanırken İtalyanca kelimeler fısıldıyordu. Göğüslerini yalamayı sürdürürken boştaki kelimeleri eliyle jartiyerinin kancalarını ustalıkla açtı. Çoraplarını sıyırarak dizleri üzerine çöktü. Shirley çamaşırını tutup kalçalarından aşağıya indirince Sergio çapkın bir sırıtışla onun tamamen çıplak kalmasına yardım etti.

Shirley yatağa oturup ayakkabılarını çıkarırken, "Ben çırılçıplığım, sıra sende," dedi.

Sergio keskin bakışlarını ondan ayırmadan pantolonunun düğmelerini çözdü. Shirley büyük bir iştahla onun pantolonunu indirip iç çamaşırından kurtulmasını seyretti. Erkekliği tamamen dikilmişti. İri, kalın ve ihtişamlı görünüyordu.

Üzerine doğru gelirken Shirley ağırlığının altına kendini bırakıp teslim oldu. Sergio'nun sert erkekliğini bacağında hissediyordu.

"Amin bir sonraki turda yiyeceğim, *bellezza*. Şimdi içinde olmayım."

Shirley onaylar bir mırıltı çıkardı. Bedeni kasılmış, tüm duyulan hareket halindeydi. Ağzı konuşamayacağı kadar kuruydu, nefes almayı hatırladığı anlarda da sertçe soluyordu.

Sergio gerginliğini fark ederek, "Uzun zaman mı oldu, aşkım?" diye sordu.

Başını sallıyarak, "Hatırlayamadığım kadar çok uzun zaman oldu," dedi.

Sergio, "Nazik olacağım," diye garanti verdi.

İçine girmek için erkekliğini hizalarken Shirley kendini rahatlat-

maya çalışıyordu. Bu sadece seksti. Daha önce bir bağlılık olmadan seks yapmamıştı ama kadınlar bunu sıklıkla yapıyordu. Bu normaldi. İlk defa karşısındaki erkeğin zevkini önemsemeden sadece kendisi için seks yapacaktı ve bundan zevk alacaktı. Onu girişinde hissetti, yavaşça kadınlığının yumuşak katmanlarından içeri süzülürken kollarını bedenine doladı. Bu bağ... Kendine saygısı olmasa kopmasını istemeyeceğini düşünürdü. Sergio içinde yavaşça yol alırken Shirley onun yerleşmesine ve ilerlemesine izin veriyordu. Nihayet sonuna kadar ilerlediğinde ikisi de inledi. Sergio yumuşak bir ritimle onu genişletiyordu.

“İyi misin, *bellezza*?”

Shirley onu onayladı.

“Sakin durma.”

“Hiç niyetim yok,” diye fısıldadı. Sesi neredeyse korkutucuydu. Kulak memesini dişlerken, “Seni sikeceğim,” dedi. “Sert ve hızlı... İkimiz de boşalıp bir sonraki tur için dinlenmeden önce hızlı bir zevk istiyorum.”

Kadınlığının kasılması kesin bir onaylamaydı. Sergio hızlandı. Sert, acımasız bir şekilde içine pompalarken Shirley’in inlemeleri zevk çığlıklarına dönüşmüştü. Sınıra yaklaşırken Sergio içinden çıkıp onu ters çevirdi. Poposunu havaya kaldırıp başını yastığa doğru eğdi ve üzerine yerleşip hızlıca içine girdi. Saçlarını kenara çekip boynunu öperken hem vahşi hem tutkuluydu.

Shirley inlemelerinin arasında, “Ben... Ben böyle orgazm olabileceğimi sanmıyorum,” diye soludu.

“Olacaksın, *amore mio*. Sikim o kadar derinlerinde ki olmadan önce bunu ilk anlayan ben olacağım.”

Artık daha hızlı ve daha derindi. Shirley onun iddiasında haklı olduğunu kısa zamanda fark etti. Bedeninde yükselen enerji değiştikçe gerginliği yok olmuş sadece hedefe varmaya odaklanmaya başlamıştı. Parmaklarıyla önündeki yastığı sıkarken kalçasını ona doğru ittirdi. Sergio erkeksi bir homurtu çıkardı.

“İşte böyle, *bellezza*. Kendi zevkini yönet. Beni nasıl almak istediğini söyle bana. Daha sert mi, daha yumuşak mı?”

Shirley, “Sert,” diye bağırdı.

Sergio hızlandı. Kolları iki yanından belini tamamen kavramış

onu kendine çekiyordu. Shirley ise kalçasını ona doğru itiyor ve tam olarak doğru hızda çarpıyorlardı. Shirley kendini bıraktığında bir volkan gibi patladı. Yılların enerjisi açığa çıkarken çığlıkları kontrolsüzdü. Sergio birkaç giriş çıkışın ardından içine boşalana kadar bildiği tüm edepsiz kelimeleri fısıldıyor onu darmadağın ediyordu. Shirley sırtüstü devrilirken Sergio karnının üstüne yatarak onu izlemeye başladı. Bu şekilde bakarken neredeyse çocuksu görünüyordu. Parmakları karnında dolaştı, karnının altındaki kalın dikiş izlerinin olduğu yerde gezindi ve bakışları oraya kaydı.

“Çocuğun mu var?”

Sesi şaşkın değildi daha çok meraklıydı.

Shirley huzursuzlanarak başını iki yana salladı.

“Hayır. O bir ameliyat izi.”

Dudaklarını oraya sürttüğünde gerginliği daha da arttı.

“Ne ameliyatı?”

“Bunu konuşmak istemiyorum.” Kollarından tutup onu kendine çekerken, “İkinci tur için hâlâ hazır değil misin?” diye sordu.

Sergio’nun gözleri zevkle parladı.

“Senin hazır olmanı bekliyordum.”

Gecenin yorgunluğuyla uyuyakalana kadar Shirley’e defalarca sahip oldu. Onun bedeninin her bir tatlı santimini yaladı, içine defalarca girdi, onu defalarca doruğa çıkardı ve verdiği tepkileri seyretti. O bir kadındı. Bir tanrıçaydı. Seks uzun zamandır bu kadar doyurucu olmamıştı. Uyuyalı daha doğrusu sızalı ne kadar olduğunu bilmiyordu ama Shirley’in sessizce odada dolaştığını duydu. Birkaç kumaş hışırtısı, sessiz ama aceleci adımlar... Muhtemelen o da kendisi kadar şoktaydı ve diğer yandan o farklıydı. Kollarına atılmaya hazır kadınlar gibi değildi. Yine de içinde onunla ilgili ilk andan beri beliren keskin şüphe yüzünden bekledi. Shirley toparlanıp yatak odasından çıktı.

Sergio bir süre asansörün sesini duymayı bekledi, onun gideceğinden emindi hatta kaçacağından. Shirley’in rol yaptığını düşünüyordu. O öz güvenli, çekici ve küstah kadının ardında mahcubiyet, masumiyet ve öz saygı gizliydi. Fakat o beklediği sesi duyamayınca yataktan kalkıp, altına pantolonunu giyerek kendini koridora attı. Koridor boştu, Shirley’den iz yoktu. Birkaç adım daha atınca çalış-

ma odası olarak kullandığı odalardan birinin kapısının aralık olduğunu fark etti. Anahtarı görünür bir yerde bırakmış olmalıydı. Otel odasına kimsenin girmesine izin yoktu bu yüzden sırlarını saklamak için uğraşmıyordu. Shirley'in odayı karıştırdığını duyabiliyordu; ayak sesleri, açılıp kapanan çekmeceler, kâğıt hışırtıları... Shirley bir şey arıyordu. Onunla ilgili bir şey... Bu yüzden mi onun peşindeydi?

Sergio ona suçüstü yakalamayı düşündü ama bunu yaparak ne istediğini öğrenemezdi ya da kimin veya kimlerin peşinde olduğunu... Ayrıca onu kendinden uzaklaştırırdı ki bunu istemiyordu. Orada birkaç önemli evrak ve yazışma vardı. Shirley'in onları görmesine izin verdi. O bilgileri kimlere vereceğini ve o bilgilerle ne yapacaklarını merak ediyordu, bunun izini sürecekti. Yakalanmadan önce yatak odasına döndü ve asansör sesini duyana kadar karanlığın içinde bekledi. Pencerenin önüne dikilip yolu seyretmeye başladı. Shirley kürküne sarılmış, bir şekilde aceleyle Casino'nun çıkışından çıkıp ana caddenin karşısında bekleyen beyaz arabaya bindi. Şoför koltuğuna oturmamıştı, arabada biri daha vardı. Araba uzaklaşmadan önce direksiyonda bir adamın oturduğunu gördü. Hangi durumun onu daha fazla öfkeliendirmesi gerekirdi? Bir ajan gibi onu araştırıyor olmasının mı? Yoksa yatağından kaçıp onu bekleyen başka bir adama gitmesinin mi?

Sabahın erken saatlerinde şoförüne Rosanna'nın adresini vermiş ve onun evine gitmek istediğini söylemişti. Hiç beklediği gibi bir mahalle değildi ama İtalyan mafyasından gizleniyorsanız yeterince uygundu. Evin önünde durduklarında şoförü, "Adres burası, efendim," dedi.

Sergio arabadan inip kapıdaki nöbetçilere kim olduğunu söyledi. Apartmanın giriş kapısından içeri alındığı anda karşısına Diego Servillo dikildi. Bu adamda onu huzursuz ve rahatsız eden bir his vardı. Bunun üvey kardeşi olmasıyla ilgisi olduğunu sanmıyordu. Diego Servillo kurnaz bir intikam meleğiydi. Sergio, *Cosa Nostra*'dan ne kadar nefret ediyorsa Diego piramidin tepesinde olduğu için bu oluşumu o kadar seviyordu.

"Rosanna'yı görmeliyim. Hangi cehennemdeyse hemen buraya gelmesini istiyorum."

Uyaran bakışlarla ona yaklaşıırken, "Karımdan bahsettiğini unutma," diyerek onu uyardı.

"Konu işle ilgili ve ben onun patronuyum."

"Konu işse senin patronun benim, Sergio." Sergio onunla kavgaya hazır bir halde ona doğru bir adım attığı sırada Rosanna merdivenlerden indi.

"Burada neler oluyor?"

Sergio, Diego'ya öfkeli bakışlarla bakarken, "Konuşmalıyız," dedi. Diego ellerini birbirine vurdu.

"Salonda konuşabiliriz."

"Sakıncası yoksa onunla yalnız konuşmak istiyorum," derken Rosanna'yı işaret etti.

Diego güldü.

"Korkarım bu mümkün değil."

Rosanna bir kadının ağzından duymaya alışık olmadığı bir dizi küfür homurdanırken salonun çift kanatlı kapılarını iterek açtı. Sergio peşinden salona girdiğinde Diego onları yalnız bırakmadı.

Rosanna ona dönerek, "Bizi yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Diego omuzlarını silkti. Koltuğa yerleşerek gazeteyi eline alıp okuyormuş gibi yapmaya başladı. Sergio dün gece olanları duymuştu, boynundaki gazlı bez dedikoduları doğruluyordu.

"Dün gece yaralandığını duydum, Diego. Geçmiş olsun."

Diego gazetesinin üzerinden önce ona sonra Rosanna'ya baktı.

"Önemli bir şey değil. Aşk ısırtıkları."

Sergio, Rosanna'yı takip ederek pencere kenarına doğru yürüdü. En azından Diego'nun bakışlarından uzaklaşmıştı.

"Shirley kim?"

Rosanna rahat bir şekilde kollarını göğsünde bağladı.

"Neden soruyorsun?"

"O kim? Bana şimdi söyle!"

Diego ileriden öksürdü.

"Ses tonun hoşuma gitmedi, Russo."

Sergio onu görmezden geldi. Rosanna da aynısını yapıp bıkkın bir soluk vererek, "Shirley benim arkadaşım," dedi. "Onunla ilgileniyorsan sorularını ona sorabilirsin."

"Benimle oynama... Bir kez daha olmaz, anladın mı? Şimdi bana Shirley hakkında her şeyi en başından anlatıyorsun. Soyadı, nerede yaşadığı, Casino Russo'dan önce ne yaptığı?"

Rosanna ağzını büzüp parmaklarıyla fermuar çekme hareketi yaparken, "Biz kızlar arkadaşlarımızı satmayız," dedi. "Eğer bunları öğrenmek istiyorsan ona sorarsın. Şimdi dinlenmeliyim Sergio, akşam görüşürüz."

Salonu terk ettiğinde Diego gazetesini kapatıp, koltuğun üzerine bırakarak ayağa kalktı.

"Tencere kapak mı? Belanı bulmuşsun mu demek istersin?"

Sergio ona bakarak gülümsedi.

"Umarım bir sonraki sefer daha derin kestiğinden emin olur." İşaret parmağıyla boğazını kesme hareketi yaptı.

Diego güçlü bir kahkahayla güldü.

"Bence bunu yapamayacak kadar benden hoşlanıyor."

"Ne kadar çarpık bir aşk anlayışın var."

"Annem ne derdi biliyor musun? Harika bir kadın sana meydan okuyacak, onunla ilgili hiçbir şey kolay olmayacak."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Keşke yaratıcı olabilseydim."

*"Ah tatlım, öylesin. Zor durumlar yaratma konusunda
büyük bir yeteneğin var."*

Rear Window (1954) – ARKA PENCERE

Rosanna, pencereden Sergio'nun gidişini seyretti. Gabriel hemen arkasından, "Russo neden buradaydı?" diye sordu.

"Shirley'i soruyordu."

Gabriel bir küfür mırıldandı. "Sana onun başımıza bela olacağını söylemiştim. Sergio eğer ondan şüphelenmeye başladıysa işin peşini bırakmayacaktır."

Rosanna güldü. "Sergio başına büyük bir bela aldı. Ona âşık oldu, aptal."

Gabriel sanki duyduğu şey bir deli saçmasıymış gibi boş bakışlarla Rosanna'yı incelerken Rosanna rahat bir tavırla, "Merak etme," dedi. "Shirley'in peşini bırakmayacağı doğru ama şüphelendiği için değil. Shirley' onu idare edecektir. Bizim için daha önemli konular var."

Bir sigara yakarak koltuğa oturdu. Gabriel hâlâ kapının girişinde dikiliyordu. "Fredrico'yu buldum. Mekânına dönmüş, bu gece Manhattan'da onu ziyaret edeceğim."

Rosanna dişlerini sıkarak, "Seninle geleceğim," dedi.

Gabriel koridora hızlı bir bakış attı. "Bunu yapamazsın. Karga peşindeyken kaçıp Fredrico'yu görmeye Manhattan'a gelemezsin. Peşine düşecektir."

"Luisa bütün telefon konuşmalarını dinleyip bana rapor ediyor. Bu gece bir iş için New Jersey'de olacak. Yani bana bekçilik yapmak

için etrafta sadece köpekleri olacak. Casino'da onları atlatırım, arabayı arka çıkışta beklet. Fredrico'yla ben konuşmak istiyorum.”

Gabriel bundan pek memnun olmuş gibi görünmese de onu onayladı. Tam zamanında koridorun diğer ucundan Diego'nun sesi geldi. Yanında sadık koruması Franco'yla çalışma odasından içeri girdiler. Diego şüpheli bakışlarla onlara bakarken, “Sevgili karım, seni her yalnız bıraktığımda arkamdan bir işler çevirdiğini hissediyorum,” diyerek iğneledi.

Rosanna şeytani bir masumiyetle gülümsedi.

“Seni arkanı kollaman konusunda uyarmıştım.”

Diego güçlü bir kahkaha atınca Franco da bıyığının altından gülümsedi. Onunla eğlenmeleri öfkelenmesine neden olsa da bunu gizlemeye çalışıyordu.

“Neyse ki her zaman macera seven biri oldum.”

Rosanna onun oturduğu masaya doğru yürüdü. Hafifçe eğilerek elindeki sigarayı masadaki kül tablasına yavaşça söndürdü. Rosanna sigarayı ezerken Diego yüzünde bir tebessümle onu seyrediyordu.

“Maceraların erkek çocukları için olduğunu düşünüyorum. Aptal erkek çocukları için...” Arkasını dönmeden önce derin bir nefes alarak doğruldu. “İyi günler, Diego.”

Diego'nun yüzündeki gülümseme silinmedi.

“İyi günler, Rosanna.”

Hafta içi Casino Russo pek hareketli değildi. Rosanna bundan memnundu çünkü kendini yorgun hissediyordu. Hem aklında bir plan varken başka şeylerle uğraşmak istemiyordu. Shirley hafta içi ortalıkta değildi, bu onunla konuşmak için beklemesi gerektiği anlamına geliyordu. Sergio'dan da bir şekilde kaçınmayı başarmıştı. Diego ise tam planlandığı gibi yoktu, onu izleyen adamlarını atlatabilirdi. Takip edilse bile Diego ona ulaşana kadar işlerini halletmiş olurdu. Gabriel barın köşesinden ona bir baş işareti yapıp ortadan kayboldu. Rosanna ayağa kalkarak koridora yöneldi, adamlardan ikisinin peşinden onu takip etmesi üzerine sakın ama korkutucu bir şekilde arkasını döndü.

“Bir bayan peşinde iki köpek olmadan tuvalete gidebilmeli, öyle değil mi?”

Adamlar birbirlerine bakarak tereddüt etse de koridorda beklemeye karar verdiler. Rosanna tuvaletten içeri girip kapıyı arkasından kilitledi. Dışarıdaki adamlar kapana kısıldığını düşünebilirdi ama Rosanna tuvalet penceresinden geçebilecek kadar zayıftı. Lavabo tezgâhına tırmanmak için elbisesinin eteğini topladı. Kolayca çıktığı tezgâhtan pencereye uzandı ve daha rahat geçebilmek için önce topuklu ayakkabılarını aşağıya fırlattıktan sonra kendi indi. Gabriel arka sokakta onu bekliyordu.

“Gelmen uzun sürdü.”

Topuklu ayakkabılarını ayağına giyerken eteğini düzeltti. “Nefes almak için bile mücadele etmem gerekiyor.” Gözlerini devirdi. “Adalet bunun neresinde?”

Gabriel buruk bir tebessümle güldü ve onu sokağın sonundaki siyah araca yönlendirdi. Arabada şoför hariç bir kişi daha vardı. Gabriel yine de, “Bir araç ve üç adam daha arkamızda olacak,” diye açıkladı.

“Bir farenin peşine düşmek için kalabalık değil mi?”

“Tedbirli olmakta fayda var.”

Brooklyn sokaklarından hızlıca geçip trafiğe karıştılar. Kısa sürede Manhattan’ın renkli ve hareketli gecesine ulaşmışlardı. Araba eski bir binanın depo girişinde durdu. Bölgeyi koruyan iki adam kısa sürede etkisiz hale getirilmişti. Gabriel silahını yerine koyarken ona aşağıya inen merdivenleri işaret etti.

“Gerçekten de bir fare gibi yerin altında mı saklanıyor?”

“Burası onun kumarhanesi. Uyuşturucu, kaçak içki... Her türlü işini buradan yürütüyor. Önce ben girip güvenli hale getireceğim.” Gabriel silahını hazırlayıp adamlara merdivenleri işaret etti. Kısa sürede kapı kırılmış, içerisi silah seslerinin ardından sükûnete bürünmüştü. Rosanna merdivenleri bir kraliçe gibi inerek Fredrico’nun mekânına girdi. Babasının cenazesinden sonra onu görmemişti. İçerisi keskin ter, kalitesiz içki ve patlayan silahlardan dolayı yanık ve barut kokuyordu. Ah, biraz da kan...

Gabriel, Fredrico’yu bir sandalyeye oturtmuş ve başına bir silah dayamıştı. Fredrico onu gördüğünde küçümseyici bir ifade takındı.

“Şuna da bakın... Küçük, güzel, kırılgan üvey annem buradaymış.”

Rosanna midesindeki bulantıyı bastırdı. Fredrico aradan geçen

yıllarda olması gerekenden fazla yaşlanmıştı. Başını kaldırıp yüzünü buruşturarak kafasına silah dayayan Gabriel'e bakarken, "Ve kapımızda beslediğimiz köpek," diye ekledi.

Gabriel silahın dipçığıyle başına vurarak kelleşmiş alnında derin bir morluk oluşturdu.

"Bir fare için çok konuşuyorsun, Fredrico."

"Şuna bakın. Gabriel'in dili varmış. Konuşabiliyor üstelik." Rosanna'ya döndü. "Söylesene, onu bu hale getirmek için neler yaptın, fahişe?"

Rosanna bir sigara yakarak içine derin bir nefes çekti. Fredrico'nun tam karşısına dikildi.

"Yerimi kimseye söylemeyeceğin konusunda anlaşmıştık."

"O Karga'yı peşine takmadan önceydi! Size bir sadakat borcum yok aksine senin bana bir kan, Gabriel'in ise can borcu var." Tekrar Gabriel'e döndü. "Sen aptal bir piçsin! Ailenin yanına dönmeni söylemiştim. Bu ikimiz için de faydalı olabilirdi ama artık ölü bir adamsın, Gabriel!"

Gabriel bu sefer burnuna attığı yumrukla onu yere devirdi. Fredrico'nun burnundan akan kanları umursamadan onu tekrar sandalyeye oturttu. "O ağzından tek hakaret daha duymayacağım orospu çocuğu, anladın mı?"

Rosanna onaylamaz bir cıklama sesi çıkardı. "Eski dostumuzu çok hırpalamayalım, Gabriel." Karşısına bir sandalye çekip oturdu ve bacak bacak üzerine atıp sigarasını içmeye devam etti. "Bizi onursuz bir korkak gibi ispiyonladığın için burada değiliz, Fredrico. Rahatla..."

"Bir fahişe ve Kolombiya piçinin beni korkutacağını mı sanıyorsun?"

Sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra yanan ucunu adamın boynuna bastırdı. Fredrico acıyla küfrederken yakasından kavrayarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Ağzından çıkanlara dikkat et, Fredrico. Unutma, ben babanı bir domuz gibi kesen o kadını. Bir kez daha yapmayacağımı garanti edemem."

Fredrico acıyla bağırırken dişlerini birbirine bastırdı. Rosanna sigarayı onun teninden çekip bir nefes daha çekerek ateşin körüklenmesini sağladı. Sigaranın ateşi bir kez daha yükseldiğinde onu boynunda nabzının attığı yere basıp adamın bağırmasını dinledi.

"Seni biri içeriden çıkardı ve götünü toplamana yardım etti. Bölgeni geri aldın, kendine yeni bir uyuşturucu pazarı buldun. Birkaç haftada tüm bunlar nasıl oldu?"

Sigarayı geri çekip bir nefes daha aldı ve bir kez daha bastırdı. Fredrico ağlamaklı sesler çıkarıyordu.

"Kes şunu lanet kaltak!"

Rosanna eteğinin altına uzandı ve uyluğuna bağlı bıçağı çekti. Sigarayı yanağına bastırarak söndürdü, bıçağı çıkarıp gırtlığına dayadı.

"Konuş, Fredrico. Konuşana kadar seni öldürmeden her bir uzvunu keserim."

Bıçağı bastırıp biraz kanını akıtırken, "Yıllar içinde öğrendiğim şeylerden biri bu," dedi. "Bıçağı kusursuz şekilde kullanabiliyorum. Anlat yoksa ölmek için yalvarmanı sağlarım."

"Ben Fredrico Romano'yum! İsmimin hâlâ gücü var."

Rosanna, Romano ismini duyunca bile öfkeleniyordu.

"Sana Enrico Servillo'nun yardım ettiğini biliyorum. Şimdi bana onu nerede bulacağımı söyle!"

Fredrico çirkin bir kahkaha attı.

"Sen ne çeşit bir delisin? Enrico Servillo mu? Onu hiç görmedim."

Rosanna bir cıklama sesi çıkardı. Onun yalanının çirkin kokusunu alabiliyordu. Tek kulağını hızlı bir hamleyle kesip attı. Kulak yere düşerken Fredrico ellerini bağlardan kurtarmayı denese de başaramadı. Yüzü gözyaşı, ter ve kanla ıslanmıştı. Konuşup daha çok feryat ederken ağzından tükürükler savruluyordu.

"LANET! LANET OLSUN!"

"Tek Kulak Fredrico, Göt Veren Fredrico'dan daha iyi bir lakap değil mi?"

Gabriel ona bakarak, "Kulaksız Fredrico kulağa daha sert geliyor," dedi.

Rosanna onu onayladı.

"Bunu bir deneyelim."

Diğer kulağa uzandığı sırada Fredrico ağlayarak başını salladı.

"Hayır, hayır, Rosanna. Hayır! Bunu yapma."

"Konuşacak mısın?"

"Kahretsin, evet!"

Arkasına yaslanarak bacak bacak üzerine attı. Gabriel'in silahı

hâlâ başına dayalıydı, Fredrico ağılıyordu muhtemelen altına işemişti. Ne yazık! Bir *capo* olacağını nasıl düşünebilmişti ki? *Cosa Nostra*'nın en acınası *caposu*....

"Enrico... O bana ulaştı. Hapisteyken adamları aracılığıyla."

"Kim bu adamlar?"

Fredrico kafasını iki yana salladı.

"Tanımıyorum. Onlar İtalyan değil. Hepsi Amerikalı suçlular, gangsterler, polisler... Amerika'da kendine bir ağ kuruyor. Çoktan başladı ve genişledi. Karga ya da *Padrino*. Artık hiçbir şey yapamaz. Tek tek bütün *capoları* ele geçiriyor."

"Ona nasıl ulaşabilirim? Mesajları kiminle, nasıl gönderiyorsun?"

Korku ve acıyla artık kendisine sorulan soruların farkında değildi sadece cevaplar veriyordu. "Onlar beni buluyor. O benden Karga'ya yakın olmamı istedi. Onu izlememi..."

Rosanna ısrarla, "Nerede?" diye sordu. "Seni nerede buluyorlar?"

"Lynch Park'da. Perşembe akşamları torbacı bir grup genç! Tüm bildiğim bu yemin ederim, Rosanna! Ona sadece Karga hakkında bazı bilgiler verdim. Seninle evliliği ve senin hakkında!"

"Benim hakkımda neler söyledin?"

"Babamın karısı olduğunu, sessiz ve aptal olduğunu, Gabriel'le aşk yaşayıp ortadan kaybolduğunu. Yemin ederim başka bir şey söylemedim."

Rosanna bir baş işareti yaptığında Gabriel elindeki silahı ona uzattı.

"Senin gibi insanların bu dünyada olmaması gerektiğini düşünüyorum, Fredrico. Baban acımasız bir orospu çocuğuydu ve yetiştirdiği ya da ürettiği hiçbir şeyin dünyaya fayda sağlayacağını düşünmüyorum. Bunu daha önce yapmalıydım ama neyse ki hapisteydin."

Fredrico yalvarmak için ağzını açtığı sırada Rosanna onun alnına yakın mesafeden bir delik açtı. Fıskıran kanlar üzerine geldi. Gabriel'in ona uzattığı mendille yüzünü ve elbisesini silerken silahı ona verdi.

Onun hemen yanında çıkışa doğru yürürken benzin kokusunu aldı. Gabriel'in, "Yakın burayı," diye talimat verdiğini duydu ama sanki bir bulutun üzerinde ilahi bir müziğe doğru yürüyormuş gibi hissediyordu. Mahzenden dışarı çıkan merdivenleri yavaşça çıkarken

ateşin sıcaklığını hissetti. Manhattan'ın ara sokağındaki sidik, mazot ve is kokusunu içine çekerken Gabriel koluna dokundu.

"İyi misin?"

Rosanna gülümsedi. "Kırılgan bir çiçekmişim gibi bana şunu sormayı kes, Gabriel. Biliyorsun ki çok iyiyim. Bunu yapmayı ne zamandır istiyordum ve-"

Tam sözlerini sürdürecekken birinin öfkeyle ismini haykırdığını duydu.

"ROSANNA!"

Diego az önce indiği arabadan ona doğru yürürken dizlerinin altına kadar uzanan siyah paltosu rüzgârda açılıyordu. Düğmelerini ilikleyemeyecek kadar acele etmiş olmalıydı. Onun önünde dikildi. Başının üstünden ona bakıyor, çatık siyah kaşları ve neredeyse gökyüzü mavisine dönen gözleriyle tehditkâr görünüyordu.

"Hangi lanet cehennemi yaratmakla meşguldün?" Görünüşüne rağmen ses tonu sakın hatta neredeyse kibardı.

"Eski bir hesabım vardı."

Dumanlar ve alevlerin içinden çıkan adamlarına bir bakış attıktan sonra dişlerini sıkarak, "Üzerinde kan var," dedi.

"Benim kanım değil."

Sanki bu umurunda değilmiş gibi gözlerini devirdi.

"Bunun farkındayım. Şimdi bana üzerindeki Fredrico Romano'nun kanı olmadığını ve az önce onu yakmadığını söyle."

Rosanna kollarını göğsünde bağlayıp bedenini dikleştirerek, "Korkarım bunu söyleyemem," dedi. "Üzerimdeki onun kanı ve az önce onu o çukurda yaktım."

Gabriel'in arkasındaki varlığının farkındaydı. İki boğa arasında kalmış kırmızı bir pelerin gibi hissediyordu.

Artık çenesindeki kasılmayı net olarak görebiliyordu. Burnundan çıkan öfkeli nefesi yüzünde hissediyordu. Daha önce de pek çok katilin gözlerine bakmıştı ama bu gözler diğerlerinden çok daha şeytaniydi.

Bakışlarını Gabriel'e dikerek, "Onu koruma zırvana inandım ve sen onu buraya birini öldürüp yakması için mi getirdin?" diye sordu. "Bir capoyu?"

“Rosa’nın söylediği gibi eski bir hesaptı. Onu kimse için korumuyorum, o özgür bir kadın ve sadece yanında olabilirim.” Gabriel’in ukala cevabı onu daha da öfkelenldirdi.

Gözlerini kısa bir an kapatıp açtı. “Fredrico Romano’yu öldürdün,” diye tekrarladı.

“Onu bu kadar sevdiğini bilseydim, uygun bir cenaze töreni için cesedini saklar, yakmazdım.”

Ellerini saçlarının içinden geçirdiğinde gece karası saç tutamları dağıldı. “KAHRETSİN!” Öfkeli kükremesi çevrede bekleyen adamları ürkütüp başlarını yere eğmelerine neden olmuştu. “Sen ne bok yediğinin farkında mısın?”

“Dünyayı bir pislikten temizledim.”

“Bunu yapmak için hiçbir geçerli sebebin olamaz, Rosanna! O bir muhbirdi. Amcamın benim peşime taktığı ve benim istediğim gibi yönlendirdiğim bir muhbirdi. Bana yardım edeceğini söylemiştin ama elimdeki en güçlü kozlardan birini aldın!”

Rosanna, Diego’nun bunu anlamış olmasına şaşırmadı.

“Elindeki en güçlü koz Fredrico Romano’ysa Enrico’ya karşı hiç şansın yok demektir.”

Yüzünü ona doğru eğerek, “Beni hafife alma,” diye uyardı. “Şimdi uslu bir kız gibi arabaya bin. Yoksa seni sürüklerim.”

Rosanna mücadele edemeyecek kadar yorgundu. Güçlü adımlarla onun arabasına ilerlerken Gabriel’e talimat verdiğini duydu. “Ve sen. Polisler gelmeden önce adamlarınla birlikte bu pislği temizlediğinden emin ol.” Gabriel sessiz kaldı ama söylediğini yapacağını biliyordu. İtaat ettikleri için değil, yapacakları bu olduğu için.

Rosanna sürüklenmemiştı. Sakin ve uysaldı çünkü içinde gezinen hoş bir tatmin duygusu ile güçlü bir adrenalin vardı. Kendini heyecan dolu neredeyse mutlu hissediyordu. Diego yol boyunca tek kelime etmedi, Rosanna ise tüm bu duygularla baş başa kaldı. Araba evin önünde durduğunda onu beklemeden arabadan inip süzülerek evden içeri girdi. Kızlar Casino Russo’dan henüz dönmemiştı, ev sakindi. Luisa paltosunu alıp onu selamladı ve Rosanna merdivenleri çıkıp çalışma odasına ilerledi.

Yatak odasına gidip Diego ile baş başa kalma riskine girmeyecekti.

Masanın çekmecesinden bir sigara çıkarıp yaktı. Kendine bir bardak brendi doldurdu. Keyifle içkisini yudumlarken kıyafetine bulaşan kan umurunda bile değildi. İkinci bardağını doldurduğu sırada çalışma odasının kapısı açıldı ve huzuru bozuldu. Küçük odanın üç duvarı kitap dolu raflarla tavana kadar kaplıydı, bir duvarı ise küçük çift kanatlı pencere süslüyordu. Çalışma masasının önündeki koltukta oturan Rosanna tek ışık kaynağı olan masa lambası ile Diego'nun keskin silüetini seçebiliyordu.

Diego hiç konuşmadan sessizce odada ilerleyip çalışma masasının sandalyesine oturdu. Ellerini masaya uzatarak parmaklarını birbirine kavuşturdu. Bu şekilde korkutucu bir *capo* gibi görünüyordu. Parmaklarındaki yüzükler masa lambasının ışığında parlıyordu. Serçe-parmağındaki yüzük evlendiklerinde zorla onun parmağına geçirdiği yüzüktü. Üzerinde karga kabartması olan gümüşü çıkarıp fırlattığını hatırlıyordu fakat bir kez daha Diego'nun parmağındaydı.

Rosanna içki bardağının üzerinden ona bakarken, "Tahminimden sakınsın," dedi.

"Beni tanıyanlar sakinliğimden korkarlar."

"Korkmam mı gerekiyor?"

Diego usulca başını iki yana salladı. "Çok gençsin, Rosanna. Öfken seni kontrol ediyor. İşte senin zayıflığın bu."

Rosanna gülerek, "Büyümeni sağlayan aldığın sayılar değil, hasarlardır," dedi. "Öfkemle hareket ettiğimi düşünüyorsan, sen de beni hiç tanıımıyorsun, Diego. Ve sana daha önce de söyledim, bende zayıf hiçbir şey yok."

Diego yerinden kalkarak kitaplığa doğru yürüdü. Eli cebindeki bir şeyle oynarken gözleri kitaplarda geziniyordu. "Fredrico Romano'yu neden öldürdün?" Soruyu sakince ve tane tane sormuştu.

Rosanna içkisini tek dikişte bitirip ayağa kalktı.

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim."

Kapıya doğru yürüdüğü sırada Diego tehditkâr bir tonda, "Sakin bir adım daha atma," diyerek onu uyardı. Ona doğru dönerek ellerini arkasında bağladı. "Hoşuna gitsin veya gitmesin Rosanna, sen benim karımsın. Yaptığın her şeyin hesabını bana vermek zorundasın. Konu buraya varacaksa, istediğin gibi hareket etme hakkın yolun benimle kesiştiğinde yok oldu."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"İkimiz de çürümüşüz."

"Ama sen biraz daha çürüksün."

Double Indemnity (1944) – ÇİFTE TAZMİNAT

Rosanna öfkeden köpürüyordu ve bunu belli etmemeye çalışma sınırını çoktan aşmıştı.

Korkusuzca karşısına dikilerek, "Sen benim sahibim değilsin," dedi.

Diego'nun yüzünde öfkeyle karışık bir sırıtiş belirdi.

"Bunu kanıtlamamı ister misin?"

Bir adım atarak Rosanna'nın karşısına dikildi.

"Şimdi söyle bana, Fredrico Romanó'yu neden öldürdün?"

"Geçmişten gelen bir hesap..."

Diego ona inanmamıştı, başını iki yana salladı. "Enrico'ya karşı bana yardım edeceğini sanıyordum. Ben anlaşılmamıza uyarken sen arkamdan iş çeviriyorsun."

Bileklerini sertçe kavrayarak onu kendine doğru çekti ve Rosanna ne olduğunu anlamadan savruldu. Sırtı sertçe kitaplığa çarpınca yan raftan birkaç kitap gürültüyle yere düştü. Kurtulmak için çırpırsa da Diego onu büyük bir güçle hapsetmişti. Gözlerinde çakan şimşeklere, sık nefesi ve öfkeden kızaran yüzü eşlik ediyordu.

"Bu kadar basit olmadığını biliyoruz. Bir planın var ve her ne ise ikimizin de başını derde sokacak."

"Fredrico ile meselem şahsiydi ve bunu büyötmeye gerek yok. Yakında ondan çok daha faydalı bilgiler bulacağım."

Bir kez daha kurtulmayı denedi ama Diego onu daha sıkı tuttu. Ellerinden biri boğazını kavradı.

"Ne işler çeviriyorsun bilmiyorum, Rosanna ama buna hemen bir son vereceksin. Eğer planladığın şey *Cosa Nostra*'ya karşıysa, ölürsün. Eğer bana karşıysa, yaşamayı sağlarım."

Rosanna her zaman kasiğında takılı olan bıçağı kullanmıştı bu yüzden bıçak yerinde değildi. Hazırlık yapacak fırsatı olmamıştı ama acil durum için yedek bir bıçağı vardı.

Ona ulaşmak için Diego'nun dikkatini dağıtması gerekiyordu bu yüzden, "Benden bu kadar korkmana gerek yok, Diego," diyerek onu uyardı.

"Sen benden korkmalısın. Özellikle de polisle iş birliği yapıp muhbirleri öldürüyorsan." Rosanna'nın ifadesi yüzünde dondu. "Bu kadar şaşırmış görünme, Rosanna. Sen beni aptal mı sanıyorsun? Yılbaşı gecesi sana o sevkiyatın bilgisini verdim çünkü ne yapacağını görmek istedim. Sen polise haber verdin ve sevkiyat tam doğru noktada FBI ekiplerince yakalandı. İçerideki adamın kim bilmiyorum ama bunu öğreneceğim."

Boğazını biraz daha sıktı, artık zor nefes alıyordu. Ayağını kitaplık boyunca yukarı doğru çekerken elini de ayak kabısına doğru indirmeye başladı. Diego'nun bunu anlamaması için çırpınıyormuş gibi yapıyordu.

"Polisle iş birliği yapmanın cezasını biliyor olmalısın, değil mi?" Rosanna başını sallamaya çalışarak onu onayladı. Sertçe, "*Omer-ta*"nın ilk kuralı nedir, Rosanna?" diye sordu. "Bunu bilecek kadar sert bir kadın olmalısın!"

Boğazından kurtulan kısık sesle, "Sessizlik," diye fısıldadı.

"Sessizlik... Polis yok. Asla! En sevdiğin insanı gözünün önünde öldürseler bile polis yok."

Diego'nun diğer eli eteğinin altına uzandığında Rosanna kendi hamlesine son verdi. Parmakları kasiğında dolaştı ve boş bıçak askısını fark edince şeytanca gülümsedi.

"Benimle yalnız ve silahsız mısınız?"

Bunu sorarken boynundaki eli gevşemiş ve ona yaklaşmıştı. Rosanna hafifçe ona doğru eğilip gülümseyerek karşılık verdi.

"Bıçağı bu gece Fredrico Romano'nun kulağını kesmek için kullandım. Bu seni korkutur mu?"

* Erkeklik anlamına gelen Omerta sözcüğü Sicilya dilinde erkek kelimesinin kökü olan Omu'dan gelmektedir. Omerta aynı zamanda mafya üyelerinin uymaları gereken kurallara verilen isimdir.

Bu sefer gülümserken dişleri göründü. Gereğinden fazla beyaz gülümsemesi ona korkutucu bir hava katıyor, yanakları gülümserken katlanıp kırışıyor ve derin çizgiler oluşturunuyordu.

"Hayır," Yüzünü kavrayarak onu öpmek ister gibi yakına çekti. "İşleri mahvetmeseydin hoşuma gittiğini bile söyleyebilirdim."

Rosanna kısık gözlerle ona baktı.

"Bu beni biraz korkuturdu."

Diego bir kahkaha attı. Eli hâlâ kasığındaydı, tehlikeli bir şekilde tenine dokunarak bacaklarını birbirinden ayırdı. Onu baştan çıkarmaya çalışacaktı. Ne için? Ağzından laf almak için mi? Yoksa sadece bir parça et istediği için mi?

"Neden korkardın, Rosanna?" diye sordu. "Birbirimize ne kadar benzediğimizi fark edeceğin için mi?"

Diego'nun parmakları iç çamaşırının kenarında duruyordu. Rosanna kaskatı kesilmişti, tepkisizdi; nefesi boynuna değiyor, bedeni istemediği bir yakınlıkla vücudunu eziyordu. Sırtına batan kitaplık rafı en son dert edeceği şeydi.

"Ellerini benden uzak tut, Diego."

Sert bir hamle yapmamıştı hatta sesi olması gerekenden çok daha sakindi.

Diego boynuna doğru güldü ve başını geri çekerek yüzüne baktı.

"Hoşuna gittiği için mi? Bir yangın başlatmaktan korkmuyorum."

Rosanna başını dik tuttu. Gözlerini ondan kaçırmadan, "İkimiz de aynı ateşken yanmamız imkânsız," dedi.

Bu ona bir kahkaha attırdı. Erkeksi kahkahasının ardından eli çamaşırının üzerinden kadınlığına doğru ilerledi. Bu Rosanna için "tahammül edilebilir" sınırını çoktan aşmıştı.

"Öyle mi düşünüyorsun, Rosa?" Dudakları dudaklarına yavaşça dokunurken birkaç kuru öpücüğün ardından geri çekildi ama dudakları hâlâ dudaklarının üzerindeydi. "Sana ateşimizin nasıl büyüyüp bir yanardağ gibi patlayacağını göstermemi ister misin? Bana sadece izin vermen yeterli."

Rosanna başını iki yana salladı.

"Bırak beni."

Kötü bir gülümsemeyle, "Kurtar kendini," diyerek ona meydan okudu.

4560-
Rosanna çok hızlı davrandı. Ayağını kaldırırken aynı hızla elini uzatıp ayakkabının alt tabanında bir mekanizmaya oturtulmuş bıçağı çekti. Tasarım ayakkabılar Gabriel'in fikriydi. *'Her zaman birden fazla silahın olsun ve onu beklemedikleri bir anda kullan.'* Rosanna da öyle yaptı. Fakat yeterince hızlı olamamıştı. Diego bıçağı tam karnına saplanmak üzereyken yakaladı. Bıçağın keskin sapını kavramıştı, Rosanna ise diğer tarafı tutmaya devam ediyordu ama Diego'nun tutuşu o kadar kuvvetliydi ki bıçağı hareket ettiremiyordu.

"İtiraf etmeliyim, bunu beklemiyordum."

Rosanna başını çevirip Diego'nun elinden sızan kana baktı.

Dişlerini sıkarak, "Bir sonraki sefer bu kadar şanslı olmayacaksın," dedi.

"Bir sonraki sefer daha dikkatli olacağım, prenses."

Dudaklarını dudaklarının üzerine kapatıp onu sert bir zorlamayla öperken son söyledikleri bunlar olmuştu.

Rosanna bıçağı bırakmamıştı ama artık sıkı tutmuyordu. Diego'nun eli hâlâ bıçağın üzerindeydi. Diğer elini ise kitaplığa yaslamış onu köşeye sıkıştırmıştı. Rosanna başta ona karşılık vermedi ama aralarında bir şey olmuştu. Bir tür patlama... Sokak lambalarıyla dolu bir yoldan geçerken voltajın aniden yükselmesi ve ardından çıkan enerjiyle bütün ampullerin patlayıp ortalığın karanlığa bürünmesi gibiydi. Rosanna artık önünü göremiyordu. Kanında gezinen alkol, bu gece öldürdüğü adam, Diego'yla ettiği kavga bedeninde yükselen adrenaline sebep olmuş, mantıklı düşünme ve hareket etme yetisini tamamen kaybetmişti. Bir süre sonra ona karşılık verdi. Dudakları birbiriyle kavga ederken Rosanna ısınan bedeninin gevşediğini hissediyordu. Diego onu aç bir hayvan gibi tadiyordu ve bu açıklanamaz bir şekilde karşı konulmazdı.

Ayağını yeré tutunmaya çalışan ayaklarının arasına soktu. Bacaklarını iki yana açması için ittirdi. Rosanna bacaklarının istemsizce açılmasına ve ona yer açmasına çaresizce izin verdi. Her şey müdahale edemeden uzaktan izlediği gerçekçi bir rüya gibiydi.

Kendini o kadar kasmıştı ki Diego onu öpmeyi bırakana kadar boşta kalan eliyle onu yakasından kavrayıp kendine bastırdığının farkına varamamıştı. Hızlıca elini çekerek temasına son verdi.

Diego burnundan soluyarak güldü.

“Bunu ikimiz de hissediyoruz, tek başına karşı koyamazsın.”

“Hissettiğim tek şey nefret.”

Diego’nun işaretparmağı zonklayan dudaklarına dokundu. Muhremelen ruju her yere dağılmıştı ama Diego dudaklarına lezzetli bir yemekmiş gibi bakıyordu.

“Nefret, her duygudan daha üstün bir duygudur. Üzüntüden, sevgiden ve hatta şehvetten... Neden bu kadar ateşli olduğunu şimdi anlıyorum.”

Diego bıçağı hareket ettirirken Rosanna’nın sapını tutan eli de onunla hareket etti. Bıçak tenini kesmesine rağmen durmuyor ya da onu çekip almıyordu. Kan beyaz gömleğinin manşetlerini kırmızıya boyamış, zeminin halısı küçük kan damlaları ile lekelenmeye başlamıştı. Dikkati dağıldığında bıçağı tamamen ona bırakarak ellerini çekti. Diego bıçağı aralarına yönlendirdi, kabzası elbisesinin üzerinden Rosanna’nın tam kadınlığına değiyordu. Farkındalıkla sertçe yutkundu. Gözleri birleşmişti. Diego’nun bakışlarında dingin bir denizin sakinliği varken Rosanna onun kendi gözlerinde ne gördüğünü tahmin edemiyordu.

Bıçağın kabzasını kadınlığının üst tarafından hafifçe kaydırıp ve klitorisine denk geldiğinde muzipçe sırıttı. Bunu istemsiz titremesinden anlamış olmalıydı. Doğru noktada olduğunu biliyordu. Elinin kesiliyor olmasını, kanının her yeri batırıyor olmasını umursamadan bıçağın oval kısmını klitorisine sürttü. Rosanna kıpırdamayacak kadar şok ve haz içindeydi. Tüm vücudu kalbiyle birlikte nabız gibi atıyor, adrenal beyne hücum ediyordu. Diego diğer eliyle saçlarını kavradığında sıgdırdığı bukleleri yumruğunun içine hapsedti.

Kafa derisindeki çekiş başını geriye itti, boğazı ortaya çıktığında Diego’nun nefesini boynunda hissetti. Önce dudaklarının yumuşak dokunuşu ve ardından dişlerinin tenine değmesi... Baştan çıkarıcı bir işkenceden farksızdı. Rosanna daha önce buna ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Hayvani bir şekilde arzu nesnesi olarak istenmek... Tüm yaşadıklarından sonra bedeninin arzuladığı bu muydu? Diego onu çılgılık attıracak kadar sertçe ısırdı. Bıçağın kabzası yuvarlak hareketlerle doğru bir ritimle klitorisine sürtünüyordu. Tek eliyle Diego’nun omzuna tutunup destek aldı.

“Bu kadar heyecanlı görünmene bayıldım,” diye fısıldadı. “Gözlerin parlıyor, tüm vücudun titriyor... Nefesinin titrediğini duyabiliyorum.” Boynuna doğru güldü. “Görmek istediğim buydu.”

Yüzüne doğru eğildi, loş ışıktaki tüm sert hatları dikkat çekiciydi. “Bu gece bu bıçakla bir suç işledin,” derken sesi yumuşaktı. “Şimdi ben de bu bıçakla bir suç işleyeceğim.”

Klitorisinin üzerindeki bıçağın ritmi hızlandı. Rosanna ona daha sıkı tutundu. Bir yanı hemen buna son verip burayı terk etmesi gerektiğini söylese de içinde çok vahşi bir his vardı ve o da sonuna kadar kalmasını söylüyordu. Sadece korkaklar kaçardı.

“Seninle tartışmaktan sıkılmaya başladım, Rosanna,” diyerek uyardı.

“O zaman tartışma ve bırak beni.”

Bir katilin bakışlarıyla ona bakarak başını iki yana salladı.

“Bu imkânsız, meleşim.”

Rosanna bir metin okur gibi ezbere, “Neden?” diye sordu. Düşünemiyordu, düşündüğü tek şey bıçağın kabzasının sürtünmesi ve bunun ne kadar yoğun ve yasak hissettirdiği.

“Gördüm ki sana sahip olabilecek tek şeytan benim.”

Saçları hâlâ yumruğuna dolanmış haldeydi, bunu kullanarak dudaklarını öpmek için onu kendine bastırdı. Bu seferki öpüşme saf haz içeriyordu. Bir şeylerin sınırlarına geldiğini hissederken bıçağın baskısı yok oldu. Gözlerini açarak Diego’nun onu seyreden gözleriyle karşılaştı. Diego bıçağı kabzasından kavradı, kanlı parmakları siyah kabzaya dolanırken sivri ucunu Rosanna’ya doğru çevirdi. Bu onu korkutmadı, onu öldürmeyeceğini biliyordu. Öldürmek onu özgür bırakmak anlamına gelirdi ki Diego onu özgür bırakacak bir adam değildi. Tek kolu beline sarılıp onu kendine yasarken bıçağı tutan eliyle yanağına doğru uzandı. Bıçağın metal sırtını yanağında hissetti, Diego dudaklarını esir alırken bir kez daha dikkati dağıldı. Minik bir yanma hissi kadının acıyla hırlamasını sağladı. Bıçakla yanağına minik bir kesik atmıştı. Parmakları istemsizce açılan kesiğe uzandığı sırada Diego onu durdurdu.

“Bu ne içindi?”

Vahşi bir sırtışıla dudakları gerilirken, “Kana kan,” dedi. “Bu beni ikinci yaralayışın. Bir şekilde ödeşmeliyiz.” Dudakları yanağını takip

edip kesik üzerinde biriken kanı yaladı. Sadistin ya da katilin yapacağı türden bir şeydi. Diego'nun her ikisi olduğunu da biliyordu. Onu rahatsız eden bundan haz duymuş olmasıydı.

Nefesi, dili ve dudakları hâlâ yanağının üzerindeyken, "Şimdi bacaklarını kalçama sarıp seni duvara karşı sikmemi istemiyorsan, bu kaçmak için tek ve son şansın," diyerek onu uyardı.

Rosanna'nın nefesi kesildi ama her şeye rağmen ellerini göğsüne dayayıp onu itecek gücü kendinde buldu. Diego mesajı alıp geri çekilirken Rosanna hızla kapıya doğru hareket etti, tam kendini dışarı atmak üzereyken Diego, "Rosa," diye seslendi.

Kapıda adımları durdu ama arkasını dönmedi.

"Seni ilk kez aldıktan sonra iki düşman olmayacağız. Sen benim olacaksın."

Rosanna odadan kaçarcasına çıkıp merdivenlere yöneldiği sırada Gabriel karşısına dikildi. Yeni gelmiş olmalıydı çünkü henüz üzerini değiştirmemişti. Kan ve barut kokusunu alabiliyordu. Onu gördüğünde kaşları öfkeyle çatıldı.

"Rosa, ne oldu?" derken ona daha yakından bakmak için kollarını tutup yakınına çekti. Nasıl görüldüğünü bilmiyordu çünkü henüz aynaya bakma fırsatı olmamıştı. Makyajı, saçları dağılmış olmalıydı. Yanağındaki yaranın yandığını ve akan sıcak kanı hissediyordu.

Rosanna ondan kaçmaya çalıştı. Durumun nasıl görüldüğünün farkındaydı. Bu açıklama yapamayacağı kadar karışıktı.

"Bir şey yok, Ben... Odama gidip temizlenmeliyim."

Eli yanağına dokundu.

"Bunu o yaptı!" Ateş saçan gözleri onunkilere bakarken, "Karga," diye soludu. Belindeki silaha uzanırken, "Onu öldüreceğim," dedi.

Rosanna onun önüne geçerek, "Dur!" diye soludu. "Sandığın gibi bir şey değil. Bu bir kazaydı."

"Bir kaza? Ne tür bir kaza yanağında bir bıçak izi bırakıp kıyafetlerini kırış kırış yapar ve saçların-" Kaşları çatıldı. "Sana dokundu mu?" Dişlerini sıkarken çenesi kaskatı kesilmişti.

Rosanna sakince başını iki yana salladı.

"Bir şey olmadı, Gabriel. Şimdi lütfen düşüncesizce bir şey yapma. Bana güven."

Yanından geçerek üst kata çıkmaya başladı. Gabriel olduğu yerde donup kalmıştı. Rosanna bu gece Diego'yla yaşadıklarını kendi dâhil hiç kimseyle yüzleşmeye hazır değildi.

Odasına girdiğinde yaptığı ilk şey kapısını kapatıp kilitlemek oldu. Boy aynasının karşısına geçerek kendini inceledi. Yeşil gece elbisesi kırıkmıştı, üzeri kurumuş kan lekesiyle kaplıydı. Elmacık-kemiğinin hemen üzerinde küçük bir bıçak kesigi vardı. Sızan kan yanağında kurumuş bir leke bırakmıştı. Muhtemelen birkaç gün kalacak bir yara iziydi. Saçları darmadağındı, ruju silinmiş ama dudak çevresinde soluk kırmızı bir gölge oluşmuştu. Aynada görünmeyen şeyler de vardı. Bedeni zirveyi gören ve aniden tükenen adrenalin yüzünden yorgundu. Kadınlık hisleri canlanmıştı ama mutlu değildi hatta öfkeliydi. O hisleri en son hissetmesi gereken adam Diego'ydu, bu olmamalıydı. Bir şeytandan başka bir şeytana... En kötüsü ise ruhunda kalıcı bir çatlak oluşmuştu. Bu çatlaktan sızan o tatmin ne kadar delirdiğini doğruluyordu.

Perşembe gecesine kadar Enrico ile buluşabileceği bir yol bulması gerekiyordu. Casino Russo'dan daha önce kaçmıştı ve bunu bir kez daha yapmaması için Diego oradaki güvenliği artırmış, adamlarını değiştirmişti. Gabriel onunla yalnız görüşme konusunda ısrarcı olsa da o bir İtalyan değildi. Enrico muhtemelen bir yabancıнын yerini bildiğini gördüğünde onu öldürürdü. Böyle bir riski almayacaktı, onunla kendisi görüşmek istiyordu. Fakat Tanrı ya da başka bir şey ona yardım etti. Diego iki gün için şehir dışında olacağını söyleyerek Brooklyn'den ayrıldı. Rosanna perşembe gecesini peşindeki adamlardan nasıl sıyrılacağını düşünürken buna hiç gerek kalmadı. Tam da o akşam Casino Russo'da otururken onun adına bir çiçek teslimatı yapıldı. Kırmızı güller...

Rosanna çiçeklerin üzerinde bir kart göremeyince hepsini vazodan çıkardı, tahmin ettiği gibi kart vazunun alt kısmına gizlenmişti.

On beş dakika içinde arka sokakta olacağım. Sen ve ben yalnız.

E.

Bir şekilde Diego'nun adamları ve Gabriel olmadan arka sokağa çıkması gerekiyordu. O an Angela bordo renk kürk paltosuyla içeri girdi. Rosanna onun ne yaptığını biliyordu, bir yerlerde uyuşturucu

bulmuş olmalıydı. Sınırı aşmadıkları sürece ne kullandıklarına karışmıyordu ama onu ilgilendiren bu değildi.

"Angela bana paltonu ver."

Kız şaşırmış bir şekilde paltosunu çıkarırken, "Neden?" diye sordu.

"Sadece paltonu ver. Kimseye bir şey söyleme ve ben seni bulana kadar soyunma odasında otur. Eğer yirmi dakika içinde gelmezsem Gabriel'e arka sokağa bakmasını söyle. Hepsini anladın mı?"

Angela başını hızla sallayarak onu onayladı. Uzun bordo paltoyu uzattı. Rosanna paltoyu giydi, Angela'nın kürklü şapkasını ve şalını alarak kendini gizledi. Angela da onun gibi esmerdi. Daha kısa ve dolgundu ama kimse paltonun altında bunu fark etmeyecekti. Hızlı bir şekilde insanların arasından, koridorlardan geçip dışarı çıktı. Diego'nun adamları da Sergio'nun korumaları da onu Angela sanmış olmalıydı. Peşine kimse takılmadı, kimse onu durdurmadı. Hızlıca arka sokağa girdi. Sokağın girişi ve çıkışı vardı. Dar, karanlık ve rutubetli bir aralıktan ibaretti.

Rosanna daha soluklanamadan sokağın sonunda siyah bir araba göründü. Araba çalışır bir halde orada bekliyordu. Korkarak yaşayamayacağını en acı yollardan öğrendiği için arabaya doğru kendinden emin ve güçlü adımlarla ilerledi. Her zamanki gibi sol bacağına bir bıçak bağlıydı, sağ bacağının iç kısmındaysa küçük bir tabanca... Aracın arka kapısında durdu. Siyah camda kendi yansımasından başka bir şey göremiyordu ki kapı açıldı. Ellilerinin sonlarında bir adamın klasik İtalyan yüzü göründü. Esmer ten, sivri burun, kahverengi gözler, sert hatlar... Enrico Servillo'yu daha önce hiç görmemişti ama o olduğundan emindi.

Adam dişlerini göstererek gülümsedi.

"Rosanna."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Yani mutsuzsun? Rahatla.

Hiçbir yasa mutlu olman gerektiğini söylemiyor."

Act Of Violence (1948) – ŞİDDET YASASI

Rosanna başını sallayarak onu onayladı. Adam arabanın arka koltuğuna binmesi için geri çekildi.

"Uzaklaşmayacağız ve güvendeyiz. Binin lütfen."

Yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de o arabaya bindi. Önde oturan şoför dışında arabada yalnızlardı.

Şoför aracı çalıştırırken Enrico açıklama ihtiyacı hissederek, "Sadece iki sokak uzaklaşacağız. Russo'nun bölgesinde olmak benim için tehlikeli," dedi.

Araç söylediği gibi iki sokak ileride işlek bir caddedeki parkın yanında durdu. Şoför araçtan inip kapının önünde, bir sigara yaktığında Rosanna onun etrafı gözleyeceğini anladı.

"Sonunda tanışabildik, Rosanna De Luca..." Sonra hata yaptığını fark ederek güldü. "Ah, Servillo değil mi? Artık ailedensin."

"Buraya akrabalık bağlarını konuşmak için gelmediğimizi umuyorum."

"Çok hızlı ve sertsin, değil mi? Fredrico Romano'nun öldürüldüğünü öğrendiğimde bunu Diego'nun yaptığını düşündüm ama altından güzel bir kadın çıktı."

"Bir casus olarak güvenilecek en son adam... Umarım ölmesi planlarınızı bozmamıştır."

Parmakları çenesinde gezinirken Rosanna'nın ifadesini tartıyordu. "Açıkçası başta biraz öfkelen dim ama haklısın. O işe yaramaz bir

capoydu.” Gözleri düşünür gibi daldı. “Fakat benim merak ettiğim onu neden öldürdüğün ve beni neden aradığın?”

“Seni aradığımı nereden biliyorsun?”

Sinsi bir sırıtışla dudakları kıvrıldı. “Benim her yerde gözüm ve kulağım var, Rosanna. Ailen yanlış tarafı seçti ve sonuçlarını sen ödemek zorunda kaldın, öyle değil mi?” Rosanna sessiz kaldı, adamın eteğindeki taşları dökmesini bekliyordu. “Diego’la zorla evlendirildin. Yeğenim hakkında kötü konuşmak istemem ama tam bir psikopat olduğunu biliyorum. Küçükken de öyleydi.” Çirkin bir kahkaha attı. “*Cosa Nostra*’nın işkenceci Karga’sının karısı olmayı kim ister ki?”

Rosanna kaşlarını çatı. “Yeğenini sevmiyorsun,” Omuzlarını silerek, “Bu oldukça açık,” diye mırıldandı. “Çünkü abın, yani şu anki *Padrino* öldüğünde Diego yeni *Padrino* olacak. Senin istediğin konumda o olacak.”

Rosanna onu kışkırtarak ağzından daha fazla laf almak istiyordu. İsteddiği şeyi gözlerinde görse de dudaklarından duymak istiyordu. Enrico belli ki çok hırslı bir adamdı. Hırslı olmak mafyada kısa süreli başarı getirirdi ama bu tür insanlar daha fazla hata yapar, daha çok düşman edinirdi. Bunu bilecek kadar uzun zamandır içerideydi. Enrico ile anlaşarak Diego’dan kurtulabilirdi ama Rosanna karşılığında ne feda edeceğini anlamadan bu adımı atmayacaktı.

“Çok açık sözlüsün ve çok zeki...”

“Çoğu erkeğin takdir etmeyi bilmediği özellikler.”

Gülerek onu onayladı. “Doğru ama ben takdir ederim. Bu işe yarar bir özellik. Tamam, o halde bende sana karşı açık olacağım.” Arkasına yaslanıp bacak bacak üzerine attı. “Haklısın, Diego’yu ortadan kaldırmak istiyorum ve anladığım kadarıyla sende aynı şeyi istiyorsun. Her şeyden önemlisi *Cosa Nostra*’yı istiyorum.”

Rosanna şimdi neden ona kolayca ulaştığını anlıyordu. Enrico’nun planı da onu görmektir. “*Ndrangheta*,” diyerek tahmin yürütür. “Ailemin desteğini istiyorsun.”

“İtiraf ediyorum, köşeye sıkıştım. Sicilya’ya dönemiyorum ve bu işimi biraz zorlaştırıyor. Senin ailen, yanlış tarafı seçmeseydi şimdi ikimiz de bu durumda olmayacaktık. Sen özgür bir kadın olacaktın, bense *Cosa Nostra*’nın başında olacaktım.” Neşeli bir kahkaha attı.

“Fakat artık işler değişti. Önemli *capolar* bana destek veriyor, buradaki polis teşkilatı rüşveti seviyor ve benim çok param var, tatlım. Abimin hasta yatağından yapamadığı pek çok şeyi yapıyorum. Onun değerli büyük oğlunu öldürdüm. Geriye bir bağımlı, bir işe yaramaz ve bir psikopat kaldı. Aileler tedirgin, başta güçlü biri olmalı ve bu da... Ben oluyorum. Yani sen onlarla konuştuğunda ailen fikrini değiştirecek,” diyerek sözlerini tamamladı.

“Şartların neler?”

Enrico’nun bakışları üzerinde gezindi. “Sicilya’ya dönmemi ve yönetimi ele almama yardım etmelerine karşılık abimin maddi ve ticari teklifi her neyse onun üç katı. Ayrıca onlara New York’ta ticaret serbestliği öneriyorum. Elbette kopmaz bir aile bağıyla birlikte...”

Rosanna’nın kaşları çatıldı. Ailesi bu teklifi kabul ederdi özellikle de *Padrino*’nun zayıfladığı bu dönemde... Kısa zamanda *Cosa Nostra*’da çok şey değişmişti, *capolar* ayaklanmaya başlamıştı. “Kopmaz aile bağı derken ne demek istiyorsun?”

“Bir evlilik.”

Rosanna güçlü bir kahkaha attı.

“İçine düştüğüm bir tuzaktan çıkıp diğerine neden düşeyim?”

Enrico onun gülüşüne karşılık verdi. “Yanlış anladın, canım. Seninle değil, kuzenin Isabella’yla. Daha güçlü bir aday olduğunu kabul ediyorum ama benim olgun bir kadına değil, genç ve doğurgan bir kıza ihtiyacım var. Karım ölmeden önce geride işe yaramaz dört kız bıraktı. Bir erkek çocuğa ihtiyacım var.” Rahatsız edici bir kahkahanın ardından iğrenç sözlerini sürdürdü. “Tabii Isabella henüz on sekizinde ve bu ondaki gençliğin yanında güzellik ve itaatte alacağım anlamına geliyor.”

Rosanna mide bulantısını bastırdı. Sert bir ifadeyle karşısındaki adama bakıyordu. “Eminim Isabella da babasından büyük bir adamın karısı olacağı için mutlu olur,” derken sesi kinayeliydi.

Enrico bunun önemi yokmuş gibi elini havada salladı.

“Onun ne düşündüğü umurumda değil. Kadınlar sadece erkeklerin kurallarına uymalı.”

“Benim bunu reddediyor olmam ne yazık. Şimdi benim kazancım hakkında konuşalım.”

Enrico bıkkın bir nefes verdi. “Aldığım bilgilere göre bir düzen

oluşturmaya çalışıyorsun. Tek başına düzene meydan okuyan bir kadın,” derken alaycı bir şekilde güldü. “Kadınları sen mi pazarlamak istiyorsun? Bu konuda özgürsün, seni ensendeki psikopattan kurtarıyorum. Ayrıca Brooklyn bölgesini alabilirsin. Kadın bir *caponun* savaşını izlemek eğlenceli olabilir.”

Onu tamamen yanlış değerlendirmiş olsa da tam bir bölgenin *caposu* olmak... Bu zamana kadar kadın *capo* duyulmuş şey değildi ama Rosanna bunu yapabileceğini defalarca ispatlamıştı. Yine de Enrico güvenilir bir adam değildi. Fikirleri, planları ve sözleri iğrençti. Onun gibi bir adamın *Cosa Nostra*'nın başında olması demek, kadınlar için güvensiz bir ortam demekti. Diğer yandan sadece kadın olduğu için istediğini elde ettiğinde onu yok sayabilirdi.

“Teklifini düşünceğim.”

“Fazla zamanımız yok Rosanna, doğru kararı vereceğine inanıyorum. Hazır olduğunda adamlarından birini bu parka gönder. Unutma, ben her yerdeyim.”

Çirkin gülümsemesi yüzündeyken arabanın camına vurdu. Şoför arabaya bindi ve onu aldıkları sokağa bıraktılar.

Rosanna hızlı adımlarla Casino Russo'ya yöneldiği sırada Gabriel telaşlı bir şekilde sokağa girdi. Onu görünce yüzü rahatlasa da aynı saniyelerde öfkeyle kasıldı.

“Bana yapmadığını söyle!”

Rosanna omuzlarını silkti. “Başka şansım yoktu. Onunla konuşmalıydım.”

“Benim yapacağım konusunda anlaşmıştık.”

“Hayır, anlaşmadık. Sen fikrini söyledin ama ben kabul etmedim. Kim olursan ol Gabriel, onlar için bir yabancısın. Enrico seni öldürmekten çekinmezdi ama her şeye rağmen ailemin ismi benim hayatımı güvende tutuyordu.”

Gabriel ellerini omuzlarına koydu. Gözleri doğrudan gözlerine bakıyordu.

“Seni alıkoyabilirdi, çok daha kötü şeyler yapabilirdi.”

Rosanna buruk bir tebessümle ona bakarken, “O evden kurtulduğum gün kendime çizdiğim bir yol vardı,” dedi. “Şimdi o yolda yürüyorum. Şikago'daki o evde saklanıp sadece hayatta kalabilirdim

ama istediğim bu değildi. Bunu biliyorsun. Güvenli bir hayatı tercih etmedim, yaptığım bu tercihle tüm riskleri aldım.”

Alnını alnına yaslarken, “Senin için endişelenmek benim sonum olacak,” diye fısıldadı.

“Seni endişelendirmediğim gün sonum gelmiş demektir.”

İkisi de gülerken Gabriel huzursuzca etrafına bakındı.

“Enrico ile görüşmen nasıl geçti?”

Rosanna derin bir nefes alarak başını iki yana salladı.

“O adam bir pislik.”

“Sadece bir pislik mi yoksa güvenilmez bir pislik mi?” Kaşları esprili bir şekilde havalandı. Yüzünün bu endişesiz ve alaycı halini görmeyi özlemişti, bu onu gülümsetti. Gabriel o evden kurtulup her şeyi geride bıraktıklarında onun neşe ve yaşam kaynağı olmuştu. Güneş doğana kadar sohbet ettikleri, kaygısızca güldükleri hatta çılgınca eğlendikleri zamanlar olmuştu. Şimdi ise bir savaştaydılar ve sırtını dayayacağı bir tek o vardı.

“Anlaşılan güvenilmez bir pislik.”

Rosanna onu, “Tanıdığım en büyük pisliklerden biri,” diyerek düzeltti.

“O halde?”

“Düşüneceğim.”

Binaya doğru ilerledikleri sırada Gabriel onu durdurdu. Bir kez daha, “Gidelim,” dedi. “Dünyanın bizi tanımayan uzak bir ucuna...”

“Yapama-”

Sözünü keserek, “Yapamayacağını söyleme, Rosa,” diye ısrar etti. “Bir kez olsun sadece kendini düşün. Kendi iyiliğini, mutluluğunu... Yirmi dokuz yaşındasın, hâlâ genç ve güzelsin. Gel birlikte bu hayata ortasından başlayalım. Sadece mutlu olmak için yaşayacağımız bir hayatımız olabilir.”

Rosanna alaylı bir tonda fısıldadı.

“Mutlu bir evlilik, ortalıkta koşturan çocuklar, sıradan bir iş mi?”

“Neden olmasın! Bunu söylemek için çok fazla zamanım vardı. Sana yalvarmak, belki ikna etmek için ama ben... Ben lanet olası bir korkağım, Rosa. Seni seviyorum, seni hep sevdim. Ben aptal değilim, benim kadar yoğun hissetmediğinin farkındayım ama bana hiçbir şey hissetmediğini de söyleyemezsin. Tek istediğim sadece bir kez olsun bencil olman.” Duraksayıp gözlerini kaçırdı. “Mutlu değilsin.”

Tebessüm ederek, "Mutlu olmak zorunda değilim," dedi. Rosanna parmak uçlarında yükselip elini yanağına koyarak nefesinin sakinleşmesini bekledi. Gabriel'in solukları yavaşladığında başını iki yana salladı. "Ben sevmeyi de sevmeyi de bilmiyorum, Gabriel. Sana karşı bir şey hissediyorum ama bu hissettiğimin ne olduğundan emin değilim. Senin de aynı durumda olduğundan eminim. Bize bunu öğretmediler... Sadece hissettiğin tek güçlü duyguya tutunmak istiyorsun hepsi bu."

Gabriel başını iki yana salladı. "Benim için bu kadar basit değil." Elini yanağındaki elinin üzerine koydu. "Çok tehlikeli olmaya başladı, Rosa. Kimseye güvenemeyiz. Enrico'nun pek çok muhbiri var. Eli çok güçlendi. *Padrino* çok inatçı ve Diego geri adım atmayacak. Bir savaş çıkacak. Kazanan tarafta yer alsak bile bu hiçbir şeyi garanti etmeyecek."

Rosanna onu onayladı. "Savaşları başlatanlar dışında kazanan olmaz." Bir adım geri atarak ondan uzaklaştı. "Bunun farkındayım ama bir kere bulaştık, öyle değil mi?" Buruk bir tebessümle ona baktı. "Onlar savaşırken biz daha fazla kadın ve çocuk kurtarmalıyız. Çünkü en büyük zararı onlar görüyor. Kaçmak benim için bir seçenek değil, artık olmaz. Bu yüzden amacıma hizmet edecek tarafta yer almalıyım."

Gabriel çatık kaşlarla, "Hangi taraf?" diye sordu. Rosanna bilmiyorum dercesine omzunu silkip, binaya doğru ilerlerken yağmur yağmaya başlamıştı.

Gabriel kapıda kalırken Rosanna soyunma odasına ilerledi. Oda karanlıktı, bu da içeride kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. Işığı açmaya gideceği sırada parlayan sigara ateşi olduğu yerde kalmasına neden oldu.

Tanıdık ve buz gibi soğuk bir ses, "Sana hiç arkamı dönemeyecek miyim?" diye hırladı.

"Diego, burada olmayacağını sanıyordum."

Purosunun ateşi bir kez daha yandı. Rosanna karanlıkta ilerleyerek üzerindeki paltoyu ve şapkasını çıkarıp askıya astı.

"Yanılmıyorsam, önemli işlerin vardı." Yakalanmış gibi görünmeye çabalıyordu. Bu yüzden sıradan şeylerden bahsediyordu.

"Haklısın," derken sakindi. "Atlantic City'de olmalıydım. Silah sevkiyatını güvenli bir şekilde teslim alıp taşınmasını organize etmeliydim. Görevim buydu."

Diego ayağa kalkarak abajurun ipini çekti, cılız sarı ışık onun olduğu yeri aydınlattı. Üzerinde sadece beyaz gömleği ve yeleği vardı. Gömleğin omuz kısmı lekelenmişti.

"O kan mı?"

Başını salladı.

"Vuruldum. Merak etme sadece bir sıyrık."

"İsabet ettirememiş olmaları üzücü."

Dudağının kenarı öfkesine rağmen bir gülümsemeye benzeyen şekilde kıvrıldı.

"Biri bize pusu kurdu. Orada olacağımızı ve ne yapacağımızı bilen biri..."

Rosanna ona fazla yaklaşmadı. Makyaj masasının üzerinde duran viskiden kendine bir bardak doldurdu. Bardaktan küçük yudumlar alırken masanın hemen önündeki koltuğa oturdu.

"Kiminle iş yaptığına dikkat etmelisin. Bu bizler için olağandışı bir durum değil. Eminim ilk tuzığa düşüşün ya da ilk vuruluşun değildir."

Başını sallayarak onu onayladı.

"Orada olacağımızı kimse bilmiyordu. Adamlarım ve senin dışında... Telefon konuşmalarım dinleniyor, öyle değil mi?"

"Bir hain olup olmadığımı mı soruyorsun?" Rosanna içkisinden bir yudum daha alırken Diego'nun ona doğru birkaç adım daha atmasını seyretti.

"Bilmem. Öyle misin Rosanna?" Soruya cevap vermesini beklemeden makyaj masasının üzerinde duran kırmızı gülleri işaret etti. "Tam yirmi iki gül, Enrico amcamdan mı?"

Rosanna sesindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışırken, "Enrico Servillo neden bana gül yollasın?" diye sordu. "Bir hayranımdan olmalı."

"İçinde kart yoktu."

"Eşyalarımı mı karıştırıyorsun?"

Öfkeyle, "Benimle oynama, Rosa," diye fisildadı. "Amcamı senden iyi tanıyorum. İki sayısına takıntılı olduğunu biliyor musun? Yirmi iki kırmızı gül, not yok, sen ortada yoktun ve Gabriel seni

arıyormuş gibi telaşlıydı. Adamlarım seni bir kez daha gözden kaçırdı ve sen bir şeyler çevirdin. Gizli bir sevkıyat sırasında tuzağa düşüp vurulmuş olmamdan bahsetmiyorum bile!”

“Seni öldürecek olsam bunu kendim yapardım. Başkasına ihtiyacım yok, Diego. Ne yazık ki ölmen bana bir şey kazandırmıyor, bunu hesap edecek kadar akıllıyım. Kuralları bilen tek sen değilsin. Belki de olası düşmanlarını gözden geçirmelisin. Yani canını yaktığın herkesi...”

Burnundan verdiği nefesle güldü. Purosunu sehpanın üzerindeki kristal kül tablasına söndürüp ona yaklaştı. Karşısında dikilene kadar durmadı. Rosanna onun yüzünü görmek için başını geriye doğru yarırmak zorunda kaldı.

“Kimin bana saldıracağı konusunda endişelenmektense kimin bana bıçak sapladığı konusunda endişelenmeyi tercih ederim.”

Rosanna alayla, “Beni mi kastediyorsun?” diye sordu.

Diego yüzüne doğru eğilip çenesini sertçe kavradı ve kendisine bakmasını sağladı. Gözleri mavinin karanlık ve tehlikeli bir tonundaydı, çenesi gergin, ince dudakları arasından beyaz dişleri görünüyordu. Konuşurken sesi keskin bir fısıltıdan ibaretti.

“Benden zeki ya da tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun? Sana hak ettiğinden daha iyi davranıyorum, iyi bir kalbim ya da sınırsız merhamet duygum olduğu için değil. Yaptığın şeyi gördüm, çıkarlarımızın uyuşacağını düşündüm bu yüzden şartlarını kabul ettim. İttifak yapabileceğimizi düşündüm. Hayatlarımız istemeden birleşti ve bundan kaçmanın bir yolu yok.” Yüzünü ittirerek elini geri çekti. Rosanna yutkundu, öfkesini bastırıp onu mantığıyla dinlemeye çalışıyordu. “İsteseydim seni Sicilya’ya sürükler, bir eve kapatır, bana bir çocuk verene kadar sana tecavüz ederdim.”

Son söylediği şeyler Rosanna’nın kanını dondurdu.

“Neden yapmıyorsun? Benim yardımım senin için neden önemli?”

Diego’nun yüzünden bir gölge geçti. “Ben *Padrino* olmak için doğmadım. Babamın buna layık gördüğü tek oğlu abimdi. Bu yüzden diğer oğullarına ailede işe yarayacakları görevler verdi. Arturo babam gibi acımasız ve zeki bir liderdi. Amcamız tarafından öldürüldüğü güne kadar herkesin saygısını kazanmıştı. Aile güvensiz ya da telaşlı değildi çünkü Arturo kusursuz bir *Padrino* olacaktı. Diğer yan-

dan biz... Üçümüz. O kadar mükemmel değildik. Patrizio her zaman korkak ve içe kapanıktı. Yine de zeki olduğu bir gerçek. Aramızda okullara gidip iyi bir eğitim alan tek kişi oydu, böylece babam onun hesaplarla ilgilenmesini istedi. Tüm para işleri, yasal işler... Tiziano, bir işe yaramaz. Her türlü pislige bağımlı, bela mıknatısı olmasının yanında o piç uyuşturucudan, içkiden, tütünden ve kumardan anlar. Yeraltında ne olup bittiğini bilir. Yani ne kadar para getiren pis iş varsa onları Tiziano yapar.”

Rosanna dikkatle onu dinliyor, konuyu nereye bağlayacağını merak ediyordu. Zaten *Padrino*'nun oğulları hakkında bu anlattıklarını biliyordu ama yine de onu bölmedi.

“Ben ise hep garip bir çocuktum. Öfkeli, kavgacı, iflah olmaz. Babam öfkem yüzünden beni cezalandırmaktan vazgeçene kadar üzerimde denemediği yöntem kalmadı. En sonunda öfkemi kaba kuvvete yönlendirdi. İşkenceye, insanları cezalandırmaya... İşe yarardım, ben onun kirletmediği eliydim. Biri yanlış yaptığında ya da bir düşman ortaya çıktığında ölmeden ya da korkunç acılar çekmeden önce gördüğü son yüz benimki olurdu. Eğer birinin ağzından bir bilgi alınacaksa Rosa, ben onu mutlaka alırdım. İnsanlar benden o kadar korkuyordu ki büyükler arasında korku masalına dönüşmüştüm. Kimse beni görmek istemez, beni görmenin ne anlama geldiğini bilirler. Karga böylece kendine bir yol buldu.”

“Ve şimdi Arturo öldü, diğer iki abinden daha iyi bir seçenek olarak sen kaldın.”

“Evet ama herkesin korktuğu, çekindiği ya da ölmesini istediği birinin güçlü ortaklar bulması zordur. Bana sadık olmak zorunda olanlar dışında pek fazla müttefikim olduğu söylenemez.”

Rosanna kahkahasını engelleyemedi. Diego ona sert bir şekilde bakarken nefesi kesilene kadar gülmeyi sürdürdü, nihayet derin bir nefes aldığı anda, “Müttefikin olacağımı mı düşündün?” diye sordu.

“Bu kadar komik olan ne? Eşitimiz olmak istemiyor musun? Sana bir şans veriyorum ve sen buna gülüyor musun?”

İçkisini tek dikişte içerek ayağa kalktı. Bardağı arkasındaki mayaj masasına koyup, başını onun gözlerine bakacak kadar geriye atarken bedenini dikleştirdi.

“Ben zaten sizin eşitinizim, bana bir lütuf gibi bunu sunmana

ihtiyacım yok.” Diego’nun kaşlar imalı bir şekilde havaya kalkarken Rosanna konuşmasını sürdürdü. “Diğer yandan güçlü bir ortak olacağımı düşünmen ve bana ihtiyacın olması da gururumu okşadı.”

Diego’nun dudağı belli belirsiz kıvrıldı, bu bir gülümsemeye en yakın tepkiydi.

“Tamam, müttefikin olacağım.”

Diego onun üstüne gelerek köşeye sıkışmasını sağlamıştı. Loş ışıkta yüzünün bütün sert hatları keskinleşmişti, gözleri göz bebekleri kadar karaydı. Rosanna göğüslerinin üzerinde sert göğsünü hissediyordu ama geri çekilemedi çünkü Diego ona yer bırakmamıştı.

“Şimdi söyle bana, Enrico ile ne konuştun?”

Rosanna, Enrico Servillo ile görüştüğünü reddetmeyi düşünse de Diego’nun bundan emin olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu. Bu kolayca kaçabileceği bir konu değildi. Ona güvenmiyordu ama Enrico’nun daha büyük bir pislik olması Diego’nun haşesine bir puan yazılmasını sağlıyordu.

“Bilmediğin bir şey değil. Onunla anlaşacağıma bir avuç bokla anlaşmayı tercih ederim.”

Burnundan soluduğu nefeslerle güldü. Bunu biliyor ama teyit etmek istiyormuş gibi, “O kadar kötü mü?” diye sordu.

Rosanna onu onayladı.

“Daha kötü.”

“Ona bu kadar kolay ulaşmayı nasıl becerdin? Bir yıldır her yerde onu arıyoruz.”

“Bu benim sırrım. İstedğim zaman çok ısrarcı olabilirim. Ayrıca bir kadını, siz aptal erkekler asla bir kadının tehlikeli olacağını düşünmezsiniz.”

Diego boynundaki pembe pütürlü yaraya dokunurken, “Ben düşünüyorum,” dedi.

“Güzel. Bu sana sınırları korumayı öğretir.”

Başını iki yana sallarken güldü.

“Enrico’yla bir buluşma daha ayarla ve onu bana bırak.”

“Sence bu kadar aptal mı? Ben sanmıyorum. Bir buluşma daha teklif edersem bunun tuzak olduğunu düşünür. Muhtemelen onunla anlaşıp anlaşmayacağımı öğrenmek için uygun bir zamanda beni

667-
kendi çağırarak. Fakat bu ikimizin de beklemediği bir zamanda olacaktır.”

Diego, Rosanna'nın bir planı olduğunu fark ederek, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Rosanna birkaç saniyelik sessizliğin ardından, “Bir balo,” dedi.

“Bir balo?”

Onu onaylarken, “Maskeli bir balo,” diye açıkladı. “Kapalı bir davet. Sadece *capolar* ve yakınların katılacağı bir davet.” Diego onun konuşmasını beklerken soran gözlerle ifadesini inceliyordu. “Enrico bunu duyacak. *Capolar* arasında hainler var. Maskeli bir balo olacak, Sergio'dan bir seferliğine kimlik şartı ve davetli listesi istememesini rica edeceğiz. Yani gelenlerin kimliği açık olmayacak.”

“Bununla ne amaçlıyorsun? Enrico da babam gibi eski kafalıdır. *Capoların* balo, parti ve eğlencelere katılmasını desteklemez.”

“Biliyorum ama birini gönderecek. Ayrıca dikkatli gözlemlersek hain *capoları* bulabiliriz.”

“Sergio'yla bunun hakkında konuşacağım.”

“Seni dinleyeceğini sanmıyorum. Kardeş olabilirsiniz ama senden hoşlandığını söyleyemem. Onunla ben konuşurum.”

Diego bir adım daha atarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Yüzü yalnızca bir nefes uzaktaydı.

“Seni dinleyeceğinden nasıl bu kadar eminsin?”

“Çünkü o benim ortağım. Çünkü bana güveniyor ve bunun onun da yararına olacağına onu ikna edebilirim.” İşaret parmağıyla saçına dokunurken Rosanna dokunuşu altında ürperdi. “Enrico bana Brooklyn *caposu* olmamı teklif etti.”

Diego güçlü bir kahkahayla gülerken gülüşü genellikle olduğu gibi kötücül ve ürpertici değildi. Hazırlıksız yakalandığı için son derece doğaldı.

“Bu komik mi?”

İki elini havaya kaldırdı.

“Hayır, üzgünüm. Buna inanmadığını söyle.”

“Elbette inanmadım. O bir kadın düşmanı.”

“Güzel, zekânı abarttığımı düşünmüştüm. O bunu asla yapmaz. Muhtemelen seni bana karşı bir koz olarak kullanıp kenara atmaya amaçlamıştır.”

“Senin amacın ne? *Padrino* olunca beni kardeşimle veya Gabriel’le tehdit edip Sicilya’ya kapatmak ve benden birkaç bebek yapmaya çalışmak mı?”

Diego donup kalırken ve yüz hatları bir kez daha sertleşirken ortam bir cenaze sessizliğine büründü.

“Benim amacım senin de bildiğin gibi *Padrino* olmak çünkü itiraf etmeliyim ki bunu hep istedim. O gücü ve saygıyı... Kardeşin bana bir kazık daha atmadığı sürece *Ndrangheta* ile müttefik olmaya devam edeceğim. Onun can güvenliğini garanti ederek sana yalan söylemeyeceğim. Bu bir iş ortaklığı, taraflar hainlik yaparsa bozulur bunu biliyorsun. Gabriel bir kez daha sana olan aşkını ilan edip seni kaçırmayı teklif ederse bir tehdit unsuru olmayacak çünkü onu öldüreceğim. Diğer konuya gelirsek... *Padrino* olduğumda Sicilya’da yaşayacağız, sen ve ben bunun için en başında anlaştık ama o zamana kadar amacın neyse onu yapman için sana izin vereceğim. Bebek konusu ise en rahat olacağın konu olmalı. Bir aile kurmak gibi bir niyetim yok. Çocuk istemiyorum.”

Rosanna dürüstlüğü karşısında ürperse de bunu belli etmedi. Sessizce söylediklerini sindirmeyi beklledi. Belki de o kadar uzun yaşamaz ve bu savaş sırasında ölürdü ama o zaman daha büyük bir tehditle karşı karşıya gelebilirdi. Enrico’nun bakışlarındaki o deliliği görmüştü ve o bakışlardan rahatsız edici olan sözlerini duymuştu.

“Ve Rosanna, anlaşma şartlarımızda ufak birkaç değişiklik yapacağım.” Rosanna sessizce onun ne söyleyeceğini beklledi. “Telefon konuşmalarım konusunda güvende olacağım tarafsız bir yerde olmalıyız. Eşit sayıda çalışan ve alanla... Senin küçük binan geniş ailemize ve yapacağımız hamlelere uygun değil. Uygun bir yer bulunca taşıyoruz.”

İtiraz etmek üzereyken Diego işaretparmağını dudaklarına koyarak onu susturdu. “Konu tartışmaya kapalı, sevgilim. Buna beni sen zorladın. Emin ol kimseye göstermediğim tahammülü sana gösteriyorum ve bunun tek nedeni güzel yüzün değil.” Dudaklarını yanağına dayayıp onu öperken, “Bir diğer hususu yakında öğreneceksin,” dedi.

Bunu söyledikten sonra ortadan kayboldu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"Sen bu dünyada deli olduğum tek kızsın."

"Dünyada böyle bir yalana beni inandırabilecek tek kişi sensin."

They Drive by Night (1940) – GECE SÜRÜŞÜ

Shirley bütün haftayı kendini oyalayarak geçirmişti. Casino Russo'dan uzak dur, özellikle Sergio Russo'dan uzak dur. Kendine olan saygını kaybetmemek için o gecenin bir dakikasını bile aklına getirme gibi planlarını bir şekilde uygulamaya koymayı başarmıştı. O gece Sergio'nun otel odasında gördüğü belgeler şüphelerini tam olarak doğruluyor olsa da bütün operasyonu tehlikeye atmadan bu konuda bir şeyler yapması imkânsızdı. Sergio yasa dışı işlere bulaşmadığını söylese de Shirley onun bu işlerin merkezinde olduğundan emindi. Sergio'nun odasında gördükleri de bunu doğruluyordu. Sergio bir ihale ve inşaat mafyasıydı. Yakın zamanda yapılacak bir marina ihalesine fesat karıştıracaktı, Shirley bu konuda bir şeyler yapabilirdi ama bu açığa çıkmasına neden olurdu. Sergio'yu şüphelendirmek istemiyordu.

"Shirley."

Başını oyalanmak için aldığı Martinez dosyasından kaldırdı. Müdürü Donald Moore hemen yanında dikiliyordu, o kadar dalmıştı ki onun bu kadar yaklaştığını bile fark etmemişti.

Dosyaya çatık kaşlarla bakarken, "Martinez dosyası mı? Mendoza'nın araştırması değil miydi?"

Shirley yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu kadınlar Kolombiya'dan buraya vajinalarına uyuşturucu sokup getiriyor. Benimkiler sıradan takım elbiseli adamlar. Mendoza'ya benimle bu eğlenceyi paylaşıp paylaşamayacağını sordum."

Donald Moore'un kahkahası içtendi ve odada çınladı. Daha sonra sessizleşerek, "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi.

Shirley, "Öyle mi?" diye sordu.

"Kendini işle oyalıyorsun Shirley, bir şeylerle başa çıkamadığın zaman hep böyle yaparsın, seni daha önce de böyle gördüm."

Ona anlamlı bakışlarla bakarken hangi zamanlardan bahsettiğini anladı. Hastalığını öğrendiğinde, ölmeyi beklerken tek büyük aşkı tarafından aldatıldığını öğrendiği zaman, onların bebekleri olduğu zaman, boşandıkları zaman, onun mutlu bir ailesi olduğunu öğrendiği zaman...

"Bu öyle bir şey değil, Donald."

"Emin misin? İki gündür eve gitmiyorsun, Shirley." Kolundaki saate bakarak, "Neredeyse üç gün olmak üzere." Dosyayı kapatarak sandalyesinin arkasından ceketini aldı. "Şimdi eve gidiyorsun ve hafta sonu boyunca buraya gelmiyorsun. Dinlen, spaya, masaja ya da kuaföre git. Kadınların yaptığı o şeyleri yap işte. İstersen Martha'dan sana tavsiye vermesini isterim."

Shirley gülümsedi. "Tatlı karının yardımına ihtiyacım yok, Donald. Sakıncası yoksa burada kalmak istiyorum."

"Sakıncası var, ben senin müdürünüm ve görev yok. Dinleneceksin anladın mı? Bu hafta sonu her şeyi askıya al. Beni otoritemi kullanmak zorunda bırakma."

Shirley, Donald tarafından merkezden resmen kovulduktan sonra eve gitmek yerine kendini Casino Russo'nun önüne arabasını park etmiş halde buldu. Mekân kapanmıştı çünkü saat neredeyse sabahın beşiydi. Tam eve gidip uyumayı düşündüğü sırada onu maceraya atan bir hareketlilik oldu. Sergio Russo mekândan çıkıp hemen kapının önündeki siyah bir araca bindi ve Shirley kendini onu takip ederken buldu. Birkaç dakikalık uzak takibin ardından Shirley onun Manhattan istikametine gittiğini anladı.

"Nereye gidiyorsun, Sergio?" diye kendi kendine mırıldanırken, sabahın çok erken saatleri olduğu için onu takip edip yakalanma ihtimalinin daha fazla olduğunu biliyordu. Onu gizleyecek arabalar yoktu. Manhattan otoyolu karanlık ve ıssızdı. Dikkat çekmemek için hızını artırmadı.

Sergio arabasını Manhattan'ın ünlü rezidanslarından birinin önünde durdurdu. Arabasından inerek onu kapıda bekleyen valeyeye teslim etti. Shirley onun burada yaşadığını düşündü. Yoksa sabahın bu saatinde bir rezidansta ne işi vardı ki? Bir süre bekledi, uyumamak için kendiyle mücadele ediyordu. Hava aydınlanmaya başladığında daha fazla direnemedi, başının direksiyonun üzerine düştüğünü fark etse de buna engel olamayacak kadar yorgundu. Gözleri biri camına sertçe vurana kadar kapalıydı.

Korkuyla yerinden sıçradığında trafik polisiyle göz göze gelerek rahatladı. Arabasının saati ona neredeyse iki saat uyuduğunu gösteriyordu. Tutulan boynu ve omuzları doğrulmasına itiraz ederken camı açıp öfkeli polisle göz göze geldi.

“Hanımefendi buraya park edemezsiniz.”

Shirley FBI kimliğini gösterirken, “Bir görevdeyim,” dedi.

Adam mahcup bir edayla başını salladı.

“Üzgünüm.”

Shirley derin bir nefes alıp, “Sorun değil,” diyerek emniyet kemeri taktı. “Ben de gidiyordum. İyi günler.”

Tam zamanında uyandığı için neredeyse adamı teşekkür edecekti. Sergio binadan çıkıyordu. Hızlıca peşine takılıp onu İtalyan Mahallesi olarak anılan yere kadar takip etti. Mahalleye öylece yabancı bir araçla giremeyeceğini bilecek kadar bölgelere hâkimdi. Yıllar içinde pek çok silahlı saldırı, çeteleşme, infaz gerçekleştirilen ve polisin müdahale edemediği tehlikeli bölgelerden biriydi. Onu içeride izleyemeyeceğini biliyordu, yakalanmadan bunu yapamazdı. Bu yüzden bugünlük pes ederek biraz uyumak için evine döndü. Yalnız başına yaşamak için büyük bir evdi, Christopher evin onda kalmasına izin vermişti ve Shirley kendini taşınmaya bir türlü hazır hissedememişti. Örtüleri açıp yatağının üzerine kıvrılmadan önce uyku ilaçlarından birini içti.

Birkaç saatlik uyku ona birkaç gün yetecek enerjiyi vermişti. Günlük kıyafetlerinden birini giyip saçlarını sıkıca topladı ve akşam olmadan Rosanna'yı ziyaret etti. Evin görevlisi Louisa'yla tam anlamıyla tanışmasa da kadın onu gördüğünde düşmanca bakmak yerine salona alıp bir fincan kahveyi önüne koydu. Louisa, İngilizce bilmiyordu

ama ona yine de anlayacağını umarak teşekkür etti. Kadın başını sallayarak anladığını onayladı. Birkaç dakikanın ardından Rosanna içeri girdi. Başında bigudileri ve elinde bir sigara vardı.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra, "Ajan Shirley Davis?" diye rek onu selamladı.

"Sadece Shirley olarak buradayım."

Şuh bir kahkaha ile karşılık vererek karşısındaki koltuğa yerleşti. "Şu işe bak! Birkaç gün önce de sadece Sergio buradaydı ve senin nerede yaşadığını sorup etrafı birbirine katıyordu."

Shirley şaşırarak, "Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Odasını karıştırırken seni yakalamış ve senden şüpheleniyor."

"FBI için çalıştığımı öğrendi mi?"

"Ah hayır canım, o bir delinin bile aklına gelmez." Bir kez daha gülerken sigarasından derin bir nefes çekti. "Başkaları için çalıştığını, bir muhbir olduğunu düşünüyor."

"Yani onunla karşı karşıya geldiğimde beni zorlayacak."

Nedense Sergio'nun şüphesini uyandırmak Shirley'i tahmininden daha fazla rahatsız etmişti.

Dudakları arasından onaylamaz bir ses çıkardı. "Sanmıyorum, Sergio'nun tarzı değildir. Muhtemelen sinsi oynayacak ve senin kendini ele vermeni beklerken her zamanki gibi davranacaktır."

"Uyardığın için teşekkürler. Ben onunla karşılaşmadan önce bu durumu düzelteceğim. Senin başını derde sokacak ve kendimi açık edecek riskler almak istemem."

Başını sallayarak onu onayladı. "Umarım aldığın riskler sadece bununla sınırlıdır. Bu işin sonunda ya karanlık tarafa geçersin ya da her şeyi mahvedersin."

"Anlamadım."

Sigarasını kül tablasına söndürürken, "O sana kalbini verecek türden bir adam bu yüzden dikkatli davran," diyerek onu uyardı. Dalga geçiyormuş gibi görünmüyordu ve Shirley duyduklarıyla buz kesti. Tehlikeli bir oyunun içindeydi ama bu işin sonunda ne olacaktı? Bunu bilemiyordu.

Rosanna onu kapıya kadar geçirirken ikisi de eşikte durdu, aklına son anda bir şey gelmiş gibi, "Pazar gecesı maskeli bir balo olacak," dedi.

“Garip bir eğlence anlayışınız var.”

Bir kahkaha patlatırken, “Bunu sana söylememin sebebi o gece kulübe gelecek kişilerin önemli kişiler olması,” diyerek onu uyardı. “Kimlikler gizli olacak ve üyeler dışında da misafir kabul edeceğiz.”

“Bu riski neden alıyorsunuz?” Kaşları çatılırken, “Bir planın var?” diye tahmin yürüttü.

“Bunu sana söylüyorum çünkü orada duyacağın her şey işine, işimize yarayabilir. Bana yardımcı ol ve kendini ele verecek bir şey yapma.”

Shirley, Sergio konusunda ne yapacağını düşünmek için kendine biraz zaman tanıdı. Hiçbir zaman kadınlığını kullanmayı başaramamıştı ama anlaşılan bu seferlik yapması gerekiyordu. Bir küfür mırıldanıp arabasından indi. Sergio’nun onu görmeye alışık olduğu o gece kıyafetleri, makyaj, takılar ve ışıklar altındaki kadından çok farklı görüldüğünü biliyordu ama bu endişelenmesi gereken en son şeydi. Sıkıcı toplu olan saçlarını açmak için bir saniye duraksadı. Buklelerini dağıtıp, bedenini saklayan uzun paltosunun yakalarını düzelterek Casıno Russo’dan içeri girdi. Mekân henüz açılmamıştı bu yüzden birkaç çalışan dışında kimse yoktu. Sandalyeler, koltuklar, yerler temizlenirken kumar masaları gece için hazırlanıyordu. Shirley doğrudan Sergio’nun odasına çıkan asansöre ilerledi. Asansörün önünde dikilen koruma ona dikkatle baktı. Birkaç uzun saniyelik inceleme sonunda onu tanıdığında yüzü bir şaşkınlıkla gölgelendi.

“Sergio’yu görmek istiyorum.”

Neyse ki ona engel olmaya çalışmadı. Asansörün kapısının onun için açarak geçmesini bekledi. Kapıyı kapatmadan önce panele bir kod tuşladı.

“Bay Russo otel odasında.”

Shirley kapılar kapandığında kendini yukarı çıkarken buldu. Bunu beklememişti. Onunla yapacağı konuşmayı bir çalışma odası ya da bar gibi çok özel olmayan bir yerde gerçekleştirmeyi ummuştu. Otelin Sergio’ya ait olan koridoruna çıktığında sakinleşmeyi başarmıştı. Ağır adımlarla hafif bir müziğin duyulduğu çalışma odasına ilerledi. Sergio masanın başında oturmuş, köşedeki plaktan duyulan hafif müzik eşliğinde önündeki dosyaları inceliyordu. Shirley’i his-

settiğinde başını kaldırıp onu inceledi. Shirley o şatafatlı kıyafetlerin içinde olmadığı için kendini güvensiz hissederek kapının girişinde dikilmeyi sürdürdü.

"Shirley, günler sonra burada olman ne büyük sürpriz."

Ona öfkeli olduğu belliydi. Yüzündeki gülümseme hissettiklerini saklamaya çalışmasından kaynaklanıyordu.

"Günler önce gelmem mi gerekirdi? Ben hafta sonları çalışıyorum."

Yalancı bir kahkaha atarak sandalyesinde arkaya yaslandı.

"Geçirdiğimiz geceden sonra en azından sabaha kadar kalacağını ummuştum ama haklısın, mesai saatlerinin dışındaydı."

Onu gece bıraktığı için mi bu kadar öfkeliydi yoksa bir hain olduğunu düşündüğü için mi? Kafası karışan Shirley, Sergio'nun sitemiyle yakaladığı fırsatı değerlendirmese işler daha da karışacağı için bunun üzerinde durmadı.

"Korkmuştum, kafam karışmıştı ve hakkında öğrendiklerim..." Sergio'nun çatılan kaşlarına bakarak sözlerini sürdürdü. "O gece ben... Buradaydım. Çalışma odanı karıştırdım."

"Öyle mi? Bunu neden yaptın?"

"Çünkü söylediğinden fazlası olduğunu düşünüyordum. Sen sadece eğlence işinde olduğunu söyledin ama ben aptal değilim. Kulübe gelen o adamların... Hepsinin saygın iş insanları olmadığını farkındaydım. Senin de onlar gibi olduğunu hissediyordum. O gece yaşadıklarımızdan sonra bundan emin olmam gerekiyordu."

"Emin olabildin mi? O gece odada bir ceset bırakmamışım, değil mi?"

Espri yapmaya çalışsa da Shirley öfkesini hissedebiliyordu.

"Hayır. Bir ceset yoktu."

"Ama?"

"Ama... Bazı evraklar vardı."

Yerinden kalkarak ceketini düzeltti.

"Bölgedeki inşaat faaliyetleri için para aldığını gördüm. Ayrıca bazı ihaleler ile ilgili bilgiler vardı."

"Seçim kampanyaları için rüşvet alıyorum, Manhattan ve Brooklyn bölgesinde güvende kalmak isteyen büyük işletmelerden koruma parası alıyorum. Ayrıca Vegas'ta kumarhanelerim var. Orada da pek

çok yasa dışı kumar faaliyeti yürütüyorum.” Ona doğru birkaç adım attı, korkup gerilemesini mi bekliyordu? Shirley geri çekilmeyip orada bir kaya gibi dikilmeyi sürdürdü. Sergio önünde durdu. “Yine de ben vergisini ödeyen dürüst bir yatırımcıyım.”

“Bu beni korkuttu.”

Sergio gülerken başını iki yana salladı. “Hayır, korkutmadı. Sen zaten çok daha kötüsünü tahmin ediyordun. Sen bunlardan korkacak bir kadın değilsin. Her şeyin farkındasın. Orada ne döndüğünün, arkadaşın Rosanna’nın kim olduğunun... Öyle değil mi?” Sergio sandığından daha akıllı bir adamdı. Genç olması, tecrübesiz olduğu ya da kolay kanacağı anlamına gelmiyordu. “Kimsin sen, Shirley?” diye fısıldadı.

“Bir hain olduğumu mu düşünüyorsun? Bir muhbir mi?”

“Doğru mu düşünüyorum? Ya da başka bir şey mi düşünmeliyim? O gece seni odamı karıştırırken yakaladım, beni baştan çıkarmaya çalıştın ve başardın. Geçen gece ise benimle seviştikten sonra kilitli bir odanın kapısını açarak bir kez daha güvenime ihanet ettin. Gecenin devamında kaçıp başka bir adamla gittiğinden bahsetmeme gerek var mı?”

“Seni en çok öfkeliendiren kısmı hangisiydi? Bir hain olduğumu düşünmen mi? Yanından kaçıp başka adamla evime dönmüş olmam mı?”

Sergio gözlerini kapatıp kısa bir saniye sakinleşmek için derin bir nefes alırken sıkı dişlerinin arasından, “Eğer bir hainsen seni sorgulamam gerekir,” dedi. Biraz daha üzerine geldi, Shirley geri çekilmediği için bedenleri artık birbirine değiyordu. Sergio ona tepeden bakacak kadar uzundu. Shirley korkusuzca başını kaldırıp onunla göz göze geldi. “Ama *bellezza* eğer başka bir adam varsa onu unutmanı sağlayana kadar seni becermem gerekir.”

Shirley buz kesmişti. Sözleri korkutucu olduğu kadar sahiplene- ciydi. Bu sözler kötü bir adamın ağzından çıkmaya uygundu. Sergio gibi yakışıklı ve ince düşünceli birinden değil. Yine de bu Shirley’in bedeninde gezinen o hisse engel olmadı. Sergio kötü bir adamdı, bir yalancıydı, muhtemelen bir katildi. Kanuna aykırı davranıyor, Shirley’in engel olmakla sorumlu olduğu pek çok suç işliyordu ama Shir-

ley bir akıl hastası gibi davranıp bu adamdan etkileniyordu.

Shirley bir kez daha kendi benliğine teslim oldu. Ajan Shirley Davis yok olurken Shirley aklını, kalbini ve bedenini tamamen ele geçirmeye kararlı bir sürtük gibi davranıyordu.

“O halde beni sorgularken becermeye ne dersin? İkimizin de cevaplara ve zevke ihtiyacı var gibi görünüyor.”

İkisi birbirine çarparken dudakları aynı anda birleşti. Sergio onu her zamankinden farklı olarak tutkuyla değil öfkeyle öpüyordu ve Shirley ona karşılık verirken bunun artık görev icabı yakınlaşma olmadığını farkındaydı. Bu kadar öfkeli bir adamla böyle bir adımı atmak için deli olmak gerekirdi. Kesinlikle delirmişti. Omuzlarına uzanıp ağır paltosunu çıkarıp yere attı. Kalın kazağına rağmen ürperdi. O da aynısını yaparak Sergio’yu ceketinden kurtardı. Sergio’nun parmakları kazağını kavrayıp başından çıkarırken ona yardımcı oldu. Günlük beyaz sutyeni içinde göğüsleri ağır ve dolgundu. Buraya sevişeceğini düşünerek gelmemişti bu yüzden oldukça sade ve basitti. Sergio bunu önemsiyormuş gibi görünmüyordu.

“Buraya beni baştan çıkararak kandırmak için mi geldin?” diye sorarken dudakları boynundaydı.

“Öyle yapıyor olsam bunu daha uygun şekilde yapardım. Gündelik kıyafetler ve iç çamaşırlarıyla değil.”

Boynunda homurdandı.

“Bunu önemseyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Erkeklerin önemsedığını sanırdım. Ama sen değil,” dediğinde Sergio başını kaldırıp ona baktı. Shirley’in parmakları onun kravatını yakalayıp çıkardı ve yakasından birkaç düğme açtı. “Sen önemsemiyorsun.” Yeleğini çözüp çıkardı, gömleğine geri dönerek kalan düğmeleri de açarak tenini açığa çıkardı. Solgun teni masa başı bir işte çalışan adamlarınki gibi değildi. Belirgin kasları ve erkeksi görünen açık renk, seyrek tüyleri vardı. Shirley elini çıplak karnında gezdirirken, “Çünkü,” diye fısıldadı.

Shirley uzanıp çıplak göğsüne küçük öpücükler kondururken Sergio devam etmesini istediğini belli ederek, “Çünkü,” diye tekrarladı.

“Gözlerine baktığım her an tamamen çıplak hissediyorum.”

Sergio onu kendine çekerken bir kez daha dudaklarını öpmeye başladı. Öpüşüne sert ısırmalar eşlik ediyordu. Shirley pantolonunun

düğmesine uzanıp açarak bacaklarından aşağıya düşmesini sağladı. Jartiyer çorabının bağlarını çözdü. Sergio onu kucaklayarak masanın üzerine oturturken her şeyin aşağıya düşmesine neden oldu.

Sutyenini açıp göğüslerini özgür bırakırken, "Benimle oynuyorsun," diye hırladı.

"Seninle oynadım," diyerek itiraf etti. "Seni baştan çıkarmak için."

"Neden?"

"Çünkü ben bir kadınam. Duyguları ve gözleri olan bir kadın. Oradaydın, benden genç, sahip olamayacağım kadar yakışıklı, beni korkutacak kadar tehlikeli ama aynı zamanda bana istendiğimi gösterecek şekilde tutkuluydun."

Göğüslerini elleriyle okşayıp iki ucunu da sırayla ağzına alıp emerken, "Yalanının kokusunu alıyorum, Shirley," dedi.

"Ben bir yalancı değilim; bir hain ya da muhbir değilim. Ben sadece geçmişinden kaçan bir kadınam." Bu görevi olmasına rağmen, karşısındaki adam bir suçlu olmasına rağmen yalan söylediği için kendini suçlu hissediyordu.

Dikkatini ona vererek kaşlarını çattı.

"Kimden kaçyorsun?"

"Paylaşmak istemeyeceğim sırlarım var."

Buna inanmış gibi görünerek başka soru sormadı, bunun yerine göğüslerini emmeyi, yalamayı ve aşk ısırıkları bırakmayı sürdürdü. Sergio bir kadına nasıl dokunması gerektiğini bilen bir adamdı. İflah olmaz bir çapkın olduğu açıktı. Daha gençken karşısına çıksa onu mahvedecek türde bir adamdı. Dudakları kaburgalarına, göbeğine ve en sonunda çamaşırının kadınlığını gizleyen kumaşına kaydı.

Sergio durduğunda, "Lütfen," diye soludu. "Durma."

"Ne yapmamı istiyorsun, *bellezza*?"

"Dudaklarını istiyorum."

"Çok buyurgansın." Parmaklarını çamaşırının kenarından içeri sokarak kadınlığına dokundu. "Ve çok ıslaksın."

Bir kez daha, "Seni istiyorum," diye inledi.

Sergio gülümsedi. "Senin kadar tutkulu bir kadını geri çevirecek değilim." Çamaşırını kalçalarından kaydırıp bacaklarından aşağıya sıyırdı ve onu tamamen açığa çıkararak izledi. Bakışları rahatsız edici derecede dikkatli olsa da onu kavuracak kadar yoğundu. "Benim için

ne kadar da istekli görünüyor,” derken kastettiği şeyin vajinası olması kızarmasına neden oldu. Parmaklarıyla vajinasını iki yana ayırıp onu açtı. “Islak ve pembe... Acaba onun tadına bakıp bütün suyunu emmemi mi istiyor? Yoksa sadece sikimi içine sokup sert olmamı, gelene kadar durmadan ona çıkmaya devam etmemi mi istiyor?”

Edepsiz ağzı onu kendinden geçiriyordu. Daha önce hiç böyle kaba ve tutkulu sözler duymamıştı. İnleyerek, “Konuşmayı bırakıp bir şeyler yap,” dedi. “Lütfen.”

Sergio’nun burnundan verdiği nefeslerle güldüğünü duydu. “Seks hakkında konuşmak seks yapmak kadar önemlidir.” Başını kaldırıp bacaklarının arasından ona baktı. “Şimdi seni yalayacağım çünkü ben iyi bir adamım.” Sergio onu iştahla yalarken kendini masanın üzerine bıraktı. Onu sınıra taşıırken çıkan sesler yaptığı şeyden daha erotik geliyordu. Sergio onu sınıra çok yaklaşıyor ve durduruyordu. Kontrolü tehlikeli bir şekilde ele geçirmişti. Shirley itiraz eder gibi homurdandı.

“Bana işkence ediyorsun.”

“Bunu hak ediyorsun, *amore mio*.”

Shirley, “Bu adil değil,” diyerek itiraz etti.

“Gayet adil olduğunu düşünüyordum.” Dili klitorisinde dolaştı. “Şimdi bana o gece birlikte gittiğin adamın kim olduğunu söyleyeceksin.”

“Seks ile işkence ederek beni sorguya mı çekeceksin?”

“Bunu sen istedin. Şimdi bana cevap ver.” Bacağının kenarını ısırtıp Shirley’in çığlık atmasına neden oldu.

“Bir- Bir arkadaşım. Cäsino’ndan çıktığım geceler sağ salim eve ulaştığımdan emin oluyor.”

Onaylamaz bir mırıltı çıkardı. “Bu sadece bir arkadaşın yapacağı bir şey gibi durmuyor.”

“Kıskançlık mı yapıyorsun, Sergio Russo?”

Onu sert bir şekilde yaladıktan sonra durdu.

“Paylaşmayı sevmem.”

“Güzel çünkü ben de paylaşmam. Asla!”

Güldü ve onu bu sefer yumuşakça yaladı.

“Benim ve işim hakkında öğrendiğin bilgiler ile ne yapacaksın?”

“Sorduğun buysa onları kimseyle paylaşmayacaktım.” Yerinde

doğruldu ve Sergio'yu omuzlarından tutarak kendine çekti. Adam ona karşı koymadı. Üzerine yerleşirken elleri belini kavradı. "Sadece neyin içinde olduğumu öğrenmek istedim."

Sergio gözlerinin içine bakarak, "Öğrenebildin mi?" diye sordu.

Başını sallayarak onu onayladı. "Sen tehlikelisin. Arkamı dönüp kaçmalıyım."

Sergio pantolonunun fermuarını açarken, "Kaçacak mısın?" diye sordu.

Shirley bu sefer başını iki yana salladı. Sergio'nun kalın erkekliğini girişinde hissediyordu. "Teslim olacağım," diye soludu. Sergio yavaşça içine yerleşirken onu kendine çekerek dudaklarını öptü. "İyi bir adam olan kötü bir çocuğa direnmek çok zor."

Sergio hızlandı ve ritmi sertleşti. İçinde şiddetle gidip geliyordu. Masaya vuruşları odada gürültüyle yankılanıyor, Shirley'in inlemesi her darbeye fazlalaşıyor, çığlıklarına karışıyor.

"Seni cezalandırmak istiyorum," diyerek itiraf etti.

"İşine karıştığım için mi?"

Saçlarını kavrayıp yüzünü kendine çekti.

"Benim gibi bir adamı öfkeliendirip ortadan kaybolduğun için."

Shirley gülümsedi.

"Senin gibi bir adam mı?"

"Yakında öğreneceksin, *bellezza*."

Onu tüm tutkusuyla becerdi. Nihayet ikisi de yükselirken Shirley bedeninden kurtulan zevkin özgürlüğe kavuşması karşısında haykırdı. Sergio içine gelirken onun sıcaklığını kabul etti ve üzerine yığılarak kollarını bedenine sardı.

"Bunu sormadığım için üzgünüm ama doğum kontrolü için endişelenmeli miyim?"

Shirley başını usulca iki yana salladı.

"Kadınları seven bir adamsın, temiz olduğun konusundan emin olabilir miyim?"

"Uzun süredir açık ilişki yaşıyordum ve aynı anda birkaç kadınla birlikteysem, diğer kadınlar için tek olmadığımı biliyorsam daima prezervatif kullanırım. Bunun için endişelenme."

Shirley ona güveniyordu.

“Uzun zamandır... Çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım.”

Gülümsedi. “Bunu anlamıştım.”

Nereden anladığını sormadı. Yaşına göre ne kadar tecrübesiz olduğunu ondan duymak istemiyordu.

“Kıskanç ve sahiplenici bir adam için açık ilişki yaşıyor olman oldukça garip.”

“Kıskanç ve sahiplenici olduğum için açık ilişki yaşıyordum. Kalbimi bir kez daha riske atmak istemedim.”

Shirley onun bir kalp yarası olduğunu hissetmişti. Tıpkı kendi gibi duyarlı, yaralı ve şüpheliydi. Bir anda Rosanna’nın söylediği şey konusunda endişelendi. O gerçekten de birine kalbini verecek türden bir adam mıydı?

Shirley, Sergio’nun sıcak bedeni altında kıpırdandı.

“Artık gitmeliyim.”

“Buna izin vereceğimi nereden çıkardın? Ben kanunları hiçe sayan bir adamım ve seni alıkoyabilirim.”

“Bunun için beni bağlamalısın, kaçmayı deneyim.”

Sergio şeytani bir şekilde gülümserken, “Sana yapacaklarımdan sonra kaçmak istemeyeceksin,” dedi. Shirley’i yatak odasına sürüklerken adımları onun emirlerine uydu.

Pazar gecesi maskeli balo tahmin ettiğinden daha kalabalık ve daha gergin geçiyordu. Sergio ile yataktan çıkmadan geçirdiği koca gecenin ardından dinlenmek için bütün bir güne ihtiyaç duymuş, buna rağmen bu gece kendini sahne alamayacak kadar yorgun hissediyordu. Yine de bu gecenin önemini farkındaydı. Omar herhangi bir terslik için yakınlarda onu bekliyordu. Kendisi de bacak kemeri-ne bağlı ufak silahını yanına almıştı. Çevresindeki insanların sadece İtalyanca konuşmasına bakarak bu gecenin daha *ulusal* olduğunu da söyleyebilirdi. Bu gece için ünlü İtalyan bir şarkıcı sahne alacak olsa da Shirley birkaç şarkı söylemek için ondan önce sahneye çıkacaktı. Siyah elbisesine uyan siyah maskesi dışında renkli olan tek şey dalgalı kırmızı sarı saçlarıyla kırmızı rujuydu. Uzun eldivenleri dirseklerinin üstüne kadar tenini kapatsa da elbisesinin açık yakasından göğüsleri sergileniyordu.

Rosanna krem renk bir elbise giymiş, bordo renk tüylerle süslü gösterişli bir maske takmıştı. Onu poker masalarının başında hemen tanıdı. Çınlayan kahkahası ve kadınsı tavırları diğer herkesinkinden farklıydı. O kadınlığını kullanmıyordu, kadınlığıyla oynuyordu. İkisi maskelerinin ardından bir süre göz göze geldi. Bu geceden önce olasılıklar hakkında konuşmuşlardı. İşler karışırsa diye ikisi de silahlı ve dikkatliydi. Yine de Rosanna'nın sakladığı şeyler olduğundan emindi. Bir planı vardı, onun gibi bir kadının beladan uzak durması olası değildi.

Sergio'nun bir grup adamın sohbet ettiği locada olduğunu gördü. Onu bu kadar smokinli ve maskeli adamın arasından kolaylıkla seçmişti. Çoğundan daha genç ve gösterişli olması bir yana etrafında parlak bir ışık var gibiydi. İnsanları büyülüyor ve kendine çekiyordu. Kalabalık bir ortamda ilk fark edilen kişi o oluyordu. Gümüş rengi maskesi yüzünün yarısını kapatsa da yakışıklı çene hattındaki hafif gülümsemeyi gördü. Ona baktığını daha doğrusu onu seyrettiğini fark etmişti.

Birinin arkasından yaklaştığını hissettiğinde sahneye çıkmak üzereydi. Sergio'nun eli kolunun çıplak kısmına dokunduğunda arkasını dönerek onunla göz göze geldi.

"Bütün adamlar aynı görünüyor, *bellezza*. Beni tek bakışta nasıl tanıdın?"

Shirley gülümsedi.

"Bütün adamlar aynı görünüyor, sen değil."

Bu söylediği hoşuna gitmiş gibi gülerken başını utangaç bir edayla yere indirdi. Çekici beyaz dişleri ve onu olduğundan çok daha samimi gösteren kocaman bir gülümsemesi vardı. Kötü bir mafya patronundan ziyade sinemaya davet edecek komşu çocuğuna benziyordu. Her genç kız Sergio gibi bir aşığın hayalini kurmuş olsa da Shirley onun ne olduğunun farkındaydı.

"Seninle yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadı.

Shirley ona omzunun üzerinden ayartıcı bir bakış atarak, "Belki gecenin sonunda," dedi. Sahneye çıkarken ona elindeki boş kadehi verdi. Kadehin içi su doluydu sadece çevredeki insanların onun içtiğini sanmasını istemişti. "Belki de daha erken... Bunu ne kadar istediğine bağlı."

Sergio'nun alev gibi bakışları üzerindeyken, Shirley sahneye çıkıp, şarkısını söylemeye başladı. İlk şarkısının sonlarında balkon kısmında oturan iki adamın Sergio'yu izlediğini fark etmiş, son şarkısını söylerken bundan emin olmuştu. Adamlar kendi aralarında konuşuyor, Sergio'nun her hareketini takip ediyorlardı. Shirley sahneden indiğinde adamlar yerlerinde yoktu. Etrafa göz atsa da onları tekrar göremedi. Rosanna'yı bularak ona durumu anlattı ve dikkatli olmasını söyledi ama Sergio'yu etrafta göremiyordu. Dans başlayıp çiftler dans etmek için piste doluşurken biri beline sarılarak onu kendine çekti. Döndüğünde gümüş rengi maske ve koyu mavi gözlerle karşılaştı.

"Dans et benimle," diye emretti. Shirley bir şey söylemeye fırsat bulamadan onları ritme uygun şekilde hareket ettirmeye başlamıştı.

"Bu ne kadar centilmenlikten uzak bir dans daveti, Bay Russo."

Sergio gülerek, "Üzgünüm, birileri benden önce davranıp seni dansa kaldırmadan bunu yapmalıydım," dedi. "Bu gece cinayet işleme havamda değilim."

Shirley onun bu şakasına gülemedi çünkü bunu şaka olarak söyleyip söylemediğinden emin olamamıştı. Yine de Sergio Russo gerçek bir beyefendi gibi dans ediyordu. Onun yaptığı işleri yapan eli kanlı bir adamın bu kadar iyi dans edebilmesi şaşırtıcıydı.

"Bu kadar iyi dans etmeyi nereden öğrendin?"

"Bir zamanlar eğlenmeyi seven genç bir adamdım."

"Sonra ne oldu?"

"Büyüdüm ve işlerin başına geçmek zorunda kaldım."

"İstemeyerek bu kadar iyi bir patron olman imkânsız."

Kulağına doğru eğilerek fısıltıyla konuştu. "En iyisi olmazsan, yok olursun. Sadece sen de değil, tüm sevdiklerin..."

Shirley ürpermişti. Sergio gerçekten mecbur kaldığı için bu işlerin içinde olabilir miydi? Buna inanmak zordu, bir insan suç işlemeye ve kötü olmaya mecbur olamazdı. Shirley konuşmak üzereyken çalışanlardan biri yanlarına yaklaşarak Sergio'nun kulağına doğru İtalyanca konuşmaya başladı. Sergio anında o sert patron havasına büründü. Adamı başıyla hafifçe onayladıktan sonra eliyle gitmesini işaret etti.

"Ufak bir görüşme yapmam lazım, *bellezza*."

Shirley bundan hoşlanmamıştı. Sergio onu dans pistinin kenarına bıraktıktan sonra ayrılmak üzereyken kolunu yakalayıp uzaklaşması-

nı engelledi. "Sergio. Dikkatli ol. Gecenin başından beri seni izleyen iki adam dikkatimi çekti. Bu gece çok kalabalık ve herkes maskeli... Biriyle görüşeceksen yalnız ya da silahsız olmamalısın."

Alaycı bir kahkaha attı. "Hem kötü bir adam olduğumdan şikâyet edip hem de bir görüşmeye silahlı girmemi mi istiyorsun? Kendinle çelişiyorsun, *amore mio*."

Sergio salondan dışarı çıkarken Shirley bir şey yapmadan onun dönmesini bekleyemeyecek kadar huzursuzdu, içinde kötü bir his vardı. Bir süre etrafta Rosanna'yı aradı ama ona dair bir iz yoktu. Daha fazla vakit kaybedemeyeceğini fark ederek Sergio'nun peşinden gitmek üzere salondan dışarı çıktı. Sergio odasına giden asansörü kullanmamıştı bu yüzden binanın dışına çıktığını tahmin ederek kapıya ilerledi. Cadde geç bir saat olduğu için sessizdi. Birkaç araba, birkaç şarhoş, köşe başında bekleyen fahişeler her şey yerli yerinde duruyordu. Tam pes edip geri dönmek üzereyken yan sokaktan gelen silah seslerini duyarak topuklu ayakkabıları izin verdiğince oraya koştu. Bir yandan da elbisesinin yırtmacındaki açıklıktan silahına ulaşmaya çalışıyordu. Köşeyi döndüğünde karanlık ve dar sokağın sonunda bir arabadan ateş açıldığını gördü. Sergio'nun adamlarından ikisi yürülmüştü ve Sergio bir çöp bidonunun arkasına saklanmış nişan alıp ateş etmeye çalışıyordu. Shirley silahını arabanın içinden ateş eden adamı doğrultup tetiğe bastı, adamı başından vurmuştu. Geriye çekilerek duvar boyunca çömeldi. Kenardan bakarak ateş eden diğer adamların nerede olduğunu görmeye çalışıyordu. Sergio ateş edenin o olduğunu fark ettiğinde şaşkın ifadesini toparlaması uzun sürdü. Shirley' onun yanına doğru yuvarlanıp tam karşısına binanın kolonunun arkasına gizlendi.

"Biri arabanın hemen arkasında, diğeri ise ön tarafta!" diye bağıarak Sergio'ya adamların yerlerini bildirdi. Sergio hayatta kalmak için nişan aldı ve ateş etti. Aracın önündeki adamı vurmayı başarmıştı. Shirley ortamı yumuşatmak adına hamle yaparak, "Bu gece cinayet işleme havanda olmadığını sanıyordum," diye şakalaştı.

Sergio ona kalkık kaşlarla bakarken Shirley saklandığı kolonun arkasından çıkarak son adamı da vurdu. "Tek yeteneğinin şarkı söylemek ve büyüleyici görünmek olduğunu sanıyordum."

Shirley bu hamlesiyle nasıl bir hata yaptığının farkındaydı ama eğer gelmeseydi Sergio ölmüş olabilirdi. Yapmak zorunda olduğu bir hataydı ama şimdi de başı büyük beladaydı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bana âşık olmaktan korkuyorsun."

"Bu zor olmayacaktı."

Notorious (1946) – AŞKTAN DA ÜSTÜN

1971 ŞUBAT – BROOKLYN, NEW YORK

Rosanna, Sergio ile yaptığı uzun konuşmalar sonunda maskeli balo fikrine onu ikna etmeyi başarmıştı. Açıkçası oldukça dürüst davranmış ve ona Enrico'dan, *capoların* isyanından bahsetmiş, Enrico'nun herkes için daha tehlikeli olduğunu söylemişti. Sergio da onunla aynı fikirdeydi çünkü bir süredir tehditler alıyordu. Tehditlerin kimden geldiğini bilmiyordu ama Enrico'dan olduğunu düşünüyordu.

Sergio parmaklarını masaya vurarak, "*Padrino*'nun oğlu olduğumu bilen biri," dedi. "Beni tehdit eden kişi kan bağı-mızı biliyor ve bu gizli bir bilgi. *Padrino* ve ben bunun bilin-memesi konusunda anlaşmıştık."

"Ve sence Enrico mu?"

"O olmalı. Başka kim bunu öğrenip beni tehdit etsin? *Padri-no*'nun piçi olmak istersem çıkarım için kullanabileceğim bir mer-tebe," derken güldü. "Enrico'nun Manhattan'ı istediğini duydum. Orası New York'un kalbi."

"Hâkimi de sensin."

Başını sallayarak onayladı. "Fredrico Romano'yu ortadan kaldırdığını duydum. Küçük lokmayı yemiş olabilir ama ben yutamayacağı kadar büyüğüm, bunun farkında olacak kadar kurnaz olmasını beklerdim."

Rosanna içkisinden büyük bir yudum alıp omuzlarını silkerken, "Onu ortadan kaldıran bendim," dedi.

Sergio çatık kaşlarla ona bakarken, "Anlamadım. Ne dedin?" diye sordu.

"Fredrico'yu ben öldürdüm."

Güçlü bir kahkahanın ardından ayağa kalkarak bir sigara yaktı. "Giovanni Cardinale ve ben yıllardır bunu yapmayı o kadar çok istemiştik ki. Tanrım! Umarım yeterince acı çekmiştir."

"Bundan emin oldum. Benim onu öldürmek için geçerli sebeplerim vardı. Ayrıca Enrico'nun muhbiri olduğunu öğrendim. Diego hakkında bilgileri onun aracılığı ile almayı ummuş."

Sergio sigarasından derin bir nefes çekerken, "Ne acınası bir muhbir," diye soludu.

Rosanna onu onayladı.

"Ne hakkında tehdit alıyorsun?"

Sergio'nun kaşları çatılırken bu konu hakkında canı sıkılmış gibi göründü. "İlk birkaç tehdit önemsizdi. Girdiğim ihaleler, sahip olduğum araziler, desteklediğim politikacılar hakkında... Dikkate değer şeyler değil." Büyük masasının boş kenarına oturdu, gözleri Rosanna'ya kilitlenmiş olsa da bakışları boş ve korkutucuydu. "Son tehditleriyse *kızım*la ilgili."

"Kızın mı?"

"Evet, birileri beni izliyor, bir süredir takip edildiğimi hissediyorum. Manhattan'da, burada, Brooklyn'de, kızımı görmeye gittiğimde..." Sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra masadaki kül tablasına söndürdü. "Bir kez daha senin aklına uyup başımı belaya sokacak olsam da bu delice fikrini kabul etmekten başka şansım yok gibi görünüyor. Enrico hepimiz için bir tehdit ve hain *capolar* bir an önce bulunmalı. Diego onları nasıl fark etmeyi umuyor, yani bu balo ile neyi amaçlıyorsunuz?"

"Balo sadece bizden olan ailelere açık olacak. Kimlikler gizli olacağı için bu da onların rahat olmalarını sağlayacak. Eğer biri fazla rahatlarsa açık verir. Diego ve benim muhbirlerim bütün gece onların açıklarını arayacaklar. Fısıltıları dinleyeceğiz, gölgelerde gezeceğiz... İçki, dans, eğlence, kumar... Bir kısmının dilini çözecektir. Öte yandan Diego ve anlaşılan sen de yem olacaksınız. Size saldırma şansını kaçırmak istemezler."

Ayağa kalkarak kendini koltuğa atıp bir kahkaha attı.

“Ah, demek yem olacağım, bu içimi rahatlattı.”

“Endişelenme, her şey kontrolümüz altında.”

“Kontrolünüz mü? Şimdiden ne tatlı bir çift oldunuz.”

Rosanna oturduğu yerden kalkarken ona gözlerini devirdi.

“Şakası bile hoş değil. Diego ve ben belki cehennemde bir çift oluruz.”

Rosanna ve kızlar gece için hazırlanırlarken belli etmeseler de oldukça gerginlerdi. Gabriel bunun bir intihar görevi olduğunu düşünüyordu bu yüzden bütün koruma önlemlerini almaya çalışıyordu.

Makyajını yaparken aynadan arkasında öfkeli bir ifadeyle dikilen Gabriel'e bakıp gülümsedi. “Endişelenme. Bu gece tehlikede olan kişi ben olmayacağım. Kim bilir, belki Diego'dan bile kurtuluruz,” diyerek kahkaha attı.

Diego tam o anda odaya girerek kahkahasına katıldı. Ellerini iki yandan omuzlarına koyarak, “Seni dul bırakmaya niyetim yok, prenses,” dedi. “Sen ve ben uzun yıllar birlikte olacağız.”

Rosanna ona tahammül edemiyordu ve bu yüz ifadesini gizlemenin bir yolu yoktu. “Sevgili karım ve koruması bu gece beni zor duruma sokmayacaklar, değil mi?” diye sorarken bakışları tehditkâr bir şekilde Gabriel'in üzerine döndü.

Gabriel her an Diego'ya hırlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu bu yüzden Rosanna ayağa kalkarak bir kez daha aralarına girdi. Aynı evin içinde karşılaşmamaları çok zordu. Gabriel her ne kadar Diego ile konuşmaktan kaçınsa da Diego onu her fırsatta kıskırtıyordu. Sanki bir hamle yapmasını bekliyordu, bu hamlenin sonunda da ona ne yapacağı meçhuldü.

“Bu gece dışarıdaki düşmanlara odaklanalım. Bu gece hepimiz aynı taraftayız.”

En tatlı tavırlarından birini takınıp gülümsedi. Fakat Rosanna bunun gerçek olmadığını biliyordu. Diego sürekli oynuyordu; bu onu daha tehlikeli ve öngörülmez yapıyordu. Beline uzanıp bir tabanca çıkardığında bu Rosanna'yı şaşırttı. Siyah, küçük, etkili ve son model bir şeye benziyordu.

Silahı emniyeti kapalı bir şekilde elinde tutarken, “Gece bunu ta-

şımanı istiyorum,” dedi. “Alman yapımı, oldukça etkili, geri tepmesi az ve nişan almanı kolaylaştıracak kısa bir namlusu var. Son derece güvenli...”

Rosanna'nın şaşkın bakışlarını fark ederek, “Bıçaklar konusunda uzman olduğumu biliyorum, aşkım,” dedi. “Ama birinin sana bıçak kullanmanı gerektirecek kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğim bu yüzden eğer gerekirse silah taşıdığını bilmek içimi rahatlatacak.”

Rosanna silahı almak için uzandığında onaylamaz bir ses çıkardı. “İzninle,” diyerek önünde dizleri üzerine çöktü. Krem renk derin yırtmaçlı bir elbise giyyordu. Elbisenin kolları ve yakası tamamen tül ve taş işlemleri ile kaplıydı. Uzun elbisenin tek çekici yanı derin yırtmacı olabilirdi. Diego yırtmacın olduğu taraftan kumaşı aralayarak Rosanna'nın bacağına bağlı iki deri kayışı açığa çıkardı. Uyluğunun iç kısmında her zamanki yerinde bir bıçak duruyordu. Diğer tarafta ise eski tabancası vardı.

“Şuna bakın. Ben de silah konusunda ahkâm kesiyorum.” Eski tabancayı yerinden çıkarıp yeni ufak tabancayı yerleştirdi.

Diego önünde diz çökmüş tenine dokunurken gözleri Gabriel'le buluştu. Öfkesini yüzünden görmek mümkündü. Rosanna başını iki yana sallayarak sakin olmasını belli etse de Gabriel ellerini iki yanda yumruk yapmıştı. Diego ayağa kalktığında Gabriel'i görmesini engellendi. Gördüğü tek şey Diego'nun sert hatlara sahip yüzü, İtalyan burnu ve derin mavi gözleriydi.

“Teşekkür ederim, Diego. Umarım bu gece onu kullanmam gerekmez.”

“Her ihtimale karşı ben arkamı kollayacağım,” derken alaycı bir edayla güldü. Gabriel'e uyarıcı bir bakış attıktan sonra, “Hazırlanmanı bekliyorum sevgilim, hemen aşağıda olacağım,” diyerek odadan çıktı.

Kızlar odadaki sessizliği bozarak fısıldaşmaya başladılar. Gabriel ise hâlâ dimdik ve gergin bir şekilde olduğu yerde dikiliyordu. Aldığı sık nefesler kızların fısıltılarını bastıracak kadar gürültülüydü.

“Sakin ol. Artık savaşımız onunla değil.”

“Ne yani? Bu mutlu karı koca ilişkisini sürdürmeyi mi planlıyorsun?”

“Elbette hayır! Zamanı geldiğinde buna bir son vereceğim ama

şimdi başka bir savaştayız. Kendimden önce diğer insanları düşünmek zorundayım.”

Gabriel öfkeyle güldü. “Kimseyi düşünmek zorunda değilsin. Bir kez olsun kendini düşünmek zorundasın!” Ona bir adım atarak yaklaştı. “Söylesene, onun dokunuşlarına nasıl katlanıyorsun?” diye fısıldadı.

Onun bu söylediği karşısında öfkeyle doldu. Her zaman böyle olacaktı, her zaman Gabriel’in gözünde yaralı bir serçe olarak kalacaktı. Korunması gereken, dokunulmaması gereken, incitilme ihtimalinin bile onu delirttiği zavallı bir kuş! Rosanna’nın o evde gençliği, saflığı, bütün masum duyguları bedeninden kanatarak çekip alınmıştı ve Gabriel o lanet günlerin tek bir saniyesini bile unutmuyacaktı, Rosanna’nın da unutmasına izin vermeyecekti. Ona asla dokunmayacaktı, ona asla bir kadın gibi dokunmayacaktı, ona hep acıyacaktı. Anlayamadığı şey buydu. Rosanna’nın katlanamadığı şey, zayıf bir zavallı gibi davranılmak.

Etrafına bakarak kızların onları dinlemediğinden emin olduğunda fısıldayarak konuştu. “Sandığından çok daha güçlüyüm. Çok daha güçlüyüm. Ben zavallı, kırılgan bir çiçek değilim, ben bu dünyayı birbirine katmaya kararlı bir kadını. Kendimi mi düşünmeliyim? Öyle yapıyorum. Akıl sağlığını korumak için öyle yapıyorum. Eğer buradan siktir olup gidersem ve hayatım boyunca kaçarsam, yakalanmasam bile huzurlu tek bir uyku uyuyamam. Arkamda insanların ne acılar çektiğini bilerek bunu yapamam. Bu dünya kadınlara ve çocuklara karşı adil değil ve birilerinin saklanmak yerine adaleti sağlaması gerekiyor.”

Kaşları alaycı bir edayla havaya kalkarken, “Değer verdiğin şeyleri koruyan tek kişi sen değilsin, Rosa,” diye fısıldadı. Rosanna tam kendini savunmak üzereyken elini kaldırıp onun konuşmasını engelledi. “Kendini koruyabileceğini elbette biliyorum, bunu sana ben öğrettim. Yine de seni senden fazla düşünmek zorundayım çünkü birini seviyorsan böyle yaparsın. Eline bir silah verip onu canavarların içine atmak... Bu hastalık. Şimdi adamları bu gece için ayarlayıp önden Casino’ya göndermem lazım. Orada görüşürüz.”

Rosanna’nın bir şey söylemesini beklemeden beraberinde bir fırtına estirip ortadan kayboldu. Odadaki derin sessizliğe bakılırsa kızlar

yeterince meşgul değillerdi, bütün konuşmaya şahit olmuşlardı. Rosanna sıkıntıyla makyaj masasına çöktüğünde Beatrice arkasına geçerek saçlarını şekillendirmeye başladı.

“Tercih yapmak her zaman zordur.”

“Bir tercih yapmıyorum, ortada tercih yapılacak bir durum yok.”

Beatrice ona aynadan imalı bir bakış attı.

“Yoksa evlenerek çoktan tercihini yaptığını mı ima ediyorsun?”

“Bu gerçek bir evlilik değil.”

Başını salladı. “Karga pek öyle düşünmüyor gibi, Rosa. Seni korkutmak istemem ama onun hakkında çok şey duydum. Tehlikeli biri... *Padrino*’yla ve işkenceci oğluyla savaşılamazsın.”

Rosanna ona döndü, karşısındaki kızın korku dolu gözlerine bakarak, “Herkesle savaşabiliriz,” dedi. “Beni istemediğim bir şeye zorlayan herkesle savaşacağım, sizler de öyle yapacaksınız. Bu dünya onlara ait değil.”

MASKELİ BALO GECESİ

Konuklar gelmeye başlamıştı. İçerisi yavaş yavaş kimliği belirsiz tehlikeli adamlarla dolarken Rosanna rahat görünmek ve kızları rahatlatmak zorundaydı. Bu gece onlara her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Her fısıltı önemliydi. Taşlarla ve tüylerle süslü krem renk maskesi yüzünün üst yarısını kapatıyor aynı zamanda ona büyük bir sıkıntı veriyordu. Herkesin birbirine benzemesi... Rahatsız ediciydi. Kapının önünde etrafı gözleyen Gabriel’i hemen tanıdı. Büyük bir cüssesi ve buradaki herkesten uzun boyu onu ele veriyordu. O da diğer herkes gibi siyah bir smokin giymiş, ısrarlarına dayanamayıp siyah bir göz maskesi takmayı kabul etmişti.

Rosanna sahte gülücüklerini dağıtarak poker masalarından birine oturdu. Eğer birilerinin ağzından laf alacaksa bunu en iyi kumar masasında yapardı. Garson ona tepsisinden bir bardak martini uzattığında boş bardağını ona verip yenisini aldı. Gece henüz yeni başlamıştı ama alkol her zaman iyi bir yatıştırıcı olmuştu.

Sigarasını çıkardığı anda masadaki centilmenler birer panter gibi ilk ateşi yakma fırsatına atladılar. İçlerinden şanslı olan bir tanesine teşekkür etmeden önce içine derin bir nefes çekti.

“Teşekkürler, beyler. Çok nazıksınız.”

Oyun başlamak üzereyken birinin elini elinin üzerinde hissetti. Dokunuş sıcaktı ve garip bir şekilde ani gelişmiş olmasına rağmen onu ürkütmedi. Aynı dokunuşun parmaklarının arasından sigarasını aldığını hissetti. Onu hemen tanıdı. Simsiyah smokin içindeki Diego, dikkat çekici siyah bir maske takıyordu. Maskesinin bir kuş gibi uzun ve siyah gagası vardı. Kimliğini daha fazla belli edemezdi. Rosanna'nın sigarasını dudaklarına götürüp nefesi içine çekerken masadakileri selamladı.

"İzninizle oyununuza katılacağım. Hanımefendiyle bitmemiş bir oyunumuz var."

Masadaki herkesin korkuyla sindiğini hissetti. Diego hemen karşısına otururken krupiye kartları dağıttı.

Rosanna ilk bahsi yapmak için, "Açık," dedi. Önündeki çipleri ortaya ittirdi. Gözleri Diego'ya kilitlenmişti çünkü alt etmek istediği tek kişi oydu. O ise ucunda Rosanna'nın ruj izi olan sigarasını tüttürmekle meşguldü.

Oyun birkaç tur çekişmeyle sürerken masadaki herkes birer birer pes etmişti. Son elde Rosanna oyunu kazandı. Masadaki insanlar değişse de masanın iki uzak ucunda oturup birbirlerini seyreden Rosanna ve Diego oynamayı sürdürdü. Aralarında tek kelime konuşma geçmiyordu ama hissedilen bir yoğunluk vardı. Rosanna yeterince kazanmıştı, parti de kalabalıklaşıyordu bu yüzden oyundan ayrıldı.

"Pes mi ediyorsunuz?"

Rosanna ellerini poker masasının kenarına dayayarak ayağa kalktı. Yüzüne doğal bir gülümseme oturtup kıkırdadı.

"Bir kumar bağımlısı değilim, yeterince kazandığımda masadan kalkmasını bilirim." İçkisinin son yudumunu içmek için bardağına uzandı. "Bu gece için yeterince kazandım," Gözlerini masadaki diğer adamların üzerinde gezdirdi. "İyi eğlenceler, beyler."

Poker masasından uzaklaşıp davetlilerin arasında gezindi. Dans pisti doluydu, İtalyan ezgileri alanı dolduruyordu. Yanıp sönen loş ışıkların arasından renkli ışık huzmeleri patlıyordu. Her şey ama her şey onu daha fazla geriyor, strese sokuyor bu da daha fazla alkol almasına neden oluyordu.

Bara ilerleyerek boş tabureye oturdu, barmen bir şey sormadan ona bir martini uzattı ama Rosanna daha sert bir şeylere ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

“Viski,” diye solurken martininin içindeki zeytini ağzına atıp büyük bir yudum aldı.

Barmen bir şey söylemeden ona bir bardak viski verdi. Sandalyesini döndürüp, bakışlarını kalabalıkta gezdirirken martininin kalanını tek dikişte içti. Bakışları o kadar kalabalığın içinde Diego’nun bakışlarıyla buluştuğunda bundan nefret etti. Neden sürekli karşısında olmak zorundaydı? Buna daha fazla katlanamıyordu. Ondan kurtulmak zorundaydı. Baktığı her yerde sadece onu görmekten bıkmıştı.

Arkasını dönüp içkisini içerken yanlarında oturan adamların konuşmalarına kulak kabarttı. Şüphe uyandıran bir şey yoktu. Bir yudum daha almak üzereyken birinin üzerinden uzanıp yarısı içilmiş bardağını elinden aldığını hissetti. İçindeki ürpertiyle birlikte tanıdık ellerle karşılaştı. Serçeparmağındaki Karga motifli yüzük... Onun nikâh yüzüğüydü. Arkasını döndüğünde Diego rahatça onun bardağındaki içkiyi içerken sırtıyordu.

“Senin sorunun ne? Bu gece beni kontrol etmek için düzenlenmedi.”

“Yanılıyorsun, aşkım. Hepsi seni kontrol etmek için. Gözümün önünden ayrıldığı anda ikimizin de başını belaya sokacak bir şeyler yapıyorsun.” Viskinin kalanını da içerek, “Ayrıca bağımlılığını da kontrol altında tutuyorum,” dedi.

Rosanna öfkeli bir kahkaha attı.

“Ben hiçbir şeye bağımlı değilim!”

Başını sallarken ona inanmıyormuş gibi görünüyordu.

“Bunda sinirlenecek bir şey yok. Herkesin bir bağımlılığı vardır.”

“Senin var mı?”

Boş bardağı bar tezgâhına koymak için onun üzerine doğru uzandı. Bedeni bedenine temas ederken dudakları kulağına çok yakın bir noktadaydı.

“Herkesin bir bağımlılığı var, *benimki de sensin.*”

Rosanna maske yüzünden suratındaki alaycı tavrı göremiyordu. Onunla alay ediyor olmalıydı.

“İşkenceye ve öldürmeye meraklı olduğumu duydum.”

Başını sallayarak söylediklerini onayladı.

“Onlar bağımlılıklarım değil canım, hobilerim.”

Konuyu değiştirmek için bir hamle yaptı.

“Burada benimle flört ederek nasıl bilgi toplamayı umuyorsun?”

Alçak sesli bir kahkaha attı. “Senin etrafta casusların varsa benim de var. Her bilgi kulağıma fısıldanıyor. Ben de burada güzel ve baş belası karımla ilgilenebiliyorum.”

Rosanna biri onları duydu mu diye hızla etrafına baktı. Yalnız olduklarını fark ettiğinde rahatladı. En azından diğer insanlarla aralarında yeterli mesafe vardı ve müzik sesi konuşmalarını bastırıyordu.

“Söylediklerine dikkat et, biri bizi duyabilir.”

“Benden utandığını düşünmeye başlıyorum,” diyerek şakalaştı.

“Bunun öğrenilmesi planlarımızı bozar.”

“Hangi planlarımızı? Arkamdan iş çevirme planlarını mı? Başını belaya sokma planlarını mı? Yoksa aşığınla kaçma planlarım mı?”

“Aşığım mı?”

Rosanna’nın sesi bozuk bir şey yemiş gibi çıkmıştı.

“Gabriel ve sen... Aranızdaki şey tam olarak ne bilmiyorum Rosa ama bu benim çatımın altında sürmeyecek.”

Rosanna kollarını göğsünde bağladı.

“Aramızda bir şey olmadığını biliyorsun.”

Dişlerinin arasından, “Bilmiyorum,” diye tısladı.

Onun bu şekilde düşünmesi Gabriel için çok tehlikeliydi. Bu yüzden Diego etraftayken birbirleriyle iş dışında konuşmamaya ya da baş başa kalmamaya özen gösteriyordu. Diego gururlu, kibirli ve haddinden fazla kindar bir adamdır. Tipik bir İtalyan mafya lideriydi. Bu yüzden onun ayarsız öfkesini Gabriel’in üzerine çekemezdi.

Yanlarına yaklaşan bir garson ikisini böldü. Diego’ya tepsideki içkilerden uzatırken fısıltıyla konuştu.

“Efendim, bir sorun var.”

Diego başını hafifçe eğerek adamı onayladı. “Hemen geliyorum.” Garson ayrılırken ona ateş saçan bakışlarla baktı. “Birazdan döneceğim. Uslu ol.”

“Garsonların Sergio için çalıştığını sanıyordum.”

Diego, “Hepsi değil,” diye yanıtlayarak kalabalığın içinde kayboldu.

Rosanna bardan bir içki daha aldı. Kadehiyle kalabalığın içinde

gezinirken kızların kimlerle olduğunu kontrol ediyordu. Locada yalnız başına içki içen adam dikkatini çektiğinde kararlı adımlarla ona doğru ilerledi. Rosanna ona yaklaştığı sırada adam kâğıda sigarasını sarıyordu. Kâğıdın ucunu yalayıp kapattıktan sonra dudaklarına götürdü ve Rosanna tam zamanında davranıp masanın üzerindeki gümüş çakmakla adamın sigarasını yaktı.

"Teşekkürler, hanımefendi," derken onu süzdü. Yüzünün büyük bir kısmı beyaz maskeyle kaplıydı. Üzerinde diğer adamlardan farklı olarak lacivert bir smokin vardı. İri yapısı, delici mavi gözleri ve geriye taranmış sarı saçlarıyla doğru kişi olduğunu anladı.

"Bay Gambino. Sizin olduğunuzu anlamıştım."

"Öyle mi? Bu aptal maskeye rağmen mi?"

Rosanna kıkırdayarak adamın tam karşısına yerleşip bacak bacak üstüne attı.

"İlginç bir çekim gücünüz var."

Başını yalan söylediğinin farkındaymış gibi iki yana salladı.

"Yalan söylemek size yakışmıyor."

"Siz de beni tanıdınız o halde?"

Onu onaylarken sigarasından bir nefes aldı. "Avinı arayan bir yarıtıya benziyorsunuz. Sigaramı yaktığınızda siz olduğunuzdan emin oldum."

Salvatore Gambino, Rosanna'nın tahmininden çok daha kurnazdı. Onun hakkında uyarılmıştı ama diğerleri gibi kolay olacağını sanmıştı. Herkes bu adamdan yeryüzündeki şeytan diye bahsederken haklı olduklarını anladı. Salvatore yeryüzündeki şeytandı.

"Benim sizi nereden tanıdığımı bilmek ister misiniz?"

Adam başını sallayarak onu onayladı. "Burada bir İtalyan'a benzemeyen tek kişi sizsiniz." Onu süzerken, "Tavırlarınız çok Amerikan," dedi.

"Uzun yıllardır burada yaşıyorum. Burada okudum."

"Evet, tıp fakültesi... Bunu biliyorum. Siz bir doktorsunuz."

Yüzünde en ufak bir mimik olmadan, "Neredeyse hiç doktorluk yapmadım," dedi.

"Bunu da biliyorum. Siz insanları zehirlemeyi seçen tarafsınız, iyileştiren taraf değil."

Bu söylediği neredeyse tebessüm etmesine neden oldu. Gülümse-

yen bir adam sayılmazdı ve Rosanna bunun büyük bir tepki olduğunu biliyordu.

“Diego Servillo’nun neden etrafınızdan ayrılmadığı belli.”

Rosanna ürperdi. “Neden?” diye sordu.

“Korkusuzsunuz. Bu bizim gibi adamların karşısında kolayca sergilenebilecek bir tavır değil.”

“Sizin gibi adamlar mı?”

Dudağının kenarı sinsi bir şekilde kıvrıldı. “Besin zincirinin en tepesinde olan adamlar... Daha önce sadece bana bakışını beğenmediğim için öldürdüğüm adamlar oldu.”

Gülümseyerek bundan korkmadığını ona gösterdi.

“Kendinizi bir hayvan olarak mı görüyorsunuz, Bay Gambino? Diego bir Karga, o halde siz?”

Adam basitçe omuzlarını silkti. “Herkesin söylediği gibi ben sadece Doktor’um. İnsanları acı çekmeden öldürürüm. Diego’dan farklı olarak.”

“Bu bir uyarı mı?”

“Asla. Böyle düşünmeyin. Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum ama aradığınız adam ben değilim. Sorguya çekebileceğiniz çok adam var. Enerjinizi onlara harcayın, tıpkı casuslarınızın yaptığı gibi.”

Nasıl her şeyin farkında olabilirdi? Rosanna sinirlense de bunu belli etmedi. Onda rahatsız edici bir şey vardı. Bu adam hain *capolar*dan biri olabilir miydi? Öyle olsa bu kadar rahat ve kendinden emin olur muydu? Belki de olurdu. Sonuçta bu onun tarzı gibi görünüyordu. Diego neden ondan uzak durmasını istemişti ve onun bir hain olmadığından nasıl emin oluyordu? Bunu düşündüğü sırada bakışları kalabalığın içinden Diego’yu buldu. Hararetli bir şekilde sahnenin kenarında durmuş bir adamla konuşuyordu.

Salvatore Gambino’nun yanından kalkarken, “Bu güzel sohbet için teşekkürler, Bay Gambino,” dedi. “Şimdi izninizle gitmek zorundayım.”

Salvatore sigarasından bir nefes alırken başını eğerek onu selamladı.

“Asıl sizin gibi hoş bir kadının benimle ilgilenmesi bir zevk. Her ne kadar farklı sebeple olsa da... Bir sonraki sefere kadar kendinize dikkat edin.”

Rosanna, Diego'yu aramak üzere yerinden kalktı. Onun kendi başına bir şeyler çevirdiğinden emindi. Vücudundaki alkol miktarı fazla olduğu için hafifçe yalpaladı. Salvatore onu tutmak için uzanmadan önce başka kollar beline dolanıp onu sabit tuttu.

Başını çevirdiğinde Diego'nun siyahlaşmış göz bebekleri, kasılmış çene hattı ile karşılaştı. Salvatore Gambino'ya hafif bir baş selamı verdi ve aynı karşılığı aldı. Anlaşılan ikisi de maskelere rağmen birbirini tanımıştı.

"Bana ait bir şey fazla uzaklaşmış," derken Rosanna onun ses tonundan hiç hoşlanmamıştı.

İşaret parmağını havaya kaldırıp iki yana salladı.

"Eşyalar insanlara aittir. Son baktığımda bir gözlük ya da çanta değildim."

Onu Salvatore'un yanından sürükleyerek uzaklaştırırken, "Öyle olsan iyi olurdu," diye hırladı. "Gözümün önünde ya da elimin altında durman fikri kulağa hoş geliyor. En azından seni bağlama ya da bir yere kapatma düşüncesi olmadan işimi yapabiliirdim."

"Bu işte beraberiz unuttun mu? Biz ortağız."

"Bundan pişman olmak üzereyim."

Rosanna'nın ayakları resmen yerden kesilmiş insanların arasından uçarak uzaklaşıyordu. Dönen başı, ışıkların gözlerinde yarattığı patlama etkileri kendini tamamen Diego'ya bırakmasına neden olmuştu.

Balo salonundan uzaklaşıp Sergio'nun odasına çıkan asansöre ilerledikleri sırada, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Konuşmadığım pek çok konuk var. Gece devam ederken uzaklaşamayız."

Diego ona cevap veremedi Gabriel önlerini kesti.

"Onu nereye götürüyorsun?"

Bu ona birebir soru sorduğu ya da konuştuğu nadir anlardan biriydi. Rosanna, Diego'nun kolları arasında gerildi. "Bu seni hiç ilgilendirmez, Kolombiyalı." İtalyanca cevap verirken hırladı.

Gabriel de İtalyanca konuştu, aksanı çok belirgin olsa da İtalyanca konusunda iyiydi. Yıllardır onların arasında yaşıyordu ve neredeyse İtalyan bile sayılırdı.

"Onun güvenliğinden sorumluyum."

"Onu bana karşı korumana gerek yok. Ben onun kocasıyım. Şim-

di eğer izin verirsen onu kendinden korumak için sakın bir yere götürüyorum. Ne durumda olduğunun farkında değil misin? Gece başladığından beri içiyor. Bu şekilde başını belaya sokması an meselesi.”

Gabriel’in yargılayan bakışları üzerinde gezindi. Maskesine rağmen yüzündeki küçümseme, acıma ve şefkati görebiliyordu. Önlerinden çekilirken Diego onu asansöre bindirdi. Demir parmaklıklar kapanıp onları Gabriel’den uzaklaştırırken Rosanna hâlâ onun yüzündeki acıma ifadesini seçebiliyordu. Ona hep böyle bakacaktı. Ona baktığında yaralarını, hasarlarını, acılarını ve zayıflıklarını görecekti. Gabriel’in gözünde asla iyileşmeyen bir yaradan başka bir şey değildi. Bundan nefret ediyordu!

Sergio’nun odasından içeri girdiklerinde Diego kapıyı kilitledi.

“Sergio sana odasının anahtarını mı verdi? Kardeşi olduğun için mi?”

Diego başını iki yana salladı. “O vermedi, ben aldım. Bizim dünyamızda kardeşler birbirini sevmez, ayağını kaydıracağı uygun anı bekler.”

“Tıpkı köpek balığı yavruları gibi,” derken koltuklara doğru ilerledi ve maskesini çıkarıp yere attı. “Ya birbirinizi yeme pahasına her şeye sahip olacaksınız ya da yem. Öyle değil mi?”

Koltuğa oturup bacak bacak üzerine attı. Yırtmacı uygunsuz sayılabilecek şekilde açılmıştı. Diego ağır adımlarla yürüyerek onun yanına oturdu. Bedeni bedenine çok yakındı, elbisesinin kumaşı ona değiyor, alkolle karışık parfüm ve tütün kokusunu hissediyordu.

“Rosanna,” diye fısıldadı. Tam ismini söylemesi onu ürpertmişti.

Rosanna onun bir şey söylemesine izin vermeden ayağa kalkmaya yeltendi. “Burada olmamalıyız. Aşağıda yapacak işler-”

Diego’nun uzun parmakları bileğine dolanarak onu durdurdu ve yerine oturması için çekti. “Aşağıda her şey yolunda. Bedeninde gereğinden fazla alkol var, bu şekilde orada olmana izin veremem.”

Rosanna bir kez daha, “Sen kim oluyorsun da-” demeye yeltendi ama Diego onun konuşmasına izin vermedi.

Eli yanağını iki yandan kavrayarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. “Son kez hatırlatıyorum, aşkım. Ben senin kocanım. İste veya isteme ama beni o şekilde görmeye başlasan iyi olur yoksa her şey senin için çok daha zor olur.”

-öğ Alkolün kanında alev alev gezdiğini hissediyordu. Titreyen sesiyle, "Hayır," dedi. "Bir kez daha kapana kısılmayacağım."

-123 Diego maskesini çıkarıp attı. Düz kaşlarının altındaki delici mavi gözleri, kahrolası İtalyan burnu ve bir heykel gibi yontulmuş öfkeli yüz hatları tam karşısındaydı. Şu an ki görünüşünün aksine sakın bir sesle konuştu.

-124 "Benimleyken numara yapmak zorunda değilsin, bana kusurlarımı göster, korkularını söyle ve ben de sana kırık parçalarımızın ne kadar güzel birleşeceğini göstereyim."

-125 Rosanna ağlamaklı bir kahkaha attı.

"İkimiz de kırılmış olabiliriz ama bu parçalarımızın birbirine uyma-
cağı anlamına gelmiyor."

-126 Diego yüzünü tutan parmaklarını çekmedi aksine onu kendine yaklaştırdı. Ta ki dudakları aynı nefesi paylaşmaya başlayana kadar...

-127 Fakat onu öğrenmedi. "Parçaların yeniden şekillenene kadar seni daha ufak parçalara bölebilirim. Bana uymanı sağlarım, Rosa. Çünkü ben vazgeçmem ve asla kaybetmem."

-128 Sonra nefesini kesip kendi nefesini solumasını sağlayacak kadar sertçe onu öptü. "Öyle değil mi?"

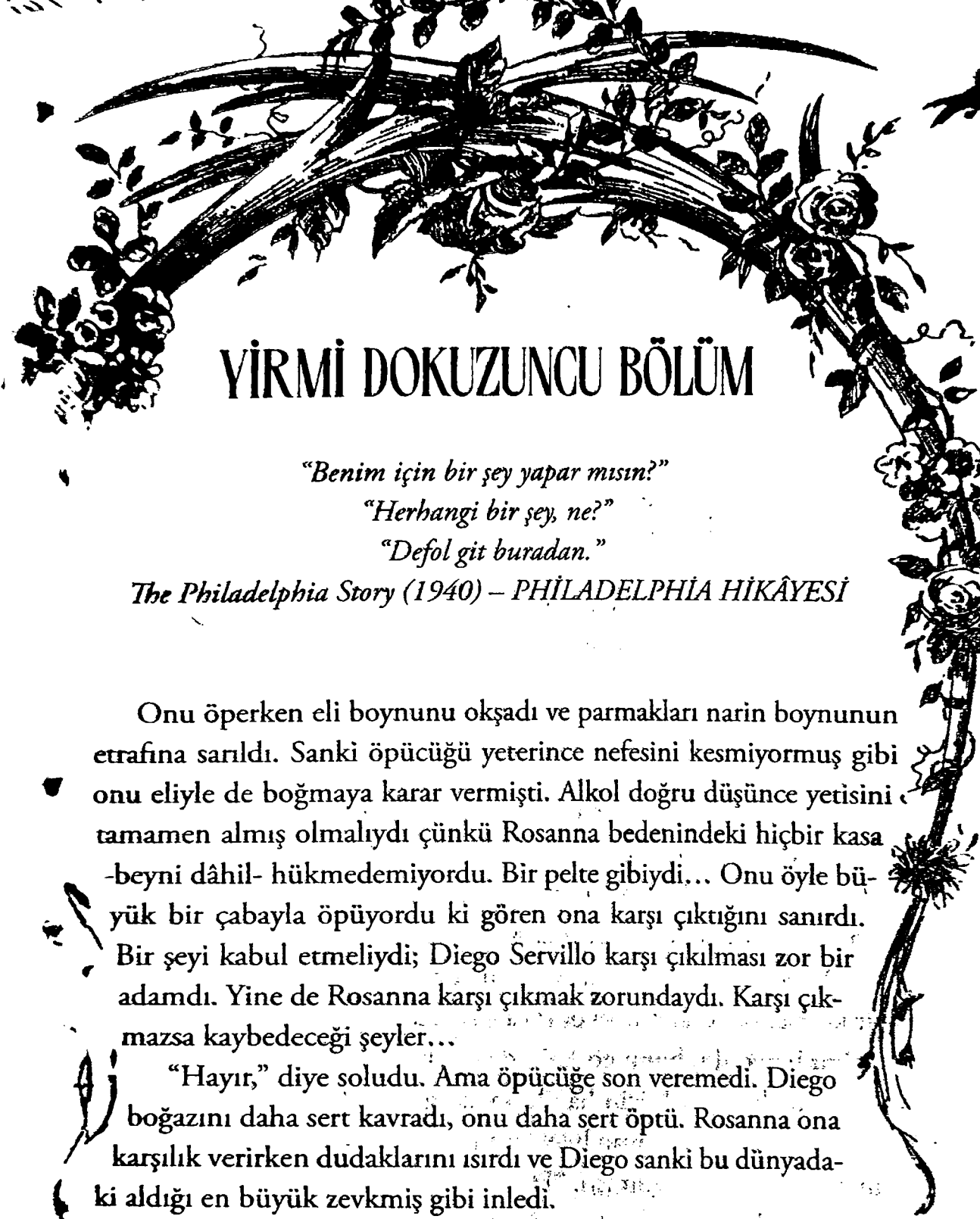
-129 Rosa'nın göğsüne basarak üzerine attı. Yutması güç bir şekilde onu Diego'nun ağzına soktu. Diego'nun bedeni çok yakındı, elbiselerinin kumaşı ona yapışmıştı. Rosa'nın parfümü ve tütün kokusunu hissediyordu.

-130 "Tam ismini söylemesi onu üpbermişti. Tam ismini söylemesi izin vermeden aşağı kalkmaya çalıştı. "Aşağıda yapacak işler."

-131 "Aşağıda yapacak işler. Aşağıda bileğine dolanarak onu düzledi ve "Aşağıda her şey yolunda. Bedeninde gere-

-132 "Sen kim oluyorsun da-" demeye yeteneği. "Sen kim oluyorsun da-" demeye yeteneği.

-133 "Ben senin kocamın. İste veya isteme. Beni o şekilde görmeye alışkın iyi olur yoksa her şey senin için. "Aşağıda her şey yolunda."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Benim için bir şey yapar mısın?"

"Herhangi bir şey, ne?"

"Defol git buradan."

The Philadelphia Story (1940) – PHİLADELPHİA HİKÂYESİ

Onu öperken eli boynunu okşadı ve parmakları narin boynunun etrafına sarıldı. Sanki öpücüğü yeterince nefesini kesmiyormuş gibi onu eliyle de boğmaya karar vermişti. Alkol doğru düşünce yetisini tamamen almış olmalıydı çünkü Rosanna bedenindeki hiçbir kasa-beyni dâhil- hükmedemiyordu. Bir pelte gibiydi... Onu öyle büyük bir çabayla öpüyordu ki gören ona karşı çıktığını sanırdı. Bir şeyi kabul etmeliydi; Diego Servillo karşı çıkılması zor bir adamdı. Yine de Rosanna karşı çıkmak zorundaydı. Karşı çıkmazsa kaybedeceği şeyler...

"Hayır," diye soludu. Ama öpücüğe son veremedi. Diego boğazını daha sert kavradı, onu daha sert öptü. Rosanna ona karşılık verirken dudaklarını ısırды ve Diego sanki bu dünyadaki aldığı en büyük zevkmiş gibi inledi.

Rosanna öpüşme seslerinin arasından, "Bir anlaşma yaptık," diyerek directti. "Bu- bunu yapmayacaktık."

Diego boşta kalan eliyle saçlarını dağıttı.

"Yanılmıyorsam kabul etmediğim tek şarttı."

"Seninle yatmayacağım. Asla."

"Yine büyük konuşuyorsun, sevgilim." Nihayet bu işkenceli öpüşmeye son vererek Rosanna'nın birkaç doğru nefes almasına alan tanıdı. "En son nereye kadar ilerlemiştik?"

Rosanna bakışlarını ondan kaçıtırırken, "Hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

"Alınmaya başlıyorum, aşkım."

Ellerini göğsüne koyarak onu biraz ittirdi.

"Neyse ne, bunu yapmayacağız."

"Neden?" diye sorarken bakışlarında keskin bir öfke vardı. "Beni arzuluyorsun Rosa, bunu inkâr edemezsin. Ben dün doğmadım." Yanaklarını sıkıca tutarak dudaklarına doğru kükredi. "Seni bir fahişe gibi sikmem için yanıp tutuşuyorsun!"

Rosanna, "Defol git!" diye bağırırken ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Diego'nun elleri bileklerini yakalayıp onu yerine sabitledi.

"Onun yüzünden değil mi? Gabriel'e âşık olduğun için..." Rosanna başını iki yana sallarken Diego konuşmasına izin vermedi, elleri hâlâ bileklerini tutarken onun üzerine geldi ve bedenini bedeninin altına aldı. Gözlerinden çıkan yakıcı öfkenin ateşi korkutucuydu.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim! Onu öldüreceğim. Onu yok ettikten sonra seni elde edeceğim, Rosa. Bir kere kendim olmamayı denedim ama sen ve o bunu hak etmiyorsunuz. Benim sabrımı hak etmiyorsunuz. Asla benim olmayacak bir kadını bekleyerek ömrümü heba edecek bir adam gibi mi görünüyorum?" Bir canavar gibi sırıttı. "Öyle bir adam değilim, aşkım. Vazgeçip gidecek bir adam da değilim. Ben istediğimi alana kadar asla durmam!"

Öfkeli bir kahkaha attı. "Göremiyor musun? Seni hak etmiyor. O bir korkak ve korkaklar ya ölür ya kaybeder. Seni buraya neden getirdiğimi biliyordu, bunu gözlerimde gördü. Seni arzuladığımı biliyordu. Seni elde etmek için hamle yapacağını biliyordu." Kollarını iki yana açtı, Rosanna acıyan bileklerini ovuşturdu ama kıpırdamıyordu çünkü kapana kısılmıştı. "Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey yapmayacak. Bir korkak gibi izleyecek. Rosanna, gerçekten istediğin adam o mu? Senin kadar güçlü ve hırçın bir kadın buna mı razı olacak?"

Diego bir adamı öldürebilecek gibi görünüyordu. Gabriel'i öldürebilirdi. Onun hayatı için korkusunu gizleyerek inandırıcı bir öfkeyle bakışlarını ona dikip, "Hâlâ anlamıyor musun?" diye sordu. "Kimseyi istemiyorum." Bıkkın bir soluk verdi. "Gabriel benim aşığım değil. Onunla aramda dostluk ve sadakat dışında bir şey yok."

"Sana bir dost gibi bakmıyor."

“Sen bir paranoyaksın!”

Gülerek, “Öyle mi?” diye sordu. “Ne düşünmeliyim, prenses? Beni arzuluyorsun, sana dokunduğum zaman sıcaklığını hissediyorum, benim için yanıp tutuşurken beni reddediyorsun. Neden? Sadece kahrolası inadin yüzünden mi?”

“Seni istediğimi düşünmen de sadece bir paranoya,” diye tısladı.

Diego başını iki yana sallarken ellerini yakalayıp başının üzerinde birleştirdi. Tek elinin kuvveti onu tutması için yeterli olmuştu. Dizini kullanarak sert hareketlerle bacaklarını birbirinden ayırdı. Onu bir kez daha tüm gücüyle öptü. Parmakları külotundan içeri kaymadan önce Rosanna'nın düşünecek bir saniyesi olmuştu. Ellerini kurtarmak için çırpınırken öpüşmeyi sonlandırdı.

Diego ellerini sertçe çekti. “Çırpınma yoksa seni bağlarım.”

Belki de bu kadar alkol almamış olsa, kasları bu kadar uyuşuk olmasa belki de ona direnebilirdi. Taşaklarına bir tekme atıp sıyrılır, silahını ya da bıçağını çekebilirdi. Belki buna karşı koyabilirdi ama yapmadı. Yapamadı... Diego'nun parmakları kadınlığıyla buluştuğunda keskin bir nefes aldı. Diego'nun parmakları kadınlığını gizleyen tüylerin üzerinde gezindi ve hemen ardından ıslanmış yarığı boyunca kayd. Yüzündeki o gülümseme... Onun kazanmasından nefret etmişti. Bu halde olmaktan nefret etmişti. Onun dokunuşlarının verdiği histen her şeyden çok nefret etmişti. Ona lezzetli bir yemek gibi bakmasından, sertçe dokunmasından, şiddetli tavrından ve kaba sözlerinden nefret etmişti.

Neredeyse gülümseyerek ona bakarken tutuşu gevşedi. Ellerini özgür bıraktı ama bedeni hâlâ vücudunun kıvrımlarına yaslanmış haldeydi. Parmakları hafif hareketini sürdürdü.

“Birine karşı sabırlı olmak ile zamanını boşa harcamak arasında fark var.” Parmaklarından ikisini doğruca içeri daldırdığında Rosanna başını geriye atarak vahşi bir soluk verdi. “Sana karşı çok sabırlıydım sevgilim ama sen zamanımı boşa harcadığımı hissettiriyorsun. Sana karşı gösterdiğim sabrın farkında değilmiş gibi davranıyorsun. Ben bu adam değilim, Rosa. Kime istersen sor. Ben o sabırlı, hoşgörülü, anlaşılması kolay adam değilim.”

Parmakları içinden çıkmadan diğer elini de aşağıya kayd.ırdı.

Sanki Rosanna'nın bir hamle yapmayacağını biliyordu. Sanki onun kendinden nasıl geçtiğinin farkındaydı... Elleri uyluklarında dolaştı. Uyluğuna bağlı olan kemerin içinden önce bıçağını çekip çıkardı.

"Sanırım ilk buna el koymalıyım."

Rosanna dişlerinin arasından, "Sikini seviyorsan öyle yapmalısın," diye tısladı.

Bıçağı odanın uzak bir köşesine fırlattı. "Ah evet, seviyorum. Sen de seveceksin." Hemen ardından parmakları diğer kemere geçti. Oraya birkaç saat önce kendi koyduğu tabancayı dikkatle çıkarıp yere koydu ve uzağa doğru itti.

Rosanna ona meydan okuyan bakışlarla bakarken, "Üzerinde silah varsa onları da alabilirim," dedi. "Farkına bile varmadan seni kendi silahlarıyla öldürürüm."

Parmaklarını içinden çekerek doğruldu. Başını onu onaylayarak salladı. "Haklı olabilirsin, seni hafife almayacağım." Arkasına uzanıp belinden iki tabanca çıkardı. Biri küçük ama etkili bir şeye benziyordu diğeri ise büyük ve uzun namluluydu.

"İçeriye silah sokmak yasak sanıyordum. Herkesin üstü arandı."

Diego kötü bir tavırla güldü. "Benim üstümü aramaları kulağa epik bir destan gibi gelmiyor mu?" Silahları uzaklaştırdıktan sonra ellerini birbirine vurarak, "İşte şimdi silahsızız," dedi. "Daha çıplak olamazdık."

Başka bir pozisyonda olsalar bu Rosanna'yı güldürürdü. Onu öpmek için eğildi. Gözleri loş ışık altında değişik bir şekilde parlıyordu. Rosanna'nın başı alkolün ve korkunun etkisiyle dönüyor, konsantre olmakta zorlanıyordu. Belki bu kadar içmemiş olsaydı... Belki bu durumdan kurtulmak için daha cesur davranabilirdi. Diego saçlarını kavrayarak onu öpmek için ağzını ağzına yaklaştırdı. Dudakları dudaklarını yakaladığında vahşi bir sesle inledi. Sesin küçük bir kısmı Rosanna'ya ait olabilirdi. Bir öncekinden farklı bir öpücüktü. İhtiyaç dolu bir öpücük. Onu büyük bir susuzluğun sonunda bulduğu en iyi kalite içki gibi içiyordu. Rosanna öpüşmenin bu kadar duygusal, yoğun, vahşi ve dokunaklı olduğunu tahmin edemezdi. Onun yerinde başka bir kız olsa bu öpüşmeden sonra gözyaşlarına boğulup karşısındaki adama âşık olabilirdi. Başka bir kız olsaydı bunları yapardı, Rosanna değil. Parça parça sökülmiş bir kadın bu kadar kolay teslim olmazdı.

Diego öpüşmeyi sonlandırdığında Rosanna ciğerlerine derin bir nefes çekti. Sanki onun öpücüğü onu boğmuş, öldürmüş ve ağzına yeniden hayat üflemişti.

Dudakları boynuna kaydı, boğazını kavrayan inci kolyenin üzerinden onun öpücüğünü hissediyordu. Elleri vücudunun her yerinde geziniyor, sanki bedenindeki her ayrıntıyı keşfediyordu. Kıvrımlı bir kadın değildi, olabildiğince düzdü, ellerini dolduracak bir şeyi yoktu ama bu Diego'nun umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Bacağına sürtünen sert etini hissettiğinde irkildi. Korkuyla karışık arzu muydu? Bu hissi nasıl tarif etmesi gerektiğini bilmiyordu. Gabriel'le sevişmeyi düşünmüş hatta bunu istemişti ama ona karşı bir korku hissetmemişti. Bu adamdan korkuyordu. Korkuyordu ama yine de onu durdurmuyordu.

Elleri kalçalarını kavrayıp bir kez daha bacaklarını ayırdı. Dudakları elbisesinin üzerinden karnını öptü ve daha aşağıya inerken elbisesini iyice sıyırdı. İç çamaşırını çıkarmak için uzandı ama Rosanna elini tutarak buna engel oldu. Kıyafet parçaları güvenlik demekti, onlardan kurtulmak istemiyordu ama Diego elini iterek çamaşırını yırttı. Yırtılan dantelin sesi odada bir yankıya sebep oldu.

“Seni sikerken aramızda bir şey olsun istemiyorum, Rosa. Çıplak olacağız tıpkı silahsız olduğumuz gibi.”

Rosanna başını iki yana salladı. “Seninle yatmayacağım.”

“Bunu söylemek için uygun bir pozisyonda değilsin.” Ellerini uzatıp onu geri itmeye çalıştığında Diego yırtılan çamaşırı eline alıp ellerini başının üzerinde birleştirdi. Kısa bir çarpınmanın ardından danteller bileklerinin çevresine sarılıp sıkıca düğümlenmişti. Onu o kadar sert bağlamıştı ki bileklerindeki kan dolaşımı kesilmişti.

Rosanna öfkeyle homurdandı. “Bu ne sikim böyle! Diego, beni hemen çöz yoksa buna pişman olursun.”

Bağlanmak onu kötü bir kâbusun içine sokmuştu. Diego'nun sert davranışları arzusunu uyandırır da bu sadece bir hastalıktı. Bunları daha önce yaşamıştı, en ağırıklarını, en kötülerini... Bir şey onu hem ölümüne korkutup hem de nasıl heyecanlandırabilirdi? Diego onu duymuyormuş gibi ellerini o şekilde bırakıp çıplak kalan kadınlığına yöneldi. Orasını nemli, sıcak ve ağır hissediyordu. Titremesi korkudan olabilirdi ama bacaklarının arasındaki durumun korkuyla alakası

yoktu. Gözünün önüne gelen görüntüler karşısında gözlerini sıkıca kapattı. Sıcak gözyaşları gözlerini bıçak gibi kesiyordu, Rosanna tek damla bile dökmemeye kararlıydı. Diego'nun dudakları uyluklarına dokunduğunda kasılıp bacaklarını kapatmaya çalıştı ama sert elleri onları hızla açtı. Tutuşu o kadar sertti ki teninde ellerinin izi kalacaktı.

"Ne kadar inkâr edersen et, Rosa. Sert sikilmeyi seviyorsun. Seni bağlamamı istiyorsun, belki kıcını kızartmamı ya da ağzını sikerken sana tokat atmamı arzuluyorsun. Elimde bir bıçak varken onu amına sürtmeme izin verdin. Sen hastasın, ben de öyleyim. Ruh eşi olduğumuza eminim."

"Sen bir canavarsın, bir psikopatsın!"

"Şunu söyleyene de bakın," derken ıslaklığıyla oynuyordu.

"Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Diego! Ellerimi çöz."

Diego kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. Ellerini uyluklarına koyup başını bacaklarının tam arasına soktu. Oradaydı, kadınlığıyla burun burunaydı ama Rosanna'nın tek düşünebildiği ellerinin bağlı olmasıydı. Ters bir durumda mücadele edebilmek istiyordu. Diego'nun ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu ve ona güvenmiyordu. Diğer yandan hatıralar ve karanlık onu boğmak için hamleler yapıyordu. Onun karşısında zayıflığını göstermek istemiyordu. Ona acımasını istemiyordu.

Diego'nun dili onu kışkırtmak için klitorisine dokunduğunda, "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı.

Giriş noktasına kadar onu yaladı.

"Aynen, sevgilim."

Diego durmadı, onu çözmedi. Karşı koyacak gücü yoktu. Alkol bedenindeki her kası güçsüz bir enkaza çevirmişti. Diğer yandan ellerinin bağlı olması zihnini parça parça eden bir ayrıntıydı. Diego onu açlıktan ölen bir adamın iştahıyla yalarken kadınlığında çarpınan elektrik akımını hissediyordu. Hayatında hiç hissetmediği kuvvetli bir his onu beyinde yaşadığı andan çekmeye çalışıyordu.

O gecelerden birini hatırlıyordu. Ellerinin deri kayışlarla bağlandığı o gece... Michael çok sarhoştı ve o gece bir şey yapamamıştı. Henüz yeni evlilerdi bu yüzden ona öfkelenip hakaretler yağdırdıktan sonra odadan

çıkmişti. Elleri bağlı bir şekilde kaldığı o an kendini kurtarmak için çırpındıkça kemerlerin derisini soyduğunu hissediyordu. Michael geri döndüğünde yanında korumalarından biri vardı. Adamın adını bilmiyordu ama onu daha önce görmüştü. Michael'a sorgusuz itaat eden köpeklerden biriydi. O gece de öyle yaptı...

"Sik onu."

Adam şaşkın bir şekilde patronuna baktı. Yatakta çırlıçıplak yatan Rosanna'nın üzerinden bakışlarını zorlukla ayırmıştı. Adamın yakasına yapışıp, "Sana sik onu dedim!" diye haykırdı. "O genç bir fahişe eğer yeterince doyurulmazsa arkamdan başkalarıyla sikişir. Bu yüzden sen onu sikerken burada oturacağım." Komodinin üzerinden bir puro alıp makasla kesip yaktı. Rosanna'nın gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyor, dudaklarından artık hatırlamadığı bir dua dökülüyordu.

"Michael, lütfen," diye fısıldadı.

Michael onu duymazdan geldi. Doğruca kapıda dikilen adama bakarken yatağın yanındaki koltuğa oturdu. "Ne duruyorsun? Hadi soyun ve işine başla."

Adam itiraz etmedi hatta memnun görünüyordu. Soyunmakla vakit kaybetmedi sadece ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı. Yatak ağırlığının etkisiyle çöktü. Michael adama ufak bir paket fırlatırken, "Bunu tak," dedi. "Piçini büyütmeye niyetim yok."

Adam paketi yırtıp erkekliğine geçirirken Rosanna kusmak üzere olduğunu hissediyordu. Midesinde yükselen safrayı geri gönderip derin derin solumaya başladı. Michael onu izliyordu. Onun bu tepkisi... Hoşuna gidiyordu. Korktuğunu, acı çektiğini, utandığını ve berbat hissettiğini görmekten zevk alıyordu. O basit bir canavar değildi. O en kötüsüydü. Yabancı adam Rosanna'nın açık bacaklarının arasına yerleşip içine girip çıkarken, kocası yanında oturmuş onları seyrederek purosunu içiyordu. Bakışları aynı zamanda hem meraklı bir öfkeyle hem de çirkin bir zevkle doluydu. Rosanna ağlayıp yalvarırken ellerini kurtarmak için çırpınıyordu. Kimse onu dikkate almadı. Adamın hırıltılı nefesi tenine çarpıyor, bacakları aldığı zevkle titreyerek onun bacaklarına sürtünyordu.

"Nasıl sevgili karım? Bu geceki sürprizimden hoşlandın mı?" Rosanna bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Ta ki Michael'ın, kocasının sertleşmiş erkekliğini görene kadar... Bundan zevk almıştı. Onu bu du-

ruma düşürmekten zevk almıştı. Yabancı adam işini bitirmiş bir şekilde yataklarından indi. Pantolonunu giymek için uzandığında kafasına isabet eden bir kurşun kanlar içinde yere yığılmasına neden oldu.

"Kimse benim karımı sikip nefes almaya devam edemez." Bakışları Rosanna'nın üzerinde gezinirken silahı yerine koydu. Sanki ona gözdağı veriyordu. Yatağın üzerine çıkıp onu sikmeye başlarken yerde yatan cansız bir beden vardı.

"HAYIR!" diye çığlık attığında ağladığının farkında değildi. Sanki bir yere gidip geri gelmişti. Sanki o anı yaşamıştı. Diego hızla yerinden doğrulup şaşkınlıkla yüzüne baktı. Ağladığını gördüğünde kafası karışmış gibi kaşlarını çatı.

Rosanna bileklerindeki bağları çözmek için hızla çırpınırken koltuktan düştü. Diego ona uzanıp iç çamaşırını kolayca çözerek yere attı ve yerde iki büklüm olmuş ağlayan Rosanna'nın yanına oturdu. Bir şey söylemeden bir süre ağlamasına izin verdi. Muhtemelen ne kadar zayıf bir zavallı olduğunu düşünüyordu ama Rosanna buna daha fazla dayanamamıştı.

Elinin tersiyle gözyaşlarını silip, "Bana bir içki verir misin?" diye sordu.

Diego bir şey söylemeden yerinden kalkıp ona bir bardak viski uzattı. Rosanna içkiyi hızlıca büyük yudumlarla içip boğazının ve midesinin yanmasına izin verdi.

Diego yanına çökerken elinde viskinin şişesini tutuyordu. Şişeden birkaç yudum alıp, "Bu da neydi?" diye sordu.

Rosanna ona bakarken gülümsedi. Bunu yapmak artık kolay geliyordu. Gülümsemek, küçümsemek, kahkaha atmak...

"Orası benim şeytanlarımın saklandığı yer." Bardağındaki kalan içkiyi tek dikişte içip Diego'nun elinden şişeyi aldı. "Benim şeytanlarım, Diego," diye fısıldadı. "Bir daha onları yüzeye çıkarmak istemezsin." Bileklerini ovuşturdu. Diego bileklerine dokunmak ister gibi uzandığında ellerini hızla geri çekti.

"Kıyafetlerimi çıkarıp beni çıplak bırakman çok kolay ama ruhuma, düşüncelerime, korkularıma, hayallerime ulaşmak... İşte asıl çıplaklık bu." Yerinden kalkıp doğruldu. Diego hâlâ yerde oturmuş onu seyrediyordu. Rosanna elindeki viski şişesinden birkaç yudum daha aldıktan sonra şişeyi Diego'ya verdi. "Sen buna asla sahip olmayacaksın."

Yerden maskesini, tabancasını ve bıçağını alıp odayı terk etti. Yeniden toparlanması için zamanı yoktu. Ruh halini hızlıca düzelterek asansöre bindi ve silahlarını yerine yerleştirip baloya geri döndü. Yüründeki o kocaman gülümseme de her şey gibi sahteydi.

Lobiye indiği anda Shirley'in siyah elbisesinin uzun kuyruğunu fark etti. Telaşla koştururken kapıdan çıkıp kendini caddeye atmıştı. Rosanna peşinden gitmeden önce korumalara döndü.

"Bayan Shirley nereye gittiğini söyledi mi?"

Korumalar başını salladı.

"Hayır, hanımefendi."

"Bay Russo nerede?"

"Bir görüşme için dışarı çıktı."

Rosanna, Sergio'yu izleyen birkaç şüpheli tip görmüştü ve Shirley onu uyarmıştı bu yüzden bir tuzağın içinde olduklarını düşünmesi için yeterli sebebi vardı.

Korumalardan birine dönüp, "Gabriel'i bul, hemen!" diye bağırdı. Adam salona girerken, "İki kişi benimle gelsin," dedi.

Kapıda kalan son adam çatık kaşlarla neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Rosanna dışarı çıkmadan önce ona döndü.

"Destek çağır, kimse dışarı çıkmasın, bütün konuklar burada kalmalı."

Rosanna silahını çıkarmış korumalarla birlikte caddeye adım atmıştı ki arka arkaya gelen kurşun seslerini duydu. Silah seslerinin geldiği sokak otelin ve Casino Russo'nun ara sokağıydı. O yönden gelen insanlar çığlık atarak uzaklaşırken Rosanna peşinde iki korumayla oraya koştu. Köşeyi dönmeden Gabriel'in arkasından seslendi, o da silahını çıkarmış etrafa bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Rosanna duvarın köşesine sinip dar sokağa doğru baktı, korumalar doğrudan sokağa girmişti.

Manzara korkunçtu. Sergio'nun iki adamının cansız bedeni yerdelydi. Sergio bir çöp bidonunun arkasına sinmiş, Shirley ise elinde silahla hemen yanına eğilmişti. İkisinin anlık konuşmaları onlar geldiğinde son buldu. Rosanna etrafı kontrol ederek silahını indirdi ve Shirley ile göz göze geldi. Her şeyi batırmıştı. Korunmaya muhtaç, basit bir kadın gibi görünüp dikkat çekmemesi gerekiyordu ama

o silahını çekip prensini korumayı tercih etmişti. Şimdi sıçmışlardı hem de en kötü şekilde! Rosanna ne olduğunu anlamak için etrafa bakınırken Sergio ayağa kalktı.

"Biri bana tuzak kurdu." Ölmüş adamlarına bakarken gözlerinde bir katilin öldürme ihtiyacını görmek mümkündü.

Gabriel bir tehlike sezmiş gibi ona yaklaştı. Gözlerini bir saniye olsun yoldan ayırmıyordu.

"Gitmelisiniz. Ben ve adamlarım duruma bakacağız. Burası güvenli değil." Rosanna tam Shirley'e gitmeleri gerektiğini söylemek üzereyken birinin ismini bağırdığını duydu.

Diego yoldan onlara doğru koşarken elinde silah tutuyordu. Bir kez daha, "ROSANNA!" diye bağırdı ve tam o anda caddeden geçen arabayı fark etti.

İçinden sarkan adam silahı doğruca Rosanna'nın üzerine doğrultmuştu. Rosanna kaçacak zamanı bulamadı, girdiği şok nedeniyle donup kalmıştı ama Gabriel ondan daha hızlı davranarak uyarıyı ciddiye aldı. Kendini Rosanna'nın üzerine gelen birkaç kurşunun önüne atması saniyelerden daha kısa sürdü. Araba caddé boyunca hızla ilerlerken Diego ve adamları lastiklerine hedef alıp ateş ediyordu. Bir patlama sesi; metali delen kurşunlar, ciyaklayan fren ve bir çarpışma. Rosanna hepsini duysa da neler olduğuna bakamadı. Kolları Gabriel'e dolanmış düşmek üzere olan adamı tutuyordu. Gabriel ona güven veren güçlü bakışlarıyla bakarken kendini yavaşça yere bıraktı.

Rosanna da onunla yere düştü. Shirley, Sergio ve korumalar Gabriel ile ilgilenirken, Rosanna sadece onu tuttu. Araya girmemesi gerekiyordu. O kurşun Rosanna için sıkılmıştı. Kaç el silah sesi duyduğunu düşünüyordu. Kaç defa ateş etmişlerdi? Gabriel kaç kurşun için siper olmuştu? Yeni kurduğu hayatta korkusuz olacağına dair kendine söz vermişti. Kimsenin ya da hiçbir şeyin onu korkutmasına izin vermeyecekti ama şimdi... Şimdi korkuyordu. Gabriel'i kaybetmekten korkuyordu. En yakın dostunu, koruyucu meleğini, ailesini kaybetmekten çok korkuyordu.

Shirley ceketini açıp kanlı gömleğini açığa çıkarırken Rosanna bir krizin eşiğinde gibi titriyordu. Sergio yanlarından ayrılıp Diego'nun olduğu yöne doğru koştu. Rosanna görmüyor, duymuyordu. Etrafında ne olup bittiğinden tamamen habersizdi.

Shirley omzundan akan kana eliyle sıkıca bastırırken kurşunların başka nerede olduğuna bakmaya çalışıyordu.

Rosanna onun bağırdığını duydu. Ne söylüyordu?

"Rosa!"

Rosanna başını kaldırıp Shirley'e baktı.

"Buraya tüm gücünle bastır. Başka nereden vurulduğuna bakmam lazım."

Onu onaylayarak kendine gelmek için çabaladı. Bacakları Gabriel'in bedeninin altındaydı bu yüzden yavaşça altından sıyrılıp dizleri üzerinde çökerek elleriyle Gabriel'in yarasına bastırdı. Koyu kırmızı neredeyse siyah kan elleri arasından sızıyordu.

Gabriel acı dolu bir ses çıkarıp gözlerini açtığı anda gözyaşlarına boğuldu. Gözleri doğruca birbirine kenetlenmişti. Gabriel dişlerini sıkarak, "İyi olacağım," diye soludu. "Buradan uzaklaşmalısın."

Rosanna, "Kapa çenen!" diyerek onu uyardı. Yarasına bastırmayı sürdürüyordu.

Shirley, "Güzel," dedi. "Bilinci açık. Yaralar hayati değil. Diğer kurşun sadece sıyırmış gibi görünüyor." Rosanna o anda kaburgalarının hemen altında daha az kanayan yarayı fark etti. Muhtemelen isabet eden kurşun o olsaydı... Gabriel ölmüş olurdu.

Diego'nun yanlarına geldiğini fark etmedi ama biri onu omuzlarından tuttuğunda başını kaldırıp o olduğunu anladı. Ellerinin yaptığı görevi hızla adamlarından biri devralırken Rosanna'yı ayağa kaldırdı.

"Güvenli değil. Hemen gidiyoruz." Sert ve kati bir emirdi. Gabriel'i bırakmayacağını bildiği için, "Adamlarım onu içeri taşıyacak ve doktor birkaç dakika içinde burada olacak," dedi.

Shirley, "Bir hastaneye gitmeli," dediğinde Diego'nun yüzüne küçümser bir ifade yerleşti. "Polise gidip şikâyetçi de olalım mı?"

Rosanna'ya bakarken yüzünde kendinden emin, kararlı ve güçlü bir ifade vardı.

"İyi olacak."

Diego onu caddeye gelen siyah arabasına doğru sürüklerken Rosanna'nın şok etkisi geçmemişti. "Gidemem," diyerek bir adım geriledi. "Balo, kızlar..."

"İçeridekilerin seni böyle kanlar içinde çekici bulacaklarını san-

miyorum, prenses. O yüzden şimdi eve gidiyoruz. Merak etme, her şey kontrolüm altında... Kızlar güvenle evlerine dönecekler, Gabriel iyi olacak, baloyla da Sergio ilgilenecek.”

Rosanna itiraz edemedi, bunu yapabilecek kadar kendinde değildi. Diego onu arabaya bindirip direksiyon başına geçti ve gaza basarak ikisini de oradan uzaklaştırdı.

“Hedefleri Sergio muydu?”

“İlk saldırı onun için planlanmış ama araçtakiler doğruca seni hedef aldı.”

Kanlı ellerine bakarken, “Neden?” diye sordu. “Biri beni neden öldürmek istesin?”

“Bilmiyorum ama tebrik ederim. Bu dünyada bir kadının düşman edinmesi zordur.”

Rosanna ona doğru döndü.

“Bu komik mi?”

Diego da ona baktı. Her an birini öldürmeye hazır görünüyordu. “Komik değil Rosanna ama komik olmasını sağlayacağım, en azından kendim için... Kimse karımı öldürmeyi planlayıp nefes almaya devam edemez.”

OTUZUNCU BÖLÜM

"Neredeyse mükemmelsin."

"Bu söylenecek çok kötü bir şey."

Barefoot In The Park (1967) – ÇIPLAK AYAKLAR

Rosanna hâlâ kanlı elleri ve kıyafetleriyle yatağının kenarında oturuyordu. Diego birkaç telefon görüşmesi yapacağını söyleyerek kendini çalışma odasına kapatmıştı. Burada olmamalıydı. Gabriel'in yanında olması gerekiyordu. O bir korkak değildi. Yerinden kalktığı anda Diego içeri girdi. Sanki sıradan bir akşam yemeğinden dönmüşler gibi sakindi.

"Gabriel oldukça iyi. Doktor kurşunu çıkarmış, yaralarını temizlemiş ve ona ağrı kesici vermiş. Şu an otele bir bebek gibi uyuyor."

Bu haber karşısında rahatlamış olsa da evde her şeyden uzakta olmamalıydı. "Burada olmamalıyım. Geri dönmeliyim. Ben tehlikelerden sakınacağın bir prenses değilim."

Makyaj masasına yürüyüp her zaman orada duran viski şişesini alıp kapağını açtı, şişeyi ona uzatırken, "Yapabilseydim zarar görmemen için seni bir fanusun içinde tutardım," dedi. "Ama bu bizim dünyamız ve sen yürekli bir kadınsın. Savaşmak mı istiyorsun? Sana bir silah veririm sevgilim, tıpkı daha önce yaptığım gibi fakat hayatının tehlikede olduğunu hissettiğim anda önceliğim seni korumak olur."

Rosanna şişeden bir yudum aldı. Pek kibar değildi ama umurun da değildi. "Ah Romeo, neden Romeo'sun sen?" diyerek öfkeli bir kahkaha attı. İçkiden bir yudum daha aldıktan sonra, "İçmemi onaylamadığımı sanıyordum," diyerek fikrini söyledi.

Şişeyi elinden alıp içtikten sonra tekrar Rosanna'ya uzattı. "Kontrolünü kaybetmeni istemiyorum ama şu an kontrole ihtiyacın yok. Kendini bana bırakabilirsin."

Rosanna içkiyi reddetmedi, ona bunu yapamayacak kadar fazla ihtiyaç duyuyordu. "Ah, içim nasıl rahatladı anlatamam." Tekrar yatağın ucuna oturup içkisini içerken ellerindeki kurumuş kanları fark etti.

Diego nereye baktığını fark etmiş gibi, "Senin için banyoyu hazırlamamı ister misin?" diye sordu.

"Bir sonraki adım ne, Diego? Kıyafetlerimi çıkarmak için yardım mı teklif edeceksin? Belki sırtımı da sabunlarsın."

Bıkkın bir soluk verip banyonun kapısını açtı. Muslukları açtığını gelen su sesinden anlayabiliyordu. Birkaç dakika banyodan çıkmayınca Rosanna ona seslendi. "Unut bunu! Sen buradayken yıkanmayacağım."

Banyodan çıkarken ışıkları kapattı. Sadece yatağın yanındaki iki küçük abajurdan yayılan ışık kalmıştı. İçerisi neredeyse karanlıktı ve banyoda sadece siluetler seçiliyordu. Rosanna kaşlarını çatarak kapıda bir Azrail gibi dikilen adama baktı.

"Kendini neden sakladığını bilmiyorum ama öyle olsun. Seni çıplak görmem utanmana neden olacaksa..." Sesindeki alaycı havaya rağmen Rosanna onun hassas davrandığının farkındaydı. Bu Diego'ya göre bir özellik değildi, olmaması gerekiyordu.

Diego yatağa oturduğunda Rosanna kalkıp banyoya yürüdü. Onun için doldurulmuş küvetin kenarında soyunmaya başladı. Kanlı elbiseler, topuklu ayakkabılar, mücevherleri, silahları hepsini bir yığın halinde küvetin kenarına bıraktı.

Ciddi bir sohbete sebebiyet vermemek için küvete girerken, "Çirkin olduğumu düşünmeni istemem," dedi.

Diego bir kahkaha attı. Bir çakmağın sesini ve ardından içine çektiği nefesi duydu.

"Zehir, dikenlerden çok çiçeğin güzelliğindedir."

Rosanna cildindeki kanı sabunlarken, "Şiir dilin kulağa hoş gelse de bir şey anlamadığımı itiraf etmeliyim," diye bağırdı.

"Bazı güller çiçeklerinin güzelliğiyle zavallı kuşları ağına çekip onları dikenleriyle zehirler."

Bu sefer kahkaha atan Rosanna'ydı.

"Karga'nın zavallı bir kuş olduğunu sanmıyorum. Ayrıca yanılmıyorsa seni kendime çekmekten çok kaçan taraftaydım."

"Bunu bilerek yapmadığının farkındayım ama sendeki bir şey beni kendine çekiyor. Ukala cevapların, inatçı tavrın, kör cesaretin, zekân, mizahın. İtiraf etmeliyim ki seninle kavga etmek beni azdırıyor."

Rosanna lavanta kokusunu içine çekti. Ilık su kaslarını rahatlatmıştı.

"Birine aşk itirafı yapmak için seçilebilecek en kötü cümleler bunlar, Diego."

Güldüğünü duydu. "Aşk itirafı yapmıyorum. Dürüst davranıyorum. Senin aksine! Beni çekici bulduğun ya da hoşuna giden tek bir şey yok mu Rosa?"

Düşünmeden, "Hayır," diye cevapladı.

"Ya başka şartlar altında karşılaşsaydık?"

"Mesela?"

"Mesela Casino Russo'daki bir poker masasında seninle sohbet edip en iyi elimi oynasaydım. Sonra barda sana bir içki ismarlayıp sohbet etseydim. Bendən hoşlanmaz mıydın?"

Rosanna bir kez daha, "Hayır," dedi. "Senden hoşlanmazdım, Diego çünkü ne olduğunu o zaman da anlardım. İçine doğduğun dünyayı seçemeyeceğini biliyorum. Nasıl yetiştiğini sadece tahmin edebilirim. Ben de seninkine benzer bir dünyada doğdum ve senin gibi adamların bir kalbi olmaz."

Uzun bir sessizlik oldu. Rosanna'nın bedeni suyun içinde dalgalandırırken çıkan ses dışında duyulan tek şey Diego'nun purosunu içmesi. Puro içtiğini biliyordu, kokusunu alabiliyordu.

Kendinden emin bir tavırla, "Seni incitmezdim," dedi.

Rosanna bu yalana inanamayacak kadar fazla şey görmüştü. Diego'nun varlığı bile onu incitmeye yeterdi.

"Şu an incitiyorsun."

"Çünkü zaten yaralı ve saldırgansın. Belki kimin kimi incittiği konusunda biraz düşünmelisin."

Rosanna küvette ayağa kalkıp ayağını yumuşak postun üzerine attı. Askıda duran bornoza uzanıp bedenini gizlerken, "Beni yara-

layan şey senin gibi adamların yarattığı bu dünyaydı,” diyerek onu cevapladı.

Banyo kapısına ulaşmıştı. Diego hâlâ aynı yerde onun yatağının kenarında oturuyordu. Purosunu söndürmek için ayağa kalktığı anda ona daha fazla yaklaştı. “Ne dersen de niyetim canını yakmak değil. Sen istemediğin sürece... Eğer bana bir şans verirsen bu ikimiz için de daha kolay olacak.”

Komodinın çekmecesinden sigarasını alıp yaktı ve yatağın Diego’dan en uzak köşesine oturdu. “Canımı yakmayacağını söylemeyi kes. Ben senin serçeparmağınım ve er ya da geç beni bir yere çarpacaksın,” Sigarasından derin bir nefes çekti. “Bu yüzden kendimi senden mümkün olduğunca uzak tutarak koruyacağım.”

Diego herhangi bir cevap veremedi kapı çalındı. Kapının diğer tarafındaki adam, “Efendim, *Padrino* telefonda,” diyerek Diego’nun bütün dikkatini çekti.

Rosanna’ya bakarak, “Bu konuşma bitmedi, sevgilim,” dedi. “Hemen döneceğim.”

Rosanna dönmeyeceğini biliyordu. Muhtemelen *Padrino*’ya bu gecenin bütün ayrıntılarını anlatması gerekiyordu. Tıpkı efendisine sorgusuz hizmet eden bir köle gibi. Daha sonra da babası tarafından azarlanan bir çocuk gibi öfkeli ve zavallı olacaktı. Yalnız kalıp içki içecek ve sızıp kalacaktı. Diego gittikten sonra viski şişesi ile baş başa kalmıştı. Bu gecenin sonu geldiğine göre istediği kadar içip sızabilirdi.

Vücudunu örten örtünün bedeninden kaydığını hissederek uyan-
dı. Gözlerini hızlıca açıp yattığı yerden doğruldu. Biraz içmiş, bor-
nozunu çıkarıp öylece örtülerin altına kıvrılmıştı. Saatin kaç olduğu
hakkında bir fikri yoktu ama dışarısı hâlâ karanlıktı. Lambalar yan-
madığı için karanlığa alışıp Diego’nun ay ışığında parlayan silüetini
görmesi birkaç saniye sürdü. Yatağın ayakucunda duruyordu. Örtüyü
bedeninden çekip yere düşmesini sağladı. Çıplak bedeni açığa çıkmıştı.

“Diego,” diye uyardı. “Kapıyı kilitlemişim.” Bundan emindi
çünkü içmeye başlamadan önce ilk bunu yapmıştı.

“Bir kilidin beni senden uzak tutacağını düşündün mü gerçek-
ten?”

Yatağın boş olan tarafına doğru yürürken Rosanna onun üstsüz olduğunu fark etti. Gömleği yoktu, pantolonu dışında çıplak görünüyordu. Saçları stresli bir durumun içinden çıkmış gibi darmadağındı. Yatağa çıkarken, "Bu gece yarım kalmış bir işimiz vardı ve onu tamamlayacağız," dedi.

Rosanna yataktan kalkmak için hareket etse de Diego bileğini yakalayıp onu durdurdu. Anlaşılan yataktan çıkmasına izin vermeyecekti. "O gece hiçbir şey yarım kalmadı."

"Senin yolundan gidip ağırdan alabiliriz, Rosa." Ona çok yakındı. Rosanna hızlanan nefesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Diego Servillo'nun karşısında tamamen çıplaktı ve onu saklayan tek şey *karanlıktı*.

Bir şey söyleyemedi. Söyleyemedi çünkü nefesinin titremesini, sesinin cılızlaşmasını istemiyordu. Ondan korkarken aynı zamanda nasıl heyecanlandığını anlamasını istemiyordu.

Ama Diego bunun çoktan farkındaymış gibi gülümsedi. Kulağına doğru, "Seni karanlıkta saklıyorum," diye fısıldadı. "Vücudunda güvensiz olduğun hatta nefret ettiğin kısımlar olabilir ama ben onları seveceğim."

Bu itiraf o kadar samimiydi ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Vücudunda Michael'dan kalan ve onu, o anları hatırlatan her bir izden nefret ediyordu ama daha çok zayıf görünmekten korkuyordu. Bir erkeğin onu zayıf görmesi düşüncesine katlanamıyordu. Yaşadıkları yüzünden kimsenin ona acımasını da istemiyordu. Gabriel'in yaptığı gibi acı ve pişmanlıkla ona bakılmasına katlanamıyordu. Onu biraz daha yakına çekti. Rosanna yüz yüze gelmemek adına hafifçe yan döndü, her an yataktan kalkıp kaçmak için tetikteydi ama Diego'nun güçlü kolu karnını sarmıştı.

Elini çıplak kalçasına koydu. Dolunayın serin ışığı pencereden içeri sızıyor, odanın her yerine derin gölgeler düşürüyordu. Dudaklarını omzunda hissetti, dudakları ona yumuşak bir şekilde dokuyordu. Çıplak sırtında vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, hareket ettikçe göğsündeki kıllar tenini kaşındırıyordu. Sonunda yüzleşmek için onu kendine döndürdü, gözleri birbirine derin bir meydan okumayla bakıyordu.

"Öp beni," diye fısıldadı.

“Asla.”

Diego gülümseyerek karşılık verdi. Eli onu keşfetmek için bacaklarını birbirinden ayırıp doğruca kadınlığına yönelirken bir kez daha, “Öp beni,” dedi.

Dudakları dudaklarının üzerindeydi ama bunu yapmayacaktı. Bu şekilde bir yakınlığı paylaşmak istemiyordu. Bacaklarının arası garip, yoğun ve sıcak bir ihtiyaçla sızlıyordu. Rosanna utanarak bacaklarını kapatmayı denedi ama Diego buna izin vermedi. Parmakları doğruca ihtiyacın kaynağına kaydı.

“Sıcak, ıslak... Bunu bize neden yapıyorsun, Rosa?” diye sordu. “Eğer şimdi ağzını sikmemi istemiyorsan öp beni.”

Bu tehdit kasılmasına neden oldu. Zihnindeki kemirgenleri hızla uzaklaştırıp Diego’nun buz mavisi gözlerinin derinliklerine baktı.

“Eğer istiyorsan, şimdi becer beni. Yapamayacaksan siktir git.”

Diego ona meydan okur gibi bakarken parmaklarını içine itti. Onu parmaklarıyla sikerken her seferinde biraz daha derine iniyor, avuç içini klitorisine sürüyordu. Rosanna’nın bedeni bir parça kor gibi yanıyordu. Bundan nefret etmesi gerektiğine kendini o kadar inandırmıştı ki kendini onun ritmine göre ittiğinin ve ağzından kaçan inlemelerin çok geç farkına varabilmişti. Güzel, karanlıkta ve yarı sarhoşken onu sikmek istiyorsa bunu yapmasına izin verecekti. Kendine de kadın gibi hissetmek için bir şans verecekti.

Diego’nun ağzına doğru inlerken gözleri birbirlerinden bir saniye olsun ayrılmıyordu. Diego, üçüncü bir parmak daha eklendiğinde vahşi bir sesle haykırdı.

“Uzun zaman olmuş gibi görünüyor, sevgilim.”

Ona taktığı her lakaptan nefret ediyordu. Kendini parmaklarına doğru iterken elleriyle yanaklarını kavrayıp ağzını ağzına doğru çekti. Onu öpmek yerine dudağını sertçe ısırды. Diego ise buna karşılık olarak onu cezalandırırçasına öptü. Nefesini kesip kendi nefesine kattı ve onu kendi nefesiyle tekrar doldurdu. Diego onu öpmeyi sürdürürken tek kolu beline dolandı, Rosanna’yı sertçe kendi bedeninin altına almıştı. Sertleşmiş meme uçları onun ağırlığı altında eziliyordu, Diego onu öpmeyi bırakmadı ama içindeki parmakları büyük bir boşluk hissi bırakarak kaybolmuştu.

Hızlı hareketlerle pantolonundan kurtulup tamamen çıplak kaldı. Bacaklarını bacaklarıyla aralayıp aralarına yerleşirken Rosanna bu sefer onu reddetme şansının olmadığını biliyordu. Karşı koyamayacaktı. Çünkü uyarılmış bedeni bunu istiyordu. Bedeni kadınlığına direnmemesi için bağıırıyordu. Sert uzvunu önce bacağına sonra kadınlığının üstünde hissetti. İkisi için de bir şey görememesi onu iyi hissettirmişti. Birbirlerinin bedenlerinden iğrenmeyecek ya da korkup acımayacaklardı.

Rosanna ellerini göğsüne dayayarak, “Dur,” dedi.

Diego ona delirmiş gibi bakarken, “Korkarım yapamam, tatlım,” diye fısıldadı. “Bazı durumlarda ben bile kontrolümü kaybedebiliyorum.”

“Prezervatife ihtiyacımız var.”

Diego söylediği şeyle birlikte hareketlerine son verdi.

“Odanda hiç var mı?”

Rosanna başını iki yana salladı. Prezervatifi yoktu çünkü seks yapmıyordu. “Seni bu kıvama çok zor getirdim ve şimdi bir tane aramak için buradan çıkmayacağım. Sen benim karımsın, seni çıplak alırım. Beni duydun mu?”

“Temiz olup olmadığını bilemem.”

“Temizim,” diyerek ona güvence verdi. “Fahişelerle yatmam ve her zaman prezervatif kullanırım.”

Ona inanmaması gerekirdi, belki de bu ona güvendiği tek andı. Yine de, “Karnımda bebeğini taşımayacağım,” dedi.

Diego’nun gözleri tehlikeli bir karanlıkla parladı.

“Kısır olduğumu sanıyordum.”

“Öyle umuyorum ama riske atmayacağım.”

Başını sallayarak onu onayladı.

“Dikkat edeceğim.”

Rosanna’nın bedeni içindeki baskıya daha fazla direnemiyordu. Kendini ona bıraktı. Bir teslimiyet değildi ama bunu onunla paylaşacaktı. Diego elini aralarına götürdü, penisinin sert, pürüzsüz başının ıslaklığından aşağıya kaydığını hissediyordu. Girişinde durdu. Rosanna kaskatı kesilmişti. Diego rahatsız edici bakışlarını bir saniye olsun üzerinden ayırmıyordu. Diego içine girerken parçalanıyormuş

gibi hissetse de içi garip bir güçle sarsılıyordu. Kadınlığında kontrol edemediği bir kasılma vardı. Bedenindeki titremeye ve nefeslerine hükmedemiyordu. Her şey çok güçlüydü.

Diego içinde biraz daha ilerleyip bir küfür mırıldandı. "Sen tahmin ettiğimden daha ateşlisin, Rosa... O kadar darsın ki bu beni öldürüyor."

Rosanna dişlerini dudaklarına saplayıp ağzından kaçacak her türlü sese engel oldu. Diego tamamen içine gömülürken yabani bir hayvan gibi haykırdı. Onu ezmeye dikkat ederek bedeninin üzerine eğildi.

Elini dudaklarında gezdirirken, "Yapma," dedi. "Adımı haykırırken sesinin nasıl çıktığını duymak istiyorum."

"Beni becermeyi mi yoksa öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Diego bir şeylerin intikamını alır gibi onu öperken Rosanna istemese de ona karşılık verdi. Bu anı yoğun bir sıcaklık duymasını sağladı. Tıpkı bacaklarının arasından bütün bedenine yayılan zehirli bir sarmaşık gibiydi.

"Seni öldürmek istiyorum, Rosa. Sonra seni yeniden diriltmek istiyorum. Defalarca becermek için..." Rosanna onu tamamen içinde hissediyordu. "Dudaklarından sadece benim adım çıkana kadar nefesini kesmek istiyorum. Benim varlığımdan başka hiçbir şeyi düşünemeyene kadar amcığını sikmek istiyorum. Sen bana teslim olana kadar seni burada, bedenimim hemen altında tutmak istiyorum. Çünkü sen benimsin."

Diego bunları söylerken her seferinde içinde gidip geliyor, pelvisi kadınlığının tepesinde onu delirten bir noktaya çarpıyordu. Artık solukları hızlı, hareketleri bilinçsizdi. Dudakları arasından zayıf inlemeler kaçıyor, bu yeni his onu öldürüyordu.

Rosanna sesinin güçlü çıkması için çabalayarak, "İnsanlar insanlara ait değildir, Diego," dedi.

Diego kolunu uzatıp yatak başlığına tutundu ve oradan güç alarak içinde daha derin hamleler yapmaya başladı. "Yanılıyorsun. Yalnız insan bir hiçtir, sevgilim. İnsanlar var olmak için diğer insanlara ihtiyaç duyar. Herkes yanında var olduğu insanlara aittir. Sen benim yanımda var oluyorsun ve bunu yakında anlayacaksın."

Rosanna onun felsefesini anlayamayacak kadar kendinden geçmişti. Bedeni onu bir şeye çağırıyordu ve oraya ulaşmak için her türlü uçurumdan atlamaya hazırdı.

Bu içinde yükselen yeni duyguyla baş etmeye çalışırken Diego'nun eli boğazını kavradı. Sıkmıyordu ama yeterince sertti. Dudaklarına doğru, "Önce senin boşalman gerekiyor, sevgilim," diye fısıldadı. "Sen gelene kadar durmadan seni becermeyi sürdüreceğim. Hoşuna giden bir pozisyon var mı?"

Rosanna başını iki yana sallamaya çalıştı. Diego'nun boğazındaki tutuş gevşeyip yok olurken, elleri onu keşfederek göğüslerine indi. Tutuşu ve kavrayışı çok güçlüydü. Rosanna onunla seks yaparken bir nesne ya da et parçası gibi hissetmiyordu. Bir kadın gibi hissediyordu. Arzulanan, istenen, zevk alması için özen gösterilen bir kadın gibiydi. Diego tahmin ettiğinden daha tutkulu ve kısmen nazik bir adamdı. Elbette nezaketinin sınırları vardı. Romantik ya da hassas değildi. Onu becerirken sert davranıyor, dokunduğu yerler, öpüşü, dilinin hissi, içindeki vuruşları ne yaptığını ve nasıl yapması gerektiğini bildiğini gösteriyordu.

Diego yatakta doğrulup otururken Rosanna'nın içinden çıkmadan onu da beraberinde çekti. Güçlü darbeler yerini daha derin itişlere bırakmıştı. Ellerini nereye koyacağını bilmediği için Diego'nun omuzlarına tutundu. Diego dudaklarını öperken kollarını bedenine dolamış, onu kendine daha fazla bastırıyordu. Bu çok samimi bir andı. Rosanna onun öpüşüne karşılık verirken parmakları saçlarına dolanmış, hazdan dolayı tırnaklarını kafa derisine saplanmıştı. İçine girip çıktığında tenlerinin birbirine çarpma sesi duvarlarda gürültüyle yankılanıyordu. Rosanna'nın ıslaklığı ikisinin arasına yayıldığı için sesin daha yüksek çıkmasına neden oluyordu.

Dudaklarına karşı, "Rosa," diye inledi. "Bir daha bana *asla* deme-
ne izin vermeyeceğim."

"Bir daha asla sana teslim olmayacağım, Diego."

Ufak bir kahkaha atarak bir kez daha dudaklarını tutkuyla öptü. Hâlâ erkekliği bedenine girip çıkıyor, onu karşı konulmaz hislere sürüklüyordu. Rosanna bedeninden çıkmaya çalışan o duyguyla ve ihtiyaçla daha fazla baş edemedi. Diego'nun omuzlarına sımsıkı tutunup ağzının içine doğru haykırdı.

"Diego! Diego!"

İlk defa tanıştığı bu duygunun fırtınasının dinmesini beklerken Diego içinden hızla çıkarak hayvani bir sesle haykırdı. Eliyle erkek-

107
liğini tutarak, aralarına boşalırken Rosanna karnına ve bacaklarına çarpan sıcak sıvısını hissetti. Ama onu bırakmadı ya da uzaklaşmasına izin vermedi. Bunun yerine onu daha derin öptü.

Rosanna ağlamaklı bir sesle, “Nefes alamıyorum,” diye inledi.

Diego’yu itip ondan uzaklaşırken kafası karışık, bedeni ve duyguları altüst olmuş haldeydi. Şimdi kızların orgazm diyerek bunca kıyameti neden kopardığını anlıyordu. Bunu bugüne kadar hiç yaşamamıştı. Bu duygular çok yanlış bir adamın kolları arasında uyanmıştı. Diego Servillo onun katiliydi. Gözlerine dolan yaşların her an serbest kalmaya hazır olduğunu biliyordu. Diego ay ışığının dolduğu odada onu dikkatle incelerse sakladığı her şeyi tüm çıplaklığıyla görebilirdi. Buna izin veremezdi, onun zayıf olduğu bir ana daha şahitlik etmesine izin veremezdi. Bir zavallı gibi kendini hızla banyoya kapattı. Arkasından kilitlediği kapıya yaslanarak sessiz gözyaşları yanaklarından dökülüyordu. Diego’yu kapının diğer tarafında hissetti.

“Benden mi yoksa kendinden mi kaçyorsun, sevgilim?”

“Beni yalnız bırak.”

Yüzüğünü kapıya sürttü. Sanki Rosanna’nın kapının hemen ardında oturduğunu biliyormuş gibi tam yüzünün olduğu yerde duraksadı.

“Nefesini kesseler bile seni hayata döndüren öpücükler vardır.”

Adımlarının kapıdan uzaklaşıp kapının kapandığını duydu.

Korkunç bir baş ağrısıyla uyandığında yaptığı ilk şey biraz rom ve sigara içmek oldu. Luisa kahvaltı tepsisini önüne iterek ona onaylamaz bakışlarla baktı.

“Kızlar uyandı mı, Luisa?”

“Henüz değil. Gabriel nasıl, bir haber var mı?”

Rosanna onu daha fazla üzmemek için ağzına birkaç lokma attı. “Sabah erken saatte Sergio’yla konuştum, iyi olduğunu söyledi ama yine de birazdan çıkıp onu Casino’da görmeye gideceğim. Gabriel için bir çanta hazırlar mısın? Kıyafete ihtiyacı olacaktır.”

Luisa başıyla onaylayıp salondan çıkmak üzereyken, “Diego’yu gördün mü?” diye sordu.

“Şafaktan sonra garaja girdiğini gördüm. Hâlâ orada olmalı.”

Luisa odadan çıkarken Diego’nun garajda ne aradığını düşün-

yordu. Gabriel garajı ses geçirmeyecek şekilde düzenlemiş, cinayet işlemeye ya da işkenceye uygun hale getirmişti. Diego şafak vaktinden beri oradaysa içeride mutlaka biri vardı. Rosanna hızlıca evden çıkıp garaj yoluna girdi. Diego'nun adamları önünü keserek, garaja girmesine engel olduğunda kollarını göğsünde bağlayıp bedenini dikleştirdi.

“Şimdi içeriye gireceğim. Eğer bana dokunmaya kalkarsanız sizi hadım ederim.” Bıçağını çekip onlara gösterirken, “Bu evin hanımı benim,” diyerek onları uyardı.

Adamlar tedirgin bir şekilde birbirlerine bakarak yolu Rosanna için açtılar. Ağır kapıyı açmak için düğmeye basarken ayağını sabırsız bir tavırla yere vuruyordu. Nihayet karanlık garaj kapısı önünde açıldı. İçerideki kan, sidik ve ter kokusunu alabiliyordu. Diego ona doğru dönmeden önce tavana ellerinden asılmış iki adamı gördü. İkisinin de yüzü kandan seçilmiyordu ve bu kan, sidik gölünün içinde ayakta duruyorlardı.

Diego ise kanlı takım elbisesi içinde kusursuz bir işkenceci gibi görünüyordu. Kravatı, kol düğmeleri hatta cep mendiline kadar saygın görünüyordu. Elinde tuttuğu kerpetenin ucunda adamlardan birinin kanlı parmağı vardı. Onu gördüğünde tedirgin bir şekilde donup kaldı. Sanki çılgın atarak kaçmasını bekliyormuş gibiydi.

“Ben olsam kulaklarını koparmakla başlardım.” Kapıyı arkasından kapatıp adamlara yaklaşırken Diego gülümsedi. “Parmakları bitince diğer organlara geçeceğim ama bu üçüncü parmak, daha yolumuz var.”

“Neden buradalar?”

“Gece sana ateş açan arabanın içindeydiler. Silahı ateşleyen adam öldü ama şoför ve diğerini canlı-ele geçirdim. Onları konuşturacağım,” Rosanna hafifçe başını salladı. “Bu görüntüye alışık görünüyorsun. Adamlarım bile hâlâ bazı zamanlar kusuyor.”

Diego, Rosanna'nın daha beterlerine şahit olduğunu anlayamazdı. Kendi bile işkenceden nasibini almıştı. Hem de yıllarca... Sertçe yutkunup gülümsemeye çalıştı. “Hak edene hak ettiği cezanın verilmesi taraftarıyım. Ayrıca midem sağlamdır.”

“Burada kalıp izleyecek misin?”

“Çok isterdim ama Casino'ya gideceğim.”

Çenesi sertçe kasıldı ama onu kızdıracak bir şey söylemedi. "Adamlarımdan birkaç kişiyi yanına al. Burada işim bitince seninle Casino'da buluşurum."

"Ben bir prenses değilim, Diego."

Onu onaylarken güldü.

"Sen bir kraliçesin. Bu yüzden seni koruyacağım."

Rosanna, Gabriel'i kaldığı otel odasında ziyaret etmişti. Ucuz atlatmışlardı. Gabriel son derece iyiydi. Hatta yataktan kalkmak için Sergio'la tartışmış. Neyse ki Rosanna onu bir gece daha yatakta kalmaya ikna etmeyi başarmıştı. Rosanna erken bir içki için bara oturduğunda etrafta barmen dışında kimse yoktu. Adam hızlı bir servisin ardından ortadan kaybolmuştu. Casino'nun ve barın açılmasına daha saatler vardı. Rosanna içkisini yudumlarken yanına birinin oturduğunu fark ederek başını kaldırdı ama yanına oturan adamın yüzü şapkanın ardına gizlenmişti.

"Bar henüz açılmadı, bayım."

"Seninle konuşmak için onca yolu tepen kardeşin için bile mi?"

Genç adam ona döndüğünde tanıdık yüzü ve bakışlarını görerek heyecanla, "Matteo!" diye haykırdı. "Burada ne işin var? Sen nasıl?"

"*Cosa Nostra*'ya ait bir Casino'ya nasıl mı girdim?"

Rosanna'nın gözleri etrafında gezindi, neyse ki kimse onları duymamıştı. Burası *Cosa Nostra*'nın mekânıydı. *Ndrangheta* burada istenmeyen ve onlar için tehlikeli bir mekândı. Matteo burada olmamalıydı.

"Burada olmamalısın, bu çok tehlikeli."

"Senin için buradayım, Rosa. Merak etme, Sergio Russo burada olduğumu biliyor. Seni görmek istediğimi söyledim ve kısa bir süre seninle burada konuşmama müsaade etti." Rosanna buna inanamıyordu. Sergio böyle bir riski neden alıyordu?

"Neler oluyor, Matteo?"

"Tehlikedesin, Rosa," diye fısıldadı. "Amcam, *Padrino*'ya ihanet etti. Anlaşma bir tuzakmış. Başından beri Enrico'nun yanındaymış. Şimdi sen ortadan kaybolup ailen ve *Padrino*'ya ihanet edince planlarını değiştirdi. Ortaya çıkmak ise daha büyük bir sorun meydana getirdi. Şu an her iki taraf da seni hain ilan etti. *Padrino* ailenle birlik

olduğunu düşünüyor, muhtemelen seni ortadan kaldırmak isteyecekler.” Durdu ve etrafa bakarak öne doğru eğilip sessizce konuşmasına devam etti. “Dün yapılan saldırıyı *Padrino* gerçekleştirdi.”

“Sergio’ya kurulan tuzaktan mı bahsediyorsun?”

“Hayır, Rosa. Sana yapılan saldırıdan bahsediyorum. Koruman Gabriel’in bir kurşunun önüne atlamak zorunda kaldığı saldırıdan.”

Rosanna teninin buz kestiğini hissetti. Diego bunu biliyor olmalıydı, öyle değil mi? Bütün gece tenini ele geçirirken babasının onu öldürmek için bir tuzak kurduğundan haberdar mıydı? Peki ya garajdaki adamlar?

“Diego’nun bunu bilmesi gerekirdi.”

“Ona güvenemezsin. Artık kimseye güvenemezsin. Bir anlaşma için yarın gece Fransa’ya gidiyorum. Benimle gel, seni buradan kaçırabilirim. Yeni bir kimlikle Fransa’da yepyeni bir hayat kurabilirsin.”

“Yapamam, Matteo. Bir savaşın içindeysem, savaşmak zorundayım.”

Endişeyle, “Yapma Rosa, bu bir savaş değil,” dedi. “Sen bir hedefsin. Bir piyonsun. Hepsi ilk seni yok edecek ve sonra birbirlerine dönecekler. Kimseye güvenemezsin özellikle de Karga’ya.”

Rosanna öfkeyle gülümsedi. “Başımdan beri ona güvenmiyorum, Matteo. Kendimden başka kimseye güvenmiyorum ama kaçmayacağım.”

“Yarın gece limanda seni bekleyeceğim. Sabaha karşı üçe kadar orada olursan seni her şeyden kurtarabilirim.”

“Teşekkür ederim, Matteo.” Uzanıp kardeşinin elini tutup güven verircesine sıktı. “Benim adıma endişelendiğin için teşekkür ederim ama lütfen her şeyden önce kendine dikkat et. Ortalık karıştığında bir piyondan çok daha değerli bir taş olacaksın.”

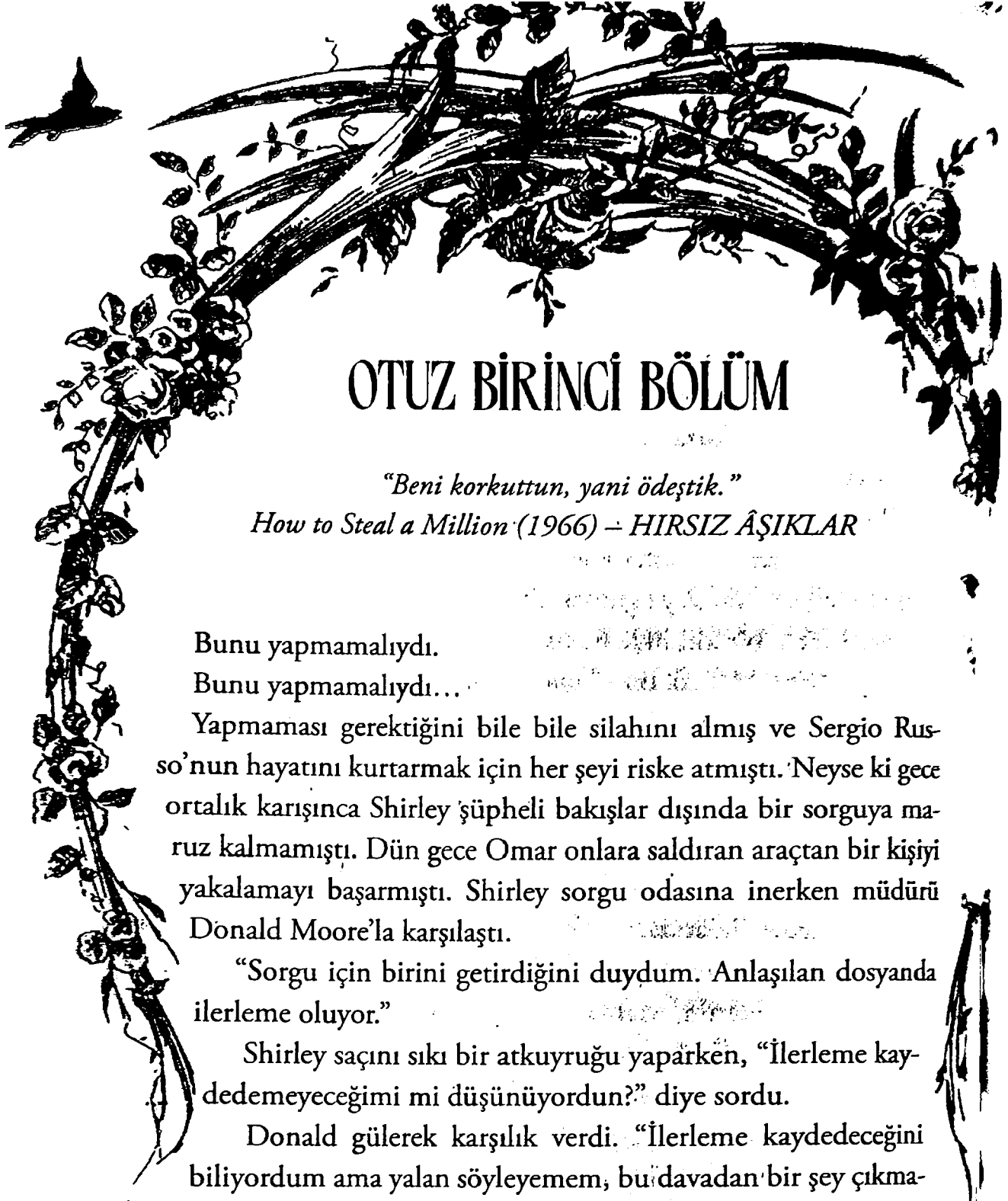
Matteo yavaşça başını salladı.

“Bu tahtanın hiçbir yerinde olmak istemiyorum.”

“Biliyorum, Matteo. Bunu ben de istemiyorum ama eğer savaşacaksak bir süre daha hayatta kalmaya çalışacağız. Bana söz ver, benim için kendini riske atmayacaksın.”

Matteo yerinden kalkmadan önce, “Asıl bana sen söz ver Rosa, teklifimi düşüneceksin,” dedi.

Ikisi de birbirine söz vermedi. Matteo kapıdan çıkıp kaybolurken Rosanna elinde tuttuğu bardağı neredeyse kıracaktı. Kimseye güvenemezdi, dün gece yatağına giren adam dahil...

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Beni korkuttun, yani ödeştik."

How to Steal a Million (1966) – HIRSIZ ÂŞIKLAR

Bunu yapmamalıydı.

Bunu yapmamalıydı...

Yapmaması gerektiğini bile bile silahını almış ve Sergio Russo'nun hayatını kurtarmak için her şeyi riske atmıştı. Neyse ki gece ortalık karışınca Shirley şüpheli bakışlar dışında bir sorguya maruz kalmamıştı. Dün gece Omar onlara saldıran araçtan bir kişiyi yakalamayı başarmıştı. Shirley sorgu odasına inerken müdürü Donald Moore'la karşılaştı.

"Sorgu için birini getirdiğini duydum. Anlaşılan dosyanda ilerleme oluyor."

Shirley saçını sıkı bir atkuyruğu yaparken, "İlerleme kaydedemeyeceğimi mi düşünüyordun?" diye sordu.

Donald gülerek karşılık verdi. "İlerleme kaydedeceğini biliyordum ama yalan söyleyemem, bu davadan bir şey çıkmayacağını düşünen çok fazla insan var."

"Biri de eski kocam."

"Ona gelene kadar... Diğerleri de bu araştırmanın gereksiz olduğunu düşünüyor."

"Gereksiz mi?!" derken sesinin yükselmesine engel olamadı. "Odamdaki dosya yığınlarını gördün mü, Donald? Bu örgütler son yirmi yıldır bütün Amerika'da ciddi faaliyetler yürütüyorlar ve son on yıldır karıştıkları şeyler... Hayal dahi edilemez. Basit bir mahalleyi haraca bağlamaktan bahsetmiyorum burada, bahsettiğim şey üst

düzey insanlara güvenlik sağlıyor olmaları, diledikleri ihaleye girip kazanmaları, faali meçhul pek çok cinayet, kaçakçılık, polisle i  birliği ve dahası bu örgüt artık yönetimde söz sahibi olmak istiyor.  oğunun siyasete atıldığını biliyoruz.”

Donald birileri onları dinliyor mu diye hızla etrafına baktı. “Bu konu bizleri rahatsız ediyor Shirley, haklısın. Onların tehlikeli olduğunu biliyoruz ama üst yönetim çok fazla kurcalanmasını istemiyor. Onların bizden istediği...”

Shirley, Donald’ın sözünü kest . “Birkaç  nemsiz adamı tutuklayıp gazetelere büyük man etler atılmasını istiyorlar.” Donald onu onayladı. “Benim ilerlememe izin vermeyecekler,” diyerek tahminde bulundu.

Bu yüzden onu se mi lerdi. Böyle önemli bir konuda bir kadın dedektifi  ne atmı lardı çünkü bu görevi alan kişi başarısız olmaya mecburdu. Kimse sorunu çözmek istemiyordu çünkü için içindeydiler.

Donald onu, “Dikkat  ekme,” diyerek uyardı. “Birkaç kişiyi tutukla ve sana terfi verilmesini sağlayayım.”

Shirley güldü. “Hangi başarıma karşılık?”

“ zg n m, Shirley. Keşke daha fazla yetkim olsaydı.”

“Onlar beni durdurana kadar ilerleyeceğim.” Bunu söylerken kendinden emindi. Donald’a söylemediği bir şey vardı. Onlar durdurduğunda tehlikeli bir şeye yaklaştığını anlayacaktı ve bu sonuna kadar gitmesi için ihtiyacı olan cesareti verecekti.

Yedi saatlik sorgunun ardından kendini yorgun bir halde evine attı. Adamdan aldığı bilgiler bir hi ti! Basit bir uy şturucu tacirinin adını vermişti. Sergio’ya suikast düzenlediğini kabul etmemiş, olayın uy şturucu ticareti neticesinde çıkan çatışma olduğunu söylemişti. Shirley, Casino Russo’ya bir ekip yollamı  ve Sergio silah seslerini duyduklarını ama bir saldırı olmadığını söylemişti. Kendi canına kastedilmi ti ama o polisten yardım almayı reddediyordu. Bu da zaten saldırıyı kimin yaptığını bildiğini gösteriyordu. Biliyordu ve cezasını kendisi verecekti. Shirley ise bu i in pe ini bırakmamaya kararlıydı. Uzun bir uyku uyuma ümidiyle ilaçlarını içip kalın pamuklu pijamalarını giydi. Kocaman yatağında ufacık kalıp bir köşeye kıvrılmaya

alışkındı bu yüzden diğer tarafı hiç bozmadan her zamanki gibi yorganın altına kıvrıldı.

Sensörlü kapı lambasının yanıp sönerken çıkardığı ufacık tık sesini duyduğunda kaç saat uyuduğunu bilemiyordu. Mesleki tecrübesi ve görevleri onu her şeye çok duyarlı hale getiren bir mekanizma gibi çalışıyordu. Sanki hiç uyumamış gibi gözlerini açıp yatakta oturdu. Biri kapısının hemen dışındaydı. Birkaç sessiz adım duymuştu. Sensörlü kapı lambası onun dikkat çekmeme planlarını bozmuş gibi görünüyordu. Bir hırsız mıydı? Oturduğu mahallede olan bir şey değildi. Burası herkesin herkesi tanıdığı son derece sessiz ve güvenli bir muhitti. Hiçbir hırsız bu kadar aptal olamazdı.

Shirley yavaşça yataktan kalkıp çekmecedeki silahını aldı. Minik bir tabancaydı ama etkiliydi. Ses çıkarmamaya gayret ederek merdivenlerden indi ve hemen orada buzlu camın ardında birinin gölgesi olduğunu fark etti. Sırtını duvara yaslayarak dış kapıya ulaştığında silahını kullanıma hazır hale getirmişti. Hızlı bir hamleyle kapıyı açıp silahını dışarıdaki davetsiz misafirin üzerine doğrulturken tamamen profesyoneldi.

“Eller yukarı!”

Sergio siyah uzun paltosu, dağınık saçları ve kısılmış gözleriyle tam karşısında dikiliyordu. Ellerini kaldırmamış ya da yüzüne bir silah doğrutulduğu için gerilmemişti. Şüpheli ve şaşkıncı. Asla olması gereken bir yerde, evinin önündeydi.

Shirley tabancasını indirirken, “Sergio, burada ne arıyorsun?” diye sordu.

Sergio onu incelemeyi sürdürürken, “Ortalıkta yoktun ve seni görmek istedim,” dedi. “Genellikle misafirlerlerini silahla mı karşılarsın?”

“Gecenin bir yarısı evime davetsiz gelen misafirleri nasıl karşılamalıyım?”

Hafifçe gülümsedi ama içten değildi. Aksine şüpheli görünüyordu. Bunun olacağını tahmin etmişti. Önceki gece bir profesyonel gibi ateş etmiş hayatını kurtarmıştı, şimdi ise pamuklu pijamaları içindeyken evinin önünde ona silah doğrultmuştu. Sıradan bir kadının yapacağı bir şey değildi. Sergio ondan zaten şüphelenirken daha dikkatli davranmalıydı ama onun adresini bulabileceği aklına bile gelmemişti.

“Beni nasıl buldun?”

Sergio açık kapıya bakarak, “Bunu içeride kahve içerek konuşsak olur mu?” diye öneride bulundu. Shirley ona kapıyı işaret etti ve onun içeri girmesini izlerken bir adım geriledi. Sergio hiç olmaması gereken bir yere evine girerken peşinden içeri girip kapıyı arkalarından kapattı.

Shirley önden ilerleyip mutfağın ışığını açtı. Sergio peşinden içeri girmeden önce paltosunu çıkarıp girişteki askıya astı ve Shirley kahve hazırlarken Sergio ada tezgâhın hemen önündeki sandalyelerden birine yerleşti. İkisi de tek kelime konuşmuyordu. Shirley silahını masanın kenarına bırakmıştı. Şimdi üzerinde pijamalar ile bir ev hanımı gibi kahve yapıyordu. Arkasını dönüp Sergio’ya bakmaya çekiniyordu.

Nihayet sessizliği bozarak, “Evin güzelmış,” dedi. “Mahallen oldukça nezih ve dekorasyonun iç açıcı.”

Shirley ona doğru dönerek arkasında kalan tezgâha yaslandı.

“Ev eski kocamdan kaldı.”

Sergio anlıyormuş gibi başını salladı. “Eski kocanın bir keş olduğunu ve seni aradığını sanıyordum.” Shirley cevap vermeyince, “Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Kimin?”

“Rose... Aslında Rose olmadığını biliyorsun. Onun kim olduğundan haberdarsın.”

Bunu inkâr etmedi. Bu da kabul ettiği anlamına geliyordu. Sergio sakince, “Rosanna bana koçandan kaçtığını söyledi. Ona sığındığını ve korunmaya ihtiyacın olduğunu,” diyerek bunların artık yalan olduğunun açığa çıktığını belirtti.

Çaydanlığın buhar sesi onları böldüğünde Shirley kaçarcasına ocağa ilerleyip fincanları kahve ve sıcak suyla doldurdu. Birini Sergio’ya uzatırken kurabiye kutusundan aldığı bir kurabiyeyi yanına bıraktı.

Shirley oturmak yerine ayakta dikilip kahvesinden bir yudum aldı. Sergio kahveye ve kurabiyeye bakarken, “Burası bir keşin evi değil, Shirley,” dedi. “Sen korunmaya ihtiyacı olan bir kadın değilsin. O şekilde silah kullanmayı nereden öğrendin? Gecenin bir yarısı kapıda biri varken neden polisi aramak yerine silahını alıp aşağıya indin? Benimle ne işin var, Shirley? Kimsin sen?”

Sergio üzerine bu bombaları attıktan sonra kahvesini içerken onu seyretmeye başladı. Shirley gergin görünmemeye çabalayarak gülümsedi. "Bir hain değilim. Öyle olsaydım hayatını kurtarmazdım."

"Eğer öyle olduğunu düşünseydim bu gece o kapıyı açtığın anda seni öldürmek zorunda kaldırdım, *amore mio*."

Shirley ona meydan okurcasına bakarak, "Yapamazdın," dedi. "Seni vurmak için hazırdım, bir tehdit olsaydın ölmüştün."

"Peki, sen benim için bir tehdit misin?"

Shirley ona yalan söyledi. Bu onun göreviydi ama yine de vicdanı yaptığı şeyden ve söylediği yalandan dolayı huzursuzdu. "Değilim."

"O zaman neden bana yalanlar söylüyorsun?"

"Amacım seni tuzağa düşürmek ya da baştan çıkarmak değildi, Sergio. Evet, sana yalanlar söyledim ama buna mecburdum. Ben saklanıyorum ama kimden saklandığımı sana söyleyemem."

Bir yalan daha söylemişti, buna mecbur olduğunu biliyordu. Ona verilen ve herkesin başarısız olmasını beklediği bir görevi vardı. İçindeki tüm o karmaşık hisler bir yana Sergio Russo suçluydu, gangsterdi. Yine de tüm bunlardan dolayı kendini ondan daha suçlu hissediyordu.

"Bu bir yalan," derken yüzünde tikslenme ifadesi vardı. "Birinden saklanıyor olsaydın sana yardım edeceğimi, seni koruyacağımı bilirdin."

"Rosanna da kaçıyordu, onu koruyamadın."

Öfkeyle güldü. "Rosanna'nın başındaki büyük bir belaydı. Bir Sicilyalı'dan kaçmadığını varsayıyorum. Tanrı aşkına Shirley, sen bir Amerikalısın!"

"Bir Sicilyalı kadar önemli ya da hayati sorunlarımız olamaz mı?"

Tezgâhın üzerinde duran elini yumruk yaparak gözlerini Shirley'e dikti.

"Benim çözemeyeceğim bir sorunun olamaz."

O kadar yanılıyordu ki... Bu içindeki duygu da neydi böyle? Onun görevi Sergio gibi adamları yakalayıp parmaklıklar ardına göndermekti. Onlarla sevişmek ve sonra duygularını önemsemek değil. En başından beri hata yapıyordu.

Shirley ellerini Sergio'nun önündeki tezgâha yaslayarak öne doğru eğildi. "Daha fazlasını mı öğrenmek istiyorsun? Şüphe mi duyuyor-

sun? İyi git o zaman. Beni bir daha görmeyeceksin.” Blöf yapıyordu ama ifadesini kararlı tutmak için büyük çaba gösterdi.

Fakat Sergio oturduğu yerden ayağa kalktığında Shirley blöfünü gördüğünü anladı. Ona bir şey söylemeden dış kapıya ilerledi. Shirley yolu bulduğundan emin olmak için hemen arkasındaydı. İyi, madem gitmek ve ondan uzak durmak istiyordu operasyonu için başka bir plan bulurdu, gitmek istiyorsa gidebilirdi, onu bir daha görmeyecekti.

Sergio askıdan paltosunu aldı, arkası ona dönüktü bu yüzden yüz ifadesini göremiyordu. Tam kapının önünde duraksayıp aniden ona döndü.

“Amacın bana zarar vermekse Shirley, bu işin sonunda bunu başaracaksın.”

“Amacım sana zarar vermek değil.” Aslında bunun bir yalan olması gerekirdi ama değildi. Shirley, Sergio’nun zarar görmesini istemiyordu.

“Benim bir kızım var. Zarar görmemeli ve ben onu korumak için her şeyi yaparım.”

Shirley usulca başını salladı. “Bunu anlayabiliyorum. Sen iyi bir babasın ve kızına zarar verecek bir şeyi asla yapmam. Anne olmayabilirim ama çocukları severim.”

“Yapmak zorunda olduğum bir işim var. Aramızda bir güven problemi olduğu için işimle ilgili detayları seninle paylaşamam.”

Shirley bir anlaşma yapmak üzere olduklarının o anda farkına vardı. “İkimizin de güven problemi var ve bunu kabul edebilirim, birbirimiz hakkında ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi olur.”

Bundan hoşlanmadığı yüzündeki ifadeden anlaşılrsa da taviz vereceğini göstererek başını salladı. Ona doğru bir adım atarak yaklaştı ve gözleri birbirine bakarken paltosunu ayaklarının dibine düşürdü.

“Kimliğini saklayabilirsin ama peki ya hislerini?”

Shirley kollarını Sergio’nun boynuna dolarken, Sergio onu bedeniyle duvar arasına sıkıştırdı. Dudakları açlıkla birbirini buldu. Shirley daha önce böylesine bir tutkuyla öpüldüğü bir anı hatırlamıyordu. Şu an rol yapmıyordu. Onunla ilk defa kendisi olarak sevişecekti. Shirley Davis olarak... Bu onu korkudan öldürse de durmak istemiyordu.

Öpüşlerinin arasından, "Yatak odam üst katta," diye soludu.

Sergio gülümsedi.

"Yolu göster."

Shirley merdivenleri çıkarken Sergio birkaç adım arkasından onu takip ediyordu. Sol taraftaki ilk kapıdan içeri girdi. Yatak odasında mümkün olduğunca az eşya vardı, evde çok durmadığı için her şey yerli yerindeydi. Yatağının bile örtüsü bozulmadan tek tarafı açılmıştı. Yattığı tarafın yanındaki komodinin üzerindeki abajurun ışığı odayı aydınlatıyordu. Sergio odayı incelerken Shirley hiç seksi görünmeyen pamuklu pijamalarına baktı. Fakat bunun için endişelenmeye zaman bulamadan Sergio onu kolları arasına alıp ikisini birlikte yatağa itirdi. İkisi de aceleciydi ve ikisi de ihtiyaç doluydu. Sergio onu öperken parmakları pijamasının üstünü kavrayıp başından yukarı çekti. Pijamasının altı aynı hızla yok olurken Sergio'nun bedeni onunkinin üzerinde aşağıya kaydı. Dudakları iç çamaşırı çıkarken kadınlığına dokundu. Kısa ama tutkulu bir şekilde öpücükleri karnına, göğüslerine, boynuna çıktı. Shirley arzu seli içinde kıvranıyordu.

Sergio pantolonundan ve gömleğinden hızlıca kurtulmuştu. Göğsü sert kaslarla çevriliydi. Shirley parmaklarını uzatıp ona dokunurken bacakları ihtiyacını belli edercesine iki yana açıldı.

"Sergio," diye fısıldadı.

Sergio onu öperken erkekliği kadınlığıyla buluştu. İçine girmeden önce kadınlığının girişine yaslandı. "Pek çok şeyi kontrol edip saklayabilirsin. Duyguların hariç..." Yavaşça Gözlerini gözlerinden ayırmadan yavaşça içine girdi.

Shirley her zamankinden daha tutkulu hissediyordu. Aralarından bir perde kalkmış, hem savunmasız hem de her şey daha yoğun ve gerçekti. Bu yatakta, bu evde eski kocasından başka kimse olmamıştı ve şimdi Sergio gelmiş bütün duvarları kaldırıyordu. Çok tehlikeli bir şeye kalkışıyordu ama artık kendine engel olamayacak kadar ilerlemişti.

Sergio içinde yoğun bir ritimde gidip gelirken Shirley onun omuzlarına tutundu. Fakat Sergio tek bir harekete ikisini ters çevirmiş, Shirley'in bedeninin üstte olmasını sağlamıştı. Onu açlıkla izlerken Shirley erkekliğinin üzerinde yükselip alçalıyordu. Her hareketle ağır ve dolgun göğüsleri hareket ediyor ve Sergio'nun dikkatini çekiyordu.

Sergio uzanıp onları avuçları içine alarak sıkıtiğında Shirley'in başı geriye düştü, dudaklarından çıkan inlemeler güçlü çıkıyordu.

"Bana karşı dürüst olduğün tek andayız, *amore mio*." Shirley onu duyuyordu ama ulaşmak istediğı nokta çok yakındı, bedeni üzerine doğru eğildiğinde Sergio ter içinde kalmıştı. Bedenini kendine çekip dudaklarını sertçe öptü. "Vücudun bana asla yalan söylemiyor. Üzerimde kıvranırken, aletim içindeyken, ellerim üzerindeyken benden asla bir şey saklayamıyorsun. En açık olduğumuz an şu an, Shirley. Çıplak ve ıslak..."

Shirley kalçalarını dalgalı bir ritimde sallarken, "Beni manipüle mi etmeye çalışıyorsun, Sergio?" diye sordu.

Sergio gülerek saçlarını elleriyle toplayıp yüzünü açığa çıkardı. "Sen bunu yapamayacağım kadar akıllısın, Shirley. Hayran olduğum şey de bu. Eğer beni bu kadar etkilemiyor olsaydın, o kapıdan çıkarken bir an durup düşünmezdim."

"Bunlar bir çapkının sözlerine benzemiyor."

Onu sabit tutup ritmi kendi kontrol etmeye başlarken, "Değil," dedi. "Bunlar benim sözlerim."

Shirley bedenini ele geçiren orgazma teslim olurken yüksek sesle inledi. Sergio onun ritmi düzene girer girmez yerinden doğrulup, onu sabit tutarak erkekliğini tüm gücüyle içine pompaladı. Shirley onun sıcaklığını içinde hissediyordu. Nefesleri düzene girene kadar Sergio'nun üstünde yatarken spermleri içinden bacaklarına doğru akıyordu. Bu kirli seksti ve nedense çok daha ateşli hissettiriyordu.

Uzun dakikalar boyunca Sergio'nun kollarında olmak gevşemesine neden oldu. Neredeyse uyuyacak kadar rahattı.

"Shirley," diye fısıldadı. "Bana kendinle ilgili gerçek olan bir şey söyle."

Sergio'nun parmakları sırtında geziyordu. Shirley haddinden fazla gevşemişti. "Eski kocam dışında kimseyle seks yapmamıştım."

Uzun birkaç saniyenin ardından, "Vay canına," diye soludu.

"Daha tecrübeli bir kadın olduğumu farz ediyordun, değil mi?"

"En azından birkaç kişiyle yatmış olduğunu tahmin ediyordum."

"Benim yaşımda bir kadın için-"

Sergio lafını keserek, "Senin kadar güzel ve mükemmel bir kadın için," diye tamamladı.

“Şimdi sen bana kendinle ilgili bir gerçek söyle, Sergio Russo.”

“Yaptığım işi yapmaktan nefret ediyorum. Hep nefret ettim.”

Shirley tek kolunun üzerinde kalkarak ona baktı. Bu konuda ciddi olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Sergio Russo bu genç yaşında bir imparatorluk sahibiydi, mafyada önemli bir yeri vardı ve bundan rahatsız mıydı?

“O zaman yapma.”

“Bu o kadar kolay değil, keşke olsaydı ama değil. Bir Amerikalı bunu anlayamaz.”

Shirley’i kavrayıp daha yukarı çekti ve kollarını bedenine sararak çenesini başının üstüne yasladı. Bu fazla samimi bir andı.

“Gece kalacak mısın?”

Başını salladı. “Seninle uyuyacağım.”

“Sadece seks için geldiğini sanmıştım.”

“Kim olduğunu öğrenmek için gelmiştim.”

“Ben Shirley’im. Gördüğünden ibaretim.”

Burnundan verdiği nefesle güldü. “Seni cezalandırmak ya da yaralamak için değil, nasıl sevmeye ihtiyaç duyduğunu anlamak için geçmişini öğrenmek istiyorum.”

Shirley’in uykuya dalmadan önce duyduğu son sözler bunlardı.

Shirley sabah hiç de geç olmayan bir saatte gözlerini açmıştı ama darmadağın olmuş yatağında Sergio’nun uyuduğu kısım boştu. Ondan önce uyanıp gitmiş olmalıydı. Yataktan kalktığı anda aynanın önünde bir not olduğunu gördü.

Senin yaptığın gibi ortalığı karıştırmadım.

Bana kendini anlatmanı bekleyeceğim, görüldüğünden ibaret Shirley...

Bunu beklerken de seninle mümkün olduğunca fazla sevişeceğim.

Gece Casino’ya gel, benim misafirim olarak.

En derin tutkularımla, Sergio

Tanrı aşkına! Onun geleceğini tahmin etmediği gibi ortalığı toplayacak zamanı da olmamıştı. Dolaplarda bir yerde üniforması vardı, silahlarının olduğu bir kasa vardı. Çantasında FBI rozeti duruyordu. Televizyon dolabında onlar hakkında topladığı belgeler vardı. Böyle bir sorumsuzluğu nasıl yapabilirdi? Diğer yandan nerede yaşadığını

biliyordu. Onu takip edebilirdi. FBI binasından içeri girdiğini görürse bu bir kâbus olurdu. Shirley, Donald'ı arayarak işten dış görev için süresiz izin aldı. Ortağı Omar evinin yakınlarında olacak, Casino Russo'da olduğu gecelerde dışarıda bekleyecekti. Rosann'yla konuşması gerekiyordu, onun aklına ihtiyacı vardı. Bu işe kurtulamayacak kadar bulaşmıştı. Birkaç kişiyi tutuklayıp, terfi alıp işine devam edebilirdi ama bunu yapamayacak kadar inatçıydı ve bunu yaptığı anda Sergio'dan uzak durması gerektiğini biliyordu. Sergio Russo'dan uzak durmak istediğini sanmıyordu. Ondan uzak durmak istemiyordu.

Sergio, kızını sadece belirli zamanlarda görebiliyordu bu yüzden eski karısı Anna ona telefon edip çağırdığında endişeyle yaşadıkları yere geldi. İçeri girmesine izin yoktu, Anna ile anlaşmaları bu şekildeydi. Kızını, kendini ve kocasını korumak için onlardan mümkün olduğunca uzak durmasını istemişti ve Sergio bu isteğine saygı gösteriyordu. Arabasını evlerinin önünde durdurduğunda içeri girip girmeme konusunda tereddütlüydü. Fakat Anna'nın kocasının giriş kapısını açtığını görünce bahçe kapısından içeri girdi.

İkisi de birbirine soğuk bir baş selamı verdi: "Kızıma bir şey mi oldu?"

"Angela gayet iyi. O okulda. Anna seninle konuşmak istiyor."

Sergio kaşlarını çatı. Adamın peşinden gitti ve Anna'nın salonda oturmuş ağladığını gördü. Ne kadar kötü ayrılmış olurlarsa olsunlar kimse kızının annesini ağlatamazdı. "O senin yüzünden mi ağlıyor?" derken sesinden öfkesi anlaşılıyordu.

Anna ayağa kalkmadan, "Kaba olma, Sergio," dedi. "Buraya gel ve otur, seninle konuşmalıyım."

Sergio Anna'nın kocasına tehditkâr bakışlarla bakarak çıkışa en yakın koltuğa oturdu.

"Bir sorun mu var, Anna? Angela ile mi ilgili? O iyi mi?"

Anna burnunu çekerek, "Angela iyi," dedi. Kocasına döndü. "John, bize izin verir misin?" John bundan mutlu değilmiş gibi görünüyordu ama Anna'yı dinleyerek salondan dışarı çıktı. O gittiğinde Anna gözyaşlarını kuruladı. "Ben ölüyorum."

"Bu da ne demek!"

"Beynimde bir tümör var ve bunun kurtuluşu yok." Delirmiş gibi

güldü. "Beynine giren kurşundan farksız; tek farkı, hemen değil de bir süre içinde ölüyorsun."

Sergio elini saçlarının arasından geçirdi. Bir şeyleri yumruklamak istiyordu.

"Hayır, hayır. Senin kocan doktor değil mi, eminim bir çare."

"Bir çaresi yok, Sergio. Zaten olsa seninle bu kahrolası konuşmayı yapmak zorunda kalmazdım."

Sergio o anda Anna'ya dikkatli baktı. Anna her zaman çok güzeldi, değişik bir enerjisi vardı ama şimdi sönmüş görünüyordu. Daha yorgun, daha yaşlı ve daha farklı...

"Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Bir süredir. Artık sona yaklaştım."

"Bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Umurunda mı?!" diye bağırdı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bir süredir en doğru kararı düşünüyordum. Düşünüyorduk, John ve ben... Bu gerçekleştikten sonra Angela'nın seninle kalmasını istiyorum."

Sergio ayağa kalktı. "Elbette benimle kalacak, Anna. Bunun başka türlüünü nasıl düşünebilirsin? Kızımı yabancı bir adamla..."

Sözünü keserek, "John, Angela'yı senden daha iyi tanıyor Sergio, eğer konu babalıkta," dedi. "Bir söz vermen gerekiyor; ikisini görüştüreceksin, John'un şartı bu. Aslında Angela'yı almak istiyor ama senin nasıl tepki vereceğini bildiğimden John'un hayatını riske atmayacağım."

"Onu öldürecek değildim." Ona şüpheli bakışlarla baktı. "Kızımı benden uzak tutmaya kalkmadığı sürece..."

"Angela bir Sicilyalı ve senin gibi bir adamın çocuğu. John ise sıradan bir doktor. Dünyamızın nasıl işlediğini biliyorum. John onu koruyamaz ama sen yapabilirsin. Fakat bir söz vermelisin."

Sergio düşünmeden, "Ne olursa," dedi.

"Vakti gelene kadar hayatını değiştirmeni istiyorum. Her şeyi geride bırak, kızımız ve kendin için daha sakın bir hayat kur. Tehlikelerden uzak... Kaçmak için plan yapmanı istiyorum."

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

Anna başını salladı. "Biliyorum ama yapmanı istiyorum." Dudağını dişlerken, "Evimizi izleyen adamlar var," dedi. "Geçen haftalarda

posta kutusunda üzerinde siyah el olan beyaz bir kâğıt vardı.”

Sergio bir küfür savurdu.

“Bunu bana söylemeliydin!”

“John polise haber verdi.”

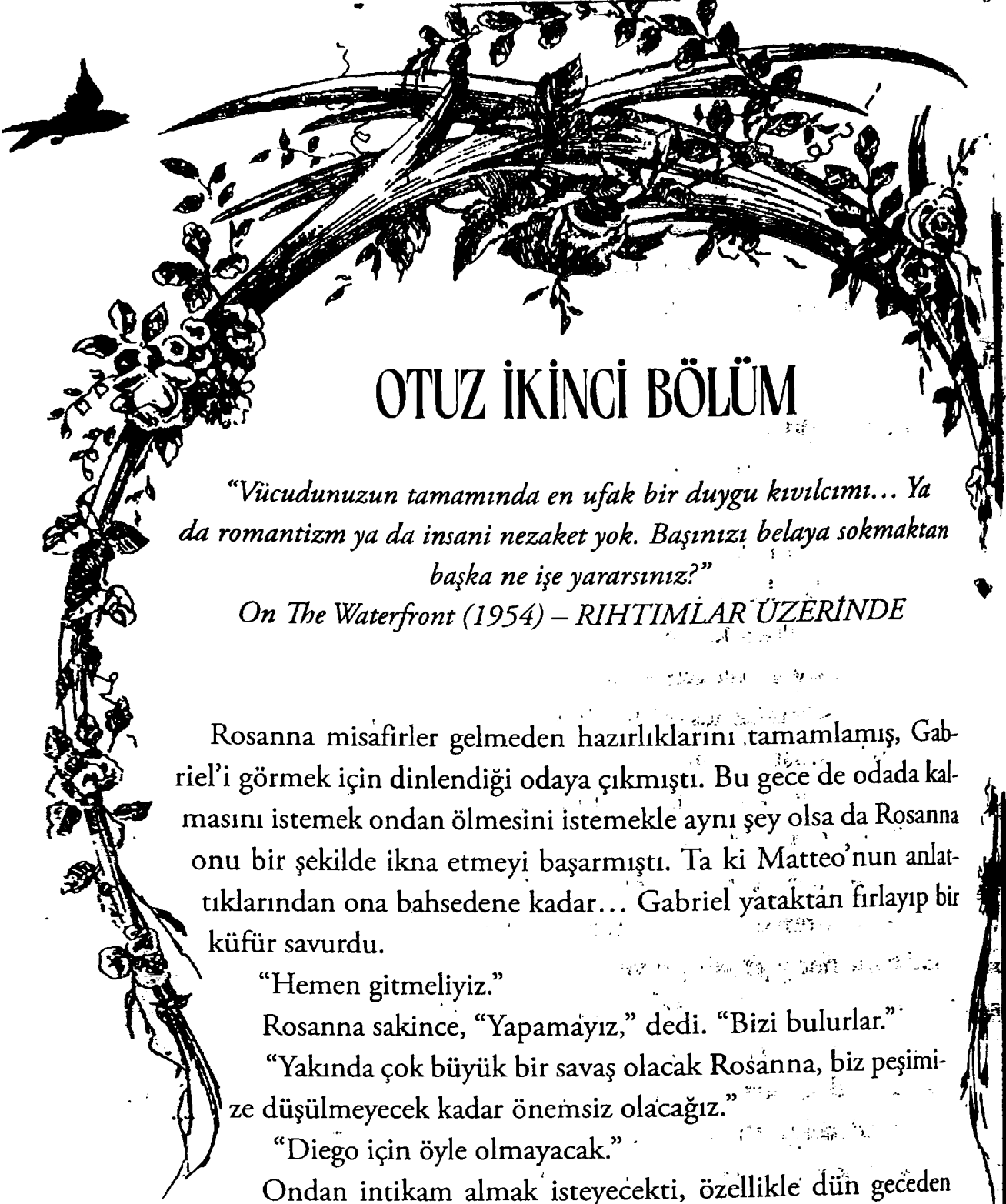
Sergio öfkesini kahkahasıyla engelleyemedi. “Baban da sorunlarını böyle mi çözüyordu, Anna? Polisle mi? Sen bir *capon*un kızıydın, nasıl böyle bir şeyi küçümsersin?”

“Küçümsemiyorum!” diye bağırdı. “John bir Amerikalı ve bunu anlamıyor. Bu yüzden Angela’yı hak etmediğini bile bile onu almanı istiyorum. Onu güvende tut Sergio, senden tek istediğim bu.”

Sergio, Anna ve kocasıyla yaptığı pek sakın geçmeyen konuşmaların ardından kendini dışarı atmış, arabaya binip uzaklaşırken elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. Onu yetiştiren adam Giovanni Cardinale’i neredeyse yok eden Kara El Örgütü bu sefer onun peşindeydi. Kara El Örgütü bunca yıldır *Padrino*’ya sadıktı ama anlaşılan artık bu sadakat bitmişti. Kendi babasının ona böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. *Padrino* büyük bir pislik olsa da kendi kanı diğer Sicilyalılar gibi onun için de değerliydi. Sergio’nun birkaç yıl içinde büyüyüp güçlenmesinin de nedeni buydu.

Fakat şimdi her şey Enrico Servillo’nun eline geçmişti. *Padrino* ismi hariç her şeye sahipti ve çok yakında ona da sahip olacaktı. Sergio’nun bir an önce bir şeyler yapması gerekiyordu. Kızını korumalıydı. Anna ölürken sırtına çok büyük bir yük yüklemişti. Sergio zaten bir süredir sadece kızı için yaşıyordu. Bundan sonra da öyle yapmaya devam edecekti. Bu bütün Sicilya’ya ihanet etmesi anlamına gelse bile Anna’ya söz verdiği gibi Angela’yı koruyacak, bu dünyadan uzakta büyütecekti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

“Vücudunuzun tamamında en ufak bir duygu kıvılcımı... Ya da romantizm ya da insani nezaket yok. Başınızı belaya sokmaktan başka ne işe yararsınız?”

On The Waterfront (1954) – RIHTIMLAR ÜZERİNDE

Rosanna misafirler gelmeden hazırlıklarını tamamlamış, Gabriel'i görmek için dinlendiği odaya çıkmıştı. Bu gece de odada kalmasını istemek ondan ölmesini istemekle aynı şey olsa da Rosanna onu bir şekilde ikna etmeyi başarmıştı. Ta ki Matteo'nun anlatıklarından ona bahsedene kadar... Gabriel yataktan fırlayıp bir küfür savurdu.

“Hemen gitmeliyiz.”

Rosanna sakince, “Yapamayız,” dedi. “Bizi bulurlar.”

“Yakında çok büyük bir savaş olacak Rosanna, biz peşimize düşülmeyecek kadar önemsiz olacağız.”

“Diego için öyle olmayacak.”

Ondan intikam almak isteyecekti, özellikle dün geceden sonra Rosanna biliyordu ki Diego asla peşini bırakmazdı.

“Rosanna, Tanrı aşkına! Diego'nun babası bir hain olduğunu düşündüğü için seni öldürmek istedi. Enrico da hâlâ Diego'nun yanında olduğun için bir hain olduğunu düşünecek ve hamle yapması uzun sürmeyecek. Ateş hattının tam ortasındasın ve bir an önce çıkmalısın. Diego seni asla bulamayacak çünkü ortalık karıştığında ilk ölen o olacak.”

Bu doğrudu ama yine de bu düşünce onu rahatsız etti. “Tuzağı *Padrino*'nun kurup kurmadığından emin değiliz. Belki Enrico be-

nimle anlaşılmaktan vazgeçmiştir, belki de baloyu bir tehdit olarak algılamıştır. Eğer *Padrino* böyle bir şey yapsaydı...”

Gabriel öfkeyle güldü. “Diego sana söyler miydi?” İkisi arasında derin bir sessizlik oldu. Söyler miydi? Rosanna bu soruya ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Sorguladığı adamlardan cevabı almış olabilir miydi? Eğer babasının payı olduğunu öğrendiyse kimin yanında yer alırdı? Rosanna’nın Diego hakkında emin olduğu tek bir şey vardı, o da Diego’nun *Padrino* olmayı ne kadar çok istediğiydi.

“Burada bana ihtiyaç var, Gabriel. Tüm o kadınlar... En büyük zararı onlar görecektir.”

“Tamam, bir kez daha aynı konuşmayı yapmayacağım. Kalmak mı istiyorsun, güzel, o halde burada kalırız.” Gabriel kızgın görünse de Rosanna’nın yanında olacağı açıktı. En azından Fransa konusunu directmeyecek gibi görünüyordu. “Herkes seni öldürmeye çalışırken kimin tarafında yer almayı düşünüyorsun? En azından kimin bizi öldürmek için isminin ön sırada olacağını bilmeliyim. Bilirsin, bir kez daha vurulmam gerekirse...”

Rosanna omzunu silkerek, “Savaşır kazanır ya da savaşır ölürüz,” dedi.

Gabriel’in dudağı hafifçe kıvrıldı. “Çok şairane.”

Kararlı bir tavırla, “Diego,” dedi. “Tanıdığım düşmanı tanımadığıma tercih ederim.”

Gabriel bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı. “O halde Enrico bizi öldürebilir, ailen bizi öldürebilir, belki polis bile bizi öldürebilir. En azından kayınpederin artık bir seçenek olmayacak.”

Rosanna, Gabriel’in yanından ayrıldıktan sonra hazırlanıp Casino Russo’daki eğlenceye karışmıştı. Kızlar çınlayan kahkahalarla adamları büyülerken Rosanna, Sergio’nun yokluğunda ev sahibesi görevini oynuyordu. Sergio garip bir şekilde kendini iyi hissetmediğini söyleyerek birkaç gün izin istemişti. Rosanna onun bir hain olmadığını biliyordu, yine de bu onun için beklenmedik bir durumdu. Sakin geçmesi gereken bir güne göre Casino Russo son derece kalabalıktı. Tanıştığı adamlar arasında Vegas’ta yasa dışı kumarhane sahipleri, büyük uyuşturucu ve tütün tacirleri ile silah kaçakçıları vardı. Hatta adamlardan biri kendine kimyager diyordu, uyuşturucu pazarının büyük üreticilerinden biriydi.

Rosanna içki içip onunla sohbet ettiği sırada adamın tavrı daha flörtöz bir hal aldı. Rosanna geri çekilmedi çünkü uyuşturucu piyasası her türlü dedikoduya hâkim olurdu ve bu adam herkesi tanıyordu. Rosanna bir kadeh daha içki içerken adamın daha da yaklaştığını fark etti. Eli uygunsuz bir şekilde bacağına tutmuş derin yırtmacından görünen bacağına geziniyordu. Rosanna irkildi ama adam bunu fark etmedi, ona saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Neyse ki Diego ortalıkta yoktu da bir kargaşa çıkmadan istediği bilgileri elde edebiliyordu.

Bir içki daha aldığı sırada sahnede müziğin kesildiğini fark ederek arkasına döndü. Herkesin dikkati sahneye çekilmişti çünkü lanet olası Diego Servillo sahnenin tam ortasında duruyordu. Sempatik görünmek için gülümsese de korkutucu görünmeye devam ediyordu. Salondaki insanların minik fısıldaşma sesleri dışında başka hiçbir ses kalmamıştı.

Mikrofona eğilerek, "Umarım eğlenceli bir gece oluyordur," dedi. İnsanlar kadehlerini sahneye doğru kaldırıp eğlendiklerini belli ettiğinde Diego kötü bir kahkahayla güldü. "Hepinizin önünde bu muhteşem gecelerin mimarına teşekkür etmek istiyorum," dediğinde Rosanna dondu. Hayır, bunu yapıyor olamazdı.

Eline bir kadeh alıp Rosanna'ya doğru kaldırdı. "Rosanna De Luca." Sonra yanlış söylemiş gibi güldü. "Pardon, artık Rosanna Servillo, yani benim güzeller güzeli karım."

Herkes şaşkınlıkla ne olduğunu anlamaya çalışırken Rosanna, Diego'yu öldürmek ister gibi bakıyordu. İnsanların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Bu bir kâbus olmalıydı. Yine sempatik bir şekilde güldü. "Ah, sizler onu Rose olarak tanıyorsunuz. Benden saklanmak için bir Amerikalı gibi davranırsa da onun kadar mükemmel bir kadın ancak bir İtalyan olabilir. Neyse ki onu buldum." Elini romantik ve tiyatral bir tavırla Rosanna'ya doğru uzattı. "Güzeller güzeli karım Rosanna. Buraya gel ve herkes senin kim olduğunu görsün. Bu kadar oyun yeter."

Şaşkınlık nidalarının arasında insanlar ona bakıp fısıldaşmaya başlamışlardı. Konuştuğu uyuşturucu yetiştiricisi içkisiyle neredeyse boğuluyordu. Girdiği öksürük krizi kimsenin umurunda değildi. Herkes tek bir kişiye odaklanmıştı. Ona! Kâbus gibi bir geceydi. Ro-

sanna ayağa kalkarak sahneye doğru yürüdü. Zihninden pek çok cinayet planı geçiyor olsa da bunu yapmayacaktı. En azından şimdi... Çok fazla şahit vardı. Rosanna sahneye çıkarken Diego'ya öldürücü bakışlarla bakıp insanlara gülümsemeyi başardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye fısıldarken de yüzünde aynı zoraki gülücük vardı.

Rosanna'yı samimi bir tavırla kendine çekip sarılırken kulağına, "Müttefik olduğumuzda şartları yeniden düzenleyeceğimi söylemiştim," dedi. "Bu da o bahsettiğim diğer husus. Herkes karım olduğunu öğrenmeli ki sana saldırdıklarında bana da saldırdıklarını bilsinler."

Rosanna mikrofona doğru uzandı. Şuh kahkahalarından biri salonda çınlarken, "Eminim kimse Karga'dan kaçtığım için beni suçlayamaz, Sicilya'nın tamamı ve İtalya'nın yarısı öyle yapmıyor mu?" dedi. İtalyanca konuşması ve nüktedan tavrı herkesin kahkahalara boğulmasına neden olsa da salonda birkaç asık yüz görebiliyordu. Çoğu adam kandırılıp oyuna getirildiğini düşünecekti ki aslında öyleydi.

Fakat gözleri kalabalıktan uzaklaşıp Diego'ya döndüğünde ifadesi ölümcül bir hal aldı. Diego Servillo'yu öldürmek istiyordu ve bu geçen seferkilerden çok daha yoğundu. İkisi birlikte sahneden inerken müzik tekrar başladı. Diego'nun eli onun dirseğinde duruyor, yürürken bir centilmen gibi yardımcı oluyordu.

Rosanna dişlerini sıkarak, "Bıçağımı taşaklarına saplayacağım," diye hırladı. Bunu söylerken bir yandan da kalabalığa karşı gülümsemeye çalışıyordu.

Diego ona bakmadan, "Yapmazsın," dedi. "Seni sikmemi sevdin."

"Sergio'nun odasına gel. Seninle konuşmalıyım."

Diego başını salladı. "Birazdan orada olacağım."

Rosanna, Sergio'nun karanlık odasında durmuş masasının üzerinden bir sigara alıp yakmıştı. Gerginlik ve sinirden elleri titriyordu. Birkaç dakika sonra Diego'nun uzun silüeti kapıda belirdi. Ona doğru yaklaşıırken başı dikti ve gözleri üzerindeydi.

"Orada yaptığın şey de neydi öyle? Böyle yaparak beni korumayı mı umdun? Sayende artık Enrico dışında düşmanlarım da olacak. Hepsi senin o koca egonun suçu!"

Rosanna'nın sesinin her kelimede yükselmesine karşılık Diego sakindi.

"Planlarını mı bozdum, prenses?"

"EVET! Evet, planlarımı bozdun. Sayende artık kimse bana hiçbir şey anlatmayacak hatta benimle konuşurlarsa şanslı bile sayılırım. Herkesin korktuğu Karga'nın sevgili eşi! Lanet olsun, Diego!"

Eli Rosanna'nın çenesine dokunduğunda Rosanna sert bir vuruşla elini kendinden uzaklaştırdı. Diego elini indirip yine aynı sinir bozucu sakinlikle konuştu. "Bir şeyler öğrenmek için sana ihtiyacım yok, sevgilim. Ben istediğim her şeyi öğrenirim. En başından beri sadece senin yanımda uslu bir kız gibi oturmanı sağlamaya çalışıyordum."

Rosanna öfke doluydu. Onu bir ortak, müttefik gibi gördüğünü düşünerek ne büyük aptallık etmişti! En başından beri bir çocuk gibi oyalayıp yanında kalmasını sağlıyordu. Sigarasını yüzünde söndürme isteğini bastırarak içine derin bir nefes çekip masadaki kül tablasına söndürdü. "Sen kahrolası bir piçsin!" İşaretparmağını göğsüne bastırıp dürterken, "Ben senin lehine, senin yanında olmak için çalışırken... Ben sana güvenmeye başlamışken!"

Diego öfkeli bir kahkaha attı, sanki kontrolü elinden gidiyor gibiydi. "Benim lehime çalışıp güvendiğin için mi kardeşinle arkamdan iş çeviriyorsun? Bu gece Fransa'ya giden o gemiye binecek misin, Rosanna? Bütün limanı yakmama gerek var mı?"

"Nasıl?"

"Nasıl mı biliyorum? Söylediğim gibi ben her şeyi bilirim!"

"Öyle mi, Karga? O zaman onunla gitmeyeceğimi de bilirdin. Müttefik olduğumuzu sandığım sırada planım yanında kalıp seninle savaşmaktı." Yüzünden kısa bir an şok dalgası geçti. Yine de o küstah ifadesini bozmadı. Rosanna endişesini belli etmemeye çalışarak olmasını istemediği şeyi dile getirdi. "Matteo'ya bir şey yapmadığını umuyorum!"

"Henüz değil."

"Ona bir şey yapmayacaksın."

"Onu bir daha görmeyeceksin. Onun hakkında yanılıyor olabilirsin, Rosa."

Rosanna kaşlarını çatarak, "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Bu dünyayı çok iyi tanıdığını söylüyorsun, Rosa. Fakat kardeşine bile güvenmemen gerektiğini unutuyorsun."

Kollarını göğsünde bağlayarak, "Kimseye güvenmemem gerektiğini senden daha iyi biliyorum, Diego," dedi. "Bunun sonuçlarıyla defalarca yüzleştim."

"Güzel, sevgilim o halde kimseye güvenme."

"Belki de sana güvenmemeliyim. Sonuçta geçen geceki saldırıyı düzenleyen babandı, öyle değil mi?"

Belli belirsiz bir an duraksadı. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu nereden duydun?"

"Yani doğru?"

"Hayır! Bu bilgi kesin değil."

Rosanna bıkkın bir soluk verdi. "Yapma, Diego! Her gün *Padri-no*'ya rapor veriyorsun ve bunu bilmiyor musun? Yoksa sevgili baban bunu sana söyleyecek kadar sana güvenmiyor mu? Belki sen de bu oyunda sadece piyonsun!"

Diego dişlerini sıkarak, "Babam bu tuzakla bir ilgisi olmadığını söyledi." dedi.

"Ona inanıyor musun?"

"Ben kimseye körü körüne inanmam. Bu işi bana bırak ve uslu bir kız ol!"

"Siktir git!" Rosanna neredeyse çığlık atıyordu. Bıçağını çekip onu öldürmek istiyordu. Hayır, bunu çıplak elleriyle yapmak istiyordu. "Az önce aşağıda her şeyi mahvettin, Diego Servillo! Her şeyi mahvettin! O lanet olası çeneni kapatsaydın, ikimiz de pek çok bilgi sahibi olabilirdik. Şimdi insanlar bana güvenmeyecek, onları kandırdığımı anlayacaklar, kızlar ve ben tehlikede olabiliriz. Tanrı aşkına!" Rosanna bunları düşündükçe kendine ve sinirlerine hâkim olmakta zorlanıyordu.

Elini kaldırıp Diego'ya vurmak üzereyken bileğini havada yakaladı. Canını acıtıp parmaklarını bükecek kadar sertçe tutarak ona doğru eğildi. "Başka birinin sana dokunmasına izin vermeyeceksin. Başka birinin benim olana ellerini sürmesine izin vermeyeceksin!"

Rosanna kaşlarını çatıp ona bakarken neden bahsettiğini anladı. Bardaki adamdan bahsediyordu. Kimyagerden...

"Lanet olası bir kıskançlık krizi yüzünden mi her şeyi mahvettin?"

Bedenini ona doğru yaklaştırıp Rosanna'yı köşeye sıkıştırdı ve boşta kalan eliyle eteğinin yırtmacından yukarı doğru toplayıp kalçasına uzandı. "Bir daha biri sana yaklaşır ya da dokunursa bileklerinden ellerini kesip önüne atarım!"

Eli çamaşırını yırtıp parçalarken hızlı ve vahşiydi. Rosanna'yı hızla çevirip hiç ağırlığı yokmuş gibi masanın üzerine ittirdi. Rosanna düşmek üzereyken elleriyle masaya tutundu ama kaçamadı. Diego hemen arkasındaydı. Eteğini yukarı sıyırmış çıplak kalçasını okşuyor-ken ani bir yanma hissiyle tokat sesini duydu. şaplak mı atmıştı? Ona şaplak mı atmıştı? Orospu çocuğu!

"Bu kıç benim. Kahrolası her bir parçan benim malım!"

Ne kadar öfkelenirse öfkelen sin Diego'nun her kaba sözü, dokunuşu, davranışı bedenindeki bütün erotik uyaranları tetikliyordu. Bir hasta gibi her seferinde karşısında dizleri titriyordu. Diego bir kez daha sertçe vurduğunda Rosanna'nın bacakları masaya çarptı. Çıkar- dığı cıyıklamaya sert bir küfür eşlik etti.

"Hemen şimdi dur, Diego!"

Diego onaylamaz bir ses çıkardı.

"İstediğinin bu olmadiğını ikimiz de biliyoruz."

Rosanna elini masaya vurarak, "İstediğim ve kastettiğim tamamen bu!" diye bağırdı. "Bırak beni!"

Diego onun histerik sesini dikkate alarak kalçasındaki ellerini üzerinden çekerek masanın iki yanına koydu. Bedeni hâlâ bedeninin arkasındaydı ve onu sıkıştırıyordu. Rosanna bacaklarına değen pantolonunun kumaşıyla tahrik olduğunu fark ettiğinde acıyla inledi. Diego üzerine doğru eğilirken Rosanna onun ellerine odaklanmıştı. Yüzük takılı parmakları, ellerinin üzerinden geçen damarlar, muhtemelen birine yumruk attığı için sağ boğumlarındaki morluk... Dikkatini bir noktada toplamak için büyük gayret gösteriyordu.

Diego'nun yanındayken hem sonuna kadar gitmek hem de kaçıp kurtulmak istiyordu. Onun her dokunuşu bedeninde açıklayamayacağı bir yankıya sebep oluyordu. Diego hem şeytanlarını besleyip ona korkunç geçmişinden kesitler hatırlatıyor, hem de tek bir dokunuşuyla daha önce hissetmediği bütün duğguları açığa çıkarıyordu. Dün gece kaçtığı şey buydu. Diego ona nasıl başa çıkacağını bilmediği bir his vermişti. Zevk, haz, orgazm... şimdi nasıl duracağını bilmiyordu.

Ağız kulağına değdiğinde ürperdi. “Şimdi seni sikeceğim.” Rosanna sertçe yutkunup başını iki yana salladı ama bunu durdurmak için hareket etmiyordu. Bedeni kilitlenmişti. “Neden biliyor musun?”

“Umurumda değil,” diye ciyaktı. “Bunu istemiyorum. Dün gece bir hataydı.”

Diego öfkeli bir kahkaha attı. “Hata mıydı? Gerçekten mi, Rosa? Sana beni istediğini defalarca kanıtladım ve artık bunu yapmayacağım.” Derin bir soluk aldı. “Çok kızgınım, öfkeliyim bu yüzden de seni sikeceğim.”

Pantolonunun fermuarının açıldığını duydu. Eteğini beline kadar kaldırırken bacaklarına dokundu ve ayaklarıyla bacaklarını iki yana ayırdı. Bıçağını çıkarıp masanın üzerine ona yakın bir noktaya bıraktı. Kendine çok mu güveniyordu yoksa onu test mi ediyordu?

Erkekliğinin sert hissini hemen arkasında kalçasında hissetti. Diego konumlanırken üzerindeki baskısı daha da arttı ama Rosanna onu durdurmadı. Kendini bunu yapamayacak kadar güçsüz hissediyordu ve bu seferki güçsüzlüğün alkol ile bir ilgisi yoktu.

“Ben bir beyefendiyim.”

“Bu tartışılır.”

Diego içine girip sert bir hamleyle onu alırken elleri ellerinin üzerine kapandı. Onu sertçe masaya bastırıyordu. İkisi de hayvani bir sesle inledi.

“Ben bir beyefendiyim,” diye tekrarladı. “Beni o kadar kızdırdın ki seni sikmek istiyorum demek kabalıktır.”

Diego kendini geri çekip tekrar yüklendiğinde Rosanna bir kez daha inledi. Bu seferki acıdan ya da öfkeden değildi. Saf haz her şeyden daha korkutucuydu.

“Bu yüzden seks yaparak sana seni sikecek kadar öfkələndiğimi göstereceğim.”

“Öfkeli olman ya da olmaman umurumda değil!” Nefes nefese bir şekilde ağzından çıkanlar Diego tarafından dikkate alınmadı. Elleri elbisesinin üzerinden göğüslerini kavrarken onları yumuşakça okşadı. İçine sert vuruşlarına tezatlık oluşturan bu dokunuş gözünde yaşların birikmesine neden oldu. Şu anda yüz yüze bakmadıkları için şansliydi. Diego’nun onu açık bir kitap gibi okuyor olması korkutucuydu.

"Her şekilde bu yakınlığa bayıldığını mı söylemeye çalışıyorsun?"
Dişlerini birbirine bastırarak, "Senden nefret ediyorum," dedi.

"Aminin suyu beni sırlıklam yaparken bunu söylemen hiç inandırıcı değil." Eli saçlarını kavrayıp boynunu açığa çıkardı ve dudakları onu istila etti.

Diego onun belini kavrayıp kendini daha yavaş ama daha derine iterken Rosanna dudaklarını ısırıyor ancak yine de solukları arasından çıkan ismine engel olamadı.

"Diego..."

Diego ellerini daha sert tuttu. İçinde gidip gelirken kulağa tatlı gelen bir şekilde ne kadar harika hissettirdiğini, bunu bitirmek istemediğini ve daha şimdiden bir sonraki seferi beklediğini mırıldanıyordu.

"Boşalmalısın, sevgilim. Daha fazla tutamam."

Rosanna bir kez daha onu ele geçiren o yoğun duyguya teslim olmaktan korkuyordu. Orgazm üstesinden gelebileceğinden daha fazlasıydı ve Rosanna o anda zayıf hissediyordu. Diego tereddüt ettiğini fark ederek içinden çıktı. Onu kendisine bakacak şekilde ters çevirip masaya oturmasını sağladı. Rosanna bacakları iki yana açılırken elbisesinden gelen sesleri duydu, sanırım artık sadece sikiş değil, dişi sorunları da vardı.

Diego bacaklarının arasına yerleşip içine girmeden önce onunla göz göze geldi. Üzerine doğru eğilerek dudaklarını öptü. Yumuşak bir öpücük değildi hatta geri çekilirken onu ısırmıştı. "Rosanna," diye soludu. "Herkes sana bakıp otoriter bir kadın görüyor, ben ise şehvetli bir tanrıça..."

Elleri göğüslerini kavradı ve onları sıkıştırarak Rosanna'nın çığlık atmasına neden oldu. "Seni görüyorum, Rosa," dedi. "Burada benimleyken saklanmak ya da rol yapmak zorunda değilsin. Ben bunu anlarım. Şimdi sana söylediğim şeyi yapacaksın ve bana ne kadar zevk aldığını göstereceksin."

Rosanna başını geriye doğru yatırdı. Diego'nun söylediği şeyler sinir bozucu olsa da doğru olduğunu biliyordu.

"Diego!" diye bağırdı. Diego dikkatini ona vermişti. İçinde gidip gelmeye devam ederken kasığı klitorisine çarparak onu çıldırtıyordu.

"Sakın durma."

Onun keyifli sırtışı canını sıkıyordu ama şu an umurunda değildi. "Durmuyacağım, asla. Ben asla dediğimde o tam olarak asladır."

Bu sözünü desteklercesine hamleleri daha sert bir hal aldı. Masaya her vuruşta çıkan ses dev bir gürültüye dönüşmüştü. Sergio'nun masasında duran birkaç parça eşya yere düşmüştü, onların önemli şeyler olmadığını umuyordu.

Rosanna parçalara ayrılırken her bir parça zihninin başka bir yerine savruldu. Dudakları kanayana kadar onları ısırды ve gözünden damlamak üzere olan yaşı umursamadı. Bedeni kasılırken, bükülürken ve içinden derin bir sarsıntı geçerken sadece teslim oldu. Diego içinden çıkıp cebindeki mendile boşalırken Rosanna yerinde doğrulup onu seyretti. Her şey kelimenin tam anlamıyla bombok olmuştu.

Diego mendili çöpe atarken, Rosanna masadan inip mümkün olduğunca kıyafetlerini toparlamaya başladı. Diego, Sergio'nun sandalyesine oturmuş tüm özgüveniyle onu seyrediyordu. Rosanna dar-madağın olmasına rağmen Diego alnına düşen simsiyah bir tel saç dışında kusursuz görünüyordu.

Rosanna masada duran bıçağını alıp yerine koymadan önce Diego'ya doğru sallayarak konuşmaya başladı. "Buradaki hayatımı az önce mahvettin. Muhtemelen bir daha bu bölgede işe yaramayacağım hatta bu bilgi Amerika'nın her yerine yayılacağı için tamamen mahvoldum. Bir amacım vardı, Diego. Bana ihtiyacı olan tüm o çaresiz kadınlar ve çocuklar... Sen onların tek şansını elinden aldın."

Başını sallayarak onu onaylarken Sergio'nun sigaralarından birini alıp yaktı. Yaktığı sigarayı Rosanna'ya uzattığında Rosanna tereddüt etmeden onu aldı. Buna ihtiyacı vardı. İçine derin bir nefes çekti. "Enrico Servillo yakında beni öldürmek isteyecek çünkü onun yerine seni seçmek gibi bir aptallık yaptım."

Bir kez daha onu onayladı. "Baban, yani *Padrino* beni öldürmek istiyor çünkü ailem gibi benim de bir hain olduğumu düşünüyor. Tanrı aşkına! Belki de düğünden beni bilerek kaçırdıklarını ve sonra ajan olarak yanında yer aldığımı düşünüyordur!"

"Bu kulağa mantıklı geliyor."

"Belki sen bile beni bir çeşit koz olarak yanında tutuyorsundur!"

Diego güldü. "Kime karşı? Enrico eş olarak seni yaşlı bulduğun için kuzenini seçti ve ailen seni önemsemiyor."

“O zaman sen neden beni seçtin?” diye bağırdı. “Benim Şikago’da bir hayatım vardı ve senin yüzünden her şey mahvoldu.”

“Seni seçmek istemedim. Kuzenin ve senin aranda bir seçim yapmamı istediler. Kuzenin bir çocuktı ve senin hayatın zaten bombok bir haldeydi. Senin hayatının daha değersiz olduğuna karar verdim.”

Rosanna dişlerini birbirine bastırdı. Bıçağı ona saplamak istese de bunu yapmayacaktı. Sigarasından bir nefes daha çekti. “Ama bir gerçek varsa hain olan senin kardeşin. O gün düğünden kaçtın çünkü bunu Matteo ayarladı. Ailenin reisi ve gücü amcan gibi görünse de değil. *Ndrangheta*, reisleri olarak kardeşini görüyor. Adamlar ona sadık. Kardeşin Matteo ise Enrico’nun *Padrino* olmasını istiyor. Önce düğünden seni kaçırıp beni ve ailemi küçük düşürdü, sonra amcana kazık atıp benimkiyle ittifak kurdu ve bütün *Ndrangheta*’yı yanına çekti. Şimdi ise seni kullanmak istiyor. Bana karşı...” Son sözleri söylerken dişlerini birbirine bastırdı. Rosanna bir çeşit şok geçiriyordu. Hayır, hayır kardeşi böyle bir şey yapmazdı. Yapmış olamazdı. Küçükken tanıdığı o sevimli çocuk...

“Hayır, hayır bu bir yalan. Bunu ne zamandır biliyorsun?”

“Bir süredir...”

“Beni kardeşimle tehdit ederken biliyor muydun?”

“Ben adil oynamam, güzelim. Sen benimsin ve ben öyle istediğim sürece benimle kalacaksın. Kendi canın umurunda değilse, seni başkalarıyla tehdit ederim. Gabriel neden hâlâ nefes alıyor sanıyorsun?”

Rosanna dizlerinin titrediğini ve zor nefes aldığını fark ederek masanın kenarına tutundu. Yine de başı dikti.

“Sen bir pisliksin.”

“Bunu ilk defa duymuyorum.” Yerinden kalkıp karşısına dikildi ve elinden sigarasını alıp ciğerlerine çekti. Dumanı dışarı üflemeden önce onun dudaklarına bir öpücük bıraktı. “Yine de seni önemseyen tek pislik benim. Hayatta kalmak mı istiyorsun? Bana ihtiyacın var. Sevdiğin insanların hayatta kalmasını mı istiyorsun? Bana ihtiyacın var. Kahramanlık mı yapmak istiyorsun? Yine bana ihtiyacın var, Rosanna. Çünkü senin kurtuluşun benim.”

Rosanna ona mecbur olmaktan nefret ediyordu ama mecburdu. Güveneceği kimsesi kalmamıştı, diğer yandan artık kaçıp gitmesi de

neredeysse imkânsızdı. Diego, sigarayı masanın kenarındaki kül tablasına söndürüp Rosanna'ya döndü.

"Seni istemeden seçtim ama şimdi istiyorum."

Rosanna histerik bir kahkaha attı. "Bu kulağa aşk itirafı gibi geliyor. Sıradaki hamlen ne? Sevdiğin kadın için savaşacak mısın?"

Diego ciddi bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "*Padrino* olmak istiyorum ve sen de bana yardım edeceksin. Eğer hâlâ dünyayı kurtarmak istiyorsan!"

"Bu artık imkânsız. Enrico kazanmak üzere, babanın hasta olduğu biliniyor ve senin dışında iki abinin korkudan kuyruklerini bacaklarının arasına sıkıştıracağı kesin. Tek başına savaşamazsın."

"*Padrino*'yu konsey onaylar ve konsey henüz Enrico'nun *Padrino* olmasına karar vermedi. Babam beni işaret etse de henüz yaşıyor ve hâlâ *Padrino* o. Yani hiçbir şey bitmedi, güzelim. Hatta yeni başlıyor."

Rosanna kollarını göğsünde bağladı. Başka şansı yoktu. Ailesi ona ihanet etmişti, kardeşi ona ihanet etmişti, Enrico asla bir seçenek değildi ve Diego'ya mecburdu.

"Planın ne?"

Bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Sicilya'ya gidiyoruz."

"Ne!"

"Aile ziyareti bir gelenektir, aşkım. Babamı ziyaret edeceğiz. Herkes her şeyin yolunda olduğunu düşünecek, aileme seninle olduğumu göstereceğim ve babamın az ömrü kaldığı düşünülürse hayırlı bir evlat olarak onu görmek benim görevim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seninle aslan kafesine girmeyeceğim. Beni Sicilya'ya götüremezsın. Bu olmaz!"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Aşk başlangıçta her zaman biraz yalnızdır, özellikle karşı tarafın sizin gibi hissettiğinden emin değilseniz."

Imitation Of Life (1959) – ZEHİRLİ HAYAT

Özel uçak Sicilya'ya inerken Rosanna hâlâ yaptığı şeyden dolayı pişmandı. Burada olmaması gerekiyordu. Hayır, kesinlikle burada olmamalıydı. Fakat Diego ona fazla seçenek tanımamıştı. Sicilya'ya gelişleri o kadar hızlı olmuştu ki Rosanna'nın düşünmeye gerçekten fırsatı olmamıştı. Tamamen iyileşmese de kendini toparlamış olan Gabriel elbette onu yalnız bırakmamıştı. Diego adamlarıyla konuşurken Gabriel bir adım arkasındaydı. Gerginliğini ona bakmadan bile hissedebiliyordu.

"İntihar etmek için bu kadar yol gelmeye gerek var mıydı?"

Rosanna gülümsemesini bastırdı.

"Fazla seçeneğim yoktu. Yine de hâlâ katilimi kendim seçebiliyorum."

"Bu komik değil."

Rosanna omzunu silkti. "Buraya kadar gelmişken eğlenmenin bir yolunu bulmalıyız. Yoksa oldukça sıkıcı bir aile ziyareti olacak. Bilirsin, kimse eşinin ailesini ziyaret etmekten hoşlanmaz."

"Özellikle kocanın ailesi seninki gibiyse."

Rosanna ona doğru dönerek, "Kurşun yaran ne durumda?" sordu.

"Fena değil ama yenisine de hazır değilim."

Kahkahasını engelleyemedi, tam o anda Diego'nun ona doğru baktığını fark etti. Yüzünde anlamsız bir karanlık vardı. Gülüşü hızla solarken, "Diego güvende olacağımıza söz verdi," dedi.

"Buna inanmamız mı gerekiyor? Özellikle en büyük tehlike kendisiyken..."

Diego bakmaya devam ediyordu, Rosanna da bakışlarını kaçırmamıştı. Aralarında metrelerce mesafe vardı ve Diego'nun etrafı adamlarıyla çevriliydi, yine de ikisi sanki başka kimse yokmuş gibi birbirlerine kilitlenmişlerdi. Gabriel onların bakışlarını fark ederek homurdandı.

"Aranızda ne değişti, Rosa?"

Bakışlarını ilk kaçıran Rosanna oldu. "Değişen bir şey yok," derken sesi inandırıcı olmaktan çok uzaktı.

Gabriel buna inanıyormuş gibi görünmese de daha fazla üstelemedi. "Nasıl karşılanacağımızı bilmiyorum. Her şeye hazırlıklı olmalıyız."

"Silahlarım üzerimde ve dikkatli olacağım."

"Her zaman ki gibi hemen arkanda olacağım."

Diego yanlarına geldiğinde ikisi de sessizleşti. Diego'nun kolu Rosanna'nın beline dolandı ve onu kendine çekti.

"Sicilya'ya hoş geldin, sevgilim."

"Burada hoş karşılanacağımdan hâlâ şüpheliyim."

Diego onu biraz daha kendine çekti. Gözleri gözlerine kilitlenmişti, derin bir karanlığın içinde dürüstlük vardı. Belki de Rosanna sadece görmek istediğini görüyordu. "Burada sana yapılan her şey bana yapılmış sayılır ve bunu bildiklerinden ve anladıklarından emin olacağım." Rosanna'nın boynunda sarılı olan şala dokunurken, "Fakat bu sefer uçurum kenarlarında dolaşmayacaksın, prenses. Anlaştık mı?" diye sordu.

Rosanna orta parmağını onun suratına kaldırma güdüsüyle savaştı. Onunla bu küçümseyici tavırla konuşmasından nefret ediyordu. Bir adım daha atarak Diego'nun bedenine sığındı. Başını kaldırdığında dudakları çenesine değiyordu.

"Bu sefer savaş için kuşandım. Beni düşman kalesine sokacaksan, herkes arkasını kollamalı. Kafese kapatıldığında hırçınlaşabiliyorum."

Diego ona keyifli bir kahkahayla cevap verdi. "Benim kadını olduğundan şüphe duymayacaklar."

Rosanna elini onun omzuna koyarken kulağına doğru uzandı. "Ben kimseye ait değilim."

Rosanna'nın başının üzerinden Gabriel'e bakarak, "Her gün biraz daha benimsin," diye fısıldadı.

Önlerinde duran dört siyah arabanın kapıları aynı anda açıldı. Anlaşılan Diego belli etmese de güvenlikleri konusunda endişeliydi. Kim aile evine dört araba dolusu silahlı adam ile giderdi ki? Diego'nun açtığı kapıdan arabaya bindi. Diego hemen yanına otururken Gabriel ön koltuğa yerleşmişti. Diego en azından onun varlığını kabullenmiş görünüyordu. Arabalar *Palermo*'daki geniş *Padrino* arazilerine vardığında Rosanna sigarasını çıkardı. Diego çakmağı çıkarıp sigarasını yakarken, "*Padrino* bizi yarın kabul edecek. Bugün doğruca benim mülküne gidiyoruz," diye açıkladı.

"Neden burada olduğumuzu hâlâ anladığımı sanmıyorum."

"Herkes kimin tarafında olduğunu bilmeli ve karımı yanımda görmeli. Ayrıca konseyle görüşmeyi planlıyorum ve seni yalnız başına Amerika'da bırakamazdım."

"Bunca zamandır yalnız başıma idare ediyordum ve sana ihanet etmeyeceğime dair söz verdim. Erkek kardeşim bile bana ihanet ederkenne yazık ki güvenebileceğim yegâne kişi sensin."

Başındaki şapkayı düzeltirken ona doğru dönüp gülümsedi. "Seni koruyabilecek yegâne kişi de benim, sevgilim. Kendinden ve diğer herkesten..."

Rosanna sigarasından derin bir nefes daha çekti ve Diego sigarayı parmaklarının arasından alıp kendi dudaklarına götürdü. Bir kez daha dudakları onun rujuyla lekelenmiş sigarayı kavramıştı. Şu an ona neden bu kadar çekici ve uygunsuz geliyordu? Sigaradan derin bir nefes alıp ağzındaki dumanı ona üfledikten sonra sigarayı tekrar uzattı.

Mülkün demir kapılarından geçerken Rosanna silahlı korumaları inceledi. Bir önceki sefer hissettiği çaresizliği ve zayıflığı artık hissetmiyordu. Kendini daha güçlü hissediyordu. Başına gelebilecek en kötü şey zaten gelmişti. Diğer yandan artık daha önemli görevleri vardı, çaresiz ya da zayıf hissedemeyeceği kadar önemli görevler... Yamacın kenarındaki yoldan geçtikleri sırada uçurumun aşağısındaki hırçın denizin dalgalarını görebiliyordu. Esen sert ve keskin rüzgârın uğultusu uğursuz bir ezgi gibi yankılanıyordu. Araç geniş malikâne-

nin olduğu ana binaya dönmek yerine, yamacı takip ederek arazinin en uzak ucundaki kiliseye doğru ilerledi.

“Neden eski bir kiliseye doğru gidiyoruz?”

“Orası bizim evimiz, aşkım. Eski göründüğüne bakma, doğallığını bozmak istemedim ama içini görene kadar bekle.”

Gabriel homurtuyla güldü. Anlaşılan yolun başından beri onları dinliyordu. “Komik olan ne, Kolombiyalı? Mimariye ve tarihe duyduğum saygı mı? Biz İtalyanlar sizin aksinize zarafete saygı duyarız.”

Gabriel’in dişlerini birbirine bastırdığını görebiliyordu. Ona cevap vermedi, bu akıllıcaydı çünkü Diego, Gabriel’i bilerek kışkırtıyordu. Rosanna, Gabriel’in sadece onun için sessiz kaldığını biliyordu ve bu kalbini acıtıyordu. Araba uçurumun kenarına kurulmuş kilisenin önünde durdu. Diego arabadan inerek onun için kapıyı açtı ve elini uzattı. Rosanna buz gibi elini onun sıcak elinin içine bırakarak arabadan indi, bir yandan da binayı inceliyordu. Tepesinde kara bulutlar olduğuna yemin edebilirdi. Diego’nun sadık yaveri Franco etrafa emirler yağdırırken Diego onu eve yönlendirdi. Kapı girişinde elleri önlerinde bağlı duran iki kadın onları selamladı ve Diego onu yüksek tavanların, fresklerin, taş duvarların, ahşap panjurların süslediği girişe yönlendirdi. Salon siyah mermer kolonların hemen ardına konumlandırılmıştı. Yerden tavana kadar uzanan taş bir şömine çitirdayarak yanıyordu.

Rosanna gözlerini ona bakan melek fresklerine dikmişti. “Çok güzel,” diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

Diego bara doğru ilerlerken, “Öyle,” diyerek onu onayladı. “Yüz yıllar öncesinden kalma ama önceki aileler onu iyi korumuşlar. Babam *Padrino* olduğunda burası artık kilise olarak kullanılmıyormuş. Çok küçük bir çocukken abilerim buranın perili olduğu hakkında hikâyeler anlatıp beni korkuturlardı bu yüzden buraya uzun süre yaklaşamadım.”

Rosanna güldü. Diego’nun uzattığı viskiyi elinden alıp bir yudum aldı. “Senin çocuk olduğunu hayal etmek çok zor.”

“Neden? Bir zamanlar her çocuk gibi ben de günahsız, savunmasız ve korkularla doluydum.”

“Ve içine doğduğun dünyada büyüdün.”

Diego onu onayladı. “Senin gibi.” Şapkasını çıkarıp koltuğun

üzerine bıraktı. Saçlarının tek teli bile bozulmamıştı. Her durumda korkutucu ve kusursuz görünmeyi başarıyordu.

Rosanna içkisinin kalanını hızla içti.

“Bu dünyadan uzakta basit bir kadın olmayı isterdim.”

“Amerikalı Rose Huston gibi mi?”

Rosanna başını salladı. “Evet. Basit bir Amerikalı kadın... Sadece kıyafetleri, mücevherleri ve beni üzen erkekleri dert eden bir kadın.”

Diego önünde dikilip paltosunun düğmelerini çözmeye başladı. Paltosunu omuzlarından çıkarırken, “En basit insanlar en derin karanlığı taşıyabilir,” dedi. “Seni Rose Huston olarak tanıdığım ilk an karanlığını hissettim.”

Rosanna bir şey söyleyemeden önce birkaç adım geriledi. “Rahatla ve keyfine bak, burası senin evin. Benim birkaç işi halletmem gerekiyor.” Kapıdan çıkmak üzereyken arkasını döndü. “Yatak odası ikimiz için hazırlandı. Burada benden kaçışın olmadığını unutma.”

Bavulundaki kıyafetler çalışanlar tarafından Diego'nun kıyafetlerinin hemen yanına asılmıştı. Odada dört direkli kocaman yatak dışında pek bir şey yoktu ve Diego bu gece onunla burada yatmasını bekliyordu. Michael öldükten sonra kimseyle uyumamıştı. Bu gereksiz bir yakınlıktı. Gece uykuları Rosanna'nın en zayıf olduğu anlardı. İlaçlara rağmen uyumak oldukça zordu ama kâbuslar sırasında uyanamamak çok daha zordu. Bir de onu çıplak görme olasılığı vardı ki buna izin veremezdi. Diego'nun onun zayıfladığının tek bir anına şahitlik etmesine izin veremezdi.

Sıkıntı bir iç çekişle yatak odasının kapısından balkona çıktı. Üzerindeki ince kıyafet Sicilya'nın kış rüzgârlarına uygun değildi. Kollarını göğsünde bağlayarak, balkonun demir tırabzanlarına yaslanıp hırçın dalgaları seyretti. Sanki denizin bu kısmı daha hırçın ve daha karanlıktı. Yaklaşan bulutlar gelecek yağmuru haber veriyordu.

Hava çoktan kararmış, bulutlar yüzünden yıldızlar görünmez olmuştu. Diego birkaç saattir ortada yoktu, çalışanlar yemek servisini onsuz yapmışlardı ama Rosanna yemek yemek yerine bolca içki içmeyi tercih etmişti. Gözünü ufka diktiği sırada tanıdık parfüm kokusunun sıcaklığını omuzlarında hissetti. Diego bir centilmen gibi ceketini omuzlarına sarmıştı.

“Eşsiz bir manzara, değil mi sevgilim?”

Rosanna sıcaklığa alışmamak için kendini kastı ve bedenini dikleştirdi. Umursamazca omuz silkerken, “Soğuk, kasvetli, karanlık ve ürkütücü görünüyor,” dedi.

Diego bir kahkahayla karşılık verdi.

“Hım. Sanırım benim zevklerime uygun olan bu.”

Gözlerini devirmeden yapamadı. “Romantik şeyler söylemek için neden çabalıyorsun? Zaten istediğin her şeyi elde etmedin mi?”

Onaylamaz bir ses çıkardı. “Her şeyi değil.”

Ellerini iki yana indirerek ona döndü. “Başka ne istiyorsun? Beni, sadakatimi ve bedenimi aldın. Sana verecek başka bir şeyim kalmadı. Yenildiğimi görme niyetindeysen, bu ben ölmeden olmayacak.”

Tek kaşı yukarı doğru kalkarken Rosanna’nın yüzünü inceledi. “Yenildiğini ya da öldüğünü görmeyeceğim. Biz aynı taraftayız, birimizin yenilgisi ikimizin yenilgisi olur Rosa ve ben asla yenilmem.” Elleri omuzlarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. “Her şey bir yana sen bir kadınsın ve ben bir adamım. Gerçek bir evlilikte olması gereken her şeyi istiyorum. Güvenini, sadakatini, bağlılığını, bedenini ve kalbini...”

Rosanna kahkaha atmaktan kendini alamadı ama Diego’nun yüzü ifadesizdi hatta neredeyse öfkeli. “Sadakatimi ve bağlılığımı benden zorla aldın zaten, değil mi? Bunun için bana karar verme özgürlüğü tanıdığını pek sanmıyorum ya da başka şansım olduğunu...”

“Başka şansın vardı ve sen beni seçtin.”

“Tamam,” dedi. “Öyle olsun. Kötü tercihlerin arasında en iyi kötüydün.”

Dudağı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Eli kışkırtıcı bir şekilde beline dolandı. Parmaklarını bel çukurunda hissetmek ürpermesine neden oldu. “Bedenine sahip olmamın imkânsız olduğunu söylüyordun, onu elde ettiğime göre geriye tek bir şey kalıyor.”

Rosanna elini arkasına götürüp Diego’nun dokunuşunu kendisinden uzaklaştırırken, “Vücudum sana en kolay vereceğim şey,” dedi. “Asıl imkânsız olan kalbimi kazanmak.”

“Benim için imkânsız diye bir şey yok, sevgilim.”

“İmkânsız Diego çünkü benim bir kalbim yok.”

Üzerindeki ceketini çıkarıp Diego’ya verdi ve arkasını dönüp içeri

girdi. Yatak odası şimdi ona daha küçük, karanlık ve boğucu geliyordu. Kendini odadan dışarı atıp yabancılarla dolu evde yalnız kalmayı umduğu sırada Diego odaya girdi.

"Kalbin yok mu yoksa başkasına mı ait, Rosa?"

Ceketi koltuğun üzerine attı. Beyaz gömleğinin üzerine giydiği siyah yelek ile kalmıştı. Gömleğin yakası boğazını ve boynunu açıkta bırakacak şekilde düğmelenmemişti.

"Gerçekten mi, Diego? Yine bu noktaya mı geldik?" Bıkkın bir nefes verdi. "Bunu açıklamak için kendimi daha fazla yormayacağım. Ben kimseyi sevemem. Çünkü nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum." Sesi istemeden yükselmişti. Diego'nun yanında sinirlerine hâkim olup sakin kalmak çok zordu.

Diego birkaç adımla ona yaklaşıırken, "Güzel," diye mırıldandı.

Rosanna öfkeli bir kahkahayla karşılık verirken, "Güzel mi?" diye sordu.

Şimdi Diego bir adım ötesindeydi. Bedeninden yayılan o erkekse kokunun kaynağı, puro dumanı, sert içki ve kullandığı tıraş kolonyasıydı. Bundan gerçekten hoşlanmadığını söylemek isterdi. Gözlerini kapatarak kokunun yarattığı histen kurtulmaya çabaladı fakat gözlerini açtığı anda Diego ona bakıyordu. Keskin bakışları üzerinde gezinirken bedeni ürperdi.

"Güzel, Rosa." Eliyle yanağına düşen bir tutam saçı yakaladı. Parmakları saçı çevirdi ve burnunu eğerek onu kokladı. "Öğretme konusunda iyiyim. Sana bunu öğretmek eğlenceli olacak."

Nabızı kulaklarında çınlıyordu, sohbetin başını tamamen kaçırmıştı bu yüzden hiç yapmadığı bir şeyi yaparak zayıfladığını ona gösterdi.

"Neyi?"

"Sevmeyi," derken dudakları dudaklarının üzerine uzanmıştı. Rosanna onu durdurmak ister gibi ellerini göğsüne koysa da bunu yapmadı. "Sevmeyi... Kendini, beni... Herkesin nefret ettiği yanlarımı bile seveceksin."

Rosanna başını iki yana sallarken Diego onu karşı konulamaz bir şekilde öpmeye başlamıştı. Dakikalar sonra geri çekildiğinde Rosanna nasıl nefes alacağını unutmuş gibi soluyordu. Ona yalvarır gibi, "Yapma," dedi.

"Her seferinde bunu söylüyorsun ve ardından sertçe sikişiyoruz. Asıl sen yapma, Rosa! İstediğin şeylere teslim olmak zayıflık değil."

Rosanna yatağa doğru yürüdü, kendini ondan uzaklaştırmak zorunda hissediyordu. Yatağın üzerine otururken, "Sen benim zayıflığımdan istifade ediyorsun," dedi. "Seni istemiyorum ama bedenimin verdiği tüm o tepkilere engel olamıyorum."

"Hayır, sevgilim," derken sesi keskindi. "Beni istiyorsun ama istememen gerektiğini düşünüyorsun. Her ne yaşadıysan ve neden böyle yapıyorsan bu durumu çözeceğim." Yatağın karşısındaki antika dolabı açarak içinden bir şişe viski çıkardı. Kristal bir bardakla yanına gelip kaliteli içkiden ona bir bardak doldurup uzattı.

Rosanna bir bardak içkiye hayır diyemeyecek kadar gergindi bu yüzden onu kabul ederek ağız dolusu bir yudum aldı. İçki o kadar sertti ki neredeyse öksürecekti. Diego tepkisinden memnun olmuş gibi sırıttı. "Senin aksine ben duygularımla savaşıyorum. Seni istiyorum, Rosa." Rosanna devasa yatağın ucunda otururken Diego önünde dizleri üzerine çöktü. "Seni istiyorum çünkü seninle seks yapmak sonsuz arzularımın en sapkını."

Diego önüne eğilmiş ayakkabılarını ayağından çıkardığı sırada şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona cevap vermek yerine topuklu ayakkabılardan kurtulan ayaklarını ovup ellerini çoraplı bacakları boyunca jartiyer askılarına kadar kaydırды. Kancaları çekiştirip bacaklarını çıplak bırakırken Rosanna onu seyrediyordu. Oda gereğinden fazla aydınlıktı ve eğer soyunması gerekirse... Diego onu tamamen görebilirdi. Bu endişeyle geri çekilmeye çalıştı ama onun sert tutuşundan kaçması imkânsızdı.

Diego bacaklarını birbirinden ayırırken, "Çamaşırını çıkar," diye emretti

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü öyle istiyorum. Şimdi!" Rosanna'nın kıpırdamadığını fark edince, "Bu iş sonunda oraya varacak, o yüzden sözümü dinle ve dediğimi yap. Yoksa ben yapacağım ve bundan hoşlanmayacaksın," diyerek onu uyardı.

Rosanna bıkkın bir nefes verip çamaşırını kalçalarından kaydırды ve Diego'nun onu bacaklarından aşağıya çekip odanın uzak bir ucuna fırlatmasına izin verdi. Yerde duran viski şişesini alıp, bacağından

aşağıya döküp diliyle temizleyene kadar neyin peşinde olduğunu farkında değildi.

“Aman Tanrım!”

Diego şeytani bir ifadeyle sırıttı. “Sarhoş olana kadar durmayacağım.”

“Bu...” diye sayıkladı ama cümleinin devamını getiremedi.

Diego onu dinlemiyormuş gibi içkiyi baldırına dökerken diliyle akanların bir kısmını yaladı ve sonra kalanları yalayarak temizledi. “Bu fantezi... Şimdi arkana yaslan ve keyfini çıkar. İşim bittiğinde kalbin aşkımla, amın benimle dolu olacak.”

“Bu çok anlamsız.”

“Ne anlamsız, seks mi?”

Diego’nun dili kadınlığına çok yakın bir noktaya kadar onu yaladı ve Rosanna bardağı tek dikişte kafasına dikti. “Hayır, oral seks... Yani aşağıya inmene gerek yok. Senden romantizm beklemiyorum.”

Diego elindeki şişeyle boşalan bardağını doldururken onaylamaz bir ses çıkardı. Bacaklarını tek eliyle birbirinden ayırıp kendisi için tamamen açtı. İşaret parmağını kadınlığının dudakları arasındaki ıslak noktaya değdirdi ve çekip aynı parmağı yaladı.

“Ben romantizm için oral seks yapmam.” Şişeyi kadınlığına doğru yaklaştırdığında Rosanna gerilerek yatak örtüsünü kavradı, diğer elinde tuttuğu içkiyi neredeyse yatağa dökecekti. Kadınlığından aşağıya biraz viski döktü. Kaliteli içki bacaklarının arasından süzülüp yatağı ıslattı. “Ben amcık yerim prenses ve seninkini bitirdiğimde ikimiz de sarhoş olacağız.”

Viskiyi bir kez daha bacaklarının arasından döktü, bu sefer dili ve dudakları onu yalayıp içkiyi yutmak için oradaydı. Rosanna çılgın bir sesle inledi. Hayatında bundan daha yoğun bir şey hissedebileceğini sanmıyordu. Diego kadınlığına döktüğü içkiyi tamamen temizledikten sonra Rosanna’ya “İç,” diye emir verdi.

Buna karşı koyacak değildi. Bardağı bir kez daha dikip birkaç hızlı yudum aldı. Alkol mü çok güçlüydü? Yoksa onu sarhoş eden Diego Servillo muydu? Bilemiyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar hızla sarhoşluk sınırını geçiyordu ve bu umurunda değildi.

Diego viskisini onun vajinasından içmeyi sürdürürken Rosanna, “Aman Tanrım!” diye soludu. “Lütfen...”

“Lütfen ne? Lütfen dur mu? Lütfen devam et mi?”

Boş içki bardağını ona doğru uzattı. “Lütfen bardağımın boş kalmasına izin verme.”

Diego erkeksi bir kahkaha atarken ağzından akan içki ve onun sıvılarıyla yüzüne baktı. Bardağını doldurduktan sonra kadınlığının tepe noktasına ve klitorisine birer öpücük kondurdu. Daha sonra Rosanna titreyerek orgazm olup elindeki içki dolu bardağı yere düşürene kadar onu yaladı.

Üzerine doğru gelip onu öperken Rosanna kendi tadını ağzından alabiliyordu. İçtiği onca viskinin tadını da öyle...

Rosanna kıkırdarken, “Kafam çok güzel, Diego,” diye mırıldandı.

“Biliyorum. Amacım buydu. Rahatlamamı istedim.”

“Hım. Şu an rahat sayılmam, ben sarhoşum.”

“Aç karnına içtiğin onca içkiden olmalı...”

“Rapor mu alıyordun?”

“Her zaman...”

“Bana viski verip sarhoş olmamı söyleyen sendin!”

Elbisesinin önündeki düğmeleri açarken, “Savunmamı kırmak istedim,” dedi.

“Ne için?”

“Bu gece saklanmayacağız.”

Diego elbiseyi göbeğine kadar açmıştı. İçindeki korseli sutyen onu şimdilik saklasa da Diego bu gece için daha fazlasını görmek isteyecekti.

“Yap-ma,” derken sesi yalvarır gibi çıkmıştı.

“Ne saklıyorsun?”

“Hiçbir şey... Sadece yapma.”

Elbisesini omuzlarından sıyrıp kalçasına kadar indirdi. Rosanna zayıf bir karşı koymayla onu çıkarmasına engel olmak istedi ama Diego güçlü ve ısrarcıydı. Rosanna ise şu anda buradâ hiç olmadığı kadar kırılgandı.

Elbise üzerinden tamamen yok olurken Diego puslu bir sesle konuşmaya başladı. “Bir ilişkide önemli olan iki şey vardır: Güven ve sadakat. Bir kadının erkeğe olan güveni, erkeğin de kadına olan sadakati... Böylece sarsılmaz bir ittifak oluşur.”

Korsesinin önden ilikli kopçasını becerikli elleri hızla çözdü. Çözerken konuşmaya devam etti. "Bir ittifak yaptık, sevgilim. Bana güvenmen gerekiyor."

"Sen güvenilirmez bir adamsın."

Gülümsemesi ateşliydi. Yakıcı, tehlikeli ve tehditkâr... "Ben güvenilirmez bir adamım. Senin dışında diğer herkes için." Korseyi iki yana açarak çıplak göğüslerini, karnını açığa çıkardı. Göğüslerinin altındaki soluk renkli yaralar kaburgalarına kadar iniyordu. Çok kötü değildi, en azından onca sene sonra artık kötü değildi.

Gördükleri karşısında kaşları çatılırken korseyi hızla omuzlarından çekip onu tamamen çıplak bıraktı. Başparmakları soluk yaralarının üzerinde gezinirken ona bakmıyordu. Rosanna sanki canı yanıyormuş gibi bir sesle geri çekilmeye çalıştı ama Diego onu orada olduğu yerde tuttu.

Diego'nun yüzünde acıma görmeye dayanamayacağı için gülerek, "Ne oldu, Diego Servillo? Söylenecek sözlerin mi bitti?" diye sordu. Diego bakışlarını kaldırıp onunla göz göze gelirken Rosanna yatakta biraz gerileyerek ayaklarını altında toplayıp oturdu. "Sırtımda dahası var, görmek ister misin?" Onun bir şey söylemesine izin vermeden sırtını döndü. Makyajla kapanmamış, dantellerin ya da karanlığın ardına gizlenmemiş sırtı türlü kesikler ve puro yanıkları ile doluydu.

Diego dişlerinin arasından öfkeli bir homurtu çıkardığında Rosanna başı dik bir şekilde ona doğru döndü. Yüzünde henüz iğrenme ya da acıma göremiyordu, daha çok birinin kafasını koparacak kadar öfkeliydi.

"O yaptı, değil mi? Michael Romano... Onu öldürmemiş olsaydın, çok acı çektiğinden emin olurdu."

Rosanna şu an hiç olmadığı kadar kırılmıştı ama bunu belli etmemek için gülümsedi. "Merak etme. Onu bir mutfak bıçağıyla delik deşik ettim." Derin bir nefes alıp geçmişin gölgesinden sıyrıldı. "Bana acıma... Ben artık o zayıf kız çocuğu değilim."

Kaşları çatılırken, "Sana acımıyorum," dedi. "Endişe ettiğin bu mu? Sana acımam mı?"

"Kimsenin bana acıyarak bakmasını kaldıramam."

Diego kırılgan bir şekilde gülümsedi. "Öyle yaptı, değil mi? Sana baktı ve uzaklaştı." Rosanna'nın anlamsız bakışlarla ona baktığını fark ettiğinde, "Gabriel," diye açıkladı. "O piçi öldüreceğim."

Rosanna kahkahasını bastıramadı. "Benimle yatmadığı için mi?"

"Ah, yatsaydı onu kesinlikle öldürürdüm ama sana kendini güvensiz hissettirdi."

Rosanna başını iki yana salladı. "Bu onun için de zordu. O hep oradaydı."

"Orada mıydı? Söylemeye çalıştığın..." İzleri işaret ederek, "Onlar olurken mi?" diye sordu.

Rosanna onu onayladı. "Çok gençtik ve Romano... O çok acımasızdı."

"Siktir git, Rosanna! Küçücük bir kızdın, tahminimce çok daha büyük işkenceler görüyordun ve o piç sana o zaman da âşıktı, değil mi? Hiçbir sik yapmadı."

"Yapamazdı. Anlamıyorsun... Senin bir ailen var. Sen bir erkeksin. Sen *Padrino*'nun oğlusun."

"Hiçbir şey önüme altın tepside sunulmadı. Benim için de her zaman zordu. Babam bir canavardı ve aynı onun gibi üç abim vardı. Ben hep savaştım, neredeyse doğduğumdan beri. Bir erkeksen savaşsın, cesur bir erkeksen daha çok savaşsın, bir adam olmak istiyorsan savaştığın herkesi öldürmen gerekir."

Rosanna elleriyle kendini saklamaya çalıştı. Yataktan inmek üzereyken Diego bileğini kavrayarak onu engelledi.

"Nereye gidiyorsun, Rosa?"

"İşimiz bitti."

"Sana öyle mi geliyor?" Yeleğini ve gömleğini yırtarcasına çıkarıp attıktan sonra ayağa kalkarak ayakkabılarından, pantolonundan kurtuldu. Emekleyerek yatağa çıkarken aç bakışlarını Rosanna'dan ayırmadı. Rosanna'yı bacaklarından tutup sertçe kendine doğru çekerek sırtının yatakla buluşmasına neden oldu.

"Diego!" diye ciyaklasa da Diego çoktan bacaklarının arasından üzerine yerleşmiş, güçlü tutuşuyla ellerini yatağa sabitlemişti.

"Benden asla kaçamazsın!" İçine girerken sert, sahiplenici ve aceleciydi. Rosanna güçlü bir ses çıkarıp yatağa tutundu. Elleri kaburgalarına indi. Parmakları yanık ve kesik izlerinin üzerindeydi. İçindeki ritmi bütün duvarlarına çarpacak kadar güçlüydü.

"Diego..."

Dudakları yaraların üzerinde geziniyordu. Onu öpmeden diliyle ve dudaklarıyla ibadet eder gibi bedenine tapıyordu. Rosanna daha önce hiç istendiğini hissetmemişti, daha önce hiç bu kadar şiddetle arzulanmamıştı. Gözyaşları gözlerini yakıyor, içindeki varlığı onu kavuruyordu.

Göz göze geldiklerinde sert bakışlarla ona baktığını gördü. Sanki içinde bulunduğu tüm duyguların ve ikilemlerin farkındaydı.

“Rosanna?” diye fısıldadı.

Parmakları hâlâ izlerin üzerinde geziniyordu. “Yaralarını sayma izin ver.”

“Neden?”

“Kaç kez ihtiyacın olduğunda orada olmadığımı bilmek istiyorum.”

Rosanna ona şaşkın bakışlarla bakarken, “Bu senin sorumluluğun değildi Diego, tanışmıyorduk bile,” derken gülmeye çalıştı.

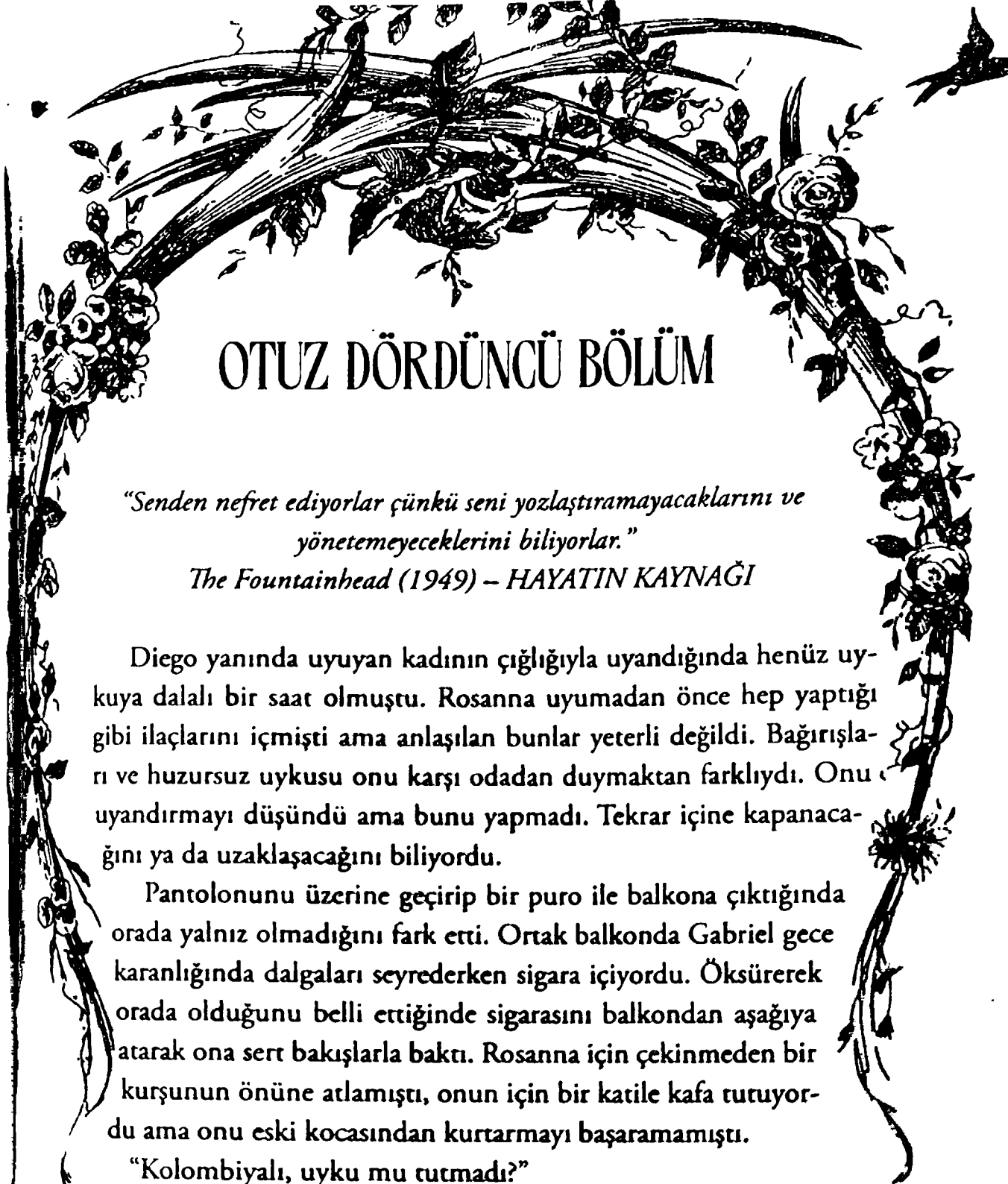
“Artık senden sorumluyum. Geleceğin bana ait Rosa, seni yaralayan geçmişte öyle.”

Rosanna elini onun yanağına koydu, bu ilk gerçek temasları sayılabilirdi. Çoğunlukla Rosanna ona dokunmaktan kaçınıyordu. “Eğer Rose Huston olsaydım sana neredeyse âşık olurdum, Diego...”

“Neredeyse?”

Ritmi tekrar sertleşti. İçinde gidebileceği kadar derine gidiyor, onu yatağa sabitliyordu. Birkaç güçlü itişin ardından elleri göğüslerini kavradı. Çıplak göğüslerini avuçlarken sertleşmiş meme uçlarını sıkıştırdı. Rosanna saniyeler içinde o ateşin içine atlamıştı. Bacaklarını Diego’nun kalçasının etrafına sardı. Kendini özgür bırakırken Diego uzanıp onu tüm gücüyle öptü. Aynı saniyelerde de içinden çıkıp bacaklarının arasına boşalırken hem savunmasız hem güçlü görünüyordu. Rosanna gerçekten korktuğunu hissetti. Yakalanmaktan, özgürlüğünü kaybetmekten, alıkonulmaktan, ölmekten ya da başka bir şeyden değil. Diego Servillo’ya *âşık olmaktan* korkuyordu.

Diego alnında parlayan terlerle ona bakarken yüzünde memnuniyet izleri vardı. “En büyük rol hislerini gizlemektir.” Kendini yana devirirken onu da kolları arasına alıp çenesini kavradı ve gözlerine bakması için yüzünü sabit tuttu. “Öyle bir an gelecek ki artık rol yapamayacaksın.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Senden nefret ediyorlar çünkü seni yozlaştıramayacaklarını ve yönetemeyeceklerini biliyorlar."

The Fountainhead (1949) – HAYATIN KAYNAĞI

Diego yanında uyuyan kadının çılgılığıyla uyandığında henüz uykuya dalalı bir saat olmuştu. Rosanna uyumadan önce hep yaptığı gibi ilaçlarını içmişti ama anlaşılan bunlar yeterli değildi. Bağırışları ve huzursuz uykusu onu karşı odadan duymaktan farklıydı. Onu uyandırmayı düşündü ama bunu yapmadı. Tekrar içine kapanacağını ya da uzaklaşacağını biliyordu.

Pantolonunu üzerine geçirip bir puro ile balkona çıktığında orada yalnız olmadığını fark etti. Ortak balkonda Gabriel gece karanlığında dalgaları seyredirken sigara içiyordu. Öksürerek orada olduğunu belli ettiğinde sigarasını balkondan aşağıya atarak ona sert bakışlarla baktı. Rosanna için çekinmeden bir kurşunun önüne atlamıştı, onun için bir katile kafa tutuyordu ama onu eski kocasından kurtarmayı başaramamıştı.

"Kolombiyalı, uyku mu tutmadı?"

Rosanna'nın bağırma sesi ikisi arasındaki sessizliği böldü. Gabriel yatak odasının kapısını işaret ederek, "Ben çok uyumam ama sanırım sizi uyku tutmadı, efendim. Yanılıyor muyum?" diye sordu.

"Neyle karşı karşıya olduğumun farkındayım. Neye ihtiyacı olduğunun da."

Dalga geçercesine güldü. Başını iki yana sallarken, "Kibar olmayacağım," diyerek onu uyardı. "Senin dünyandan ve senin gibi adamlardan uzak olmaya ihtiyacı var. Onu düşünüyor gibi davranı-

yorsun ama sen de bencilce sebeplerle onu kendin için hapsedmeye çalışıyorsun. Her şeyi bildiğini mi sanıyorsun, Diego Servillo? Hiçbir şey bilmiyorsun. Neler yaşadığı hakkında sadece fikirlerin var. Rosanna'nın o yaşadığı şeylerden sonra sadece sakin bir hayata ihtiyacı var."

Diego purosunu yakarken, "Bu sakinliği ona sen mi sağlayacaksın?" diye sordu.

"Bu bir seçenek. Sen benim ona verebileceğim huzuru, güveni ve sakinliği asla veremeyeceksin."

Bu söylediği Diego'ya ufak bir kahkaha attırdı. "Bu doğru olabilir," derken pürodan içine güçlü bir nefes çekti. "Senin sakinliğine karşılık benim fırtınam ve o her zaman benim fırtınamı isteyecek."

Onu istemeyerek de olsa onayladı. Rosanna'yı tanıyordu, içteldi o inatçı, hırçın, istekli ve maceraperest kadının farıandayda. Rosanna güvende olmak istemiyordu, o çıkıp savaşmak istiyordu. Eger niyeti saklanmak olıaydı Amerika'yı terk ederdi, huzurlu bir dünya bulup her şeyi ardında bırakırdı ama yapamamıydu. Tüm o kadınlardan kurtarmış, ellerini defalarca kana bulamış, o adamları aptal yerine koymuştu. Tam ona layık bir kadın

"O, her zaman kendinden önce haklarını düşünür. Kiminin onu kurtarmasına izin vermez bu yüzden her şeye katlanabildiğini düşüncebilirsin ama yapamaz. Yaşadığı şeyler hakkında en ufak bir fikrin yok."

Diego öfkeli bir homurtu çıkardı. "Bir fikirden fazlasına sahipsin ama senin aksine ben onun artık korunması gerektiğini düşünüyorum, hence savaşmalı." Ona ueri haklarıyla hakarken, "Onu sevmeyi musun, Kolombiyalı!" diye uordu.

"Onu hep uerdim. Yıllarca... Kendimi bildim bileli." Dürüst olacağını biliyordu. Gabriel bir korkak değildi, en azından şimdi.

"Madem onu her zaman uerdin, söylediğin gibi yıllarca... O zaman neden ihtiyacı olduğunda onu kurtarmadın? Ben orada olurdum Jose Gabriel Cordona, sonucu ne olursa olsun o piş kocamı acımadan öldürürdüm." Purosunu söndürüp ellerini aynı aynı öfkeyle sürdürdü. "Ve bir adam karşına çıkup onu elinden almayı çalışsaydı, ona konuşması için bile fırsat tanımazdım."

Bunlar son sözleri oldu, arkasını dönüp giderken Gabriel'i zıvalı bir adam gibi bıraktı. Rosanna'nın hak ettiği tek bir şey vardı, o da

bul edilmekti. Kendisi olarak. O huzur ve sakinlik saçmalığı değildi.

Kadınlar, onların aşkı için savaşanlara aitti. Rosanna ona aitti ve kimsenin aksini söylemesine izin vermezdi. Onun bile...

Rosanna ana binanın önünde arabadan indi. Diego onun için kapıyı açmış ve elini beline koyarak onu kendine yaklaştırmıştı. Ne yapmaya çalıştığının farkındaydı. Rosanna'nın kendisine ait olduğunu ailesine ilan ediyordu. Aslan heykelleriyle süslü merdivenlerden çıktıkları sırada Diego'nun daha önce gördüğünü hatırladığı abilerinden biri karşılarına çıktı. Üzerinde gri bir takım elbise vardı, Diego'yla aynı renge sahip kuzguni siyah saçları kırlaşmış ve ortası hafifçe açılmıştı. Kahverengi gözlerinin altı mor halkalarla çevriliydi. Çok açıktı ki onun ciddi uyuşturucu sorunları vardı.

"Günaydın, Tiziano. Seni sabahın bu saatinde ayık görmek ne büyük bir onur."

Tiziano siyah bıyığının altından öfkeyle sırtıttı.

"Sonunda kaçak gelinini bulup getirmeyi başarmışsın. Dur tahmin edeyim, yoksa o mu seni buldu? Belki de bu ailesinin yeni oyunudur."

Rosanna buna karışmayacaktı, sakin ve mağrur bir ifade ile Diego'nun yanında dikilirken onun sakinliğinin ne kadar korkutucu olduğunu düşünüyordu.

"Her zaman olduğu gibi yine istihbarat becerilerin bok gibi, Tiziano. Karım bir hain değil, ben ve *Padrino* bunu biliyoruz. Hainler olduğu doğru ve onları birer birer avlıyorum."

"Ya karının kıymetli kardeşine ne diyeceksin?"

Rosanna bakışını Diego'ya çevirdi. Matteo bir haindi. Onun kardeşiydi. Derin bir soluk aldı. Diego onu yakalarsa acımayacaktı. Her şeye rağmen bu düşünce kötü hissetmesine neden oluyordu.

Diego net bir tavırla, "Kimseye iltimas geçmeyeceğimi biliyorsun," dedi.

Tiziano keyifle güldü. "Ben biliyorum, umarım karın da biliyordur."

Diego başka bir şey söylemeden onu yüksek kapılardan içeri soktu. İkisi de sessizlik içindeydi. Geniş ahşap merdivenler yeni ver-

niklenmiş gibi parlaktı, çalışanlar içerde sessiz ama hızlıca hareket ediyordu.

"Bizi üst katta bekliyor."

Rosanna başını salladı ve merdivenleri çıkarken Diego'nun belini tutmasına izin verdi.

"Sessizsin."

"Düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Burada kim olarak bulunduğum hakkında."

"Benim karım olarak."

"Padrino, beni kim olarak karşılayacak?"

Rosanna bunu sorduğu urada çift kanatlı kapının önünde durmuşlardı. Ağır görünümdeki ahşap kapının üzerinde aslan başı oymaları vardı. Kapıda bekleyen iri adam onlar için kapıyı açarak, gözmelerini beklemedikçe Diego bir adım geri çekilip ona yol vermişti. Rosanna büyük bir çalışma odasına girdi. Pencereciği panjurlarla kapatılmış için içerisi neredeyse karanlıktı. Cilalanmış ahşap, kütük puro ve ilaç gibi kokuyordu.

Büyük çalışma masası boynu Padrino hafifçe yaran yömencinin önünde oturuyordu. Bu onu ilk görüyordu ama hemen o olduğunu anladı. Hasta ve yaşlı görünüm de vardıysa güç ürkütücüydü. Diego'nun babasına benzediğini söylemek isterdi ama benzermiyordu. Padrino gençliğinde her türlü olmalıydı ama şimdi zayıflamıştı. Uzun bir yüzü, gri bıyıkları, sırtta beyaz saçları ve aces gibi bakışlar boyu renk gözleri vardı. Diego ya benzerken tek şey bu bakıştı. Panjurları arasında tuttuğu bu madeni parayı çevirirken saltandı, yanı sıra azından öyle olduğunu sanıyordu. Rosanna onu incelerken Diego ne yapması gerektiğini gösterir gibi babasına yaklaştı. Adamın elindeki büyük gümüş yüzüğü öperken ıssık ve mecazî bir şekilde babasını selamladı. Belki de selamladığı babası değil Padrino'ydu.

Rosanna ne yapması gerektiğini biliyordu. Bakışlarını yenden kaldırmadan, adama yaklaşıp aynı Diego'nun yaptığı gibi adamın alın başlı oyma gümüş yüzüğünü öptü. Padrino'nun onu ve her hareketini incelediğini hissediyordu.

"Sonunda ikimizi de bir arada görmek ne güzel."

Rosanna onun sert sesle söylediği sözlerin altında bir şeyler anlamadan edemedi.

“Bundan sonra her zaman olacağı gibi, *Padrino*.” Ona “baba” dememişti. Fakat bu onu pek şaşırtmadı, sıradan bir baba oğul olmadıklarını tahmin ediyordu.

Padrino başını sallayarak oğlunu onaylarken sertçe öksürdü. Elini Diego’ya doğru sallayarak, “Karınla yalnız konuşmak istiyorum,” dedi.

Diego’nun kaşları çatıldı. “Karımı ilgilendiren konularla ilgili aramızda gizli saklı olmadığını sanıyordum, baba.”

“Karın artık benim ailemin bir parçası olmasının yanında *Cosa Nostra*’nın da bir parçası ve ailesi benim aileme ihanet etti. Onunla *Padrino* olarak konuşacağım, Diego ve sen bizi yalnız bırakacaksın, son sözüm bu!”

Rosanna ikisinin bir çatışma içine girmesini istemiyordu. Diego’ya bakarak, “*Padrino*’yla yalnız görüşmem daha iyi olacak,” diye güvence verdi. Diego bundan memnun olmadığını belli eden bir bakışla birlikte onları yalnız bıraktı.

Padrino ona yanındaki koltuğu işaret ederek, “Oturun lütfen, Rosanna,” dedi. Tahmin ettiğinden daha kibardı. Rosanna koltuğa oturdu. *Padrino*’nun hırıltılı nefesi, yanan kütüklerin çıtırtısı ve madeni paranın koltuğun ahşap koluna vurulma sesi dışında aralarındaki sessizlik birkaç saniye sürdü.

Tak, tak, tak, tak...

“Olanlardan haberdar olduğumu farz ediyorum. Brooklyn’deki gözlerim ve kulaklarım bana geniş bir dedikodu ağına sahip olduğunu söylediler.”

“Evet, haberdarım.”

“Düğünden kaçışının ailenin ihanetiyle bir ilgisi var mı?”

Tak, tak, tak...

“Dürüst olduğumdan nasıl emin olacaksınız?”

Dudağının kenarı gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. “Diego’yu inandırmış görünüyorsun. Genelde insanlara inanmamasıyla ünlüdür. Sadece şüphe için onlarca adam öldürdüğüne tanık oldum.”

Rosanna kendi olmaya karar vererek başını dik tuttu. “Düğünden sadece kendim için kaçtım, bunun ailemle bir ilgisi yoktu. Michael Romano ile evlendiğim günden sonra onlarla bir daha görüşmedim. Görüşmeye de niyetim yoktu, beni tuzağa düşürdüler.”

"Yani ailenin casusu değil misin?"

Madeni parayı yine koltuğun kenarına vurdu. *Tak, tak, tak...*

"Kardeşim Enrico ile görüşüğünü duydum."

Anlaşılan *Padrino* burada Amerika'dan kilometrelerce uzakta oturduğu yerden her şeyden haberdardı. Bu korkutucuydu ama gücü buradan geliyordu.

"Sadece ne teklif edeceğimi görmek istedim."

Keyifli kahkahası boğuk öksürüklerle kesildi. Rosanna ona yardım etmek için yerinden kalkmak üzereyken elini kaldırıp onu durdurdu ve önünde duran sehpadan su alıp içti.

"Bir savatçı olduğunuz doğruymuş, Rosanna. Ancak ne yarık ki bir kadınsın."

Rosanna öfkesini belli etmemek için dişlerini birbirine basmış. Yüzünde kendinden emin bir gülümseme vardı.

"Hakkınızı efendim, bir kadınsın."

Bunu gururla söylemişti ama onun gibi insanların bunu anlatabileceğini biliyordu.

Fakat *Padrino* gururunu farkına varmıştı. Madeni parayı vurmaya devam ederken, "İşte bu yüzden şehitlerim," dedi.

"Anlayamadım."

"Bu savat bir an önce onunla ermekli. Bu olana kadar yaşayacağın çünkü eğer ölürsem çocuklarını ailemin kaç nesil önce elde ettiği her şeyi kaybedecek." *Tak, tak, tak...* "Ne büyük hayal kırıklığı ki elimi temsil edeceğime güvendiğim tek oğlum ailemini korumaya çalışırken öldürüldü." Öfkelili bir hommanı çıkardı. Oğlu öldüğü için ümitsiz değildi, tek gücünü ve varlığını kaybettiği için ümitsizdi. Bu Rosanna'nın canını sıkı. Bu adam bir canavardı.

"Diego'ya *Padrino* olmanı için desteklediğini anıyordum."

Tak, tak, tak... Yüzünde yine şeytani bir gülümseme belirdi. "O veler bunu hep istedi. Ondan daha büyük, daha güçlü, daha ön planda olan üç abisi olmasına rağmen *Padrino* olma hayallerinden vazgeçmedi. Bütün oğullarının erikleyici özellikleri var, Rosanna. Ölen oğlum Arnato cesurdu, korkunçtu, kurnazdı ve güçlüydü. Pacinto her zaman fazla nazikti, kan görünce kızardı, silah seninden bile korkardı ama sekiydi. Tiziano'ya en iyi uyuşturucular ve kaçak işleri konusunda güvenirim. Diego'ya küçük bir çocukken içi yaramazlık sekiydi. Hiçbir özelliği olmayan sıradan bir oğlandı."

Rosanna ilk defa küçük Diego için üzüldü. “Fakat içinde büyük bir öfke büyüdü. Ben abileriyle ilgilendikçe o kendini göstermenin bir yolunu aradı. Şiddet, bütün cezalara rağmen bildiğini okuma, evden kaçma... Asla durdurulamaz bir çocuktur. Bir gün ondan çok sevdiği köpeğini öldürmesini istedim. Onu öldürürse ona bir şans verecektim.” Keyifli bir kahkaha attı. “Henüz yedi yaşındaydı. Silahımın içine bir kurşun yerleştirdim ve ona verdim.”

Rosanna hislerini belli etmek istemiyordu. Orada o adamın söylediklerini dinlerken tepkisiz ve içkisiz bir şekilde oturmak çok zordu.

“Yaptı, biliyor musun? Gözünü bile kırpmadı, işte o an benim için ne yapacağına karar verdim.”

Rosanna istemsizce, “Kanlı eliniz olacaktı,” dedi.

“Başardı da. Asla gözünü kırpmadı. Benim için düşmanlarımı cezalandırdı, casusları sorguladı, düzenlenen oyunları bozdu.”

“Yine de iyi bir *Padrino* olacağını düşünmüyorsunuz, yanılıyor muyum?”

“Zor bir dönemdeyiz ve böyle bir dönemde elimde kalan tek iyi seçeneğin o olduğunu söyleyebilirim. Fakat Rosanna, senin onun sonu olacağını düşünüyorum, zayıflığı, zaafı...” *Tak, tak, tak...* “Etkisiz bir kadın seçmeliydi. Onu yavaşlatmayacak, durdurmayacak ya da başına bela olup kafasını karıştırmayacak.”

“Beni sizin seçtiğinizi sanıyordum,”

Başını salladı. “Ailenin böyle bir hainliğe cesaret edeceğini tahmin edemedim. Onlar her zaman korkak tarla fareleriydi. Yine de seni seçmesini beklemiyordum. Senin olduğun kişi olmanı da...”

“Bu konuşmanın nereye varacağını anladığımı sanmıyorum.”

“Şu an bir hain olmadığını biliyorum ama savaş çirkinleştğinde ihanet edeceksin. Bu yüzden Diego asla *Padrino* olamayacak. Diego, *Padrino* olamasa bile bu güç benim ailemde kalacak.”

Rosanna korku ve gerginlikle güldü. “Onu ve abilerini karşı karşıya mı getireceksiniz?”

“Kim güçlüyse o kazanacak.”

“Bunu bana neden anlatıyorsunuz?”

Ayağa kalkmak ve burayı terk etmeden önce bu zayıf adamı boğmak istiyordu. Zorlukla aldığı nefes artık daha sıklaşmıştı, her soluğu odada yankılanıyordu. Öksürükleri sık sık lafını kesiyor, onu öfkelen-dirirken sesini kısıyordu.

"Ailenin yanına dön. Diego hâlâ en güçlü aday ve öyle kalmasını istiyorum. Senin gibi işe yaramaz ve baş belası bir kadının onun yanında olmasını istemiyorum. Kaçarsan seni bulacaktır ama ailenin yanında olursan savaş sırasında ölüp gidene kadar ondan uzak kalırsın. Kafasını karıştıramayacağın ya da bir tehdit olmayacağın kadar uzakta..."

"Daha kolayını yapıp beni neden ortadan kaldırmıyorsunuz?"

"En kolayı bu olurdu," diye fısıldadı. "Fakat Diego'nun öfkesini çekmek için iyi bir zamanda değiliz." *Tak, tak, tak...* "Dediğimi yapmazsanız Rosanna, sonuçları tahmin edeceğinden daha ağır olacak. Senin ve etrafındaki herkes için. Şimdi gidebilirsin, Diego'yu içeri gönder."

Rosanna, yoförün ısrarlarına rağmen arabaya binmeyi reddederik dik bayırdan aşağıya. Diego'nun evinin kurulu olduğu yamaca doğru yürümeye başladı. Eşek ısrarlı yürüyüşü acıtırıyor ama içindeki öfkenin ateşi üşümesine engel oluyordu. O yaşlı domuzu deşmeliydi. Ama yapmamıyıtı çünkü haklıydı. *Padrino* ailesini koruyordu ya da ailesinden çok sahip olduğu ismi kaybetmemeyi umursuyordu ama bu umurunda değildi. Çekip gidebilirdi, artık bunun için bir sebebi de vardı. Ortalık karışacaktı. Diego onun peşine düşmeyecekti ama o yaşlı domuzu dinleyip diğer tarafta da yer almayacaktı. Enrico ve ailesi *Padrino*'dan bile daha kötüydü. Lanet olan dünyada iyi olan pek bir şey kalmamıyıtı. Diego bu savaşa devam etmek istiyormı bilyi bilirdi. Zaten en başından beri istediği şey bu kanlı urvandı. Eğer iş kalırsa onu alırdı ama Rosanna daha fazla bunun içinde yer almak istemiyordu. Kendini bir kez daha zarara uğratmayacaktı. Ama içindeki öfkenin sebebi bunların hiçbirisi değildi. Bütün bunları düşünürken uçurumun kenarına vardı.

Çığlık atmak istiyordu ama bunun yerine kollarını göğsünde bağlayarak hırçın dalgalanı sırtı. Öfkeliydi çünkü savaştırmak istiyordu. Öfkeliydi çünkü kazanmak istiyordu. Öfkeliydi çünkü kahrolan Karğa'nın kazanmasını istiyordu. Diego kazanmalıydı çünkü o köpeklerin içindeki daha az kötü olanı.

"Tanrım!" Derin bir nefes aldı. "Eğer hâlâ orada bir yenderen... Zayıflamama izin verme."

Rosanna, Gabriel ile konuşmadan önce bir süre daha yalnız kaldı. Döndüğünde Gabriel'in garajda olduğunu öğrendi ve korkunç kilise binasının arkasından dolaşıp sonradan yapılan garaja ilerledi. Gabriel, öfkeli bir şekilde Diego'nun bir grup adamına emirler yağdıyordu. Hayır, onları azarlıyordu ve İtalyanlar bir Kolombiyalıdan emir almaya alışık olmadığı için şaşkın görünüyorlardı. Rosanna sert adımlarla garaja girdiğinde herkesin bakışları ona döndü.

Gabriel, İspanyolca bir küfür mırıldanıp, "Tanrı aşkına, neredeydin?" diye bağırdı. "Diego'yla gittiğini düşündüm, Rosa!"

Rosanna kaşlarını çatarak, "Diego'yla gitmiş olmam neden sorun olsun ki?" diye sordu.

Gabriel ellerini saçlarının arasından geçirip ona yaklaştı.

"Biri arabaları kurcalamış."

"Nasıl? Neden?"

Gabriel korkmuş görünüyordu bu yüzden konuşmadan önce ifadesini düzeltti ve Diego'nun adamlarına dönüp uyaran bakışlarla onları süzdü. "Birileri kapı görevinde aylıklık ettiği sırada arka tarafın kepenkleri kesilmiş. Diğer araçları kontrol ettim ve bir şeye rastlamadım, anlaşılan sadece Diego'nun arabasını kurcalamışlar. Henüz ne olduğunu bilmiyorum."

Rosanna korktu. Bu duygu uzun zamandır hissetmediği kuvvetle açığa çıktı. Nabızı hızlandı, ağzı kurudu, düşünceleri karıştı, bacakları titredi ve panik onu ele geçirdi.

"Be-benim o arabaya binip buraya dönmem gerekiyordu ama yapmadım."

Gabriel sertçe, "Diego nerede?" diye sordu.

"O... O *Padrino*'nun yanındaydı." Rosanna derin bir nefes aldı. Zayıf bir kadının yapacağı gibi korkudan titriyordu. Tanrı aşkına! Omuzlarını yeniden dikleştirdi ve Diego'nun adamlarına dönerek, "Malikâneye gidip ona baktınız mı?" diye sordu.

Adamlardan biri öne çıkarak saygıyla başındaki şapkayı çıkardı. "Kolombiyalıya da söylediğimiz gibi efendim. Bunu çoktan yaptık ama Bay Servillo konsey ile görüşmek için araziden ayrılmış."

"Hayır," diye soludu.

"Peşinden birilerini gönderdiniz mi?"

"Ben de bunu organize etmeye çalışıyordum. Senin de onunla

olduğunu sandım." Yüzü derin bir çaresizlikle gölgelendi. Yabancı ve tehlikeli bir yerde tuzığa düştüğünü düşünmüştü.

"Arabada ne olduğunu tahmin ediyorsun?"

"Frenlerle oynamış olabilirler. Emin değilim Rosa ama belki bomba..."

"Bomba mı?"

"Belki."

Rosanna sertçe yutkundu. "Hedef ben olmalıyım."

"Bilmiyorum, bunu kurbanlarla da yapabilirlerdi ya da aksi... Sonuçta dünden beri buradasın."

Gabriel'i kolundan tutup adamlardan uzağa çekti.

"Padrino bugün beni tehdit etti."

"Nasil?"

Rosanna ona olanları fişleriyle anlatırken Gabriel tepkiniz bir şekilde karyanda dikilmeyi vardi.

"Padrino'nun yanından ayrıldıktan sonra ne oldu?"

"Diego'nun polisi arabaya binmesini istedi."

"Franco orada mıydı?"

"Hayır, Diego'nun yanındaydı."

"Tuzak sana kurulmuş olmalı."

"Yine de Diego hâlâ tehlikeli olabilir." Rosanna arabalardan birine doğru yürürken Gabriel'e omuzla gelmesini işaret etti. "Tepkinden gitmeliyiz." Diego'nun şüpheliyle onları uyandıran üç adamına dönerek, "Biri yolu göstermek için bizimle geliyor," dedi. Bu sözler hoşlanmıyordu çünkü bu adam önce çıkmış olan adam onlara yolu göstermek üzere arabaya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Bir tuzak kurulduysa bunun kesin için kurulduğundan emin değildi ama bildiği bir şey varsa o da bu kadar kolay pot olmayacağıydı. Diego tehlikeli bir şekilde onun güvenini kazanmıştı. Bundan hoşlanmıyordu çünkü onun uyarınca bir adamından biri olan gerekiyordu. Yine de bir şekilde kendini önce onun yanında uyarırken, şimdi de onun için uyarılardan belanmıştı. Ölmeycekti, ama ölmesine de izin vermiyecekti. Birliklerini öldürmeye hayır demezdi. Kulğa sadıce bir aşk romanı gibi geliyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Aşk istiyorum! Hayatı istiyorum! Yaşayan her şeyi istiyorum!"

"Gerçeği istiyorum!"

La Dolce Vita (1960) – TATLI HAYAT

Shirley, Sergio'yu takip ediyordu. Bunu tek başına yapmaması gerektiğini biliyordu ama akşamın bu saatinde Manhattan'daki rezidans katından çıkıp nereye gittiğini merak ediyordu. Günlerdir onu görmemişti. Rosanna gittiğinden beri Shirley kulübe gitmemişti ama gitse de fark etmezdi çünkü Sergio orada değildi. Onu hiç görmemişti. Evine geleceğini tahmin etmiş bunun için her şeyini saklamıştı. İkinci bir ziyarette ortalıkta kimliğini açık edecek bir şey bırakmak istememişti ama Sergio hiç gelmemişti. Herhangi bir not, peşinde birileri ya da saçma derecede pahalı hediyeler de yoktu. Bu yüzden Shirley onu takip etmeye başlamıştı. İki gündür peşindeydi. Her adımını izliyordu. Birkaç tehlikeli adamla bir araya gelmesi, gece vakti yaptığı uzun yürüyüşler, İtalyan mahallesinde geçirdiği şüpheli vakitler dışında Shirley'in dikkatini çeken bir şey olmamıştı. Bugüne kadar...

Shirley bir süre Sergio'nun Manhattan Caddesi'nde yol alan arabasını izledi. Yalnız değildi, yanında şoförü vardı, bu da bir işi olduğunu gösteriyordu. Her zaman şık giyiniyordu ama bu sefer üzerinde süslü bir smokin vardı. Bu Shirley'i daha da meraklandırmıştı. Onu bir süre takip ettikten sonra kendini tanıdık bir yerde buldu. Manhattan'ın o gösterişli golf kulüplerinden birinde Sergio Russo'nun ne işi vardı? Burası masa başı çalışıp, parayla oynayan zengin Amerika-

Emniyet teşkilatı mı? Emniyet teşkilatının davetinde bir mafya reisinin ne işi vardı? Shirley şaşkınlığını maskeleyerek için şuh bir kahkahaya attı.

“Emniyet teşkilatı mı? Haklısın, bu kulağa çok heyecansız geliyor.”

“Daha heyecanlı bir şeyler istersen mesaim birkaç saate bitecek.”

Shirley gülümsedi.

“Bunu düşüneceğim.”

Önündeki içkiden bir yudum bile almamıştı, merak onu cezbediyordu. Üst düzey emniyet teşkilatında kimler vardı ve Sergio Russo'nun onların arasında ne işi vardı? Shirley çantasını alıp lavabonun olduğu tarafa doğru ilerledi. Etrafta kimsenin olmadığını kontrol ettikten sonra restoranın olduğu koridora doğru hızla ilerledi. Neyse ki kimseye görünmeden restoran bölümüne ulaşmayı başarmıştı. Geniş alanın bir kısmını gizleyen yapay ağaçların ve büyük saksıların arasına gizlenen Shirley loş ışıktan faydalanarak içeriye göz attı. Smokinli pek çok adam puro içerek poker oynuyordu. İçerisi çok kalabalık değildi bu yüzden bunun oldukça 'özel' bir davet olduğunu anlamıştı. Sergio'yu görmek için bir süre kalabalığı taradı ve nihayet onu seçti. Parmakları arasında tuttuğu puroyu içerken karşısındaki adamı dinliyordu. İfadesi ciddi, kaşları çatıktı. Nihayet ondan gözlerini ayırabildiğinde kiminle konuştuğunu gördü.

Christopher...

Sergio'nun eski kocasıyla ne işi vardı? Christopher kısa zaman önce bir terfi almıştı. Şu anda organize suçlarla mücadele bölüm başkanıydı. Sergio gibi adamları yakalamakla görevli ekipler kurması gerekiyordu. Onları pahalı davetlerde ağırlaması değil. İkisinin bir arada ne yaptığından çok samimi olmalarına şaşırmıştı. Sergio'nun anlattığı şeylere karşılık eski kocası Christopher gülüyor, dostça omzuna vuruyordu. Daha önceden tanıştıkları aşikardı ve Shirley bu tanışıklığın ne kadar eskiye dayandığını ya da neden yakın olduklarını merak etmeye başlamıştı. Christopher da Sergio Russo'nun bölgede yaşadığı hızlı büyümeyi fark ederek onu bir tuzağa mı çekiyordu? Yoksa bu büyümenin sebeplerinden biri o muydu? Shirley tehlikeli bir ayrımda olduğunu biliyordu ama bunun üzerine gitmeden de du-

ramayacağını farkındaydı. Vazgeçmek hiçbir zaman erdemlerinden biri olmamıştı.

Shirley ardında içilmemiş bir martini ve hayal kırıklığına uğramış bir barmen bırakarak kapıdan çıkıp temiz havadan derin bir nefes çekti. Neler döndüğünü bilmiyordu ve hangi durumun onu daha fazla telaşlandıracağı konusunda da kararsızdı. Sergio'nun peşine düşen kendisiydi ama şimdi onun açığını yakalama ihtimali daha fazla korkmasına neden olmaya başlamıştı. Arabasına binip karanlığın içinde Sergio'nun kulüpten çıkmasını beklerken kafası düşüncelerin işgali altındaydı. Nihayet onu gördü. Yanında Christopher'la otoparkta yürürken konuşmaya devam ediyorlardı. Christopher kırklı yaşlarının sonlarında olmasına rağmen son derece çekici bir adamdı. Fakat Sergio'nun karanlık ve tehlikeli güzelliği yanındaki bütün ıplaktan söndürmeye yeterdi. Shirley bir süre daha onların konuşmasını izledi ve en sonunda Christopher tokalaşmak için elini uzattı. Sergio ciddi ve mesafeli görünüyordu, kısa bir duraksamanın ardından Christopher'ın elini sıktı. Sergio arabasına binerken Shirley bu iki adamın nasıl bir araya geldiğini düşünüyordu.

Sergio'nun arabası karanlığa karışığında Shirley' de onu izledi. Onun evine doğru gittiğini fark ettiğinde bir küfür savurdu. Muhtemelen bu saatlerde evinde, sıcak yatağında güven içinde uyuduğunu düşünüyordu. Tıpkı diğer normal kadınlar gibi ama Shirley onun peşine düşmüştü. Shirley gaza basarak birkaç kestirme yoldan geçti. Arabasını evin arka sokağında bırakıp koştu. On kapıda yakalanma ihtimalini göze almak istemiyordu. Bu yüzden arka bahçe çitlerinden atlayıp mutfak kapısından eve girdi. Nefeslenmeye zaman bulamadan ön tarafa yanaşan arabanın ıplakları pencerelerine yansıdı. Sergio, kapıyı çalmadan önce montunu çıkarıp nefesini düzenleyecek zaman bulmuştu. Kapı hafifçe tıklandıığında Shirley ön kapıya yönelip sakince kilidi açtı.

Sergio smokiniyle, yüzündeki çekici ifadeyle ve gözlerindeki mizip parıltıyla verandasında dikiliyordu.

"Bu gece silah yok mu?"

Shirley başını iki yana salladı. "Kapının arkasına gizlediğim bir beyzbol sopası var."

Korkmuş gibi alaycı bir ses çıkardı.

“Eminim postacı çocuğun ödö kopardı.”

“Posta saati olmadığının farkındasın, değil mi?”

“Özel posta,” diyerek cebinden beyaz bir zarf çıkardı. Shirley içeri geçmesi için kenara çekilirken elindeki zarfı alıp çatık kaşlarla inceledi.

“Bu nedir?”

Ona bakmadan salona geçerken karanlığın içinde yürüyen bir peri lorduna benziyordu.

“Bir davetiye... Sıkıcı bir yemek için.”

Shirley zarfı açmadan onun peşinden yürürken, “Seninle gelmemi mi istiyorsun?” dedi.

Başını sallayarak onu onaylarken, “Dışarıdan mı geliyorsun?” diye sordu.

“Hayır, neden öyle düşündün?”

“Işıklar kapalı ama pijamalarını giymemişsin.”

Shirley üzerine baktı. Pek şık sayılmazdı zaten o tip bir kadın değildi.

“Karanlıkta düşünmeyi severim.”

“Öyle mi? Ne düşünüyordun?”

“Şimdi de düşüncelerimi mi ele geçirme niyetindesin?” Gülerek ona doğru yaklaştı. Shirley onu baştan aşağıya incelerken, “Bir smokin mi, Bay Russo?” diye sordu. “Balo sizi akşamın bu saatinde yalnız ve umutsuz bir kadının kapısına düşürecek kadar sıkıcı mıydı?”

“Aslında bir balo değildi. Saçma bir davet ve evet sıkıcıydı ama sana son çare olarak gelmedim, Shirley. Aslında bakarsan bütün akşam aklımda olan tek şey buraya gelmekti.”

Sergio onu öpmek ister gibi yüzüne doğru eğildi. Parmaklarını omuzlarını kavramış onu sabit tutarken varlığını hissettiriyordu. “Neden?” derken ağzından kaçan heyecanlı soluğa engel olamadı.

“Çünkü Shirley,” diye fısıldarken onu bedenine yaslanacak şekilde kendine çekti. “Geceler zevkler için çok kısa, düşünceler için çok uzun.”

Onu öpmeden önce omuzlarına düşen saçları nazikçe geri çekti.

“İkimize de yardımcı olacağım. Güneş doğana kadar...”

Yatağa gitmeyi beklememişti. Onu hemen orada öpmeye başladığında Shirley'in tek yapabildiği düşmemek için kollarına tutunmak oldu. Bir kadının ayağını yerden kesmeyi başaran bir adamdan daha tehlikeli çok az şey vardı. Başından beri planladığı Sergio'nun zevkiyle erimek değildi. Hayır kesinlikle değildi ama bir şekilde buna bulaşmıştı. Sergio onu soyarken Shirley'de papyonunu ve ceketini çıkarıp onu çıplak bırakmak için uğraşıyordu. Çok çekici olmayan pantolonunun içinden çıkarken, üzerindeki kazağı başının üzerinden çıkarıp bir köşeye fırlattı.

"Çıplak kalmamız için acelecisin."

Shirley arzuyla, "Buraya bunun için gelmedin mi?" diye fısıldadı.

Sergio şimdi yerde duran beyaz zarfa bakarak, "Benimle randevuya çıkıp çıkmayacağını öğrenmek için gelmiştim," derken buna kendisi de inanmıyormuş gibi görünüyordu.

Sergio soyunurken Shirley kıkırdadı. "Gecenin bir vakti kapımda belirip elime bir zarf tutuşturdun, sonra da o karanlık bakışların ve seksi sesinle arzulardan ve gecelerden bahsettin."

Sergio nihayet kıyafetlerinden kurtulduğunda ellerini Shirley'in çıplak kalçalarına koyarak onu yarı sert penisine doğru çekti.

"Karanlık bakışlarım ve seksi sesim mi?"

Shirley uslu bir kız gibi başını sallayarak onu onayladı.

"Bana ilham veriyorsun."

"Ne tür bir ilham?" diye sorarken penisini karnına bastırıyor, elleriyle kıcını avuçluyordu.

"Hım... Dağınık bir yatak, parke üzerine gelişigüzel atılmış kıyafetler, havadaki şehvetin kokusu, sıcak ve titrek bedenler..." Dudaklarını dudaklarına götürürken, "Her yerde seks," diye fısıldadı.

"Yere uzan, bebeğim."

Shirley onun sabırsız emrine karşılık hızla itaat ederek yerdeki yumuşak halının üzerine uzandı. Sergio üzerine doğru gelirken onu bacaklarının arasına yönlendirmek istedi. Ama Sergio bunu yapmak yerine onu yan çevirerek, yanına yerleşip onu kaşık pozisyonuna aldı. Bir eliyle göğüslerini okşarken diğer eli kalçasındaydı.

"Hiç böyle sikildin mi?"

"Nasıl?"

"Halının üzerinde, tek bacağın havadayken ve biri içine tamamen gömülürken."

Shirley başını iki yana salladı. Bu konuşma bile onu heyecanlandırmak için yeterliydi. Sergio araladığı bacaklarının arasından ıslak kadınlığına dokunduğunda Shirley inleyerek karşılık verdi kalçasını ona doğru kaldırıp daha yoğun bir temas aradı. Sergio'nun iki parmağı içine girerken ikisi birlikte inledi.

"Shirley, şimdiden neredeyse hazırsın."

Shirley, "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen halının üzerinde sikilmemin nasıl hissettirdiğini göster bana."

Sergio ensesine verdiği nefeslerle güldü. "Shirley... Shirley..." Fakat daha fazla dayanamamış olmalı ki Shirley onun aletinin kalın başını girişinde hissetti.

Bu pozisyon dar ve sıkıştı bu yüzden içine sığması biraz zor oldu. İkisi de zevkli soluklar verirken Sergio kendini içine sığdırmak için elini kullanıyor, Shirley'in kalçasını kavrayıp onu kendine doğru çekiyordu. Shirley daha fazlası için kalçasını sertçe aletine doğru itirdi.

Sergio, "Sakin ol," diye fısıldadı. "Kendine zarar verebilirsin."

Shirley'in nefesi titrerken boğazından bir inleme kurtuldu. Sergio çok derindeydi ve bu onu neredeyse rahminde hissetmesine neden oluyordu. Artık olmayan rahminde... Bunu düşünmemek için başını iki yana salladı.

"Acıdı mı?"

Başını sallayarak onayladı.

"Daha önce bu kadar acımamıştı."

"Yoğun penetrasyon... Vücudun bana alışırken kendine izin ver. Hiç olmadığım kadar derinde olacağım."

Shirley onu bir kez daha onayladı.

"Çok az kaldı."

"Az mı kaldı? Zaten hepsi içimde değil mi?"

Sergio bir kez daha gülerken yavaşça yüklendi ve daha hepsini almadığını gösterdi.

"Şimdi taşaklarıma kadar oradayım."

Shirley zevk ve acıyla haykırdı. Kırk yaşında bir kadının böyle bir yoğunluğu ilk defa yaşıyor olması normal miydi? Çılgınca seks hep böyle miydi? Yoksa bu sadece Sergio Russo'ya mı özgüydü? Shirley onun varlığına alıştıktan sonra Sergio ritmini yavaşça hızlandırdı.

Shirley buna tamamen alıştığında daha derin bir zevkin var olamayacağından emindi. İkisi neredeyse tek vücut gibi birbirlerine bağlıydılar. Shirley onun sert göğsünü sırtında hissediyor, hırıltıları kulağını dolduruyor elleri memelerini yoğururken ağzı boynunu emerek onu baştan çıkarıyordu.

Zevkin içinde, "Her yerimde seni hissediyorum," diye soludu.

"Her yerinde ben varım, Shirley. Seni kendim için alıyorum. Ben bencil bir piçim, istediğim şeyleri böyle alırım."

Sert sözleri baştan çıkışını desteklerden Sergio'nun parmakları şişmiş klitorisine masaj yapmaya başladı.

"Hadi şimdi bana ne kadar sert gelebileceğini göster."

Shirley ona bunu gösterdi. Kasılmaları son bulmadan hemen önce Sergio içini sıcak menisi ile doldururken nefes nefese İtalyanca mırıldanıyordu.

Güneş daha yeni doğuyordu ve Shirley gece boyunca sevişmekten yorgun düşmüştü. Gecenin bir yerinde yatak odasına çıkıp yatakta da sevişmişler en sonunda çıplak uzuvları birbirine dolanmış bir halde uyuyakalmışlardı. Bu adamı sadece izlemesi ve hapse tiktirması gerekiyordu. Oysa o hayatının en yoğun seks deneyimini yaşayıp kafasında milyonlarca soruyla birlikte kollarında uyuyordu.

Sergio uyanmış olmalıydı çünkü dudaklarını omzunda hissetti. Bedeninin üzerine kayıp bacaklarının arasında doğru inerken Shirley, "Çok yorgunum," diye itiraz etti.

Fakat itirazı yersizdi. Adamın dudaklarını kadınlığında hissetmek bahar müjdelenmiş gibi bedeni uyanışa geçti.

"Dünyadaki zamanımız kısa, birlikte bir sürü ateşli seks yaparak bu zamanı değerlendirmeliyiz."

Sergio dilini kadınlığı üzerinde kullanırken Shirley, "Çok gençsin," diye fısıldadı.

"Yine de az zamanım kalmış olabilir, *bellezza*."

Shirley onun ne söylediğini düşünemiyordu. Bedeni bir pelte gibiydi. Çok geçmeden bir kez daha orgazm oldu. Tahriş olmuş kadınlığı, yer yer morarmış bedeni ve öpülmekten hassaslaşmış dudaklarına rağmen hayatının en iyi gecesiydi.

Sergio kıyafetlerini giyerken Shirley bornozuna sarınmış yatakta

oturuyordu. Henüz saat sabahın yedisiydi ama Sergio işleri olduğunu söylemişti. Shirley'in de mafya reisi ile seviştikten sonra FBI merkezine gitmesi gerekiyordu. Tanrım! İki yüzlü bir hayal kırıklığına dönüşmeye başlamıştı.

Sergio onun surat ifadesine bakıp gülümseyerek, "Gittiğim için mi kızgınsın?" diye sordu.

Shirley usulca başını iki yana salladı.

"Hayır, gitmen gerektiğini biliyorum. Sorumlulukların var."

"Senin kadar olgun bir kadınla karşılaşmadım."

"Kırkly yaşlara adım attığında düşüncelerin farklılaşıyor."

"Yaşını kastetmemiştim, *amore mio*. Senden yaşlı kadınlarla birlikte oldum ama hiçbirisi senin kadar taze ve ateşli değildi. Sen vahşi bir kır çiçeği gibisin."

Shirley ona pek inanmıyordu. O çapkın bir adamdı ve İtalyanların kadınları etkileme konusunda uzman olduklarını da fark etmişti. Cazibesine kapılmak oldukça kolaydı.

Ceketini giyerken, "Bu akşam yemek davetine gelecek misin?" diye sordu.

"Bu akşam mı?"

"Evet."

"Ben... Bu davet ne için?"

"Merak etme. Sıradan bir akşam yemeği. İşimle ilgili resmi bir davet ve herkes çift gelecek."

Shirley'in kaşları havalandı. "Ve sen de beni mi götürmek istedin?"

"Bunun nesi garip?"

Omzunu silkerek yataktan kalktı. "Dur tahmin edeyim, bu davet Amerikalılarla?" Sergio onu onayladı. "Ve sen de bir Amerikalı götürerek onları etkilemeye mi çalışacaksın?"

Sergio bir kahkahayla karşılık verdi. "Onları etkilemeye çalışmıyorum ama yapmak istesem senden daha iyisini bulamazdım. Ayrıca sen tanıdığım en etkileyici Amerikalısın."

Shirley onun karşısında dikilirken güçlü bir kahkaha attı.

"Uzman bir yalancısınız, Bay Russo."

Sergio ellerini kalçasına koyarak onu kendine çekti. Dudaklarını ısırarak öptü. "Öyleyim ama senin karşında değil." Geri çekilip onu

bırakırken yüzüne düşen saç tutamını parmağına doladı. "Bu konuda yalan söylemem."

Bir adım geri çekilerek kısık bakışlarla onu inceledi.

"İyi mizah anlayışı, seksi bir zihin, yuvarlak bir kıç. Ölümciil kombinasyon."

Gitmeden önce onu bir kez daha öptü.

"Seni akşam sekizde alırım."

Shirley işten sonra hazırlanmak için eve geldi. Garip bir şekilde endişeli ve heyecanlı hissediyordu. Christopher ile evliyken bu davetlere sık sık gitmek zorunda kalırdı. O zaman da kendini rahat hissetmezdi.

"Sakin ol, Shirley," diye mırıldandı. "Bu sadece bir davet ve sen oraya sadece iş için gidiyorsun."

Bu davet ister İtalyanlarla olsun ister Amerikalılarla, sonuçta Sergio'nun işleriyle ilgiliydi bu yüzden görev icabı orada olmalıydı. Bunu kendine hatırlatırken dolabını açıp giyecek uygun bir şeyler bakmaya başladı. Eski kıyafetlerinin arasından bulduğu beyaz gece elbisesi Casino Russo'da çalışan Shirley için uygun değildi. Yine de başka şans yok gibi görünüyordu. Bu gece Shirley Davis gibi görünebilirdi ama iki karakterini de açığa çıkarması gerekiyordu.

Casino Russo'da giydiği abartılı gece elbiselerine benzemeyen beyaz elbisesi bedenine oturuyor, kıvrımlarına uyum sağlıyordu. Eski den, yani tüm o hastalık ve tedavi süreçlerinde bu elbiselerin içini dolduramadığı için asla böyle gösterişli görünmezdi. Uçuşan etekleri ayak bileklerine kadar iniyor, boyundan bağlı giysinin yakası kapalı olsa da sırtında hoş bir dekolte bırakıyordu. Kızıl sarı saçlarını basit bir topuz yaptıktan sonra yetenekli olmadığı makyaj konusunda yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. Parfümü vücuduna boca ederken gözü komodinin üzerinde duran zarfa kaydı. Dün gece Sergio'nun balo hakkındaki açıklamasından sonra onu incelemeye gerek duymamıştı. Sonrasında ise... Eh, fazla vakti olduğu söylenemezdi. Komodinin üzerinden beyaz zarfı alıp acele etmeden açtı.

AMAN TANRIM!

Bu resmen kendi ayağına sıkmaktı.

Bundan nasıl kurtulacaktı? Ani bir hastalık? Belki acil bir iş? Ha-

yır, hayır Sergio kesinlikle şüphelenirdi. Bundan Sergio'nun dikkatini üzerine çekmeden kurtulmasının bir yolu yoktu. Bu resmi bir yemektir. Eski kocası Christopher bir davetiye alabilmek için yıllarca terfi ve bağlantılar beklemişti. Önemli devlet adamları, FBI direktörlüğünden seçilmiş kişiler, CIA direktörlüğünden üst düzey isimler ve önemli iş insanları bu yemekte buluşurdu. Shirley bu davete daha önce iki sefer katılmıştı. Orada daha önce büyük kumarhane sahiplerini gördüğünü hatırlıyordu ama hiç mafya lideri görmemişti. Sergio oraya nasıl davetiye almıştı ve neden oraya gidiyordu? Bunu öğrenmek için orada olmak istese de muhtemelen onu tanıyan birkaç isim orada olacaktı. Sergio bir şeylerden şüphelenebilir ve istihbarat şubesi kendi başına hareket ettiği için onu görevden alabilirdi. Fakat bunun artı ve eksilerini düşünecek fırsatı olmamıştı. Kapı çaldığında artık yolun sonundaydı.

“Sessizsin?”

Sergio'nun şoförü nispeten *mütevazı* limuzini kullanırken Sergio ile arkada oturuyordu. Gergindi, stresliydi, hazırlıksızdı ve evet, bunların ışığında da sessizdi.

Zoraki bir gülümsemeyle ona baktı. “Daha önce böyle bir yerde bulunmadım,” dedi.

“Üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil ve bu seni rahatlatıcaksa ben de bunu ilk defa deneyimliyorum.”

Davetin yapıldığı gösterişli binanın devasa bahçesi lüks arabalar ile doluydu. Şoför limuzini binanın içine çıkan merdivenlerin önünde durdurduğunda önce Sergio inerek ona elini uzattı. Shirley ona kibarca gülümseyerek elini beline koymasına ve onu içeri yönlendirmesine izin verdi. *Sakinmiş* rolü oynamak diğer tüm rollerden daha zordu. Burada olmaması gerekiyordu. Kesinlikle burada olmamalıydı...

Balo salonu kalabalık ve gürültülüydü. İçerideki insanların konuşması kenarda klasik müzik çalan orkestranın sesini bastırıyordu. Dışarısı karanlık olsa da salon tepeden sarkan avizeler sayesinde gün kadar aydınlıktı. Smokinli adamlara gece kıyafetleri içindeki kadınlar eşlik ediyordu.

İleride konuşan üç adama doğru yürürken, “Şu gözlüklü olan

Neil Roberts, kendisi New York valisi,” dedi. Shirley elbette onu tanıyordu. Yanındaki diğer iki adam da New York ve Brooklyn belediye başkanlarıydı.

Adamlar Sergio’yu gördüklerinde konuşmaya son vererek onunla tokalaşıp selamlaştılar ve geldiği için ne kadar mutlu olduklarından bahsettiler. Onu dikkate almamışlardı ki bu şimdilik güzeldi çünkü görünmez olmak istiyordu. Sergio onlarla konuşurken belli etmeden her şeyi dikkatle dinliyordu. Tepsi taşıyan bir garson şampanya kadehleriyle onların yanına geldiğinde Sergio onun için su istedi. Eğer bu kadar önemli bir yerde olmasaydı ve tehlikeli bir görev yürütmüyor olsaydı âşık bir aptala dönüşebilirdi.

Yemek zili çaldığında herkes masadaki yerine oturdu. Herkesin ismi kâğıtlara yazılıp yerleri önceden belirlenmişti. Shirley tabakların üzerindeki bez peçeteyi bacaklarının üzerine örterken, “Bu adamlarla ne gibi bir işin olduğunu merak etmeye başladım,” dedi.

Sergio kibarca güldü ve kimsenin onları duymaması için ona doğru eğildi. “Benim gibi yasa dışı hobileri olan bir adamın mı?”

“Dürüst olmak gerekirse... Evet.”

“Bu adamlar, *amore mio*. Bu adamların eli benim ellerimden çok daha kirli. Ben elimi kendi davam için kirletiyorum, bu adamlar ise kendi pislikleri için ellerini kirletebilecek birilerini arıyorlar.”

Başlangıçlar servis edilip kadehler içki ile doldurulurken Shirley, “Onlar için tam olarak ne yapıyorsun?” diye sorarken sesi istediğinden fazla meraklı çıkmıştı.

“Çıkarlarımız örtüştüğü sürece kıçlarını o koltuklara koymalarına izin veriyorum.”

Shirley daha fazla soru soramadan Sergio sohbeti bitirdi. Shirley yemeğiyle oynuyor, etrafındaki insanları inceleyerek aralarında tanıdık kimler olduğuna göz atıyordu. Sergio hemen yanında oturan Brooklyn’in belediye başkanıyla derin bir sohbe dalmıştı. Bu yüzden Shirley’in gerginliğinin farkına varmamıştı. Sık sık onunla sanki randevuya çıkmışlar gibi sohbet ediyor, muzipçe dokunuyor, kulağına fısıldıyordu. Shirley birinin bakışlarını üzerinde hissettiğinde yemeğin neredeyse ortasına gelmişlerdi. Gözleri hızla masalar arasında gezindi ve hemen çapraz masada onu gördü.

Christopher... Eski kocası jilet gibi smokinin içinde orada oturu-

yordu. Eski sekreteri artık yeni karısı hemen yanındaydı. Genç, güzel ve hamile... Shirley içindeki öfke ve kederi bastırarak başını hızla çevirdi. Onu tanımamış olmasını diliyordu. Saç rengi ve görünüşü artık çok daha farklıydı. Tanrım! Sadece onu fark etmemesini istiyordu ama hâlâ gözlerini sırtında hissediyordu. Tam bir bahane bulup gitmesi gerektiğini söylemek üzereyken onun tam arkalarında olduğunun farkına vardı. Arkasını dönmedi.

"Bay Russo!" diyen bariton sesini duydu.

Sergio hafifçe arkasını döndü. "Bay Hughes." Shirley bir zamanlar kullandığı soyadını onun ağzından duyunca irkildi.

"Gelmenize şaşırdım doğrusu."

"Son anda karar değişikliği diyelim."

Christopher onun arkasını dönmeyeceğini fark ederek, "Merhaba signora," diyerek onu selamladı.

Shirley, Sergio'nun yanında kabalık yapmak istemiyordu, dönüp onunla yüzleşmek zorunda olduğunun da farkındaydı. Sergio güldü. "Hanımefendi bir İtalyan değil Hughes, bir Amerikalı."

Shirley ona doğru döndü ve Christopher'la göz göze geldi. İkisi de şaşkın, meraklı, biraz da kızgındı. Christopher'ın gözlerinde o çok tanıdık öfke ateşlerinin yandığını görebiliyordu.

Aralarındaki sessizlik uzayınca Shirley, Christopher'a elini uzattı. "Shirley."

Christopher tereddütle eline uzanıp nazik ve soğuk bir tavırla öperken, "Christopher Hughes," dedi.

Christopher yanlarından ayrıldıktan sonra Shirley çok daha sessiz ve içine kapanık bir ruh haline bürünmüştü. Muhtemelen yarın müdürü bir telefon alacak, Shirley'in başı ciddi anlamda belaya girecekti.

"Bir sorun mu var?" Sergio'nun sorusuyla kendine gelip zorla gülmüseddi.

"Şey... Hayır. Ben lavaboya gitmeliyim."

Sergio başını salladı.

"Gelmemi ister misin?"

Shirley ukala bir sırıtışla ona baktı. "Lavabonun yolunu bir erkek bana eşlik etmeden bulabilirim, Bay Russo."

Sergio onu çapkın bakışlarla süzerken, yerinden kalkıp merdiven-

leri çıkararak tuvaletlerin yer aldığı üst kata ulaştı. Ellerini ve boynunu ılık musluk suyuyla ıslatırken aynada kendine baktı. Rengi beyazlamış, göz bebekleri büyümüştü. Endişeyi her noktasında hissediyordu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kapıdan dışarı çıktı. Merdivenlere ulaşmak üzereyken Christopher'ın hemen köşede onu beklediğini gördü.

“Lanet olsun, Shirley! Burada Sergio Russo ile ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Shirley onun yanına yaklaşırken Christopher'ın onu bileğinden kavrayıp pencere kenarına çekmesine izin verdi ama hızlıca bileğini kurtarıp ona çatık kaşlarla bakmayı da ihmal etmedi. O kanser tedavisi ile boğuşurken Christopher'ın eşyalarını valizlere doldurup artık yorulduğunu, daha fazla katlanamayacağını, bir an önce boşanmak istediğini ve herkesin hayatına devam etmesi gerektiğini söylemişti. Yıllardır sekreteri ile ilişkisi olduğunu ve kadının hamile olduğunu söylemeyi atlamıştı. Onu terk ederken evlerinin onda kalabileceğini ve isterse tedavi masraflarını üstleneceğini de eklemişti. Shirley başta onun vicdanını rahatlatmaya çalıştığını düşünmüştü ama Christopher'ın vicdanı olduğunu sanmıyordu, o sadece itibarı lekelenmeden boşanmak istemişti. Shirley de bunu yapmıştı. Bu onu son görüşü olmuştu.

“Öncelikle kiminle konuştuğunuzu unutmayın, Bay Hughes. Resmi bir ortamdayız ve bana o şekilde davranacaksınız.”

Christopher öfkeyle güldü. Elini çenesinde gezdirirken, “O adamın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Anlaşılan siz biliyorsunuz, öyle değil mi? Beni aydınlatmak ister misiniz?”

“Onun... Onun...” Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi duraksadı ve sözlerini tamamlamadan önce ona doğru eğilerek, “Sicili şaibeli,” diye fısıldadı.

“Sicili şaibeli mi? Peki, sizin gibi üst düzey bir kanun adamının onun gibi bir adamla neden bu kadar yakın olduğunu sorabilir miyim?”

Suratı kızardı. Tıpkı yalan söylemek üzere olduğu tüm o zamanlardaki gibi. “Bu bir görev. Tanrı aşkına, burada sorguya çekeceğin kişi ben değilim. Söyle bana Shirley, onunla ne yapıyorsun?”

Shirley gözlerini kısıp ona meydan okuyan bakışlarla bakarken, "Bir görev," dedi. "Mesleğe döndüğümünden haberdarsındır ve ben bir görevdeyim."

"Bana bu görevin Sergio Russo olmadığını söyle."

Shirley omuzlarını silketti. "Araştırma yapıyorum."

Yumruklarını iki yanda sıkıtiğini gördü. "Bu rapor edilmedi!"

"Beni mi kontrol ediyordun?"

"Sana sadece oyalanacağın lanet bir iş vermelerini istedim."

Shirley'in içi öfkeyle doldu. Nefretle... Onu aldattığını öğrendiğinde bile bu kadar öfkelenmemişti. Hayalarına bir tekme atmalı mıydı? Hayır, kafasını koparmak istiyordu. Onu takip ediyordu. İşe dönmemesi için yaptığı baskılar sonuç vermedikçe onu bir çocuk gibi oyalamaya mı çalışmıştı? Ve şimdi bir şeyler bulduğu için öfkeliydi.

Gözlerini kısarak, "Sendin," dedi. "Russo sokağındaki silahlı çatışmada ölen adamlardan birinden polis kurşunu çıktığı rapor edildi. Senindi."

"Asıl soru Christopher, senin onunla neden bu kadar yakın temasta olduğun..."

Christopher ona gerçekten tehlikeli bakışlarla bakarken Sergio'nun yaklaştığını fark etmemişti. İsmi duyduğunda ikisi de birkaç metre önlerinde dikilen Sergio'ya baktı.

"Shirley?"

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Seni seviyorum."

"Ne olmuş?"

"Ne olmuş? Çok fazla! Seni seviyorum; sen bana aitsin!"

"Hayır. İnsanlar insanlara ait değildir."

Breakfast at Tiffany's (1961) – ÇİLGİNLER KRALİÇESİ

Arabayı kullanan adam ter içindeydi ve stresli görünüyordu. Bu, Gabriel'in hemen yanında elinde silahla oturmasından kaynaklanıyor olabilir. Belki de patronunu bir tuzaktan kurtarmak için acele ediyor olması adrenalini yükseltmişti. Rosanna arabanın penceresini açıp soğuk rüzgârı içine çekerken adama döndü.

"Daha hızlı."

Adam gaza son gücüyle basarken Rosanna kısa bir an gözlerini kapattı. Diego'nun ölmesi... Onun için çok mu kötü olurdu? O ortadan kalkarsa muhtemelen kimse peşine düşmezdi. *Padrino*'nun savaştıkları iki oğlu daha vardı. Enrico, bölgeleri ve yeni kazandığı dostlarını elinde tutmaya çalışacaktı, onunla uğraşacak vakti olmazdı. Ailesi ise Enrico'nun yanında alacaklarını almaya bakacaklardı. Ona kimsenin ihtiyacı kalmayacaktı. Rosanna özgür bir kadın gibi kanatlanıp uçabilirdi. Kızları da alır bu karmaşadan uzaklaşırdı. Geri kalan her şeyin canı cehenneme! Zaten çok fazla acı çekmemiş miydi? Erkeklerin egemenliğine karşı çok fazla savaş vermişti. Daha fazlasına gerek yoktu. Kurtarabileceği kadarını kurtarmıştı. Kendi yoluna bakabilirdi. Başını geriye yaslayarak arabanın akışına kendini bıraktı. Toprak yolda uçuşan tozlar yüzünden çevrede pek bir şey göremiyordu.

Onun öldüğü görüntüler hızla gözünün önüne geldi. Hızlı giden

bir araba duramıyor, uçurumdan aşağıya yuvarlanıyordu. Sonsuz, hırçın Akdeniz'e... Açık bir arazide muhtemelen aracına yerleştirilmiş olan bir bomba patlardı. *Bom!* Yanan ateş, kül yığınları, temiz bir ölüm. Sertçe yutkundu. Hayır! Bunu istemiyordu, bunları düşündüğü anda zihnini derin bir keder kaplıyordu. Ve öfke, intikam...

Bir kez daha, "Daha hızlı!" diye haykırdı.

İki arabanın zorlukla yan yana geçebileceği uzun yolun ucunda giden arabaya yaklaştıklarında Rosanna'nın içini bir heyecan kapladı.

"Onun arabası mı?"

Gabriel, "Muhtemelen o," dedi. Şoföre dönerek, "Yaklaş," diye emir verdi.

Şoför terini silmek için bile elini direksiyondan ya da vitesten çekmiyordu. Ayağı sanki yaşaması buna bağlıymış gibi gaz pedalındaydı. Ki muhtemelen yaşaması buna bağlıydı. Onu harekete geçiren patronunun tehlikede olması mıydı? Yoksa Gabriel'in onu öldüreceğinden korkması mıydı bilemiyordu, her iki durumda da hızlı olduktan sonra bu önemsizdi.

Şoför titreyen sesiyle, "Bu o," diye duyurdu. "Onu bulduk."

Gabriel, Rosanna'nın biraz önce düşündüklerini düşündüğünü belli ederek, "Rosa, emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle, şimdi onlara olabildiğince yaklaş ve kornaya bas."

Birkaç metre önlerinde giden araba onları fark etmişti ama durmuyordu.

"Neden durmuyorlar?"

Gabriel, "Frenler," diye açıkladı.

"Yaklaşmalıyız." Şoför dediğini yaparak daha da hızlandı. Arabaları neredeyse birbirine sürtecek kadar yaklaştırmayı başardığında Rosanna açık camından uzandı. "Biri arabayla oynamış," diye bağırdı.

Franco endişeli görünüyordu. Lanet olası Diego'ysa sanki hava durumunu haber almış gibi sakin ve soğukkanlıydı.

Franco bir kez daha frenlere yüklendi ama işe yaramıyordu.

Gabriel sessizliğini bozarak, "Atlamalısınız," dedi.

Franco, "Bu hızda giderken mi?" derken sesi arabaların ve rüzgârın gürültüsüne karıştı.

"Bu hızla bir yere çarparsanız ölürsünüz."

Franco çok kısa bir saniye düşündükten sonra Diego'ya atlaması-

nı söyledi. Diego başını iki yana sallayıp öfkeli bir sesle itiraz ediyordu. Franco'yu bırakıp atlamak istememesini anlıyordu, o da Gabriel için aynısını yapardı ama onun kurtulmasını da istiyordu.

“Lanet olsun!” Rosanna bağırarak küfredip dikkat çekmeyi başarmıştı. “Hemen o siktiğimin arabasından aşağıya atla, Diego Servillo! Beni yarı yolda bırakamazsın. Konuşmam gerekenler var.”

Diego bir küfür mırıldanıp Franco'yla kısa bir konuşma yaptı. Franco aracı yan tarafta uzamış otların ve çalıların olduğu toprak yoldan daha yumuşak olan alana doğru yanaştırdı. Akıllıcaydı, Diego en azından hayati bir yara almayacaktı. Rosanna nefesini tuttu, hızlarını düşürerek aracın gerisinde kalmışlardı. Öndeki arabanın kapısı açıldı ve Diego hiç düşünmeden kendini hızla giden araçtan dışarı attı. Şoför arabayı onun düştüğü yerde durdurdu ve birkaç saniye sonra Franco'nun arabadan toprak yola atladığını gördü. O atladıktan sonra yer ayaklarının altında sarsıldı. Güçlü ses ve hemen ardından bir ateş topuna dönen araba geç kalsalar yüzleşecekleri sonucu temsil ediyordu. Şoför ve Gabriel, Franco'ya doğru koşarken Rosanna, Diego'nun düştüğü yöne ilerledi. Birkaç metre ileride Diego dikenli çalılar arasında idi. Neyse ki birkaç sıyrık ve yırtılmış bir takım elbiseden fazlası görünmüyordu.

“Diego!” Sesi bütün endişesini ve korkusunu ele veriyordu.

Diego birkaç saniye sonra ellerini hareket ettirip bedeninde kırık olup olmadığını anlamak ister gibi bacaklarına dokundu. Başını kaldırıp ona bakarken Rosanna rahatlayarak derin bir nefes aldı.

“Rosanna... Benim seni güvende tutmak için çırpınmam gerekmiyor muydu?”

Rosanna bu zevzekçe söylemine bile gülecek kadar rahatlamıştı. Ona kalkması için elini uzatırken, “Neyi doğru yapıyoruz ki zaten?” dedi.

Diego eline uzanıp yavaşça ayağa kalkarken, “Franco nerede?” diye sordu.

“Son anda atladı. Şoför ve Gabriel yanına gitti.” Rosanna doğru-
dan Diego'nun gözlerine bakarak, “Araba hayaya uçtu,” dedi.

Sadık koruması ve dostu Franco kazadan sağ çıksa da kırık ke-

miklerine ve yaralarına bakarak iyileşmesinin zaman alacağını söyleyebilirdi. Kendisiyse birkaç sıyrık ve yer yer çürükler dışında iyiydi. Sadece içini yakıp tüketen öfke, kan ve hiddeti dizginlemekte zorlanıyordu. Rosanna vaktinde yetişmeseydi şu an öfkeli ve ölü bir adam olacaktı ama daha kötü bir sonucu da kıl payı atlatmışlardı. O arabaya binen kişi Rosanna olabilirdi. Öfkeyle dişlerini birbirine bastırdı. Garajda bütün koruma ekibi hazır bekliyordu. Bir saattir sorgu için buradaydı. Adamların hiçbiri bir şey görmediğini söylüyordu Sabah arabayı kullanan, Rosanna'yı eve götürmek için ısrar eden şoför ise kayıptı.

“Gece ve bu sabah garaj nöbeti kimdeydi?”

Titreyen üç adam öne çıktı. Diego silahını çekip tek kelime etmeden üç adamı da başından vurup cansız bedenlerinin yere düşmesini izledi. Diğer adamlar korkudan titremeye başlamıştı.

“Bana o şoförü bulun. Derhal!”

Arkasını dönüp garajdan çıktı. Henüz malikâneye dönüp babasıyla konuşmamıştı ve artık bunu bir an önce halletmesi gerektiğini biliyordu. Rosanna'nın hemen kapının önünde sigara içtiğini görerek duraksadı. Tüm bu karmaşa içinde onunla düzgünce konuşma fırsatı bulamamıştı. Daha zayıf, daha soluk ve daha yorgun görünüyordu. Siyah uzun paltosuna sıkıca sarılmış, topuzundan kurtulan saçlar rüzgârda uçuşurken ağızlık bile kullanmadan içtiği sigaranın dumanını kırmızı dudaklarından dışarı üflüyordu. Onda bir şey vardı. Ruhunu bir mengene gibi sıkıp kendisine çeken bir şey. Bu onu hem rahatsız ediyor, hem de karşı koyamıyordu.

“Seslere bakılırsa şimdiden üç leşin var.”

Diego gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Tecrübeli *Cosa Nostra* eşleri bile böyle konular hakkında şaka yapmazdı. Rosanna'nın neler yapmak zorunda olduğunu tahmin ediyordu. Onca yıl yalnız idare ettikten sonra bazı şeylerin parçalanmadan şekillenmesi imkânsızdı.

“Şoförü bulduktan sonra fazlası olacağı kesin.”

“Kimin yaptığını düşünüyorsun?”

Diego'nun aklında birkaç şey vardı ama bunları şimdi dile getirmesi için erkendi. Ailede bir hain olmalıydı ve onu bir an önce bulmazsa ağır sonuçlarla yüzleşeceklerdi.

“Şoför o arabaya binmemi istedi. Biri beni neden öldürmek istesin?”

“Bana gözdağı vermek için, dedikodu ağın başarılı olduğu için, aileni ve Enrico’yu reddettiğin için...”

“Ya da baban beni engel olarak gördüğü için,” diye fısıldadı.

“Babamın yaptığını mı düşünüyorsun?”

Rosanna omuzlarını silkerken sigarasını yere atıp üzerine bastı.

“Aslında başta öyle düşündüm ama sanmıyorum. Bu kadar kolay ve aleni bir hareket yapmayacak kadar akıllı. Ayrıca arabaya senin binme ihtimalini de gözden kaçırmaz.”

“Seninle ne hakkında konuştu, Rosa?”

Bir süredir babasından aldığı telefonlarda Rosanna sıklıkla ana konu olmaya başlamıştı. Babası ondan rahatsızdı. Ailesinin ikili oynaması ve Enrico’nun yanında yer alması Rosanna’nın da bir ajan olma ihtimalini doğurmuştu. Babası burada Sicilya’daki malikâne-sinde oturduğu yerden Amerika’daki bölgelerde olan her şeyden haberdar oluyordu. Her bir şehirden, aileden ve *capodan*... Hepsinin attığı adımları biliyordu. Herkes buna alışkındı ve etkili yaptırımlar sayesinde herkes *Padrino*’nun duyacağını bildiği için davranışlarına dikkat ediyordu. Bu babasının sırrıydı. *Padrino* bir şekilde Rosanna’nın dedikodu ağından, kızları kurtarmasından, ailelerin işlerini baltalamasından ve *soldatoları* öldürmesinden haberdardı.

Gülümseyerek, “Seni terk etmemi istedi,” dedi. “Ortadan kaybolup ailemin yanına gidebileceğimi ve senin bir savaşın ortasındayken beni aramayacağını da ekledi.”

“Hâlâ buradasın?” Böyle bir teklif yapmasına şaşırmamıştı. *Padrino* bu oyunu ve kurallarını çok iyi biliyordu. Rosanna’yı öldüremezdi çünkü bu aile içinde bir savaş çıkarması demek olurdu.

“Aslında gidecektim.” Rosanna’da onu derinden etkileyen şeylerin başında korkusuz olması geliyordu. Aklındakini söylemekten çekinmeyen özgür ruhlu bir kadındı. Böyle bir kadını kafese kapatamazdınız.

“Seni durduran ne oldu?”

“Bana ihtiyacın olduğunu fark ettim.”

“Ve?”

“Ve benim de sana ihtiyacım olabilir. Şu durumda kötünün iyisi

sensin.” Bu onu güldürdü. Birkaç saat önce neredeyse ölecekti ama hâlâ gülebiliyordu. Ona birkaç adım atarak yaklaştı.

Rüzgârdan yüzüne dağılan saçlarını elleriyle çekti ama ellerini yüzünden çekmedi. Başparmağıyla yüksek elmacıkkemiklerini okşarken, “Rosanna,” diye fısıldadı. “Sen tehlikelisin.”

Doğrudan gözlerinin içine bakarak, “Neden?” diye sordu.

“Yaşamak istememi sağlıyorsun.”

Onun ilk defa donup kaldığını gördü. Rosanna yakın oldukları her an kaçma ya da kahkaha atıp konuyu değiştirme konusunda uzmandı. Fakat şimdi söyleyecek bir şeyi yok gibi görünüyordu.

Uzun saniyeler sonunda başını hafifçe salladı.

“Haklısın, bu çok tehlikeli. Yaşamak istemek, bizim dünyamızda ölmekten daha tehlikeli.”

Bunu anlıyordu, onun da anladığını biliyordu. Rosanna onun dünyasına aitti. Dudaklarına doğru eğilip, “Sana hiçbir şeyden korkmadığımı söylemişim hatırlıyor musun?” diye fısıldadı. “Artık korkuyorum.” Kollarını kavrayıp onu bedenine yaslarken başının tepesini öptü. Bu onun hoşlanmadığı türden bir yakınlık olsa da Diego bunu umursamadı. “Sen benim zayıflığımsın ve bu beni korkutuyor.”

“Diego,” diye fısıldadığında Diego onun bir şey söylemesine izin vermedi. Kolları arasındaki bedeni sıkıca tutup, dudaklarını dudaklarının üzerine kapatarak onu vahşice öptü. Soluğunu kesti, aynı anda kendi soluğunun da kesildiğini fark etti. Nabzını göğsünde hissediyordu, arada bu kadar kıyafet varken kalbinin çılgınca attığını duyabiliyordu. Kendi kalbi de aynı şekilde atıyordu. Rosanna aynı anda hem nefesini kesip hem de kalbini attıracak tek kadındı.

Onu kolundan tutup yatak odalarına sürüklerken bir saniye düşünmedi. Ne onun zayıf itirazları ne çevredekiler umurundaydı. Evin kapısında dikilen Gabriel onları gördüğünde araya girmek için hareketlendi. Sanki ona istemediği bir şey yaparmış gibi... Rosanna ayaklarını yere sabitleyip, onunla gitmeyi reddettiğinde ona doğru dönerek gözlerinin içine tehlikeli bir ifade ile baktı.

“Hemen benimle gelmezsen seni kucaklarım. Bütün adamlarımın ve onun önünde yeni bir gelin gibi gerdek yatağımıza taşıyım. Beni anladın mı, prenses?”

Dışleri arasından, "Siktir git!" diye fısıldadı. Ciddi değildi, sadece oyun oynuyordu.

Dudaklarını kulağına yakın tutarak nefesini hissetmesini sağladı. "Bil diye söylüyorum. Ben seks yapmayı severim. Yani benimleyken sikişmeye hazır olsan iyi olur." Yanağını nazikçe öptü ama sesine tehdikâr bir hava katmayı da ihmal etmedi. "Ve seninle hemen, şimdi sikişmek istiyorum. Buna burada başlamamı istemezsin, öyle değil mi?" Elini ona uzattı. "Gel benimle."

İtiraz etmedi. Elini tutarak onunla ikisi için açılan kapıdan içeri girdi. Gabriel başını yere eğmiş ikisine de bakmaktan kaçınmıştı. Bu iyiydi çünkü araya girmeye çalışsaydı her zaman ona gösterdiği sabrı bu sefer gösteremeyebilirdi. Yatak odalarından içeri girip tamamen baş başa kaldıklarında kapıyı kapattı. Rosanna'nın kalın paltosunu üzerinden çıkarıp askıya astı. Onu yatağa oturtup, bir içki doldurarak bardağı ona uzattı.

"Bu gevşemen için."

Şuh bir kahkaha atıp, "Gevşemeye ihtiyacım mı olacak?" diye sordu.

Diego gülmeden duramadı. Kabanını çıkardı, kravatını çözdü. "Olacağını düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu gece dürüst ve açık olmamızı istiyorum. Her konuda."

"Dün gece de öyle değil miydik?" İçkisinden büyük iki yudum alırken onu seyretti. "Dün seni zorladım, bu gece ise sen bana açılacaksın."

Rosanna yarım kadehi ona uzatırken ayağa kalktı. Saçlarını tutan tokaları çıkarıp yere attı ve dalgalı kahverengi saçlarını başını iki yana sallayarak serbest bıraktı. "O zaman içme sırası sende, Diego Servillo. Bu gece sen ve ben her zaman olduğu gibi eşit olacağız."

Bu söylediği ona kahkaha attırdı. Rosanna'dan başkası ona bu şekilde meydan okuyup kahkaha atmasına neden olamazdı ama o *Rosanna'ydı*. İçkinin kalanını tek dikişte içerken önünde abartılı bir reverans yaptı.

"Emrinize amadeyim."

"Öyle olmalısın. Hayatını kurtardım."

"Sana bir hayat borçluyum."

Rosanna çevresinde gezinip onu incelerken, "Borcunu daha sonra ödemeni sağlayacağım," dedi. "Şimdi soyunmanı istiyorum."

Neredeyse elindeki bardağı düşürecekti ama Rosanna'yı ürkütcek ya da kapatacak bir şey yapmak istemiyordu. Bunun yerine memnuniyetle gülümseyip bardağı ona verdi ve soyunmaya başladı. İç çamaşırını indirmeden önce göz göze geldiler. Rosanna başıyla onayladığında iç çamaşırından da kurtulup tamamen çıplak kaldı. Onu ifadesiz bir yüzle izliyordu.

"Neden soyunmamı istedin?"

Rosanna her zamanki gibi başını dikleştirip ona doğru keskin gözlerle baktı. Badem şeklindeki kahverengi gözleri neredeyse siyah gibi görünüyordu. Dilini dişlerinin arasında iterek yavaşça konuştu. "Çünkü," derken kollarını göğsünde bağladı. "Çıplak gerçekleri takım elbiseli yalanlara tercih ederim."

"Dürüst olmadığımı mı düşünüyorsun?" Çıplakken böyle bir konuşma yapmaktan hoşlanmamıştı ama Rosanna öyle istiyorsa yapacaktı.

"Bilmiyorum." Derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Senin hakkında anlatılanlardan fazlasını bilmiyorum, Diego Servillo." Kollarını bedeninin iki yanına bırakırken yenilgiye uğruyormuş gibi görünüyordu. "Bir itirafta bulunmam gerekirse ben de artık korkuyorum."

"Neden?"

"Sana inanmaktan."

Diego daha fazla sabredemedi. Onu yakalayıp çıplak bedenine çekerken dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Onu sertçe öptü. Tüm gücüyle. Bir şey ispat etmeye çalışır gibi, onu bir şeye inandırmaya çalışır gibi... Rosanna birkaç saniye dirense de teslim olması uzun sürmedi. Elbisesini çıkarırken gelen sökölme seslerini umursamadı. Tek düşündüğü bir an önce onu çıplak bırakmaktı. Dürüstçe konuşmak için çıplak kalmaları gerekiyorsa bunu yapacaktı.

"Sana ne kadar dürüst olduğumu göstereceğim, Rosa. Gecenin sonunda benden başka bir şeye inanmayacaksın." Rosanna'nın şiddetli nefesi onunkine karışıyordu.

Ağzının içine doğru, "Soy beni," diye fısıldadı.

Diego doğru duyup duymadığını anlamak için yüzüne baktı.

“Soy beni,” diye tekrarladı. “Sadece kıyafetlerimden bahsetmiyorum. Ruhumu soy, sırlarımı, arzularımı, düşüncelerim özgür kalsın. Beni tamamen savunmasız bırakmanı istiyorum.”

Bunlar Rosanna’nın dudaklarından çıkan en savunmasız aynı zamanda en açık sözlerdi. Onu yeniden öptü ve elleri sutyeninin kopçasına uzanıp açtı. Kalan birkaç parça kumaşı hızlıca çıkarıp onu da kendi gibi doğduğu günkü kadar çıplak ve savunmasız bıraktı. Bir adam ve bir kadın. Âdem ile Havva. Çıplak ve günahkâr. . .

Rosanna’nın bacakları yatağa çarpana kadar önünle ilerledi. Işıklar açıktı ve birbirlerini tamamen görebiliyorlardı. Rosanna’nın artık saklanmasını istemiyordu. Ellerini çıplak bedeninde gezdirirken her noktasını inceliyordu. Ellerini dolduran diri göğüslerinin kahverengi uçlarının koyu rengi teniyle tezat oluşturuyordu ve bu onu çıldırtıyordu. Göğüslerinin üzerindeki silik izleri görmezden gelerek kaburgalarına dokundu. Rosanna yeme bozukluğundan mustarıptı. Bu yüzden çok zayıftı. Çıkık kaburga kemiklerinin her birini hissederek düz karnına ilerledi. Kollarını önünde bağlayarak, kendini gizlerken Diego kollarını yakalayıp bedeninden uzaklaştırdı. . .

“Yapma. Benden saklanma.”

Başını iki yana salladı. “Bana acımanı istemiyorum.”

“Sana acımak mı? Sana acımıyorum, Rosa. Asla. Sana hayranlık duyuyorum.” Tanrı aşkına! Böyle hissetmesinden nefret etmişti ama diğer yandan konuştuğu her bir kelimedede kendini görüyordu. Birinin ona acımasındansa ölmeyi tercih ederdi. Rosanna da tam olarak öyle bir kadındı. . .

Fakat hâlâ ona şüpheyile bakıyordu. Diego karşısındaki kadının bir tanrıça olduğunu düşünüyordu. “Sen bir çiçeksin, seni tüm bu dikenlerle seviyorum.” Ağzı şaşkınlıkla aralanırken kırmızı dudaklarına dokundu. “Hatta senin en çok dikenlerini seviyorum.”

Yere eğilip Rosanna’nın bacağından çözdüğü jartiyere takılı olan keskin bıçağını aldı. Rosanna ve kesici aletleri... Keskin ucunu parmağına sürtüp kanın hızla açılan kâğıt kesigi kadar ince kesikten sızdığını gördü. . .

“Bu çok keskin bir silah.”

Korkusuz bakışlarla ona bakarken, “Her zaman önce öldürmeyi hedeflerim,” dedi. . .

Diego keyifle gülümserken bıçağı onun narin bedenine yaklaştırdı. Rosanna dışında başkası olsaydı korkudan titrerdi

“Hoşlanmadığın şey, seni engelleyen şey bu izlerin görüntüsü mü? Yoksa onların bıraktığı hatıralar mı?”

Rosanna basit bir şeyden bahsederlermiş gibi omuzlarını silkti. “Aslında ne biliyor musun Diego? Ne görüntüm umurumda ne de anıları. Sadece onun bana bunu yapmasına izin vermiş olmak... O an o kadar zayıf olmak, zayıf hissetmek... Savaşmamak.”

Diego onu anlıyordu bu yüzden başını salladı. Bıçağı memelerinin üzerindeki soluk kesik ve sigara izlerinin üzerinde dolaştırdı. Bıçağın keskin tarafını yavaşça memelerinin üzerinden geçirdi ve ince bir çizgi halinde kesik oluşmasını sağladı. Dudaklarına doğru eğilip, “Savaş benimle,” diye fısıldadı.

Rosanna’nın göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Bundan heyecan duyuyordu ve Diego o anda ölene kadar bu kadına bağlı kalacağına Tanrı huzurunda bir kez daha yemin edebilirdi. Çünkü Rosanna ona güveniyordu. İtiraf etmese bile bu böyledi.

Fakat hiç beklemediği bir şey oldu. Rosanna dudaklarına yapışıp onu öptü. Eliyle başını kavramış onu ağzına yönlendirirken dünya üzerinde bundan seksi çok az şey olacağını düşünüyordu. Her an kaçmaya hazır olan Rosanna onu kendi isteğiyle, hayatı buna bağıymışçasına öpüyordu. Diego ne olduğunu anlamadan bıçak elinden alındı ve Rosanna bıçağın sivri ucunu gırtlığına dayadı. Bu kadar baştan çıkmış olmasa buna kahkaha atabilirdi.

“Bu ateşli öpücük sadece rol müydü?”

Gülümsedi. “Asla bilemeyeceksin.” Elini göğüslerinin üzerindeki taze ve ince kesiğin üzerine götürüp kanayan yaraya dokundu. Yara izi çok inceydi ama eski yaraların tam üzerinden geçiyordu.

Rosanna elindeki kana bakarak bıçağı Diego’ya uzattı. “Sen karanlıkta kimsin, Karga? Bana korkunç kısımlarını göster.”

Diego gözlerine bakarak, “Bundan emin misin, Rosa?” diye sordu.

Rosanna kararlı bir şekilde başını salladı.

“İstediğin kadar ileri git.”

“Ya korkup kaçarsan?”

“Ben artık o zayıf kız değilim.”

Diego bıçağı elinden alırken onu kendine çekip tutkuyla öptü. Tek eliyle boğazını kavrayıp ona hükmetti. Diğer elinde hâlâ Rosanna'nın bıçağını tutuyordu. Onu yatağa iterek yüzüstü yatırdı. Kendi de yatağa onun yanına çıktı. Rosanna karşı koymadı. Yatağa yatarken bedeni kıvrıldı, kalçası beklentiyle havalandı ve Diego'yu görmek için başını hafifçe kaldırdı.

“Planın ne, Diego?” diye sordu.

Diego onu, “Karga,” diyerek düzeltti. “Planlarım her zaman şeytanla aramda kalır, güzelim. O yüzden o güzel dudaklarını kapat ve kendini bana bırak.”

Diego dudaklarını bel oyuntusunda gezdirip yukarı doğru çıkarırken dilini kullandı. Rosanna gürültüyle içini çekerken parmaklarıyla çarşafa asıldı. Diego parmağını sırtındaki çok daha derin yanıklarda, bıçak ve sigara izlerinin üzerinde gezdirdi. Rosanna onu öldürdüğü için Michael Romano şanslı bir orospu çocuğuydu. Eğer eline geçseydi ölmesine izin vermezdi.

“Bana güveniyor musun?”

Çok uzun bir sessizlik boyunca Rosanna'nın cevap vermesini bekledi. “İstiyorum.”

“Sana karanlıkta kim olduğumu göstereceğim,” dedi. “Ve sonra gitmene asla izin vermeyeceğim. Kaybolmana, kaçmana müsaade etmeyeceğim.”

“Ya gitmek, kaçmak, kaybolmak istersem?”

“Sana izin vermeyeceğim.”

“İzin vermeyecek misin? İzin alacağımı nereden çıkardın?”

Diego elini kalçasında hissetti. “İzin vermeyeceğim, Rosa. Tartışma bitti.”

Diego bıçağın keskin sırtını aynı göğüslerinin üzerine yaptığı gibi sırtında gezdirdi. Bu sefer bıçağı daha sert bastırdı ve izlerin üzerinde yeni taze bir iz bıraktı.

Kulağına eğilerek fısıltıyla konuştu. “Ben sana her baktığımda olduğun o muhteşem, güçlü ve çekici kadını göreceğim.”

Rosanna kafasını çevirip ona baktı. “Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Savaşıp kazanabilirsin ve ben senin gücünün farkındayım. Yine de seni korumak istiyorum. Gücüme ihtiyaç duyabilirsin, omzuma ya da kalbime de öyle... Hepsi senin.”

Diego bıçağı yere atarak serçe parmağındaki yüzüğü çıkardı. Rosanna'ya nikahları sırasında taktığı ve Rosanna'nın kabul etmediği o yüzüğü ince parmağına geçirirken bu sefer karşı koymadı.

"Pırlanta ya da elmas alabilirdim."

Dudakları kıvrılırken sırtüstü döndü ve elini başının altına koyarak ona doğru baktı. "Ama almadın." Elini havaya kaldırarak yüzüğün üzerindeki karga kabartmasını inceledi. "Onun yerine benim senin malın olduğumu bağırان bir yüzük seçtin. Yanılmıyorsam bu zorla kıyılan nikâh sırasında yine zorla parmağıma taktığın yüzük değil mi?"

Diego onun yanına yatıp bedenini kendine doğru çekerken, "Sana uzaydan bile görünen bir elmas alacağım," dedi. "Yine de bu yüzüğü takacaksın."

"Neden?"

"Çünkü öyle istiyorum."

Diego bir şey söylemesine ya da itiraz etmesine fırsat tanımadan onu kendine çekip öptü. Elleri bedeninde gezinirken, üzerine çıkıp bacaklarını birbirinden ayırdı. Dilini göğüslerindeki ince yaranın üzerinde gezdirip daha aşağıya inerken gözleri Rosanna'nın üzerindeydi. Bacaklarının arasına yerleştğinde sertçe nefes verdiğini duydu. Ağzını ve dudaklarını kasıklarında gezdirip dişleriyle onu ısırduğında nefesleri hızlandı.

"Seni ağlatana kadar amcığını yalamak istiyorum Rosanna ve ben ne istersem onu yaparım. Beni anladın mı?" Rosanna cevap vermedi. Şimdiden zevk sarhoşu olmuş gibi görünüyordu.

Diego onu kendinden geçirip defalarca ismini fısıldayana ve en sonunda yalvarana kadar yaladı. Nihayet Rosanna'yı sınıra taşıdığında orada tuttu. Bu kadar kolay olmayacaktı. Dilini ve dudaklarını ondan ayırarak şeytani bir sırıtişla yüzüne bakmak için başını kaldırdı. Rosanna'nın boğazı ve göğsü kızarmıştı, alnında ter damlaları birikmişti. Yatağında darmadağın bir halde hayatında gördüğü en seksi şeydi.

"Diego!" diye itiraz etti. "Şimdi duramazsın!"

"Yapabiliyorum ve yaptım."

"Lütfen..."

"Benim olduğunu söyle."

Bir itiraz homurtusu çıkarırken, “Hayır,” diye fısıldadı. “Bunu asla yapmam.”

“Asla dememen gerektiğini henüz öğrenemedin mi, sevgilim?” Karnının altına sert bir ısırık bırakırken, “Söyle,” dedi. “Benim olduğumu söyle ve ben de seni cennete götüreyim.”

Eliyle onu sınırdaki tutmak için okşarken gözleri üzerindeydi. Onun ağzından o kelimeleri duymak istiyordu. Onun adını haykırmasını, zevkle inlemesini ve onunla birlikteyken kime ait olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Rosanna artık dayanamayacak kadar kendinden geçmiş bir haldeyken belli belirsiz bir fısıltıyla, “Seninim,” diye soludu.

Diego hayatında daha seksi bir şey duyduğunu sanmıyordu. Dudakları büyük bir gülümsemeyle kıvrılırken bedeninin üzerine yerleşti. Kasıkları, Rosanna’nın bacakları arasındaydı. Sertleşen erkekliği sıcak ve ıslaklığına doğru uzanıyordu. Diego eliyle göğüslerini yorgurduktan sonra elini ince, beyaz boynuna ilerletti. Boğazını tutarak hafifçe sıktı.

“Tekrar söyle.” Boğazındaki baskısını artırırken, “Hadi sevgilim,” diye fısıldadı. “İkimizin de bildiği bir şeyi söylemek bu kadar zor olmamalı.”

O sıcak, sert ve ölümcül derecede kuvvetli hazzı ona yaşatmak için bacaklarının arasından içeri kaymaya başladı. İkisi birleşirken solukları kesildi.

Rosanna tam o esnada, “Ben seninim,” dedi.

Diego onun içinde daha derinlere inerken omzunu ısırdı. Eli hâlâ boğazındaydı. Rosanna nefes alıp verdikçe belirginleşen damarlarına dikkatle bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğunda başparmağını şah damarının üzerinde gezdiriyordu.

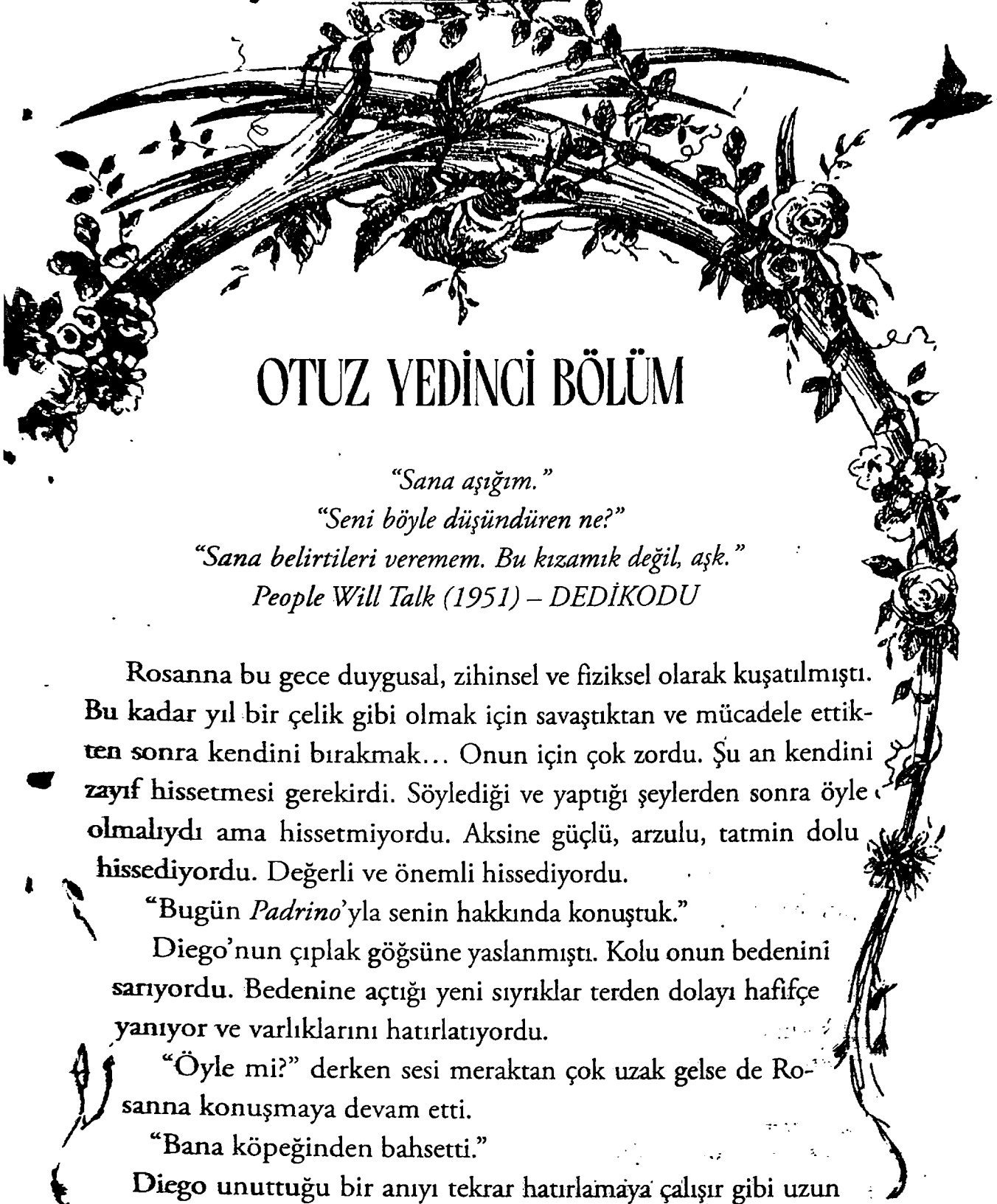
“Hım. Sanırım seni öldürmek istiyorum,” derken sesine şakacı bir ton verdi.

Rosanna gülümsedi. “Beni öldüreceksin. Peki sonra?”

Diego kendini yavaşça geri çekip tekrar içine yüklenirken dudaklarını öptü.

“Seni dirilteceğim. Sonsuza dek benim olacaksın.”

Bundan sonra ikisi için de konuşamayacak kadar yoğundu. Rosanna ona cevap vermedi ama koşulsuz teslimiyeti her şeyi anlatmaya yeterdi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"Sana aşığım."

"Seni böyle düşündüren ne?"

"Sana belirtileri veremem. Bu kızamık değil, aşk."

People Will Talk (1951) – DEDİKODU

Rosanna bu gece duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak kuşatılmıştı. Bu kadar yıl bir çelik gibi olmak için savaştıktan ve mücadele ettikten sonra kendini bırakmak... Onun için çok zordu. Şu an kendini zayıf hissetmesi gerekirdi. Söylediği ve yaptığı şeylerden sonra öyle olmalıydı ama hissetmiyordu. Aksine güçlü, arzulu, tatmin dolu hissediyordu. Değerli ve önemli hissediyordu.

"Bugün *Padrino*'yla senin hakkında konuştuk."

Diego'nun çıplak göğsüne yaslanmıştı. Kolu onun bedenini sarıyordu. Bedenine açtığı yeni sıyrıklar terden dolayı hafifçe yanıyor ve varlıklarını hatırlatıyordu.

"Öyle mi?" derken sesi meraktan çok uzak gelse de Rosanna konuşmaya devam etti.

"Bana köpeğinden bahsetti."

Diego unuttuğu bir anıyı tekrar hatırlamaya çalışır gibi uzun süre sessiz kaldı.

"Bu uzun zaman önceydi. Henüz çocuktum."

"Beni etkileyen de buydu. Savunmasız, masum bir çocuk olman ve bunları yapmak zorunda kalman..."

Diego omuzlarını silkti. "Bu dünyada işler böyle yürür. Bir erkek sen zayıf olma şansın yok."

"Kadınsan da bir şey değişmiyor."

Uzun sessizliğin ardından, "Kaç yıl katlandın?" diye sordu.

Rosanna bundan bahsetmekten hoşlanmasa da kelimeler ağzından döküldü.

“Beş yıl... Evlendiğimde on altı yaşındaydım.”

Dudaklarından sessiz bir küfür çıktı.

“Hiç sevdin mi birini?” diye sorarken başını kaldırıp Diego’ya baktı.

Diego onu onayladı.

“Nişanlıydım.”

“Öldü mü?”

Diego birini sevip öyle kolayca vazgeçecek bir adam değildi. Bu kadar zamanda onun hakkında söyleyebileceği birkaç şeyden biri de kolay vazgeçen biri olmadığıydı.

Bir kez daha başını salladı. “Bugün olduğu gibi benim için kurulan bir tuzakta hayatını kaybeden o oldu.” Uzun süre duraksadıktan sonra konuşmaya başladı. “Sofia bir şarkıcıydı. Neşeli, cazibeli, çılgın bir kadındı. O yaşlardayken bir adamın isteyeceği hafifmeşrep kadınlardandı.” Kendi kendine güldü. “Onunla olmak eğlenceliydi. Silahlardan nefret ederdi, parmağı kanasa midesi bulanırdı. Öğlene kadar uyur, bütün gece dans edip eğlenmek isterdi. Sanırım hayatımda ilk defa bu dünyadan uzaklaşmak istediğim zamanlardı. Onunlayken olmam gereken genç adam olabiliyordum.”

“Kulağa benim tam tersim gibi geliyor.”

“Evet,” dedi. “O normal bir adamın hayatında ihtiyaç duyacağı bir kadındı. Sen ise benim gibi bir adamın ihtiyacı olan kadınsın.”

“Bir narsist olduğumu rahatça söyleyebilirim, Diego,” derken güldü.

Diego onun yüzünü kavrayarak kendine sabitledi. “Benim için sevmenin çok yolu yok. Ben bir tane biliyorum. Her şeyimi veririm. Ruhumu veririm, sevişirim, severim. Karşılığında seni ve her şeyini isterim.”

Rosanna bütün duygularını gizleyerek, “Kendinden mi bahsediyorsun, benden mi?” diye sordu.

“Ben en başından beri duygularım konusunda açtım, Rosa. Anladığımı umuyorum.”

Rosanna gözlerini ondan kaçırıp bedeninden uzaklaşarak, hemen yanındaki yastığa başını koyup yatağın ahşap oymalı tavanını izleme-

ye başladı. Pencereye vuran yağmurun sesi ve alçak nefesleri odadaki tek gürültüydü.

“Sevgi ve şefkat görmeye alışık olmadığında ne olur biliyor musun?” diye sorarken Diego’dan cevap beklemedi. “Kimseye güvenemezsin. Kimsenin seni gerçekten seveceğine inanamazsın. Bu yüzden yalnız kalmak istersin. Biri karşına geçip sana duygularından bahsettiğinde sadece gülersin. Çünkü buna inanamazsın. Biri seni gerçekten severse korkudan ölürsün.”

Bu kadar açık olmak istememişti. Bunlar düşünmekten bile kaçındığı duygulardı. Ağzından çıkanlar karşısında şaşkınlık ve korkuyla kaçmak istedi. Yataktan kalkmak için hareketlendiği sırada Diego kolunu kavrayarak onu durdurdu.

“Korktuğun şey bu muydu?”

Omzunun üzerinden ona bakarak, “Ben hiçbir şeyden korkmam Diego, unuttun mu?” diye mırıldandı.

Diego gülümseyerek karşılık verirken onu bir kez daha yatağa çekti. “Korkmam sağlayacağım.” Onu öperek kendi bedeniyle ele geçirirken, “Sonra da korkuların üstesinden birlikte geleceğiz,” dedi.

Diego uyuyamamıştı. Saat gece ikiydi ama hâlâ Rosanna’nın yükselip alçalan nefesini dinleyerek oturuyordu. Kafası karışık, içinde çok fazla şüphe ve öfke vardı. Yataktan çıkarak üzerine bir şeyler giydi. Uzun siyah paltosunu giyerek önce Franco’yu ziyaret etti. İyi olduğunu gördüğünde evden çıkıp malikâneye ilerledi. Cebinden çıkardığı siyah deri eldivenleri giyerek her zamankinden daha karanlık olan merdivenlerden çıkarken bir hayalet gibi sessizdi. Babasının yatak odasının önünde tam otuz yıldır nöbet tutan koruması Mario artık yaşlanmıştı ama hâlâ uzun, güçlü ve sessiz yapısıyla insanları korkutmayı başarıyordu.

Padrino’ya hastalık derecesinde bağlı olsa da ona kendi öz babasından daha fazla babalık yaptığını söylemek yanlış olmazdı. Babası eline bir silah verip köpeğini öldürmesini istediğinde bunu yapmıştı. Sonrasında köpeği arka bahçeye gömmesine ve ağlamasına izin veren ise Mario olmuştu. Siyahlar içinde bir cellat gibi onu gördüğünde bir baş selamı verip karanlık koridorda kayboldu. Diego bir gölge gibi hareket ederek kapıyı açıp içeri süzüldü. Karanlık çalışma oda-

sından geçerek yatak odasına ulaştı. *Padrino* kocaman oymalı yatağın ortasında yatıyordu. Eskisi kadar korkutucu değildi, sadece yaşlı bir adam gibi görünüyordu ama buna rağmen İtalya ve Amerika'daki en tehlikeli adam oydu. Herkesten gizlemeye çalıştığı solunum cihazına bağlıydı ve odada duyulan tek ses cihazdan gelen ritmik sestti.

Padrino derin uykuda olmasına rağmen içeri birinin girdiğini fark etmişti. Gözleri hızla açıldı ve onun olduğunu fark ederek yerinde doğrulup ağzındaki maskeyi çıkardı.

"Mario seni bu saatte içeri aldığına göre ciddi bir mesele olmalı."

Diego gülümsedi. "Duymuş olmalısın. Bugün karıma bir suikast düzenlenmek istendi."

"Tuhaf... Ben senin neredeyse ölecek olduğunu duymuştum."

"Şans eseri tuzığa düşen ben oldum."

"Suçluyu bulabildin mi?"

"Bombayı yerleştirip, frenlerle oynayan şoförü bulduğumuzda öldürülmüştü ama buna şaşırmadım."

"İki kişinin bildiği sır değildir."

Diego başını salladı. "Rosanna'dan gitmesini istemişsin?"

"Sana söylemesine şaşırdım. Duyduğum kadarıyla senden kurtulmanın yollarını arıyordu. Buna seni öldürmekte dâhil..." Sesindeki ton hoşuna gitmemiştir.

"Bildiginiz bir şey mi var?"

Karanlık olmasına rağmen Diego onun gözlerindeki ve bakışlarındaki o karanlığı görebiliyordu. "Kolombiyalı koruması her an her yerde. Araba hakkında şüphesini de ilk ortaya atan oymuş. Rosanna başından beri senden kurtulmak istiyor ve belki de Enrico için çalışıyor. Tuzığı onun kurmadığını nereden biliyorsun?"

Diego her zaman kimseye güvenmeyen şüpheli bir insan olmuştu ve itiraf etmeliydi ki o arabadan atladıktan sonra tuzığı Rosanna'nın kurduğundan şüphelendiği kısa bir an olmuştu sonra onun gözlerindeki endişeyi görmüş ve onu kurtaranın Rosanna olduğunu hatırlamıştı.

"Rosanna'dan neden gitmesini istedin?"

Kaşları çatılırken nefesi daraldı ve şu aralar sıklıkla yaşadığı oksürük krizlerinden birine kapıldı. Hızla oksijen maskesine uzanıp birkaç derin nefes çektikten sonra maskeyi kendinden uzaklaştırdı.

"Bir kez daha yanlış kadını seçtiğini fark ettim. Senin yanlış seçim yapma lüksün yok, Diego. *Padrino* olmak istiyorsan hayatındaki kadın amacına hizmet etmeli. Amacına hizmet etmediği durumlarda ortadan kaldırılmalılar."

Diego sakince, "Sergio'nun annesini de bu yüzden mi zehirledin?" diye sordu. "Bir oğlunuz olduğunu söyledi ve bu ortalığı karıştıracaktı. Annemin ailesinin parasına ihtiyacın vardı."

Babası öksürmeye başladı. Yatağın içinde iki büküm bir halde oksijen maskesine ulaşmaya çalıştı. Diego ise ona yaklaşarak maskeyi takmasına yardım etti. Birkaç nefes alıp rahatladıktan sonra, "Angela hastaydı," dedi.

"Merak etme. Bu sırrı Sergio'ya söyleyecek değilim." Diego izin almadan yatağın kenarına oturup gözlerini babasına dikti. "Herkes Angela Russo'nun hasta olduğunu sanıyordu ama aslında zehirlenmişti. Sergio Russo'nun senin piçin olduğunu öğrendiğimde bu bilgiye de ulaşmam zor olmadı. Beni bilirsın, istediğim bilgilere her zaman ulaşırım."

"O zaman bu özelliğini karın için kullansan iyi edersin. Yoksa asla *Padrino* olamayacaksın."

Diego başını salladı. "*Padrino* olmam için senin de ölmen gerekiyor, öyle değil mi?"

Babası öksürmeye başladı. Bu sefer kendine gelmesi için maskeye ihtiyaç duymadı. "Bunun yakında olacağını hissediyorum ama o zamana kadar zayıfladığımı kimse bilmemeli. Konseyin onayını alana kadar bana ihtiyacın var. Seni zayıflatacak ya da zarar verecek her şeyden kurtulmalısın, Diego."

Diego birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. "Sofia'yı neden uygun bulmadın?"

"Şu şarkıcı kadın mı?" diye sorarken sesinde bir aşağılama vardı. "Onun için az daha normal bir hayat yaşamak adına aileni terk edeceğin unuttun mu? Ne yapacaktın, Diego? Ticaret mi? Balıkçılık mı? Senin bildiğin tek iş bu!"

"Çıkan silahlı çatışmada arabamda olması büyük şanssızlıktı."

"Bir şey mi ima ediyorsun, Diego?"

"Başından beri *Padrino* olmaya uygun olmadığımı düşündün ama yine de beni aileden uzaklaştıracak her şeye engel oldun. Çünkü

ailede kimse benim kadar gözü kara değildi, kimse öldürme konusunda, işkence konusunda ya da korku salma konusunda iyi değildi. Ben senin kanlı elindim. Arturo ölünce de elinde benden daha güçlü bir aday kalmadı. Yedeğin oldum. Ama yine de abilerimin önünü kapatmadın. Hepimizi kullanıp kendine bağlı tuttun. Tanrı aşkına, şu haline bak, neredeyse son nefesini vereceksin ama hâlâ entrikalar çevirmekten geri durmuyorsun.”

Babası saçmalama dercesine başını sallayıp gülümserken, “Zayıflamanı istemediğim için beni mi suçluyorsun?” diye sordu. “Bu dünyada tehlikeler olmadan zayıflarsın. Hiçbirinizin zayıflamasına izin vermediğim için suçlanacak değilim. Ben sizi geleceğinize hazırladım.”

Diego onu duymazdan gelerek, “Sofia’yı sen öldürdün,” dedi. Babasının konuşmasına izin vermeden sözlerine devam etti. “O arabadan atladığım andan beri düşünüyorum. Beni hep meşgul tuttun ki onu düşünmeye fırsatım kalmasın ama şimdi farkındayım. O gece neredeyse bütün kurşunlar Sofia’nın olduğu tarafa sıkıldı ve ben sadece hayati olmayan iki kurşun yarasıyla kurtuldum. O arabada dört kişiydik ve sadece Sofia öldü. Ertesi gün limuzini kullanan şoför ortadan kaybolmuştu. Ne büyük talihsizlik!”

Bir öksürük krizi daha yaşlı adamı sarsarken Diego maskesini alıp ondan uzaklaştırdı. “Ama bu son yaptığın şey... Bir aydınlanmaya yol açtı. Başta tuzagın Rosanna için kurulduğunu düşündüm ama yanıliyordum. Tuzak benim için kurulmuştu. Konseyi ziyarete giderken şoförü yanımda götürmemi söylemiştin, aslında öyle de yapacaktım ama son anda onu bırakmaya karar verdim. Adamın gözlerindeki bakışı unutamıyorum. Kontrollü bir patlama mı planlamıştın? Şoförün frenlerin tutmadığını söyleyecek ve biz arabadan atladıktan sonra kendisi atlayıp arabayı patlatacaktı ve sen bunu Rosanna’nın planladığını söyleyip onu hain ilan edecektin!”

Suratı öksürmekten moraran adam elini göğsüne götürürken, “Aptal,” diye soludu. “Araçta bomba olmaması gerekiyordu.” Duraksayarak güçlü öksürük krizinin geçmesini bekledi. “Buraya neden geldiğini biliyorum. Sonum zaten yaklaştı. Kaybēdecek bir şeyim yok, Diego. O araçta bomba olmaması gerekiyordu. Sadece ufak bir kaza olacaktı.”

Padrino yani babası başını yastığa koyarken artık ciğerlerine nefes çekmekte zorlanıyordu. Maskeye uzanmaya çalışan parmakları ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyordu. Diego ona acımadı. Bir zamanlar tek bir kurşun ile öldürdüğü köpeğine bile daha fazla acıdığını söylese yalan olmazdı. Maskeyi yatağın en uzak ucuna bırakırken yatağın yanındaki boş yastığı alıp zorlukla nefes almaya çalışan yaşlı adamın yüzüne bastırdı. Çaresiz çırpınışlar giderek şiddetlendi ve birkaç dakika içinde yastığın altındaki beden hareketsiz kaldı. Diego Servillo, Alberto Servillo'yu, *Padrino*'yu, babasını öldürmüştü.

Rosanna kâbusun etkisiyle attığı çılgınlıkla yataktan fırladı. Göz bandını çıkarıp fırlatırken içerisinin karanlık olduğunu fark etti. Gece lambaları kapalıydı. Dışarıda ışık yanıyordu. Nefesini düzenleyip onu soğuk soğuk terleten kâbusun etkisinden kurtulmaya çalışırken kapı açıldı. Diego simsiyah kıyafetler içinde bir cellat gibi karanlığın içinden çıktığında nefesini tuttu.

Ona bakarak, "Uyanıksın," dedi.

Rosanna gülümsemeye çalışarak, "Anlaşılan sen de," diye mırıldandı. "Saat kaç?"

"Birkaç saat sonra sabah olacak."

"Ve sen... Uyandın mı yoksa hiç uyumadın mı?"

"Uyku çok abartılıyor," derken sesinde gizli bir nükte vardı. Eldivenlerini ve paltosunu çıkarırken ona arkasını döndü. Rosanna bir sorun olduğunu farkındaydı. Yataktan çıkarak çekmecedен bir sigara çıkarıp yaktı ve yatağın ucuna oturdu.

Diego gömlek ve pantolonu ile kaldığında ona doğru döndü ve göz göze geldiler. Diego ona yaklaşıp tam karşısında dikildi. Birkaç dakika boyunca onun sigarayı dudaklarına götürmesini, nefesini içine çekmesini ve dumanı dışarı üflemesini seyretti. Bacakları bacaklarına değiyordu, onun bedeninden yayılan kolonyanın kokusunu alıyor, ayazın üzerine sinen soğukluğunu hissedebiliyordu. Rosanna gözlerini ondan ayıramıyordu. Sanki bakarak içindeki her şeyi görebilirdi. Diego eline uzanıp sigarayı aldı ve kendi dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti.

"Bunu neden yapıyorsun? Her zaman benim sigaramı alıyorsun."

Diego hafifçe gülümsedi. "Seninle aynı nefesi paylaşıyorum."

"Bazen gerçekten romantik olduğunu düşünüyorum."

"Büyük bir yanılğı..."

Diego sigarayı birkaç hızlı nefeste tüketip komodine ilerledi ve onu kül tablasına söndürüp kıyafetleriyle yatağa yattı. Rosanna da oturduğu yerden kalkıp onun yanındaki boş yere yattı. İkisi de birbirlerine değmeden tavanı seyrediyordu.

Nihayet sessizliği bozan Diego'nun itirafı oldu.

"Babamı öldürdüm."

Rosanna bir şey söyleyemedi. Böyle bir durumda ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. İtirafı yapan Diego'ydu ve önce onun konuşmasını beklerken sessiz kaldı. Rosanna sessizce yatmaya devam ederken Diego eski sevgilisi Sofia'ya kurulan tuzaktan ve sadece birkaç saat önce kendisine kurulan tuzaktan bahsetti. *Padrino*'nun bu kadar ileri gitmiş olmasına şaşırmıyordu. Burada babalar ve çocukları yoktu. Babalar ve onurları vardı. Bu onur kavramı herkesin anladığından çok farklıydı. Mafya ailesinde onurlu olmak için güçlü olmalıydınız, acımasız olmalıydınız, yenilmez olmalıydınız ve bu uğurda her şeyi yapmalıydınız. Bu en yakınlarınıza ihanet etmek anlamına gelse bile...

"Artık onun istediği adamsın. Şimdi hakkın olanı alabilirsin. Sen zayıflayamazsın Diego, ayağa kalkmak zorundasın."

Diego öfkeli bir kahkaha attı. "Her zaman ayağa kalktım. Asıl sorun ayağa kalkarken neye dönüştüğüm!"

Rosanna ona bakmadan uzanıp elini tuttu. Güven verircesine parmaklarını sıkarken, "İkimiz de istemediğimiz şeyler yaptık. İkimizin de farklı şeytanları var. Bizim dünyamızda neye dönüştüğün önemli değil, Diego. Ayağa kalkmak ve ayakta durmak önemli. Bunu biliyorsun."

Diego sessiz kalınca ona doğru dönüp dışarıdan yansıyan ay ışığında yüzünün sert çizgilerini inceledi. Diego da ona doğru dönerken elini bırakmadı. İkisinin de gözleri daha önce hiç hissetmedikleri bir yakınlıkla birbirini tarıyordu. Elini uzatıp yüzüne dokundu. Rosanna onun sert elinin hissiyle gözlerini kısa bir anlığına kapatıp kendini dokunuşun varlığına teslim etti.

Bıçak kadar keskin bir fısıltıyla, "Sana âşık oldum, Rosa," dedi.

Alaycı bir kahkaha attı. "Karısına âşık olan tek kötü adam ben miyim?"

Rosanna da ona gülerek karşılık verdi. "Bu nasıl oldu?"

"Sana tarifini veremem."

"İlk ne zaman anladın?"

"Beni öldürmeye çalıştığında..."

"İlkinde mi? İkincisinde mi?"

"İlkinde."

"Kulağa hastalıklı geliyor."

"Tahmin bile edemezsin." Derin bir soluk aldı. "Neyi fark ettim biliyor musun?"

Rosanna başını iki yana salladı. "Seni asla bırakamam. Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım ve biri seni benden almaya çalışırsa onu öldürürüm."

Rosanna istemsizce kıkırdadı. "Sen kesinlikle hastasın."

Diego onu onayladı. "Tedavi olmak istemediğim bir hastalık." İkisi de uykuya dalmak üzereyken Diego sessizliği bir kez daha bozdu. "Gün doğduğunda bir savaş başlayacak. Benimle savaşmana ihtiyacım var, Rosa."

Rosanna gözlerini açıp ona daha fazla yaklaştı. Nefesleri birbirine karışırken elini yanağına götürdü. Bu birine karşı gösterdiği ilk duygusal yakınlıktı. "Ben de sana bir şey itiraf edeceğim."

"Seni dinliyorum."

"Kaybetmeni istemiyorum, ölmeni istemiyorum. Ve evet, ben... Ben bugün senin ölmenden korktum. Savaşın ortasında savunmasız ya da yalnız kalacağım için değil, Diego. Bu başka bir şeydi."

Diego umutla, "Rosa," diye fısıldadı.

"Senin şeytanlarını seveceğim, seviyorum. Senin cehenneminde ibadet etmemi istiyorsan, kendiminkinden vazgeçeceğim."

Diego onu üzerine çekip dudaklarını öperken, "Vazgeçmeyeceksin," dedi. "Senin şeytanların ve benimkiler. Ortalığı cehenneme çevireceğiz, sevgilim."

Padrino'nun ölümü sabahın ilk ışıklarında duyulduğunda Diego hızlıca yataktan çıkıp malikâneye gitti. Herkes *Padrino*'nun hastalıktan öldüğünü sanıyordu ama Rosanna onu oğlunun öldürdüğünü biliyordu.

İki gün boyunca *Cosa Nostra*'nın kalbi olan malikâne oldukça karıştı. Cenaze hazırlıkları, Amerika'dan gelen *capolar*, konsey üyeleri ile görüşmeler ve Diego'nun abilerinin şüpheli bakışları altında dik durmaya çalışan Rosanna, gerçekleşecek cenaze töreninden sonra tüm bu karışıklıktan kurtulmayı umuyordu.

Padrino biraz önce gömülmüştü ve herkes malikânede onu anmak için toplanmıştı. Evin ve arazinin her bir yanı siyah takım elbiseli adamlar ile doluydu. Rosanna çalışma odasının bir köşesinde öfkeli fısıltılarla konuşan üç adamın yanına gitti. Diego ve iki abisi arasında *Padrino*'nun öldüğü günden beri gerilim giderek artmıştı. Henüz yeni *Padrino*'nun kim olacağı belli değildi ama abileri Diego'nun en güçlü aday olduğunun farkındaydılar.

“Babamız son günlerde iyiye giderken bir anda gece yarısı ölüyor. Şansa bak ki tam da sen buraya geri dönmüşken...”

Rosanna, Tiziano'nun ağzından çıkanları duyduğunda konuşmaya henüz dâhil olmuştu. Anlaşılan içtiği şey her ne ise onu fazla kaçırmıştı ya da Diego'nun ev bu kadar kalabalıkken ona bir şey yapamayacağını düşünüyordu.

Diego abisinin karşısında duvar gibi dikilirken ifadesiz bir şekilde, “Babamın hastalıktan ölmediğini mi düşünüyorsun, Tiziano?” diye sordu “Belki de aracıma dün bomba koyan kişi de babamı öldürmüştür.”

Tiziano sessizleşse de her an patlamaya hazır bir bomba gibi görünüyordu. Büyük abileri Patrizio ikisinin arasına girmeye alışık bir şekilde hafifçe öksürüp gözlüğünü düzeltti. Onun bu düzenin içinde ne işi olduğunu merak ediyordu. Bir mafyadan çok bankacıya benziyordu. Her zaman sakin, kontrollü ve arabulucuydu. Diego onun iyi anlaşmalar ve finanstan sorumlu olduğunu söylemişti, her şeye rağmen o da bu dünyanın bir parçasıydı.

“Bu tartışmayı bugün yapmayacağız. Eğer konsey babamın kararını gözetirse Diego *“Padrino”* olacak, Tiziano ve biz de kardeşimizin yanında olacağız.”

Diego başını eğerek onları selamladı ve Rosanna'nın koluna girerek onu kalabalıktan uzaklaştırdı. Yalnız kalabilecekleri bir yatak odasına girdiklerinde kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi. Kimsenin onları dinlememesi için Franco bir gölge gibi peşlerindeydi. Gabriel

ise Rosanna'yı *güvende olmadığı* gerekçesiyle sürekli göz hapsinde tutuyordu.

"Konsey ile konuştun mu?"

Diego başını salladı ama durgun ve öfkeli görünüyordu. Ne kadar hislerini belli etmeme konusunda iyi olsa da Rosanna tavrından bunu anlayabiliyordu.

"Beni desteklemeyecekler."

Rosanna şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu. Konsey ile Diego'nun merhum babası arasında yıllardır süren bir bağ vardı. Rosanna bu yüzden kararın kolayca Diego'nun lehine sonuçlanacağını düşünmüştü.

"Enrico... Amerika'da pek çok bölgeyi ele geçirdi. Hain *capolar* olduğunu biliyoruz ve onlar Enrico'yu destekliyor. Sanırım konseye de sızmayı başardı. Aile içindeki savaş son bulmadan ve bütün *capolar* beni onaylamadan *Padrino* olamayacağım." Pencerenin önünde durup ellerini beline koydu. "Ayrıca kendi ailemin de beni onaylaması gerekiyor," derken öfkesi açığa çıkmıştı.

"Tiziano ve Patrizio'nun mu?"

Başını sallayarak onu onayladı. "Tiziano başa geçmek için her şeyi yapar. Ailenin en küçük oğlunun *Padrino* olduğunu görmektense ölmeyi tercih eder."

"Ne yapacaksın?"

Aldığı derin nefesle omuzları yükseldi. "Bu gece Amerika'ya gidiyoruz. *Capoları* toplayacağım ve sen hainleri bulma konusunda bana yardım edeceksin. Fazla zamanımız olmayacak, Roşa..."

Rosanna anlayışla başını salladı. "Merak etme onları bulacağız."

"Onları tehdit edeceğiz, rüşvet vereceğiz, daha fazla alan, ticaret serbesti veya ne istiyorlarsa. Anlaşmaya yanaşmayanları yok edeceğim."

İroniyle, "Kulağa güzel bir plan gibi geliyor," dedi.

"Güzel bir plan eğer yeterince hızlı olursak," Ona doğru dönüp yüzüne baktı. "Tiziano beni onaylamazsa..."

Rosanna konuşmadan onu anlamıştı. "Anlıyorum," dedi. "Yapman gerekeni yapacaksın."

BROOKLYN, NEW YORK

Cenazeden sonra vakit kaybetmeden Amerika'ya dönmüş, Sergio ile bir görüşme ayarlamışlardı.

Sergio purosundan bir nefes alırken, "Enrico beni tehdit ediyor," dedi.

Diego elini çenesinde gezdirdi. "Onun olduğundan emin misin? Polisle, siyasilerle ve sosyeteyle pek çok iş yapıyorsun. Biri bu durumdan rahatsız olmuş olabilir."

"Sorun Amerikalılarla iş yapmam olsa Kara El Örgütü'nden ölüm notları almazdım."

Rosanna ve Diego sessizleşti. *Mano Nera** uzun zamandır Amerika'da faaliyet gösteren çeteydi. *Cosa Nostra* ve diğer büyük aileler varlıklarını kabul etmiyor, onları bir çeşit 'hırsız' olarak nitelendiriyordu. Fakat son zamanlarda pek çok önemli suikast gerçekleştirmişlerdi. Bu, Sergio Russo'nun *Mano Nera* ile ilk karşılaşması değildi. Giovanni Cardinale bu örgüt tarafından öldürülmüştü.

"*Mano Nera* ile iş birliği yapıyor olmalı," derken Diego gergindi. "Seni hedef aldı çünkü onu desteklemeyeceğini biliyor, en büyük bölge ve karlı yatırımlar sende."

Sergio onu onayladı. "Giovanni'yi ortadan kaldırdığı gibi beni de kaldırmak istiyor. Başından beri *Mano Nera* ile çalışıyor olmalı. Geçtiğimiz beş yıl içinde Nevada bölgesinde iki, New York'ta bir, New Jersey'de bir ve Şikago'da üç *capo* öldürüldü. *Mano Nera* tarafından..."

Rosanna boşalan içki bardağını yeniden doldururken, "Bir an önce hain *capoları* bulmalıyız," dedi. "Kimlerin Diego'yu destekleyeceğini, kimlerin desteklemesini sağlamak için elimizde neler olduğuna bakmalıyız."

Sergio başını sallarken arkasına yaslandı.

"Bunu ben ya da daha kötüsü sevdiğim biri zarar görmeden yap-sak iyi olacak."

* Kara El.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Dikkat edin hanımefendi, yoksa iltifatlarınızla güzel başımı döndüreceksiniz."

"Sık sık kafanı döndürebilmeyi diledim. Yavaş ateşte, bir şişte..."

I Love You Again (1940)

1 HAFTA SONRA

1971 MART - MANHATTAN, NEW YORK

Cosa Nostra'nın bütün bölgelerinde görev yapan *capolara* toplantı için haber verilmişti. Toplantıya ev sahipliği yapacak yer Sergio'nun Manhattan'daki adalardan birinde yer alan malikânesiydi. Herkes oranın korunmasının daha rahat olacağı konusunda hemfikirdi. Onu şaşırtan Diego'nun Gabriel'i güvenlik işlerinin başına geçirmesiydi.

Bir zamanların en güçlü *caposu* olan Giovanni Cardinale'e ait geniş bir içki koleksiyonu vardı. Rosanna çalışma odasında kendine bir bardak kaliteli viski doldururken Gabriel içeri girdi.

"Bir maden bulmuşsun."

Rosanna gülümseyerek bardağını havaya kaldırdı.

"Burası bir cennet!"

"Bir zamanlar burada yaşayan adamın daha çok bir şeytan olduğuna dair duyumlar almıştım."

"Ne demişler, gördüğünün yarısına duyduğunun hiçbirine inanma. Kim bilir bizim hakkımızda neler diyorlar?"

Gabriel gözlerini devirdi. "Karadul, öldüren cazibe, patroniçe." Aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şıklattı. "Şu yakında muhtemel *Padrino*'nun karısı olarak anıldığın da oluyor."

Rosanna içkisinden büyük bir yudum alırken, “Öldüren cazibeyi sevdim,” diye şakalaştı.

“İyi anlamda kullanıldığını sanmıyorum. Kızlara göre *Padrino*’yu senin öldürdüğünü düşünen bir azınlık var.”

Elini havada sallarken, “Tehlikeli bir söylenti,” dedi. “Neyse ki bir kadını.”

Gabriel konuyu değiştirerek, “Burası güvenli,” diye onayladı. “Tüm o gelen kötü adamları kontrol altında tutabiliriz. Buraya bizim ayarladığımız tekneler ile gelebilirler, bir suikast girişimi engellenmiş olur.”

“Sence Diego’ya güvenip hepsi buraya gelecek mi?”

“Gelmek zorundalar. Kurallar bu şekilde. Diego henüz ilan edilmese de bir *Padrino* adayı. Ayrıca Enrico içeride beslediği hainlerin de katılmasını isteyecektir. Bir sonraki hamlenin ne olacağı onun için de önemli.”

Gabriel arkasını dönüp odadan çıkmak üzereyken, “Sen ve Diego,” dedi. “Bu tantana son bulduğunda onunla mı kalacaksın?”

Rosanna içkisini tek dikişte bitirip bardağı masaya bıraktı.

“Bunu zaman gösterecek.”

İçlerinde Sergio’nun da bulunduğu yirmi *capo* devasa yemek salonunun ortasında yer alan maun masanın etrafında oturuyordu. Kalın perdeler kapatılmış, içeride yanan ışıklar ortamı aydınlatmakta yetersiz kalmıştı. Bu yüzden atmosfer çok daha ürkütücüydü. Diego bütün *capoları* tek tek selamladıktan sonra masanın başındaki sandalyeye oturdu. Herkes odada yer alan tek kadına kınayan ve küçümseyen bakışlarla bakarken Rosanna onları umursamadan kapının kenarındaki koltuğa oturdu. Onu vurgulayan bir ışık olmadığı için gölgelerin içine saklanmıştı. Adamların bir süre sonra varlığını unuttuklarını umuyordu ama o her şeyi dinleyecekti. Dün gece geç saatlere kadar kızlarla yaptığı toplantı sonucunda her *capo* hakkında birkaç fikri vardı.

Diego konuşmaya başlamadan önce gözlerini bütün adamların üzerinde gezdirdi.

“Sizi buraya neden çağırdığımı tahmin ediyorsunuzdur.”

Nevada bölgesi *capolarından* olan ve bölgenin en büyük kumarhanesinin sahibi Stefano boğuk bir sesle güldü.

“Elbette. *Capo* olmak istiyorsun ve bunun için onayımıza ihtiyacın var.”

Diğer *capolar* sessizce onu onayladı. Elbette ilk ret ondan gelecekti. Hain *capolardan* birinin o olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Son birkaç yılda kumarhanesi hiçbir denetime tabi tutulmadan ayakta idi, bu da onu destekleyen birilerinin olduğu anlamına geliyordu. En büyük rakibi ise Sergio Russo’ydu. Sergio, Manhattan ve Brooklyn bölgelerine sahip olmanın dışında Nevada bölgesinde Las Vegas’ta iş yapan pek çok eğlence mekânına da sahipti.

Diego muhtemelen bu masadan oy çoğunluğu alabilirdi fakat *Padrino* olması için oy çoğunluğundan fazlasına ihtiyacı vardı. Yani bütün *capoların* onu onaylaması gerekiyordu. Rosanna şimdiden onun için en az beş ret oyu olacağını söyleyebilirdi.

“Güzel, bütün detayları bildiğinize göre ortalığın yakında karışacağını da biliyorsunuzdur.” Onlara bakarak, “Enrico Servillo, yani amcam eminim pek çoğunuzla iletişime geçmiştir. Sizlere vaat ettiği şeyler başlangıçta çekici gelebilir ama istediğini aldığında gözden çıkarılabilecek aileler olacaksınız. Her *capo* kendine sadık aileleri başa geçirir ve Enrico, *Padrino* olduğunda hepiniz yeniden değerlendirileceksiniz ve pek çoğunuz ailelerinizle birlikte öleceksiniz.”

Chicago *caposu* içki yasağı dönemlerinde kaçak içki üretimi sayesinde büyümüştü, hâlâ da içki işindeydi. Aynı zamanda çağa ayak uydurup para ticareti, borsa, yasa dışı bahis işleri sayesinde büyük bir servetin de sahibiydi. Konuşmaya başlamadan önce öksürdü. Masadaki en yaşlı adam oydu. “Baban huzurla uyusun. Otuz seneden fazladır *Padrino*’ydu. O kendi döneminde babasının yolundan gitmek yerine kendi düzenini kurdu, Karga. Sen genç bir adamsın ve aynısını yapacağını tahmin ediyorum. Enrico ya da senin aranda bir seçim yaparken herkes değişiklikler ve ölümler olacağını bilecek kadar akıllı.”

Diego başını sallayarak adamı onayladı. “Elbette ben de kendi düzenimi kuracağım bunu inkâr etmiyorum, Mario. Ama ben düzenimi yanımda yer alanlarla birlikte kuracağım.” Diego’nun gizli gözdağı masada kısa süreli bir sessizlik yaratmıştı. Birkaç *capo* fikirlerini ve sorularını sordu. Diego güçlü duruşunu bozmadan cevaplarını verdi.

Uzun zamandır sessizce oturup konuşmaları dinleyen New Jersey *caposu* Salvatore Gambino, sandalyesinde arkaya yaslanıp Rosan-

na'nın olduğu yere baktı. "Kadınlarımızı her zaman olmaları gereken yerde yani evlerimizde tuttuk, Karga. Fakat görüyorum ki karın erkek işleriyle yakından ilgileniyor."

Birkaç *capo* onun bu sözlerini onaylayıp Rosanna'ya doğru rahatsız bakışlar attılar. Rosanna duruşunu hiç bozmadı. Salvatore onun hain olduğundan şüphelendiği *capoların* başında geliyordu. Tüm konuşmalarına rağmen onda rahatsızlık uyandıran bir gizem ve ukalalık vardı.

"Kadınların gemide olmasının uğursuzluk getirmesi inancı başka bir yüzyılda kaldı beyler," derken oturduğu yerde bacak bacak üstüne attı. "Birlikte yeni bir yüzyıl yaratacağsak her şeye açık olmalısınız."

Diego lafa girerek, "Karım sıradan bir kadın değil," dedi. "Casino Russo'da çalışan etkili bir ekibi var ve bu sayede her türlü dedikodudan haberdar olabiliyor. O benim dinleyen kulağım..."

Philadelphia *caposu* dalga geçercesine güldü. "*Cosa Nostra*'yı yönetirken kadın dedikodularına mı güveneceksin, Karga? Herkesin korktuğu adamdan daha fazlasını beklerdim."

Rosanna öfkesine hâkim olarak kıkırdadı. "Kadın dedikodularını hafife almamanızı öneririm, İrlandalılar ile yaşadığınız sorunlardan bu odada sadece ben haberdarım. İrlandalılar bölgenizi silahlandırdı ve kuş uçsa haberdarlar, değil mi Bay Bruno? Bu yüzden bölgeyi kaybetmek üzeresiniz ama utandığınız için bunu *Cosa Nostra*'ya rapor etmiyorsunuz."

Herkes Bruno'ya bakarken Bruno'nun öfkeli ve yenilgi dolu bakışları Rosanna'nın üzerindeydi. Diego onu takdir dolu bir baş işaretiyle onaylarken, "Gördüğünüz gibi," dedi. "Artık istihbarat sıkıntısı çekmeyeceğimiz bir döneme giriyoruz. Şimdi benimle olanlar kimler?" Duraksadı. "Ve karşımda olmayı seçenler kimler?"

Cardinale malikânesinden henüz ayrılmamışlardı. Diego, Sergio ile uzun konuşmalar yapmış ve Rosanna bu süre içinde *capolar* hakkında duyduğu her şeyi onlara anlatmıştı. Diego gecenin bir yarısı bahçede sigara içerken Rosanna arkasından yavaşça yaklaştı ama sessiz olduğunu düşünmesine rağmen Diego onun geldiğini anlayarak arkasını bile dönmeden, "Yatakta olmalısın," dedi. "Bugün çok yorucuydu."

"Bir bebek gibi uyumadığını sır değil." Bu sefer Diego'nun ağızındaki sigarayı alıp dudaklarına götürüp içine nefes çeken o oldu. Diego tüm sıkıntılarına rağmen gülmüştü.

Rosanna sigaradan bir nefes daha alırken, "O kadar da kötü değildi," diyerek onu teselli etti ama ikisi de kötü olduğunu biliyordu.

"Kötü değil miydi? On *capo*, Rosa. Tam on *capo* beni *Padrino* olarak görmek istemediğini bildirdi. Muhtemelen hepsi en başından beri Enrico için çalışıyordu."

"İstemelerini sağlayacağız."

"Bugünkü gibi başka gizli istihbaratların mı var?"

Rosanna omuzlarını silkeli. "Bir kısmı için evet, bir kısmı için hayır. Ama bir yol bulacağız." Sigaradan bir nefes daha alıp Diego'ya uzattı. "Kızlardan biri birkaç sene önce Bruno'nun *soldatosunun* metresiydi. İstihbarata uzun zamandır sahiptim ama hâlâ geçerli bir tehdit olduğunu bilmiyordum."

"Yine de o bile hayır oyu kullandı."

"Muhtemelen Enrico bölgesini temizlemeyi teklif etmiştir."

Diego onu onayladı. "Ne öneriyorsun?"

"Diego Servillo. Karga... Bir kadının fikirlerine mi ihtiyaç duyuyor?"

Gözlerinin karanlığında bir yıldız parladı. "Sıradan bir kadının-kilere değil."

"Hepsinin başına bela açabiliriz. Bizim yarattığımız ve sadece bizim ortadan kaldıracığımız belalar..."

Diego sigarayı yere atıp üstüne basarken ona doğru yaklaştı. Çenesini tutup gözlerini gözlerine sabitlerken, "Güzel," dedi. "Sen belayı getir, suçu ben işlerim."

"Gerçekten beni böyle laflarla etkileyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Seni çoktan etkilediğimi biliyorum, Rosa." Parmakları dudaklarına dokunup boynuna doğru inerken şah damarının üzerinde gezindi. "Artık benimsin."

Rosanna dalga geçercesine güldü. "Seni bir uçurumun kenarından itmek istiyorum."

"Sonra?" diye sorarken dudaklarını öpecek kadar yaklaşmıştı. Rosanna baştan çıkarıcı nefesini dudaklarında hissediyordu.

"Sonra da seni kurtarmak için peşinden atlamak istiyorum."

Diego gülümseyerek karşılık verdi. “Şu sıralar yaptığın gibi...” Onu yumuşakça öptükten sonra geri çekildi. “Bu ne biliyor musun, Rosa?”

Rosanna başını iki yana sallarken Diego cevap verdi. “Bu aşk.”

Bu sefer uzanıp onu öpen Rosanna oldu ama öpücüğü kısa tutarak hızla geri çekildi. “Daha çok nefret,” diye fısıldadı. “Aynı anda iki duyguyu da hissedebilir misin?”

Diego onu sertçe öperek nefesini kesti. İşte yine oluyordu. İkisinin de içinde dizginleyemedikleri hayvani bir his vardı. Sicilya’dan döndüklerinden beri her konuşmanın, her tartışmanın, her kavganın ya da her planın ardından kendilerini hayvanlar gibi çiftleşirken buluyorlardı. İkisi de soğuk toprak ve kuru otların içinde diz çökerken öpüşmeye, tutunmaya, çekiştirmeye devam ediyorlardı. Bu noktada karanlık onları gizleyecekti ve eğer sessiz olmayı başarırlarsa kimse buraya gelmezdi. Mart soğuğu için yapacakları tek şey vardı. Birbirlerini ısıtmak... Diego’nun elleri kabanının içinden ve kıyafetlerinin üzerinden göğüslerini yoğururken Rosanna hissettiği tatlı ağrıya inledi.

O sırada Diego iki parmağını açık ağzından içeri itti. Rosanna parmakları kabul edip emerken Diego’nun hırıltılı inlemesi zevkini besliyordu. “Sana nasıl sahip olduğumu hisset, Rosa,” diye soludu.

Rosanna inlediğinde Diego’nun parmaklarını yalamaya son vermişti. Diego dudaklarına bakarak, “Ağzını sikmek istiyorum,” dedi. “Buna ihtiyacım var...”

Rosanna’nın yüzüne şeytani bir gülümseme oturmuştu. “Bana sikini ağzıma almam için yalvarıyor musun?”

“Sadece diz çökmenin buna bağlı olduğunu biliyorum ve kahretsin ki seni önümde dizlerinin üzerinde görmek en büyük fantezim.”

Rosanna uzanıp pantolonunun içindeki sertliğini okşadı. “Ayağa kalk, Diego.”

Diego heyecanla ayağa kalkarken, Rosanna pantolonunun düğmesini açıp erkekliğini dışarı çıkardı. Ağır, sert, sıcak ve kadife gibi pürüzsüzdü. Parmaklarını etrafına sararken ağzını ona yaklaştırdı. Dudaklarını açıp onu ağzına aldı. Dizleri üzerindeydi ve Diego’nun bedeni önünde yükseliyordu. Dizlerine batan çakıllar, otlar umurunda değildi. Onu yaladı. Bunu ilk defa zevk alarak yaptığı için şaşkındı. Bacaklarının arasındaki ağırlı sıcaklık dikkatini toplaması-

nı zorlaştırıyordu. Uyluklarını sıkıştırarak o hissi erteledi. Diego'ya odaklandı. Diego saçlarını elinde topladığında yüzünü bastıracağını düşündü ama öyle yapmadı. Sadece dağılmış saçlarını avucunda tutuyordu. Onu yönlendirmedi, nasıl istiyorsa o şekilde yapmasına izin verdi. Birkaç dakikanın ardından Diego onu geri çekti ve ağzındaki aleti bir pop sesi çıkarıp dudakları arasından çıkıttı.

"Bu kadar yeter," derken dizleri üzerine çöktü. Diego onu karanlıkta bir ağacın altına yatırırken direnmedi. Ona karşı köymadı. Eteğini kaldırmaya çalışırken Rosanna ona yardımcı oldu ve iç çamaşırını da bacağından çıkardı. Sadece tek bacağından çıkarabildiği külotu diğer bacağında takılı kalmıştı ama ikisi de bunu umursamadı. Diego güçlü bir hamle ile içine girdiğinde Rosanna haykırmamak için dudaklarını dişledi.

"Ben de seni tanıdığım günden beri aşk ve nefretin nasıl olup da bu kadar yoğun bir şekilde hissedilebileceğini düşünüyordum," Rosa."

Rosanna üç gündür kızlarla birlikte *capolar* hakkında topladıkları bilgileri değerlendiriyordu. Kızların çevresi genişti ve tanıdıklarına ulaşip bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı.

Beatrice, "Philadelphia *caposunun* başında tahminimizden daha farklı bir bela var gibi duruyor," derken tırnaklarını masaya vuruyordu. "O bölgede yaşadığım sırada hizmetçiler ile aram iyiydi. İrlanda çete lideri, Bruno'nun kızıyla evlenmek istiyormuş."

"Bir İtalyan *caposu* buna asla izin vermez."

Beatrice onu onayladı.

"Bruno'nun kızını kaçırıp suçu İrlanda mafyasının üzerine atabiliriz. Olayın duyulmasını istemeyeceklerdir."

Rosanna hafifçe başını salladı. Kafasında bir plan şekillenmeye başlamıştı. "İrlanda çetesine para verip Bruno'ya kızı kaçırdıklarını söylemesini isteyeceğiz. Sonra da bir kahraman gibi ortaya çıkıp kızı babasına teslim edeceğiz. Bruno'nun fikrini değiştirmesi şartıyla..."

Gabriel'e döndü. "Bunu organize edelim. İyi bir amaç için bile olsa bir kızın kaçırlması hoşuma gitmiyor. Adamlara söyle nazik davranışınlar ve onu korkutmasınlar."

Gabriel onu onaylayıp odadan çıktı. Rosanna bıkkın bir soluk vererek, "Shirley nerede?" diye sordu.

Linda omuzlarını silkerek, "Onu günlerdir görmedik," cevap verdi.

"Haber yollayıp gelmesini istemiştım. Bu garip..."

Rosanna, Shirley'in neden ortalıkta olmadığını düşünürken Sergio'nun adamlarından biri içeri girdi. "Hanımefendi. Bay Russo sizi görmek istiyor, efendim."

Kızların yanından ayrılıp kulübün üst katına Sergio'nun yanına ilerlerken aklı hâlâ Shirley'de olduğu için Sergio'nun onu neden çağırdığını sorgulamadı. Shirley bu durumda yararlı olabilirdi. Enrico polislere bulaşmıştı, onları kullanıyordu ve Rosanna'nın da FBI ajanı olan bir müttefiki vardı. Bu çok fazla yasal bilgi, açıkları kullanma ya da kapatma anlamına gelebilirdi. Yani Shirley'i ikna edebilirse...

Sergio odasında onu bekliyordu. Rosanna içeri girdiğinde ona koltuğu işaret ederek, "Otur," dedi. Rosanna bir gariplik olduğunu fark ederek kaşlarını çatırsa da onu dinleyerek oturdu. Sergio sert emirler veren biri değildi. En azından bunca zamandır arkadaşı olan birine karşı tuhaf davranıyordu.

"Bir sorun mu var?"

Sergio öfkeyle güldü. "Bir sorun mu?" Düşünüyormuş gibi yaparken abartılı bir hareketle ellerini birbirine vurdu. "Ah! Bir sorun var." Masadan ona doğru eğilirken gözlerinde tehditkâr bir bakış vardı. "Dostum, ortağım gibi hareket ederken mekânıma bir FBI ajanı sokman dışında pek çok sorun var!"

Shirley yakalanmıştı. Rosanna surat ifadesini gizlemeye çalışsa da bunda pek başarılı olamadı. Hazırlıksız yakalanmıştı. Kahretsin! Onu Sergio hakkında uyarmıştı ama Shirley kalkanlarını indirmiş olmalıydı. Tanrım! Gerçekten Sergio'ya âşık olmuştu.

Bir anda Shirley'i birkaç gündür görmediği aklına geldi ve diğer her şeyi unutup, "Shirley nerede?" diye sordu.

Sergio net bir tavırla, "Güvende," diyerek onu yanıtladı.

Rosanna ayağa kalkarken kollarını göğsünde bağladı.

"O bir FBI ajanı Sergio, onu kaçıramazsın."

"Yaparım ve yaptım. Şimdi otur ve anlat. Sabrım tükenmek üzere..."

"Bir içki alabilir miyim?"

Sergio bıkkın bir nefes verip ayağa kalktı ve bardan ona doldurdu-

Bu viskiyi uzatıp hemen karşısındaki koltuğa yerleşip bir sigara yak-
tı. Rosanna hikâyeyi en başından anlatmaya başladı. Bunu bu kadar
uzun süre devam ettirmeyi ve saklamayı elbette düşünmemişti. Maf-
ya dünyasında -sıklıkla kurallar çiğnense de- polisle iş birliği yapma-
nın cezası çok büyüktü. Sergio'nun ona zarar vereceğini elbette dü-
şünmüyordu ama bir şekilde bu Shirley meselesi onu da etkilemişti.

Rosanna'nın içkisi ve hikâyesi bittiğinde ellerini birbirine vurarak
görünmez tozları silkeledi.

"İşte bu kadar!"

Sergio ona öldürmek ister gibi bakıyordu. "FBI ajanını kulübüme
soktun. Beni kandırmasına müsaade ettin ve tek söyleyeceğin işte bu
kadar mı?"

"Ah, hadi ama Sergio, polisle iş birliği yapmayan mafya kalmadı.
Bazı çıkarlarım ve o zamanlar saklamak zorunda olduğum sırlar var-
dı. Onun peşine düşecek kadar çapkın olduğunu nereden bilebilir-
dim? Şimdi söyle bana, Shirley nerede? Ona ihtiyacım var."

"Bu *Cosa Nostra* meselesi. Onu buna dâhil edemezsin."

"Neden? Sen kendi polis gücünü çoktan kullanmaya başladın.
Shirley'in zarar görmesinden mi korkuyorsun?"

Çenesindeki öfkeli kasılma hareketini gördüğünde neredeyse geri
adım atacaktı. Mantıklı bir insan böyle yapardı ama Rosanna yapma-
dı. Kollarını göğsünde bağlayıp arkasına yaslandı. "Ona âşık oldun,"
dedi. "O da senden hoşlanıyor... Ne hoş bir çift olursunuz. Şimdi
söyle bana, o nerede?"

Rosanna birkaç geceyi neredeyse tamamen uyanık geçirmişti.
Kızlardan topladıkları bilgileri ve parayla satın aldıkları dedikoduları
Sergio'nun istihbaratları ile birleştirmiş *capoların* fikrini değiştirme-
nin yollarını arıyordu. Yemek masasının üzeri isim listeleri ile doluy-
du.

Eve yeni dönen Diego'yu fark ederek arkasını döndü. Göz altları
uykusuzluktan morarmış, birkaç günlük sakalı uzayarak köşeli yüzü-
nü kaplamıştı. Silahını masanın üzerine bırakırken, "Bence hepsini
öldürmeliyiz," dedi. Şaka yapıyor olsa da -şaka yapıyor olmalıydı- ifa-
desi ciddi görünüyordu.

"Yapamayız. Bunu daha önce konuştuk. Eğer isyan, iç karışıklık,

bölünme ve konseyin nefretini kazanıp soğuk bir mezarda yatmak istemiyorsan tabii.”

“Birkaçını öldürebiliriz.”

“Önce ikna edebileceklerimize odaklanmalıyız.”

“Bruno’yu ikna etmekte oldukça başarılı oldun.”

Rosanna şeytani bir edayla gülümsedi. “Philadelphia *caposu* kolay lokmaydı.” Ellerini masaya koyarak yavaşça ayağa kalkarken, “Asıl sorunu çıkaracak olan ve muhtemelen diğer *capoları* korkutan kişi Nevada *caposu* Stefano,” dedi. “Çok fazla parası ve gücü var. Ayrıca bölgede gelişmeye başlayan Sergio’dan mutlu değil.”

Diego kravatını gevşetti. “Yakında bu sorunları tamamen çözeceğim.”

“Hım... Planın ne?”

“Enrico’nun peşindeyim. Onu bulunca sorun çözülür.”

Rosanna başını iki yana salladı. “Onun peşine düşmek için doğru bir zaman değil. Ne kadar güçlendiğini biliyorsun.”

“Umurumda değil. Onu bulacağım. Bulunca diğer problemler ortadan kalkacak.” Konuyu değiştirerek, “Yatmaya gidiyorum, prenses,” dedi. “Bana eşlik et.”

Diego yanında uyurken Rosanna hâlâ tavanı seyrediyordu. Enrico’nun peşine düşmek yapılabilecek en aptalca şeydi ki daha önce aklına da gelmişti. Onu bulmak oldukça zordu, hakkında araştırma yapmak bile meseleydi. Enrico sinsî bir adamdı. Yıllar içinde görünmez bir şekilde hareket edip polis teşkilatını ele geçirmişti, bilinmeyen kaynaklardan kendine sağladığı para akışı sayesinde etrafına pek çok adam toplamıştı. Diego onun peşine düşmeye kararlı görünüyordu ve muhtemelen bu onun hayatını tehdit eden bir hata olacaktı. Göz bandını gözüne çekerek Diego’ya sırtını döndü. O anda etrafına sarılan sert koluyla sıcak bedenine yaslandı. Uyumadığını biliyordu.

“Bu kadar düşünme.”

“Benim işim bu. Silah ve kas gücü sana ait, zekâ gerektiren diğer şeylerden ben sorumluyum.”

Uykulu bir şekilde sessizce güldü.

“Sen mükemmel derecede tehlikeli bir kadınsın ve sevdiğim şey bu, Rosa. Şimdi uyu ve gerisini benim düşünmeme izin ver.”

Sergio nihayet Shirley'i ortaya çıkarmaya karar vermişti. Onunla yaptığı görüşmelerde izleyecekleri yola karar vermişler ve Shirley her detayı dinledikten sonra yardım etmeye karar vermişti. Başından beri ona olan güvenini boşa çıkarmadığı için minnettardı. Shirley sayesinde dört *capoyu* çeşitli şantajlar ve oyunlarla kendi saflarına çekmeyi başarmışlardı. Fakat hâlâ ikna etmeleri gereken *capolar* vardı. En önemlisi ise Diego'nun kardeşlerinin tutumuydu. Servillo ailesinin para kasası olan Diego'nun büyük abisi Patrizio onların yanında yer almaya karar vermişti, bir süredir de New York'ta onlara destek veriyordu. İşe yaramaz abisi Tiziano ise öfkeliydi, *Padrino* olmak istiyordu ama arkasında kimsenin olmaması onu saf dışı bırakıyordu. Sergio, Patrizio, Gabriel, Franço ile Diego'nun yeni emirlerini dinlerken gergindi. Diego, Enrico'nun yerini bulmuştu ve bu gece onu yakalamayı ya da öldürmeyi planlıyordu.

"Onu ortadan kaldırmak diğer tüm sorunları ortadan kaldırır," dedi.

Patrizio, "Aldığın istihbaratlara güvenip öylece hareket etmek seni tehlikeye atar," dedi. "Sen bizim ailemizi temsil ediyorsun ve sana bir şey olursa..."

Rosanna sessizce konuşmayı dinlese de birkaç gündür olduğu gibi yine kendini Patrizio'ya katılırken bulmuştu.

Diego sertçe, "Bölgelerden gelen para akışının neredeyse tükenmek üzere olduğunu sen söyledin, Patrizio. Bunu bir an önce bitirmeliyiz," dedi.

Yeni baş gösteren para sıkıntısı *capoların* bu belirsizlikte ödeme yapmak istememelerinden ve rüşvet verenlerin kime ödeme yapmaları gerektiğini bilmemelerinden kaynaklanıyordu. Tek finans kaynakları Sergio Russo'ydu ve onun bu durumu ne kadar idare edecek kadar kaynağı olduğu meçhuldü.

Sergio masaya parmaklarını vururken, "Ben varım," dedi. "Peşine düşelim."

Rosanna kendi başına koridorda sigara içerken Patrizio yanına geldi. Gözlüğünü parmağıyla düzeltip, "Onu engellemeliyiz," dedi.

"Sana katılıyorum ama nasıl?"

"Bilmiyorum ama bunu yaparsa amcam onu öldürecektir. Ne kadar güçlendiğini bilmiyoruz." Gergince bakışlarını kaçıırken, "Planı ne?" diye sordu.

"Kimseyle paylaşmadı. Sadece Enrico'yu ortadan kaldıracığından bahsediyor. Sanırım onun yerini buldu ya da başka bir şey..."

"Sen Diego'nun planını öğrenmeye çalış ben de onu nasıl durduracağımı düşüneceğim."

Rosanna hafifçe başını salladı. Patrizio koridor boyunca uzaklaşırken Gabriel saklandığı gölgelerin içinden çıktı.

"Ona dikkat et."

"Merak etme her zaman dikkatliyim."

"Bunu son söylediğinde Karga ile evlendirilmiştin."

"Eh, bu pek kötü olmadı, değil mi?"

Gabriel ona kalkık kaşlarla bakarken, "Olmadı mı?" diye sordu.

"Her kötü şeyin iyi bir nedeni olmalı."

Akşamın ilerleyen saatlerinde tam tahmin ettiği gibi Casino Russo'da soyunma odasında onu yirmi iki tane gül bekliyordu. Kırmızı güllerin kimden geldiğini biliyordu. Üzerlerinde duran kartı aldı:

Anlaşma yapmanın zamanı geldi.

E.

Enrico notunun arkasına nerede buluşacaklarını da yazmıştı. Tam beklediği gibi sonunda onu görmek istiyordu. Tereddüt etmeden paltosunu giyip onunla buluşmak üzere Casino Russo'dan ayrıldı. Tarih korkakları yazmazdı...

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bir kızın onu fark edebilmeniz için ne kadar ileri gitmesi gerekir?"

"Yeterince güzelse hiçbir yere gitmesine gerek yok."

Rear Window (1954) – ARKA PENCERE

Sergio davet sırasında ve sonrasında onunla zorunlu haller dışında hiç konuşmamıştı. Onu eski kocasıyla konuşurken yakaladıktan sonra ne düşündüğünü tahmin edemiyordu. Sergio yanlarına geldiğinde o ve Christopher konuşmaya son vermiş ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmışlardı. Arabaya bindiklerinde rahatsız edici his büyümüştü. Shirley bu sessizliğe katlanabilirdi.

Fakat Sergio daha fazla katlanamamış olmalı ki, "Christopher'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu...

"Ah, kim?" Shirley sanki hatırlamaya çalışmış gibi düşündü. Sergio ona oyun oynama dercesine bakıyordu.

"Aranızda bir şey mi vardı?"

"Ne?" Sergio'nun bunu düşünebileceği aklına bile gelmemişti, bir anda kaşları çatıldı.

"Ben bir fahişe değilim."

Derin bir soluk alırken, "Biliyorum," dedi. "Söylemek istediğim o değildi. Belki..."

"Belki metresi miydin?"

Onu suçlayıp olası tartışmadan sıyrılmak iyi bir fikirdi ama bunu bilinçli olarak yapmamıştı. Kadınlık duyguları ile hareket etmişti. İçinde bir parça Sergio'nun düşündüğü şey için ona kırılmıştı.

"Tanrı aşkına!" Duraksayıp sakinleşmek için kendine birkaç saniye tanıdı. "Onunla hangi konuda tartışıyordunuz, Shirley?"

"Beni etkilemeye çalışıyordu. Sanırım bir casusa ihtiyacı var."

Sergio doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak ister gibi dikkatli bakışlarla onu süzüyordu. Shirley hislerini ve yalanlarını saklama konusunda uzmandı. Bu onun işiydi ve karşısında tıpkı bir çelik gibi dururken yüzüne kırılmış bir kadının ifadesini yerleştirdi.

Çok geçmeden parmakları parmaklarına dolandı.

"Üzgünüm."

Shirley mağrur bir edayla başını salladı. Araba evinin önünde durduğunda Sergio'yu içeri davet etmedi ama onun tarafından tutkuyla öpüldü. Nihayet eve girdiğinde kapıya yaslanıp derin bir nefes aldı. Her şey çok karışmıştı ve artık neyi görev için yaptığının farkında değildi.

Ertesi gün büroya gittiğinde odasındaki eşyaların toplanıp konulendiğini gördü. Müdürü Donald'm odasına patlamaya hazır bir bomba gibi ilerlerken ofisteki herkesin gözü üzerindeydi. Donald'ın sekreterini es geçip, kapıyı çalma zahmetine girmeden odaya daldığında onu masasında çalışırken buldu.

Bakışları buluştuğunda, "Neler oluyor, Donald?" diye sordu.

Donald hemen arkasından gelen sekreterine kapıyı kapatmasını işaret etti.

"Üzgünüm Shirley, görevden alındın. Sana istihbaratta bir yer ayarlayana kadar dinlenmen uygun görüldü."

Shirley öfkeli bir kahkaha attı. "İstihbaratta oturup telefonlara bakmayacağım, Donald! Beni açığa alamazsın, bu kadar yaklaşmışken bunu bana yapamazsın."

Donald masadan destek alıp, ayağa kalkarken yenilgiye uğramış gibi görünüyordu. "Yapabileceğim bir şey yok, Shirley. Emir yukarıdan geldi ve böyle durumlarda onu uygulamaktan başka çarem yok, biliyorsun."

"Lanet olası, Christopher!"

Donald hafifçe başını salladı. "Dosyanın kapanmasını istedi."

Shirley heyecanla, "Çünkü onlarla iş birliği yapıyor," diye haykırdı. "Sergio'yla belki de başkalarıyla... Bu yüzden yıllardır faaliyetleri sürüyor, bu yüzden yakalanmıyorlar. Onları gizleyenler var."

"Öyle olsa bile... Gerçi sana inanmadığımı söylemiyorum ama yapacak bir şey yok. Emir ve komuta zincirine uyuyoruz."

“Yapabileceğimiz bir şey olmalı, Donald.”

“Evine git ve dinlen, Shirley.” Shirley umutsuzluk ve öfkeyle ona bakarken, “Bana biraz zaman ver,” dedi. “Bu sürede uslu durduğundan emin ol.”

Shirley kapıdan çıkıp odasına -eski odasına- yöneldi. Kutuya doldurulmuş eşyalarını alıp binadan ayrılırken rozetini, silahını ve kimliğini teslim etti. Artık sıradan bir sivildi.

Ne olursa olsun Shirley vazgeçmemeye kararlıydı. Evinin bodrumunu ofise dönüştürmüştü. Burası dikkat çekmeyecek eski eşyalarla dolu karanlık bir noktaydı. Çelik kapı ve üç çeşit kilit burayı güvenli kılıyordu. Sergio dün onunla iletişime geçmemişti ve bugün Shirley onu takip etmeye devam edecekti. Rahat kıyafetler giyip şapkasını taktı. Yanına kişisel silahını alıp arabaya bindi. Tahmin ettiği gibi Sergio, Manhattan’daki lüks rezidansında kalıyordu. Bir saatlik bekleyişin ardından, yalnız başına binadan çıkıp arabasına bindi. Shirley mesafeyi koruyarak onu takip etmeye başladı. Sergio, Casino Russo’ya uğradı ama kısa bir süre sonra oradan ayrıldı. Limana doğru ilerlerken karanlığa gizlenen Shirley onu kontrollü bir mesafeden izlemeyi sürdürdü. Sergio limanda depoların olduğu bölüme gelmişti. Shirley burada bir şeylerin peşinde olduğundan emindi. Fakat artık onu neden takip ettiğini bilmiyordu. Artık onu tutuklama yetkisi yoktu ki olduğu zamanda da böyle bir niyeti olmamıştı. Hakkında onun aleyhine kullanabileceği pek çok bilgiye sahipti ama bunları bildirmeyi hiç düşünmemişti. Onu merak mı ediyordu? Evet... Başı belaya girerse müdahale edecek kadar aklını kaçırmış mıydı? Evet... Hayatından çekip gitmeye hazır mıydı? Hayır... Bunun ne anlam ifade ettiğini biliyordu ama bunu yüksek sesle dile getiremezdi.

Sergio’nun arabasını depo römorkları ile dolu karanlık alanlar arasında kaybetmişti. Fark edilmemek için aracının farlarını kapatmıştı ama her yer o kadar karanlıktı ki önünü görmekte zorlanıyordu. Köşede park edilmiş boş aracı son anda gördü. Sergio yakınlarda olmalıydı. Arabayı durdurup indiğinde iki el silah sesi duydu. Hızlıca silahına davranıp sesin geldiği yöne doğru ilerlerken sırtını römorklara yaslıyor, karanlığın içinde profesyonelce saklanıyordu. Silah sesinin geldiği yere yaklaştığında silahını yavaşça doğrultup açığa çıkı.

Tam o anda bir el ağzının üzerine kapanırken diğer eli ne olduğunu anlayamadığı bir hızla silahına uzandı. Shirley'in arkasını dönecek vakti yoktu, silahın tetiğine basamazdı çünkü bunun için artık geçti. Bu yüzden sert bir dirsek hareketiyle ağzını kapatıp onu sabit tutan elden kurtuldu. Aynı hızla eğilip saldırganın karın boşluğuna vurmak için hazırlandı ama karşısındaki adam hazırlıklıydı. Hamlesini öngördü ve Shirley ayaklarının yerden kesildiğini hissetti, bir mili sahiye sonra sırtını yere vurdu. Sergio tam üzerindeydi, onu hareketsiz tutmak için ellerini kavramış ağır bedeniyle onu esir almıştı.

“O hamleyi yaparken karşındakinin gücünü iyi hesap etmelisin, *bellezza*.”

Shirley nefes nefese kalmış bir halde karşısındaki hissiz gözlerle bakıyordu. “Alt edebileceğimi düşünmüştüm.”

“İyi bir hamleydi ama hazırlıklıydım çünkü seni bir tuzığa çekiyordum.”

“Bir tuzak mı? Beni mi?” Sergio üzerinden kalkıp onu kaldırmak için elini uzattı. Shirley onun deri eldivenli eline uzanıp ayağa kalktığı anda Sergio bedenini kendisinininkine yaslayıp ellerini arkasında kelepçelemişti.

“Ne? Ne yapıyorsun, Sergio?”

Kulağına doğru fısıldarken sesi gece kadar uğursuzdu. “Tutuklusun. Bana gerçekte kim olduğunu söyleyene kadar tutuklusun.”

Sergio onu depolardan birine kapatmıştı. Rahatsız bir sandalyede kelepçeli bir halde oturuyordu. Rutubet kokan depoyu aydınlatan tek şey tepesinden sarkan lambaydı. Konteynerde başka ışık olmadığı için Sergio'yu göremiyordu ama bir yerde durup onu seyrettiğini hissediyor, içtiği tütünün kokusunu alıyordu.

“Bu bir tür fanteziye ilgimi çekmiyor.”

Ses hemen arkasından geldi. “Belki de kötü bir kâbustur Shirley ya da adın her neyse.”

“Sen neden bahsediyorsun ve neden bir depoda kelepçeliyim?”

Adım seslerini duydu, uzun birkaç adımda yanından geçip tam önünde dikildi. Shirley yüzünü görebilmek için başını kaldırdı.

“Oyun bitti. Şimdi söyle, kim için çalışıyorsun?”

Shirley gözlerini devirmemek için kendini zorladı. “Gerçekten mi?” diye sordu.

"Daha fazla yalan, palavra yok. Bana doğruları söyleyene kadar seni burada tutarım. İnan bana yaparım ve hiçbir şey bana engel olamaz."

Shirley kendini sandalyenin arkasına yaslanmaya zorladı ve mümkün olduğunca rahat bir pozisyona geçti. "Tahminin ne? Ben sence kimim, Sergio Russo?" İsmi bir yabancı gibi fısıldamıştı.

Sergio onun yüzünü incelerken, "Söylediğin kişi olmadığını açık," dedi. "Haftalardır izleniyorum ve dün beni izleyen kişinin sen olduğunu fark ettim. Ustaca silah kullanman, dövüş sanatlarındaki ve gizlenmedeki hünerlerin... Benden ne istiyorsun?" Sesinde öfkeden çok kırgınlık vardı. "Siyah el örgütü adına mı beni izliyorsun? O tehdit mektuplarını bırakan sen misin?"

"Kara El Örgütü mü? Bu bir tür göçmen terör örgütü mü? Tehdit mi alıyorsun?"

Sergio önünde yere çömelirken Shirley ilk defa onun yüzünü net bir şekilde gördü. Yorgun, kırgın, üzgün, ama hepsinden çok yıkılmış görünüyor. Çünkü aylardır birlikte olduğu kadın bir yalancıydı. Bunun nasıl hissettirebileceği aklına bile gelmemişti. İçine girdiği bu karmaşada hep kendini düşünmüştü ama hiç Sergio'nun açısından bakmamıştı. Ondan gerçekten hoşlanıyor muydu?

Shirley bu farkındalığın altında ezilirken Sergio çatık kaşlarının altından uğursuz bir fısıltıyla, "Polissin," dedi. İtalyanca bir küfür savurdu. Ayağa kalkıp tam karşısında duran boş metal sandalyeyi tekmeleyip duvara gürültüyle çarpmasını izledi.

Kapıyı çarpıp giderken Shirley arkasından, "Sergio!" diye bağırdı ama bu faydasız bir yakarıştan ibaretti. Gitmişti.

Shirley ne kadar süredir o karanlık, havasız konteynerin içinde olduğundan emin değildi. Fakat kasları ağrımaya başlamıştı, arkaya doğru kelepçelenmiş bileklerinde uyuşma hissediyordu. Tüm bu rahatsızlıklara rağmen canını sıkan nokta Sergio'nun yüzünde gördüğü ifadeydi. Onu üzmüştü ve bu kalbinde derin bir sızıya neden oluyordu. Burnunu çekerek gelmeye hazırlanan gözyaşlarını geri gönderdi. Uykuya daldığı sırada kapının çarparak açılması aniden gözlerinin açılmasına neden oldu. Sergio girişte dikiliyordu ve güneş doğmuştu. Tanrı aşkına! Bütün bir gece onu burada bırakmıştı.

Kapı kapandığında her yer tekrar karardı. "Beni bütün gece burada mı bıraktın?" Cevap vermedi. Masaya bir torba bıraktı ve ona yaklaşıp tekrar görünür oldu. Elinde bir sandviç tutuyordu. Arkasına ilerleyip eğildi ve kelepçelerini çözdü. Shirley ağrıyıp uyuşan bileklerini ovarken Sergio sandviçi ona uzattı ve yerleştirdi.

"Açlıktan ölmemi izleyemeyecek kadar vefalısın demek." Karşı koymadı, uzanıp sandviçi aldı. Birkaç ısırıktan sonra Sergio hâlâ bir akbabâ gibi tepesinde dikiliyordu. Sabırlı. Araba evinin önünde durduğunda "Seni beni izlemen için Christopher mı görevlendirdi?" uyla öpüldü. Shirley öfkeli bir kahkaha attı. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Christopher asla böyle bir şey yapmazdı," dedi. "Arkadaş olduğunuzu o geceye kadar bilmiyordum."

"Arkadaş değiliz." Öfkeli bir hümürtü çıkardı. "Anlat, Shirley. Sabrım taşıyor ve o zamanlar da tatlı bir adam olabiliyordum. Bazar bir gün "Ajan Shirley Davis, FBI." Shirley hafifçe güldü. "Tabii artık açığa alındım." Sergio'nun kaşları kalktı. "Açığa mı alındın?"

Shirley onu onaylarken Sergio'nun uzattığı suyu alıp birkaç yudum içti. "Peşine düşmemem gereken birinin peşine düştüğüm için eski kocam aynı zamanda müdürümün müdürü tarafından açığa alındım." Sergio'nun kaşları kalktı. "Açığa mı alındın?"

"Anladığım kadarıyla seninle iş yapıyor. Bu garip çünkü onun tanıdığım en dürüst ajan olduğunu sanırdım." Sergio güldü. "O kadar yükselmesi sadece dürüst olduğu için miydi? Yıllardır benim için çalışıyor, benden önce Giovanni Cardinale'in köpeğiymiş. Yükselmesini de ona borçlu. İçeriden bilgiler, yakalanmama garantisi, serbest ticaret... Bize sağladıklarına karşı bolca para ve terfi aldı tıpkı ondan öncekilerin aldığı gibi."

Shirley her zaman kötü polislerle dair şeyler duyardı ama bunların bir tür şehir efsanesi olduğunu düşünürdü. Kırk yaşında kocaman bir kadındı ama hâlâ insanların doğru olan şeyleri yapacaklarına güveniyordu. Özellikle Christopher defalarca nasıl bir adam olduğunu kanıtlamış olmasına rağmen 'meslek etiğine' uygun davranacağını düşünmüştü.

"Neden ben? Peşime neden düştün?"

“Amacım bu değildi. Hatta hedef sen olmayacaktın, bunun için Rosanna’ya bile söz vermiştim.”

Bir küfür mırıldandı. “Yine Rosanna, değil mi? Her taşın altından çıkmayı başarıyor!”

“Uzun yıllardır Brooklyn’de çalışıyorum. Kadın olduğum için hep basit görevlere uygun görüldüm ama bu beni yıldırmadı. Birkaç yıl önce Meksikalı bir uyuşturucu çetesini yakalattım. Birkaç terfi ve madalya aldım. Sonraki birkaç yıl benim için çok zordu. Mesleğimden uzak kalmak zorundaydım.”

Shirley elindeki sudan birkaç yudum daha alırken nefesini düzenledi “Döndüğümde ise İtalyanların suçlarından haberdardım. Birkaç defa bu araştırmayı yapmak istedim ama kimse bunu önemsemedi. Sonra bu görevi yapabileceğim söylendiğinde Casino Russo’dan başladım. Orada olan olaylar ve konuklar... Şüphe uyandırıyordu. Rosanna’nın izini sürdüm, onu tehdit ettim, sonunda o da beni Casino Russo’ya soktu. Amacım peşine düşmek değildi. Daha çok konuklarla ilgileniyordum. Ama sonra... oradaydın ve daha fazla bilgiye sahip olabilirdim.”

Sergio’nun omuzları düşmüştü ama güçlü duruşundan bir şey kaybetmemişti. Yine de her zamanki gibi kusursuz görünmüyordu. Ceketinin içinde yeleği yoktu, kravatı yoktu ve gömleğinin iki düğmesi açıktı, açık renk saçları kusursuzca şekillendirilmemişti. Ayrıca uyumamış gibi görünüyordu.

“Üzgünüm.”

“Açığa alındın ama dün akşam yine peşimdeydin, neden?” Sesindeki bu buz gibi soğuk ton alışık olmadığı bir şeydi.

“Çünkü... Uzak duramayacak kadar inatçıyım ve sen... Bir şeyler saklıyorsun, ne kadar kötü olduğunu öğrenmeliydim.”

Ceketinin cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. İçine derin bir nefes çekerken, “En kötüsü,” dedi. “Ne tahmin ediyorsan Ajan Shirley Davis. En kötüsüyüm.”

Ona iyice yaklaşarak önünde dizleri üzerine çöktü. Bu kadar yakından onu görmek bütün duvarlarının birer domino taşı gibi devrilmesi ne neden oldu. “Seninle tanıştığımdan beri umarım bunu berbat etmem, bu sefer her şeyi doğru yaparım diye düşündüm ama umarım o beni ıhahvetmez diye hiç düşünmedim.”

"Sergio." Yüzüne dokunmak için uzandı ama Sergio ellerini yakalayayıp onu sertçe durdurdu.

"Genellikle mahveden hep ben olurum." Onu bir kez daha geride bıraktı. Shirley derin bir nefes alarak serbest kalan ellerine güvenip kendini sandalyeden devirdi. Ayaklarında plastik kelepçeler vardı bu yüzden sandalyeyle birlikte yere düştü. Masaya doğru sürünerek uzanıp aldığı bir çakıyla plastiği kesip kendini özgür bıraktı. Deponun kapısını kırıp dışarı çıkmak çok zor olmadı. Sergio zaten çıkacağını tahmin etmiş olmalıydı çünkü arabasını hemen deponun önüne park etmiş, anahtarlarını da üstünde bırakmıştı.

Eski karısı ve kızının annesinin durumu her geçen gün kötüleşiyordu. Sergio yaptığı tek hastane ziyaretinden sonra bir daha onu görmeye gitmemişti. Kızını sık sık görmeye çalışsa da bunu yapmak artık tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. *Mano Nera* tehditlerini sıklaştırmış, geçen günlerde Manhattan'daki dairesine bir suikastçı girmeye çalışmıştı. Neyse ki durum korumaları tarafından engellenmişti. Sergio onları durdurmadan kızını yanına alamazdı ve ondan uzak dursa da bu güvenliğini sağlamayacaktı. *Mano Nera*'yı daha önce eski *Padrino*, yani babası Giovanni'nin gücünden rahatsız olduğu için onu ortadan kaldırmakta kullanmıştı. Ama artık *Mano Nera* başka bir Servillo'ya hizmet ediyordu. Enrico... O durdurulmazsa Diego'nun yanında yer alan kimse sağ kalmayacaktı. Sergio'nun peşinde olmalarının da özel bir nedeni vardı. Sergio genç yaşına rağmen New York'un iki önemli bölgesine hâkimdi. Aynı zamanda Las Vegas'a yaptığı yatırımlar onu çok zenginleştirmişti. Akıllı davranıp siyasi-leri kendine çekmiş, Giovanni'nin ona öğrettiği gibi açgözlü kanun adamlarını her zaman kendi safında tutmuştu ve şimdi... Bu güç değer verdiği herkesi tehdit ediyordu.

Diğer yandan Shirley Davis meselesi vardı. Başından beri onunla ilgili şüpheleri olsa da aşk gözünü bir kez daha kör etmişti. Yine de bir polis olması... Bu hiç beklediği ve hazır olduğu bir şey değildi. Ne düşünmüştü ki? Onu tutuklayıp demir parmaklıklar arasına hapsedmeyi mi? Takip edilmediğinden emin olmak için yola sabaha karşı çıkmıştı. Uç araba değiştirmiş ve günün ilk ışıklarında Batı Virginia'ya ulaşmıştı. Belli aralıklarla büyük gizlilikle sürdürdükleri bu

buluşmalar artık risk teşkil ediyordu. Sergio bu yüzden her zamankinden daha fazla gergindi. Terk edilmiş ambarın olduğu toprak yola girerek arabasını boş ahıra park etti. Ondan önce gelen diğer araba çoktan park etmişti. Sergio hızla ambara doğru ilerleyip kapıyı açtı. Tepelerdeki pencerelerden içeriye sabahın ilk ışıkları giriyor, içerideki samanları ve ortada duran büyük tahta masayı aydınlatıyordu. Masanın başında oturan adam çiftçi kıyafetleri içinde olsa da asıl olduğu kişi gibi görünüyordu. Dik, korkusuz duruşuna eklenen birkaç yeni kırışıklık ve beyaz saçlar dışında neredeyse eskisi gibiydi.

“Geç kaldın.”

“Daha dikkatli olmam gerekiyordu. Bazı sorunlar var.”

Sergio bir sandalye çekip oturdu ve hemen karşısında dikilen adamla göz göze geldi. Ona her zamanki gibi küçümseyen bakışlarla bakıyordu. Sergio bunu ona sataşmak için bir fırsat olarak görerek, “Viggo, seni her gördüğümde biraz daha yaşılanıyorsun eski dostum,” dedi.

Viggo ona biyüğının altından gülümserken, “Senden tatlı dilinden bir şey kaybetmiyorsun; Sergio,” diye cevapladı.

Giovanni gözlerini devirirken, “Sorun ne?” diye sordu. “Ortalığın karıştığını duydum.”

“Bu işlerden elini çektiğini sanıyordum yoksa hâlâ *Cosa Nostra*’dan bilgi mi alıyorsun?”

Giovanni rahat bir tavırla arkasına yaslandı, mutlu bir aile babası gibi görünüyordu. Onu böyle görmek Jolene’i merak etmesine neden oluyordu. Yıllardır onun hakkında soru sorumuyordu. Giovanni’ye danışıyor, içeriden bilgi veriyor, bazen kızı Hope’u anlatmasını dinlerken kendi kızından bahsediyordu ama konuşmalarında Jolene hiçbir zaman konu olmuyordu. “Asla etkileyebileceğini mi sanıyorsun?”

“Elimi çekmiş olabilirim ama bu kontrolü elden bıraktım demek değil. Karımı ve kızımı korumak için her şeyi öngörmeye mecburum.”

Sergio ceketinin cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. “*Padrino* öldü. Zaten biliyorsun.” Giovanni başını salladı. “Asıl bilmediğin onu öldürenin Diego olması.”

Şaşırmış görünmedi, bu garipti. Belli etmese de Sergio bile Diego’dan babasını öldürmesini beklememişti. “Diego, *Padrino* olmayı tahminimizden daha fazla istiyormuştu.”

Sergio sigarasından bir nefes alırken, “Ya da tahminimizden çok âşık demektir,” dedi.

“Yine şu kadın mı? İsmi ne demiştin?”

“Rosanna. Bir kadından çok doğal bir afet, bir kasırga. O kadının bulunduğu bir ortamın ayakta kalma süresi birkaç saatte fazla değildir.” geri çekildi. “Daha çok nefes,” diye fısıldadı. “Aynı anda iki tane.”

Sergio onu onayladı: “Çok zeki, kurnaz ve korkusuz. Onun sayesinde bölgedeki bütün dedikodulara sahip olabiliyoruz.” Adan döndükleri “Babasını öldürdü ama Diego hâlâ *Padrino* olamadı. Konsey Enrico’nun tarafında olmalı.” ni hayvanlar gibi çiftleşirken buluyorlardı. İki Sergio hafifçe başını salladı. “Ve *capolare*. Düz çökerken öpüşmeye, tutu.” Diego, kazanmak istiyorsa Enrico’yu öldürmeli ve sanırım artık bu imkânsız. ve eğer sessiz olmayı başarlarsa kimse buraya gelmezdi. Ma “İmkânsız başarılmak zorunda.” Cebinden rıkatlı kâğıdı çıkarıp masada açtı. Üzerinde siyah el izi olan kâğıda Giovanni Cardinalé keşinlikle yabancı, değildiği tarihi ağrıyla inledi.

Giovanni karanlık bir sesle “*Mano Nera*,” diye hırladı. Viggo da aynı bakışlarla kâğıda bakıyordu sanki lanetli bir nesneye bakıyorlardı. Giovanni başını kaldırıp endişeyle, “Kara El Örgütü peşinde mi?” diye sordura inledikçe Diego’nun parmaklarını yalamaya son vermi. Sergio onu onayladı: bakarak, “Ağzını sikmek istiyorum,” dedi. “Bu Bir süredir.” var...

Bir küfür savurup ayağa kalktı. gülümseme oturmuştu. “Bana sığını. Kaçmalısın.” ni içi zılda yalıyor musun?”

“Bu bir kez senin içini işe yaradı. Giovanni. Kaçamayacağımı biliyorsun. Anna ölüyor ve Angela’ya benim bakmamı istiyor. fantezim.”

“Onu üvey babasıyla bırak.” nun içindeki sertliğini okşadı. “Ayğa kalk. “Sen olsan yapar mıydın?” diye sorarken sesi istediğinden yüksek çıkmıştı. Bütün bunları, bütün olasılıkları defalarca düşünmüştü. “Peşimde bir FBI ajanı varmış. Aylardır.” ga, seni, sıcak ve kadife gibi. “Bunu nasıl fark etmezsin?” sa sarırken ağzını ona yaklaştırdı. Sergio derin bir nefes aldı. Dizleri üzerindeydi ve Diego’nun. “Ona âşık olmakla meşguldüm.” ne batan çakıllar, odayı umu runda değildi. Onu yaladı. Bunu defa zevk alarak yaptığı için. Sergio Giovanni’ye bütün olanları anlattı. Bütün planların üze-

rinden en ince detayına kadar geçtiler ve o da Enrico'nun ölmesi gerektiği konusunda hemfikir di. Ona Shirley için bir tavsiye vermekten kaçınmıştı, bu da doğru yolu Sergio'nun bulması gerektiği anlamına geliyordu. Her olayda onun için o olduğu şüphe götürmez bir gerçektir.

Günün vakti geldiğinde Sergio ona, "Yenimde olsaydın ne yapardın?" diye sordur destekleyen birilerinin olduğu anlamına geliyordu.

Giovanni kollarını iki yana açarken kasketini başına taktı. Bir çiftçi gibi görünüyordu. "Sevdiğin insanlar için yaşamak bazen onlar için ölmekten daha büyük cesaret ister." Omzuna bir baba gibi dokundu. "Bir zamanki yerindeydin ve kaçtın. Kaçmak korkaklık değil, Sergio."

Onun için oy çoğunluğundan fazlasına ihtiyacı vardı. Yani bir "Bana öyle öğretmemiştin." nası gerekiyordu. Rosanna şimdiden ona "Sana öğrettiğim her şey güçlü olmak içindi ama artık yalnız değilsin ve güçlü olmaktan önemli olan tek şey hayatta kalmak."a karşılık "Angela yanımdayken kaçmam. Yakalandığım zaman bedeli ağır olur ve eminim *Cosa Nostra* ölülünümaraşını bir kez daha yutmayacaktır."

başlangıçta çekici gelebilir ama istediğini aldığı anda gözden çıkar. İkisi de güldüler "FBI ajanı bir sevgilin var. Belki bunu kullanabilirsin." ve Enrico, *Paarino* olduğunda hepiniz yeniden değerlendirilecek. "Nasıl?"

Sergio'nun kaşları çatılmıştı. "Nevada, Washington, Chicago bizler hakkında New York kadar korumacı değil. Ekiplerini kurup İtalyan ve İrlandalı çeteleri avladıklarını duydum." zamanda çağa ayak uydur.

"Sadece küçük adamları, yasa dışı bahis işleri sayesinde büyük bir servet." Çünkü büyük adamlara ulaşmaları imkânsız. İçeriden biri olmadan bunu yapamazlar."

"Baban huzurla uyusun. Otuz seneden fazladan Sergio onun ne söylemeye çalıştığını anlayamıyordu. "İtirafçı olabilirsin. Polisle iş birliği yapıp semî tanık koruma programına alınmanı isteyebilirsin."

Ediyorum. Enrico ya da senin aranda bir seçim yap. Sergio güldü. "Bu saçmalıklarla ölmeleri olacağını bilecek kadar akıllı."

"Bu hayatını kurtarmak ve kesinlikle düşünmeye değer. Kendi düzeni. Ambardan çıktıkları sırada bin at onlara doğru yaklaşıyordu. Üzerinde ufak tefek bir kadını taşıyordu. Her kadının kowboylu şapkasının altındaki kahverengi saçları rüzgarla dalgalanıyordu. Sergio'nun yakhe na onu ilk gördüğü zamanlar geldi. Jolente tıpkı olması gerektiği gibi vahşi batıda yeşeriyordu. Atını tam önlerinde durdurup tek atlayışla aşağıya indi. Dolgunlaşmış vücudu dışında onun tanıdığı günkü gibiy-

di. Karşı karşıya geldiklerinde ikisi de sarılmak ya da tokalaşmak için bir hamle yapmadı. Sergio ona bir baş selamı verdi ve Jolene kibarca gülümsedi.

“Sergio! Seni görmek güzel.”

Sergio gülümsedi. “Seni görmekte öyle, Jolene.”

“Nasıl gidiyor?”

“Karmaşık. Giovanni sana anlatır.”

Başını hafifçe salladı. Giovanni’yle aralarında kısa bir bakışma oldu. Jolene omuzlarını silkerek, “Ata biniyordum ve uğradım,” dedi.

“Evden çok uzaktasın.”

“Sende öyle. Yıllardır onunla gizlice buluştuğunu düşünüyorsun ama benden kaçmıyor.”

“Senden hiçbir şey kaçmaz.”

Giovanni ve Viggo onunla vedalaşıp araca doğru ilerlerken Jolene atına yöneldi. Sergio ona seslendi.

“Jolene!”

Jolene arkasını döndü. “Beni gerçekten affettin mi? Her şey için?”

“Seni affettim, Sergio. Yıllar önce affetmiştim. Sen?”

Başını sallayarak onu onayladı. “Onu kurtarmak için gönderilmiştim. Benim daha zamanım vardı. Kızgın değilim.”

Jolene atının dizginini tutarken, “Söylemek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Yine olmamam gereken birine aşık oldum.”

Kıkırdayarak karşılık verirken, “Bu sefer sonuna kadar peşinden git,” dedi. “Aşk nadir bulunur.”

Shirley ne yapacağını bilemeyerek eve dönmüştü. Uzun bir banyonun ardından kendini biraz uyku için yatağa attığında düşünceler

onu esir aldı. Bunca zamandır evli olduğu adamı hiç tanımadığının yanı sıra kötü adamların onları zaten çoktan yendiğini öğrenmişti ve bu durumda yapacağı hiçbir şey yoktu. Birkaç idealist polis dışında yüksek makamdaki herkes onlara hizmet ediyordu. Hiçbir zaman doğruyu yapma şansı olmamıştı, o şansı ona verseler bile doğruyu yapmasına izin vermeyeceklerdi.

Birinin onu seyrettiği hissiyle yatağından fırlayıp komodindeki silaha uzanmak üzereyken Sergio’yla göz göze geldi. Yorgun, uykusuz ve darmadağın bir halde duvara yaslanmış onu seyrediyordu.

"İçeri nasıl girdin?"

Sakince, "Geçen geldiğimde yedek anahtarını almıştım," dedi.

"Amerika'daki yasalar buna hırsızlık diyor."

"İtalyan mafya yasaları da senin yaptığına casusluk diyor ve cezası ölüm."

Shirley yatakta oturduğu yerden ona bakarken güldü.

"Beni öldürmeye mi geldin?"

"Seninle işim bittiğinde keşke beni öldürseydi diye düşüneceksin."

"Korkmam mı gerekiyor?"

"Korkmayacağını biliyorum. Seni korkutan bir şey var mı, Ajan Shirley Davis?"

Omuzlarını silkti. "Bunu düşünmedim. Eskiden korktuğum pek çok şey vardı ama hepsi başına gelince geriye pek bir şey kalmıyor."

Sergio belindeki silahı çıkarıp makyaj masasının üzerine koydu. Ceketinin içinden çıkardığı daha büyük bir silah için de aynısını yaptı. Shirley onun her hareketini dikkatle izliyordu.

"Benim hakkımda ne öğrendin?"

"Pek bir şey değil. Yolsuzluklar, önemli insanlara tehdit ve şantaj, ihaleye fesat karıştırmak, haraç kesme, silah ticareti..." Gözlerini devirirken, "Vergilerini ödüyorsun ama," dedi.

Sergio yarım ağızla gülümsedi. "Ben dürüst bir iş insanıyım."

Shirley gözlerini boşluğa dikerek, "Kızını biliyorum," diyerek itiraz etti. "Onunla ilgili kimseye bilgi vermedim ya da rapor yazmadım."

"Neden? Onu saklamıyordum."

"Onu görmeye giderken bir mafya lideri değildin. Bir babaydın. Bu özel bir şey ve öyle kalmalıydı."

Uzun sessizliğin ardından, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"FBI'daki adamlarımla görüştüm. Benim hakkımda hiç rapor vermemişsin."

Shirley onu onayladı. "İstedim ama yapamadım. Hakkındaki her şey alt karta bodrumumda kilit altında."

"Rapor edebilirdin. Muhtemelen birilerinin ilgisini çekerdin."

"Ya da bunu yapmadan Christopher'a rapor edilirdim," derken güldü.

Birkaç adım atarak ona yaklaştı. Shirley onun parlak ayakkabılarından gözlerini kaldırıp yüzüne baktı. Gözlerindeki ifade biraz daha yumuşaktı. En azından artık ona nefret eder gibi bakmıyordu. "Neden yapmadın? Neden benimle ilgili hiçbir şeyi resmi olarak rapor etmedin?"

Shirley kendinden bile sakladığı şeyi daha fazla direnmemeye karar verdi ve sözcükler birer birer ağzından çıkarken onları engellemeye gereği duymadıydı. Rosanna çalışan odasının bir köşesinde öfkeli. "Âşık olduğunda o kişinin kötü tarafını görmek istemeyiz. İşin acınası kısmı bu. Bazen dünyanın en kötü insanı bile kendi inancı-muz için en iyi insan olabilir," belli değildi ama abileri Diego'nun en gü. Birkaç uzun dakika boyunca aralarındaki sessizlik büyüdü. Sergio yanına oturduğunda yatak çöktü. Elini omzundan düşen bir saç tutamında hissetti. Hayalet bir dokunuş gibiydi ama Shirley elektrik akımını bütün bedeninde hissetti. an çıkanları duyduğunda konuş-ma. "Beni değiştiremeyeceğini biliyorsun, değil mi? Yakın olduğumu kabul edersin ya da hensiz yaşarsın" idar kalabalıkken ona bir şey yap-pa Shirley kıkırdamasını bastıramadı. "Şimdi ne olacak, Sergio Rus-so? Bir FBI ajanı ve mafya patronu. Bizim birlikte olmamız imkân-sız" abanın hastalıktan ölmediğini mi düşünüyorsun, Tiziano?" diye sor. Sergio ona bakması için yüzünü kavradı. "Daha önce de imkânsız aşk tecrübelerim olmuştu."

Yüzündeki hınzır sırıtışla, "Öyle mi?" diye sordub "Bir yarığış ya da jüri üyesi B miydi? Bizim durumumuzdan daha kötüsü olacağını sanmıyorum." öksürüp gözlüğünü düzeltti. Onun bu düzenin içinde ne "İyi bir insan olarak kötü tarafta yer alabilirsin."k bankacıya ben-ziy. "Sen öyle mi yapıyorsun?" ontröllü ve arabutucuydu. Diego onun iyi "İyi bir insan olduğumu söylemiyorum, Shirley. Olmadığımı biliyorsun ama hayatta kalmaya çalışıyorum. Kalmak zorundayım, güçlü olmak zorundayım. Bir kızım var ve onu korumak zorunda-yım. Bizim dünyamızda öylece çekip gidemezsin ya da yapmak için yetiştirildiğin şeyi yapmaktan vazgeçemezsin. Senden bunu anlamı beklemiyorum ama olan bu. Ben kötü bir adamım sen iyi bir kadı-nı-sın. Ama bir kez daha âşık olduğum bir kadını kaybetmeyeceğimi Seni istiyorum!" Ellerini ona uzatırken kelepçeli gibi bileklerini birbi-rine bastırmıştı. "Beni tutuklayabilirsin ama birkaç saat sonra o polis

merkezinden elimi kolumu sallaya sallaya çıkarım. Fakat bilmelisin ki bu güce sahip tek kötü adam ben değilim.”

“O kulüpte tanıdığım diğer adamların da polislerin içine sızdığını mı söylüyorsun?” oldu düğü öpeğine bir daha fazla acıdığını söyle-

“Çok daha kötülerinin.” Rosanna bize yardımcı olabileceğini düşünüyor.”

Shirley çaresizlikle, “Yapamam,” dedi. “Açığa alındım, unuttun mu?”

icinde yastığın altındaki beden hareketsiz kaldı. Diego Servillo, Sergio kendini beğenmiş ifadesini takındı. “Geri dönmeni sağlayabilecek kadar söz sahibiyim, unuttun mu?”

Shirley ona şaşkınlıkla baktı. Geri dönmesini mi sağlayacaktı? Rosanna kolumun çıkmasıyla düğü çılgınca yakadın beladın. Göz Ona ihanet ettikten sonra? Soru sormak üzereyken Sergio isaretpar-batdını çıkartıp tılsımlıker içeşimle faradlık olduğunu fark etti. mağını dudagina koyarak onu durdurdu. “Hepsini konuşacağız ama gece lambaları kapalıydı. Uyarınca ışık yansıyordu. Belasını duşimdi aramızdaki duygusal durumu çözmeliyiz.”

“Bunu nasıl yapacağız?” Shirley’in nefesi hızlanmıştı. çalışırken kaptı açıldı. Diego sinistiyalı kayıbetler içinde bir cellat gibi

Sergio yanına daha da yaklaşıp dudaklarına doğru eğilirken, “Se-laradığı bir şeyden çıktığına neşesini duydu. ninle sevişmek istiyorum,” diye hırladı. “Çünkü seni arzuluyorum.”

“Hayatın.” “Uyanıksın,” dedi. Kendi çıplak bedenimle sana tapmak ve tüm sırlarını öğrenmek is-Rosanna gülümsemeye çalışarak, “Anlaşılan sen de,” diye mırıl-
tıyordu. “Saat kaç?”

Defalarca seviştiler. Hiç konuşmadan, sorular sormadan, şüpheye düşmeden... Çıplak bedenleri birbirleri hakkında her şeyi anlatırken onlar buna teslim oldu. Nihayet bedenleri durulduğunda Shirley, Sergio nun kolları arasında yatıyordu. Ay ışığı odasına yansıyor, iç içe geçmiş çıplak bedenlerini aydınlatıyordu.

“Beni o depoda kilitli bıraktığın için seni affediyorum.”

Sergio başını öperken, “Öyle mi?” diye fısıldadı. “Çıkabileceğini biliyordum. Sen o tür bir kadınsın.”

“Ne tür bir kadın?” sigarayı dudaklarına götürmesini, nefesini içi-

“Yakıp yıkan türden bir kadın.”emesini seyretti. Bacakları bacak-ları Shirley kakhaha attı. “Hayatım boyunca zayıf olarak nitelendiril-

dikten sonra senini gibi bir adamdan bunu duymak gururumu okşa-dı.” İni ondan ayrılamıyordu. Sanki bakarak içindeki her şeyi göre-

“Sana kim zayıf olduğunu söyledi? Shirley Davis?”klarına götürüp

Omuzlarını silkerek, “Erkeklerin egemen olduğu bir iş yapınca bunu sık duyuyorsun,” diye itiraf etti. “Benim sigaramı alıyorsun.”

“Çünkü onlardan daha başarılı olduğunu biliyorlar. Daha sert, daha cesur, daha taşaklı.”

Shirley başını kaldırıp ona baktı. “Sergio Russo!”

Sergio’nun eli karnının altındaki kesğin üzerinde dolaşıyordu. Onu merak ettiğini biliyordu. Elini elinin üzerinde tuttu. “Bir ameliyat izi,” dedi.

“Ne için?”

“Rahmim ve yumurtalıklarım. Hepsi alındı.” Derin sessizliğin içinde konuşmaya devam etti. “Kanserdim. Birkaç sene önce... Christopher’la çocuk istiyorduk. Çok fazla tedavi, çok fazla düşük... Yenilgiyi hiç kabul etmedim,” derken kendi kendine güldü. “Kanser olduğumu öğrendim tedavi sırasında Christopher artık yapamayacağına karar verdi ama sekreteri zaten çoktan hamileydi.”

Sergio İtalyanca bir şey homurdandı, Shirley bir küfür olduğundan emindi. “O piç kurusundan bu kadar nefret etmemiş şaşmamalı.”

“Kendi başıma toparlandım ve ayağa kalktım. Uzun sürse de başardım. Fakat şimdi bir kez daha yeniliyorum.”

“Bu yenilgi değil, *bellezza*. Bu bir düzen ve sen sadece bundan habersizdin. Hâlâ kötülerle savaşma şansın var. Açıkçası buna ihtiyacım var. Sana, yanımda olmana ve yardımına...”

“Benim ne faydam olabilir ki?”

“Kendini küçümseme, Shirley. Sen çok akıllı ve hırslı bir kadınsın. Korkusuzsun, cesursun... İçeriden güvenilir birine ihtiyacımız olacak. Yarın sabah Rosanna planımızı anlatacak. Eğer başarısız olursak itirafçı olarak beni tanık koruma programına almana izin vereceğim.”

Shirley donup kaldı. Kolları arasından çıkıp yüzüne bakmak için yatağın içine oturdu. Ciddi görünüyordu.

“Neden? Bunu neden istiyorsun?”

“Eski karım ölmek üzere... Kızımı bana emanet etti ve onu korumak zorundayım. Şu an bir savaş var, kazanmak zorunda olduğumuz bir savaş. Eğer başarısız olursak teslim olmaktan başka çarem yok.”

“Sana yardım etmek istediğimi söylesem... Nasıl biri olurum?”

Sergio gülererek onu kollarının arasına çekti.

“Aşık olmak için seçtiğim doğru kişi olursun.”

Shirley hızla görevine dönmüştü. Müdürü Donald bile şaşkındı.

Kutuları taşıyıp yeni odasına yerleşmesine yardım ederken, “Bu nasıl oldu?” diye sordu. “Sana çok oldum, b...”

Shirley sanki önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Yanlışlık yaptıklarını fark etmiş olmalılar."

Donald'la gevezelik ettiği sırada Christopher öfkeyle odaya daldı. Bu kontrolü elinden bıraktığı nadir anlardan biriydi. Donald'a bakarak, "Dışarı," diye hırladı. Donald bir baş selamı verip dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Shirley ayaktaydı ve ilk sözcüğü onun söylemesini istiyordu. Bu yüzden üstten bakışlarla onu süzdü. Eski kocasına yıllar pek nazik davranmamıştı, eskiden olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu.

"Bunu nasıl yaptın bilmiyorum Shirley ama dikkatli ol. Uğraştığın adamlar... Onlarla uğraşmaya devam edersen hepimizi mahvedebilirsin."

Shirley kollarını göğsünde bağlarken masasının kenarına oturdu. "Ne ile uğraştığımı biliyorum, Christopher. Neyi mahvedebileceğimi de öyle..."

İşaretparmağını havaya kaldırıp ona doğru sallarken, "Bunun benimle sınırlı olduğunu mu sanıyorsun?" diye kükredi. "Bu sistemi ben yaratmadım, kendimi içinde olmak zorunda buldum."

"Yükselmek için... Çünkü bir şeyleri başararak bunu yapamazdın. Birilerinin desteğine ihtiyacın vardı ama ben buraya kadar sadece kendi başarımla ve senin engellemelerinle geldim. O yüzden beni sorguya çekmeden önce bunu aklında tut."

"Nasıl geri döndüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Mektubunu ben imzaladım. Sergio Russo'nun emriyle! Ona bacaklarını açarak tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Shirley öfkesini dizginlemekte zorlanıyordu, tam o anda danışma memuru içeri kocaman bir çiçek buketiyle girdi. Pembe güller odanın kokusunu anında değiştirmişti. Shirley uzanıp kartı aldı ve ismi gördüğü anda yüzünde istemsiz bir gülümseme belirdi. İkisi de çiçeklerin kimden geldiğini biliyordu. Christopher gizli bir mesaj almış gibi bir adım geriledi.

"Birliktesiniz," derken bunu zehirli bir ifadeyle söylemişti.

"Bu seni ilgilendirmez. Şimdi bana söyleyeceğin bir şey yoksa çalışmalıyım."

Gözleri bu mesafeden simsiyah görünüyordu. Ayrıca o gördüğü korku muydu? Bir şey söylemeden kapıyı çarpıp çıktığında Shirley yerine oturup Sergio'nun yazdığı romantik notu okudu. Belki de kötü bir adama âşık olmak sandığı kadar kötü değildi.

KIRKINCI BÖLÜM

"Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

"Sanırım seni görmeden önce bile sevmiştim."

A Place in the Sun (1951) – İNSANLIK SUÇU

Karanlık sokaka düşen yağmur damlalarının sesi trafiğin gürültüsüne karışıyordu. Rosanna siyah şemsiyesine sıkı sıkı tutunmuştu, topuklu ayakkabılarına süzelen yağmurun altında soğuktan ürperdi. Kabanının içinden silahının varlığını hissedebiliyordu, bu ona hem cesaret hem güven veriyordu. Dar sokakta bir araba durdu. Siyah aracın camı hafifçe aralandı ama görünürde Enrico yoktu.

Arabadan inen bir adam arka kapıyı açarak binmesini işaret etti. Rosanna çatık kaşlarla, "Enrico Servillo burada değil mi?" diye sordu.

Adam homurdanmaya benzer bir sesle konuştu. "Sizle gittiğimiz yerde buluşacak. Bu bölge riskli."

"Üzgünüm. O halde başka bir buluşma yeri bulmak zorunda... Kendi ayaklarımla geleceğim bir yer."

Karşısındaki adam çeketini aralayarak silahını gösterirken gözlerini gözlerinden ayırmadı. Bu açık bir tehditti. Rosanna ya arabaya kendi isteğiyle binecek ya da kan dökmekten çekinmeyip bunu zorla yapacaklardı.

"Açıkçası buraya gelirken her ihtimali değerlendirdim," derken bakışlarını adamdan kaçırmadı.

"O halde arabaya binin. Bay Servillo sizi bekliyor."

Rosanna arabaya binmek üzereyken adamdan onaylamaz bir ses çıktı.

“Silahlarınız?” Sakince, “Silahlarım mı?” diye sordu.

Adamın ifadesi tehditkâr bir hal almıştı. “Üzerinizde ateşli, kesici ya da delici bir şey olmadığından emin olmalıyım. Sizden korktuğumuzdan değil, kendinize zarar vermemeniz için.”

Dalga geçercesine gülmesi onu çileden çıkarsa da direnmesinin faydasız olduğunu, Enrico’yu saklandığı delikten çıkarmak için bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. İki ufak tabancasını adama uzattı.

Fakat adam ikna olmamıştı. “Başka?”

Derin bir nefes alıp, “Arkanızı dönmelisiniz,” dedi.

Sabrı taşmış görünen adam arkasını döndüğünde Rosanna kasığına bağlı olan bıçağı da adama verdi. Muhtemelen üzerini arayacakları zaman da gelecekti bu yüzden bıçağı orada bırakıp riske girmek istemedi. Adam memnun bir şekilde silahları alırken Rosanna için arabanın kapısını tuttu. Trafikin içine karışıp Brooklyn dışına doğru ilerledikleri sırada aynı arabadan iki tane daha olduğunu fark etti. Araçlar iki yana yanaşmış, sanki birbirlerini koruyorlardı. Araçlar birbirlerine işaret verdi ve aynı yönde ilerlemeye başladılar.

“Neler oluyor?”

Öndeki adam güldü. “Takip edilmemek için ufak bir oyun. Endişelenmeyin, size güvenmediğimiz için bunu yapmak zorundayız.”

Önce Brooklyn’den Manhattan’a ilerlediler. Manhattan’dan çıkıp şehrin azaldığı daha tenha bir yola girecekleri sırada polis arabaları ortaya çıkarak yolu kapattı. Üç siyah araba polislerin arasından rahatlıkla geçti. Eğer biri onları takip ediyorsa... Başka bir yol bulmak zorunda kalacaktı. Enrico Servillo her şeyi düşünmüştü. Bu kadar zamandır karanlıkta içinde gizlenmeyi başaran biri için şaşırtıcı değildi. Neredeyse iki saat süren sıkıntılı ve sessiz yolculuğun ardından, New Haven’ın İngiliz mimarisine sahip eski binalarının olduğu ıssız bir sokağa girdiklerinde Enrico’nun bunca zamandır Connecticut’ta saklandığını anladı. Bu kadar yakınlarındaydı ama kimse onu bulamamıştı.

Bir bar gibi görünen karanlık binanın önünde duran aracın kapısı açıldığında Rosanna başını dik tutarak indi. İki korumanın eşliğinde

bardan içeri girdiler. Gerçek bir bardı; tabureler, içkiler, eski ahşap zemin, duvarlardaki resimler ve ufak bir sahne... İçeriden kaçak içkinin ciğerleri yakan kokusunu alabiliyordu. Barın merdivenlerine yönelip üst kata çıktığında buranın bir apartmana bağlandığını fark etti. Pek çok takım elbiseli adam koridorlarda ve katlarda geziniyordu. Ona eşlik eden korumayla birlikte asansöre binerek en üst kata çıktı. Asansörden indiğinde onu karşılayan kişi Matteo'ydu. Bu muhtemelen bedenine girecek bir kurşundan daha fazla yaralanmasına neden olmuştu. Erkek kardeşi Enrico için çalışıyordu. En başından beri ona bu kadar yakındı.

Gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak, "Hoş geldin, Rosa," dedi. "Seni bekliyorduk."

Rosanna sadece gülümsedi. Sanki hiç şaşırmamış, sırtına bir bıçak daha yememiş, güvendiği biri tarafından bir kez daha oyuna getirilmemiş gibi başını dik, sesini gür tuttu.

"Sanırım en başından beri amacın burada olmamdı, öyle değil mi kardeşim?"

Bakışlarıyla hemen arkalarında dikilen adama çekilmesini işaret ettiğinde adam uzaklaşarak onları yalnız bıraktı. Sesini alçaltarak, "Başından beri amacım seni buradan ve olacaklardan uzak tutmaktı," diye açıkladı. "Neden seni onlardan önce bulmaya çalıştım sanıyorsun?"

"Diego ile evliliğime engel olmak istedin çünkü aklında başka aday vardı."

Ona öfkeyle baktı. "Amcamı ve babamı doğru tarafta olmaya ikna edemedim ama ellerinden seni koz olarak kullanma fırsatını alırsam hem seni hem ailemizi güvende tutabilirdim. Senin için savaştım Rosa, savaşmadığımı söyleyemezsin. Seni kaçırmayı teklif ettim ama sen yanlış tarafta yer almayı seçtin."

"Doğru taraf o mu yani? Enrico mu? Onun dünyayı daha iyi bir yer yapacağına inanıyor musun?"

"Dünya asla iyi bir yer olmayacak. Biz iyi olmak için doğmadık Rosa, güçlü olmak için doğduk, ailemizi korumak ve çıkarlarını gözetmek için..."

Rosanna bağırmaq istiyordu ama sesini mümkün olduğunca alçak tutarak, "Aile mi?" diye sordu. "Senin ailen kim, Matteo?"

"*Ndrangheta* benim ailem ve ben soyumuza sahip çıkmak zorundayım. *Cosa Nostra* yıllarca yandaşlarımızı, ailemizi ve sevdiklerimizi öldürdü. Pastadan pay almamızı engellediler, bizi ikinci sınıf gördüler. Şimdi işler değişti. Yeni bir devir başlıyor. Enrico başa geçerken ona destek olan ve kazanmasını sağlayan biz olacağız."

"Tanrı aşkına, Matteo! Güç senin gözünü kör etmiş ama sana hatırlatmama izin ver. Ailenin başında amcam var ve hep o olacak. Enrico'nun çocuk yaştaki kuzenimizle evlenmek istediğinden haberin var mı?"

Başını sallayarak onu onayladığında iğrenerek yüzünü buruşturdu. Matteo kararlı bir tavırla kollarını göğsünde bağladı.

"Isabella genç bir kadın."

"O sadece on yedi yaşında bir kız çocuğu. Enrico babasından yaşlı, iğrenç bir adam. Beni evlendirdiklerinde on altı yaşındaydım, korkudan ödüm kopmuştu ve haklıydım! Başıma gelenlerin yarısı bile Isabella'nın ölmesi için yeterli olur. Gerçekten savunmasız, aileden olan bir kıza bunu yaşatacak mısınız?"

"Isabella görevlerinin gereklerini biliyor. O senin aksine ailesini düşünüyor."

Rosanna öfkeyle güldü. "Enrico ve Isabella'nın ilk erkek çocukları amcam güçten düşüp ölene kadar eğitilecek ve sonra *Ndrangheta*'nın başına geçecek. *Ndrangheta* ve *Cosa Nostra* birleşmesi demek İtalya ve Amerika'nın tek büyük hâkimi olmak demek... Gerçekten Enrico'nun bu kadar aptal olduğuna inanıyor musun? Senin aileyi yönetmen kimsenin sikinde olmayacak. Sen bir piyonsun, kardeşim."

Kafası karışmış gibi gözleri kısıldı ama hemen kendini topladı. "Bu konuşan sen misin? Yoksa Karga mı? Ondan nefret edip kaçarken bir anda nasıl aptal bir aşığa dönüştün, Rosanna? Sen bundan daha fazlasısın. Sen benim ailemsin. Tek yaptığım seni korumaktı."

"Buraya korunmak için mi getirildim? Yoksa tehdit olarak mı kullanılacağım?"

"Sana zarar gelmesine asla izin vermem!"

Rosanna kibirle gülümsedi. Küçük kardeşinin bundan daha akıllı olmasını beklerdi. "Zalim olmak da aptal olmak da birer seçim, Matteo. İnsanlar korktukları için bir zalime saygı duyabilirler ama bir aptala kimse saygı duymaz."

Koruma tekrar yanlarına gelip Bay Servillo'nun onları beklediğini söylediğinde hararetle aile kavuşmaları son buldu. Rosanna büyük bir salonda yanan şöminenin önünde oturmuş içkisini içen Enrico'nun huzuruna kabul edilmeden önce Matteo tarafından üzeri arandı.

Matteo onu ararken Rosanna hareketsizdi, nihayet temiz olduğuna karar verdiğinde, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni koruyamadım ama burada sana zarar gelmeyecek bundan emin olabilirsiniz."

Rosanna korkmuş görünmüyordu omzuna dostça dokundu. "Keşke ben de sana aynı sözü verebilseydim." Kardeşi kapanan kapının arkasında kalmıştı ve Rosanna en büyük düşmanlarıyla karşı karşıya gelmeye hazırdı.

Enrico ayağa kalkıp onu karşılariken coşkuluydu. "Rosanna! Şu zarafetin ve korkusuz tavrınla her erkeği kendine hayran bırakman hiç zor değil. Neredeyse etkileniyorum."

Rosanna gülümsedi. "Neredeyse," derken sesinde alay vardı. "Bu luşacağımızı düşünmüştüm, beni alıkoyacağınız aklıma gelmedi. O yüzden kusura bakmayın Bay Servillo, ev hediyesi getiremedim."

Adam güçlü bir kahkaha atarken ona oturması için koltukları işaret etti. "Bana Enrico de lütfen. Biz müttelik ve yakında evlilik yoluyla akraba olacağız."

"Eminim kuzenim Isabella sizinle evleneceği için çok mutludur," diye mırıldandı. Küçümseyici tavrı Enrico'yu öfkeliyordu ve yaşlı adam duygularını saklama konusunda başarısızdı.

"Eskiden sivri dilli kadınların dilini kesmek doğaldı ama şimdi kadınlara saygı duymamız gerektiği zıvalıklarıyla aileleri zehirliyorlar."

Rosanna sakin imajını daha fazla muhafaza edemedi. Öfkesi içinde köpürürken, "Zamanında birkaç tane erkeğin sikini kesip önüne atsaydık saygı duymak zorunda olduğunuzu öğrenirdiniz, Enrico," dedi.

Enrico hızla ona yaklaşarak suratına sert bir tokat indirdiğinde başı yana doğru savruldu. Yanağındaki yoğun acı ve sıcaklığın isabet ettiği noktaya dokunurken gülümsemesini yüzünden silmedi. Bir tokat yediği için gözyaşlarına boğulacak değildi. Ne kadarını kaldırabileceğini bilse Enrico korkudan altına yapardı.

"Bunu ödeyeceksin!"

“Öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın? Daha doğrusu kim yapacak?” Yüzüne doğru eğilirken bedenini ona bastırdı. Rosanna mide bulanmasıyla irkilirken Enrico konuşmaya devam etti. “Sevgili kocan Diego mu?” Güçlü bir kahkaha attı. “O kazanamayacağı bir savaşa giren veletten başka bir şey değil. Yakında onu öldürürken izleyeceksin, Rosanna. Belki de seni sikerken o izler ve sonra ölür. Bundan emin değilim. Açıkçası ilgimi çeken türde bir kadın değilsin. Kuru, solmuş, soğuk ve kibirlisin.”

“Birine bedel ödeteceksem bunun için başkasına ihtiyaç duymam. Diego’nun umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Ben kendim için savaşıyorum.”

İşaretparmağını ona doğrulturken, “Sen onun umurundasın ve bu benim için yeterli,” dedi.

Rosanna taşaklarına bir tekme indirmemek için kendini zor tutuyordu. Bunu yapabilirdi ama yapmamalıydı. Enrico ona şiddet uygulamaktan çekinmeyecek bir adamdı, onun ininde olmaları da durumu kolaylaştırmıyordu.

“Ona zarar vermek için beni mi kullanacaksın? Ne kadar onurlu...” Ondan korkmadığını açıkça gösteriyor olması Enrico’yu daha da öfkeliendiriyordu.

Bir adım gerileyerek ondan uzaklaştı. Ama hâlâ kişisel alanını ihlal etmekte sakınca görmüyordu. “O dik başını ben koparmadan önce indir Rosanna ve söyleyeceklerinizi dinle... Capoları kendi tarafınıza çekmek için yaptığın şeylerden haberdarım. Açıkçası böyle bir etkin olacağını tahmin edemedim, etkileyici olduğunu kabul etmeliyim.” Öfkeli bir homurtu çıkardı. “Bana çok fazla zamana, paraya ve müttefike mal oldun. Eğer kardeşin sana zarar vermememi istememiş olsaydı çoktan ölmüş olurdun. Kardeşimin değerli desteğini hiçe sayamayacağım için ya benimle iş birliği yapıp ben sevgili yeğenimi ortadan kaldırırsan kadar uslu bir kadın olursun ya da onu kendime çekmek için seni kullanırım ki bunu yaparken sana zarar vermeyeceğime de söz veremem. O zarif parmaklarından birini koparıp Diego’nun posta kutusuna koyma fikri bana cazip gelse de kardeşine verdiğim söz beni biraz dizginliyor diyebilirim.”

Rosanna ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken kapı çaldı. Enrico ondan uzaklaşırken, “Gel,” diye bağırdı.

Enrico içkisini bıraktığı yerden alıp içmeye devam ederken içeri giren adamı görmek Rosanna'yı şaşırtmadı.

"Ah, gel Patrizio. Sevgili yeğenim, ben de seni bekliyordum."

Rosanna, Diego'nun büyük abisi Patrizio'ya dik bakışlarla bakarken adamın nefret dolu bakışları da üzerinde gezindi. Aile arasında ne kadar sessiz, mahcup ve idareci olduğu düşünülünce onu bu şekilde görmek şaşırtıcı olmalıydı ama Rosanna şaşkın değildi.

"Amca," diyerek Enrico'yu selamlarken Rosanna'nın karşısına dikildi. "Beni gördüğüne şaşırmamış görünüyorsun."

Rosanna basitçe omuz silkti. "Tecrübelerim der ki, aileden biri her zaman haindir."

"Benim olduğumu nasıl tahmin ettin?"

"Tiziano açgözlü ve beş parasız bir keş, hain olmak için uygun değil. Fakat sinsi ezikler yıllar içinde kendilerine verilecek hainlik fırsatını kollar. Senin gibi..." Duraksayıp derin bir nefes alırken onu tepeden tırnağa inceledi. "Baban bir keresinde zeki olduğunu söylemişti, o yüzden bu çıkarımı yapmam zor olmadı. Ailenin para kasası ve yatırım aracı sendin. Ellerin temiz tutulmuştu ama fırsat kolluyordun; belki daha fazla güç, belki daha fazla para, belki de sadece intikam için. Yanılıyor muyum?"

Enrico bir kahkaha patlatırken karşısındaki adam kıpkırmızı keşildi. Öfkeden köpürüyordu, bunu iki yanında sıktığı yumruklarından anlamak zor değildi. "Gerçekten akıllı bir kadın ama yine de fazla konuşuyor olması insanın sinirini bozuyor."

Patrizio amcasını duymamış gibi görünüyordu. "Diego hep gölgede kalanın kendisi olduğunu düşünecek kadar bencildi!" diye hırladı. Tane tane ve alçak sesle konuşan o kibar adamdan böyle bir canavar çıkmasını beklemediğini itiraf etmeliydi. "Babamız benim o kadar zayıf olduğumu düşünüyordu ki denemedi bile. Beni düşünmeye zahmet etmedi. Sessiz ve iyi bir çocuk olarak sadece benden istediklerini yaptım yıllarca hem de hiç takdir görmeyip sürekli aşağılanarak. Üniversite okudum, dereceyle mezun oldum, kendime bir aile kurup çocuklar yaptım. Ailenin servetini yaptığım yatırımlar ile artırdım."

Rosanna onun sözünü alayla mırıldanarak böldü. "Ve babacığın senin saçını okşamadı mı? Ne yazık..."

Patrizio hızla yaklaşıp onu sertçe ittirdi. Rosanna sırtını ve başını hemen arkasındaki duvara çarpmasına rağmen gülümsemesi yüzünden silinmedi. Patrizio üstüne gelmeye devam ederken ağzından tükürükler saçarak konuşuyordu. "Senin gibi tek amacı erkeklerin altına yatmak olan bir kadın bunu anlayamaz! Ben bir devrim başlattım ve bu devrim başarılı olacak. Başarılı olmak zorunda!" Eli boğazını kavradı ve Rosanna'nın nefesini kesecek kadar sertçe sıktı. "Amcam *Padrino* olacak ve Diego sonunda geberecek. Tuzaklarımdan kurtulması sadece şanstı ama bu sefer işimizi şansa bırakmayacağız!"

Rosanna boğazındaki baskıya rağmen kesilen nefesinin arasından fısıldayarak konuştu. "Başarısız suikast girişimlerinin ardında senin olduğunu bilmeliydim. Başarısız olması yeterince açık ediyordu." Patrizio boğazını daha sert sıktı.

Enrico'nun gürleyen sesi, "Yeter!" diye emretti. "Onu öldürürsen bir sike yaramaz."

Fakat Patrizio onu bırakmadı ve Rosanna geri adım atmayacak kadar inatçıydı. Bacaklarının arasına sert bir tekme atarak onu savuşturdu. Patrizio acıyla bağırıp boğazını bıraksa da ciğerlerine çektiği nefes kısa sürmüştü. "SÜRTÜK!" diye gürleyerek üzerine geldi. Attığı tokadın şiddetiyle başı dolaba çarptı. Bacağına attığı tekme yere çökmesine neden olurken Patrizio üstüne gelmeye ve ona vurmaya devam etti. Rosanna tam ayakkabısının topuğunda gizlenen bıçağı çekip onu deşmek üzereyken Enrico aralarına girip Patrizio'yu uzaklaştırdı.

"Onu sağlam dövmeyi senin kadar bende istiyorum ama şimdi olmaz. Zamanı geldiğinde parmaklarını bizzat kesip Diego'ya vermene izin vereceğim," diyerek onu yatıştırdı.

Rosanna nefesini düzenleyip vücudundaki acıdan kurtulmak için kendine birkaç saniye verirken Enrico ve Patrizio hâlâ tartışıyorlardı. Tam o anda çıkan gürültü herkesin taş kesilmesine neden oldu. Birkaç noktadan güçlü patlamalar duyulurken hemen ardından silah sesleri yankılandı.

Enrico, "Neler oluyor?" diye kükrerken Patrizio donup kalmıştı. Rosanna ise derin bir nefes alırken keyifle gülümsedi.

Enrico kapıya doğru koşup korumaya, "Ne boklar dönüyor? Bu sesler de ne?" diye sordu.

Koridorda herkes koşturuyor, çığlıklar silah seslerine karışıyordu. Kotuma korkudan bembeyaz kesilmişti. “Ne olduğunu anlamadık, efendim. Bir saldırı olmalı.”

Herkes birbirine bakarken odada tek gülümseyen kişinin Rosanna olması dikkatlerinden kaçmamıştı. Herkes kimin geldiğini biliyordu ama kimse tek kelime edemedi. Telaşla içeri dalan Matteo, “Karga!” diye bağırdı. “Tuzığa düştük. Karga ve Russo’nun adamları bütün binayı sardı.”

Vücutundaki acıları çoktan unutmıştu. Rosanna onun geleceğini biliyordu. Planları başarılı olmuştu.

“Sizin aksinize biz başarısız olmaktansa ölmeyi tercih ederiz.”

Enrico silahını çekerek üzerine doğru yürürken Matteo aralarına girmeye çalıştı. Dışarıdaki gürültü giderek yaklaşıyordu. “Enrico! Ona zarar vermeyeceğin konusunda anlaşmıştık.”

“Bu sürtüğ bize tuzak kurdu! Anlaşmanın bittiğinin farkında değil misin, Matteo?”

Rosanna bir ayuğ aptalla uğraşıyormuş gibi gözlerini devirdi. “Patrizio bizim yanımıza geldiğinden beri hain olduğunu biliyorduk. *Cosa Nostra*’nın parasını senin için kullandığını da öyle. Seni yemledik, Patrizio. Diego elinde hiçbir şey olmamasına rağmen Enrico’nun peşine düşeceğini ve iz üzerinde olduğunu söyledi. Ben de endişeli bir kadın gibi görünerek seni buna inandırdım. Bunu koşup sevgili amcana yetiştireceğini biliyorduk. Çok geçmeden de Enrico’dan güzel kırmızı güller eşliğinde beklediğimiz notu aldık.”

Hepsi şaşkın ve öfkeli bakışlarla ona bakarken sözlerine devam etti. “Biz tuzak kurma konusunda iyiyiz çünkü bunu gerekirse kendimizi feda ederek yapıyoruz. Bir korkak gibi saklanıp başkalarını işimizi yapması için göndermiyoruz,” derken gözleri Enrico’nun üzerindeydi. “Böylece beni buraya aldınız... Diego’ya şantaj yapmak için beni kullanmak istediniz. Açıkçası yolları o şekilde kapatıp şaşırtmacalar yapmanız size biraz zaman kazandırdı, bu kadar akıllı davranmanızı beklememiştim.”

Enrico, Matteo’yu atlatarak üzerine yürüdü ve elindeki silahın arkasıyla yüzüne güçlü bir darbe indirdi. Rosanna elmacikkemiğinde hissettiği acıyla elini oraya götürdü. Matteo bir kez daha aralarına girerken Rosanna ayakkabısındaki bıçağı çıkaracak zamanı bulmuştu.

Enrico güçlü bir yumruk darbesiyle Matteo'yu savuşturdu. Rosanna'yı arkasındaki koltuğa itip üzerine çıkarken adamın güçlü tokadı ağzına patladı. Aldığı kan tadı öfkesini körüklemişti. Elleri boğazına yapışmak üzereyken Rosanna elinde olduğunu kimsenin fark etmediği bıçağı Enrico'nun gırtlğından yukarı doğru sapladı. Ağzından kanlar çıkmaya başlayan adam çıkardığı boğulma sesleriyle birlikte ölmüştü. Rosanna bıçağı saplayabildiğı kadar derine, kafasına doğru ilerletti. Gözleri kanlanmış, yüzünde cansız bir ifade oluşmuştu ama hâlâ korkudan büyüyen göz bebekleri ona bakıyordu.

"Bu bir kadına son el kaldırışındı. Pislik!" diye hırladı ve cansız bedeni üzerinden iterek yere düşmesine izin verdi.

Rosanna bakışlarını kaldırdığında silahının namlusunu ona doğrultan Patrizio'nun kıpkırmızı suratıyla karşılaştı. Alnında biriken ter damlacıklarına ve gözlüğünün buğulanmasına bakılırsa korkudan ölmek üzereydi. Bu Rosanna'nın silahla ilk burun buruna gelişi değildi ama anlaşılan Patrizio pek silah çeken biri değildi, titreyen eli de bunu ele veriyordu.

"İlk defa mı birine silah doğrultuyorsun, Patrizio?" diye sorarken yavaşça ayağı kalktı. Bıçağı hâlâ Enrico'nun yüzüne saplıydı bu yüzden silahsızdı ama silahsız olmak ya da ölümlle burun buruna olmak onu korkutmuyordu.

"Daha önce de birilerini öldürdüm!" derken sesi titremişti.

"Ama böyle gözlerine bakarak değil, yanılıyor muyum? Erkek gibi değil!.."

"Sürtük! Kapa çenenii! O lanet çenenii kapat! Diego benim için geldiğinde kurtuluşum olacaksın, o yüzden seni şimdi öldürmek istemiyorum."

Patrizio adım adım ona yaklaşırken Rosanna hareketsiz durdu ve tam o anda bir silah patladı. Rosanna önce Patrizio'nun beceriksiz bir atış yaptığını sandı ama sonra karşısındaki adamın kolunu tutarak yere çöktüğünü görünce atışı yapanın o olmadığını anladı. Matteo onu silahı tutan elinden vurmuştu.

"Lanet olsun! Ahh! Matteo ne bok yapıyorsun?!"

Matteo sakince silahını indirirken, "O benim ablam. Üzgünüm ama kimse ona silah çekemez," dedi.

"Şimdi ikimiz de öleceğiz. Diego ikimizi de öldürecek." Bunları söylerken ağlıyor olması çok acınasıydı.

Silah sesleri azalmış, ortalığı uğursuz bir sessizlik kaplamıştı. Rosanna karanlık bir çekim hissiyle kapıya doğru baktı ve izlendiğini gördü. Diego orada, kapıda cehennem prensi gibi dikiliyordu. Siyah saçları siyah uzun kabanının yakalarına değiyor, elindeki deri eldivenler bir suçu gizliyordu. Takım elbisesinde, ayakkabılarında ve yüzünde kan vardı ama onun kanı olmadığını biliyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa öldürmeye henüz doymamıştı. Öfke çenesindeki kasılmadan, gözlerindeki ateşten ve sık nefeslerinden açığa çıkıyordu. Rosanna'ya kitlenen gözleri onun iyi olduğuna ikna olmuştu. Yavaş adımlarla odadan içeri girerken Franco ve Gabriel hemen arkasındaydı. Gabriel silahını Matteo'ya doğrultmuştu, Franco ise Diego'yu koruyordu.

Patrizio bir zavallı gibi ağlayarak, "Lütfen Diego!" diye yakardı. "Beni öldürme. Lütfen."

Diego sakince, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Gölgede kalmaktan ve her söyleneni yapmaktan bıkmıştım."

"Ve biraz da amcamın söylediklerini yapmaya mı karar verdin? Sen bir zavallısın Patrizio ve öyle öleceksin."

Patrizio sağlam elini havaya kaldırıp, "Lütfen... Lütfen Diego, bunu yapma. Ben senin abinim."

Diego silahını çekti ve namluyu Patrizio'nun başına doğrulttu. Patrizio altına işemiş, ağlaması daha da şiddetlenmişti. "Çocuklarım ve karım... Yeğenlerini düşün, Diego. Onların babasını mı öldüreceksin?"

Diego'nun çenesi gözle görülür şekilde kasılırken, "Ailene bakılacak," dedi. Bunlar Patrizio'nun duyduğu son sözler olmuştu. Diego yaptığı tek atışla Patrizio'nun kafasında büyük bir delik açmış ve cansız bedeninin yere düşmesini izlemişti.

Diego hemen ona döndü. Elini kaldırıp yüzüne dokundu. Ne kadar kötü göründüğünü bilmiyordu ama Diego'nun yüzüne bakarak çok kötü olduğunu söyleyebilirdi. Enrico ve Patrizio'yu diriltip tekrar öldürme şansı olsa muhtemelen yapardı.

Elini tutarak yüzünden uzaklaştırdı ama güven verircesine sıkma-
yı ihmal etmedi. "İyiyim," derken sesini ikna edici bir tonda tuttu. "Enrico'yu öldürdüm."

Yerde yatan cansız bedene bakarken ayağıyla cesedi tekmeleyip sırtüstü dönmesini sağladı. Bıçağı gırtladığından girmiş kafatasına doğru bir yerde kaybolmuştu. "Güzel," diye hırladı.

Kafasını Matteo'ya doğru çevirdi. Matteo hareketsizdi, silahını yere bırakmıştı. Ona silah doğrultmuş olan Gabriel ise bir işaret bekliyormuş gibi hazırды. Diego ondan uzaklaşıp kardeşine yöneldiğinde kolunu tutarak durmasını sağladı.

"Yapma," dedi. "O benim kardeşim ve hayatımı kurtardı."

Fakat gözlerindeki bakışa bakılırsa Diego çoktan kararını vermişti. Rosanna ne söylerse söylesin Matteo'nun yaşamasını sağlayamayacaktı.

Arkasını dönüp Matteo'ya doğru yürürken silahını kaldırıp yüzüne doğrulttu. "İhanet affedilmez," dedikten sonra silah sesi duyuldu ve Matteo'nun cansız bedeni de gürültüyle yere yığıldı.

Rosanna tek kelime etmedi ama tuttuğu nefesini bıraktığında gözünden damlayan yaşları fark etti. Hızlıca eliyle onları kuruladı ama yerine yenileri geldi.

Franco'ya dönerek, "Cesetleri götürün!" dedi.

Franco peşinden odaya giren iki adamla birlikte cesetleri dışarı çıkarırken Gabriel kapının kenarında dikiliyor, Rosanna'ya bakıyordu. "Bunu yaptığınıza inanamıyorum."

Diego omuz silkerek elindeki eldivenleri çıkardı. "Onun fikriydi," diyerek Rosanna'yı işaret etti.

"Ve sen de kabul mu ettin? Kendini tehlikeye atmasına izin mi verdin?"

"Şimdiye kadar her konuda haklıydı ve evet. İnandığı şeyi yapmasına izin verdim. İzin verdim çünkü o yapabileceğini söyledi ve ben de ona inandım. Yapacağını biliyordum. O benim kadınımdı."

Gabriel öfkeli bir soluk alırken silahını ceketinin içine koydu. Anlaşılan elinden bir kaza çıkmasından korkuyordu.

"Ölebilirdi."

Diego'nun yüzünden bir gölge geçti. Zaten onu çok zor ikna etmişti. Bunun ihtimali bile delirmesine yetiyordu. Rosanna araya girerek, "Ama ölmedim," dedi.

"O benim hayatımdaki en değerli şey," derken ona bakmadı. Bu sözleri Gabriel'e söylüyordu. "Ama öyle olduğu için bir fanusa ka-

patıp solup gitmesini izlemeyeceğim. Ne yapmak istiyorsa onu yapmasına izin vereceğim çünkü onu canlı tutan şey bu. Çünkü onu sevmemi sağlayan şey de bu.”

Gözlerine bir kez daha yaş hücum etti. Bu seferki kardeşinin ölümüne duyduğu acıdan değildi. Hızla kendini toplarken Diego bir kez daha konuştu. “Şimdi ikimizi yalnız bırak ve kapıyı kapat.” Gabriel şüpheyi ona bakarken yerinden kıpırdamadı. “Onu becermemi izlemek istiyorsan başka tabii,” diyerek doğruca Rosanna’ya döndü.

Gabriel kaçarcasına odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken Diego ona yaklaşıyordu. Rosanna geri çekilmedi, olduğu yerde dikildi ve onun gelmesini bekledi. Nihayet yeterince yakına geldiğinde yüzünü iki elinin arasına aldı. Parmaklarıyla yüzündeki hasara dokunurken fırtınalı mavi olan gözleri kapkara birer çukura dönüşmüştü.

“Planın olağanüstüydü, dahiceydi ama bunu yapman aptalcaydı. Buna asla izin vermemeliydim.”

Rosanna şişmiş üst dudaklarını yalarken, “Başarılı olduk,” dedi. “Tekrar yapmam gerekse yine yapardım.”

Diego çaresizlik içinde ona bakarken alnını alnına yasladı. “Bir an izinizi kaybettik. Seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm.”

“Birbirimizden o kadar kolay kurtulamayacağız gibi duruyor.”

“Benden asla kurtulamayacaksın, Rosa.”

“Uyumlu bir çift olduğumuz için mi?” diyerek onunla alay etti.

Diego ciddiyetini hiç bozmadı. “Aşk uyum sağlamak değil, körü körüne teslim olmaktır.” Derin bir nefes alırken eliyle saçlarına dokundu. “Sana körü körüne teslim oldum.”

Rosanna bundan hoşlanmıştı. Karşısında duran adam acımasız bir katildi, kendi kardeşini ve onun kardeşini gözünü kırpmadan öldürmüştü ve artık en korkulan adamdı. *Cosa Nostra*’nın yeni *capo*-su... Ona körü körüne teslim olmuştu.

Fakat gözlerinde aniden parlayan ateş korkmasına neden oldu. “Sana dokunmalarına izin verdin,” diye hırladı.

“Onları hemen öldürürsem bir eğlencesi kalmazdı.”

“Bir daha kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceksin Rosa, anlıyor musun?”

“Senin bile mi?”

Diego, Rosanna'nın kalçasını kavrayarak onu kendine çekti. Sert erkekliğini hissettiğinde nefesi kesildi. Onu koltuğa doğru eğerek eteklerini havaya kaldırdı ve çok geçmeden birkaç parça kumaşı yollundan çekip içine sertçe girdi. Rosanna onun sertliğini bütün duvarlarında hissediyordu.

"Sana sadece ben dokunabilirim, ben sahip olabilirim. Sadece ben..."

İçinde gidip gelirken ağır kanepede şiddetle sarsılıyordu. Diego'nun hırıltılı nefesi kendi kısık inlemelerinin içinde kayboluyordu. Diego ellerini arkadan dolaştırarak gömleğine asıldı ve düğmeler ortalığa saçılarak sutyenini ortaya çıkardı. Elleri sutyenin içine dalıp göğüslerini buldu. Ağırlıklarını tartıp onları sıkıştırırken Rosanna çoktan orgazmın eşiğine gelmişti. Hassas memelerinde tatlı bir acı hissediyor ve bu onu delirtiyordu.

Diego bir kez daha, "Sadece ben!" diye kükredi.

Rosanna ağlamaklı bir sesle onu onayladı. "Sadece sen... Beni sevmeye sadece senin hakkın var. Sadece sen kalbime dokunabilir, sökebilir ya da kendi ritmine göre atmasını sağlayabilirsin."

İkisi de orgazmın gücüyle kendilerinden geçip düşmanlarının kanları arasında sikiştikten sonra Diego mahvettiği kıyafetlerini kolayca toparlayamayacağına karar vererek kabanını çıkarıp Rosanna'nın etrafına sardı. Rosanna feci halde dayak yemiş ve becerilmiş gibi görüldüğünü biliyordu ama yine de bir kraliçe gibi başını dik tutarak odadan dışarı çıktı. Diego onun yarım adım gerisinde yürüyor, Rosanna etrafı dikkatle inceliyordu. Bina kan içindeydi, metal ve barut kokuyordu. Cesetler her yerdeydi. Binadan dışarı gecenin karanlığına çıktıklarında ağız açık kaldı. Dışarı arabalarla doluydu ve Diego'nun, *Cosa Nostra*'nın bütün adamları dışarıdaydı. Siyah bir karga sürüsü gibi görünen adamlar binanın hemen dışında sıraya dizilmişlerdi. Sergio da hemen orada dikiliyordu, bütün karmaşaya rağmen saç dahi bozulmamıştı. Rosanna kapının önünde dikilirken Diego hemen yanına geldi. Bütün adamlarının önünde dizlerinin üzerine çökmesi onu her şeyden daha fazla şaşırttı. Elini tutarak kendine çekti ve parmağındaki yüzüğü saygıyla öptü.

Ona biat ediyordu. Bütün adamlarının önünde... Ona saygısını

sunuyordu. "Rosanna Servillo. Yaşadığım sürece senin onurun için savaşıcağım, senin hayatın için öldüreceğim, düşmanın düşmanım, dostun dostum. Sen benim ailem olacaksın."

Rosanna ağlamak istese de bunu yapmadı. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Diego'ya bakarak, "Senin eşitin ve ortağın olacağım," diye fısıldadı. "Her zaman."

Diego başını sallayarak onu onayladıktan sonra yüksek sesle tekrarladı. "Benim eşitim ve ortağım olacaksın."

Bütün adamlar aynı anda silahlarını çıkarıp kalplerinin üzerine götürdüler ve Rosanna'yı selamladılar. Bunun ne anlama geldiğini kimse bilmiyordu çünkü daha önce bir kadına kimse böyle bir saygı ve güç vermemişti. Bu yüzden Rosanna'da başını hafifçe eğerek onların selamına karşılık verdi. Diego tekrar ayağa kalkarken hâlâ elini tutuyordu.

Enrico'nun saklandığı binayı ateşe verdikten sonra sabahın ilk ışıklarında bütün *capolar* yeni birer davetiye gitmiş, hepsine yeni *Padrino*'ya saygılarını sunmak için Casino Russo'ya gelmeleri emredilmişti. Konsey hızlı bir telgraf ile bilgilendirilmiş ve bütün üyeler yeni *Padrino*'yu onayladıklarını belirtmişlerdi. Savaşı Diego kazanmıştı.

Ertesi gün bütün *capolar* Casino Russo'nun ortasındaki bir masada oturuyordu. Rosanna yanında Diego'yla içeri girdiğinde hepsinin yüzündeki korkuyu ve karmaşayı gördü. Diego sakindi. Emin adımlarla onlara yaklaşıp masanın başına geçti. Elindeki çantadan Enrico'nun kesilmiş ve rengi solmuş başım çıkarıp masanın ortasına bıraktı. Bütün *capolar* irkildi ama hepsi hızla toparlandı.

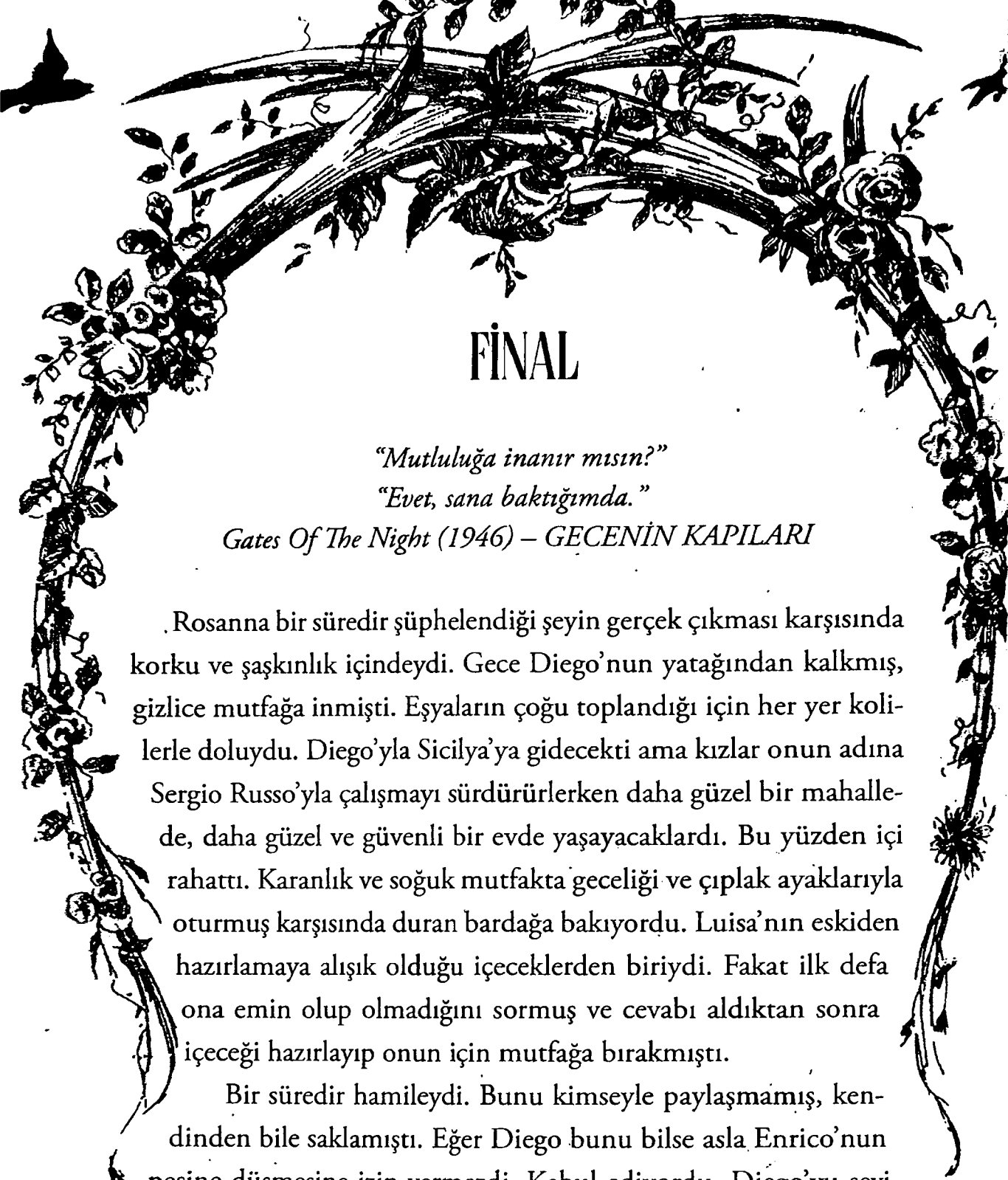
"Amcam Enrico Servillo hak ettiği gibi öldürülmüştür." Ona bakarak, "Karım Rosanna tarafından," dediğinde hepsinin ağzından bir şaşkınlık nidası döküldü.

"Ayrıca bu hainliğe kalkışan kendi abim Patrizio Servillo da dâhil herkes öldürüldü." Sergio'nun yüzünde derin bir memnuniyet vardı. Çünkü polisi kendi safına çekip takibin sürdürülmesini sağlamış, binayı bulmuş ve çatışma sırasında adamlarıyla birlikte işin büyük kısmını yapmıştı.

"Şimdi," derken ayağa kalktı. "*Padrino* olmama karşı çıkan var mı?"

Masadan ses çıkmadı, kimse nefes dahi almıyordu. Diego tatmin dolu bir sesle, "Güzel," diye mırıldandı. Hızla çıkardığı silahı masanın en sonunda oturan Nevada *caposuna* çevirdi ve adamı tek kurşunla öldürdü. Adamın cansız başı masaya bir tak sesiyle vururken diğer *capolar* kıpırdamadan durdu. Hepsi terlemeye başlamış, nefesler hızlanmıştı. Sıranın kendilerine gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

"Hainlik ve ihanet cezasız kalmayacak. Şimdi dağılabilirsiniz, beyler. Yönetilecek bir örgüt var."

FİNAL

"Mutluluğa inanır mısın?"

"Evet, sana baktığımda."

Gates Of The Night (1946) – GEÇENİN KAPILARI

Rosanna bir süredir şüphelendiği şeyin gerçek çıkması karşısında korku ve şaşkınlık içindeydi. Gece Diego'nun yatağından kalkmış, gizlice mutfağa inmişti. Eşyaların çoğu toplandığı için her yer koli-lerle doluydu. Diego'yla Sicilya'ya gidecekti ama kızlar onun adına Sergio Russo'yla çalışmayı sürdürürlerken daha güzel bir mahalle-
de, daha güzel ve güvenli bir evde yaşayacaklardı. Bu yüzden içi rahattı. Karanlık ve soğuk mutfakta geceliği ve çıplak ayaklarıyla oturmuş karşısında duran bardağa bakıyordu. Luisa'nın eskiden hazırlamaya alışık olduğu içeceklerden biriydi. Fakat ilk defa ona emin olup olmadığını sormuş ve cevabı aldıktan sonra içeceği hazırlayıp onun için mutfağa bırakmıştı.

Bir süredir hamileydi. Bunu kimseyle paylaşmamış, ken-
dinden bile saklamıştı. Eğer Diego bunu bilse asla Enrico'nun peşine düşmesine izin vermezdi. Kabul ediyordu. Diego'yu sevi-yordu, ona âşıktı. Bu kulağa imkânsız gelse de öyleydi. Ama hayat-larında bir bebeğe yer yoktu. Bu kadar savaşın, şiddetin, kanın ve kötülüğün içine bir bebek getirmeyecekti.

Bardağı parmaklarıyla kavradı. Onu içmek neden bu kadar zor-du? Bu daha önce defalarca yaptığı bir şeydi. Derin bir nefes aldı, bardağı tuttu ve içmek üzereyken tekrar tezgâha bıraktı. Biraz rahat-laması gerekiyordu sonra bu durumuna son verecekti.

"Bu kendi hayatını ortaya koymaktan daha zor, değil mi?" Diego'nun sert sesini duyduğunda yerinden sıçradı. Az kalsın bardağın içindeki zehri ortalığa dökcekti.

"Burada ne arıyorsun?" Ona doğru yürüyerek yanına oturdu.

"Benden gizli iş çevirebileceğini mi düşündün?" Bardağı tutup kendine doğru çekti ve koklayarak yüzünü buruşturdu.

Bileğini sertçe kavrayarak onu kendine çekti. Karanlıkta kalan yüzünden öfkesi açıkça okunuyordu. "Yapamayız, Diego."

"Buna sen karar veremezsin."

"Çocuk istemediğimizi konuştuk. İkimizin de hayatında bir çocuğa ve sıradan bir aileye yer yok. Bir oğlun olursa ona adam öldürmeyi öğretmeyi mi amaçlıyorsun? Belki de bir köpek alır ve sonra onu öldürmesini istersin!" derken sesi tahmininden sert çıkmıştı.

Gözyaşlarını kontrol etmeye çalışmaktan yorulmuştu. Bu yüzden daha fazla kendini sıkmadı. Yüzü yaşlarla ıslanırken onları hızlıca silmeye çalıştı. "Bir kızımız olursa onu bir anlaşma için evlendirecek misin? En yüksek bahsi koyanla! Bizim hayatımızda çocukların bir geleceği yok. Tıpkı bizim olmadığı gibi. En başından beri hataydı." Yerinden kalkarak ondan uzaklaşmayı denedi ama Diego bileğini bırakmadı. Histerik bir halde konuşmaya devam etti. "Ya da zayıf bir anımızda bizi bir çocukla tehdit etmelerini ister misin? Bu kendi canımızın ortada olmasından çok daha boktan bir durum!"

"Ne zamandır biliyorsun?"

"Bir süredir."

"Enrico'ya gittiğinde biliyor muydun?" Rosanna onun ölümcül öfkesini hissettiği için sessizce, başını sallayarak onayladı. "Siktir! Bunu nasıl yaparsın?"

"Çünkü başından beri amacım onun dünyaya gelmesine engel olmaktı."

"Bu tek başına vereceğin bir karar değil. Tıpkı onu tek başına yapmadığın gibi." Bardağı tutup duvara fırlattı ve cam parçalara ayrılırken içindeki sıvı her yere döküldü. "Bir çocuk istemediğimi söylerken yalan söylemedim. Bir çocuk istemiyordum Rosa ama senden bir çocuk istiyorum."

"Farkı ne?"

“Çünkü o senin çocuğun olacak. Ne kadar güçlü ve harika olacağını düşün.”

“Ne büyük bir tehlikede olacağını,” diyerek onu düzeltti.

“Onu koruyabiliriz. Ben Karga’yım ve sevdiğim herkesi daima korurum.”

“Onu kendisinden koruyamayacağımız zamanlar gelecek. Bu dünyadan nefret ettiği ya da sevdiği zamanlar... Hangisi daha kötü bilmiyorum,” diye ağladı. “Nefret etmesi mi, sevmesi mi?”

Diego ayağa kalkarak onun yüzünün iki yanını kavradı ve dudaklarını dudaklarına doğru çekerek orada tuttu. “Seni seviyorum, Rosa. Asla kötü seçim yapmana ya da kendin olmaktan vazgeçmene izin vermem. Seni kendimden bile daha fazla seviyorum. Beni anlıyor musun?”

Rosanna hafifçe başını salladı. Diego’nun eli saten geceliğin üzerinden karnına gitti ve dokunuşunu orada tuttu. “Aynı şey kızımız ya da oğlumuz için de geçerli. Onu seveceğim, koruyacağım, kötü seçimler yapmasına izin vermeyeceğim ama kendisi olmaktan da vazgeçmesine müsaade etmeyeceğim.”

Rosanna’nın ağlaması şiddetlenmişti. Lanet hormonlar! “Yalvarırım bize bu şansı ver. Bana, ona ve kendine bu şansı ver.”

“Yapamam,” diye hıçkırdı.

“Bunu yapmayacaksın. Yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Yapacak olsan seni hiçbir şey durdurmazdı.”

Kollarını Diego’ya doladığı o an duygularına tamamen yenildiği ilk andı. Başını omzuna yaslayıp gürültüyle ağlarken Diego’nun elleri bedenini sardı, dudakları kulağına gitti. “Şşşşt,” diye fısıldadı. Dokunuşu, kokusu, sesi her şeyi çok rahatlatıcıydı.

“Yapmayacaksın.” Rosanna sessiz kalınca bir kez daha, “Yapmayacaksın,” dedi.

Rosanna hâlâ omzunda ağlarken başını salladı. “Yapmayacağım.”

Diego, “Şükürler olsun,” diye mırıldandı. “Rosa?” Rosanna başını kaldırıp yaşlı gözlerle ona baktı. Gözlerinde ışıldayan şey mutluluk muydu? “Seni seviyorum.”

Rosanna gülümsemeye çalıştı. Aynı anda hem ondan nefret ediyor hem de delicesine seviyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. “Sen öldürücü zehirsin, aynı zamanda hayata döndü-

ren panzehir. Beni yakan tutkusun. Dize getiren avcısın. En sevdiğim nefret...”

Diego onun sözünü güçlü bir öpücükle kesti. Turkuyla öperek kollarını bedenine dolayıp ayaklarını yerden kesti. “Seni öldürmek istiyorum,” diye hırladı. Onu masaya oturturken bacaklarının arasına yerleşti. “Sonra yeniden hayata döndürmek istiyorum,” derken bacaklarının arasına doğru eğildi.

Rosanna elleriyle onun saçlarını kavradı ve bacaklarını doğru noktaya ulaşması için iyice açtı. Ağzı ona dokunduğunda çığlık attı. “Diego,” diye inledi.

Diego başını kaldırıp ona baktığında gülümsedi.

“Beni yeniden hayata döndürme şekline âşık oldum.”

BİR SENE SONRA BROOKLYN, NEW YORK

“Onu bu şekilde buldum. Ve o andan itibaren... Onu düşünmek dışında kafamı pek kullanmıyordum.”

The Lady From Shanghai (1947) – ŞANGHAYLI KADIN

Kiliseden çıktıklarında Shirley’in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gelin buketini bekleyenler arasında en önde Sergio’nun güzel kızı Angela dikiliyordu. Onunla tanıştığı ilk andan beri o küçük cadıya tapıyordu. Angela annesini kaybedeli on ay olmuştu. Atlatması zordu ama onu hasta görmesi daha zordu. Tüm o zamanlarda Angela’nın yanında olmuştu. Sergio’nun da kaçmasına izin vermemiş, Angela için en doğru aile ortamını hazırlamışlardı. Arkasını dönerek buketi tam da hedeflediği yere, Angela’nın avuçlarının içine atmayı başardı.

Angela mutlulukla zıplarken Sergio kulağına doğru eğildi. “Nişan alma kabiliyetin beni azdırıyor.”

Shirley bir kahkaha attı. “Seni azdırmayan bir şey var mı?”

Düşünüyormuş gibi dudaklarını büzerken ona gülümsedi. “Sanırım yok, Ajan Davis.”

Shirley bir muhbir olmaktan hoşlanmadığı için artık mesleğini yapmıyordu. Sergio’nun bunu sorun edeceğini düşünmüştü ama o da bu durumu anlayışla karşılamıştı. O ikili oynayacak biri değildi.

Sergio'ya ilk ve son yardımı Enrico Servillo'nun ortadan kaldırılması olmuştu. Sonrasında istifa dilekçesini vererek uzun bir tatile çıkmışlardı.

"Artık bir ajan değilim."

"Artık sadece benim ajanımsın. Sergio Russo'nun kişisel tehlikeli ajanı."

Shirley gözlerini devirdi. "İşlerine karışmayacağımı biliyorsun ve Angela da karışmayacak. Asla!"

Sergio onu kucığına alıp onları bekleyen beyaz limuzine taşırken, "Şeref sözü," dedi.

Limuzine bindiler ve Angela da onlara katıldı. Hep birlikte evlerine doğru yola çıktılar.

Şok geçirten dört orgazmın ardından Shirley'in bedeni pelte gibiydi. Yan yatmış, Sergio'nun üstsüz bedenini ve bir büste benzeyen yüzünü inceliyordu.

Sergio gözlerini açmadan, "Bana hayran olmakla mı meşgulsün? Aklında başka bir şey mi var?" diye sordu.

Shirley elini onun saçlarında gezdirirken, "Sana zaten hayranım, Sergio Russo," dedi. "Sen bir kadının sahip olabileceği en çekici adamsın."

Sergio ona doğru dönerek sarıldı ve çıplak bedenini kendine çekti. "Aklındaki ne, *bellezza*?"

"Çocuklar ve daha büyük bir aile istemez miydin?" Sergio bu konuşmayı yapmaktan nefret ediyordu. Onun yaşadıklarını öğrenmek öfkesini körüklüyordu. Tek başına kanserle, ihanetle, yalnızlıkla mücadele etmiş olmasını aşamıyordu.

"Tek istediğim sensin Shirley ve bizim zaten bir çocuğumuz var."

Shirley gülümsedi. "Angela mükemmel."

"Öyle."

"Ama babasının tehlikeli işlerle uğraşmasından hoşlanmıyor. Her akşam dönüş saatinde kapının önünde bekliyor. Gelmemi ihtimalin olduğunu biliyor ve bu onun gibi bir çocuğa göre bir şey değil."

Sergio onu onayladı. "Biliyorum. Nevada bölgesinden tamamen çekildim. Manhattandan da öyle. Geriye sadece kulüp ve resmi işler kaldı."

"Hepsini bırak."

Uzun sessizlik Shirley'in hoşuna gitmemişti. Nihayet sessizlik son bulduğunda Sergio, "Nerede yaşamak isterdin?" diye sordu.

Shirley gülümsedi. "Sıcak bir yerde. Kapıdan çıkıp denize ulaştığım, güvenli, sakın bir yerde. Senin sadece Sergio olacağın bir yerde."

Sergio onu yumuşakça öptükten sonra geri çekilip yüzünü inceledi. "Sende bir şey var. En başından beri kendim hakkında kötü olan her şeyi değiştirmek istememe neden oluyor."

"O zaman değiştir," diye fısıldadı.

"Bunu yapıyoruz. Hemen. Diego'yla konuşacağım. Brooklyn ve kulüp için birini bulmasını isteyeceğim. Sonra karım ve kızım ile sıcak, kapısı denize açılan, güvenli ve sadece Sergio olduğum o yere gideceğim."

Shirley yataktan sıçrayarak kendini onun üzerine attı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sana söyledim. Senin için her şeyi yaparım. Ben bir aile babasıyım."

Shirley kahkahalara boğulurken bir kez daha sevişmeye başladılar.

SİCİLYA, İTALYA

"Sana bir söz vereceğim."

"Uyandığında duyacağın ilk şey sana seni sevdiğimi söylemem olacak."

The L-Shaped Room (1962)

Rosanna gözlerini açtığında yatağın diğer tarafı boştu. Onun yerinde sarı bir papatya ve şık el yazısı ile karalanmış bir not vardı.

Çıplak bedeninde benim gömleğimi görmek paha biçilemez. Zafer sancağı gibi. Seni fethettim.

Diego.

Rosanna kahkahasını bastıramadı. Bir yılın ardından hâlâ aynı egoya sahipti ve hâlâ bir şekilde onu alt ettiğini düşünüp duruyordu. Dün geceki sevişmelerinin ardından bulabildiği tek şey olan Diego'nun gömleğini üzerine geçirmişti. Gömlek hâlâ üzerindeydi ve anlaşılan Diego tarafından yanlış yorumlanmıştı.

Yataktan çıkarak ayaklarını yere bastı. Biraz ilerideki beşik boştu, bu da herkesin ondan önce uyandığı anlamına geliyordu. Üzerini gi-

yerek malikânen dışarı çıktı ve üzüm bağlarına doğru baktığında onları gördü. Diego kucığında bebekleriyle denizi seyrediyordu. Ağır adımlarla yanlarına giderken mutluluktan uçtuğunu hissediyordu. Diego bebeği göğsüne yaslamış, başını çenesinin altına sıkıştırmış ona bir şeyler mırıldanırken hafifçe olduğu yerde sallanıyordu. Genel olarak yaygara koparmaya müsait olan bebek onun kucığında sakince duruyordu ki bu sık olan ama Rosanna'nın her seferinde hayret ettiği bir şeydi.

“Ve anne de geldi,” dediğinde arkasına bile bakmadan onun geldiğini fark etmesine şaşırmadı. Bu sık yaptıkları bir şeydi. İkisinin de birbirlerini görmeye ihtiyaçları yoktu, bir şekilde orada olduklarını biliyorlardı.

Ona doğru döndüklerinde Rosanna manzara karşısında büyülendi. Oğulları, Diego'nun küçük bir kopyasıydı. Oğlan hemen ona uzanmak için hareketlendiğinde Rosanna ellerini uzatarak onu kucakladı. Kokusunu için çekerek ona sarıldı ve Diego hemen ikisine de sarılıp sarmalamak için oradaydı.

Kollarını ona dolayarak başının tepesini öptü. “Günaydın notumu aldın mı?”

“Hiçbir şeyi fethettiğin yok, Diego.”

Diego oğlunun başını okşarken, “Sence de onu fethetmedim mi, evlat?” diye sordu. “Bence sabah fethedilmiş görünüyordu,” derken parmağındaki devasa tek taşın olduğu eline dokundu. Sözüünü tutmuştu, ona gerçekten de uzaydan bile görünecek bir elmas almıştı. Fakat karga oymalı diğer yüzüğü hâlâ öbür elindeydi ve onu çıkarmayı reddediyordu.

“Enzo'yu bu işe karıştırma,” derken oğlunun başını öptü. “Ve beni asla fethedemeyeceksin.”

Kulağına eğilip, “Asla asla deme,” diye fısıldadı.

Rosanna başını kaldırıp gözlerine baktı ve ikisi de kahkahalara boğuldular.

Birlikte malikâneye yürüdükleri sırada, “Amerika'dan haber var mı?” diye sordu.

“Sergio ve Shirley, Los Angeles'ta oldukça mutlular. Sergio'nun ilgilendiği bütün işleri güvendiğim birkaç adam arasında paylaştırdım.”

Rosanna bunun için mutluydu. Sergio işinde ne kadar iyi olsa da o bu dünyaya uygun değildi.

“Casino Russo ne durumda?” Kızlar hâlâ oradaydı bu yüzden Rosanna, Sergio’nun ayrılması konusunda endişeliydi.

“Gabriel gitme konusunda kararlı. Ailesi onu bulmuş ve eve dönmelerini istiyorlar. Kolombiya’da köklerine karışmak istiyor, onu kalması için zorlamayacağım.”

“Kulüp ne olacak?”

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence orayı kızlar yönetebilir.”

Rosanna güldü. “Buna bayılırlar.”

Diego başını salladı. “Siz kadınlar her şeyin en iyisini yapma konusunda oldukça başarılısınız.”

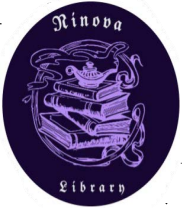
“Diego Servillo, şimdi kim fethedilmiş görünüyor?”

Diego duraklayarak onun gözlerine baktı. “Gözlerine baktığım ilk an beni fethettiğini biliyorsun.”

“Seni seviyorum, Diego.”

“Seni seviyorum, Rosa.”

-SON-

1970!

Savaşmak için güzel bir yıl.

Mafya içindeki savaş önce İtalya ve Amerika'da başlamıştır. Herkes tarafını seçerken en yakınları bile Servillo ailesine ihanet etmek için hazırdır. Padrino'nun en küçük oğlu olan Diego Servillo, doğduğu günden beri kendi yükselişini hızlandırmak zorundadır. Aile adına yapacağı evlilik, onu herkesin gözünde küçük düşüren bir oyuna dönüşür. Düğün günü gelini tarafından terk edilmiştir. Mafya dünyasında *KARCA* olarak anılmasının bir nedeni vardır: O hiçbir şeyi unutmaz. Üstelik intikam için doğru zamanı beklemek konusunda çok iyidir.

Rosanna De Luca, mafya bir aileye doğmanın zorluklarıyla küçük yaşta tanışır. Çocuk yaşta yaptığı evlilik kişiliğini tamamen değiştirirken kocasını öldürmek, ona özgürlüğünü geri kazandırır. Rosanna zamanla öldürmenin bir alışkanlık haline geldiğini fark eder. Dikkat çekmemek için yaptığı planları birkaç kez bozar. Her zaman ona destek olan dostu ve koruması Gabriel'le ortalığı birbirine katarken ailesini görmek için İtalya'ya yaptığı bir seyahat her şeyi değiştirir. Rosanna kendisini bir anda Padrino'nun oğlu Diego'yla nişanlı bulur. Şimdi kaçması gereken bir düğün, terk etmesi gereken bir psikopat ve saklanması gereken güçlü aileler vardır.

